

P. Raman Naicker
இ. சந்திரமூர்த்தி

14.10.77

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய திருமொழி.

[மூன்றாம் ஸம்புடம்.]

முனைவர் இ. சந்திரமூர்த்தி
யோனாஸ் துணைவேந்தர்
16, பனாதி தெரு,
திருமலை நகர் இணைப்பு,
பெருங்குடி, சென்னை-600 096.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளால்

எல்லார் தமக்கும் இன்பம் பயக்குமாறு

எளிய நடையில் தெளிய எழுதப்பட்ட

“ திவ்யார்த்த தீபிகை ” என்னும் உரையுடன்,

சென்னை :

M. R. கோவிந்தஸாமி நாயுடுவால்,

மாடல் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு

வெளியிடப்பட்டது.

சுக்லவரு,

Registered Copy Right.

1930.

புதிமத். உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள்.

பா.அ.

தேவநாகுலிபிப் பிரசுரங்கள்.

பூர்வாதராஜஸ்தவம்	பூர்ஸ்தவம்	இவற்றின் கிஸ்தாரமான	}	I	8
		மணிப்பரவாள கியாக்கியானம்				
அதிமாறுஷஸ்தவத்தின்		ஹை		...	0	12
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை				0	4
ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம்				...	0	3
ரஹஸ்ய மூலம்				...	0	6

இன்னும் பல புத்தகங்களும் உள்ளன.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருடங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

ஆரம்பத்து—முதல் திருமொழி,

வண்ணு நறுமலர்.

அவதாரிகை:—இவ்வாழ்வார் வாடினேன்வாடி யென்று தொடங்கி முதல் திருமொழியிலே, தமக்குத் திருமந்திரம் லபித்தபடியைப்பேசி, அந்தத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் கூடவே ஆராய்ச்சி செய்தருளித் திருமந்தார்த்தத்துக்கு எல்லைநிலமான திவ்யதேசங்களிலே சென்று எம்பெருமானை ஸேவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளின எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்குமிடமான ஸ்ரீபதரிகாச்சரமத்தைத்தேடி வடக்கே எழுந்தருளினவளவில் 'திருப்பிரிதி' என்னுந் திவ்யதேசம் நேர்பட, இரண்டாந் திருமொழியால் அதனை அனுபவித்து, அதன்பிறகு வதாரியைவணங்கி, அதற்குப்பிறகு ஸ்ரீபதரிகாச்சரமத்தில் ஸந்திக்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியைக் கைதொழுது, பிறகு ஸௌக்யராமம், நைமிசாரணியம், சிங்கவேள்குன்றம், திருவேங்கடம் என்னுந் திருப்பதிகளை யாத்திரையடைவே மங்களாசாஸனஞ் செய்து அவ்வளவோடு வடநாட்டுத் திருப்பதிகளின் அநுபவத்தைத் தலைக்கட்டி, அதன்பிறகு இரண்டாம்பத்தின் இரண்டாந் திருமொழி முதலாகத் தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள் சிலவற்றையநுபவிக்கத்தொடங்கி, ஒன்பதாந் திருமொழியோடே அவ்வநுபவத்தைத் தலைக்கட்டி, அதன்பிறகு திருக்கோவலூர் திருவயிந்திரபுரமென்னும் நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டையும் இரண்டு திருமொழிகளாலநுபவித்து, அதன்மேல் மூன்றாம் பத்தின் இரண்டாந் திருமொழி முதலாகச் சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளை யநுபவிக்கத்தொடங்கித் தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம், காழிச்சீராமவிண்ணகரம், திருவாவி, திருநாங்கூர் பதினொருதிருப்பதிகள், திருவிந்தனூர், திருவெள்ளியங்குடி, புள்ளம் பூதங்குடி, கூடலூர், திருவெள்ளறை, திருவரங்கம், திருப்பேர்நகர், நந்திபுர

விண்ணகாம் ஆகிய இத்திருப்பதிகள் வரையில் அதுபவித்துத் தலைக்காட்டினார் கீழ் ஐந்தாம் பத்து முடிய.

இனி, திருவிண்ணகர் என்னுந் திருப்பதியை மூன்று திருமொழிகளால் மங்களாசாஸனஞ் செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, அவற்றுள் முதல் திருமொழியாலே 'திருவிண்ணகாப்பனே! ஸம்ஸாரத்தில் எனக்குப் பிறந்திருக்கும் அருசி வாசாம கோசாம்; இனி இந்நிலத்தில் என்னை நீ வைத்திருக்கத்தகாது' என்று தமக்கு பகவத்பிஷயத்திலுண்டான ருசியையும் ஸம்ஸார வாழ்ச்சியிலுண்டான அருசியையும் பாக்க விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

வண்ணே நறுமலரின்னை கோண்டு
பண்டைநம் வினைகெடவேன்று * அடிமேல்
தொண்டருமமரகும் பணியநின்ற, அங்
கண்டமோடகலிடமளந்தவனே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே.

(க)

அமரகும் தேவர்களும்
தொண்டரும் (மற்றுமுன்ன) பத்தர்களும்
நம் பண்டை வினைகெட என்று
வண்டு உணும் நறு மலர் இன்னை கொண்டு
அடி மேல் பணிய நின்ற
அங்கு அப்போதே
அண்டமோடு அண்டக்கூடும்

அகல் இடம் பார்த்த பூமியையும்
அளந்தவனே { (திருவடிகளால் வியாபித்து) அளந்துகொண்டவனே!
ஆண்டாய் { அடியேனை ஆண்டு கொண்ட பெருமானே!
விண்ணகர் { திருவிண்ணகரில் நித்ய மேயவனே { வாஸம் செய்பவனே!
உன்னை காண்பது ஓர் அருள் { உன்னை நான் ஸேவிக்கும் படியான க்ருபையை
எனக்கு அருளுதி ஏல் { என்விஷயத்தில் செய்தருள்வாயாகில்
மனை வாழ்க்கையை { (இனி) ஸம்ஸார வாழ்க்கையை
வேண்டேன் விரும்பமாட்டேன்.

***—இவ்வுலகமெல்லாம் பிறர் வசப்பட்டிருக்கையில் தன் திருவடிகளைப் பரப்பி இலச்சினைபட நடந்து அவற்றை ஆட்படுத்திக் கொண்டதுபோலவே அடியேனையும் ஆட்படுத்திக்கொள்ள வேணும்; உனது ஸ்வரூபரூபகுண விபூதி களையெல்லாம் அடியேன் ஸாக்ஷாத்கரித்து அதுபவிக்கும்படி அருள்புரிய வேணும்; இவ்வளவே அடியேன் வேண்டுவது; இப்பாழும் ஸம்ஸாரத்தில் அடியே னுக்கு இனி வாழ்வுவேண்டா; திருவிண்ணகரிலே வந்து நித்ய ஸந்திதி பண்ணி யிருப்பது ஸபலமாகும்படி இத்தனை யருள்செய்யவேணும் என்றாராயிற்று.

உலகனந்தபோது "பல தேவரோத்தப்படி கடந்தான்" என்கிறபடியே பல

தேவர்கள் புஷ்பங்களைத் திருவடிகளிற் பணிமாறி வழிபாடுகள் செய்தமை முன்னடிகளிற் கூறப்பட்டது. 'வண்ணோம்' என்ற அடைமொழியினால் மது வெள்ள மொழுகப்பெற்ற மலர்கள் என்றதாம். உணும்—உண்ணும்; தொகுத்தல். இண்டை—பூமாலை. அருளுதியேல்—அடியேன் பக்கல் அருள்செய்யத் திருவுள்ளமாகில், எனக்கு உன்னைக் காண்பதோரான் (செய்யத்தக்கது); இவ்வருளையன்றி மனைவாழ்க்கையை வேண்டேன் என்று முறைப்ப.

இத்திருமொழி வஞ்சிவிருத்தத்தினு லமைந்தது. இறுதிப்பாட்டொழிந்த ஒவ்வொரு பாட்டிலும் “ஆண்டாய்...மேயவனே” என்ற அளவடியிரண்டும் தனிமகுடம். இவ்வுண்மைபுணராமல் ஒவ்வொரு பாட்டும் இரண்டடியென்றும் ‘ஆண்டாயுன்னை’ இத்யாதியான இரண்டடிகள் சேர்ந்து நான்கடியாகின்ற தென்றும் பலர் கருதுவது பொருந்தாது. அத்யாபகர்கள் நான்கடிகளை இரண்டடியாகக்கொண்டு இயல் ஸேவித்துவருவது முன்னோர் முறை. (க)

அண்ணல்செய் தலைகடல் கடைந்து அதனுள்

கண்ணுதல் நஞ்சுண்ணக் கண்டவனே *

விண்ணவ ரமுதுண வமுதில் வரும்

பெண்ணமு துண்ட வேம்பெருமானே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக்கருளதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (உ)

அண்ணல் செய்து { 'தானே ஸர்வஸ்வாமி' என்பதைக் காட்டிக் கொண்டு
அலை கடல் கடைந்து { அலையெறிக்கின்ற கடலைக் கடைந்து
அதனுள் நஞ்சு { அக்கடலினின்ற தோன்றின காலகூட விஷத்தை
நுதல் கண் { நெற்றிக்கண்ணான ருதான்
உண்ண உட்கொள்ளும்படியாக

கண்டவனே நியமித்தவனே !,
விண்ணவர் தேவர்கள்
அமுது உண அம்ருதபாநம் பண்ணுநிற்க
அமுதில் வரும் பெண் { அந்த அம்ருதத்திலிருந்து ஸாரமாகக் கிளர்ந்த பிராட்டியாகிற அமுது அம்ருதத்தை
உண்ட அநுபவிக்கப் பெற்ற எம் பெருமானே !—;
ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * *—தூர்வாஸமாமுனிவர் தாம் தேவேந்திரனுக்கு அன்புடன் அளித்திட்ட பூமாலையை அவன் அலக்ஷியஞ் செய்தது கண்டு ‘இப்படி செல்வச்செருக்குற்ற உன்னுடைய செல்வமெல்லாம் கடலில் ஒளிந்து போகக்கடவன’ என்று சபிக்கவே அப்படியே போய்விட, அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றிட்டனர்; பிறகு தேவர்களெல்லாரும் திரண்டு வந்து எம்பெருமானைச் சரணமடைபு, திருமால் திருவருள்கூர்ந்து கடல்கடைந்து அமுதமளித்து வாழ்வித்தனன் என்பது ப்ரஸித்தம். கடல் கடைகையில் காலகூட விஷம் கடலினின்ற தோன்றிற்றாக, அதனை ஆர்க்குக் கொடுப்பதென்று பார்க்கையில் அகரதாம்பூலம்

வேண்டிநிற்கும் சிவபிரானுக்கே கொடுப்பது தகுதியென்று துணிந்து அப்பிரா
னுக்கு உண்ணக்கொடுத்த வரலாறு முதலடியிற் கூறப்பட்டது.

அக்கடலில் புறவமுது, உள்ளமுது என இரண்டு அமுதமுண்டாயின;
புறவமுதாகிய உப்புச்சாறு தேவர்கட்களிக்கப்பட்டது; “சீதக்கடல் உள்ளமுது”
எனப்பட்ட பிராட்டியாகிய உள்ளமுது தன்னால் ஸ்விக்கரிக்கப்பட்டது என
ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்வது இரண்டாமடி.

‘ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர்’ என்ற தொடரை ஒன்பது பாட்டிலுஞ்
சேர்த்து அதுஸந்திப்பது, பகவத்விஷய ப்ராவண்யத்திலும் விஷயாந்தர
விாக்தியிலும் தமக்குள்ள உறுதியை ஒருகாலுக்கு ஒன்பதின்காலாக உரைக்கிற
படி.

அண்ணல் செய்து = தன்னுடைய ஸ்வாமித்வத்தைப் பிரகாசிப்பித்துக்
கொண்டு என்றாவது, தன்னுடைய ஒள்தார்யத்தைக் காட்டிக்கொண்டு என்றாவது,
பொருள் கொள்ளலாம். அலைகடல் = அலைகளையுடைய கடல் என்றால் சூதர
வொற்றுமிகும்; அலையெறிகின்ற கடல் என்க. சிவனுக்கு நெற்றியில் மூன்றாவது
கண் உள்ளதனால் ‘நுதற்கண்’ எனப்படுவான். (உ)

தழல்நிற வண்ண நின்கூறுகோண்ட

தழல்நிற வண்ணன் நண்ணர் நகரம்

விழ * நனிமலை சிலைவளைவுசெய்து, அங்

தழல்நிற வம்பது வானவனே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (ங)

தழல் நிறம் { திருக்குழலின் நிறம்
வண்ண { போன்று நீலமான
நிறத்தையுடையவனே!,

நின் கூறு { உனது திருமேனியிலே
கோண்ட { ஒரு பகுதியை இடமாக
வுடையனும்

தழல் நிறம் { நெருப்பின் நிறம்போன்ற
வண்ணன் { நிறமுடையனுமான
குதூரால்

நண்ணர் { பகைவரான அசுரர்களின்
நகரம் விழ { முப்பிரம் முடியும்படியாக

நனி மலை { மிகப் பெரிதான மேருமலை
போன்ற
சிலை வில்லை

வளைவு { வளைத்து
செய்து

அங்கு அதுதன்னிலே

அழல் நிறம் { நெருப்புப்போன்ற அம்பில்
அம்பு அது { ஆவேசித்து
ஆனவனே { நின்றவனே!

ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * *—முற்காலத்தில் தாரகாஸூரனுடைய புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாஸி,
தாரகாசுதன், சுமலாசுதன் என்னும் மூவரும் மிக்க தவஞ்செய்து பிரமனிடம்
பெருவரம் பெற்று வானத்துப் பறந்துசெல்லுந் தன்மைவாய்ந்த மூன்று
பட்டணங்களை யடைந்து மற்றும் பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம்
நினைத்த விடங்களிற் பறந்து சென்றபலவிடங்களின் மேலும் இருந்து அவ்விடங்
களைப் பாழாக்கிவருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர்

முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சந்த்ரஸூர்யர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை வில்நாணியாகவும் கொள்ள, வாயுவாகிய சிறகமைந்த அக்நியை முனையாக வுடைய அம்பின் ஸ்தானத்திலே விஷ்ணு நிற்க, இவ்வளவு அமைப்புடனே யுத்தஸந்ரத்தனய்ச்சென்று போர் தொடங்கும்போது சிரித்து அச்சிரிப்பில் நின்று உண்டான நெருப்பினால் அவ்வசூரர்களை அந்நகரங்களுடனே எரித்திட்டனன்—என்பது சிவபிரான் திரிபுரமெரித்த வரலாறு. இந்த த்ரிபுர ஸம்ஹாரம் செய்தது சிவனேயாகிலும் இது நிறைவேறியதற்கு முக்கிய காரணம் திருமாலேயென்க. மஹாபாரதத்தில் கர்ணபருவத்தில் இருபத்தினான்கா மத்தியாயம் முதலாக நான்கு அத்யாயங்களில் இவ்வரலாறு விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; அங்கு “வினயிக்ஷா ஹரிம் விஷ்ணுமேவயம் பஜேவாஹநடி ஸாம் வஸ்க்ஷயாம் வடுக்ஷ விஸூகஸி-பா ரஹாபநா” என்றும், “விஷ்ணுராஜா ஹவதொ ஹவஸ்யா ஜிதகெஜஹம் தஸாஜநாஜ-பாஸம்ஸுஸ-ம் வ விஷெஹெ ஸாஸ்யெவெ.” என்றுமுள்ள ச்லோகங்கள் காண்க. எம்பெருமான் சிவனுக்கு அந்தராத்மாவாக இருந்ததனாலும் அம்பாக அமைந்ததனாலும் இக்காரியம் எளிதாகக் கைகூடிற்றென்கை. திருவாய்மொழியில் “புரமோரு முன்றேரித்து” (1—1—8.) என்று த்ரிபுரதஹந்தை எம்பெருமானுடைய காரியமாகவே சொல்லிற்றும் இதுபற்றியே.

குழல்நிறவண்ண—கரிய திருமேனியுடையாய்! என்றபடி. நின்கூறு கொண்ட தழல்நிற வண்ணன் = எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யகுணத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது தாமஸ தெய்வமான ருத்ரனுக்கும் தனது திருமேனியின் வலப்பக்கத்தில் இடங்கொடுத்து ஆதரிக்குமவனென்று ஆழ்வார்கள் ஈடுபட்டருளிச்செய்வது வழக்கம்; திருவாய்மொழியில் “வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்” (1—3—9) என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் “வடுகெய்யுகாடிஸ ரெ ராஜாநு டிக்ஷிணம் வாஸூ-பாஸி-தாநு-பச்யைகாதச மே ருத்ரார் தக்ஷிணம் பார்க்ஸ்வமாச்சரிதார்” என்ற மோக்ஷதர்ம வசைத்தை எடுத்துக் காட்டியிருப்பது இங்கே அநுஸந்தேயம். “தவஸா தொஷிதெஹந விஷ்ணுநா ப்ரஹ விஷ்ணுநா. ஸ்வாஸெ-ப டிக்ஷிணெ ஸம்ஹாநி-வாஸம் வரிக்ஷிதம் = தபஸா தொஷிதஸ் தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா, ஸ்வபார்க்வே தக்ஷிணே சம்போர் நிவாஸம் பரிகல்பிதம்.” என்றொரு வசனமும் இருபத்தினுலாயிரப்படியிற் காண்பதுண்டு. [சிவன் பண்ணின தவத்தினால் திருவுள்ளமுவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்தாந மமைத்துக் கொடுத்தருளினன்—என்பது இதன் பொருள்.]

“ஏறாருமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும் கூறாருந்தனியுடம்பன்” என்றும், “அக்கும் புலியினதருமுடையா ரவரொருவர் பக்கம்நிற்க நின்ற பண்பர்” என்றும் (“நின்கூறுகொண்ட தழல்நிறவண்ணன்” என்று இவ்விடத்

தும்) இங்கனே ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே, சிவன் முதலானோர் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப்பற்றி யிருக்கிறார்களோ? என்றொரு சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இந்த சங்கையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன: கீழ் உதாஹரித்த திருவாய் மொழிப்பாகரத்தின் வியாக்கியானங்களிலே—“ஸர்வகாலமும், இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே யிருப்பார்களோ வென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தருளும்; அது மஹாகுணமானுகயாலே ஆழ்வார்கள் எப்போது மொக்க அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர்கள்; ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கணக்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக தீனைத்திருப்பார்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஓரோ கலஹங்களிலே அடையவளைந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து கலஹந்தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும் ‘இவ்விடம் இன்னார் பற்று, இவ்விடம் இன்னார் பற்று’ என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்விவைக்குமாபோலே.” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூகத்திகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

உன்னிடத்தில் உள்ளன்பு இல்லாத தாமஸர்களிடத்திலும் ஸௌசீல்யங்காட்டி அபிமானித்துக் காரியங்கள் செய்தருளுகிறாயே, பரமபக்தனான அடியேன் பால் திருவுள்ளமிரங்கி உன்னைக்காண்பதோரான் அருளுலாகாதோ? என்ற வாறு.

.... (ந.)

நிலவோடு வேயில்நில விருகடரும்

உலகமு முயிர்களு முண்டொருகால் *

கலைதரு குழுவியி னுருவினையாய்

அலைகட லாலிலை வளர்ந்தவனே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே.

(சு)

ஒரு கால் { பிரளயகாலமாகிற் ஒரு
ஸமயத்தில்,
நிலவோடு } நிலவோடும் வெய்யிலோடும்
வெய்யில் } கடடி ஸஞ்சரிக்கிற
நிலவு இரு } சந்திரஸூரியர்களையும்
கடரும் }
உலகமும் உலகக்களையும்
உயிர்களும் (அங்குள்ள) பிராணிகளையும்
உண்டு { திருவயிற்றிலே வைத்து
கோக்கி

கலைதரு மிகச்சிறியவடிவுகொண்ட
குழுவியின் } குழந்தைருபியாய்க்
உருவினை ஆய் } கொண்டு
அலை கடல் { அலையெறிக்கின்ற கடலி
னிடையே
ஆல் இலை { ஆலத்தளிளில் கண்வளர்ந்
வளர்ந்தவனே } தருவினவனே!
ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * * —திருவிண்ணகர்மேயவனே! ஸம்ஸார வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்று உன்னைக் காண்பதில் சாதல்கொண்டுள்ள எனக்கு அருள்புரிவது உனக்கு அரு

மையோ? அரிய பெரிய காரியங்களையும் எளிதாகச் செய்தவனல்லையோ நீ; சந்த்ரிகையோடு கூடின சந்திரன், ஆதபத்தோடுகூடின ஆதித்யன் முதலான எல்லாத் தேசப்பொருள்களையும் பிரளய வெள்ளங்கொள்ளாமே திருவயிற்றில் வைத்துக்காத்து ஒரு சிறு குழந்தையாய்க்கொண்டு அவ்வெள்ளத்தினிடையே தோன்றியதோர் ஆலமரத்தினிலையிலே துயில்கொண்டனையே; இவ்வரிய காரியம் உனக்கு எளிதானபோது எனக்கு அருள்செய்வதுதான் அரிதோ? என்றவாறு.

கலைதருகுழலி = 'கலா' என்னும் வடசொல் 'பதினாறில் ஒருபங்கு' என்று பொருள்படும் முகத்தால் மிகச்சிறுமையை உணர்த்திற்றாகும்: இளங்குழந்தை என்றபடி. இனி, உலகத்திலுள்ள குழந்தைகள் போலன்றியே அறிவுமிக்க குழந்தை என்னவுமாம்; அப்போது சாஸ்த்ரமென்னும் பொருளான 'கலா' சப்தம் இலக்கணையால் அறிவுக்கு வாசகமாகும். (ச)

பாரேழு கடலேழு மலையேழுமாய்ச்

சீர்கேழு மிவ்வுலகேழு மேல்லாம் *

ஆர்கேழு வயிற்றினி லடக்கிநின்று அங்கு

கோரேழுத்தோருருவானவனே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே.

(ரு)

பார் எழும்	{ ஏழுதீவுகளோடு கூடிய பூமிக்கும்	இ உலகு எழும் எல்லாம்	{ இவ்வுலகங்களேழையும்
கடல் எழும்	ஸப்தஸாகரங்களுக்கும்	ஆர் கெழு வயிற்றினில்	{ அழகுமிக்க திருவயிற்றிலே
மலை எழும்	ஸப்தகுலாசலங்களுக்கும்	அடக்கி நின்று	{ அடக்கிவைத்திருந்தவனாய்
ஆய்	{ நிர்வாஹகரையிருந்து கொண்டு	ஓர் எழுத்து ஓர் உரு ஆனவனே	{ அகாரத்திற்கு முக்கியமான பொருளாயிருப்பவனே!
அங்கு	{ அப்படிப்பட்ட பிரளயம் வந்த காலத்து,	ஆண்டாய் * * *	வேண்டேன்—
சீர் கெழும்	அழகு மிக்க		

* * *—எம்பெருமானுடைய அகடிதகடநா ஸாமர்த்தியத்தையே மீண்டு மருளிச்செய்கிறார்.

பாரேழு கடலேழு மலையேழுமாய் = “நாவலந்திவே இறவித்திவே, குசையின்திவே கிரவுஞ்சத்திவே, சான்மலித்திவே தெங்கின்திவே, புட்கரத்திவே யெனத்திவேமே, ஏழ்பெருந்திவிற்ரு மேழ்பொழிலெனப்படும்” என்ற திவாகா நிகண்டின்படி ஏழுவகைப்பட்ட தீவுகளையுடைத்தான பூமி என்று பொருள்படப் ‘பாரேழும்’ எனப்பட்டது.

கடலேழும் = “உவரோடு கரும்பு மது நெய் தயிர் பால் புனல், மாகட லேழென வகுத்தனர் புலவர்” என்னப்பட்ட ஸப்தஸாகரங்களும்.

மலையேழும் = “ இமயமந்தரம் கைலை வடவிர்தம், நிததமேமகூடம் நீலகிரி யெனக், குலவரையேழும் கூறுமென்ப ” என்னப்பட்ட ஸப்தகுலபர்வதங்களும். ஆய் என்றது இவற்றுக்கெல்லாம் எம்பெருமானே நிர்வாஹக னென்கை. இவற்றின் ஸ்திதியெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதிர மென்றபடி.

ஓரோழுத் தோருருவானவனே ! = 1. “ அகரமுதலவெழுத் தெல்லாம் ” என்ற கிறப்பியே எல்லாவெழுத்துகட்கும் மூலமான யாதொரு அகரமுண்டு, அதற்குப் பொருளானவனே ! என்கை. அகரமானது எழுத்துகட்கெல்லாம் மூலகாரணமாயிருப்பதுபோல உலகுக்கெல்லாம் மூலகாரணமாயிருப்பவனே ! என்பதும் விவக்ஷிதம். (ரு)

கார்கேழு கடல்களும் மலைகளுமாய்

ஏர்கேழு மூலகமுமாகி * முத

லார்களு மறிவரு நிலையினையாய்ச்

சீர்கேழு நான்மறை யானவனே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (சு)

கார்கேழு { மேகங்கள் மிகப்படிந்
திருக்கப் பெற்ற
கடல்களும் { ஸமுதாங்களுக்கும்
மலைகளும் { மலைகளுக்கும்
ஆய் { தாரகனாயும்
ஏர்கேழும் { ஒழுங்குபட்டிருக்கிற
உலகமும் ஆகி { லோகங்களுக்கும்
நிர்வாஹகனாயும்

முதலார்களும் { பிரதானான பிரமன்
முதலியோர்க்கும்
அறிவு அரு { அறியமுடியாத
நிலையின ஆய் { ஸ்வபாவத்தை
யுடையவனாயும்
சீர்கேழு நால் { சிறந்த நான்குவேதங்களுக்
மறை { கும் பிரதிபாத்யனாயு
ஆனவனே { மிருக்கும் பெருமானே !,
ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * * —மேகங்கள் நீர்கொண்டெழுவதற்காகப்படியும் கடல்களையும் மலைகளையும் ஸ்வஸங்கல்பத்தால் நிலைநிற்கச் செய்தருள்பவனே !, ஸகலசராசரங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டுள்ளவனே !, பிரமன் சிவனிந்திரனென்று பெருமதிப்பாகச் சொல்லப்படுகின்ற தேவர்களாலும் ‘இப்படிப்பட்டது, இவ்வளவுடையது’ என்று அளவிட்டறியமுடியாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களுடையவனே !, நான்கு வேதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுமவனே ! நீ இப்படிப்பட்டவனாயிருக்கிறாயென்பதை நான் ஏட்டிலே கேட்டுப்போவதெல்லாமல் உன்னுடைய அஸாதாரண காரத்தை நான் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படி. என்பக்கவிலே அருள்செய்வாயாகில் நானும் மெய்யே இந்த ஸம்ஸாரவாழ்க்கையை அருவருத்தேனவேன் என்றாராயிற்று.

நம்மைப்போலே ஜனனமரணங்களை யுடையான பிரமன் சிவன் முதலிய தேவர்களை ‘முதலார்களும்’ என்ற சொல்லாற் கூறியது—அவர்களை முழுமுதற்

கடவுளாக நினைத்துப் போற்றும் பிறரது கொள்கையாலென்ப. இனி, “முதலாவார் மூவரே” என்ற பொய்கையார் ஸ்ரீஸூக்திகொண்டு மென்னலாம்.

நான்மறையானவனே ! = நால்வேதங்களையும் பயந்தருளினவனே ! என்னவுமாம். (சு)

உருக்குறு நறுநெய்கொண் டாரழலில்

இருக்குறு மந்தணர் சந்தியின்வாய் *

பெருக்கமோடமரர்க ளமர நல்கும்

இருக்கினி லின்னிசை யானவனே *

ஆண்டா யுணைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே.

(எ)

இருக்கு உறும் } வேதம்வல்லவரான
அந்தணர் } பிராமணர்கள்
அமரர்கள் தேவதைகளினால்
பெருக்க } (தாங்கள்) செல்வம்பெருகி
மொடு அமர } வாழும்படியாக
சந்தியின் வாய் ஸந்தியாகாலந்தோறும்
உருக்குறு நறு } உருக்கின மணம்மிக்க
நெய் கொண்டு } நெய்யைக் கொண்டு

ஆர் அழலில் ஆர்ந்த அகநியில்
நல்கும் } ஹோமம் பண்ணுவதற்
குறுப்பான
இருக்கினில் வேதத்திலுள்ள
இன் இசை } பிரணவத்திற்குப்
ஆனவனே } பிரதிபாத்யனானவனே !
ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—

* * *—வேதமோதியுணர்ந்த அந்தணர்கள் ஸந்த்யாகாலந்தோறும் உருக்கின நெய்யைக் கொண்டு அகநியில் ஹோமம் செய்வதற்கு மந்திரமாகிய யாதொரு வேதமுண்டு, அதன் உறுப்பாகிய பிரணவத்தினால் ப்ரதிபாத்யனா யுள்ளவனே !.

வேதத்தில் “வாபவ்யுத் ஸூதரோவஹை ஸூதிகாஸி” என்றும் “விசுபா யஜெத வஸுகாஸி” என்றும் “வாஹஸூத்யுத் ஸூதிவ்யுஷரோவஹை தூரிகாஸி” என்றும் “வெஸூஷெவம் வஹுரூவரோவஹை தூரிகாஸி” என்றும் ஒவ்வொரு பலனுக்கும் ஸாதநமாக யஜ்ஞங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன; அவற்றை விதிப்படி அனுட்டிப்பவர்கள் அப்பலன்களைப் பெற்று மகிழ்கின்றனர்; இதுபற்றியே, ‘பெருக்கமோடு அமர நல்கும்’ எனப்பட்டது. பெருக்கமாவது செல்வம்; செழிப்புமாம். ‘அமரர்கள்’ என்றது அமரர்களினால் என மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருள்பட நின்றது. இந்திரன் வருணன்முதலிய தேவர்களினால் தாங்கள் செழிப்புற்று அமர்வதற்காக அவர்களை உத்தேசித்து ஹோமஞ்செய்கிற வென்றபடி.

இருக்கு = ‘ஃக்’ என்ற வடசொல்விகாரம்; இச்சொல் வேதங்களுக்குப் பொதுப் பெயரும் ஒருவேதத்துக்குச் சிறப்புப்பெயருமாக வழங்கும். . சந்தி—வஸ்யூ.

இன்னிசையானவனே = 'இசை' என்னுஞ் சொல் லக்ஷிதலக்ஷணையால் பிரணவத்தைச் சொல்லும்; எங்ஙனையெனில், இசையாவது ஸ்வரம்; ஸ்வரமென்பது பிரணவத்திற்கும் வாசகம்; "யதெஷாடின ஸ்ரவஃ ப்ரோக்தஃ" என்றது காண்க. "ஓகாரொஹவாந வ்ஷஃ" என்றது முணர்க. (எ)

காதல்செய் தினாயவர் கலவிதரும்

வேதனை வினையது வெருவுதலாம் *

ஆதலி னுனதடியணுகுவன் நான்

போதலர் நெழுமிப் புண்ணியனே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (அ)

போது அலர் { உரியகாலங்களிலுண்டான
செடு முடி { புஷ்பங்களையணிந்த
நீண்ட திரு
வழிவேகத்தையுடைய

புண்ணியனே பரிசுத்தனே !,

இனாயவர் இனம்பெண்கள்

காதல்செய்து அன்பு செய்து

தரும் கொடுக்கிற

வேதனை துக்கருபமான

கலவி அது கலவிக்கு அடியாகவுள்ள

வினை கருமமானது

வெருவுதல் { (எனக்கு) அச்சந்தருவதாக
ஆம் { வுள்ளது;

ஆதலில் ஆகையினால்,

உனது அடி { (அந்தக் கருமத்தொலையும்
நான் படி) உனது திருவடி
அணுகுவன் களை நான் வந்து
பணிசின்றேன்;

ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * *—நான் செய்த தீவினைகளை நினைக்கப்படுகந்தால் எனக்கு உடல் நடுங்குகின்றது; அநர்த்தங்களிலே கொண்டு மூட்டும்படியான விஷயந்தர போகங்களுக்குக் காரணமான தீவினைகள் பல்லாயிரம் நான்செய்துளே னாதலால் அத் தீவினைகளின் பலனாக இன்னமும் நாம் எவ்வளவு வேதனைகளை யறுபவிக்க நேருமோவென்று மிகவும் அஞ்சாநின்றேன்; திருவிண்ணகர்மேயவனே! உனது திருவடிகள் அஞ்சினார்க்குப் புகழிடமாதலாலும், நீ தானும் ஆச்சரிதரக்ஷணம் பண்ணக்கடவேனென்று வளைபம் சூடியிருக்கிற யாதலாலும் என் அச்சந்தீர உன் திருவடிகளை வந்து பணிந்தேன்; உன்னையொழிந்த விஷயங்களில் ருசியைப் போக்கின நீயே உன்னை நான் கண்ணாலேகாணலாம்படி என்மீது அருள்புரிவாயாகில் நன்று என்றாராயிற்று.

இனாயவர் காதல்செய்து தருங்கலவி=புருஷஸிடத்துள்ள ஸர்வஸ்வத்தையும் கொள்ளுகொள்வதற்காக மேலுக்கு அளவற்ற ஆசையைக் காட்டிப் பெண்கள் ஸம்சுலேஷிப்பார்களே, அதைச் சொல்லுகிறது. அதுதான், கண்டார்க்குக் கவிழ்த்தலையிட்டுத் திரியவேண்டும்படியும் மேல் நாகையுடையதும் ஸ்வரூபஹாரியை விளைக்காட்டவநாகையாலே வேதனை என்பதேது. (அ)

சாதலும்பிறத்தலு மென்றிவற்றைக்
காதல்செய்யாதுன கழலடைந்தேன் *

• ஓதல்செய்நான்மறையாகி உம்ப

ராதல்செய் மூவுருவானவனே! *

ஆண்டாய்! உனைக்காண்பதோர் அருளெனக்கருந்தியேல் *
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே!

(க)

ஓதல் செய் { பரம்பரையாக ஓதப்பட்டு
வருகிற

நால் மறை ஆகி { நான்கு வேதங்களுக்கும்
நிர்வாஹகரம்

உம்பர் ஆதல் { மேன்மையுடையவராகச்
செய்யப்பட்டிருக்கின்ற
செய் மூ உரு பிரமன் சிவனிற்கிரானுகிய
ஆனவனே மூஉர்க்கு நியாமகரு
யிருப்பவனே!

சாதலும் { சாவதும் பிறப்பதுமான
பிறத்தலும் என்ற
இவற்றை } ஸம்ஸாரத்தை

காதல் செய்யாது } விரும்பாமல்

உன் கழல் { உனது திருவடிகளை
அடைந்தேன் } அடைந்தேன்;

ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—

* * *—1. “சாமாறுங் கெடுமாறும் தமருற்றார் தலைத்தலைப்பெய்து,
ஏமாறிக்கிடந்தலற்று மிவை யென்னவுலகியற்கை” என்று ஞானிகள் வெறுக்கும்
படியான இந்த ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தை என் சொல்வோம்!; மரணஸமயத்திலே
படும் கஷ்டங்களையும் பின்பு நரகங்களிற் படுங்கஷ்டங்களையும் மறுபடியும் கருக்
குழியிலே வந்து புகுந்து படும் கஷ்டங்களையும் நினைத்து நினைத்து வெறுத்து
‘இருள்தருமா ஞாலத்து ளினிப்பிறவி யான்வேண்டேன்’ என்று இந்நிலத்திற்
பிறவியைக் காரியுமிழ்ந்து, நித்ய விபூதிப்ராபகமான உன் திருவடிகளைப்
பணிந்தேன்; அருள்புரியவேணும் திருவிண்ணகர் மேயவனே! என்கிறார்.

ஓதல்செய் நான்மறையாகி=2. “வ-உவெ-உ வ-உவெ-உவெ-உ வ-உ
வ-உ-உ-உ” என்னுமாபோலே ஏட்டில் எழுதப்படுகையின்றியே பரம்பரையா
அத்யயநம் பண்ணியே வருகின்ற நான்கு வேதங்களுக்கும் ப்ரவசந கர்த்தாவா
யிருப்பவரென்கை.

உம்பராதல்செய் மூவுருவானவனே!=3. “ஸஷ்ஷஹ! ஸஸிவஸ்ஷஹ!”
என்னும்படியாகச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்ம ருத்ர இந்திரர்
களைச் சரீரமாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து காரியங்கள்
நடத்துமவனே! என்கை. (க)

பூமரு போழிலணி விண்ணகர்மேல் *

காமருசீர்க் கலிகன்றிசோன்ன *

பாமரு தமிழிவை பாடவல்லார் *

வாமன னடியினை மருவுவரே.

(க)

1. திருவாய்மொழி 4-9-2. 2. தைத்திரீய யஜுர்ப்ராஹ்மணம்-காடகம்-3-9.

3. நாராயணபுராணம்.

பூமரு	{ (எப்போதும்) பூக்கள் பொருந்தியிருக்கப் பெற்ற	காமரு சீர் கலிகன்றி சொன்ன	{ விரும்பத்தக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மியை புடையரான திருமங்கையாழ்வார் • அருளிச்செய்த
பொழில்	சோலைகளாலே	பா மரு தமிழ் இவை	{ தமிழ்ப்பாசாங்கள் நிறைந்த இத்திருப்பதிகத்தை
அணி	அலங்கரிக்கப்பட்ட	பாட வல்லார்	ஒதவல்லவர்கள்
விண்ணகர்	{ திருவிண்ணகர்த் திருப்பதி மேல் { விஷயமாக,	வாமனன்	ஸ்ரீவேச்வரனுடைய .
		அடி இணை	உபயபாதங்களை
		மருவுவர்	பொருந்தப்பெறுவர்.

* * *—பூமாருத பொழில்களால் சூழப்பட்டு நித்ய வஸந்தமாயுள்ள திரு விண்ணகர்த் திருப்பதி விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்த இத்திரு மொழியை ஒதவல்லவர்கள், “வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை” என்று இவர் வேண்டாததைத் தவிர்த்து “ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோ ரருளெனக்கருளுதி யேல்”! என்று வேண்டின திருவருளைப்பெற்றுப் பொலிவர் என்று இத்திரு மொழி சுற்றார்க்குப் பலன்சொல்வித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (க0)

அடிவாவு:—வண்டு அண்ணல் குழல் சிலவொடு பார் கார் உருக்குறு காதல் சாதல் பூமரு பொறுத்தேன்.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரம்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி,
பொறுத்தேன் புன்சொல் நெஞ்சில்.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில் “ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோ ரரு ளெனக்கருளுதியேல் வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே!” என்று ஒருகால் சொன்னாப்போலே ஒன்பதின்காற் சொல்லி ஸம்ஸாரவாழ்க்கை யில் தயக்குண்டான வெறுப்பை விண்ணப்பஞ் செய்தா வாழ்வார்; அப்படி விண்ணப்பஞ் செய்யச்செய்தேயும் எம்பெருமான் கடுக ஒடிவந்து அதனைத் தவிர்த்துத் தன்னைக் கொடுத்தருளிற்றிலன்; இன்னமும் இக்கே இவரைக் கொண்டு காரியங்கொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருப்பவனானால் அது செய்

* * *—புன்சோல் நெஞ்சில் பொறுத்தேன்—இதற்கு இரண்டு படியாகப் பொருளுரைக்கலாம்; ஆபாஸ பந்துக்கள் பேசும்படியான இழிவான சொற்களை யெல்லாம் தாங்கிக்கொண்டிருந்தேன் என்னுதல்; ஸமஸ்த கல்யாண குணநிலை

யாய்ச் செந்தாமரைக் கண்ணனுயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை ஸ்துதிக்கவேண்டிய பாசாங்களைக்கொண்டு நீரர்களை 'பனியிருங் குழலானன்' 'சந்தாதத்தோன் படைத்தான்' என்றுப்படி புகழ்ந்து கனிபாடும்படி புன்மைபான கனிகளை நெஞ்சிலே தரித்துக்கொண்டிருந்தேன் என்னுதல். முதற்சொன்ன பொருளின் கருத்து யாதெனில்;—விபிஷணுந்நவான் மாவணனுக்கு ஹிதமான வார்த்தைகள் சொல்லச்செய்தேயும் அவன் அவற்றை மதியாமல் "கூா்துயிகூாவுவா ஸநபு=தலாம் து திக் குலபாம்ஸநம்" [இக்குலத்திற்கு இழுக்கான நீ ஒழிந்து போ] என்று தாஸ்கரித்து வார்த்தை சொல்ல, அதனால் நெஞ்சு புண்பட்ட விபிஷணன் 'இனி நாம் இந்த பிராகிருதரோடு இருக்கத்தகாது' என்று உடனே அவர்களை விட்டொழிந்து பெருமாள் திருவடிகளிலே வந்து புகுந்தான்; அப்படியே நானும் ஆபாஸபந்துக்களின் நீசபாஷணங்கள் செவியில்விழும்போதே அவர்களை வெறுத்தொழிந்து சடக்கென வந்து உன் திருவடிகளிலே விழ வேண்டியது ப்ராப்தமாயிருந்தும் அது செய்யாதே நெடுநாள்வரையில் அந்த பிராகிருதர்களின் புன்சொற்களையெல்லாம் ஜுரூபஸையின்றி நெஞ்சிலே தாங்கிக் கொண்டிருந்தேனே! என்று பூர்வவருத்தத்திற்கு அறுதாப்பப்படுகிறபடி.

ஐம்புலன்கட் கடனாயின பொருளின்பமேன விரண்டு மிறுத்தேன்=தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகஷம் என்று நால்வகைப்பட்ட புருஷார்த்தங்களில் தர்மத்தையும் மோகஷத்தையும் உபேக்ஷித்து அர்த்தகாமங்களை விரும்பி யொழிந்தேனென்கை. இவ்விரண்டும் பஞ்சேந்திரியங்களுக்குக் கடன்போலும்; கடன்பட்டால் அது எப்படி அவசியம் கொடுத்தே தீரத்தக்கதோ அப்படி இந்திரியங்களுக்கு அவசியம் விளைவிக்கவேண்டியவை அர்த்த காமங்கள் என்க. இறுத்தேன்—கடனைக் கொடுத்தேதொலைப்பாரைப்போலே அர்த்தகாமங்களை இந்திரியங்களுக்குச் செலுத்தினென்கை.

ஆர்வச்சேற்றம் வாயிலோட்டி யறுத்தேன்=அறுகூலரிடத்திலுண்டாகும் ப்ரோமம் ஆர்வமென்கிறது; பிரதிகூலர் பக்கலுண்டாகும் த்வேஷம் சேற்ற மென்கிறது; அர்த்தகாமங்களை ஊதிக்க முயற்சி செய்யும்போது அவற்றுக்குச் சிலர் அறுகூலராகவும் சிலர் பிரதிகூலராகவும் ஏற்படுவர்; அறுகூலரிடத்து ஆர்வமும் பிரதிகூலரிடத்துச் சேற்றமும் உண்டாவது இயல்பு; அவை உண்டான வாதே அறுகூலரை நோக்கி: 'நான் என் உயிரையளித்தாகிலும் உமக்கு வேண்டிய நன்மைகளைச்செய்கிறேன்' என்றும், பிரதிகூலரை நோக்கி 'உன்னைக்கூண்டோடு கொலைசெய்து விடுகிறேன்' என்றும் பிரதிஜ்ஞைகள் செய்வதும் வழக்கம்; அப்படியே நானும் பிரதிஜ்ஞைசெய்து அதைக் காரிபத்தாலும் தலைக்கட்டி விட்டேனென்கிறார். வாயில்—வாயினால், ஒட்டி—பிரதிஜ்ஞைசெய்து, அறுத்தேன்—செய்தும் முடித்தேன். ஆக இவ்வளவும் தமது முன்னிய நிலைமைகளைச் சொல்லி, மேல் இப்போதைய ஆபீழுக்கயத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அவை தன்னை மனத்தகற்றி வேறுத்தேன் நின்னடைத்தேன்' என்று. 'அவைதன்னை' என்றது—முதலடியிற் சொன்ன பொருளின்பங்களை என்றுகூறுத, மூன்றாமடியிற்

சொன்ன ஆர்வச்செற்றங்களை யென்றாவது கொள்ளலாம். அர்த்தகாமங்களில் நனையொழிந்து, (அல்லது, ராகத்வேஷங்களைத் தவிர்த்து) நின்னடைந்தேன் என்றாராயிற்று. (க)

மறந்தே னுன்னைமுன்னம் மறந்தமதியில்மனத்தால் *
இறந்தே னேத்தனையும் அதனாலிமேபைக்குழியில் *
பிறந்தேயெய்த்தொழிந்தேன் பெருமான் ! திருமார்பா ! *
சிறந்தேனின்னடிக்கே திருவிண்ணகர்மேயவனே !

(உ)

திருவிண்ணகர் மேயவனே !—;

உன்னை { (ஈப்போதும் ஸ்மரிக்கத்
தகுந்தவனான) உன்னை
முன்னம் முதலிலே
மறந்தேன் மறந்தொழிந்தேன் ;
(அதற்குமேலே)
மறந்த மதி { இப்படி மறந்தோமே !
இல் என்கிற அநுதாப
மனத்தால் { வுணர்ச்சியுமில்லாத
மனத்தையுடைமையினால்
எத்தனையும் { மிகவும் [அசித்தைத்
காட்டிலும்]
இறந்தேன் { கிஹீநனாகக் கெட்டுப்
போனேன் ;

அதனால் ஆகையினாலே
இமேபை அக்கங்களுக்கு ஆஸ்பதமான
குழியில் கர்ப்பக்குழியில்
பிறந்தே { இடைவிடாத ஜனன
மாணங்களை
யுடையனாய்க் கொண்டு
எய்த்து { அநர்த்தப்பட்டுப்
ஒழிந்தேன் } போனேன் ;
திரு மார்பா { பிராட்டியை மார்விலே
பெருமான் } யுடைய பெருமானே !
நின் அடிக்கே உனது திருவடிகளுக்கே
சிறந்தேன் { (இப்போது) தகுந்தவனாக
அமைந்தேன்.

* * *—முமுக்ஷுவுக்கு அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநம் முக்கியமானது ; எம்பெருமானை உணர்தல், தன்னையுணர்தல், உபாயத்தையுணர்தல். பேற்றையுணர்தல், பேற்றின் விரோதியையுணர்தல், ஆகிய இவை அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநமெனப்படும. இதில் முதலதான பரஸ்வரூபஜ்ஞாநம் தமக்கு இல்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் மறந்தேனுன்னை முன்னம் என்று. முதல் முதலாக உன்னையன்றோ நான் மறந்தொழிந்தே நென்கிறார். முன்னம் என்பதற்கு அநாதிகாலமாக என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னபடி பொருளின்பங்களை ஆதரித்ததுபோல ஒரு மூலையில் உன்னையும் நான் ஆதரித்திருக்கலாமே, அந்தோ ! அது செய்யப்பெற்றிலேன் !, உன்னை மறந்தே போனேன். ஒரு காலும் நெஞ்சிலும் நினைக்கக்கூடாதவற்றை [அர்த்தகாமங்களை] இடைவிடாது சிந்தித்தேன் ; ஒரு நொடிப்பொழுதும் மறக்கவொண்ணாத உன்னை இறைப்பொழுதும் நினையாதொழிந்தேனந்தோ !. “யெய்யொ நாராயணஸ்தா—த்யேயோ நாராயணஸ்ஸதா” என்று சாஸ்த்ரங்கள் முறையிடாநிற்க, பாவியேன் விபரீதனானென்கிறார். கீழ்க்கழிந்த காலங்களில் உன்னை நான் ஒருநாளும் அறிந்திலேன் என்றன்றோ இங்குச்சொல்லவேண்டும் ; அப்படி சொல்லாமல் மறந்தேன் என்னலாமோ ? சிலகாலம் அறிந்திருந்து பின்னை அவ்வறிவு மாறினாலன்றோ

‘மறந்தேன்’ என்று பிரியோக்கலாம்; இதுவரையில் உன்னைப்பற்றின அறிவு ஓங்கா, லுமெனக்கு உண்டாயிருக்கவில்லையென்று சொல்லவேண்டுமிடத்து மறந்தேனென்னலாமோ? என்று ஒரு சிறிய சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இதற்குப் பெரியவாச்சான் பின்னை யறுளிச்செய்வது காண்மின்:—“உன்னை யென்கற விடத்திலே ஸம்பந்தத்தை ஸ்மிர்த்தவாகையாலே, அந்த ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவி கமையாகையாலே கிலநான் ஸ்மிர்த்து மறந்தாப்போலே தோன்றிற்று.” என்று.

இவ்விருந்தருமானாலத்தில் எம்பெருமானை மறப்பதென்பது ஸஹஜமே; இது வியப்பன்று; ஆரியும், ‘இப்படி மறந்தொழிகின்றோமே!’ என்கற அநுதாப வுணர்ச்சியாகிலும் இடையிடையே தோன்றுமாயின் நன்றாகும்; அந்தோ! அவ்வநுதாபமு மில்லாமையாலே கெட்டேனென்கறார் மறந்த மதியில் மனத்தா லிறந்தேன் என்று. இறந்தேன் என்றது சைதன்யம் கெட்டு அசேதநமேயாகப் பெற்றேனென்கை. “கலுனெவ லு லவதி கலுஜ ஹெதி வெடிவெசு” என்ற உபதேசத்துக்காண்க. ‘எத்தனையும் இறந்தேன்’ என்கையாலே அசித்திற்காட்டி லும் கடைசெட்டவானேன் என்பது பெறப்படும். அசித்துக்கு அடியோடு உணர்ச்சியில்லாமையாலே அது பகலத்விஷயத்தை நினையாதிருப்பது ஸஹஜம்; அறிவுக்கு கிலமான நான் அறிவின் காரியம் பெருமையாலே அசித்திலும் கடை கெட்டேனென்கை.

அதனாலிமேபைக்குழியில் பிறந்தே எய்த்தொழிந்தேன் = அநுதாபமு மில்லா மையால்தான் மேன்மேலும் துக்கங்களையே விளைக்கக்கூடவதான ஸம்ஸாரத்தி லேயே பிறப்பது மிறப்பதுமாய் அகர்த்தப்பட்டுப்போனேன். இதைக்கடா சித்தே ஆழ்வான் வாதபாஜஸ்தவத்தில் “கிரதாஸயயிபொ ஹகா லெஹ வபு” என்றருளிச்செய்தா ரென்னலாம்.

எய்த்தொழிந்தேன் என்றதற்குப் பெரியவாச்சான்பின்னை மருமமறிந்து வெளியிட்ட ஆழ்நொருந் காண்மின்;—“[எய்த்தொழிந்தேன்] இன்னும் பிறக் கைக்கடியான கர்மவாஸநையுண்டேயாகிலும் பிறக்கைக்கு தர்வ்யமில்லாதபடி யானேன்;—கர்மவாஸநைகிடந்து பிறக்கவேண்டினாலும் பிறக்கைக்கு கடிமனல் லென்” என்று. பலபல போதிகளிற் பிறந்து பிறந்து, நித்யமான ஆத்மவஸ்து வுங்கட உருவழிந்து போகப்பெற்றேன், இனி கர்மசேஷங்கள் கிடந்தாலும் என்னால் ஐனிக்கமுடியாது என்றவாறு. இது ரஸோக்தி. திருமார்பா! நின் னடிக்கே சிறந்தேன் = இப்படி அவத்தான என்னை எப்படி அங்கீகரிப்பது! என்று விசாரிக்கவேண்டாமல் குற்றங்களையும் நற்றமாக உபபாதிக்கிற பெரிய பிராட்டியார் திருமார்பிலேயே இடைவிடாது இருந்துகொண்டு புருஷகாரம் செய்யுந் பொது இனி எனக்கு என்ன குறை? நான் உன் திருடிகளுக்குத் தகுந்த வனே.

மானேய்நோக்கியார்தம் வயிற்றுக்குழியிலுழைக்கும் *

ஊனேயாக்கைதன்னை உதவாமை யுணர்ந்துணர்ந்து *

வானே மானிலமே வந்துவந்தேன் மனத்திருந்த

தேனே * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.

(ந.)

வானே மா { தித்யவிபூதிக்கும் லீலா
நிலமே { விபூதிக்கும்
நிர்வாஹகனே !,

உவந்து வந்து { (பரமபதத்தில் நின்றும்)
உவப்போடே வந்து

என் மனத்து { என்மனத்தில் தித்யவாஸம்
இருந்த { பண்ணுகின்ற
தேனே { பரமபோக்யனே !

திரு விண்ணகர் மேயவனே !—;

மான் ஏய் { மாணப்போன்ற
நோக்கியர் தம் { கண்ணழகையுடையரான
ஸ்தீரிகளினுடைய

வயிறு { கர்ப்பக்குழியில் இருந்து
குழியில் { கொண்டு

உழைக்கும் கஷ்டப்பமேதாய்

ஊன் ஏய் மாம்ஸாதிகள் நிறைந்ததன்

ஆக்கை { சரீரத்தினுடைய
தன்னை {

உதவாமை { உபயோகமற்ற தன்மையை
உணர்ந்து { நன்றாக அறிந்து
உணர்ந்து {

நின் { உன்னைவந்து பற்றினேன்.
அடைந்தேன் {

***—இந்த உடல் எப்படிப்பட்டது? ஸ்தீரிகளின் கர்ப்பப்பையிலே கிடந்து படாதபாடுகளும்பட்டு 1. “தீண்டாவழும்பும் செந்நீரும்சீபும் நரம்பும் செறிதசையும் வேண்டா நாற்றம் மிகுமுடல்” என்கிறபடியே. மாம்ஸாதிகள், மலிந்துகிடப்பது; இப்படிப்பட்ட உடற்பிறவி நமக்குத்தகாதென்று நன்குணர்ந்தேன்; அது தொலைவதற்காக உன் திருவடிகளிலே வந்து சேர்ந்தேன் திருவிண்ணகர்மேயவனே !.

ஸாதாரணமாக, ‘மாதர்களுடைய வயிற்றுக்குழியிலுழைக்கும்’ என்று சொல்லவேண்டுமிடத்து ‘மானேய் நோக்கியார்தம்’ என்று அவர்களுடைய கண்ணழகை வருணித்துப்பேசுவது அவசியமன்றே; கலவிக்கு உரிய மாதர்களைச் சிசால்லுவதானாலன்றோ அப்படி வருணித்துப் பேசவேணும்; இங்கே வருணித்துப்பேசினதேன்? என்னில்; தங்களுடைய பருவமும் பேதைமையும் கிடக்கச் செய்தே ‘ஒருப்ரஜை உண்டாகவேணும்’ என்று நோன்பு நோற்கிறார்களே!, ஒரு ஆத்மாவை ஸம்ஸாரியாக்கிக் கெடுப்பதற்கன்றோ அவர்கள் இப்படி நோன்பு நோற்பது!, தங்கள் கண்ணழகு முதலியவற்றால் காதலரைப் பிச்சேற்றிக் கொண்டு போதுபோக்காமல் பல நோன்புகள் நோற்று ஒரு ஆத்மாவை இந்த இருள்தருமானூலத்தில் வரவழைத்து அநர்த்தப்படுத்துகிறார்களே! என்கிற கருத்துப்படவாம்.

இரண்டாமடியில், “ஊனேயாக்கை,” “ஊனேராக்கை” என்பன பாடபேதங்கள். இப்படிப்பட்ட தேஹம் உபயோகமற்றதென்று நன்கறிந்து நின்னடைந்தேன்.

வானே! என்பதனால் தித்யவிபூதிநாதத்வமும், மானிலமே! என்பதனால் ஸீலாவிபூதிநாதத்வமும் ஆக உபயவிபூதிநாயகத்வம் சொல்லப்பட்டது.

‘வந்துவந்து’ என்றவிடத்து ‘வந்து உவந்து’ என்று பிரிப்பதேயன்றி, ‘வந்து வந்து’ என்று இரட்டைக்கிளவியாகவுங் கொள்வார். பலகாலும் வந்து என்றபடி. அதாவது—என்மனத்திலே புகுவேணுமென்று நீ ஆசைகொண்டு வருவாய், நான் நெட்டித்தள்ளுவேன், மறுபடியும் வேறொரு ஸமயம்பார்த்து வருவாய்; அப்போதும் நான் ஏமாறாதேயிருந்து நெட்டித்தள்ளுவேன்; இப்படி நீ பலகாலும் வந்து வந்து ஸ்வசக்தியாலே என்மனத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டு விட்டாய் என்றவாறு. இதனால் எம்பெருமானுடைய அபிமான விசேஷம் விளங்கும். (ந.)

பிறிந்தேன் பெற்றமக்கள் பேண்டிரேன்றிவர் பின்னுதவா

தறிந்தேன் * நீபணித்தவருளேன்னு மோள்வாளுருவி

யேறிந்தேன் * ஐம்புலன்களிடர்தீர வேறிந்தவந்து

சேறிந்தேன் * நின்னடிக்கே திருவிண்ணகர் மேயவனே!

திரு விண்ணகர் மேயவனே !—;

பெற்ற மக்கள் வயிற்றில்பிறத்த பிள்ளைகள்

பெண்டிர் மனைவியர்

என்ற இவர் இத்யாதிகளான பந்துக்கள்

பின் உதவாது { முடிவுகாலத்துக்குத்
அறிந்தேன் { துணையாகமாட்டார்கள்
என்பதைத் தெரிந்து
கொண்டவனாய்

பிரிந்தேன் { (அவர்களை)
விட்டொழிந்தேன் ;

நீ பணித்த
அருள்
என்னும் { (முன்பு திருத்தொழி
தட்டிலே) நீ ஆளுநர்
செய்த சாமல்லோக
மாகிற

ஒன் வான் ஒளிபொருந்திய கத்தியை

உருவி உறையில் கின்றும் கழற்றி,

ஐம்புலன்கள் { சப்தாதிவிஷயங்களாலே
இடர் தீர உண்டாகிற தூயர்
தொலையும்படி

எறிந்தேன் வீசினேன் ;

வெறிந்து வந்து { அகிஞ்சநஞய்க் கொண்டு வந்து

இன் அழக்கே { உனது திருவடிகளுக்கே
செறிந்தேன் { பொருந்தினேன்.

* * *—அறிவுடைபார், மக்களென்றும் மனைவியரென்றும் சில பந்துக்களை ஆதரித்துப்போருவது ஏதுக்காகவென்னில், உடல் இளைத்தவாறே அருகில் இருந்துகொண்டு கர்ணாமிருதமாக எம்பெருமான் திருநாமங்களைச் செவியரிலே ஓதுவார்களென்பதற்காக; அந்த பந்துக்கள் தாம் செய்வதென்னென்னில், ஸமயங்களிலே ஸர்வஸ்வத்தைபுகு கொள்ளுகொண்டும் மாணஸமயத்திலும் விடாதே 1. “சொர்வினாற் பொருள்வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லென்று சுற்றுமிருந்து” என்பதற்குப் பைய ‘எந்த சந்து பொந்துகளில் என்ன பொருள் புதைத்து வைத்திருக்கிறது, சொல்லு’ என்று பிச்சிக்கொண்டிருப்பார்களெய்ன் லி, பகவர்

நாமமாகிற அமுதத்தை லவலேசமும் செவியிலே ஊட்டமாட்டார்கள் ; ஆகவே இந்த ஆபாஸ பந்துக்களெல்லாம் * துணையும் சார்வுமாகுவார்போல் அட்டைகள் போல் சுவைப்பவரேயன்றி நல்வழிக்குச் சிறிது முதவார்கள் என்பதை நன் கறிந்துகொண்டு அவர்களிடத்து நசையைவிட்டுத் தொலைத்தேனென்கிறார் முதலடியால்.

ஆபாஸ பந்துக்களைவிட்டு, ஆப்தபந்துவான நீ திருவாய்மலர்ந்தருளிய சரமச் ஸோகத்தைப் பற்றினேனென்கிறார்மேல். “ ஸவ்யஸூகாநு வரிக்ஷுஜா ரோஸி கம் ஸாணம் வுஜு சுஹங்கா வஸவ்வாவெஷ்யா ரோக்ஷயிஷ்யாதி ராஸுமஃ.” என்கிற சரமச் ஸோகம் அர்ஜுனனை நோக்கி அருளிச்செய்ததாகிலும், அவனொரு வனை வியாஜமாகக்கொண்டு ஸகல சேதநர்க்குமே உஜ்ஜீவநமாக அருளிச்செய்த தாகையாலும், கண்ணபிரானுடைய நிர்ஹேதுக கிருபைதானே அந்த ஒரு ச் ஸோகமாகப் பரிபக்வமாயிற்று ! என்னலாம்படி யிருக்கையாலும், ‘நீ பணித்த அருள்’ என்ற சொல்லாலே சரமச் ஸோகத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். அருள் என்ப தும் சரமச் ஸோகமென்பதும் பரியாயம் போலும். அதில் சொன்ன அர்த்தத் தைக்கடைப்பிடித்து என்னுடைய துன்பங்களையெல்லாம் தொலைத்துக்கொண் டேன் என்கிறாரென்க. சரமச் ஸோகத்தினுள் “ மாம் ஏகம் = என்னொருவனையே” என்றருளிச்செய்த வாக்கியத்தையே சிக்கனப்பிடித்துக்கொண்டபடி.

ஒள்வாளுருவியெறிந்தேன் = சரமச் ஸோகத்தைக் கத்தியாக உருவகப்படுத்திக் கூறினதற்கேற்ப மேலே ஐம்புலன்களிடர் என்றதை வினைத்தூறுகக்கொள்க. கத்தியினால் தூறுகளை அறுத்தொழிக்குமாபோலே சரமச் ஸோகார்த்த ஜ்ஞானத் தினால் வினைத்தூறுகளை வேரறுத்தேனென்கை. ஆசார்ய ஹ்ருதயம் இரண்டாம் பிரகாணத்தில் “ ஒள்வாளுருவி வினைத்தூற்றை வேரறுவித்து ” என்றதுங் காண்க.

“ இடர்தீரவெறிந்துவந்து ” என்றவிடத்து ‘வெறிந்து வந்து’ என்று மெடுக்கலாம், ‘எறிந்து வந்து’ என்றுமெடுக்கலாம். வெறிந்துவந்து—வெறு மையை உடையேனாய் வந்து ; “ நோற்ற நோன்பிலேன் நண்ணறிவிலேன் ” இத்யாதிப்பட்டியே அகிஞ்சநாய் வந்து என்றபடி. ‘எறிந்துவந்து’ என்னில், ‘ஒள்வாளுருவி யெறிந்தேன்’ என்று கீழ்ச்சொன்ன எறிதலை அறுவதித்த தாகும் ; “ வாடினேன்வாடி....கூடினேன்கூடி....ஒடினேனோடி....நாடினேன்னாடி ” என்னுமாபோலே. (ச)

பாண்டேன்வண்டறையுங் குழலார்கள் பல்லாண்டிசைப்ப *

ஆண்டார்வையமெல்லா மரசாகி * முன்னாண்டவரே

மாண்டாரேன்றுவந்தார் அந்தோ மனைவாழ்க்கைதன்னை

வேண்டேன் * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.

(ரு)

பான்	{ இசைப்பாட்டையுடையன வாய்	முன்	{ (இப்படி) முன்பு ஆண்டு ஆண்டவரே	{ வந்த அவர்களை மாண்டு மாண்டார்
தேன்	தேனைப் பருகுவின்ற			
வண்டு	வண்டுகள்			
ஆறையும்	ரீங்காரம் செய்யப்பெற்ற	என்று வந்தார்	{ என்ற சொல்லுக்கு இலக்காய்க்கொண்டு வருகிறார்கள்;	
குழலார்கள்	{ கூந்தலையுடையான மாதர்களால்	அந்தோ	ஐயோ !;	
பல்லாண்டு	{ மங்களாசாஸனம் பண்ணப் பெற்று	திரு விண்ணகர்	மேயவனே !—;	
இசைப்ப		மனை	{ (இப்படி நிலையற்றதான) வாழ்க்கை	{ ஸம்ஸாரவாழ்க்கையை தன்னை
அரசு ஆதி	அரசர்களாயிருந்துகொண்டு	வேண்டேன்		{ வெறுத்தவனாய்க் கொண்டு
வையம்	{ பூமண்டலம் முழுவதையும் எல்லாம்	நின்		
ஆண்டார்	ஆட்சிபுரிந்தார்கள்,	அடைந்தேன்		{ உன்னைப் பற்றினேன்.

* * *—திருவாய்மொழியில் “ ஒரு நாயகமாயோட வுலகுடனாண்டவர், கருநாய் கவர்த்தகாலர் சிதைகியபாணையர், பெருநெடுகாண இம்மையிலே பிச்சை தாங்கொள்வர் ” என்றும், “ அடிசேர்முடியினராகி அரசர்கள் தாந்தொழி, இடிசேர்முரசங்கள் முற்றத்தியம்ப விருந்தவர், பொடிசேர்துகளாப்போவர்கள் ” என்றும் “ வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தே திற்பரென்பதில்லை ” என்று மருளிச்செய்தவைபோலே யிருக்கிறது இப்பாசரம். பிராகிருதமான செல்வம் நிலைநிற்க மாட்டாதாகையாலும், கைங்கரியமாகிற அப்ராக்குத செல்வமே நிலைநிற்பதாகையாலும் இம்மைச்செல்வத்தை வெறுத்து மறுமைச்செல்வத்தை விரும்பி உன்னடிபணிந்தேனென்கிறார்.

“ கண்டார்வணங்கக் கரியாணைமீதே கடல்குழலகுக்கொரு காவலராய் விண்டோய் நெடு வெண்குடைநீழலின்கீழ் விரிநீருலகாண்டு ” என்றாப்போலே நிலமுழுது மாளுமாசர்களைச்சுற்றி வண்டார் பூங்குழல்மாதர் பலரிருந்து ‘ இச் செல்வம் மாறுதே நிலைநிற்கவேணும் ’ என்று பல்லாண்டு பாடுவர்களாம், அதனைச்சொல்லுகிறது முதலடி.

அரசாதி வையமெல்லாம் ஆண்டார் முன்னாண்டவரே மாண்டாரென்று வந்தார்—இதுவகையில் நீர்க்குமிழிபோலேயிருந்து கழிந்த அரசர்கள் பல்லா விரம் பேர்களுண்டு; ஆன்பவர் ஆண்டுகொண்டே யிருக்கின்றனரென்பதில்லை. இப்போது ஆன்பவர் முன்பு ஆண்டு மாண்டவருடைய கணக்கிலே பதிவுபெறு கின்றனரென்றவாறு. திருவாய்மொழியில் “ சொன்னால் விரோதம் ” (3-9-1.) என்னுந் திருவாய்மொழியின் ஈடுமுப்பத்தாராயிரப்படி ப்ரவேசத்தில் இப்பாசரத்தை உதாஹரித்துப் பாமரஸமாக அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸேவிக்கத்தக்கன.

இவ்வுலகத்துப் போகங்கள் இப்படிப்பட்டனவாதலால் இவ்வுலகவாழ்வில் வெறுப்புற்று நிதையச்வரயம் பெறுவதாக நின்னடைந்தேனென்றுவாயிற்று.

கல்லா வைம்புலன்களவை கண்டவாறு செய்யகில்லேன் *

மல்லா மல்லமருள் மல்லர்மாள் மல்லடர்த்த

மல்லா * மல்லலஞ்சீர் மதிள்ரீரிலங்கையழித்த

வில்லா * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.

(சு)

கல்லா	{ கல்வியிலாத [-சாஸ்தா நெறியில் நிற்கமாட்டாத]	மல்லா	மல்தொழில்வல்லவனே !,
ஐம்புலன்கள் அவை	{ பஞ்சேந்திரியங்களானவை	மல்லல் அம் சீர்	{ மிகவும் அழகிய செல்வத்தை புடைத்தாய்
கண்ட ஆறு	செய்யநின்ற த்த விதமாக	மதின்	மதின்களால் சூழப்பட்டதாய்
செய்ய கில்லேன்	{ நான் செய்யமாட்டு கின்றிலேன் ;	நீர்	{ சுற்றிலும்நீர்க்கோட்டையை புடைத்தான்
மல்லா	வலிமையுள்ள பெருமானே !,	இலங்கை	லங்காபுரியை
மல் அமருள்	மற்போரில்	அழித்த	நாசஞ்செய்த
மல்லர் மாள்	{ (சாணூரன் முதலிய) மல்லர்கள் முடியும்படியாக	வில்லா	சார்ந்ததையுடையவனே !
மல் அடர்த்த	{ (அவர்களுடைய) வலியையழித்த	திருவிண்ணகர் மேயவனே !—;	
		நின் அடைந்தேன்—,	

* * *—“விவிஞா டெஹஸுவதிரீஸாராய நிவெஹிதாஃ। வடுவ-
டுவ க்யூதா ஸ்ருஹ! ஹஸுவாஹிஸம்புதா = விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி
ரீசுவராய நிவேதிதம்—பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மம்! ஹஸ்தபாதாதிஸம்புதா.”
என்று செவி வாய் கண் மூக்கு முதலிய கரணங்கள் உன்னுடைய திருப்புதழ்
களைக்கேட்பது மொழிவது முதலிய காரியங்களுக்காக ஏற்பட்டவை; அப்படிப்
பட்ட அவை இவ்வழியில் நில்லாதே அல்வழியிற் செல்லுகின்றனவே பாவியே
னுக்கு; அவை இழுத்துக்கொண்டு போகிறவழியே நான் செல்லுவதென்றால்
இது என்னலாகுமோ? “பூரூரமார்பனைப் புள்ளாரும் பொன்மலையைக் காணாதார்
கண்ணென்றுங் கண்ணல்லகண்டாமே” என்றும் “தொண்டர்க்கினியானைக்
கேளாச்செவிகள் செவியல்ல கேட்டாமே” என்றும் உறுதிகொண்டிருக்கிற நான்
விஷயாந்தரங்களில் மண்டித்திரிகிற நெஞ்சை அதுஸரித்து நடக்கவுரியவனோ?
என்கிறார் முதலடியால்.

மல்லர்மாள் அடர்த்த வரலாறு:—கம்ஸன் தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகி
புத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்து வளர்தல் முதலிய வரலாறுகளை நாரத
முனிவர் சொல்லக்கேட்டு அதிக கோபங்கொண்டு எவ்வகையினாலாவது கண்ணைக்
கொல்ல நிச்சயித்து வில்விழாவென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கண்ணபிரானையும்
பலராமனையும் அழைத்துவரும்படி நியமிக்கப்பட்ட அக்ரூரனுடைய பிரார்த்தனைக்
கிணங்கக் கண்ணபிரான் நம்பி மூத்தபிரானுடன் புறப்பட்டு மதுரையிற் புருந்து
நடுவழியில் ஒரு துஷ்ட வண்ணனைக்கொன்று அவனிடமிருந்த சிறந்த ஆடைகளை
பெடுத்துச் சாத்திக்கொண்டு ராஜவீதியில் வருகிறவளவிலே மாலாகாரரையும்

784 பெரிய திருமொழி-க-பத்து, ௨-திரு. பொறுத்தேன் புன்சொல் நெஞ்சில்.

கனியையும் அதுகாழித்துப் பின்பு கம்ஸனாண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் அவ்வாண்மனை வாயில்வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப் பட்ட குவையாபிடமென்னும் மதயாணை சிறிவர, அவ்யாணையையும் யாணைப்பாக னையும் உயிர்நொலைத்திட்டு உன்னே கம்ஸனையிற் செல்லுகையில் அவர்களை யெதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனாலேவப்பட்ட சாணூரன் முஷ்டிகள் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்ரமாகப் பெரும்போர்செய்ய அவர்களையெல்லாம் அவ்யாதவவிரர் இருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்று வென்றிட்டனர் என்பதாம். கண்ணபிரான் பாண்டவதூதனாய்த் துரியோதன னிடஞ்சென்றபொழுது துரியோதனன் ரஹஸ்யமாகத் தனது ஸபாமண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறையொன்றைத் தோண்டிவித்து அதில் அனேக மல்லர்களை ஆபுதபாணிகளாய் உள்ளேயிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறியவொண் ணாதபடி மூங்கிற் பிறப்புக்களால் மேலேமுடி அதன்மேற் சிறந்த ரத்நாஸன மொன்றையமைத்து அவ்வாஸனத்தின்மீது தன்னை வீற்றிருக்கச்சொல்ல, அங்ஙனமே தான் அதன்மேலேறின மாத்திரத்திலே மூங்கிற்பிளப்புக்கள் முறி பட்டு ஆஸனம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையில் செல்லுமளவில் மிகப்பெரிதாக விச்வ ரூபமெடுத்துப் பல கைகளையுங் கால்களையுங் கொண்டு எதிர்த்து அப்பிலவறையி லிருந்த மல்லர்களை மடிவித்த வரலாறும் அறியத்தக்கது. மற்போராவது ஆபுதங்களின் உதவியின்றியே தேஹவலிமையையேகொண்டு நடத்தும் யுத்தம்.

மல்லலஞ்சீர்மதிள் நீரிலங்கை = முதலிலே அனுமான் இலங்கையிற்புகுந்து அந்நகரின் சீர்மைகளைக்கண்டு வியந்து “படியபடு-ர நவமவாநு ஸ்யாடியம் ராக்ஷஸஸூரஃ ஸ்யாடியம் ஸுரலோகஸ்ய ஸுரகூலஸூரவி ராக்ஷிதா = யத்யதர்மோ ந பலவாந் ஸ்யாதயம் ராக்ஷஸேச்வரஃ—ஸ்யாதயம் ஸுரலோகஸ்ய ஸசக்ரஸ்யாபி ராக்ஷிதா” [இந்த ராக்ஷஸ ராஜனிடத்தில் அதர்மம் ஒன்று மாத்திரம் இல்லாதிருந்தால் இந்தரலோகத்தையும் அடக்கி ஆளக்கூடியவ னன்ருே இவன்] என்று சொன்னது இங்கு நினைக்கத்தக்கது. மல்லல்—மிகுதி, வலி, வளம். (சு)

வேறுயானிரந்தேன் வெகுளாது மனக்கொளந்தாய் *

சூருவேந்நரகத்து அதடியேனை யிடக்கருதி *

கூருவைவர்வந்துகுமைக்கக் குடிவிட்டவரை *

தேருதுன்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.

(எ)

திரு விண்ணகர் மேயவனே!—;

எந்தாய் ஸ்வமிந்!,

யான் அடியேன்

கேடக விலகணமாக

இரந்தேன் யாசித்தென்றேன்;

வெகுளாது

செற்றமின்றி

மனக்கொள்

திருவுன்னம் பந்தவேணும்;

ஐவர்

பஞ்சேத்திரியங்கள்

அடியேனை

தமவேனை

ஆறு வெம் } ஒய்வில்லாதகொடிய
நாகத்து } ஸம்ஸாரநாகத்திலே
இட கருதி தள்ளினினைத்து
கூறு ஆ } என்னைத் தங்களுக்குப்
பாகமாகக் கொண்டு
வந்து என்னைக் கிட்டி
குமைக்க ஹிம்வலிக்க,

குடி } (நீ என்னை நல்வழிப்
விட்டவரை } படுத்துகைக்காக
ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்
என்னிடத்தில்)
குடியிருக்கச் செய்த
அந்த இந்திரியங்களை
தேருது நம்பாமல்
உன் அடைந்தேன்—.

. * * —வேறு யானிரந்தேன்—உலகத்தில் வேண்டுகோள் இரண்டுவகைப் படும்; வேண்டினவுடனே பெறவேண்டிய நிர்ப்பந்தமின்றிக் காலக்கிரமத்தில் பெறலாம்படியான பொருள்களைப்பற்றின வேண்டுகோள் ஒன்று; வேண்டினவுடனே கிடைத்தாலன்றி உயிர்தரிக்க முடியாமல் அப்போதே பெறவேண்டின பொருளைப்பற்றின வேண்டுகோள் மற்றொன்று. இவ்விரண்டுவகையான வேண்டுகோளில் இரண்டாவதுவகையான வேண்டுகோளை இப்போது அடியேன் செய்கின்றேனென்றவாறு. ‘வேறு’ என்பதன் கருத்து இது. பஞ்சேந்திரியங்களாகிற படுகொலைக்காரர்களையில் இனி நான் ஒரு நொடிப்பொழுதும் நலிவுபட முடியாதாதலால் இந்த கஷணத்திலே அடியேனை உனதருளால் வாங்கிவிடவேணுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேனென்கை.

யான் இரந்தேன்—‘இரந்தேன்’ என்றாலே போதும்; ‘யான்’ என்னும் எழுவாய் தன்னடையே வந்துபுகும்; அப்படியிருக்கவும் “யானிரந்தேன் என்றதற்கு ஒரு கருத்துண்டு; 1. “எதிர்கூழல் புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய விதிசூழ்ந்ததா லெனக்கேலம்மான் திரிவிக்கிரமனையே” என்னுமாபோலே என்னைத் திருத்திப் பணிகொள்வதற்காகப் படாதபாடுகள் நீ படுகறாய் என்று பிரஸித்தமாயிருக்கின்றது; தன் ஸொத்துக்கு ஒரு கெடுதல் நேர்ந்தால் அதனைத்தீர்த்து மகிழ்தல் ஸ்வாமியின் கடமையாதலால் உன்னுடைய ஸொத்தாகிய அடியேனுடைய கெடுதியைத் தீர்ப்பது உனக்கே பணியாயிருந்தும் இது என்னுடைய காரியம்போலே நான் வேண்டும்படியாயிற்றே!, ‘அந்தோ! நம் காரியத்திற்கு இவன் வேண்டிக்கொள்ளுகிறானே!’ என்று திருவுள்ளம் பற்றியாகிலும் இரங்கலாகாதோ? என்றவாறு. “நீ இரக்க, மறுத்துத்திரிந்த நானன்றோ இப்போது இரக்கிறேன்” என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும்.

எந்தாய்! வேகுளாது மனக்கோள்—நான் இப்போது வேண்டிக்கொள்வது தேவரீர் திருவுள்ளத்திற்கு மிக்க சீற்றமேயாகும்; ‘நெடுநாள் நாம் எதிர்பார்த்திருந்தபோதெல்லாம் நம்மை அலுஷியஞ் செய்தொழிந்த இவன் இப்போது ஏதுக்கு நிர்ப்பந்திக்கிறான்?’ என்று பாவியேன்மீது திருவுள்ளம் சிறக்கடும்; அங்ஙனே யாகவொண்ணாது; எந்தையான முறைமையை நினைத்துச் சீராமல் திருவுள்ளம் பற்றவேணுமென்கறார். “[எந்தாய்!] என்னொழித்துக்கொள்ளவொண்ணாத ப்ராப்தியைக்கொண்டு பொறுக்கையொழிய, செய்த குற்றத்தைக்

786 பெரிய திருமொழி-கூ-பதனா, உ-திரு. பொறுத்தேன் புன்சோல்நெஞ்சில்.

கணக்கிட்டுக் கண்டிடலாம்படிபோ தேவரோடுண்டான ப்ராப்தியிருப்பது” என்பர் பெரியவாச்சான் பின்னையும்.

தம்முடைய விவகரிதத்தை விண்ணப்பஞ் செய்கிறார் ஆறுவேந்நரகத் தென்று தொடங்கி. இத்திரியங்க்கரினுடைய எண்ணம் மிகவும் பொல்லாதாயிருக்கின்றது; ‘தேவரீர்க்கு எல்லாவடிமைகளும் செய்யப் பெறவேணும்’ என்று பாரித்திருக்கிற வென்னை அஹங்காரமாமகாரங்களுக்குக் குடிமை செய்யும் ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளி விளைத்து நலிகின்றனவே இந்திரியங்கள்; இந்த நலிவு என்னுடைய பொறுக்கப் போகிறதில்லை, இன்னமும் என்னென்ன திங்குகள் செய்ய விளைத்திருக்கின்றனவோ தெரியவில்லை; அஞ்சினருடைய அச்சமெல்லாம் திருமாய் திருவிண்ணாகரிலே சித்யஸக்தி பண்ணியிருக்கிறதேவாரீரைச் சரணம் புகுகின்றேன், காத்தருளவேணும்மென்கை.

அஃரிணையான ஐம்பொருளை ஐவர் என்ற உயர்திணையாகச் சொன்னது இழிவினாலும் சிறந்தக்கின் மிகுதியாலுமென்க; திணைவழுவமைதி.

குடிவிட்டவரை=“விவிஞா றெஹவஃவதிரீஸாராய திவெழிதாழ்—விசுத்தா தேஹஸம்பத்திர்ச்சபாய திவேததும்” என்கிறபடியே உன்னை வழிபடுவதற்குப்பாங்காக உன்னுடைய இவ்வுடலில் குடியிருக்கச் செய்யப்பட்ட பஞ்சேந்திரியங்களென்கை. தேருது=இவை உன்னுடைய உத்தேசத்தின்படி நடவாமல் விபரிதமான மார்க்கத்திலே நடக்கத் துணிந்தமையால் இவற்றை நான் கம்பாமல், உன்னைவந்து பணிந்தேன். இதனால் இந்திரியங்களைத் தாம் வென்றமை வெளிவிடப்பட்டதாகும். (எ)

தீவாய் வல்வினையார் உடனின்றி சிறந்தவர்போல் *

மேவாவேந்நரகத்து இடவற்று விரைந்துவந்தார் *

மூவா வானவர்தம்முதல்வா மதி கோள்விதேத்

தேவா * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.

(அ)

தீவாய் { நெருப்பையும்மீழ்சென்ற
வாயையுடைய

உல் { கொடிய

வினையார் { பாவங்கள்

சிறந்தவர் { பத்தக்கன் போன்ற
போல் }

உடன் நின்ற { என்னோடுநிரியாமல் லெத்த
நின்ற

மேவாவே { பொருத்தாத கொடிய
ரகத்தஇட { ரகத்திலே (என்னைத்)
உற்ற { தள்ள முயன்ற

விரைந்து { வெகுவேகமுடையனவா
வந்தார் { யிருக்கின்றன;

மூவா { கிழத்தனம் முதலிய
விசாரங்களற்ற

வானவர்தம் { தேவாதிதேவனே!
முதல்வா }

மதி கோள் { சந்திரனுடைய
விதேத்த தேவா { காமரோகத்தைப்
போக்கினதேவனே!

திரு விண்ணகர் மேயவனே!—;

நின் அடைந்தேன்—,

* * *— இப்பாசுரத்தில் இரண்டாமடியில் நெடுநாளாகவே ஒரு பாடப் பிழை நேர்ந்துள்ளது; “மேவா வெந்நாகத்து இடருற்று” என்றே பலரும் ஒதுவர்; பலபுத்தகங்களிற்பாடமும் இதுவேயாகக் காண்கிறது. இப்பாடம் பொருளற்றது; “இடவுற்று” என்பது ‘இடருற்று’ எனப் பிழைபட்டது. (அடியேனை) மேவா வெந்நாகத்துஇட [நாகத்திலே தள்ளு] உற்று விரைந்து வந்தார் என்கை. கீழ்ப்பாட்டில் “ஆறாவெந்நாகத்தடியேனை இடக்கூடுதி” என்றாப்போலே.

கீழ்ப்பாட்டில் ஐவர் [பஞ்சேந்திரியங்கள்] எழுவாய்; இப்பாட்டில் வல் வினையார் [பாபராசிகள்] எழுவாய். வல் என்ற அடைமொழி— அப்பாவங்கள் அவசியம் அதுபவித்தே தீரவேண்டுமவை என்பதைக்காட்டும். தீவாய் என்னும் அடைமொழி அவற்றின் கொடுமையைக்காட்டும். பலவகைத் துன்பங்களை யுண்டு பண்ணுகின்றன வென்றபடி. சிறந்தவர். என்றது— உடன்பிறந்தோர் மக்கள் மனைவியர் முதலான உறவினரைச் சொன்னபடி. அவர்கள் ஒருகாலும் விட்டு நீங்காதவாறுபோல இக்கொடிய பாவங்களும் எப்போதும் விட்டுப் பிரியாமலிருந்து கொண்டு என்னை நாகத்திலே தள்ளப் பார்க்கின்றன வென்றாராயிற்று.

மூவா வானவர்தம் முதல்வா! = மூவா— கிழத்தனமடையாத என்றபடி. இது வானவர்க்கும் விசேஷணமாகலாம், வானவர்தம் முதல்வனான எம்பெருமானுக்கும் விசேஷணமாகலாம். நித்யஸூரிகளை நிர்வஹிப்பதுபோல் அடியேனையும் நிர்வஹிக்கலாகாதோ என்பது குறிப்பு.

மதிகோள்விடுத்த தேவா! = எம்பெருமான் சந்திரனுடைய துயரைத்தீர்த்ததாக ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் அநுஸந்திக்கக் காண்கிறோம். இவ்வரலாற்றின் விவரணம் இதிறாஸபுராணங்களில் நமது சிற்றறிவுக்குப் புலப்படவில்லை. தசசுமுனிவனது சாபத்தால் சுஷயமடைந்து வந்து சரணம் புகுந்த சந்திரனைச் சிவபிரான் காத்ததாக வரலாறு காண்பதுண்டு; ப்ரயோஜ்ய கர்த்தாவாகிய அச்சிவபிரானது செயலை ப்ரயோஜக கர்த்தாவான திருமால் மேல் ஏற்றிக்கூறியிருப்பதாகக் கொள்வர். அன்றியும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் சந்திரபுஷ்கரிணியை வருணிக்கும் ச்லோகத்தில் “யவ்யாஃ—கஜாஸ்தொவாஜியைஷ்ணீநாஃ—உஜ்ஜுயாஜீயிதிதாஜிவாபயஸ்யாஃ, அப்யாஸதோபாமகமர்ஷணீநாம் சந்த்ரஸ் ஸுதாதீதிதிதாமவாப.” என்றருளிச் செய்தபடி. சந்திரபுஷ்கரிணியில் பலகாலம் நீராடி, ஸ்ரீரங்கநாதனது திருவருளால் தனது சுஷயரோகம் தீரப் பெற்றான் சந்திரன் என விளங்குதலால் அதனைத் திருவுள்ளம்பற்றி ‘மதிகோள் விடுத்த தேவா!’ என்றருளிச் செய்கிறார்களென்றுங்கொள்வர். இதன் உண்மையை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. (அ)

போதார்தாமரையாள் புலவிக்குலவானவர்தம்
கோதா* கோதில்செங்கோல் குடைமன்ன ரிடைநடந்த
துதா* துமொழியாய் சுடர்போல் என்மனத்திருந்த
வேதா* நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.

(க)

போது ஆர் { கல்லபோதிலே அலர்ந்த
தாமரையான் { தாமரைப்பூவை இருப்
பிடமாகவுடையளான
பிராட்டிக்கும்

புலவி பூமிப்பிராட்டிக்கும்

குலம், { நிறந்த நித்யஸூரிகளுக்கும்
வானவர் தம்

கோதா விரும்பத்தருந்தவனே !,

கோது இல் { தடையின்றிச் செங்கோல்
செங்கோல் { செலுத்தமவராய்

குடை { கொற்றக்குடையை
புடையாரான

மன்னர் { (துரியோதகாதி)
இடை { ராஜாக்களிடத்தில்

நடந்த தூதா தூதநடந்தவனே !,

தூ { இன் சொற்களை
மொழியாய் { புடையவனே !

சுடர் போல் { விளக்கொளிபோலே
ஜ்வலித்துச் கொண்டு

என் மனத்து { என்னுள்ளத்திலுறை
இருந்த { கின்ற

வேதா வேத வேத்யனே !

திருவிண்ணகர் மேயவனே !—;

நின் அடைந்தேன்—.

***—பிராட்டிமாரும் நித்யஸூரிகளும் புருஷகாரமாகச் சரணம் புகு
கொறிதில். போதார்தாமரையான் தன்கோதா !, புலவிதன் கோதா !, குலவான
வர்தம் கோதா ! என்று யோஜிக்கலாம். ‘கௌதுகம்’ என்னும் வடசொல்
விகாரமடியாப் பிறந்த விநியாம் கோதா ! என்பது. ‘ப்ரியனே !’ என்றபடி.
செவ்வீத் தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக வுடையளான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு
அன்பனே !, பூமிப்பிராட்டிக்கு அன்பனே !, நித்யஸூரிகட்கு அன்பனே !
என்கை. பூமிப்பெயரான புலம் என்னும் சொல்லடியாப்பிறந்த பெண்பாற்
பெயர் புலவி என்பது. அன்றியே, ‘புலவி’ என்று பிரிவுக்கும் பெயருண்டு;
போதார்தாமரையாளுடைய புலவியில் — [பிராட்டியைப் பிரணயவசத்தால்
பிரீந்திருக்குங் காலத்தில்] அப்பிரிவினாலுண்டான ஊடலைத்தீர்த்துத் தேறுதல்
செய்விக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு அன்பனே ! என்னவுமாம்.

இப்படி நித்யஸூரிநாதனு யிருக்கச்செய்தோபும் ஆச்ரிதர்கட்காகத் தன்னை
யழியமாறித் தூதுபோனமை சொல்லுகிறது கோதில் செங்கோற்குடைமன்ன
ரிடை நடந்த தூதா ! என்று. இங்கு ‘மன்னர்’ என்றது துரியோதனாதியரை
பென்றும் கொள்ளலாம், பாண்டவர்களை பென்றும் கொள்ளலாம். பாண்டவர்
களின் குடை சாமாம் முதலானவற்றையெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு முத்துக்
குடை சிறுக்கியேயிருந்து பூமிப்பரப்புக்கெல்லாம் தாங்களே அரசர்களாய் நிர்
வாழித்துக்கொண்டு போருகிற துரியோதனாதியரிடத்திலே கழுத்தில் ஓலையைக்
கட்டிக்கொண்டு துறெழுந்தருளினவனே !; அன்றியே, கண்ணபிரானுடைய
திருவுள்ளத்தாலே கோதில் செங்கோற்குடை மன்னரான பாண்டவர்கட்காகத்
துறெழுந்தருளினவனே ! என்றமாம்.

துமொழியாய் ! = ஆச்ரிதர்களான பாண்டவர்களிடத்தில் உதனக்குண்டான
பசுப்பாதம் விளங்க வார்த்தை யருளிச்செய்தவனே ! என்றவாறு. அதாவது
என்னென்னில்; ‘பாண்டவர்களும் நங்களும் செய்யப்படுத்தது என் ?’ என்று
துரியோதனாதியரைக்கேட்ட; அதற்குத் துரியோதனன் ‘பாண்டவர்களுக்குத்

தருமமும் தருமபலனான ஸ்வர்க்கபோகமுமுண்டு; அவர்கள் ஐந்துபேர்; நாங்கள் நூறுபேர்; ஆகையாலே பூமிப்பரப்பெல்லாம் எங்களுக்கே இடம் பேர்ரு மித்தனை, நாங்கள் ஒரு ஊசுக்குத்துமிடமும் கொடுப்பதில்லை' என்று சொல்ல, 'உன் எண்ணம் இதுவானபின்பு இனி புத்தம் நடத்து மித்தனை' என்றருளிச் செய்த மொழியாம். இது ஆச்ரிதரான பாண்டவர்களிடத்துப் பரிவுதோற்ற அருளிச்செய்த வார்த்தையாகையாலே துமொழியாம்.

கூடர்போல் என்மனத்திருந்த வேதா! = 'இப்படிப்பட்ட ஆச்ரிதபகஷ்பாதி யன்றோ இவன்' என்று என்மனம் உன்மேல் ஈடுபட்டிருக்கு மென்றவாறு.

வேதா! நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர்மேயவனே! = உன்னை வேதங் களிலே கேட்டுப்போகையல்லாமல் கண்ணாலே காணலாம்படி திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்திதிபண்ணியிருக்கு மிருப்பிலே வந்து சரணம் புகுந்தேனென்ற ராயிற்று. (சு)

தேனார் பூம்புறவின் திருவிண்ணகர் மேயவனே *
வானாரும் மதிள்குழ வயல்மங்கையர்கோன், மருவார் *
ஊனார்வேற்கலியன் ஒலிசெய் தமிழ்மாலேவல்லார் *
கோனாய் வானவர்தங் கோடிமாநகர் கூவேரே. (க)

தேன் ஆர் பூ புறவின்	{ தேன்கிறைந்த பூக்களை புடைய சோலைகளை புடைத்தான	ஊன் ஆர்	சரீரங்களிலே புகுவதான
திரு விண்ணகர்	{ திருவிண்ணகர்த் திருப்பதியிலே	வேல்	வேற்படையையுடையரான
மேயவனே	{ நித்யவாஸஞ்செய்தருளு மெம்பெருமான் விஷயமாக,	கலியன்	ஆழ்வார்
வான் ஆரும்	ஆகாசத்தையனாவியிருக்கிற	ஒலி செய்	அருளிச்செய்த
மதிள்	மதிள்களாலும்	தமிழ் மாலே	இத்தமிழ்ப் பாசரங்களை
வயல்	கழுகளாலும்	வல்லார்	ஒதவல்லவர்கள்
சூழ்	சூழப்பட்ட	கோன் ஆய்	{ ஸ்ரீவைகுண்ட கிரீவாஹக ராய்க் கொண்டு
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு	வானவர் தம்	நித்யஸூரிகளுடையதாய்
கோன்	ஸ்வாமியாய்,	கொடி	{ கொடிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டதாய்
மருவார்	பகைவருடைய	மா	சிறந்ததான
		நகர்	ஸ்ரீவைகுண்டத்தை
		கூவேர்	அடையப்பெறுவர்.

***—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. இங்கு நின்றும் பரமபதத்துக்கு எழுந்தருளுமவர்களை அங்குள்ள நித்யஸூரிகள்
1. “ஆண்மினிகள் வானகம் ஆழியான் தமரென்று” என்கிறபடியே ‘நீங்கள்

790 பேரிய திருமொழி-கூ-பத்து, ஈ-திரு. துறப்பேனல்லேனின்பம்,

பாம்பதத்தை ஆளுங்கோள்' என்பாதலால் 'கோளும்' எனப்பட்டது. இத்திருமொழி சுற்றாட்ட வறக்காயிருக்குமாம் திருநாடு. (க0)

அடிவாவு:—பொறத்தேன் மறத்தேன் மாணையதம் பிறித்தேன் பாண் கல்லா வேரூ தீவாய் போதார் தேனார் துறப்பேன்.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரம்பத்து—முன்றூந்திருமொழி,

துறப்பேனல்லேனின்பம்.

[இதுவும் திருவிண்ணகர் மங்களாசாஸநத்திருப்பதிகம்.]

அவதாரிகை:—சீழ்த்திருமொழிகளிரண்டிலும் ஆழ்வார் ஸம்ஸார தோஷங் களை விரித்துரைத்து, ஸம்ஸாரத்தில் தமக்குண்டான வெறுப்பை எம்பெருமான் ஸந்தியில் விண்ணப்பஞ்செய்தும் அதை தீவர்த்திப்பிக்க வேணுமென்று சாணம்புகுந்தும், 'இவர்க்கு இன்னமும் பூர்வவாஸநையாலே விஷயப்ராவண்யம் திச்சேஷமாகக் கழிந்திராது; சிறிதாவது ஒட்டிக்கிடக்கும்; இன்னும் சிறிது இவரைப்பரிஷிப்போம்' என்று திருவுள்ளங்கொண்ட திருவிண்ணகரப்பன் 'ஆழ்வாரே! உம்முடைய கருத்தைத் தெளிவாகச்சொல்லும்' என்று கேட்டரு ளினதாகக்கொண்டு, தாம் வெறுத்துக் காற்கடைக்கொண்ட விஷயம் இஃதென் னும், பெறுவதில் முடிந்துபோம்படியான அவஸ்தையைப் பிறப்பிக்குமதான தாமபேஷித்த புருஷார்த்தம் இஃதென்றும், திருநாட்டிற்சென்று திருவடிகளின் சீழ்வாழ்ச்சியில் தமக்குப் பிறந்துள்ள பேரவாவையும் விரிவாத விண்ணப்பஞ் செய்வதாம் இத்திருமொழி. *

துறப்பேனல்லே னின்பத் துறவாது * நின்னுருவம்
மறப்பேனல்லேன் என்றும்மறவாது * யானுலகில்
பிறப்பேனாக வேண்ணென் பிறவாமைபெற்றது * நின்
திறத்தேனாதன்மையால் திருவிண்ணகரானே.

(க)

திருவிண்ணகரானே !—;

இன்பம் { (உன் அநுபவத்தினு
ஹண்டாகக்கூடிய)
பேரின்பத்தை
அறப்பேன் } தவிரமாட்டேன் ;
அல்லேன் }
அறவாது { அவ்விற்பத்தைத்தவிராதவ
னாகி
என்றும் ஒருநாளும்
நின் உருவம் } உன்வடிவழகை மறவாதவனா
மறப்பேன் } யிருக்கின்றேன் ;
அல்லேன் }

மறவாது { அவ்வடிவழகை
மறவாதவனாகி
யான் நான்
உலகில் ஸம்ஸாரத்தில்
பிறப்பேன் } இனிப் பிறவியெடுக்க
ஆக எண்ணமற்றவனாயிருக்க
எண்ணேன் } கின்றேன் ;
பிறவாமை } இனிப்பிறவாதபடி
பெற்றது } பேறுபெற்ற விதமானும்
நின் திறத்தேன் } உனக்கே
ஆதன்மை } ஆட்பட்டதனாலேயாம்.
யால் }

* * *—சிறின்பங்களை நான் துறப்பனையன்றி, தேவரீருடைய அநுபவ மாகிற பேரின்பத்தை ஒருநாளும் இழக்கமாட்டேன் ; தேவரீருடைய வடிவழக என்னால் மறக்கமுடியுமாயினன்றோ இன்பத்தை நான் துறந்தவனாவேன் ; வடிவழகை மறவாதவனாகையாலே இன்பத்தைத் துறவாதவனாயினேன் ; இப்படிப்பட்ட நான் இனிமேலும் இவ்விருள் தருமாளுலத்தில் பிறந்து பிறந்து கஷ்டங்கன்பட நினைப்பேனோ ? “மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்று கீழ்நாட்களில் தேவரீரை மறந்திருந்தேனாகிலும் இனிமேலுள்ள காலம் மறவாதேயிருக்கப் பாரித்திருப்பவனாதலால் அடியேன் பிறவித்துயர் நீங்கி நித்யாநந்த மதுபவிக்கவே உரியேனாயினேன் என்றாராயிற்று.

கீழ்த்திருமொழியில் “மறந்தேனுன்னை முன்னம்—அதனாலும்பைக்குழியிற்பிறந்தே யெய்த்தொழிந்தேன்” என்று மறதிக்குப் பலனாகப் பிறவித்துன்பம் பெற்றமை சொன்னார் ; இதில் மறவாமைக்குப்பலனாகப் பிறவாமை பெற்றமை சொன்னாரென்க. (க)

துறந்தேனாவச்செற்றச்சுற்றம் துறந்தமையால் *
சிறந்தேனின்னடிக்கே அடிமை திருமாலே *
• அறந்தானுய்த்திரிவாய் உன்னை யென்மனத்தத்தே *
திறம்பாமல்கொண்டேன் திருவிண்ணகரானே. (உ)

திருவிண்ணகரானே !—;

திரு மாலே !—;

அறம் { தானே ஸாக்ஷாத் தர்மமாய்க்
தான் ஆய் } கொண்டு ஆள்பார்த்துத்
திரிவாய் } திரியுமவனே !,
சுற்றம் { (ஸம்ஸாரிகளுடன்)
உறுவையும்
ஆர்வம் } அன்பையும்
செற்றம் } விரோதத்தையும்
அறந்தேன் } தவிர்த்தேன் ;

துறந்தமை } தவிர்த்ததனால்,
யால் }
நின் அடிக்கே உன் திருவடிகளிலேயே
அடிமை } கைங்கரியம் பண்ண
சிறந்தேன் } விரியனானேன் ;
உன்னை உன்னை
என் } எனது நெஞ்சினுள்ளே
மனத்தகத்தே }
திறம்பாமல் } தவறாது தரித்துக்
கொண்டேன் } கொண்டேன்.

***—பிராகிருதர்களான அநுகூலரிடத்தில் அநுராகமும், பிரதிகூலரிடத்தில் பகையும், ஆபாஸபந்துக்காரிடத்தில் உறவும் உள்ளவரையில் எம்பெருமான் திருவடிகளில் அன்பு நிலைநிற்கமாட்டாததால் அம்முன்றும் தமக்கு ஒழிந்தமையை அருளிச்செய்து ‘தேவரீர் திருவடிகட்கே அடியேன் தகுந்தவனானேன்’ என்கிறார். “வரிகுதூ வயா லங்கா—பரித்யக்தா மயா லங்கா” [விட்டொழித்தேன் இலங்கையை] என்ற விபிஷணுமுவாணைப்போலே அருளிச் செய்கிறார் காண்மின்.

ஆர்வம், செற்றம், சுற்றம் என்ற முன்றும் ஒருவகையாலே உபாதேயம்; மற்றொருவகையாலே த்யாஜ்யம்; (எங்கனே யென்னில்;) விஷயாந்தரங்களிலே ஆசையைத்து அவை விரித்திப்பதற்கான முபந்திகள் செய்யுமளவில் அவற்றுக்கு உதவிசெய்யும் நண்பர்களிடத்தில் உண்டாகிற ஆர்வமும், அவற்றுக்குக்கெடுதல் விளைக்கிற (அல்லது, கெடுதல் விளைகிப்பவராகத் தம்மால் கருதப்படுகின்ற) பிரதிகூலர்களிடத்தில் மாத்ஸர்யமும், உண்மையான உறவினரல்லாத தேஹபந்துக்காரிடத்திலும் காமிக்காரிடத்திலும் வைக்கிற பந்துத்வ ப்ரதிபத்தியுமாகிற ஆர்வச்சேற்றச் சுற்றங்கள் த்யாஜ்யம்; பகவத்பாகவதர்களிடத்தில் விளையும் ப்ரேமமும், பகவத்பாகவத விரோதிகாரிடத்தில் விளையும் பகையும், “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய்தந்தையுமவரே யினியாவாரே” என்று விளையும் உறவுமுறையும் ஸ்வரூபாநுரூபமாகையாலே உபாதேயம். இங்கு “துறந்தேனுவச் செற்றச்சுற்றம்” என்றது முற்சொன்ன த்யாஜ்யமானவற்றை யென்க.

துறந்தமையால் நின்னடிக்கே அடிமை சிறந்தேன் = தவிரவேண்டுமவை யெல்லாம் தவிர்த்தமையாலே 1. “திருமாலே! நானுமுனக்குப் பழவடியேன்” என்று இயற்கையாகவே உள்ளதாக அநுஸந்திக்கப்படுகிற அடிமைத்தொழிலுக்கு அர்ஹனுபவிட்டேனென்கை. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் பாமபோக்யம்;—“(துறந்தமையாலித்யாதி.) புறம்பே சிலரை உறவுமுறையென்றிருக்கையிறே இழவு வருகைக்கடி; அது தவிர்த்தால் இப்போதாக உறவுஸம்பாதிக்கவேண்டுவதில்லையிறே; இவன் பக்கல் ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவிகமே. பாற்பவியஷயங்களை விட்டபோதே தொடங்கித் திருவிடையாட்டியிறே. ராவணபவந்ததைவிட்டு (ஸ்ரீவிபிஷணுமுவான்) ஆகாஸந்தனானபோதே ஸ்ரீமானானிறே. அப்ராப்த விஷயங்களைவிட்ட வநந்தரம் ப்ராப்தவிஷயத்தினுடைய சரமாவதியிலே நின்றேன். ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்துக்கு போக்யானேன்.”

அறம் தானுய்த்திரிவாய் = “கறவைகள் பின்சென்று கானஞ்சேர்ந்துண்போய்” என்றவொன்றில்லாத ஆய்க்குலத்து, உன்றன்னைப்பிறவி பேறுத்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்” என்றரப்போலே ஸாக்ஷாத் தம்மே வடிவெடுத்ததுபோன்

றுள்ள தேவரீர் பலன்கொடுக்கைக்கு அவஸரம் பார்த்துத்திரியாநிற்க அடியே னிடத்தில் வேறு சில தர்மங்கள் வேணுமோ? என்றவாறு. (உ)

மானேய் நோக்குநல்லார் மதிபோல்முகத்துலவும் *
ஊனேய்கண்வாளிக்கு உடைந்தோட்டந் துன்னடைந்தேன் *
கோனே குறுங்குடியுள் குழகா திருநறையூர்த்
தேனே * வருபுனல்குழ் திருவிண்ணகரானே. (ந.)

கோனே ஸ்வாமியில்,

குறுங்குடியுள் { திருக்குறுங்குடியிலே வந்து
குழகா { கலந்து கொள்ள
நிற்பவனே!,

திரு நறையூர் { திருநறையூரில் தேன்போல்
தேனே { பாம்போக்யனே!

வரு புனல் { பெருகுகின்ற தீர்த்தங்க
குழ் திரு { ளால் சூழப்பட்ட திரு
விண்ணக { விண்ணகரில் எழுந்தருளி
ரானே { யிருக்கும் பெருமானே!,

மான் ஏய் { மான்பார்வைபோன்ற
நோக்கு { பார்வையையுடைய
நல்லார் { மாதர்களது

மதி போல் { சந்திரன்போன்ற முகத்தில்
முகத்த { உலாவுகின்ற
உலவும் }

ஊன் ஏய் { மாம்ஸமயமான கண்களாகிற
கண் வாளிக்கு { பாணத்துக்கு

உடைந்து அஞ்சி நெங்கி

ஒட்டந்து ஒடிவந்து

உன் { உன்னைச்
அடைந்தேன் { சாணமடைந்தேன்.

* * *—பாம்புக்கு அஞ்சி ஒடிவந்து விழுந்தேனென்பாரைப்போலவும், ராமாஸ்தரத்துக்கு நெடுங்கிவந்து விழுந்தேனென்பாரைப்போலவும் மாதர்களின் கண்களாகிற அம்புக்கு அஞ்சி வந்து நின்னடைந்தேனென்கிறார். ஸ்திரீகள் ஆண்களை ஆகரஷித்துக்கொள்வது கடைக்கண்ணோக்கினுலாதலால் ‘மானேய் நோக்குநல்லார்’ என்றார். அவர்களைச் சிறப்பித்தும் அவர்களுடைய முகத்தை வருணித்தும் இவர் கூறுவது காமுகர்களின் ஸமாதியாடுலன்க.

ஒட்டந்து=‘ஒட்டம் தந்து’ என்ற இரண்டு சொற்கள் ‘ஒட்டந்து’ என ஒரு சொல்லாயிற்று: சிதைவு; ஒடிவந்து என்றபடி.

குழகன்=மஹானாயிருக்கும் தனது மேன்மையைப்பாராமல் சிறியாரோடு கலந்து பழகுமவன் என்கை.

திருநறையூர்த்தேனே!—“பட்டர் ‘திருநறையூர்ப் பெருக்குக்குச் சினை யாறு படுகிறது கிடாய்’ என்றருளிச்செய்வார்” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. இதன் அழகிய கருத்தை அறிவீர்களோ? கேண்மின்; திருவிண்ணகர்த் திருப்பதிவிஷயமான இத்திருமொழி முடிந்தவுடனே “கண்ணுஞ்சுழன்று” என்ற திருமொழி தொடங்கிச் “சினவிற்செங்கண்” என்ற திருமொழியளவும் நூறுபாசரங்களுலே திருநறையூரை அறுபவிக்கப்போகிறுரே ஆழ்வார்; அதற் குள்ளே இப்போது ‘திருநறையூர்த்தேனே’ என்று அத்திருப்பதியைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவம் செய்வானேன்? என்று நஞ்சியர் போல்வார் பட்டரைக் கேள்வி

கேட்டனர் போனும்; அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த மறுமாற்றமாமிது; இதன் கருத்தி யாதெனில்; ஆற்றில் பெருவெள்ளம் வரப்போவதற்குமுன்னே ஆறு பொசிந்துகாட்டுவது வழக்கம்; அதுபோலே, நூறு பாசரங்கொலே திருநறையூர்த் திருப்பதி யதுபவமாகிற மஹா ப்ரவாஹம் ஸமீபித்திருப்பதனால் அதற்கு முன்னடைபாசமாகத் திருநறையூர்த்தேனே! என்று இவ்வாறு பொசிந்துகாட்டுகிறது கடாய் என்கை. இங்ஙனே மிக அழகிய அர்த்தம் பட்டர் திருவுள்ளத்தில் தானே தோன்றும். (ங)

சாந்தேந்துமென்முலையார் தடந்தோள்புணரீன்ப வேள்ளத்
தாழ்த்தேன் * அருநாகத்தமுந்தும் பயன்படைத்தேன் *
போந்தேன்புண்ணியனே உன்னையெய்தி யென்தீவினைகள்
தீர்த்தேன் * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகரானே. (ச)

திரு விண்ணகரானே!—;
காந்து எந்தும் { குங்கும மணித்த மெல்லிய
மெல் முலைகளை புடைமரான
முலையார் { மாதர்களது
தட தோள் பருத்ததோள்களோடே
புணர் இன்பம் { அணைவதனுலுண்டாகும்
வென்னத்து { இன்பசாகரத்தில்
ஆழ்த்தேன் { (சீழ்நாட்டினில்)
முழ்க்கிடத்தேன்;
(அதனால்)

அரு நாகத்து { கொடிய ஸம்ஸாரநாகத்தில்
அழுந்தும் { அழுந்திக்கிடப்பதாற
பயன் { பலனைப் பெற்றேன்;
படைத்தேன் {
புண்ணியனே { புண்யமே வடிவெடுத்
திருக்கும் பிரானே!
போந்தேன் { (உன்திருவடிவாரத்திலே)
நின் வந்து சேர்ந்தவனாய்
அடைந்தேன் { உன்னையடைந்தேன்;
உன்னை எய்தி உன்னைக் கிட்டி
என் தீ {
வினைகள் { எனது கொடும்பாவங்கள்
தீர்த்தேன் { தொலையப்பெற்றேன்.

* * *—சீழ்நாட்டினெல்லாம் அசியாயமாய்க் கெட்டுப்போனேன்; பாழாய்ப் போனேன்; சிற்றின்பபுகர்ச்சியிலேயே ஆழ்ந்து நாகத்திலே அழுந்தி நசிக்கப் பார்த்தேன்; தைவாதினமாய் நின்னேன், உன்திருவடிகளைச் சேர்ந்து உய்யும் வழிகண்டேன் பிரானே! என்குறர்.

விஷயபோகங்களைக் காற்றிமிழ்ந்து பகவத்விஷயத்திலே வந்து சேர்ந்த ஆழ்வார் ஹேபமான அம்விஷயங்களைப்பற்றிச் சாந்தேந்து மென்முலையார் என்றும் தடந்தோள்புணரீன்ப வேள்ளமென்றும் விரகதர்க்கும் காமம்பிறக்கும் படியாக ஏதுக்கு வருணித்துப்பேசுகுறர்? என்று சிலர் பட்டரைக்கேட்டார் களாம்; அதற்கு அவர் அருளிச்செய்ததாவது—உலகத்தில் வாக்குப்படைத்த வர்கள் பலவகைப்படுவர்; சிலர் உள்ளதை உள்ளபடியே பேசுவர்கள்; சிலர் சிறந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசத்தொடங்கினாலும் தக்களுடைய வாக்கின் திறமை போபாமைமிகுநால் குறைபடப் பேசுவர்கள்; சிலர் காவிரிடைமையினால் அற்பவிஷயங்களையும் கணக்கப் பேசுவர்கள்; இப்படி பேசின் பலவகைகளுண்டு.

பேசுகிறவர்களின் வாக்கின் போக்கை அநுஸரித்து விஷயங்கள் சிறுத்துப் போவதும் பெருத்துப்போவது முண்டு. திருமங்கையாழ்வாருடைய நாவீறு லோகவிலகூணமாகையால் அற்பவிஷயங்களைப்பற்றிப் பேசும்போதும் பெருக்காறு பெருகுமாபோலே யிருக்குமேயன்றி அவ்விஷயங்களின் சிறுமைக்குத் தக்கபடி சிறுத்திராது இவருடைய சொற்போக்கு. ‘வாணிலா முறுவல் சிறு நுதல் பெருந்தோள் மாதரார்வனமுலை’ என்றாப்போலே பெருத்திருக்கும்; ஆகவே, விஷயங்கள் அற்பமென்பதில் தடையில்லை; இவருடைய வாக்குப் பரமகம்பிரமாகையால் அற்பவிஷயத்தையும் கணக்கப்பேசுகின்றது—என்றும்.

இங்கே வியாக்கியான வாக்கியம் காண்மின்;—“விஷயங்களை விட்டு இவ்வுருகே சோந்தவிவர் வீதராகாக்கும் ஸ்ப்ருஹை பிறக்கும்படி சொல்லுவாரெனன்?” என்று பட்டர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய \$ “முரிக்குக் கிழக்கு” என்னும் போதும் இங்ஙனல்லது இராதுகாண் திருமங்கையாழ்வார் நாவீறு’ என்றருளிச்செய்தார்.

கிடாம்பியம்மாள், சிறியாண்டான்பெருமாள் பணித்தானாகப் பல காலும் சொல்லும்; ‘நாம் சொல்லுகிற வாசகங்களையன்றோ பட்டரும் வ்யவ ஹரிக்கிறது! என்றிருக்கவொண்ணாது, அங்குத்தைக்கு’ ஏற்றமுண்டு. முன்னே நின்ற துணை நாம் துணைன்றவாதே-கிராயய்த்தோற்றும்; பட்டர் சொன்னவாதே தளிரும்முறிபுமாய்த் தோற்றும்’ என்று.”

தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத்தாழ்ந்தேன்—“சூநவொஸுஹ” என்கிற உபநிஷத்தின்படியே பகவதநுபவமொன்றே இன்பவெள்ளமென்று கைகண்ட இவ்வாழ்வார், துன்பவெள்ளத்தை இன்பவெள்ளமென்கிறது அதிலே மயங்கி யிருக்கும் உலகத்தாருடைய கருத்தாலேயென்க. இன்பவெள்ளம்போல் பிரமிக்க விருப்பது கொண்டு. (ச)

மற்றோர்தேய்வமெண்ணேன் உன்னையென்மனத்துவைத்துப் பெற்றேன் * பெற்றதுவும் பிறவாமையெம்பெருமான்! *
வற்றூள்கடல்குழ் இலங்கை யிராவணனைச் செற்றாய்! * கோற்றவனே! திருவிண்ணகரானே! (ரு)

\$ முரிக்குக்கிழக்கு—அஸாரம் என்றபடி. முரியாவது அணை; அதற்குக்கீழ்ப்பட்ட ஜலம் கழிவடை நீராய் அஸாரமாயிருக்குமென்று கொண்டு, அஸாரமென்னும் பொருளில் ‘முரிக்குக் கிழக்கு’ என்று பிரயோகமாயிற்றென்ப. ‘மேற்கு கிழக்கு என்னும் போதும்’ என்று சிலர் பாடக்கொள்வது முண்டு. அதாவது, இன்னவிடம் மேற்கு, இன்னவிடம் கிழக்கு என்று ஒருவர் சொல்லவேண்டில் அதில் ஒரு வர்ணனையுமின்றியே ‘மேற்கு கிழக்கு’ என்றே சொல்லவேண்டியதாகும்; ஆனால் அதனையே திருமங்கையாழ்வார் வாக்கினால் சொல்லுவதாயிருந்தால் விலகூணமாகவே யிருக்குமென்கை.

வற்றூரீன் } ஒருநாளும் வற்றாத
கடல் குழி } பெரியகடலால் குழப்பட்ட
இலங்கை வங்காபுரியில்
இராவணனை ராவணனை
செற்றாய் கொன்றொழித்தவனே !,
கொற்றவனை தேவாதிதேவனே !
திரு விண்ணகரானே !—;
மற்ற ஓர் } வேறொரு தெய்வத்தை
தெய்வம் } நெஞ்சிலும்
எண்ணென் } நினைப்பேனல்வேன் ;

எம்பெருமான் ஸ்வாமிக் !,
உன்னை உன்னை
என் மனத்து } எனது நெஞ்சில் இருத்தி
வைத்து }
பெற்றேன் ஒரு பேறுபெற்றேன் ;
பெற்றதுவும் { அப்படி நான்பெற்ற
பேறுவது
பிறவாமை இனிப் பிறப்பில்லாமையே.

* * *—ஒருவராலு மழிக்கவொண்ணாத அரணையுடைத்தான இலங்கையை நிறுபடுத்தி இராவணனையும் வேரோடே களைந்தொழித்தாப்போலே அடியே னுடைய பிரதிபந்தகங்களை யெல்லாம் தொலைத்தருளின பெருமானே ! நான் ஆச்சரியக்கருத்த தெய்வம் வேறொன்று இருப்பதாக நெஞ்சிலும் நினைவேன் ; ஸர்வஸ்மாந் பரானுவின்னையே நெஞ்சில்தாங்கி அலப்பலாபம் பெற்றேன் ; என்ன பேறுபெற்றேனென்னில், தேவதாந்தரங்களை ஆச்சரியப்பதற்கு ஒருகால் காரணமாகக்கூடிய ஜன்மமும் தொலையப்பெற்றேன் ; திருவிண்ணகரிற் கண்ட காட்சியிலே பெற்ற பேறுகான் இது. (ரு)

மையோண்கருங்கடலும் நிலனும்மணிவரையும் *
செய்யகடரிரண்மே இவையாயநினை * நெஞ்சில்
உய்யும்வகையுணர்ந்தேன் உண்மையாலினி * யாதும்மற்றோர்
தெய்வம்பிறிதறியேன் திருவிண்ணகரானே !

(கூ)

திரு விண்ணகரானே !—;

மை ஒன் ஒரு } மைபோன்ற அழகியதாய்க்
கடலும் } கறத்திருக்கின்ற
சுமந்தாமம்
கிலனும் பூமியும்
மணி வரையும் சிறந்த பரிவதங்களும்
செய்ய } அழகிய சந்திர
இரண்டி } ஸூரியர்களும்
கடலும் }
இவை ஆய } ஆகிய இப்பொருள்களாய்
கின்றன } விரிந்த கிற்றவன்னை

நெஞ்சில் நெஞ்சினால்,
உய்யும் வகை நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி
உண்மையால் } உன்னபடி தெரிந்த
உணர்ந்தேன் } கொண்டேன் !
இனி இப்படியான பின்பு
மற்ற இதற்குமேலே
பிறித ஓர் } எவ்விதமான
தெய்வம் } தேவதாந்தாதையும்
யாதும் } நினைக்கமாட்டேன்.
அறியேன் }

* * *—சிறப்பாட்டில் “மற்றோர் தெய்வமெண்ணென்” என்றதை ஹேது வேரோடே உபபாதிக்கருநிதில். திருவிண்ணகர்ப்பெருமானே !, ஒப்தலாகாந் கன், அவற்றால் குழப்பட்ட பூமி, அதற்கு அணியடித்தாப்போலே யிருக்கிற குலாகைக்கன், சந்திரன் ஸூரியன் முதலிய கடர்ப்பொருள்கள் ஆகிய இவை

மெல்லாம் நீயே ; உன் உருவமே இவையெல்லாம் என்று நான் நன்குணரப் பெற்றேனாதலால் ஸர்வசரீரியான உன்னைவிட்டு உனது சரீரமான தேவதாந்தரங்களைத் தெய்வமாக நெஞ்சில்தான் நினைப்பனோ? இதுவரையில் நான் அழிந்து போனதுபோலல்லாமல் இனி உஜ்ஜீவிக்கப் ப்ராப்தனாயினேனாதலால் உன்னைத் தெரிந்துகொண்டேன் என்றாயிற்று. (சு)

வேறேகூறுவதுண்டு அடியேன்விரித்துரைக்கு

மாறே * நீபணியாதடை நின்றிருமனத்து *

கூறென்னெஞ்சுதன்னால் குணங்கொண்டு * மற்றோர்தெய்வம்

தேறேனுன்னையல்லால் திருவிண்ணகரானே !

(எ)

திரு விண்ணகரானே !—;

அடியேன்—;

வேறே

விலகாது

கூறுவது

விண்ணப்பஞ்செய்வதொரு வார்த்தையுண்டு ;

விரித்து

உரைக்கும்

அறே

நீ பணியாது

(நான்) விரிவாகக்கேட்க வேண்டும்படி நியமியாமல்

நின்

திருமனத்து

உன் திருவுள்ளத்தில்

அடை

ஸாரமாகக் கொண்டருள வேணும் ;

உன்னை

அல்லால்

உன்னையொழிய

மற்று ஒர்

தெய்வம்

வேறொரு தெய்வத்தை

கூறென்

{ வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டேன் ;

குணம்

கொண்டு

{ (அவர்களிடத்தில்) குணவிசேஷத்தைக் கண்டாகிலும்

நெஞ்சு

தன்னால்

{ நெஞ்சினால்

தேறேன்

{ (அவர்களை ஆச்ரயனியராவி) விசுவவிக்கமாட்டேன்.

* * *—அடியேன் வேறே கூறுவதுண்டு=தோற்றினபடி. கும்பலில் சொல்லுகிற வார்த்தைபோலல்லாமல் இவ்வார்த்தை ரஹஸ்யமாய் மிக முக்கியமாக விண்ணப்பஞ்செய்கிறேனென்றபடி.

விரித்துரைக்குமாறே பணியாது=தேவரீர்க்கும் அடியேனுக்கும் நடக்கிற ஸம்வாதம் கீதாசாஸ்த்ரம்போலே விரிந்திருக்கவொண்ணாது ; அதாவது—கீதையிலே முடிவாக அருளிச்செய்த சரமச்சுலோகத்தை முதலிலேயே அருளிச்செய்திருந்தால் அவ்வளவு நூல்விரிவு விளைந்திராது ; தேவரீர் ஒன்று சொல்ல, அதற்கு அர்ஜுநன் கலங்கிப் பல கேள்விகள் கேட்க, அவற்றுக்கு தேவரீர் உத்தர மருளிச்செய்ய, அதற்குமேலும் பலபல சங்கைகள் தோன்றி அர்ஜுநன் கேள்விகள்கேட்க, இப்படியே கீதாசாஸ்த்ரம் விரிந்ததாயிற்று ; அப்படியல்லாமல் இப்போது தேவரீர் ஸாரமாகத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும் ; அதற்குமேல் அடியேன் ஒன்றும் வாய்திறக்கும்படி யிருக்கவொண்ணாது ; “ஸூரிதாஸூரி மத ஸூரிதாஸூரி கரிஷ்யே வசநம் தவ” [சஞ்சலமற்று நிலைபெற்றேன், ஸந்தேஹங்கள் தீர்ந்தேன், தேவரீர்

798 பேரிய திருமொழி-க-பத்து, ந-திரு. துறப்பேனல்வேனின்பம்.

சொன்னபடியே செய்கிறேன்] என்று கையெழுத்திடும்படி அருளிச்செய்ய வேணுமென்கை. 'அழ்வார்! உம்மைத் திருவடி சேர்த்துக்கொண்டேன்' என்றருளிச் செய்யவேணுமென்பதே தேர்ந்த பொருள்.

அடியேன் வேறுகதியற்றவனாகையால் இவ்வருள் செய்தே தீரவேணுமென் றொர் பின்னடிகளில். (௭)

முனிந்தீந்த வெங்கடத்து முரிப் பெருங்களிற்றால் *
விளிந்தீந்தமாமரம்போல் விழ்ந்தாரைநினையாதே *
அளிந்தோர்த்தசிந்தை நின்பாலடியேற்கு * வானுலகம்
தெளிந்தேயென் றெய்துவது திருவிண்ணகரானே ! (அ)

திரு விண்ணகரானே !—;

முனிந்து தீந்த உலர்ந்து தீஞ்சுபோன
வேம் கடத்து வெவ்விய பாலைநிலத்திலே
முரி பெரு களிற்றால் } வலிய பேரியயானையினால்
விளிந்து தன்னப்பட்டு
தீந்த செட்டுப்போன
மா மரம் } பேரியமரங்கன்போல்
போல் } தொலைத்தபோனவர்களை
விழ்ந்தாரை

நினையாதே நினையாமல்
நின்பால் உன்னிடத்தில்
அளிந்து } கனிந்து தெளிந்த
ஒர்ந்த சிந்தை } மனமுடையேனான
அடியேற்கு } எனக்கு
தெளிந்து } இந்த ஸம்ஸாரக்
கலக்கங்கள் நீங்கி
வான் உலகம் } பாம்பதம் அடையும் நாள்
எய்துவது } எதுவோ ?
என்று

* * *—தீய்ந்தணமான மருகாந்தரத்திலே வலிதான ஒரு யானையாலே தன்னப்பட்டு உருமாய்த்து போகிற பேரிய மாங்கள் போலே இவ்வுலகில் எத்தனையோ பலசாலிகள் கருமங்களாலே முடிக்கப்பட்டு முடிந்துபோகிறார்களாதலால் இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரத்தை ஒரு பொருளாக மதியாமல் பாம்பதயாடாநவான தேவரீர் பக்கனிலே நெஞ்சைச் செலுத்தியிருக்கு மடியேனுக்குப் பாம்பதம் கிடைக்கும் நாள் எதுவோ அந்நாளை யருளிச்செய்யவேணும் திரு விண்ணகரப்பனே !—என்கிறார்.

முனிந்து+தீந்த, முனிந்தீந்த; விளிந்து+தீந்த, விளிந்தீந்த. (சங்கு+கதை, சங்கதை என்றாவதுபோல.) வேம் கடம்—கரோமான பாலைநிலம். இந்த ஸம்ஸாரமே முனிந்தீந்த வெங்கடமாகவும், கருமங்களே முரிப்பெருங்களிறாகவும், மான் டொழிந்த அரசர்கள் விளிந்தீந்த மாமரமாகவும் கொள்க (அ)

சோல்லாய்திருமார்பா ! உனக்காகித் தொண்பேட்ட
நல்லேனை * வினைகள்நலியாமை நம்புநம்பி ! *
மல்லா ! குடமாடி ! மதுகுதனே ! * உலகில்
செல்லாகல்லிசையாய் ! திருவிண்ணகரானே !

(க)

திரு விண்ணகரானே !—;
மல்லா மிடுக்குடையவனே !
குடம் ஆடி குடக்கூத்தாடினவனே !
மதுகுதனே { மதுவென்னும் அசுரனைக்
கொன்றவனே !
உலகில் } லோகத்தில் நடையாடாத
செல்லா } [அபூர்வமான]
நல் இசையாய் { நல்ல கீர்த்தியை
புடையவனே !
நம்பி பரிபூர்ணனே !,

திரு மார்பா { பிராட்டியை மார்வில்
உடையவனே !,
சொல்லாய் { அடியேனுக்கு மறுமொழி
சூறியருளவேணும் ;
உனக்கு ஆகி உன்விஷயத்தில்
தொண்டு } அடிமைபூண்ட
பட்ட }
நல்லேனை விலக்ஷணஞனவென்னை
வினைகள் { பாவங்கள் தொந்தரவு
நலியாமை { செய்யாதபடி
நம்பு ஆதரித்தருளாய்.

* * *—அடியேனுடைய குற்றங்களையும் நற்றமாக உபபாதிக்கவல்ல பிராட்டி இணையிரியாதிருக்கும்போது அடியேனுக்கு என்னகுறை? திருமாலே! மிடுக்குடையவனே! மிடுக்குக்குப் போக்குவீடாகக் குடக்கூத்தாடினவனே! பரிபூர்ணனே! மதுவைக்கொன்றவனே! லோகவிலக்ஷணமான புகழையுடைய திருவிண்ணகரப்பனே! சோதிவாய் திறந்து ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்ய வேணும்; தேவரீருக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற நன்மையையுடைய அடியேனைக் கருமங்கள் நெருக்காதபடி ஆதரித்தருளவேணுமென்கிறார்.

திருவாய்மொழியில் (10—2—1.) “கெடுமிடராயவெல்லாம்” என்ற பாசுரத்தின் ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியில் பட்டருடைய ஐதிறையமொன்று அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது, அது இங்கே அதுஸந்திக்கவுரியது; அதாவது—ஒருநாள் அழகிய மணவாளன் வேட்டைத்திருநாளுக்காக ஓர் ஆற்றங்கரையிலே எழுந்தருளியிருந்தார்; அங்கே பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுந் தாமுமாய் பட்டர் எழுந்தருளியிருந்து பெருமாள் வடிவழகிலே ஈடுபட்டு அழகிய ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்து கொண்டிருக்கையில், சில அரசுமக்கள் வந்து ‘ஸந்த்யாகாலமாயிற்று’ என்று விண்ணப்பம் செய்தார்கள்; ஸந்த்யாவந்தநம் அநுஷ்டிக்க வேணுமாயினாலே அதற்கு இடையூறாயிருக்கும் உபந்நாஸத்தை நிறுத்தியருள வேணுமென்பது அவர்களுடைய கருத்துப்போலும்; அப்போது பட்டர் ‘நாம் பெருமானுடிகிலே துவக்குண்டு இன்றொருநாள் அநுஷ்டாநத்தில் சிறிது விளம் பித்தோமென்றால் யமனுடைய ஓலையிலே இது ஒரு குற்றமாக ஏறமாட்டாது காணும்; உனக்காகித் தொண்டேபட்ட நல்லேனை வினைகள் நலியாமை நம்பு நம்பி’ என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பாசுரம் அறியீர்களோ? அவனுக்காகத் தொண்டுபட்டுப் போதுபோக்குமவர்களை வினைகள் நலியுமோ? இத்யாதிகள் அருளிச்செய்தாராம்.

மூன்றாமடியில், “மல்லார் குடமால” “மல்லாற் குடமால” “மல்லா! குடமால” என மூன்று பாடங்கள் உண்டு; மல்லா! என விளியான பாடமே

மிகவழங்குவது. குடமாடி! = தலையில் குடங்களை வரிசையாக அடுக்கிவைத்துக் கொண்டு அவை அசையாமல் நர்த்தனஞ்செய்வது குடக்கூத்தாம். (கூ)

தாரார் மலர்க்கமலத் தடஞ்சூழ்ந்த தண்புறவின் *

சீரார் நெமேறுகில் திருவிண்ணகராணை *

காரார் புயற்றடக்கைக் கலியனொலிமாவை *

சூராரிவைவல்லார் அவர்க்கல்லல் நில்லாவே.

(கௌ)

தார் ஆர் மலர் { இதழ்மிக்க
பூக்களை யுடைத்தான
கமலம் தடம் தாமரைத்தடாகங்களினால்
சூழ்ந்த சூழப்பட்ட
தண் புறவின் { குளிர்ந்த தோட்டங்களை
யுடையதாய்
சீர் ஆர் நெடு { செல்வம் மிக்க நீண்ட
மறுகில் { வீதிகளை யுடையதான
திரு விண் { திருவிண்ணகரிலே
ணகராணை { எழுந்தருளியிருக்கிற
அப்பன் விஷயமாக,

கார் ஆர் புயல் { காளமேகம் போன்று
தட கை { ஒளதார்யத்தை யுடைய
கலியன் { நீண்டகைகளை யுடைய
ரான திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி அருளிச்செய்த
மாவை செல்மாவையாகிய
இவை இப்பாசுரங்களை
ஆர்-ஆர் { எவரெவர்
வல்லார் { ஒதுகின்றனரோ,
அவர்க்கு அவரவர்க்கு
அல்லல் பாவங்கள்
கில்லா { தங்கமாட்டாமல் ஒடிப்போய்
வீடும்.

***—இதழ்மிக்க பூவையுடைத்தான தாமரைத்தடாகங்களாலே சூழப் பட்ட குளிர்ந்த சுற்றுப்பிரதேசங்களை யுடையதும் செல்வம் மிகுந்த பெரிய திருவிதிகளையுடையதுமான திருவிண்ணகரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற தண் னொப்பாரில்லப்பன் விஷயமாகப் பரமோதாரான திருமங்கைமன்ன னருளிச் செய்த இத்திருமொழியை ஒதுமவர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களிடத்தில் எவ்விதமான துக்கமும் தங்கமாட்டாதென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினு ராயிற்று. (கௌ)

அடிவாவு:—துறப்பேன் துறத்தேன் மானேய் சாந்த மற்றோர் மை வேறே முனித்தீர்த சொல்லாய் தாரார் கண்ணும்.

முன்றூந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரும்பத்து—நாலாந்திருமொழி,

.க ண் ணு ஞ் சு ழ ன் று. .

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில் “கோனே குறுங்குடியுள் குழகா தீரு நறையூர்த்தேனே!” என வந்தவிடத்தில் “திருநறையூர்ப் பெருக்குக்குச் சினையாறு படுகிறது கிடாய்” என்றன்றோ பட்டர் அருளிச்செய்தது; அப்படியே திருநறையூர் விஷயமான நூறு பாசரங்களாகிற பெருவெள்ளம் பெருகத் தொடங்குகின்றது இப்போது. இத்திருமொழி தொடங்கி மேல் ஏழாம்பத்தில் மூன்றாந்திருமொழி முடிய [திருச்சேறைப்பதிகம் வருமளவும்] திருநறையூரில் ஈடுபட்டு அருளிச்செய்யும் திருமொழிகளாம்.

கீழ் மூன்று திருமொழிகளில் திருவிண்ணகரப்பன் திருவடிகளிலே தம் முடைய ஆர்த்தியைப் பரக்க விண்ணப்பஞ்செய்தார்; இப்போதே இவ்விருள் தருமாஞாலத்தைவிட்டுத் திருநாடுசேரப் பாரித்தார்; எம்பெருமான் ‘ஆழ்வீர்! திருநாட்டுக்குப் போவியான திருப்பதிகள் இங்கேயிருக்க அங்குப்போகத் துடிப்பதேன்? நாளடைவிலே போகலாம்; திருநறையூரின் போக்யதையைப் பாடும்; இதிற்காட்டிலும் பரமபதத்தில் விசேஷமுண்டென்று நீனைக்கிறீரோ?’ என்ன, அப்படியாகில் இவ்விடத்தே அதுபவிக்கிறேனென்று இழிகிறார். *

கண்ணுஞ்சுழன்றுபீளையோடு ஈளைவந்தேங்கினால் *
பண்ணின்மொழியார் பையநடமி னென்னுதமுன் *
விண்ணும் மலையும் வேதமும்வேள்வியுமாயினான் *
நண்ணுநறையூர் நாம்தொழுதுமெழுநெஞ்சமே.

(க)

பீளையோடு பிளிச்சையோடுகூட
கண்ணும் } கண்கள் சுழலமிட்டு
சுழன்று }
ஈளை வந்து கோழைமேலிட்டு
எங்கினால் தனர்ச்சியடைந்தால்,
(அப்பொழுது)
பண் இன் { இசைப்பாட்டுபோல்
மொழியார் { இனிமையான வாப்
மொழியையுடையமாதர்
(ஈம்மைநோக்கி)
பைய நடமின் { ‘மெல்ல நடந்துசெல்லங்
என்னுதமுன் { கள்’ என்று (திரஸ்
கரித்துச்) சொல்வதற்கு
முன்—

விண்ணும் ஆகாசமும்
மலையும் பர்வதங்களும்
வேதமும் வேதங்களும்
வேள்வியும் யாகங்களும்
ஆயினான் { தானேயாயிருக்கு
மெம்பெருமான்
நண்ணும் விரும்பியுறையுமிடமான
நறையூர் திருநறையூரை
நெஞ்சமே ஓமனமே!
நாம் { நாம் வணங்குவோம்;
தொழுதும் }
எழு எழுத்திரு.

போகிறாயே !' என்று பிறனைப்பார்த்துரைத்தால் சீறிப்புடைப்பன் என்று .
அஞ்சும்வர்கள் 'ஐயோ ! நாம் பாழாய்ப்போகிறோமே !' என்று தன்மையாகச்
சொல்லிக்கொள்ளுதல் உலகவழக்கிலும் காணத்தக்கது. (க)

கோங்குண்குழலார் கூடியிருந்துசிரித்து * நீர்
இங்கேன்னிருமி யெம்பால்வந்ததென் றிகழாதமுன் *
திங்களேரிகால் சேஞ்சுடராயவன் தேசுடை *
நங்கள் நறையூர் நாம்தொழுதுமெழுநெஞ்சமே. (உ)

கோங்கு உண் } மணம்பொருந்திய கூந்தலை
குழலார் } யுடையாரான மாதர்
கூடி இருந்து கூட்டமாகத் திரண்டிருந்து
சிரித்து பரிஹாஸம்பண்ணி
நீர் 'நீங்கள்
இருமி இருமிக்கொண்டு
இங்கு இவ்விடத்தில்
எம்பால் } எங்களிடத்தில் வந்தது
வந்தது }
என் 'எதுக்காக ?'
என்று } என்று திரஸ்கரிப்பதற்கு
இகழாத முன் } முன்னே,—

திங்கள் சந்திரனும்
எரி அக்நியும்
கால் காற்றும்
செம் சுடர் ஸூரியனும்
ஆயவன் { ஆகிய இப்பொருள்களா
யிருக்கும் எம்பெருமா
னுடையதும்
தேசு உடை தேஜஸ்ஸையுடையதும்
நங்கள் { நமக்குப்
புகலிடமான துமான
நறையூர் திருநறையூர்
நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே ! எழு—!

* * *—லொக்குலொர்க்கென்று இருமியிளைக்குங்காலத்திலும் பூர்வவாஸநை
யாலே வேசிகளின் வீடுகளை நோக்கியே செல்ல நேருமே; அப்போது பரிஹாஸம்
பண்ணுவதற்காக அவர்களெல்லாரும் ஒன்றுகூடி 'ஐயா ! முற்ற மூத்த கிழவ
னாரே ! இருமிக்கொண்டே எங்கு வருகிறீர் ? எதற்காக நம்மிடம் வருகிறீர் ?'
என்று அநாதரித்துச்சொல்லும் வார்த்தைகள் செவிப்படுவதற்கு முன் திருநறை
யூர் தொழுவது நன்று.

கோங்குண்குழலார்=(வண்டிகள் படிந்து) தேனைப்பருகப்பெற்ற கூந்தலை
யுடையார் என்னவுமாம். அவர்கள் பரிஹாஸித்துத் தள்ளச்செய்தேயும் 'இப்படி
யும் ஒரு கூந்தலழகுண்டோவுலகில் !' என்று வருணிப்பர் காமுகர் என்பது
இதில் தோன்றும்.

'தேஜஸ்' என்னும் வடசொல் தேசு எனத்திரிந்தது. (உ)

கோங்கார்துழலார் கூடியிருந்துசிரித்து * எம்மை
எங்கேழலமையா ! என்னினிக்காண்பதென்னுதமுன் *
செங்கோல் வலவன்தான் பணிந்தேத்தித் திகழமுர் *
நங்கோன் நறையூர் நாம்தொழுதுமெழுநெஞ்சமே. (ங)

கொங்கு ஆர் குழலார்	{ (தலைப் பூக்களில்தின் றும் பெருகின) தேன்கிறைந்த கூந்தலையுடைய மாதர்	என்னுத முன்	{ என்று திராஸ்கரிப்பதற்கு முன்னே,
கூடி இருந்து நிரளாக இருந்து		செங்கோல் வலவன் தான்	{ அரசாட்சிபுரிந்த சோழராஜன்
சிரித்த புரிஹாஸம்பண்ணி		பணிந்து	ஆசிரயித்த
ஐயர் 'மெய்வாரோ!		எத்தி	அதித்த
இனி { இப்படி நீர் கிழத்தன மடைந்த பின்பு		திகழும் ஊர்	{ விளங்கப் பெற்ற திவ்யதேசமாய்
எம்மை எங்களை யும்		நம் கோன்	எம்பெருமானுடையதான
எம் கோலம் { எங்களுடைய அலங்காரத்தையும்		நறையூர்	திருநறையூரை
என் காண்பது ஏதுக்காகப் பார்ப்பது ?'		நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.	

* * *—ஒன்றுக்குமுதலாதபடி உடல் மெலிந்து தளர்ந்தொழிந்தாலும் கப்பாசையாலே அங்குச்சென்று அவர்களது இயற்கையழகிலே கண்வைப்பதும் ஆபாணிகளாலுண்டான செயற்கையழகிலே கண்வைப்பதுமாயிருப்பார்களே; அப்போது அவர்கள் * பிளேசோபக் கண்ணிடுங்கிப் பித்தெழு முத்திருமித் தான்கள்ளோவத் தம்மில் முட்டித் தன்னிரடக்கு மிப்பருவத்திலே நீர் எங்களுடம் பையும் எங்கனழகையும் நோக்குவது ஏதுக்கு?'' என்று ஏசுவர்கள்; அப்படிப் பட்ட நிலைமை நேருவதற்கு முன்னமே திருநறையூராதொழுவது நன்று.

செங்கோல் வலவன் தான்பணிந்தேத்தித் திகழுமார் = திருவல்லிக்கேணியில் தொண்டையர்கோன் போலவும், பாமேச்சுர விண்ணகரத்தில் பல்லவன் மல்லையர்கோன் போலவும், அட்டபுகரத்தில் வயிரமேகன் போலவும், நந்திபுர விண்ணகரத்தில் நந்திவருமன் போலவும் இத்திருப்பதியில் செங்குணன் கோச் சோழன் அபிமானியாயிருப்பனென்ப. மேல் “அம்பாழம் பெருகிலனும்” என்ற திருமொழியில் ஒவ்வொரு பாசரத்திலும் இது அருளிச்செய்யப்படுவது காண்க. நாட்டை ஆண்டுகொண்டு அஹங்காரியாய்ப் போதுபோக்க வேண்டிய வனும் இத்தலத்திற் பணிந்து உய்யுபெற்றமை விளங்கச் செங்கோல் வலவன் தான் என்றார். (க)

கோம்புமாவழம் வல்லியும் வேன்றநுண்ணேரிடை *
வம்புண்குழலார் வாசலடைத்தீகழாதமுன் *
சேம்போன்கமுகினந்தான் கனியுஞ் சேழுஞ்சோலைகும் *
நம்பன் நறையூர் நாம்தொழுதுமேழுநெஞ்சமே.

(சு)

கோம்பும்	வஞ்சிக் கொடியையும்	தன்	தப்பவாய்
அவழும்	உட்ப்பந்தையும்	எந்	தழுவதான்
வல்லியுந்	இளங்கொடியையும்	இடை	இடைவையுடையதும்
வென்ற	தொந்தெத்த		

வம்பு உண் } பரிமளம் மிக்க கூந்தலை
குழலார் } யுடையருமான பெண்கள்
வாசல் } வாசற்கதவைப் போட்டு
அடைத்தி } விட்டு
இகழாத முன் { அவமானப்படுத்துவதற்கு
முன்னே—,
கமுகு இனம் பாக்குமாங்களின் திரள்கள்

செம் பொன் செவ்வியபொன்போலே
கனியும் பழுத்திருக்கப்பெற்ற
செழு சோலை வளம்மிக்க சோலைகளாலே
சூழ் சூழப்பட்டதும்
நம்பன் { விச்வலிங்கத்தருந்த ஈம்
பெருமானுடையதுளான
நறையூர் திருநறையூரை
நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.

* * *—அசக்தி மேலிட்டகாலத்தும் சாபல்பம் தவிராமையாலே ‘இதொரு துவண்ட இடை இருக்கு மழகு என்கொல்!’ என்று அவர்களது அவயவ ஸௌந்தர்யத்தை வாய்வெருவிக்கொண்டு தடியூன்றி அங்கேறச் செல்வர்கள்; ‘அசக்தனும் தரிதானுமாகிய இப்பாவி ஏதுக்கு இங்கு வந்தான்?’ என்று இகழ்ந்து ‘ஒழிந்துபோ கிழவா!’ என்பார்கள்; அவ்வளவிலும் உள்ளே நுழையப் பார்ப்பார்கள்; வாசற்கதவை நெருக்கியடைத்துத் துரத்துவார்கள். இப்படிப் பட்ட பரிபவங்களுக்குப் பாத்திரமாகாமல் திருநறையூர் தொழுவது நன்று.

விலங்குங்கயலும் வேலுமோண்காவியும்வென்றகண் *

சலங்கோண்டசோல்லார் தாங்கள்சிரித் திகழாதமுன் *

மலங்கும்வராலும் வானையும்பாய்வயல்குழ்தரு *

நலங்கோள் நறையூர் நாம்தொழுதமேழுநெஞ்சமே.

(ரு)

விலங்கும் மாணையும்
கயலும் மீனையும்
வேலும் வேற்படையையும்
ஒண் காவியும் { அழகிய செங்கழுநீர்ப்பூவை
யும்
வென்ற தோற்கடித்த
கண் கண்களையுடையரும்
சலம் { கொண்ட
சோல்லார் } கபடமுள்ள சொற்களை
தாங்கள் } யுடையருமான பெண்கள்
சிரித்து பரிஹாஸம்பண்ணி

இகழாத முன் { கிரஸ்கரிப்பதற்கு
முன்னே,—
மலங்கும் {
வராலும் } பலவகைப்பட்ட மீன்கள்
வானையும் }
பாய் துள்ளிவிளையாடுகின்ற
வயல் கீழனிகளாலே
சூழ்தரு சூழப்பட்டதும்
நலம் கொள் நன்மைமிக்கதுமான
நறையூர் திருநறையூரை
நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.

* * *—‘மாதரார் கயற்கணைன்னும் வலையுப்பட்டமுந்துவேனை’ என்கிற படியே மாதர்களது கண்வலையிலகப்பட்டு ‘இப்படியுமொரு கண்ணழகுண்டோ?’ என்று சிடுபட்டு முதுமையிலும் விடமாட்டாதே அங்குச்சென்று அவர்களுடைய கண்களிலேயே கண்வைத்திருப்பார்கள்; ‘ஐயோ! இந்தக்கிழவனுக்கு நம் கண்ணிலே என்ன மாரியமுண்டு’ என்று சொல்லி அவர்கள் சிரித்துத் துரத்து

வர்கள் ; இப்படிப்பட்ட பரிபவங்களுக்கு ஆளாகாமல் திருநறையூரைத் தொழு வது நன்று.

வெருண்டாற்போல் பார்க்கிறபார்வைக்கு, மான்னோக்கும், பளபளவென்று மிளிர்ந்ததும் புடைபாந்து நீண்டிருக்குந் தன்மைக்கும் மீனும், கூர்மையாகப் பாபுந்தன்மைக்கு வேலும் கண்ணுக்கு ஒப்பாகுமாதலால் “ விலங்குங்கயலும் வேலுமென்காசியும் வென்றகண் ” எனப்பட்டது.

சலங்கொண்ட சோல்லார் = ‘ உலும் ’ என்ற வடசொல் கபடமென்னும் பொருளது ; மேலே தேனெழுகப் பேசுவதும் உள்ளே கபடங்கொண்டிருப்பதும் மாதர்களது பெரும்பான்மையான இயல்வு என்பது “ ஔம் திஷ்டி வாஸி பொஷிதாம் ஹ்ருதி ஹாலாஹலமேவ கேவலம் ” என்ற கவிகளின் ச்லோகத்தாலும் விளங்கும்.

மலங்கு என்பதும் வரால் என்பதும் வாளை என்பதும் மீன்களின் அவாந் தர ஜாதிபேதம். (ரு)

மின்னேரிடையார் வேட்கையை மாற்றியிருந்து *

என்னிருமி யெம்பால் வந்ததேன் றிகழாதமுன் *

தோன்னி ரிலங்கைமலங்க விலங்கேரியூட்டினான் *

கன்னீர் நறையூர் நாம்தொழுதுமேழுநெஞ்சமே.

(சு)

மின்னேர் } மின்னல்போன்றஇடையை
இடையார் } புடையரான மாதர்

வேட்கையை { (முன்பு வைத்திருந்த)
பீதியை

மாற்றி } தவிர்ந்தவர்களுய்த்
இருந்த } கொண்டு

நீர் “ (மேலவான) நீங்கல்

இருமி இருமிக்கொண்டு

எம்பால் } எங்குமிடம் வந்தது
வந்தது என் } ஏதுக்காக? என்று

இகழாத முன் { திரங்கரிப்பதற்கு
முன்னே,—

தொல் நீர் } கடல்குழந்த லங்காபுரி
இலங்கை }

மலங்க வியாருலப்படும்படி

விலங்கு { (அனுமானாகிற) வானர
வீரனைக் கொண்டு

எரி } தீழுட்டிவிட்ட
ஊட்டினான் } பெருமானுடையதாய்

கல் நீர் { கல்ல தீர்த்தங்களை
புடையதான

நறையூர் திருநறையூரை

எம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.

***—நின்போல்துட்பமான இடையையுடையரான மாதர்கள் தாங்கள் பெயரவனத்தையும் பொருள்மிகுதியையுங்கண்டு வைத்திருந்த அன்பை ‘ காரண மொழிந்தால் காரிபமுமொழியும் ’ என்கிற நியாயப்படியே ‘ தவிர்ந்துக்கொண்டு ‘ சிறியா ! ‘ எங்கள் பக்கல் ஏதுக்கு வருகிறாய் ? ‘ இருமிக்கொண்டே வருகிறாயே, இந்த இருபால் எங்களுக்கு நீ கொடுக்கும் பரிசினோ ? ’ என்றிப்படிப்பட்ட பரிஹாஸ வார்த்தைகளைச்சொல்லி ஏசும்படியாக இடம் வைத்துக்கொள்ளாமல்

* இலங்கை பாழாளாகப் படைபொருத பெருமானுறையும் திருநறையுரைத் தெர்முவது நன்று.

* முன்றாமடியின் பிற்பகுதியை 'விலங்கெரி' என்று மெடுக்கலாம் 'இலங்கெரி' என்று மெடுக்கலாம். முந்தினதில், விலங்காலே எரியூட்டினான்—ஹனுமானுகிற சாகாமிருகத்தைக்கொண்டு தீக்கொளுவித்தவன் என்றதாம். பிந்தினதில், இலங்கு—ஜ்வலிக்கின்ற என்றபடி. இதற்கு முன்பு அக்ரியானவன் இலங்கையினுட் புகுவதற்கு அஞ்சி நடுங்கிக்கொண்டிருந்தான்; சோறு வேவப் பண்ணுகை முதலிய முக்கிய காரியங்களுக்கு வேண்டுமளவு புகுந்திருந்தான்; இராமபிரானால் நன்றாக ஜ்வலித்துக்கொண்டு எங்கும் புகுந்து உண்டு களித்தா னென்க. (க்)

வில்லோநுதலார் வேட்கையைமாற்றிச்சீரித்து * இவன்
பொல்லான் திரைந்தானென்னும் புறனுரைகேட்பதன் முன் *
சொல்லார் மறைநான்கோதி உலகில்நிலாயவர் *
நல்லார் நறையூர் நாம்தொழுதுமெழுநெஞ்சமே. (எ)

வில் வர் } வில்போன்று அழகிய
நுதலார் } நெற்றியையுடையரான்
மாதர் }
வேட்கையை } (முன்புவைத்திருந்த)
மாற்றி } ஆசையைத் தவிர்த்து
சிரித்து பரிஹாஸம்பண்ணி
இவன் } 'இந்தக் கிழவன்
பொல்லான் } பொல்லாதவன்,
திரைந்தால் சுதைசுருங்கினான்
என்னும் } என்று (இகழ்ந்து)
சொல்லும்படியான
புறன்உரை இழிவான வார்த்தைகளை

கேட்பதன் } கேட்கநேருவதற்கு
முன் } முன்னே,
சொல் ஆர் பதங்கள் நிரம்பிய
நான்கு மறை நான்குவேதங்களையும்
ஒதி அதிகரித்து
உலகில் இவ்வுலகில்
நிலாயவர் } (அவ்வேதங்களை) ஸ்தாபிக்கு
மவர்களாய்
நல்லார் } நல்லொழுக்கமுடையாரான
வைதிகர்வாழ்கிற
நறையூர் திருநறையூரை
நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.

* * *—வில்லோநுதலார்=வில்வனாவாயிருப்பதுபோல் வனாவான நெற்றி யையுடைய மாதர்; குண்டுமுகமுடையார் என்றபடி. வில்வில் நின்றும் அம்புகள் புறப்படுவதுபோல் முகத்தில் நின்றும் அம்புபோன்ற கடைக்கண்ணைக்கங்கள் புறப்படுதல் பற்றி 'வில்லோநுதல்' எனப்பட்டது என்றனொருதமிழன். நுதல்—முகத்துக்கும் வழங்குவதுண்டு. பொல்லான்—குருபி என்றபடி. திரைந் தான்—திரையாவது தோல் சுருங்கிப்போதல்; முதிர்ந்த கிழத்தனத்தின் அறி குறி. புறனுரை—வம்புவார்த்தைகளென்றவாறு.

திருநறையூரில் வாழ்பவரெல்லாம் ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநா சார்யர்கள் என்பது முன்றாமடி. (எ)

வாளோண்கண் நல்லார்தாங்கள் மதனனென்றாந்தம்மை *

கேளுங்களியோடு எங்குகிழவனென்னதமுன் *

வேள்வும்விழவும் வீதியிலென்றுமருதபூர் *

நாளும்நறையூர் நாம்தொழுதுமேழநெஞ்சமே.

(அ)

வான் வர்ப்படைபோன்று
ஒன் அழிய
கண் கண்களை யுடையான
நல்லார் ஸ்திரீகள்
தரங்கள் தரங்களே

மதனன் { இவன் ஸாக்ஷாத் மன்மதன்
என்றார் { என்று முன்பு கொண்
தம்மை { டாடிச் சொன்னவர்
களைக் குறித்து

கோயோடு { கோழையோடு கூடித்
எங்கு கிழவன் { தளர்த்திருக்கின்ற
இக்கிழவனை

கேளுங்கள் { வந்தமாரியமென்னவென்று
கேளுங்கள்"

என்னதமுன் { என்று இகழ்ந்து சொல்வ
தற்கு முன்னே,-

வீதியில் திருவீதிகளில்

வேள்வும் யாகங்களும்,

விழவும் உத்ஸவங்களும்

என்றும் ஒருநாளும்

அருத ஊர் விட்டுநீங்காத ஊராகிய

நறையூர் திருநறையூரை

நாளும் நாள்தோறும்

நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.

***—ஒரு கண்ணோக்கிலே ஓர் ஆளை முடித்துவிடவல்ல கண்ணமுகு
படைத்தவர்களான மாதர்கள், யெனவநாவஸ்தையிற் புருஷர்களை மன்மதன்
வாயில் மண்ணைப்போட்டு வந்து பிறத்தவர்களாக வருணித்துப்பேசுவர்கள்;
அவர்களை கிழத்தனம் வந்தவர்களை அநாதரித்தொழிவார்கள்; ஆகையாலே
காசயான பாசங்களைவிட்டுத் திருநறையூரைத்தொழுதல் நன்று.

இரண்டாமடியின் முதலில் “கேண்மின்கள்” என்றே எங்கும் பாடம்
வழங்கியிருக்கிறது; பேரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானத்தை நோக்கு
மிடத்து அப்பாடம் ஆதாமற்றதேயாம்; ‘கேளுங்கள்’ என்ற பாடமே வியாக்
கியானத்திற் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அதற்கு இரண்டுவகையான பொருளு
பருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது; ‘கேளுங்கள்’ என்று முழுச்சொல்லாய் வினை
முற்றுக்கொண்டு பொருள்பணித்தல் ஒருவகை. ‘கேள் உங்கள்’ என்று பிரித்து,
[கோயோடு எங்குகிழவன் உங்கள் கேள் என்னதமுன்] கோழையோடுகூட
இருமித்தளர்கின்ற இக்கிழவன் உங்கள் உறவு என்று அந்த விட்டுப்பெண்களை
நோக்கி இந்த விட்டுப்பெண்கள் சொல்லுவது, இந்த விட்டுப்பெண்களை நோக்கி
அந்த விட்டுப்பெண்கள் சொல்லுவதாய் இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் பரிஹஸிக்
கும்படியான சிலைமை நெருவதற்கு முன்னே எனப்பொருள்பணிப்பது மற்றொரு
வகை.

திருநறையூரில், ஸத்தியில் உத்ஸவகோஷங்களுட் திருமாரிகைகளில்
யஜ்ஞகோஷங்களும் மலர்திருக்கு பெண்களது முன் நுப...

(அ)

கனிசேர்ந்திலங்கு நல்வாயவர் காதன்மை விட்டிட *
குனிசேர்ந் துடலங் கோலில்தளர்ந் தினையாதமுன் *
• பனிசேர் விகம்பில் பாண்மதிசோள் விதேத்தானிடம் *
நனிசேர் நறையூர் நாம்தொழுது மெழுநெஞ்சமே.

(க)

கனி சேர்ந்து	கோவைப்பழத்தோடொத்து	விகம்பில்	ஆகாசத்தில்
இலங்கு	விளங்குகின்ற	பால்	பால்போன்று
நல் வாயவர்	{ அழகிய அதரத்தை யுடைய ரான பெண்கள்	பனி சேர்	குளிர்ச்சி பொருந்தியவனான
காதன்மை	{ (வைத்திருந்த) பீர்தியை விட்டிட { விட்டொழிக்கும்படியாக	மதி	சந்திரனுடைய
உடலம்	சரீரமானது	கோள்	தன்பத்தை
குனி சேர்ந்து	கூன்வளைந்து	விடுத்தான்	போக்கின பெருமானுடைய
கோவில்	தடியோடு கூடி	இடம்	இருப்பிடமாய்
தளர்ந்து இனையாத முன்—;		நனி சேர்	பெருமை பொருந்தியதான
		நறையூர்	திருநறையூரை
		ஊம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.	

* * *—மாதர்களின் அபிமானத்திற்குப் பாத்திரமாகி மார்பு நெறித்துக்
கிடந்தவர்கள் அம்மாதர்களின் அபிமானம் விட்டு நீங்கும்படியாக உடல் கூன்
வளைந்து ஒரு தடியையுமூன்றி நடக்கவேண்டும்படியான முதுமைவினைந்து ஒரு
நற்காரியமும் செய்ய யோக்யதை யில்லையாவதற்குமுன்னே திருநறையூரைத்
தொழுவது நன்று.

நனிசேர்நறையூர்=(எம்பெருமானுக்கு) மிகவும் பொருந்தியிருக்கின்ற திரு
நறையூர் என்றுமாம் (க)

பிறைசேர் றுதலார் பேணுதல்நம்மை யிலாதமுன் *
நறைசேர் பொழில்சூழ் நறையூர் தொழுநெஞ்சமேயென்ற *
கறையார் நெடுவேல் மங்கையர்கோன் கலிகன்றிசோல் *
மறவாதுரைப்பவர் வானவர்க்கின்னரசாவரே.

(கo)

பிறை சேர்	{ சந்திர கலிபோன்ற நெற்றியை யுடையரான. றுதலார் { பெண்கள்	கறை ஆர்	{ ரத்தக்கறை கிரம்பிய நெடு வேல் { நீண்ட வேற்படையை யுடையவரும்
நம்மை	நம் விஷயத்தில்	மங்கையர்	{ திருமங்கை நாட்டிலுள்ளார் கோன் { குத் தலைவருமான
பேணுதல்	{ ஆதரவைத்தவிடுத்துக் இலாத முன் { கொள்ளும்படியான கிழத்தனம் வருவதற்கு முன்னே,—	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
நெஞ்சமே	‘ஓ மனமே!	சொல்	இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை
நறை சேர்	{ தேன் நிறைந்த சோலைகள் பொழில் சூழ் { சூழ்ந்த திருநறையூரை நறையூர் { வணங்கு' என்று தொழு என்ற { உபதேசித்தவரும்	மறவாது	{ மறவாமல் ஓதுமவர்கள் உரைப்பவர்
		வானவர்க்கு	நித்ய ஸூரிகளுக்கும்
		இன் அரசு	{ மேற்பட்டவர்களாவர், ஆவர்

* * * —பாதர்களிடத்தில் ஆசைவைப்பதும் அவர்கள் வெறுப்பதும் அவமானப்படுத்திப் பேசுவதுமான துர்விஷயங்களுக்கு இடங்கொடாதே, பரம போக்யமான திருநறையுரைத் தொழுவதே நன்று என்று அருளிச்செய்த திரு மங்கையாழ்வாரு இப்பாகங்களினை இளமைப்பருவத்திலேயே கற்பவர்கள் நித்ய ஸூரிகளின் நாட்டுக்கு நியாயகராகப் பெறுவார்கள் என்று இத்திருமொழி கற்புர்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

கறையார்நெடுவேல் = பகவத் பாகவத விரோதிகளை நிரஸநம் பண்ணின மத்தக்கறை கழுவாதற்கும் அவகாசமின்றியே வியாபரிக்குமாம் திருமங்கை யாழ்வாருடைய வேல். (க௦)

அடிவரவு:—கண்ணும் ளெக்குண் கொங்கார் கொம்பு விலக்கு மின் வில் வான் கனி பிறை லெங்க.

நாலாந்திருமொழி உரைமுற்றிற்று.
ஜியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி,
கலங்கமுந்நீர் கடைந்து.

[இதுவும் திருநறையூர் மங்களாசாஸநத் திருப்பதிகம்.]

கலங்கமுந்நீர் கடைந்து அமுதங்கொண்டு * இமையோர்
துளங்கல்தீர் லுக்கு சோதிச் சுடராய் *
வலங்கையாழி யிடங்கைச்சங்கம் உடையானார் *
நலங்கொள் வாய்மை அந்தணர்வாழும் நறையூரே.

(க)

முந்நீர்	ஸமுதரத்தை	வலங்கை ஆழி	{ வலத்திருக்கையில் திரு வாழியையும் இடத்திருக் கையில் திருச்சங்கையும் உடையவனுமான எம்பெருமானுடைய
லெங்க	லெங்கும்படியாக	இடங்கை	
கடைந்து	கடைந்து	சங்கம்	
அமுதம்	{ (அதில் கின்று) கொண்டு அமுதமெடுத்த	உடையான்	
இமையோர்	{ தேவர்களின் லெக்கம் திரும்படியாக (அவர்களுக்குக்) கொடுத்தருளினவனும்	ஊர்	தீவ்ய தேசம் (எது வென்றால்)
துளங்கல் தீர்		நலம் கொள்	{ கன்மைகொண்ட எத்யவாதித்வத்தை உடையவரான
லுக்கு		வாய்மை	
சோதி சுடர்	{ பாஞ்சோதியா ஆய புன்சுவனும்	அந்தணர்	பிராமணர்கள்
		வாழும்	வாழுகிடமான
		நறையூர்	திருநறையூராகும்.

* * *—துர்வாஸமுனியின் சாபத்தினால் அமரருடைய 'செல்லமெல்லாம் ஒழிந்தகாலத்து அமரர்கோனுடைய சரணுகதிக்குத் திருவுள்ளமிரங்கிக் கடலைக் கடைந்து அமுதமெடுத்தளித்து அமரருடைய கஷ்டங்களைப் போக்கியருளினவனும், சோதித்திரளே வடிவெடுத்த தென்னும்படி மஹா தேஜஸ்வியாயிருப்பவனும், ஆசிரிதவிரோதிகள் அஞ்சுவதற்குறுப்பாகவும் ஆசிரிதர்கள் பல்லாண்டு பாடுவதற்குறுப்பாகவும் திருவாழி திருச்சங்குகளைத் திருக்கைகளிலேந்தி யுள்ளவனுமான எம்பெருமான் வாழுமிடம் திருநறையூர்; ஸத்யவாதிகளான பிராமணர்களும் அப்பதியில் வாழ்கின்றனர் என்றராயிற்று.

‘கடல் நம்முடைய படுக்கையாயிற்றே, அதற்கொரு கலக்கம் விளைக்க லாமோ?’ என்றும் நினையாமல், தன்னையடுத்தவர்கட்குக் காரியஞ்செய்வதற்கண் வைத்துத் தனது பள்ளியான கடலைக் கலக்கியும் கடைந்து அமுதமளித்தா னென்ற மஹாகுணம் விளங்க ‘முந்நீர் கலங்கக் கடைந்து’ எனப்பட்டது. நல்குசோதிச்சுடராய்=தேவர்கட்கு அமுதமளித்ததனால் எம்பெருமானுக்குத் திருமேனியில் புகர் விஞ்சிற்றுப்போலும்; அன்பர்கள் துயர்தீரப்பெற்றால் அதுவேயிறே ஸ்வாமிக்குப் பொலிவு.

நலங்கொள்வாய்மையந்தணர் = ‘ஸத்யமே சொல்லவேணும்’ என்பது சாஸ்த்ரவிதியாயினும், பிறர்க்குத் துன்பம் விளைக்குமதான ஸத்யத்தைச் சொல் லக் கூடாதென்பதும் நூற்கொள்கையாதலால் அப்படி தீமையாகத் தலைக்கட்டா மல் நன்மையாகவே தலைக்கட்டுமதான ஸத்யத்தையே சொல்லுமவர்களாம் திரு நறையூரந்தணர்கள். “ஸத்யம் ப்ருயாத் ப்ரியம் ப்ருயாத் ந ப்ருயாத் ஸத்யமப்ரியம்” என் றது காண்க.

இனி, “நலங்கொள்வாய்மை” என்று உண்மைபுரையான வேதத்தைச் சொன்னபடியாய், வேதம்வல்ல அந்தணர்வாழுமிடம் திருநறையூர் என்றுரைத் தலுமொன்று. (க)

முனையார் சீயமாகி அவுணன் முரண்மார்வம் *
புனைவா ஞ்சிரால் போழ்படவீர்த புனிதணர் *
சினையார் தேமாஞ் செந்தளிர்கோதிக் குயில்கூவும் *
நனையார் சோலைகுழந் தழகாய நறையூரே.

(உ)

முனை	போர்புரிவதில்	புனை	அழகுபொருந்திய
ஆர்	பொருத்தமுடைய	வான்	ஒளிபொருந்திய
சீயம் ஆகி	{ நாவலிம்ஹமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்து	உகிரால்	நகங்களினால்
அவுணன்	{ (இரணியனென்னும்) அசுரனுடைய	போழ்பட	இரண்டு பிளவாகும்படி
முரண் மார்வம்	முரட்டு மார்பை	ஈரந்த	கிழித்துப்போட்ட
		புனிதன்	{ பாம்பவித்திரணை பெருமானுடைய

ஊர் { திய்யதேசம்
(எதவென்றால்)
குயில் குயில்களானவை
கிணை ஆர் தே { தழைப்புக்காய்ந்த தேன்
மா { மாமரங்களினுடைய
செம் தளிர் கிடைந்த தளிர்களை
கோதி கோந்தி

கூவும் கூவப்பெற்றனவும்
நனை ஆர் { பூமொட்டுகள் நிறைந்திருக்
சோலை { கப்பெற்றனவுமான
குழந்து { சோலைகளால் சூழப்பட்டு
அழகு ஆய அழகுடைத்தான
நறையூர் திருநறையூராம்.

* * *—பாம்பகத்தனா பற்றலாதாழ்வானுக்கு நேர்ந்த துன்பங்களைப் பொறுத்திருக்கமாட்டாமல் நாகங்கமுந்தியாகித் தூணில்தோன்றி இரணியனென்னுமையனுடைய முாட்டுமார்பைத் திருநகங்களாற் பிளந்தெறிந்த பவித் திரான் வாழாநிடம் திருக்கறையூர்; அஃது எப்படிப்பட்ட தென்னில்; தழுநர் திருக்கின்ற தேன்பாமாங்கனின் செந்தளிர்களைக் குயில்கள் கொந்திக் கூவுதல் செய்யப்பெற்ற—பூமொட்டுக்கள் நிறைந்த—சோலைகளாற் சூழப்பட்டதாம். நல்ல குரல்படைத்த நாகங்கள் ஸ்ரீபாகவதம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலியவற்றில் அவகாஷித்து அநுபவித்து அவ்வர்த்தங்களை உபந்யஸிக்கின்றனர் திருநறையூரில்—என்பது உள்ளுறை.

(உ)

ஆனைப் புரலித் தேரோகோலா எணிகோண்ட *
சேனைத்தோகையைச்சாடி யிலங்கை செற்றுணர் *
யீனைத்தழுவி விழ்ந்தேழும் மள்ளர்க் கலமந்து *
நானப்புதலில் ஆமை யொளிக்கும் நறையூரே.

(ரு)

குணை யானைகளும்
புரலி குதிரைகளும்
தேரோடு தேர்களும்
காலன் காலன்களுமாக
அணி கொண்ட அணிவகுக்கப்பட்ட
சேனை { சேனைக் கூட்டத்தைச்
தோகையை { சிதைத்த
சாடி
திலங்கை { திலங்காபுரியை அழித்த
செற்றான் { பெருமானுடைய
ஊர் { திய்யதேசம்
(எதவென்றால்)
கிணை மிண்களை

தழுவி { (பிடிப்பதற்காக) இரண்டு
கைகளாலும் அணைத்து
விழுந்து { (பின்பு அவற்றால்
தள்ளுண்டவர்களாய்க்)
கீழேவிழுந்து
எழும் { (பின்னும் அவற்றைப்
பிடிக்க ஆசையினால்)
எழுந்திருக்கின்ற
மன்னர்க்கு உழவர்களுக்கு
அலமத்து அஞ்சி
ஆமை ஆமையானது
நானம் புதலில் மஞ்சள் புதலிலே
ஒளிக்கும் ஒளித்தொள்ளுமிடமான
நறையூர் திருநறையூராம்.

* * *—இராமனின் போர்புரியப் புறப்பட்டுவரும்போது முந்துற மன்னம் மிண்களிடத்தாற்போல யானைகளைப் புறப்படவிட்டு அவற்றின் பின்னே துதிப்பவனாயிட்டு அந்நின்றுள்ளே தெக்களைபோட்ட இலையித்தனைக்குங்

காவலாகக் காலாங்களைப் பின்னே புறப்படவிட்டு வந்தானாம்; அந்த அடைவை அங்ஙனமே அருளிச்செய்கிறார் 'ஆனைப்புரவித் தேரோடுகோளாணி கொண்ட சேனைத்தோகை' என்று. ஆக இப்படிப்பட்ட சேனைத்திரள்களை யெல்லாம் பொடிபொடியாக்கி இலங்காபுரியைப் பாழ்படுத்தின பெருமான் வாழ்மிடம் திரு நறையூர். அஃது எப்படிப்பட்ட தென்னில்; [மீனைத்தழுவி இத்யாதி.] அவ் விடத்தில் நிலப்பண்பாலே மலைகள்போலே வளர்ந்திருக்குமாம் மீன்கள்; அவற் றைப் பிடிக்கிற உழவர்கள் இரண்டுகையாலுமாகத் தழுவுவர்கள்; அவைமிக்க வலிவுள்ளவையாதலால், பிடிப்பவர்களை உதறித்தள்ளிவிட்டுப் போய்விடும்; அங்ஙனம் தள்ளப்பட்டு விழுந்த உழவர்கள் மறுபடியும் அவற்றைப்பிடிக்க எழுந் திருப்பார்கள்; அதைக்கண்ட ஆமையானது அஞ்சி வரம்பிலேயின்ற மஞ்சள் பற்றையிலே புகுந்து மறையும். இப்படிப்பட்ட வயல்வளத்தை யுடையதாம் திருநறையூர். (ந)

உறியார் வெண்ணையுண்டு உரலோடுங் கட்டுண்டு *

வெறியார்கூந்தல் பின்னைபொருட்டு ஆன் வென்றாணார் *

பொறியார் மஞ்ஞை பூம்பொழில்தோறும் நடமாட *

நறுநாண் மலர்மேல் வண்டிசைபாடும் நறையூரே.

(ஈ)

உறி ஆர் { உறிகளிலே நிறைத்து வைத்த
வெண்ணெய் வெண்ணெயை
உண்டு வாரி உட்கொண்டு
உரலோடும் { (அக்குற்றத்திற்காக)
கட்டுண்டு { உரலோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டவனும்
வெறி ஆர் { பரிமளம் மிக்க கூந்தலை
கூந்தல் { புடைய நப்பின்னைப்
பின்னை { பிராட்டிக்காக
பொருட்டு
ஆன் (ஏழு) எருதுகளை
வென்றான் { வலியடக்கினவனுமான பெருமானுடைய

உறர் { திவ்யதேசம் (எதுவென்றால்)
பொறி ஆர் புள்ளிகள் நிரம்பிய
மஞ்ஞை மயில்கள்
பூ பொழில் { பூஞ்சோலைகளெங்கும்
தோறும் நடம் { கூத்தாடப்பெற்றதும்
ஆட
வண்டு வண்டுகள்
நறு நாண் மலர் { மணம்மிக்க அப்போதலர்ந்த
மேல் { பூக்களிலே (இருந்துகொண்டு)
இசை பாடும் { இசைப்பாட்டுகளைப் பாடப் பெற்றதுமான
நறையூர் திருநறையூர்.

* * *—திருவாய்ப்பாடியில் உறிகளிலே சேமித்துவைக்கப்பட்ட வெண் ணெயைக் களவுசெய்து உட்கொண்டு பிடிபட்டு அக்குற்றத்திற்காக உரலோடு கட்டுண்டு அசுத்தன்போலப் பாவனை செய்யாதின்றாலும், நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணந்து கொள்ளுதற்காக அவளதுதந்தை கர்யாகஸ்கமாகக் குறித்திருந்தபடி எழுரிஷபங்களை வலியடக்கித் தனது பெருமிடுக்கை விளங்கச் செய்துகொண்ட பெருமான் அப்படிப்பட்ட பாத்வ ஸௌலப்பங்களை இன்றைக்கும் பிரகாசப் படுத்திக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குமிடம் திருநறையூர். அவ்விடத்திலே விசித்

814 பேரிய திருமொழி-கூ-பத்து. ௫-திரு. கலங்கமுந்ரீர் கடைந்து.

திராமான கலாபங்களை யுடைய மயில்கள் சோலைகளிலெங்கும் நடனமாடுகின்றன ; சொல்லித்தாமரைப் பூக்களிலே மதுபானம் பண்ணவிழிந்த வண்டுகள் மயில் களின் கூத்துக்கு இணங்க இசைபாடுகின்றன. (சு)

லிடையேழ் வென்று மென்தோளாய்ச்சிக் கன்பனாய் *

நடையால் நின்ற மருதம் சாய்த்த நாதனார் *

பெடையோடன்னம் பெய்வளையார் தம்பின்சென்று *

நடையோ டியலி நாணியொளிக்கும் நறையூரே.

(ஐ)

ஏழ் லிடையேழ் } ஏழெருதுகளை வலியடக்கி

மென்தோள் } மெல்லிய தோளழகை
ஆய்ச்சிக்கு } யுடைய கப்பின்னைப்
பிராட்டிக்கு

அன்பன் ஆய் } நாயகனானவனும்

நின்ற மருதம் } நிலைத்து நின்ற (இரட்டை)
மருதமாங்களை

நடையால் } தவழ்கிற நடையினாலே

சாய்த்த } விழுத்தல்வினவனுமான

நாதன் } எம்பெருமானுடைய

உவர் } திவ்யதேசம்
(எதுவென்றால்)

அன்னம் } ஹம்ஸங்களானவை

பெடையோடு } (தமது) பேடைகளோடு
கூடி

பெய் } செறிந்த வளைகளையணிந்த
வளையார் தம் } பெண்களின் பின்னே
பின் சென்று } போய்

நடையோடு } (அவர்களுடைய) நடையை
இயலி } அறுவரித்து நடக்கப்
பார்த்து

(அப்படி நடக்க முடியாமையினாலே)

நாணி } வெட்கமடைந்து

ஒளிக்கும் } ஒளிக்குமிடமான

நறையூர் } திருநறையூராம்.

* * * —கப்பின்னைப் பிராட்டியோடு கலவிசெய்வதற்கு இடையூறுகளின்ற ஏழு எருதுகளை வலியடக்கி அவளுக்கு அன்பனாகப் பெற்றவனும், உரலோடு கட்டுண்டு தவழ்ந்து செல்லுமளவிலே அஸுராவேசங்கொண்ட இரட்டை மருத மாங்களைச் சாய்த்தவனுமான பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் திருநறையூர். அவ்விடத்தில் அன்னப்பறவைகள் பேடைகளோடுகூடி அங்குள்ள மாதர்களின் நடையழகைக்கண்டு தாமும் அப்படியே நடக்கவிரும்பி அவர்களைப் பின்செல்லும்; அந்த நடையழகு தங்களுக்கு வாராமையாலே வெள்கி ஒதுங்கிப் போகின்றனவாம். (ஐ)

பருவாய் வன்பெய் கொங்கைகவைத்தாருயிருண்டு *

புருவாய்நின்ற போதகம்வீழப் போருதானார் *

நெருவாய் நேய்தற்பு மதுமாந்திக் கமலத்தின் *

நெருவாய்மலர்மேல் அன்னமுறங்கும் நறையூரே.

(க)

பருவாய் } பேரிய வாயை
புருவாய் } புடையவளும்

வன் } மனக்கொடுமையை
புருவாய் } புடையவளுமான

பெய் } பேய்ச்சொடிய பூதனையி
னுடைய

கொங்கை } கந்தனத்தின்
கவைத்து } உற்று

ஆர் உயிர் உண்டு	{ (அவனது) அருமையான உயிரை முடித்தவனும்,	ஊர்	{ திவ்யதேசம் (எதுவென்றால்)
புகு வாய்	{ (கம்ஸ நரண்மனையி னுள்ளே) நுழைய வேண்டிய வாசலில்	அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை
கின்ற	{ (மதமூட்டி) நிறுத்தப் பட்டிருந்த	நெரு வாய் நெய்தல் பூ	{ அலர்ந்த வாயையுடைய [விகலித்த] கரு நெய்தற்பூக்களிலே
போதகம்	{ (சூலவயாபீடமென்னும்) யானை	மது	தேனை
வீழ	சாகும்படியாக	மாந்தி	பருகி
பொருதான்	{ போர்புரிந்தவனுமான பெருமானுடைய	கமலத்தின் நரு வாய் மலர் மேல்	{ விரிந்த வாயையுடைய தாமரைப்பூக்களிலே
		உறங்கும்	கண்வளரப்பெற்ற
		நறையூர்	திருநறையூராம்.

* * *—கம்ஸனுடைய பிரேரணையினால் மாயவகையாக முலைகொடுத்துக் கொல்லவந்த பூதனையென்னும் பேய்ச்சியின் விஷந்தடவின முலையை உறிஞ்சி யுண்கிறபாவனையிலே அவளுயிரைக் கவர்ந்துண்டவனும், கம்ஸனரண்மனைவாச லில் தன்னைக் கொல்லுமாறு மதமூட்டி நிறுத்தப்பட்டிருந்த சூலவயாபீட மென் னும் யானையைப் பொருது முடித்தவனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கு மிடம் திருநறையூர்.

கட்டவிழ்கின்ற நெய்தற்பூவிலே மதுவைப்பருகி, நன்றாக வலர்ந்த தாமரைப் பூவைப் படுக்கையாகக் கொண்டு அதிலேபோய்ப் படுக்கப்பெற்ற அன்னங்களை யுடையதாம் அத்திருப்பதி.

‘புகுவாய்’ என்றவிடத்து, ‘ஹஹ’ என்னும் வடசொல் பகு என்று திரிந்துகிடக்கிறது. பெரியவாய் என்றபடி. (சு)

முந்துநூலும் முட்புரிநூலும் முன்னீந்த *

அந்தணுளன் பிள்ளையை அந்நான் றளித்தாணார் *

பொந்தில் வாழும் பிள்ளைக்காகிப் புள்ளோடி *

நந்துவாரும் பைம்புனல் வாலி நறையூரே.

(எ)

முட்புரி நூலும்	{ யஜ்ஞோபவீதத்தையும்	அந்நான் று	{ (சூருதகூழினை ஸமர்ப்பிக்கிற) அக்காலத்தில்
முந்து நூலும்	{ அநாதியான வேதாசுர ராசியையும்	அளித்தான்	{ (மீட்டுக்) கொடுத்தருளின பெருமானுடைய
முன் ஈந்த	முன்னே (தனக்குத்) தந்த	ஊர்	{ திவ்யதேசம் (எதுவென்றால்,)
அந்தணுளன்	{ (ஸாந்தீபிதி யென்னும்) பிராமணனுடைய	புன்	பறவைகள்
பிள்ளையை	{ (கடலில் முழுகியிருந்த) புத்திரனை	பொந்தில் வாழும்	மரத்தின் பொந்துகளில் வாழ்கிற

பின்னெக்காவி	{ குட்டிகளின் ஆறாந்தாதுக்காக	வாரும்	{ திரட்டிக்கொண்டு போகப்பெற்ற
ஒடி	ஒடி யந்த	பைம்புனல்	{ தெளிந்த நீரையுடைய வாவி
நந்து	நந்தைக்கரை	நறையூர்	திரகநறையூராம்.

* * * —முந்நீருண்ணன் கம்ஸனைக்கொன்று உக்ரஸேனனுக்கு முடிசூட்டிய பின்பு, அவந்தீரகாத்திலிருந்த ஸாந்தீபிதியென்னும் ப்ராஹ்மணோத்தமர் பக்கல் சென்று ஸகலஸாஸ்தாங்கனையும் அக்யயநம் பண்ணிப் பிறகு குருதகூழினை ஸமர்ப்பிக்கப்பார்க்கிறவனவிலே, அவ்வாகிரியர் கண்ணனுடைய சக்திவிசேஷத்தை யறிந்தவராகையால் ‘பன்னிரண்டு வருஷத்திற்கு முன்பு மேல் கடலில் ப்ரபாஸ தீர்த்த கட்டத்திலே நீராடும்போது முழுகியிற்றுபோன என்முத்திரனைக் கொண்டு வந்து தாவேண்டும்’ என்று அபேஷிக்க, கண்ணபிரான் ‘அப்படியே செய்கிறேன்’ என்று சொல்லிக் கடற்கரை சேர்ந்து, சங்கினுருவங்கொண்டு ஸமுத்ர ஜலத்தில் வளிக்கின்ற பஞ்சஜநனென்கிற அசுரனே அவ்வந்தணச்சிறுவனைக் கொண்டுபோயின னென்பதை அங்கு வருணன் சொல்லக்கேட்டுக் கடலில் பிரவேசித்து அவ்வஸுரனைக் கொன்று அவனுடலாகிய பாஞ்சஜந்யத்தை யெடுத்து வாரிஸ்வைத்து முழக்கிக்கொண்டே யமபட்டணத்திற் கெழுந்தருளி அங்கு யாதனையிற்கிடந்த அக்குமாரனைப் பூர்வதேஹத்திற் சிறிதும் பேதமில்லாத படி கொணர்ந்து கொடுத்தருளினனென்பது இப்பாட்டிற்குறித்த கதை. “மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானே, ஒதுவித்த தக்கணையா உருவுருவே கொடுத்தான்” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

இடைப்பிள்ளையான கண்ணபிரான் ஸாந்தீபிதியிடத்தில் வேதமோதின னென்பதும் உபநயநஸம்ஸ்காரம் பெற்றனனென்பதும் எங்ஙனே சேருமென்று சிலர் சங்கிப்பர் ; * ஒருத்திமகனுப்பிற்றந்து ஒரிரவி லொருத்திமகனயொளித்து வளர்ந்தவனான கண்ணன் கூத்திரிய ஜாதியிற் பிறந்தவன். பிராமணர் கூத்திரியர் வாகியர் என்னும் முன்று ஜாதியாரும் தேஹோத்பத்தியாகிய இயற்கைப் பிறப்புடனே செயற்கைப்பிறப்பாக உபநயநமென்கிற ஸம்ஸ்காரத்தாலாகும் ப்ராஹ்மணத்தையுங்கொண்டு இருபிறப்பாளராய் ‘தவிஜர்’ எனப்படுவரென்க.

‘முந்நாஸூலீந்த’ என்றது—வேதமோதுவித்த என்றபடி. ‘முப்புரிஸூலீந்த’ என்றது—உபநயநம் செய்வித்த என்றபடி. உபநயநம் செய்வித்தபிறகே வேத மோதுவித்தல் முறைமையாதலால் ‘முப்புரினாலும் முந்துனாலும் முன்னீந்த’ என இயைத்துக்கொள்ளுதல் பொருந்தும். ‘வாஞ்சு-ரூபவ்யு-கூ-ரொவல வானு’ என்பர் வடநூலார். கடலிற்புகுந்து முடிந்த ஸாந்தீபிதிபுத்திரனைப் பிழைப்பிற்று மீட்டுக்கொணர்ந்து கொடுத்த பெருமானுடையிடம் திருநறையூர். மாந்தின் பொதுமயிலேவாமுங் குட்டிக்காக இரைதேடும் பறவைகள் நத்தைகளை வாரிக்கொண்டு வரப்பெற்ற நீர்திலங்கனையுடையதாய் அத்திருப்பதி. வாலி—‘வாலி’ என்னும் வடசொல் விகாரம்.

வெள்ளைப்புரலித் தேர்விசயற்காய் விறல்வியுகம்
 'விள்ள *சிந்துக்கோன்விழ ஊர்ந்த விமலணூர் *
 *கொள்ளைக்கோழு மீனுண் குருகோடிப் பேடையோடும் *
 நள்ளக்கமலத் தேறலுக்கும் நறையூரே.

(அ)

வெள்ளை { வெள்ளைக் குதிரைகள்
 புரலி { பூட்டின
 தேர் தேரையுடையனான
 விசயற்கு ஆய் அர்ஜுநனுக்காக,
 விறல் வியுகம் { (எதிரிகளினுடைய)
 விள்ள { மிடுக்கையுடைத்தான
 { ஸேனாஸமூஹம்
 { தொலையும்படியாகவும்
 சிந்து கோன் { விரிந்ததேசத்தலைவனான
 { ஜயத்ராதன்
 விழ முடியும்படியாகவும்
 ஊர்ந்த (தேரை) நடத்தின
 விமலன் { பரிசுத்தனான
 { பெருமானுடைய

ஊர் { திவ்யதேசம்
 { (எதுவென்றால்,) .
 கொள்ளை { மிகுதியாகக் கொழுத்த
 கொழு மீன் { மீன்களைப்
 உண் { பிடித்துண்கிற
 குருகு கொக்குகள்
 ஒடி ஒடிச்சென்று
 பேடை { தம் பேடைகளோடுகூட
 யோடும் {
 நள்ளக் கமலம் { செறிந்த இதழ்களையுடைய
 { தாமரைப்பூவில்
 தேறல் தேனை
 உகுக்கும் பருகப்பெற்ற
 நறையூர் திருநறையூராம்.

* * *—அர்ஜுநனுக்குத் தேர்ப்பாகனாயிருந்து வெற்றிபெறுவித்தவனும்
 ஸைந்தவனை முடியச்செய்தவனுமான பெருமான் வாழுமிடம் திருநறையூர்.

மஹாபாரதயுத்தத்திற் பதின்மூன்றாநாளிலே அர்ஜுந புத்ரனான அபிமந்யு
 வைத் துரியோதனனது உடன்பிறந்தவன் கணவனான ஸைந்தவன் [ஜயத்ராதன்]
 கொன்றுவிட, அங்ஙனம் தன் மகனைக்கொன்ற அந்த ஜயத்ராதனை மற்றைநாள்
 ஸூர்யாஸ்தமனத்திற்குள் தான் கொல்லாவிடின் தீக்குதித்து உயிர்விடுவதாக
 அர்ஜுநன் சபதஞ்செய்ய, அதனையறிந்த பகைவர்கள் பதினான்காநாட்பகல்
 முழுவதும் ஜயத்ராதனை வெளிப்படுத்தாமல் ஸேனையின் நடுவே நிலவறையில்
 மறைத்துவைத்திருக்க, அர்ஜுநனுடைய சபதம் பொய்த்துவிடுமேயென்று
 சிந்தித்த கண்ணபிரான் ஸூர்யனை அஸ்தமிப்பதற்குச் சில நாழிகைக்கு
 முன்னமே தன் சக்ராயுதத்தால் மறைத்துவிட, அப்பொழுது எங்கும் இரு
 ளடைந்ததனால் அர்ஜுநன் அக்சிப்ரவேசஞ் செய்யத்தொடங்க, அதனைக் களிப்
 போடு காணுதற்குத் துரியோதனையருடனே ஜயத்ராதன் வந்து எதிரிநிற்க,
 அச்சமயத்திற் கண்ணன் திருவாழியை வாங்கிவிடவே, பகலாயிருந்ததனால்
 உடனே அர்ஜுநன் ஜயத்ராதனைத் தலைதுணித்தனனென்ற வரலாறு இரண்டா
 மடிக்கு அறியத்தக்கது.

அர்ஜுநனுடைய தேர்க்குதிரைகள் வெண்ணிறங்கொண்டவை யென்பது

1. “வெள்ளைப்புரலிக்குரக்கு வெல்கொடித்தேர்மிசை முன்புநின்று, கள்ளப்

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-1-7.

படைத்துணையாகப் பாரதங் கை செய்யக் கண்டாருளர்” என்ற பெரியாழ்வா
ரருளிச்சொல்லும் விளங்கும். ‘விஜயன்’ என்பது அர்ஜுனனுடைய நாமங்க
ளுள் ஒன்று. விபூகம்—‘வ்யூகம்’ என்னும் வடகொல் விகாரம். (அ)

பாரையூரும் பாரம்தீர்ப் பார்த்தன்றன்

தேரையூரும் * தேவதேவன் சேருமர் *

தாரையூரும் தண்தளிர்வேலி புடைகுழ *

நாரையூரும் நல்வயல்குழந்த நறையூரே.

(க)

பாரை	பூமியில்	தாரை ஊரும் { (தேனின்) வெள்ளம்
ஊரும்	கடமாகின்ற	பெருகாசின்ற
பாரம்	சுமையானது	தண் தளிர் குளிர்ந்த தளிர்கள் நிறைந்த
தீர	தொலையும்படியாக	வேலி வேலிகள்
பார்த்தன் தன்	அர்ஜுனனுடைய	புடை குழ நாற்புறமும் குழப்பெற்ற
தேரை ஊரும்	தேரை நடத்தினவனுள்	காரை ஊரும் { நாரைகள் வஞ்சரிக்கப்
தேவதேவன்	தேவாதிதேவன்	பெற்ற
சேரும் ஊர்	{ தித்யவாஸம் செய்தருளும் தித்யதேசம் (எதென்கூல்)	நல் வயல் } நல்ல கழனிகளால் குழந்த } குழப்பட்ட நறையூர் திருநறையூராம்.

***—பூமிதேவிக்குத் தன்மீது ஸஜ்ஜனங்கள் எத்தனை கோடிக்கணக்காக இருந்தாலும் அவர்களைச் சுடப்பது இவ்வம்பஞ்சைச் சுடப்பதுபோல் வருத்தமற்
றிருக்கும். ஒரு கல்கண்டனுண்டாலும் இரும்புமுட்டையைத் தாங்குவதுபோல்
மிகவருத்தமாம். த்வாயபயுகத்தில் இப்பூமியின்கண் பிறந்திருந்த கம்ஸன்
சிசுபாலன் துரியோதனன் முதலிய ஆஸூரபாக்ருதிகளின் பாரத்தைப் பொறுக்க
மாட்டாமல் பூமிப்பிராட்டி கோரூபத்தைத்தரித்து மேருமலையினுச்சியிலுள்ள
தேவர்களின் ஸபையையடைந்து, அச்சபைநடுவில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனை
வணங்கித் தனது துயரத்தை முறையிட்டு இவ்வஸூரர்களைத் தொலைத்துத்
தன்னை ஸுகப்படுத்தவேண்டுமென வேண்டிக்கொள்ள, அதற்கு நான்முகன்
ஒறிதுகாலம் யோசித்து ‘இது நம்மாலாகாது, ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தனாய்
ஸர்வலோக பிதாவாகிய ப்ரீமர் நாராயணனுக்கு அறிவித்து அவர்முலமாக
இக்காரியத்தை நிறைவேற்றுவிக்கவேண்டும்’ எனக்கருதி அந்தப்பூமியையும் மற்று
முள்ள தேவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய்ப் பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்ற
பாமனைத்துதிக்க, மின்பு திருமால் அருள்புரிந்த சிந்தைகொண்டு அவர்கட்குக்
காட்சித்து பொகசெடிமங்களை விசாரித்து அவர்கள் வந்த வாலாற்றை உணர்ந்
தருசி ‘ந தேவர்கள்! உங்கள் கருத்தை அறிந்துகொண்டேன்; முற்காலத்தில்
வருணனுடைய சாபத்தினால் கசப்பரும் அவரது மனைவியான அதிதியும்
இப்பொழுது வஸுதேவ தேவர்களாகப் பிறந்திருக்கின்றனர்; இப்பிறவியில்
அவர்களுக்கு நான் பிள்ளையாகப் பிறக்கிறேனென்ற முன் வாமனித்திருக்

கிறேன் ; அங்ஙனமே நான் அவர்களுடைய கர்ப்பத்தில் தோன்றி ஸாதுபரித்
ராண்மும் துஷ்டநிகரஹமும் தர்மஸம்ஸ்தாபநமும் செய்யக்கடவேன் ; நீங்கள்
பேசுகலாம்' என்று சோதிவாய்திறந்து அருளிச்செய்து அவர்களுையனுப்பிவிட்டு
அப்படியே வந்து திருவவதரித்தருளிப் பார்த்தஸாரதியாயிருந்து பூமிபாரங்களை
யெல்லாம் போக்கின பெருமான் வாழுமிடம் திருநறையூர்.

[தாரையுரும் இய்யாதி.] 'தார்' என்று பூவுக்கும் பேராதலால், தாரை—
புஷ்பத்தை, ஊரும்—தள்ளுகிற (அதாவது) தோற்கடிக்கிற, தளிர்களைபுடைத்
தான வேலியாலே சூழப்பட்டும் நாரைகள் உலாவப்பெற்று மிருக்கிற வயல்
களாலே சூழப்பட்டது. 'யாரா' என்னும் வடசொல் ஐயீராகத் தாரையெனத்
திரிந்ததெனக்கொண்டால், தேடுமுருகின்ற வேலி என்றதாம். வேலியின்
சிறப்பே யிதுவானால் உள்ளுள்ள சிறப்பு வாசாமகோசா மென்கை. (கூ).

தாமத்துளப நீண்முடிமாயன் தான்நின்ற *

நாமத்திரள் மாமாளிகைசூழ்ந்த நறையூர்மேல் *

காமக்கதிர் வேல்வல்லான் கலிய னூலிமலை *

சமத்துணையாம் செப்புமவர் க்குத் திருமாலே.

(கௌ)

துளபம்	திருத்துழாயினாலாகிய
தாமம்	மாலையை
நீண் முடி	{ நீண்ட திருமுடியிலே யுடையனான
மாயன் தான்	ஸ்ரவேச்வரன்
நின்ற	{ நித்யவாஸம் பண்ணப் பெற்றதும்,
நாமம்	புகழ்பெற்றவைகளாய்
திரள்	நெருங்கியிருக்கின்ற
மா மாளிகை	பெரியதிருமாளிகைகளினால்
சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதுமான
நறையூர் மேல்	திருநறையூர் விஷயமாக,—

காமம் கதிர்	{ மிக்க வொளிபொருந்திய வேற்படையைப் பிடிக்கவல்லவரான
வேல் வல்லான்	
கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி	அருளிச்செய்த
மலை	இச் சொல்மாலையை
செப்புமவர்க்கு	ஓதவல்லவர்களுக்கு
திரு மால்	{ திருமகன் கொழுநனை ஸ்ரவேச்வரன்
சேமம் துணை	{ சைப்போதும் ரக்ஷகனான ஆம் ஸஹாயபூதனாக ஆவன்.
ஆம்	

* * *—‘நானே ஸகல சராசரங்களையும் நிர்வஹிக்கவல்லேன்’ என்று
திருத்துழாய் மாலையணிந்த திருவபிஷேகத்தை யுடையனான பரமபுருஷன் வாழு
மிடமாய், ‘இது இன்னொருடைய திருமாளிகை, இது இன்னொருடைய திரு
மாளிகை’ என்று ‘ப்ரஸித்திபெற்ற நெருங்கின திருமாளிகைகளாலே நிறைந்த
தான திருநறையூர்த் திருப்பதி விஷயமாகத் திருமங்கை மன்னன் திருவாய்
மலர்ந்தருளிய இச்சொல்மலைகளைக் கற்குமவர்களுக்கு எம்பெருமான் எஞ்ஞான்
றும் உடனிருந்து வேண்டிய நன்மைகளையெல்லாம் செய்தருள்வனென்று பய
னுரைத்துத் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

820 பெரிய திருமொழி-கூ-பத்து, கூ-திரு. அம்பரமும் பெருநிலனும்.

தாமத்துளபம் = துலவீஷாரா.

நாமம்—பாவித்திப் பொருளதான வடசொல் அய்யயம். காமக்கதிர் = 'காமம்' என்பது நிகுதிப்பொருளதான வடமொழி அய்யயம். விரும்பத் திருந்த ஒலியையாடைய வேல் என்னவுமாம். சேமம்—சேஷமம். (கௌ)

அடிவாவு—அலங்க முனை ஆனை உறி விடை பருவாய் முந்து வென்னை பாரை தாமம் அம்பரம்.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

ஆரம்பத்து—ஆருந்திருமொழி,
அம்பரமும் பெருநிலனும்.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதி
மங்கலாசாஸனத் திருப்பதிகம்.]

அம்பரமும் பெருநிலனும் திசைகளெட்டும்

அலைகடலுங் குலவரையுமுண்ட கண்டன் *

கோம்பமரும் வடமரத்தி னிலைமேல் பள்ளி

கடிகுளன் திருவடியே கூடகிற்பீர் *

வம்பலிழும் செண்பகத்தின் வாசமுண்டு

மணிவண்டு வதுளத்தின் மலர்மேல்வைகு *

சேம்பியன்கோச் செங்குளன் சேர்ந்தகோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(க)

அம்பரமும் ஆசைத்தையும்
பெருநிலனும் பார்த்த பூமியையும்
திசைகள் எட்டும் } எட்டேத் திருக்களையும்

அலை கடலும் { அலையெறிதென்ற
கடல்வளையும்

குலம் வரையர் } குலபரவதங்களையும்

கண்ட உட்கொண்ட

கண்டன் திருக்கழுத்தையுடையவனும்

கோம்பு அமரும் } கிளைகள் பொருத்திய

வட மரத்தின் ஆலைமரத்தினுடைய

இலை மேல் தனிதன் திது

பள்ளி { சுவனித்துக்கொண்டவனு

கடிகுளன் { பாண ஸர்வேச்சவனுடைய

திரு அடியே திருவடிவாயே

கூட கிற்பீர் { அடையவேணுமென்
றிருப்பவர்களே!,
மணி வண்டு அழகியவண்டுகள்
வம்பு அவிழும் { அப்போதல்கின்ற
செண்பகத் { செண்பகப்பூவின்
தின் வாசம் { பரிமளத்தைப் புஜித்து
உண்டு { (பின்பு)
வகுளத்தின் { மகிழும்பூவின்மீது தங்கி
மலர் மேல் { யிருக்கப்பெற்றதும்,
வைகு {

செம்பியன் { செம்பியன்கோச்
கோ { செங்கணன் ' என்னும்
செங்கணன் { சோழராஜன்
சேர்ந்த { பணிசெய்யப்பெற்ற
கோயில் { கோயிலுமான
திரு நறையூர் { திருநறையூரிலுள்ள
மணி மாடம் { திவ்யஸந்திதியை
சேர்மின்கள் போய்ச்சேருங்கள்.

* * *—ஊழிப்பெருவெள்ளம் பார்து உலகமுழுவதையும் அழிக்கப்புகு
கிறவளவிலே ஒன்று தப்பாமல் அனைத்தையும் திருவயிற்றினுள்ளே வைத்தரு
ளிப் பாதுகாத்து ஒரு கிற்றாலந்தளிரிலே துயில்கொண்ட பரமனுடைய திருவடி
களைச் சேரவிரும்புவீர்களாயின் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள் என்று
உபதேசிக்கிறார்.

அவ்விடத்துச் சோலைவளம் சொல்லுகிறது மூன்றாமடியால். வம்பு—
புதுமையும் பரிமளமும். [செம்பியன் கோச் செங்கணன் சேர்ந்த கோயில்]
திருவல்லிக்கேணியில் தொண்டையர்கோன் போலவும், பரமேச்சுர விண்ணக
ரத்தில் பல்லவன் மல்லையர்கோன் போலவும், அட்டபுகாரத்தில் வயிரமேகன்
போலவும், நந்திபுரவிண்ணகரத்தில் நந்திவருமன்போலவும் இத்திருப்பதியில்
செம்பியன்கோச் செங்கணன் எனன்னுமோரரசன் தொண்டிபுண்டு உய்ந்து
போனானென்றுணர்க. இத்திருப்பதிகத்தின் வியாக்கியான அவதாரிகையில்
பெரியவாச்சான் பிள்ளை—“ தூர்மாநியுமாய் ஸ்நேஹமுமின்றிக்கே யிருக்கிற
ராஜாதான் ஸ்ரீமார்க்கண்டேய பகவானைப்போலே தேவதாந்தர பஐநம்பண்ணி
அங்குத் தன்னுடைய அபிமதம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளப் பெருமையாலே இங்கே
ஓ ஊழாவிளாநயைத் திருவடிகளிலே விழுந்து ஆச்ரயித்து ஐஹிகாமுஷ்மிகங்க
ளிரண்டையும் பெற்றுப்போனான் ” என்றும், “ † நம்பி ஒரு வாஸ்கொடுத்தருள்
அத்தைக்கொண்டு பூமியையடையத் தன் காலின்கீழே இட்டுக்கொண்டானென்
றொரு ப்ரஸித்திபுண்டாய்த்து ” என்று மருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள்
அறியத்தக்கன.

திருநறையூர் மணிமாடம்=இவ்வாழ்வார்தாம் பெரியதிருமடலில் அருளிச்
செய்யும்போது “ இரும்பொழில்கும் மன்னுமறையோர் திருநறையூர் மாமலை
போல் போன்னியிலுமாடம் ” என்றும் “ தென்னறையூர் மன்னுமணிமாடக்
கோயில் மணானை ” என்றும் அருளிச்செய்திருத்தலால் திருநறையூரிலுள்ள
நம்பிஸந்திதிக்கு ‘ மணிமாடக்கோயில் ’ எனத்திருநாமம் வழங்கிவந்ததென்பது
தெரிகின்றது. (திருநாங்கூர் மணிமாடக்கோயில் வேறு.)

அம்பரம், வடம், வகுளம்—வடசொற்கள். (க)

§ அஹங்கார மொழிந்தவனாய் தன்நபடி.

† நம்பி—திருநறையூரம்பெருமான்.

கோழங்கயலாய் நெடுவேள்ளம் கொண்டகாலம்

குலவரையின் மீதோடி அண்டத்தப்பால் *

எழுந்தினிது வினையாடு மீசனெந்தை

இணையடிக்கீழ் நினைதிருப்பீர் இனவண்டாலும் *

உழுஞ்சேறுவின் மணிகோணர்ந்து கரைமேல்சிந்தி

உலகெல்லாம் சந்தனமு மகிலுங்கொள்ள *

சேழும்பொன்னி வளங்கோடுக்கும் சோழன்சேர்ந்த

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(உ)

நெடு வெள்ளம் } பிரளயப்பெருவெள்ளம்
கொண்ட } (உலகங்களை)
காலம் } ஆக்கிரமித்த
கொரு சமயத்திலே

கோழு கயல் } பருத்த மதன்யரூபியாய்க்
ஆய் } கொண்டு

குலவரையின் } குலபர்வதங்களின்மேலே
மீது ஓடி } போய் ஸஞ்சரித்து

அப்பால் அதற்குமேலே

அண்டத்து அண்டபித்தியளவும்

எழுந்த கிளம்பி [தன்னி]

தினிது சுமமாக

வினையாடும் வினையாடின

சசன் எந்தை எம்பெருமானுடைய

திணை அடி } உபயபாசங்களின் கீழ்
கீழ் }

தினிது } சுமாவொழி விருப்ப
திருப்பீர் } முக்கவர்களை!

இனம் வண்டு } கூட்டமாகத் திரண்ட வண்டு
ஆலும் } கள் நடமாடப் பெற்ற

சேழு } அழகிய திருக்காவேரி
பொன்னி } யானது

உழும் } உழப்படுகிற கழனிகளின்
சேறுவின் } வரப்புகளின்மீது
கரை மேல் }

மணி } ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து
கொணர்ந்து } சிதறத் தன்னியும்
சிந்தி }

உலகு } ஸகலஜனங்களும்
எல்லாம் }

சந்தனமும் சந்தனக்கட்டைகளையும்

அகிலும் அகிற்கட்டைகளையும்

கொள்ள எடுத்துக்கொள்ளும்படியாக

வளம் } வளங்களைக் கொடுக்கு
கொடுக்கும் } மிடமாய்

சோழன் } சோழராஜன் பணிசெய்யப்
சேர்ந்த } பெற்றதான

திரு நறையூர் மணி மாடம், சேர்மின்கள்—.

* * *—மதன்யாவதார வாலாறு முன்னடிகளில் அதுஸந்திக்கப்படுகிறது. ஒரு பிரமகல்பமுடிவில் பிரமசம்பந்தமான கைமித்திகப் ப்ரளயம் உண்டாயிற்று; அப்பொழுது பூமிமுதலிய உலகங்கள் கடலாற் குழப்பட்டு மூழ்கும்ஸமயத்தில் தீத்திரை நெளிந்தெழுந்து அந்த ஜலத்தில் படுக்கயத்தனித்த பிரமனது முகத்தி லின்றும் வெளிச்செம்பின காண்கு வேதங்களையும் ஹயக்ரீவனென்னுமோர் தானவன் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய் விட்டான்; அப்போது வேதங்கள் திரைத்தது கண்டு திருமால் ஓர் சூரிய மின்வடிவு கொண்டார்; அக்காலத்தில் தமத்தின் பெருமையினால் சீவித்து, கிருதமாலா நதியின் கரைப்பில் திருமலை போன்ற தளஞ்செய்து கொண்டிருந்த ஸத்யவ்ரதனென்னுமோர் மாரூஷி ஜல பானம் பண்ணிக்கொண்டு பிழைத்திருந்தார்; அவர் ஜலதர்பணஞ்செய்கையில்

அவரது இரண்டு கைகளுக்குள் ஒரு சிறிய மீன் அகப்பட்டுக்கொண்டது; அதனை அவர் ஜலத்தில் விட்டார்; அப்போது அந்த மீன், 'ஓ தயாளுவான ராஜரிஷியே! என்னை இப்படி ஜலத்தில் விட்டீரே, என் இனத்தார் என்னை விழுங்கி விடுவார்களே; என்னை நீர் காப்பாற்றியிருளவேணும்' என்ன; அவர் அதனைத் தன் கமண்டலதீர்த்தத்தில் எடுத்துவிட்டார்; அதனுட்புகுந்த அந்த மீன் ஓரிருவுக்குள் கமண்டலத்துக்குள் நிரம்பி மறுநாள் காலையில் 'ஓ தயாளுவே! நான் எப்படி உம்முடைய கலசத்துக்குள் கஷ்டப்பட்டு வஸிப்பது? என்மீது சிறிது அருள்புரியலாகாதா?' என்றது; உடனே அவர் அதனைக் கமண்டலத்தினின்றும் எடுத்துத் தன்னிடத்துள்ள சந்தன ஜலத்தில் புகவிட்டார்; உடனே மூன்றடி பிரமாணம் வளர்ந்த அந்த மீன் 'என்னை இப்படி கஷ்டப்படுமாறு விட்டுவைப்பது உமக்குத்தருமமா?' என்றது; அன்புகூர்ந்த அவர் உடனே அதையெடுத்து ஓர் குளத்தினுள் விட்டார்; அங்கும் மிகவளர்ந்த அந்த மீன் 'நான் சுகமாக வஸிக்க இடம்பெறாமல் வருந்துவது உமது திருவுள்ளத்திற்கு உகப்போ?' என்றது; உடனே அவர் அதை யெடுத்து ஒரு ஏரியில் விட்டார்; அக்கணமே அந்த ஏரி நிரம்பவளர்ந்த அந்த மீன் 'ஸ்வாமிந்! என்னை யிப்படி அலையவிடுவது கியாயமா?' என்றது; அதைக்கேட்டுக் கருணைகூர்ந்த அவர் அதனையெடுத்துக் கடலில் விட்டார்; அப்பால் அந்த ஸத்யவிரதர் அம்மீனிடத்துப் பெருமயல்கொண்டு அதனை நோக்கி 'ஓ மத்ஸ்யராஜனே! உன்னுடைய வாலாற்றைத் தெரிந்துகொள்ள மிக்க ஆவலுள்ளவனாயிருக்கிறேன்; நூறு யோஜனை நீளமும் அதற்குத் தக்க பருமனும் வாய்ந்துள்ள நீ யார்? உனது தத்துவத்தை வெளியிடவேணும்' என்று கைகூப்பிப் பிரார்த்திக்க, அந்த மத்ஸ்யராஜன் 'ஓ மஹாநுபாவரே! இன்றுமுதல் ஏழுநாட்களுக்குள் இந்த மூன்று உலகங்களும் மூழ்கிவிடப்போகின்றன; அந்தப் பெருநீரில் ஒரு விசாலமான ஓடம் வரப்போகிறது; அந்தப்படகில் ஸப்தரிஷிகளும் நீரும் எல்லா ஒஷதிகளும் ஸமஸ்த பிராணிகளும் ஏறி மனத்திற்கு வருத்தமொன்றுமின்றி உலாவக்கடவீர்கள்; இப்படி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கு மளவில் ஓர் பெருங்காற்று அடிக்கப்போகிறது; அதனால் அந்த ஓடமானது பெருநீரில் அலையப்போகின்றது; அப்பொழுது எனது சிரஸ்ஸில் முனைத்துள்ள பெரியதொரு கொம்பில் பெரிய தொரு ஸர்ப்பத்தினால் அந்த ஓடத்தைக்கட்டிவிடும்; பிறகு நான் அந்தப் படகுடன் உம்மையும் எல்லாப்பிராணிகளையும் ரிஷிகளையுஞ் சுமந்துகொண்டு அந்தப் பேரிருள் நீங்கும்வரையில் நான் கடலில் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறேன்; அப்போது எனது பெருமையை நீர் உணர்வீர்' என்றுரைத்துவிட்டு மறைந்திடவே, ஆச்சரியமடைந்த அந்த ஸத்யவிரதர் பகவானுலே குறிக்கப்பட்ட அக்காலத்தை எதிர்பார்த்திருக்கையில் ஸப்த மேகங்களினுடைய ஆரவாரத்தால் கடல் கிளர்த்தொடங்கிற்று; பகவான் குறித்ததினத்தில் ஒரு பெரிய ஓடம் அந்தக்கடலில் வரக்கண்டு மகிழ்ந்து எல்லாக் கொடி செடி பீஜங்களையும் அந்தப் படகிலேற்றித் தாமும் ஏறினர்; ஏறி, ஸப்தரிஷிகளுந் தாமுமாய்ப் பகவானைச்

சிந்தனைசெய்து கொண்டிருக்கையில், பெரிய கொம்புள்ள மதல்யருபங்கொண்ட பகவான் காணப்பட்டார்; ஸஷம் யோஜனை நீளமும் பதினாயிரம் யோஜனை பிறுமனும் ஒற்றைக்கொம்பும் ஸுவர்ணாவர்ணமும் ஸகலலோகமநோஹர ரூபமும் வாய்ந்தவராகக் காணப்பட்டார்; உடனே அந்த ஸத்யவிரதர் ஒரு பெரிய காகத்தைக்கொண்டு அந்த மதல்யபகவானது கொம்பிலே அப்படகைக்கட்டிவிட, அப்பெருமான் அதனை வலறித்துக்கொண்டு அண்டகடாஹத்தளவும் செல்லத் துள்ளினியாயடி, முன்பு அசுரர் கவர்ந்துசென்ற வேதங்களையும் மீட்டுக் கொணர்ந்தருளி, அக இவ்வண்ணம் பிரளயாபத்தில் நின்றும் பிரஜைகளைக் காத்தருளியதும் வேதங்களை உபகரித்தருளினதும் மதல்யாவதார வரலாறும், இதனை மிகச்சுருக்கமாக இப்பாட்டில் ஒன்றரையடியால் அநுஸந்தித்தா ராயிற்று.

மேல் எட்டாம்பத்திலும் (8—8—1.) “வானோளவும் முதுமுந்நீர் வளர்ந்த காலம் வலியுருளின், மீனாய்ந்து வியந்துய்யக்கொண்ட தண்டாமரைக்கண்ணன்” என்பர்.

“குலவரையின் மீதோடியண்டத்தப்பரில் எழுந்தினிது விளையாமே” என்ற நானுபிரளயப்பெருவெள்ளம் நீங்குமளவும் ஓடத்தை வலறித்துக்கொண்டு விளை யாடினமையைச் சொன்னவாறு. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானது திருவடிகளை விடாது பணிந்திருக்கவேண்டுமென்னும் விருப்புடையீர்! திருநறையூர் மணி மாடம் சேர்மின்கள்—என்கிறார்.

“உழுஞ்செறுவின் மணிகொணர்ந்து கரைமேல் சிந்தி உலகெல்லாம் சந்தனமு மகிழுகொள்ளச் செழும்பொன்னி வளங்கொடுக்கும்” என்ற அடை மொழி திருநறையூரில் அர்வயிக்கவுமாம், சோழனிடத்து அர்வயிக்கவுமாம். பொன்னி பெருகும்படியான காட்டுக்குத் தலைவன் என்றவாறு. காகிரியாறு பெருகுப்போது வயல்களிலே ரத்னங்களைக் கொணர்ந்து தள்ளுவதும் சந்தனக் கட்டை அகிக்கட்டை முதலானவற்றை உலகக்கொள்ளுமாறு அடித்துக்கொண்டு வருவதும் இப்படி. (உ)

பவ்வீகுடை யாடையாகச் சுற்றிப்

பாரகலம் திருவடியாப்பவனம் மெய்யா *

சேவ்விமாதிர மெட்டேம்தோளா அண்டம்

திருமுடியா நின்றூன்பால் சேல்லகிற்பீர் *

கவ்வைமாகளிறுந்தி வேண்ணியேற்ற

கழல்மன்னர் மணிமுடிமேல் காகமேற *

தேய்வவாள் வலங்கொண்ட சோழன் சேர்த்த

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(ங.)

பவ்வம் சீர்

கடல் சீரை

உடைகுடை { உரையிலுதித்த
நூல்சேறி { கொள்ளும் பீதம்பர
மாண்கந்தி,

பார் அகலம் { பூவிப்பாட்டையெல்லாம்
திரு சூது { திருவடியாகச்
கொண்டு,

பவனம் மெய் { வாயுவைத் திருமேனியாகக்
ஆ { கொண்டு
செவ்வி { அழகிய திசைகளெட்டை
மரீதிரம் { யும் புஜங்களாகக்
எட்டும் { கொண்டு
தோள் ஆ {
அண்டம் { அண்டப்பித்தியைத்
திருமுடி ஆ { திருவபிஷேகமாகவுங்
கொண்டு
கின்றான் { நின்ற ஸர்வேச்வர
பால் { னிடத்திலே
செல்ல { சென்றசேர விரும்பி
கற்பீர் { யிருக்குமவர்களை,
கவ்வை { ஆரவாரத்தை
யுடையனவாய்
மா { பெரியவையான
களிறு { யானைகள்

உந்தி { தன்னிக்கொண்டு
வெண்ணி { வெண்ணியென் னுமிடத்தில்
ஏற்ற { எதிர்த்து வந்த
கழல் மன்னர் { வீரக்கழலணிந்த
அரசர்களினுடைய
மணி முடி { சிறந்த தலைகளின் மீது
மேல் {
காசம் ஏற { காக்கைகள் ஏறி
ஜீவிக்கும்படி
தெய்வம் வாள் { தீவ்யமான வாட்படையின்
வலம் { வலிவைக்காட்டின
கொண்ட {
சோழன் { சோழராஜன்
சேர்ந்த { பணிசெய்யப்பெற்ற
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்—.

***—எம்பெருமான் ஜகத்ஸ்வரூபியாயிருக்கும் நிலைமையை உருவகத் தாலே அநுபவிக்கிறார் முன்னடிகளில். விபுவான எம்பெருமானுக்குக் கடல் நீரானது அரையிலுமிக்கும் ஆடையாகின்றது; பூமிப்பரப்பெல்லாம் திருவடியாகின்றது; வாயுராசியெல்லாம் திருமேனியாகின்றது; திசைகளெட்டும் திருத் தோள்களாகின்றன; அண்டகடாஹமானது திருவபிஷேகமாகின்றது; ஆக இவ்வகைகளாலே ஜகத்ரூபியாயிருக்கின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டவேனுமென் றிருப்பிராகில் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள். அத்திருப்பதி செங்குணன் கோச்சோழன் சேரப்பெற்றதாம்; அவ்வரசன் எப்படிப்பட்டவனென்னில்; மஹாவீரன்; [கவ்வைமாகளிறுந்தி இத்யாதி.] ‘விண்ணியேற்ற’ என்றபாடம் பெரும்பான்மையாக வழங்கிவரின்னும் ‘வெண்ணி’ என்றபாடம் மாறுபட்டதென்ப. ‘இது கோயில்வெண்ணி (கோயிலுண்ணி) எனவழங்கும் சோனாட்டேர்’ என்பர். படையெடுத்து வந்த மாற்றரசர் போர் செய்த இடம் இது; மேற்பாட்டிலும் இவ்வனமே. “யானைகளைப் படை திரட்டிக்கொண்டு வெண்ணியில் வந்தெதிர்த்த கழல்மன்னர்களைப் பிணமாக்கின சோழன் சேர்ந்த திருநறையூர் என்கை. ‘முடிமேல் காகமேற’ என்றது பிண மாக்கினபடியைச் சொன்னவாறு. பிணங்களைக் காகமேறியுண்ணுமே.

தெய்வவாள் வலங்கொண்ட—இவ்வரசன் திருநறையூர் நம்பிபக்கல் ஒரு வாள்பெற்று வெற்றிபெற்றனனென்பர். (ந)

பைங்குண ளரியருவாய் வெருவநோக்கிப்

பருவரத்தோ ளிரணியனைப் பற்றிவாங்கி *

அங்கைவா ளுகிர்ந்தியா லவனதாகம்

அங்குருதி போங்குவித்தா னடிக்கீழ்நிப்பீர் *

வெங்கண்மா களிறந்தி வெண்ணியேற்ற

விறல்மன்னர் திறலழிய வெம்மாவய்த்த *

செங்கணன் கோச்சோழன் சேர்ந்தகோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(ச)

பைங் கண் { பசுமையான திருக்கண்களை
யுடைய

ஆன் அரி உரு ஆய் { காவலிற்றாவுயிராகி

வெருவ கோக்கி { (எதிரிகன்) அஞ்சும்படி
விழித்து,

வரம் பரு தோன் இரணியனை { பெற்ற வரங்களினால்
பருத்தபுணக்கையுடைய
முன் இரணியாகாரனை

பற்றி வாங்கி பிடித்திழுத்து

அம் கை அழகிய திருக்கைகளிலுள்ள

வான் உகிர் நதியால் { ஒளிபொருந்திய
கைகளின் நனியினால்

அவனது ஆகம் { அவ்விரணியனுடைய
சரீரத்தில் கின்றும்

அம் குருதி பொங்கு வித்தான் { அழகிய ரத்தத்தை
வெள்ளமிடச்செய்த
பெருமானுடைய

அடி கீழ் கிற்பீர் { திருவடிகளின்கீழ் கிற்க
விரும்பமுடையவர்களே!,

வெம் கண் மா களிறு உந்தி { வெவ்விய கண்களை யுடைய
பேரியயானைகளைத்
தள்ளிக்கொண்டு

வெண்ணி ஏற்ற { வெண்ணியென்னுமிடத்
தில் எதிர்த்துவந்த

விறல் மன்னர் குரர்களான அரசர்கள்

திறல் அழிய வலிமானும்படியாக

வெம் மா உய்த்த { கடுங்குதிரைகளை நடத்தி
வெற்றிபெற்றவனை

செங்கணன் கோ சோழன்—;
சேர்ந்த கோயில்—;

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்—.

* * *—காவலிற்றாவதாரத்தை யதுபவிக்கிறார் முன்னடிகளில். சிங்கத் திற்குக் கண்ணில் பசுமை ஐதில்வபாவமாதலால் 'பைங்கண்' எனப்பட்டது. பார்த்த பார்வையிலேயே இரணியன் குடல்குழம்பிப் போம்படி பார்த்து, அதற்குமேல் நகங்களை யுக்கொண்டு அவனுடலைப்பிளந்தொழித்த பெருமானது திருவடிகளைப் பெறவெண்டியிருப்பிராகில் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள். 'பருவரைத்தோன்' என்ற பாடத்திற்கு பருத்த மலைபோன்ற தோள்களை யுடைய என்றுரைக்க.

இப்பதியைச்சேர்ந்த சோழனது சிறப்பைச்சொல்லுகிறது மூன்றாமடி. சிறப்பாட்டினுரை காண்க. (ச)

அன்மலக முன்றினையு மளந்துவேறோர்

அரியருவா யிரணியன தாகம்கீண்டு *

வேன்றவனை விண்ணுலகில் செலவுய்த்தாற்கு

வீருந்தாவீர் மேலெழுந்து விலங்கல்பாய்ந்து *

போன்சிதறி மணிகோணர்ந்து கரைமேல்சித்திப்

புலம்பரந்து நிலம்பரக்கும் போன்னிகாடன் *

தேன்றமிழன் வடபுலக்கோன் சோழன்சேர்ந்த

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(ரு)

அன்று முன்பொருகாலத்தில்
உலகம் } மூவுலகங்களையும்
மூன்றினையும் }
அளந்து { (திரிவிக்கிரமனாய்) அளந்து
கொண்டவனும்
வேறு ஓர் அரி } விலகண்ணமானவொரு
உரு ஆய் } நரவம்ஹமுபியாகி
இரணியனது ஹிரண்யாஸுரனுடைய
ஆகம் உடலை
கிண்டு இருபிளவாகப் பிளந்து
வென்று வெற்றிபெற்று
அவனை விண் { அவ்விரணியனை
உலகில் செல { வீரஸ்வர்க்கத்திற்குப்
உய்த்தாற்கு { போகவிட்டவனுமான
ஸ்ரவேச்வரனுக்கு
வீருந்து { வீருந்தினராக ஆமவேண்டி
ஆவீர் { யிருக்குமவர்களே!,
மேல் எழுந்து கிளர்ந்துகொண்டு
விலங்கல் { (இடையே தடையாகநின்ற)
பாய்ந்து { மலைகளை உடைத்துக்
கொண்டு வந்து

பொன் சிதறி { பொன்களை எங்கும்
இறைத்துக்கொண்டு
(அதற்கு மேலே)
மணி { (மற்றும் பல) ரத்னங்களைத்
கொணர்ந்து } திரட்டிக்கொண்டு வந்து
கரை மேல் கரைகளின்மீது
சிந்தி விழவிட்டு
புலம் வெளியிலங்களிலெங்கும்
பரந்து வியாபித்து (இப்படி)
நிலம் பரக்கும் பூமியெங்கும் பரவுகின்ற
பொன்னி { திருக்காவேரியையுடைத்
தான
நாடன் நாட்டுக்குத் தலைவனாய்
தென் தமிழன் { தென்திசையிலுள்ள
தமிழர் { தமிழ்நாட்டுக்கரசனாய்
வட புலம் } வடநாட்டுக்கும்
கோன் } அரசனான
சோழன், சேரந்த, திருநறையூர் மணிமாடம்
சேர்மின்கள்—.

* * *—மூவுலகங்களையும் மாவலியினபிமானத்தில் நின்றும் விலக்கித் தன் திருவடிக்கீழ் இட்டுக்கொண்டவனும், எங்குங்கண்டறியாத விலகண்ணமான நரவம்ஹமுர்த்தியாகி இரணியன் மார்வைக்கிழித்து அவனை வீரஸ்வர்க்கமனுப் பினவனுமான பெருமானுடைய ஆதரவுக்கு இலக்காகவேண்டியிருப்பீர்! திரு நறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள். தென்னாட்டுக்கும் வடநாட்டுக்கும் தலைவனான சோழன் சேர்ந்து உய்ந்த தலமாம் இத்திருநறையூர். இவ்வரசன் ஆண்ட நாட்டில் பெருகும் பொன்னியாற்றின் வளமுரைப்பது மூன்றாமடி. காவிரியானது ஸஹ்ய பர்வதத்தில் நின்றும் பெருகிவரும்போது வருமிடையே தடையாகநிற்கும் மலை களையுடைத்துக்கொண்டு பெருகுகின்றமையைச் சொல்லுகிறது 'விலங்கல் பாய்ந்து' என்று. (௫)

தன்னாலே தன்னுருவம் பாய்ந்ததானாய்த்
தயங்கோளிசேர் மூவுலகுந் தானாய்வானாய் *
தன்னாலே தன்னுருவின் ஸூர்த்திமுன்றுய்த்
தானாய் னாயினான் சுரணேன்றுய்வீர் *
மின்னாலே வேவேந்து விளந்தவேளை
விண்ணேறத் தனிவேலுய்த்துலகமாண்ட *
தென்னாடன் குடகோங்கன் சோழன்சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

தன்னுலே ஸ்வேச்சையாலே

தன் உருவம் { தன்னு திவ்யமங்கன
விக்ரஹத்தை

பயந்த உண்டுபண்ணிக்கொண்ட

தன்னாய் { திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை
யுடையனாய்

தயங்கு ஒளி { மிக்கவொளியையுடைய
சேர் மூ மூவுலகங்களை யும் 'தான்'
உலகம் தான் என்கிற சொல்லுக்
ஆய் குள்ளே அடக்கிக்
கொண்டவனாய்

வான் ஆய் பரமபதத்திற்குத் தலைவனாய்

தன்னுலே { தன்னுடைய
ஸங்கல்பத்தாலே

தன் உருவில் தன்ஸ்வரூபத்தில் கின்றும்

மூன்று { மூன்றுமூர்த்திகளை
மூர்த்தி ஆய் வெளியிட்டவனாய்

தான் தானே

ஆயன் { கோபாலக்ருஷ்ணனுமாகத்
ஆயினான் திருவவதரித்தவனான
எம்பெருமானே

சாண் என்ற உய்வீர் { சாணம் என்றெண்ணி
உஜ்ஜீவிக்கரினைப்பவர்
களே!,

மின் ஆடு ஒளிபொருந்திய

வேல் ஏந்து வேற்படையைத்தரித்த

விளங்காத வேளை { 'விளங்காதேன்' என்னு
மோராசனை

விண் ஏற வீரஸ்வர்க்கமடையும்படி

தனி வேல் { ஒப்பற்ற வேற்படையைப்
உய்த்து பிரயோகித்து

உலகம் ஆண்ட { உலகங்களை ஆண்டு வந்த

தென் நாடன் தென்தேசத்தாசனாய்

குட கொங்கன் { மேற்றிசையிலுள்ள
கொங்குநாட்டுக்குத்
தலைவனான

சோழன், சேரந்த, திருகறையூர் மணிமாடம்
சேர்மின்கள்—.

* * *—தன்னுருவம் தன்னுலே பயந்த தானாய்=எம்பெருமான் தவிர மற்றையோருடைய ஸ்வரூபமெல்லாம் எம்பெருமானுடைய இச்சைக்கு உட்பட்டதாயிருப்பதுபோல, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் வேறொருவருடைய இச்சைக்கு உட்பட்டதாயிருக்குமோ வென்னில், இரா; தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி முகலியவை தானிட்ட வழக்காம்படி யிருக்குமவனென்னவுமாம்; அகர்மவாய் என்றவாறு. “தபங்கோளிசேர் மூவுலகும் தானாய்” என்றதனால் ஸீலாவித்தி முழுவதையும் தானிட்ட வழக்காகவுடையன் என்பதும், ‘வானாய்’ என்றதனால் சித்தயித்தியைத் தானிட்ட வழக்காகவுடையன் என்பதும் சொல்லிற்றும். தன்னுலே தன்னுருவில் மூர்த்தி மூன்றாய்=தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே ஸ்வஸ்வரூபத்தை மூன்று வகுப்பாக வகுத்துக்கொண்டவன்; தானான சிலைமையிலே கின்று ஸம்ராஷித்தும் ப்ரஹ்மருத்ரார்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நுத்து ஸ்ருஷ்டஸம்ஹாரங்களை நடத்தியும் ஆகவிப்படி மூன்று வடிவுகளைமுடையவனென்றபடி. தான் ஆயனாயினான்=இப்படிப்பட்ட தான் இடையர்கலினொருவன் ‘இவன் எனக்கு மகன்’ என்று அபிமானிக்கும்படி இருஷணனாய் வந்து அவதரித்தான். இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் நமக்குப்புக்ல் என்றிருப்பியேல் திருகறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்.

சோழன் சேரந்த உய்ந்த திருப்பதியாமிது; அவன் எப்படிப்பட்டவனென்னில்; வேற்படையல்லவான ‘விளங்காதேன்’ என்னுமோ ராசனைவென்று உலகமண்டவான்.

‘விளைந்த வேளை’ என்று பாடம் வழங்கிவரினும் ‘விளந்தை வேளை’ எனத் திருத்திக்கொள்ள வேணுமென்பர். ‘விளந்தை’ என்று ஓர் ஊருக்குப் பெயரென்க. (சு)

முலைத்தடத்த நஞ்சுண்டு துஞ்சப்பேய்ச்சி

முதுதுவரைக் குலபதியாய்க் காலிப்பின்னே *

இலைத்தடத்த குழலாதி ஆயர்மாதர்

இனவளை கொண்டானடிக்கீழ் எய்தகிற்பீர் *

மலைத்தடத்த மணிகொணர்ந்து வையமுய்ய

வளங்கோடுக்கும் வருபுனலம் பொன்னிநாடன் *

சிலைத்தடக்கைக் குலச்சோழன் சேர்ந்தகோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(எ)

பேய்ச்சி	பூதனையானவள்
துஞ்ச	மாளும்படியாக
தட முலை	{ (அவளது) பருத்த முலையிலுள்ள
நஞ்சு உண்டு	{ விஷத்தை உட்கொண்ட வனும்,
முது துவரை	{ பிராசீனமான துவாரகைக்கு
குலபதி ஆய்	{ தலைவனாய்த் திருவவதரித்து
காலி பின்னே	பசுக்களின் பின்னே
தட	பெரிய
இலை குழல்	{ இலையாலே செய்யப்பட்ட குழலை
ஊதி	{ ஊதிக்கொண்டு போனவனும்,
ஆயர் மாதர்	இடைப்பெண்களினுடைய
வளை இனம்	வளைத்திரைகளை
கொண்டான்	{ (விலையாட்டாக) அபஹரித்தவனுமான எம்பெருமானுடைய
அடி கீழ்	திருவடிகளின் கீழே

எய்த கிற்பீர்	{ கிட்டி ஆசிரயிக்க விருப்ப முடையவர்களே !,
மலை தடத்த	{ மலைப்பிராந்தங்களிலுண்டான
மணி	ரத்னங்களை
கொணர்ந்து	திரட்டிக்கொண்டு வந்து
வையம் உய்ய	{ உலகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி
வளம் கொடுக்கும்	{ மிகுதியாகக் கொடுக்கின்றதாய்
வரு	பெருகிவருமதான
புனல்	தீர்த்தத்தையுடைத்தாய்
அம்	அழகியதான
பொன்னி	திருக்காவேரியையுடைய
நாடன்	நாட்டுக்குத்தலைவனாய்
சிலை	வில்லை
தட கை	பெரிய கையிலுடையவனாய்
குலம் சோழன்	{ சிறந்தவனான சோழராஜன்
சேர்ந்த, கோயில், திருநறையூர் மணிமாடம்	சேர்மின்கள்—.

* * *—கம்ஸனது ஏவுதலினால் நள்ளிரவில் நஞ்சுதீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லவந்த பேய்ச்சியை முலைபுண்கிற பாவனையிலே உபிருண்டு முடித்தவனும், த்வாரகாபுரிக்குத் தலைவனும், இலைக்குமுலாதிக்கொண்டு பசுக்களின் பின்னே போய் அவற்றை மேய்ப்பவனும், * கோழியழைப்பதன் முன்னங் குடைந்து நீராடுவான் போந்த இடைப்பெண்களின் ஆடையாப்ரணம் முதலியவற்றைக் கொள்ளுகொண்டு குருந்தமாதத்தின்மேலேறி மறைந்து வீற

830 பெரிய திருமொழி-க-பத்து, க-திரு. அம்பரமும் பெருநிலனும்.

நிருப்பவனுமான எம்பெருமானது திருவடிகளைச் சேரவேண்டில் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்.

மலைத்தாழ்வகைகளிலுண்டான ரத்னங்களைக்கொண்டிவந்து பூமியிலுள்ளா ரெல்லாரும் உபநிஷிக்குமாறு ஆங்காங்குக் கொழிக்கின்ற காவிரியாறு பெருகப் பெற்ற காட்டுக்குத் தலைவனுப்ப பெரிய ஆண்டிள்ளையான சோழராஜன் பணி விடை செய்யப்பெற்ற கோயிலாம் அது. (எ)

முருக்கிலங்கு கனித்துவர்வாய்ப் பின்னகைள்வன்

மன்னெல்லாம் முன்னலியச்சென்று * வேன்றிச்

சேருக்களத்துத் திறலழியச் செற்றவேந்தன்

சிரந்துணித்தான் திருவடிநும் சென்னிவைப்பீர் *

இருக்கிலங்கு திருமொழிவா யெண்டோளீசற்கு

எழில்மாட மெழுதுபதுசெய் துல்கமாண்ட *

திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்தகோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(அ)

முருக்கு	முருக்கம்பூப்போலவும்
இலங்கு கனி	{ வினங்குவின்ற (கோவைப்) பழம்போலவும்
அவர்	சிவந்திருக்கிற
வாய்	அதரத்தையுடையனான
பின்ன	கப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு
கேள்வன்	காயகனும்,
முன்	முன்பொருகாலத்தில்
மன் எல்லாம்	கூத்திரியர்கொல்லாரும்
அவிய	ஒழியும்படியாக
வேன்றி	{ வேற்றி தாலல்ல
சேரு களத்து	{ போர்க்களத்திலே
சென்று	போய்
செற்றம்	{ மாற்றரசனான கார்த்த
வேந்தன்	{ வீரயாஜ்ஞானனுடைய
திறல் அழிய	மிகென்று அழியும்படியாக
சொம்	{ (அவனது) நிலையைத்
தனித்தான்	{ தனித்தவனுமான
	கர்வேச்சவனுடைய
திரு அடி	திருவடிகளை

நம் சென்னி வைப்பீர்	{ உங்கள் தலைகளிலே அணிந்துகொள்ள விருப்ப முடையவர்களே,
இருக்கு	வேதத்தில்
இலங்கு திருமொழி	{ சிறந்தவையான புருஷ ஸூக்தம் முதலிய பாகங்களை
வாய்	வாயிலே உடையனாய்
எண் தோள்	எட்டுபுஜங்களை யுடையனான
ஈசற்கு	சிவபிரானுக்கு
எழில்	அழகிய
எழுபது மாடம்	{ எழுபது ஆலயங்களை
செய்து	சிறுமாணம் செய்வித்து
உலகம் ஆண்ட	{ உலகத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணின
திரு குலத்து	{ உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தவனாய்
வளம்	செல்வம் மிக்கவனான
சோழன், சேர்ந்த கோயில் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்—.	

* * *—முருக்கம்பூப்போலவும் கொவ்வைக்கனிபோலவும் இவ்வகை விளங்கா வின்ற அதரத்தையுடையனான கப்பின்னைப்பிராட்டிக்குத் தொழுகனும், கூத்திரி

யர்களெல்லாரும் தலைமடியும்படி அமார்க்களத்திற்சென்று ஸஹஸ்ரபாஹுவான கார்த்தவீர்யார்ஜுநனுடைய தலையைத்துணித்தவனுமான எர்பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சென்னிமேல் அணியவேண்டில் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர் மின்கள்.

சிவபிரானுக்கு எழுபது ஆலயங்கள் கட்டிவைத்து முதலில் சிவபக்தனாக யிருந்து பிறகு பகவத்பக்தனாகப்பெற்ற சோழன் சேர்ந்த கோயில் இது. (இச் சோழன் முன் பிறவியிற் சிலந்தியாய்ப்பிறந்து திருவானைக்காவிலுள்ள சிவலிங்கத்துக்குத் தன்னாலாவிழைத்து வந்த மேல்விதானத் திருப்பணியை அழித்து வந்த யானை நுழையாவண்ணம் சிவபிரானுக்கு மாடக்கோயில் பலகட்டி வழி பட்டவனென்பது தேவார முதலியவற்றாலு மறியப்படுமென்ப.) சோழமண்டலத்தின் கூறுகளாக அமைந்த ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் ஒரு சிவாலயம் இச்செங்கனாறம் கட்டப்பட்டதென்பர். சேக்கிழார்; “செங்கனாறம், அந்தமில்சீர்ச் சோணாட்டி லகனாடு தொறுமணியார், சந்திரசேகரனமருந் தானங்கள் பல சமைத்தான்” என்பது பெரியபுராணம். இங்ஙனம் சிவதொண்டினைச் சிறப்பப் புரிந்த இச்சோழன் முடிவில் திருநறையூர்த்திருமாலுக்கு அடியனாய்ச் சிறப்புற்று நென்க. “வேதத்தில் ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளை உச்சரியா நின்றுள்ள வாயை யுடையராய் எட்டுத்தோள்களையு முடையராயிருக்கிற தேவர்க்கு, தர்ஸநீயமான மாடங்களெழுபதும் சமைத்துப் பின்னையும் தன்னுடைய அபிமதம் கிடையாமையாலே அவ்வபிமத ஸித்தயர்த்தமாக அவன் வந்து ஆச்ரயிக்கிற தேசம்” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான வாக்கியம். (அ)

தாராளன் தண்ணரங்கவாளன் பூமேல்

தனியாளன் முனியாள ரேத்தநின்ற

பேராளன் * ஆயிரம்பேருடையவாளன்

பின்னைக்கு மணவாளன் பேருமைகேட்பீர் *

பாராள ரவரிவரேன் றமுந்தையேற்ற

படைமன்ன ருடல்துணியப் பரிமர்வுய்த்த *

தேராளன் கோச்சோழன் சேர்ந்தகோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(க)

தார் ஆளன் மாலையணிந்துள்ளவனும்

தண் அரங்கம் { குளிர்த்த திருவரங்கமா
ஆளன் { நகரை ஆள்பவனும்

பூ மேல் தனி { தாமரைப்பூவிற்பிறந்து
ஆளன் { ஒப்பற்றவனான
பிராட்டியை ஆள்பவனும்

முனியாளர் { மஹர்ஷிகள் துதிக்கும்படியா
எத்த நின்ற { யுள்ள பெருமைவாய்ந்தவ
பேர்ஆளன் { னும்

ஆயிரம் பேர் { ஸஹஸ்ரநாமங்களை
உடைய { வாசகமாகக் கொண்ட
ஆளன் { ஸ்வாமியும்

பின்னைக்கு { நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு
மணவாளன் { வல்லபனுமான
எம்பெருமானுடைய

பெருமை பெருமைகளை

கேட்பீர் { கேட்கவேண்டியிருக்கு
மவர்களே !,

அவர் இவர் } இன்னுரினனொன்ற
என்று பார் } பாவலித்தாய்க்கொண்டு
ஆனர் } பூமியை ஆள்பவராய்
அழுந்தை திருவழுந்துரிலேவந்த
வற்ற எதிரிட்டவர்களான
படைமன்னர் } ஆயுதபாணிகளான
அரசர்களின்

உடல் துணிய சரீரங்கள் துணிபடும்படி
பரிமா உய்த்த { குதிரைப்படைகளைச்
செலுத்தினவனும்
தேர் ஆளன் தேர்வீரனுமான
கோச்சோழன் சேர்ந்த கோயில் திருநறையூர்
மணிமாடம் சேர்மின்கள்—.

* * *— உபயவிபூதியையும் நானே ரக்ஷிக்கக்கடவேன் ' என்று தனிமாவை யுரிட்டுக்கொண்டிருப்பவனும் ஐகந்ரக்ஷணத்திற்காகத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலை இருப்பிடமாகக்கொண்டுள்ளவனும் தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாக வுடைய அக்ஷிபையயான பிராட்டிக்கு வல்லபனும் ப்ரஹ்மபாவநையையே தலைக் கொண்டிருக்கிற ஸககாதி மஹர்ஷிகள் துதிக்கும் பெருமையுடையவனும், அதுப விப்பார்க்கு இழிந்தகிடமெங்கும் துறையாம்படி ஆயிரர் திருநாமங்களையுடைய வனும் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு நாதனுமான பெருமானுடைய பெருமைகளை அநுபவிக்கவேண்டில் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்.

அத்திருப்பதிக்கு அபிமாதிமான சோழனுடைய வீரம் சொல்லுவது முன்றமுடி. கீழ் முன்று நான்காம் பாசாங்களில், வேண்ணி யென்னுமிடத்தில் வந்தெதிர்த்த அரசர்களை வென்ற வீரம் சொல்லிற்று; தேரமுந்தூரில் வந் தெதிர்த்த மன்னரைவென்ற வீரம் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில். (க)

சேம்மொழிவாய் நால்வேதவாணர் வாழும்
திருநறையூர் மணிமாடச் செங்கண்மலை *
போய்ம்மொழி யோன்றில்லாத மெய்ம்மையாளன்
புலமங்கைக் குலவேந்தன் புலமையார்ந்த *
அம்மொழிவாய்க் கலிகன்றி இன்பப்பாடல்
பாவோர் வியனுலகில் நமனூர்பாடி *
வேம்மொழிகேட் டஞ்சாதே மெய்ம்மைசொல்லில்
விண்ணவர்க்கு விருந்தாகும் பெருந்தக்கோரே. (க௦)

சேம் மொழி } உண்மையுரைப்பவர்களும்
வாய் }
நால் வேதம் } நான்கு வேதங்களையும்
வாணர் } அதிகரித்தவர்களுமான
பூதிகைஷ்ணவர்கள்
வாழும் வாழுமிடமான
திரு நறையூர் { திருநறையூரென்னும்
திருப்பதியில்
மணிமாடம் { மணிமாடத்திலெழுந்தருளி
யிருக்கிற
சேம் கண் } புண்டரீகாகுண
மலை { ஸர்கேசுவரன் விஷயமாக,

போய் மொழி } போய்யுரைகள் சிறிதும்
ஒன்று } கலசாத
இல்லாத }
மெய்ம்மை { ஸத்யவசனத்தையுடையவ
ஆளன் } கும்
புலம் மங்கை { அழகிய திருமங்கை
குலம் { எட்டுக்கு
வேந்தன் தலைகும்

புலமை ஆர்ந்த அம் மொழி வாய்	{ பாண்டித்யம் திரம்பிய அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளைத் திருவரயிலே உடையவருமான	மெய்மை சொல்லில்	{ (பெறும்பலனை) உள்ளபடி சொல்லப்புகுந்தால்,
கலிகன்றி	திருமங்கையாழ்வாருடைய	நமனார் பாடி	{ யமலோகத்திலுண்டாகக் கூடிய
இன்பம் பாடல்	{ ஆந்தமயமான (இந்தப்) பாசரங்களை	மெய் மொழி கேட்டு அஞ்சாதே	{ கடுஞ்சொற்களைக் கேட்டு அஞ்சாமல்
வியன் உலகில்	{ இப்பெரியவுலகத்திலே	விண்ண வர்க்கு விருந்து ஆகும் பெருந் தக்கோர்	{ நித்யஸூரிகள் ஆதரித்துக் கொண்டாடும்படியான பெருமைபொருந்தியவ ராவர்.
பாடுவார்	பாடுமவர்கள்		

* * *—ஸத்யவாதிகளாய் வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்த வல்லவர்களான பிராமணர் வாழுமிடமான திருநறையூரில் மணிமாடக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிற புண்டரீகாக்ஷணை எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் ஆந்தமாக அருளிச்செய்த இத்திருமொழியை * உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்திலே அதிகரிக்குமவர்கள் பெறும் பேற்றை உள்ளபடி சொல்லுவோமாகில், அவர்கள் யமபடருடைய கடுஞ்சொற்களைக்கேட்டு வருந்த அவகாசம் பெறாமல் திருநாட்டிற்புகுந்து * சூழ்விசம்பணிமுகில் திருவாய் மொழியிற்படியே நித்யஸூரிகள் எதிரேவந்து தங்கள் தங்களிருப்பிடங்களிலே கொண்டுபுக்கு உயரவைத்துத் தாங்கள் தாழ்விருந்து திருவடி விளக்கிக்கொண்டாடும்படியான பெருமையைப் பெறுவார்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

வேதவாணர்—வேதவாழ்நர்; வேதங்களைக்கொண்டு வாழ்பவர் என்றபடி. திருநறையூர் மணிமாடம்—மணிமயமான மாடங்களைபுடைய திருநறையூர் என்று முரைப்ப. (க0)

அடிவரவு:—அம்பாம் கொழு பவ்வம் பைங்கண் அன்று தன்னாலே முலை முருக்கு தாரானன் செம்மொழி ஆளும்.

ஆறந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளும்பத் து—அழாந்திருமொழி, ஆளும் பணியுமடியேனை.

[இதாவும் திருநறையூர்த் திருப்பதித் திருப்பதிகம்.]

ஆளும்பணியுமடியேனைக்கொண்டான் விண்டநிசாசரரை *
தோளுந்தலையும் துணியெய்தச் சுடுவெஞ்சிலைவாய்ச் சாந்துரந்தான் *
வேளுஞ்சேயு மணையாரும் வேற்கணுகும் பயில்வீதி *
நாளும்விழவி னோலியோவா நறையூர்நின்ற நம்பியே.

(க)

அடியேனை	அடியேனை	வேளும்	மன்மதனோடும்
ஆளும்	சேஷபூசனாகவும்	சேயும்	ஸூப்ராஹ்மண்யனோடும்
பணியும்	சித்தியகிரஸனாகவும்	அணையாரும்	ஒத்த அழகியபுருஷர்களும்
கொண்டான்	திருவுள்ளம்		
	பற்றினவனும்,	வேல்களாகும்	வேல்போன்ற கண்களை
விண்ட	பிரதிகூலரான		யுடைய மாதர்களும்
நிசாசரரை	ராகுஸர்கனின்		
தோளும்		பயில் வீதி	வாஸஞ்செய்யப்பெற்ற திரு
தலையும்	தோள்களும் தலைகளும்		வீதிகளை யுடைத்தாய்,
துணியு எய்த	துணிக் துண்டாற்படியாக	நாளும்	எப்போதும்
சுடுவெம் சிலை	மிசக்கரமான பில்லில்	விழவின் ஒலி	உத்பவகோலாஹலங்கள்
வாய்	நின்றும்	ஒவா	ஒயாதிருக்கப் பெற்றதான்
சேம்	தம்புகளை	நறையூர்	திருநறையூரில்
சூரந்தான்	பிரயோகித்தவனுமான	நின்ற	சித்யவாஸம்பண்ணுகிற
	பெருமான்	நம்பி	ஸ்ராமி.
	(மாவனென்னில்)		

* * *—[அடியேனை ஆளும்பணியுங் கொண்டான்] ஆட்கொள்ளுகையாவ தென் : பணிகொள்ளுகையாவ தென் : என்னில் ; 'இவன் நமக்கு உரியவன்' என்றும்படி சேஷத்தவத்திலே சிறுத்துகை ஆட்கொள்ளுகையாம் ; சேஷத்தவத் தின் பயனுன கைக்கரியத்தைக்கொள்ளுகை பணிகொள்ளுகையாம் ; அடியே னுக்கு சேஷத்தவ பாரதந்திரியங்கரண்பையும் தந்தருளினவனென்றதாயிற்று. 'கான் எனக்கே உரியவன் ; பிரக்காஸில் தலையாமடுக்கமாட்டேன்' என்று மார்பு நெறித்திருந்த நிலைமையைப்போக்கியும் இளையபெருமானைப்போலே எல்லாவகை யான கைக்கரியங்களையும் செய்வேனும்படி திருத்தியும் வாழ்வித்தவனென்கை. இப்படிப்பட்ட சேஷத்தவ பாரதந்திரியங்களுக்கு திசையாதவர்க்கிடத்திலே ஈடத்தும் சிசைஷையைச் சொல்லுமிதது விண்டநிசாசரரை என்று தொடங்கி. விண்ட=பொருத்திவாயாமல் எதிர்ப்புகோத்த எந்தமட. அப்படிப்பட்ட

நாராயணமுற்றி ஐயத்திமுறிவாது மனைவியான ரேணுகையிடம் இராமனுப்த் திருவாதரித்துப் பாசு என்னுங் கோடாலிப்படையை அபுதமாகக்கொண்டு அதனார் பாசுபாபனை வறங்கப்பெற்று வருகையில், ஒருநாள் கார்த்தவீரியார் ஐங்குணம் அவனது குமாரர்களும் வேட்டையாடி ஐயத்தியின் ஆசிரமத்தில் இளைப்பாறப் புகுத்தாலத்து, அங்கே அம்முறிவனது ஹோமதேநுவானது வேண்டின வஸ்துக்களைபெல்லாம் யதேஷ்டமாக அளித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட இவர்கள் அப்பகவைக் கொள்ளைகளென்ற விரும்பி அதனைக்கவர்ந்து அம்முறிவனையுங் கொன்றிட்டது காரணமாக (ப்பாசுராமன்) அக்கார்த்த வீரியார்ஐங்குணமும் அவனது குமாரர்களையும் கொன்று அதனாலேயே சூத்திரிய வம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டானென்ற வரலாறு முன்னடிகுக்கு அறியத்தக்கது. இப்படி குஷ்டர்களையழித்து சுஷ்டர்களை வாழ்க்கைக்கடவோனென்று தனிமலை யிட்டிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது தாரார் தோளான் என்று.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமான திருநறையூர் எப்படிப்பட்டதென்றில்; முல்லைமும்புபோன்ற பல்லழகும் கருங்குவளைப் பூப்போன்ற கண்ணழகும் செத்தாமரைப்பூப்போன்ற முகத்தினழகும் வாய்ந்த மாதர் பிம்பிய ஊர் என்பதை ஒரே சமத்தகாமமாக அருளிச்செய்திறார் பின்னடிகளில். அழகிய மாதர்கள் வாழ்கின்றன ரென்றுரைப்பது நகர்வளங்கூறும் வகைகளுள் ஒன்றுதல் அறிக.

சுற்றடியின் முற்பகுதி “நனிசேர் வயலுள் முத்தலைக்கும்” என்றும் ஒதப் பட்டுவந்த தென்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தினால் விளங்கு கின்றது. அப்பாடலே முதன்மைமாக வியாக்கியானிக்கப் பட்டுள்ளது. (உ)

தேள்ளார்கடல்வாய் வீடவாய சினவாளரலில் துயிலமர்ந்து *

துள்ளாவருமான்விழ வாளிதுரந்தான் இரந்தான் மாவலிமண் *

புள்ளார்புறவில் பூங்காலி புலன்கோள் மாதர்கண்காட்ட *

நள்ளார்கமலம் முகங்காட்டே நறையூர் நின்றநம்பியே. (ங)

தேள் ஓர் { தெளியடைய
கடல் வாய் { திருப்பாற்கடலில்
விடம் வாய் { விவத்தை உமிழ்கின்ற
வாய் { வாய்மையுடையதும்
கிணம் { (பிரதிஉலர்மேல்)
வாய் { சிற்றமுடையதும்
காவல் { ஒளிபொருந்தியவருள்
தாவல் { திருவளந்தாழ்வான் மீது
தயிலை தமந்த சமந்தநாடுப்பவனும்
தள்ளல் { (மஞ்சளடியில்) தள்ளியினை
தாழல் { பாடிக்கொண்ட வந்த

மான் { (மாரீசனாகிற) மாயா மிருகம்
விழ { மானும்படி
வாளி {
தூந்தான் { அம்பு எய்தவனும்
மாவலி { மறையலியினிடத்து
மண் {
தூந்தான் { பூமிநய மாசித்தவனு
புள் ஓர் { மான பெருமான்.—
புறவில் { ட்டிக்கக் கிணர்த்த புறச்
பூகால் { கோலகனிலே
பூகால் { அழகிய செங்கழுநீர்ப் பூக்கள்

புலன் கொள் } அழகிய ஸ்த்ரீகளினுடைய
மாதர்
கண் கண்களை
காட்ட காட்டப்பெற்றதும்

நன் ஆர் கமலம் { (இதழ்ச்) செறிவை யுடைய
தாமரைப்பூக்கள்
முகம் காட்டும் { (அவர்களது) முகங்களைக்
காட்டப் பெற்றதுமான
நறையூர், நின்ற நம்பி—.

***—அவதாரங்களுக்கு வேர்ப்பற்றான திருப்பாற்கடலில் வாழ்ச்சியைச் சொல்லுகிறது முதலடி. திருவனந்தாழ்வான் மங்களாசாஸந பரஞாதலால் மது கைடர்போன்ற அசுரர்கள் மேன்மேலும் வந்து எம்பெருமானுக்குத் திங்கிழைக் கப் புகுகிறார்களோவென்று அதிசங்கித்து விஷத்தை உமிழ்வதும் சீறிக் கொண்டே யிருப்பதுமான நிலைமையைச் சொல்லுகிறார் விடவாய சினவாளர வில் என்று.

திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்மேலே எம்பெருமான் திருக்கண் வளர ஆசையுண்டோ? தேவர்கள் ஒடிவந்து கூக்குரலிட்டுக் கதறுவார்களே; 'பிரானே! படுக்கையை விட்டெழுந்திரு; எங்கள் பகைவரைத் தொலைத்திடு' என்று பல்லைக்காட்டிப் பிரார்த்திப்பார்களே; அன்னவர்களுடைய கூக்குரலைக் கேட்டுக்கொண்டு படுக்கையில் கண்ணுறங்கமாட்டானே; உடனே திருவவதரித் துச்செய்தருளுந் காரியங்களுள் ஒன்றைச்சொல்லுகிறார் துள்ளாவருமான் விழ வாளிறுந்தான் என்று. துள்ளா-துள்ளி என்றபடி; 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சம். 'இது மெய்யாகவே மான்' என்று நம்பும்படி துள்ளித்துள்ளி விளையாடிக்கொண்டே வந்த மாரீசனாகிய மாயமான் முடியும்படி அம்பெய்தவன். (ந)

ஒளியா வெண்ணையுண்டானென்று உரலோடாய்ச்சி யொண்கயிற்றால் *

விளியாவார்க்க வாப்புண்டு விம்மியழுதான் மென்மலர்மேல் *

களியாவண்டு கள்ளுண்ணக் காமர்தேன்ற லலர்தூற்ற *

நளிர்வாய்முல்லை முறுவலிக்கும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (சு)

ஒளியா மறைந்து நின்று
வெண்ணைய் வெண்ணையை
உண்டான் } விழுங்கின குற்றத்திற்காக
என்று
ஆய்ச்சி யசோதையானவன்
விளியா கோபித்து
ஒண்கயிற்றால் அழகிய தாம்பினால்
உரலோடு உரலோடு சேர்த்து
ஆர்க்க கட்டி
ஆப்புண்டு கட்டுண்டு
விம்மி } விக்கிவிக்கி அழுத
அழுதான் } பெருமான்,—

மெல் மலர் } மெல்லிய பூக்களின்மீது
மேல்
வண்டு வுண்டுகள்
களியா களித்து
கன் உண்ண தேனைப்பருக,
காமர் } அழகிய தென்றல்காற்று
தென்றல்
அலர் தூற்ற புஷ்பங்களை வீசியிறைக்க,
நளிர் வாய் } குளிர்ந்த முகத்தையுடைய
முல்லை } முல்லைப்பூக்கள்
முறுவலிக்கும் } புன்சிரிப்புச் செய்யுமா
போலே விசுவிக் கப்
பெற்ற
நறையூர், நின்ற நம்பி—.

* * * —யோதைப்பிராட்டி தடாக்காரிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெய் முக்கியவற்றாகக் கண்டுவாநிலை கைப்பற்றி அமுதுசெய்த குற்றத்திற்காகத் தாம்பிரால் கட்டுண்டு விக்கிபழுத பாமஸுலபன் திருநறையூர்நம்பி காண்மின்.

இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பின்னை வியாக்கியானத்தில் ஒரு ஐதிறைய மருளிச்செய்யப்படுகிறது; அதாவது—

“வங்கிப்புர்த்து நம்பி பலகாலும் ‘திருவாராதன மருளிச்செய்யவேணும்’ என்று போருமாய் அவஸாஹாதியாலே அருளிச்செய்யாதே போந்தாராய் திருமலையிலே யெழுந்தருளி யிருக்கச்செய்தே, ஆழ்வானுக்கும் நம்பி ஸ்ரீ ஹனுமத்தானுக்கும் அதுதன்னை யருளிச்செய்தாராய்ச் சமைகிறவளவிலே நம்பி தோற்ற, திருவுள்ளம் குணுக்கென்றஞ்சி அப்போதருளிச்செய்த வார்த்தை:—‘என்றுமுள்ள இஸ்ஸம்ஸயம் தீரப்பெற்றோமாகிறது; கியாமகன் கியாமயங்காரிலே சிலர்க்கு அஞ்சிக்கட்டுண்டு அடியுண்டு அமுது நின்ற னென்றால் இது கூடுமோ என்றிருந்தோம்; இன்று இரண்டு இழவுக்கும் கம்முடைய ஹருதயம் அஞ்சி கொந்தபடியால் அனுவம் கூடும் என்று.’” என்பதாம்.

இந்த ஐதிற்பத்தின் தாத்தரியம் வருமாறு:—வங்கிப்புர்த்து நம்பியென்ப வர் உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே பலகாலும் அதுவர்த்தித்து ‘அடியேனுக்குத் திருவாராதனப்பயோகம் உபதேசிக்கவேணும்’ என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார்; அனுவம் உபதேசிக்க உடையவர்க்கு அவகாசப்படாமலே போயிற்று; இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் கூத்தாழ்வானுக்கும் ஹனுமத்தாஸ் ரென்னு மொருவர்க்கும் திருவாராதனகாமம் உபதேசிக்கநேந்து உபதேசித்து முடிகிற ஸ்வயத்திலே வங்கிப்புர்த்து நம்பி அங்கேவந்து சேர்ந்தார்; அவரைக் கண்டவுடனே உடையவருடைய திருவுள்ளம் அஞ்சி நடுங்கிற்று; இவர் பலகால் கேட்டுக் கொண்டிருந்தும் இவர்க்கு உபதேசியாதொழிந்தோம்; இன்று இவ் விருவர்க்கு உபதேசிக்கும் போதாவது இவரையும் கூட்டிக்கொண்டு உபதேசித் திருக்கலாம்; அனுவம்செய்யப் பெற்றிலோம்: இவ்விருவரைக் குற்றங்களுக்கு ஹனுமோசை! என்று அஞ்சிநடுங்கின உடையவர் வங்கிப்புர்த்து நம்பியை நோக்கி அழகாக ஒருவார்த்தையருளிச் செய்தார்; அதாவது—எனக்கு நெடு காலாக இருந்த ஒரு ஸந்தேஹம் இன்று தீரப்பெற்றது; ‘ஒளியா வெண்ணெ யுண்டானென்று உலோடாய்ச்சி ஒண்கயிற்றால் விளியாவார்க்க வாப்புண்டு கிம்மி யழகான்’ என்றும் ‘எழில்கொந்தாம்பு கொண்டடிப்பதற்கு என்குசிலையும்..... அழகையுமஞ்சிரோக்கு மங்கோக்கும்’ என்றும் ஆழ்வார்களருளிச் செய்குறார் என, உண்மையில் இப்படியிருக்குமோ, ஸர்வகியாமகனான எம்பெருமான் பொற்பயானுரிடத்தில் அஞ்சிவருந்தக் கூடுமோவென்று ஸந்தேஹமுண்டா யித்தது; இப்போது உம்மிடத்தில் நான் அஞ்சி வருந்தினோனாகையால் அது ஸர்வாதிதமென்று துணியாய்பெற்றே நென்றாயம்.

ஒளியா—ஒளித்து என்றபடி: ‘ஒய்யா’ என்றும் உட்பாட்டி ஹந்தகால வினாவாகும். ‘விளியா’ என்றதும் அதுவே. விளியா—கொடுத்தல். ஆப்புண்டு

விம்மியமுதான்—‘ஆய்ச்சி தாம்பினால் நம்மைக்கட்டி வருத்துகின்றாளே’ என்று துன்பம் பொறுத்திருக்கமாட்டாமல் விம்மியமுதானல்லன்; ‘தயிர் பால் வெண்ணெய்களையும் பெண்களையும் களவுசெய்து திரியவேண்டிய காலம் பாழாய்ப் போகிறதே! கட்டுண்டிருக்குமளவும் அந்தத் தொழில்களைத் தவிர்த்திருக்க வேண்டியதாயிற்றே!’ என்று வருந்தி விம்மியமுதானென்க.

[மென்மலர்மேல் களியாவண்டு இத்யாதி.] திருநறையூரின் சோலைவளம் சொல்லுகிறது: வண்டுகள் களித்து மதுபானம் பண்ணும்படி மலர்கள் தேன்மிக் கிருக்கின்றன; தேன்றற்காற்று எங்கும் வீசி மலர்களை புதிர்த்துத் தூற்றுகின்றது; முல்லைப்பூக்கள் மலரத் தொடங்குகின்றன—இதுவாயிற்று அவ்விடத்துச் சோலைகளின் நிலைமை.

பின்னடிகளில் சொற்சேர்க்கை அமைந்த அழகு ஆராயத்தக்கது. “மென் மலர்மேல் களியாவண்டு கள்ளுண்ணக் காமர்தேன்ற லலர்தூற்ற நளிர்வாய்முல்லை முறுவலிக்கும்” என்ற வாக்கியத்தொடரில் ஒரு அர்த்தவிசேஷம் ஸ்புரிக்கும். அதாவது—வண்டு என்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனைச் சொன்னபடியாய் அவன் ஏதோவிதிவசத்தால் மதுபானம் பண்ணிவிட்டான் எனன்றும், அதைக் கண்ட வொருவன் நாட்டிலே ஓ பழிதூற்றப் புறப்பட்டானென்றும், இவ்விதவிஷயம் கண்ட ஒரு ஸாத்திகன் ‘ஏதோவிதிவசத்தால் ஒருவன் ஒருகால் மதுபானம் பண்ணிவிட்டால் அதைப்பற்றி இப்படியும் ஒருவன் பழிதூற்றவேணுமோ? இவ்விருந்தருமாளுலத்தில் இது ஸஹஜந்தானே யென்று வாளாவிருக்க லாகாதோவென்று வாய்விட்டுச் சிரிக்கமாட்டாமல், ‘இவையென்னவுலகியற்கை!’ என்று புன்சிரிப்புச் செய்கிறானென்றும் தோன்றும். எப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்கும் ஒரு நிஷித்தகாரியம் செய்யநேர்துவிடுவது ஸஹஜமென்றும் அதைப்பற்றி ஒருவன் பழிதூற்ற நேருவதும் ஸஹஜமென்றும், ‘இது ஒரு ப்ரமாதமா? இதைப்பழிதூற்ற வேணுமா’ என்று சிலமஹான்கள் நினைப்பது முண்டென்றும் லௌகிகஸந்திவேச முணர்த்தியவாறு.

.... (ச)

வில்லார்விழவில் வடமதுரை விரும்பிவிரும்பா மல்லடர்த்து *
கல்லார்திரடோள் கஞ்சனைக்காய்ந்தான் பாய்ந்தான் காளியன்மேல் *
சோல்லார் சுருதிமுறையோதிச் சோமுச்செய்யும் தொழிலினோர் *
நல்லார்மறையோர் பலர்வாழும் நறையூர் நின்றநம்பியே. (ஈ)

வில் ஆர் { (கம்ஸன் நடத்தின)
விழவில் { ததூர்யாகத்திலே

வட மதுரை { வடமதுரைக் கெழுந்தருள்
விரும்பி { ஆசைப்பட்டு (எழுந்
தருளின வளவிலே)

விரும்பா எதிரிதனான

மல் மல்லர்களை

அடர்த்து முடித்து

(அதன்பிறகு)

கல் ஆர் திரள் { மலைபோன்று திரண்ட
தோள் { தோள்களை யுடையனான
கஞ்சனை { கம்ஸனைச் சிறிக்
காய்ந்தான் { கொன்றவனும்

காளியன் {
மேல் { காளிய நாகத்தின் மீது

ஓ ‘அலர்தூற்ற’ என்றது சிலேடை: அலர்—புஷ்பமும் பழியும்.

பாய்ந்தான்	{ குறித்து அதனை வலியாட்க்கி சுவனனுமான பெருமான்,	சோமு செய்யும் தொழிலி னோர்	{ ஸோமயாகம் முதலிய யாகங்கள் நடத்துவதைத் கருமமாகவுடையராய்
சொல் ஆர் கருதி	{ (குற்றமற்ற) சொற்கள் கீரம்பிய வேதங்களை	நல்லார்	விலகணரான
முறை ஒதி	முறைப்படியே அதிகரித்து	மறையோர் பலர் வாழும்	{ வைதிகர்கள் பலர் வாழுமிடமான

நறையூர், நின்ற நம்பி—.

* * *—தன்னைக்கொல்லப் பிறந்த தேவகீபுத்திரன் திருவாய்ப்பாடியில் ஓர்நின்று வளர்கிறுனென்பதை யறிந்தகம்ஸன் பல அசுரர்களை ஏவி அக்கண்ண பிரானை முடிக்கப்பார்த்தும் தன் கருத்து நிறைவேறக்காணுமையாலே எப்படியானாலும் அவனை நேரில் வரவழைத்து முடித்திடவேனுமென்று தீர்மானித்து, தான் ஒரு வில்விழா நடத்துவதாக வியாஜம்வைத்து அதற்காகக் கிருஷ்ண பலராமர்களை மதுரைக்கு வரவழைத்துத் தனது அரண்மனையினுட்புகும்போதே எதிரீட்டிக் கொல்லுமாறு சில மல்லர்களை நிறுத்திவைக்க, அந்தமல்லர்களை வெடிப்பொழுதில் முடித்திட்டி, பிறகு சிங்காசனத்தின் மீதிருந்த அக்கஞ்சனை யும் மாயிப்பிடித்தி முத்துக் கிழேதள்ளி முடித்தவரலாறு உணர்க. காளியநாகத் தின் மேற்பாய்ந்தது வேறொரு ஸமயத்திலாகிலும் *அதனையும் இங்குச் சேர்த்துரைச் செய்தது—‘பகவத்கதைகளை யநுஸந்திப்பதில் ஆழ்வார்கட்கு ஓர் அடைவு இல்லை, பக்திப்பாக்ஷம் பேசுவிக்கிறபடி யெல்லாம் பேசுவார்கள்’ என்பதை விளக்கும்.

இப்படி அஷ்டகீதாரும் பண்ணுகிற எம்பெருமான் வேதாத்யயந நிஷ்டர் எனையும் யநுஞ்சிலர்களுமுமுன்ன அந்தணரை வாழ்விக்கும் பொருட்டுத் திரு நறையூரில் தீர்க்கிறுனென்கிறது பின்னடிகளில்.

சுருதி—வடசொல். சோமு—ஸோமம் என்ற வடசொல்விகாரம். ஸோமயாகத் தைச் சொன்னபடி. (ரு)

வள்ளிகோமுநன் முதலாய மக்களோடு முக்கணன்
வேள்கியோட * விறல்வாணன் வியந்தோள்வனத்தைத் துணித்துகந்தான் *
பள்ளிகமலத் திடைப்பட்ட பருவாயலவன் முகம்நோக்கி *
நள்ளியுடும் வயல்குழ்த்த நறையூர் நின்றநம்பியே. (கூ)

வள்ளி	{ வள்ளியம்மைக்கு காதலன்	விறல்	{ பவிஷ்டனான பாணஸூர
கொழுநன்	{ ஸுப்பாற்றமணியன்	வாணன்	{ னுடைய
முதலாய	முதலான		
மகனோடு	புத்திரர்களுோடு கூட	வியன் தோள்	{ பாம்பின தோள்களாகிற
முகங்குண்	முகங்கண்ணான குதான்	வனத்தை	{ கடிட்டை
		துண்த்த	தடித்த
வெள்கி ஓட	{ வெட்சமடைத்து (எதிர் கீத்கமாட்டாமல் முதரு காட்டி) ஓடிப்போக,	வகந்தான்	{ திருவள்ளுவர் பெருமான்,

கமலத்திடை	தாமரைப் பூவிலே	நள்ளி	பெண் நண்டானது
பள்ளி பட்ட	{ போய்ப் படுத்துக்கொண்டு திரும்பிவந்த	நோக்கி	பார்த்து
பகு வாய்	{ பெரிய வாயையுடைய	ஊடும்	{ பிரணய கலஹம் பண்ணப்பெற்ற
அலவன்	{ ஆண் நண்டின்	வயல்	வயல்களினால்
முகம்	முகத்தை	சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட
			நறையூர், நின்ற நம்பி—.

* * *—அநிருத்தாழ்வானைச் சிறைப்படுத்திவைத்த பாணாஸூரனைத் தோள் துணித்தும், அவனுக்குக் காவலாளராக இருந்த கார்த்திகையான் கரிமுகத்தான் முதலான பரிவாரங்களோடு கூடிய ருத்ரனை முதுகுக்காட்டி யோடச்செய்தும் தன் னுடைய பரமபுருஷந்வத்தைப் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்ட பெருமான் திருநறையூரிலுள்ளான்.

“ பள்ளிகமலத்திடைப்பட்ட பகுவாயலவன்முகம் நோக்கி நள்ளியூடும் வயல்சூழ்ந்த ” என்ற பின்னடிக்குப் பட்டர் அருளிச்செய்யும் அர்த்தவிசேஷம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. தாமரைப்பூவில் படுத்துக்கொண்டிருந்த ஆண்நண்டின் முகத்தைப் பெண்நண்டு பார்த்து ஊடல் செய்யப்பெற்ற வயல்சூழ்ந்த நறையூர் என்று மூலத்திலுள்ளது. இதன் ஆழ்பொருளைப் பட்டர் அழகாக வுரைத்தருள்வ ராம்: எங்கனெயென்னில்;—ஒரு ஆம்பல்மலரிலே நண்டுதம்பதிகள் இனிது வாழ்கையில் கர்ப்பிணியான பேடைக்கு இனியவஸ்துக்களைக் கொணர்ந்து தர வேணுமென்று அலவனு [ஆண்நண்டு] க்கு ஆசையுண்டாயிற்று; பிறகு தாமரைப்பூவிலிருந்து நல்ல மகரந்தத்தைத் திரட்டிக் கொணர்ந்து கொடுப்போ மென்று விரும்பி மெல்லமெல்ல நகர்ந்து தாமரைப்பூவிலே சென்று சேர்ந்தது; அவ்வளவிலே ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கவே அத்தாமரைமலர் மூடிக்கொள்ள அத னுள்ளே அகப்பட்டது அது; தாமரையை மலர்த்திக்கொண்டு எப்படியாவது வெளிக்கிளம்பிவிட வேணுமென்று எவ்வளவோ முயற்சிகள் செய்துபார்த்த வளவிலும் ஸூர்யோதயமானாலல்லது தாமரை மலராதாயிற்று; உடம்பைக் கொண்டு புரண்டு இரவெல்லாம் அதிலேதங்கியிருந்து பொழுதுவிடிந்தவாறே மலர்ந்த அத்தாமரையிலின்றும் வெளிப்பட்டு, தாதும் சுண்ணமும் உடம்பிலே நிழலிட்டுத் தோற்றத் தன்மனைக்கு விரைந்துவந்து சேர்ந்தது; பகற்போதில் ஆம்பல்மலர் மூடிக்கொள்ளுமே; ஆண்நண்டு அங்குவந்து சேரும்ஸமயமும் பெண்நண்டுகிடக்கும் ஆம்பல்மலர் மூடிக்கொள்ளும் ஸமயமும் ஒன்றாயிருந்தது; இதனைப்பார்த்தால், ஆண் இரவில் வேறிடத்துத் தங்கிவந்தபடியாலும் உடம் பில் சுவடு இருந்தபடியாலும் பிரணயரோஷங்கொண்டு கதவையடைத்துக் கொண்டது என்னலாம்படி யிருந்ததாம்.—ஒருபுறத்தில் மலர்ந்ததாமரை மலர் களும் மற்றொருபுறத்தில் முகுளிதமான ஆம்பல்மலர்களும் விளங்கப்பெற்ற வய லாற் சூழப்பட்டது திருநறையூர் என்று வயல் நிலைமை சொன்னவாறு.

இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான பங்க்திகள் வரு மாறு:—

“[பள்ளிகமலநித்யாதி.] பட்டாருளிச்செய்யக் குறிப்பாகக் கேட்டிருப்ப தொரு பாட்டு ஐன்றருளிச் செய்வர்;—பருவாயலவன் கமலத்திடைப் பள்ளி பட்டாது; ஈன்றியானது கப்பதாரணத்தாலே வெழித்திருக்க, அதுக்கு இனிய யது இடவினும் என்று மனவுக்காகப் போந்த அலவனானது தாமரைப் பூனில வந்திழியக்கொள்ள, போது அஸ்தமிக்கையாலே உடம்பைக்கொண்டு அங்கே யிங்கே புரண்டு சாத்திரி அதிலேதங்கி அதில் தாதும் சுண்ணமும் உடம்பிலே சிழிவிட்டுத்தோற்ற, பொதுவிடிந்தவாறே வந்தது. இது போனபோதே தொடங்கிக் கதவைத்திறந்து வரவுபார்த்துக்கொடுகின்ற ஈன்றியானது இத்தைக்கண்டு, ‘சாத்திரி தங்கினபடியாலும் உடம்பில் சுவடிருந்தபடியாலும் இது வெறுமனல்ல’ என்று முகம்மாறிக் கதவையடைத்து உள்ளேபோய்ப் புக்கது.—இத்தை பட்டர் அருளிச்செய்தவநந்தாம் பின்னே திருநறையூரையர் ‘ஆராய்க் குற்றம் சிம்பினால் பின்னையன்றோ தண்டிப்பது’ என்ன; ‘என் செய்வோம்? கேள்வியில்லாதபடி ‘பெண்ணரசநாடாய்த்தே!’ என்றருளிச் செய்தார்.”

(க)

மிடையாவந்த வேல்மன்னர்விய விசயன்தேர்கடவி *

குடையா வரையோன்றேதே தாயர்கோவாய் நின்றான் கூராழிப்

படையான் * வேதநான்கைந்துவேள்வி அங்கமாறியசையேழ் *

நடையாவல்ல வந்தணர்வாழ் நறையூர்நின்ற நம்பியே.

(எ)

மிடையாவந்த	{ கெருத்தி [கட்டங்கட்ட மாடு] (போர்க்களத்தில்) வந்த கின்ற	கூர் ஆழி படையான்	{ கூர்மை பொருத்திய திருவாழியை ஆயுதமாக வுடையனுமான எம்பெருமான்,—
வேல் மன்னர்	{ வேற்படைக்கையான அரசர்கள்	வேதம் நான்கு	நான்கு வேதங்களுக்கும்
விய	தொலையும்படி	ஐந்து வேள்வி	பஞ்ச மஹாயஜுருங்களுக்கும்
விசயன்	{ அற்று=ஊடைய தேரை	ஆறு அங்கம்	ஆறு வேதாங்கங்களுக்கும்
தேர்கடவி	{ உத்தினைவனும்	ஏழ் இசை	ஸப்த ஸ்வரங்களுக்கும்
ஒன்ற வரை	{ ஸோவர்த்தனமென்ற ஒரு மலையை	கடை ஆ வல்ல	{ எப்போதும் போது போக்காகக்கொண்ட
குடையா	{ குடையாகத் துக்கப் பிடித்த	அந்தணர்	பிராமணர்கள்
ஆயர் கோ	{ இடையர்களுக்கு ரகசியம்	வாழ்	வாழ்விடமான
ஆய்கின்றான்	{ கின்றவனும்		நறையூர், கின்ற நம்பி—,

ஐ நம்பிவியருளிச்செய்த பொன்றபடி.

† இரகெல்லாம் ஆம்பல்மவர் விசயித்திருந்ததனால், கதவைத்திறந்து வரவுபார்த்துத், கொண்டு வந்ததாக ரகோத்தி.

* திருநறையூர்க்கு ‘நாச்சியார்கோயில்’ என்ற பரவந்தி இயக்காக்குமுண்டு. அவ் பூசில் எம்பெருமானுக்கு அப்ரதாம்பமும் பிராட்டிக்கு ப்ராதாம்பமும் ஏற்பட்டிருந்தது. திரு விதிப் புறப்பாடுகளில் நாச்சியார் முன்னே யெழுந்தருள்கூடத் தம்பெருமான் பின்னே யெழுந்தருள்கூடமா யிருக்கும். ஆணரசநாடாதித் கேட்டாருண்டு; பெண்ணரசநாடாதலால் கேட்டாருண்டு என்ற இதவும் ஒரு ரகோத்தி.

* * *—தமக்கு வேறுதுணையில்லாமல் தாம் ஒரு தேரின்மேலிருந்து தமது தேர் குதிரை சாரதிகளுக்கு அழிவுவராமற் காத்துக்கொண்டு பலவாயிரம் தேர் வீரர்களோடு போர்செய்து ஐயிக்கும் வல்லமையுள்ளவரான அதிரதர்களும், கீழ்ச்சொன்னபடியே தாமிருந்து பதினோராயிரம் தேர்வீரரோடு பொருபவரான மஹாரதர்களுமாகிய பல மன்னர்கள் நெருங்கியிருந்த பாரதப்போரில் பாண்டவர்கட்கு வெற்றியுண்டாம்படியும் மண்ணின்பாரங்கள் மடியும்படியும் பார்த்தன் தேரிற் பாகனாயிருந்து நடத்தினவனும், கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்தேந்தி ஆகிரைகளைக் காத்தருளினவனும், திருவாழியாழ்வானைத் திவ்யாயுதமாக வுடையவனுமான எம்பெருமான் வைதிகப்ராஹ்மணர்கள் மலிந்த திருநறையூரிலுள்ளான்.

“குடையாவையொன்றெடுத்து ஆயர்கோவாய் சின்றான்” என்றவுடனே “கூராழிப்படையான்” என்றருளிச்செய்ததில் ஒரு அர்த்தவிசேஷம் தோன்றும்; ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்து நலிந்த இந்திரனைத் திருவாழிகொண்டு தலையறுத்தொழிக்கலாம்; ஆயினும் அது செய்திலன் எம்பெருமான்; ‘அவனுடைய உணவைக் கொண்ட நாம் உயிரையும் கவரலாகாது; பசிக்கோபத்தாலே நலிகிறான்; நலியட்டும்; கைசலித்தவாரே தானே ஓய்கிறான்’ என்று பொறுத்திருந்து தன் ரக்ஷயவர்க்கங்களைத் தான் நோக்கிக்கொண்டான் என்பதாக. (எ)

பந்தார்விரலாள் பாஞ்சாலி கூந்தல்முடிக்கப் பாரதத்து *

கந்தார்களிற்றுக் கழல்மன்னர் கலங்கச்சங்கம் வாய்வைத்தான் *

சேந்தாமரைமே லயனோடு சிவனுமனைய பெருமையோர் *

நந்தாவண்கை மறையோர்வாழ் நறையூர்நின்ற நம்பியே.

(இ)

பந்து ஆர்	{ பந்து பிடித்த விளையாடும்	வாய்	{ திருப்பவனத்தில் வைத்து
விரலாள்	{ விரலையுடையளான	வைத்தான்	{ ஊதின பெருமான்,—
பாஞ்சாலி	தொன்பதியானவள்	செம் தாமரை	{ கமலாஸநன பிரமனோடும்
கூந்தல்	{ குழல் முடித்துக்	மேல்	
முடிக்க		அயனோடு	
பாரதத்து	பாரதப்போரில்	சிவனும்	
		அனைய	{
கந்து ஆர்	{ (மதஜலத்தின்) மணம்	பெருமை	{ பெருமைவாய்ந்தவர்களும்
களிறு		யோர்	
	{ பொருந்திய யானைகளின்		
	{ மேலேறியிருப்பவர்களும்		
கழல்	வீரக்கழலை யணிந்தவருமான	நந்தா வண்	{ ஒருகாலும் குறைபடாத
		கை	
			{ ஒளதார்யத்தை
மன்னர்	{ அரசர்கள்		{ யுடையவர்களுமான
	{ [அரியோதனாதியர்]	மறையோர்	பிராமணர்கள்
கலங்க	மதிகலங்குமாறு	வாழ்	வாழப்பெற்ற
சங்கம்	தனது ஸ்ரீபாஞ்சஜனயத்தை		நறையூர், நின்ற நம்பியே—.

* * *—தொன்பதி விரித்தகூந்தலை முடிப்பதற்காகப் பாரதப்போர் நடத்தின பெருமான் திருநறையூரிலுள்ளான் என்கிறார். “பந்தார்விரலாள்” என்றும்

அடைமொழி பொதுவாக மாதர்கட்குரியது. பந்துகொண்டுவிளையாடி விநோத மாகப் போதுபோக்ப் பிறந்தவனையன்றிப் பரிபவப்படுதற்குப் பிறந்தவளால் லன் பாஞ்சாலி; அப்படிப்பட்டவன் துச்சாஸனாலே பெரியசபைநடுவே புரிப வப்பட்ட கெந்த பொது கூத்தலைவிரிந்து 'இந்த சத்ருக்களைத் தொலையச் செய் தன்றி இக்கத்தலை முடிப்பதில்லை' என்று பிரதிஜ்ஞைபண்ண, அந்தப் ப்ரதிஜ்ஞை ணையத் தலைவட்டித்தற்காகக் கண்ணபிரான் பாரதப்போரில் விபாபரித்தானாயிற்று.

முநிவநபூஷணத்தில் —“பாண்டவர்களையும் நிரலிக்கப் ப்ராப்தமாயிருக்க, வைத்தது—த் த்ரௌபதியுடைய மங்கலஸூத்ரத்துக்காக. அர்ஜுனனுக்கு தூத்ய ஸாப்தங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்தியுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.” என்றருளிச்செய்துள்ள ஸூத்ரங்கள் இங்கே அறியத்தக்கன. (த்ரௌபதியைத் துரியோதனாதிகள் மஹாஸபையில் துகிலுரிந்து அவமானப்படுத்தியதைப் பாண்டவர்கள் கண்டிநக்கச் செய்தேயும் சூதிலே தோற்றமையை நினைத்துப் பொறுத்திருந்தாலும் “சங்கசக்ரகதாபாணே! த்வாரகாநிலயாச்யுத!—கோலிந்த! புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷமாம் சரணுகதாம்” என்று அவன் கண்ணபிரானைச் சரண மடைத்ததின்பு பரிபதிக்கிறவளவில் ‘எம்பெருமானடியார்கள் பிறர் பரிபவப் படுத்தக்கண்டால் சக்தியுள்ளவனாகில் விலக்கவேணும்; சக்தியற்றவனாகில் வருந்தத்துடனே கண்மறையப் போகவேணும்’ என்கிற விசேஷசாஸ்த்ரமர்யா தையை தோக்கியாவது, (அல்லது) தங்கலிடத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குள்ள ஸ்ரேஹபக்ஷபாதங்களை நினைத்து ‘அவனைச் சரணமடைந்தவன் பரிபவப் படு வதை நாம் பார்த்திருந்தால் நாளைக்கு அவன்முகத்தில் எப்படி விழிப்பது’ என்று அஞ்சியாவது வினாத்தெழுந்து விலக்கவேண்டியிருக்க அது செய்யாமல் ஆடாது அங்காது உட்கார்த்திருந்தனர்: ஆகவே, பரிபவப்படுத்தின துர்யோத னாதிகளைப்போலே பரிபவங்கண்டிருந்த இப்பாண்டவர்களையும் தலையறுத்துப் போடவேண்டியிருக்க, அவர்களைமாத்திரம் உயிரோடே வாழும்படி வைத்தது த்ரௌபதிக்கு அபிமதமான திருமங்கலியம் போகாமெக்காக. அவளுடைய விரித்ததலைபைக் காணமாட்டாத கண்ணன் வெறுங்கழுத்தை எப்படி காண்பன்? [இத்தால் அடியார்களைப் பரிபதிக்கின்றவர்களைப்போலவே அப்பரிபவத்தைப் பார்த்துக்கொண்ட நம்பவர்களும் தண்டிக்கத்தக்கவர் என்பதும், அப்படி தண்ட னைக்கு உரியவர் தாமே அடியார்களோடு விடவொண்ணாத ஒரு ஸம்பந்தமுடைய வர்களாகில் அவர்களும் அவ்வடியவர்களுக்காக எம்பெருமானாலே ரக்ஷிக்கப் பரிவர் என்பதும் விளங்கும்.] இப்படி தலையறுத்துப் போடவேண்டும்படியான குற்றவாசியான ஒருவனான அர்ஜுனனுக்குக் கண்ணபிரான் இழிதொழில் செய்ததும் பாபபாஹஸ்யத்தை உபதேசித்தது மெல்லாம் இந்த த்ரௌபதிக் காலையாம். தூத்பொனது புத்தத்தை விளைப்பதற்காக. ஸாதிபாய் நின்றது ‘அபாதிபெரிக்கடாது’ என்ற எதிரிகளின் வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்ட படியால் தோக்கலாலே அப்பெதிரிகளை அழிப்பதற்காக. ப்ரபத்தியை உபதே சித்தது—புத்தம்பண்ணமாட்டேன்’ என்றிருந்தவனை ‘உன் கொற்படி செய் தித்தன்’ என இகைவித்து புத்தத்திலே ப்ராப்தப்பதற்காக. ஆக இவை

யெல்லாம் செய்தது சரணுகதையான இவளுடைய ஸங்கல்பத்தின்படியே துர்யோதநாதிகளை யொழித்து இவள் கூந்தலை முடியச்செய்வதற்காகவே யென்ற தாயிற்று.)

கந்தார்களிற்றுக் கழல்மன்னர் கலங்க = 'மலா:' என்னும் வடசொல் 'கந்து' என்று கிடக்கிறது. மதஜலத்தின் நாற்றம் பொருந்திய மத்தகஜங்களின்மேல் ஏறிவீற்றிருப்பவரும் வீரக்கழல்களை யணிந்துள்ளவர்களுமான அரசர்கள் சூடல் குழம்பும்படி பாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஊதினனென்க. "ஸ வொஷொ யாத்-பராஷ்ரணா ஹுடியாநிவ்ஜாரயக்—ஸ கோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத்" என்ற பகவத்கீதை காண்க. கந்து என்று கட்டுத்தறிக்கும் பெயராதலால், கட்டுத்தறியையும் முறித்துக் கொண்டு திரிகிற மத்தகஜமென்னவுமாம்.

திருநறையூரிலுள்ள அந்தணர்கள் பிரமருத்ரர்களைப்போலே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள் செய்யவும் வல்லர் என்பது மூன்றாமடியின் கருத்து. "தூஷாஸி-தாநாஃ ஜமஹு-ஹவஸி-திபுணாஸஸம்வாராவிரோஹநாடியஃ | ஹவணி வீராஃ" என்ற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்திற் ஸூஸூக்தியும், அதற்கு நம்முடைய விவரணைகளும் காண்க. (அ)

ஆறம்பிறையுமாவமும் அடம்பும் சடைமேலணிந்து * உடலம்

நீறும்பூசி யேறாருமிறையோன் சேன்று குறையிரப்ப *

மாறென்றில்லா வாசநீர் வரைமாற்பகலத் தளித்துகந்தான் *

நாறும்பொழில்சூழந் தழகாய நறையூர்நின்ற நம்பியே.

(க)

ஆறம் (கங்கையாகிற) நதியையும்

பிறையும் சந்திரகலையையும்

அரவமும் ஸர்ப்பங்களையும்

அடம்பும் அடப்பம் பூவையும்

சடை மேல் { ஜடையின்மீது
அணிந்து { தரித்துக்கொண்டு

உடலம் உடம்பிலே

நீறும் பூசி சாம்பல் பூசிக்கொண்டு

ஏறு ஊரும் { ரிஷபத்தின் மேலேறி
நடத்துகின்ற

இறையோன் சிவபிரான்

சேன்று வந்துகிட்டி

குறை இரப்ப { தனது பிரமஹத்யா சாபம்
விடுபடுமாறு
பிரார்த்திக்க,

வரை மாப்பு { மலைபோன்ற திரு
அகலத்து { மாற்பிடத்தில் நின்றும்

மாறு ஒன்று { ஒப்பற்ற பரிமளம் மிக்க
இல்லா வாசம் { (வியர்வை) நீரை
நீர்

அளித்து எடுத்துக் கொடுத்து

உகந்தான் திருவுள்ளமுவந்தபெருமான்

நாறும் { நறமணம்மிக்க சோலைகளால்
பொழில் { சூழப்பட்ட அழகிய
சூழ்ந்து
அழகு ஆய

நறையூர், சின்ற நம்பி—.

* * *—ஒருகாலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கிறதென்று

கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கள்ளியெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும் அவன் இதற்கு என்ன செய்வதென்று கவலைப்பட, தேவர்களுக்கும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந்தொலையப் பிச்சையெடுக்க வேண்டும்: என்னைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பலநலங்களிலுஞ்சென்று பிச்சையெற்றுக்கொண்டே வருந்தித்திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறையாமல் நீங்காதாக, பின்பொருளான் பதரிசாச்சமத்தையடைந்து அங்கெழுந்தருளியுள்ள நாராயண மூர்த்தியை வணங்கிப்பிரார்த்தித்தபோது, அப்பெருமான் தனது திருமார்க்கைக்கீழ் நிறையெடுத்து 'அக்ஷயம்' என்று பிசைக்கியிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டகன்றது என்ற வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. 1. "என் எந்தாய்! சாபந்தீரென்ன இலங்கமுதநீர் திருமார்பில் தந்தான்" என்றும் 2. "கனமர்சாபம் நீக்காயென்ன வொண்புனலையீந்தான்" என்றும் இவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்தலாலும், 3. "கீறுதிகள் வைத்தவன் கைவைத்த வன்க பால் மிசை, ஊறு செங்குருதியால் நிறைத்த" என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்தலாலும் திருமார்பில் நிறையெடுத்துப் பிச்சையிட்டிச் சாபந்தீர்த்தன னென்பதும் திருமார்க்கைக் கீழ் தத்தத்தையெடுத்துப் பிச்சையிட்டன னென்பதும் உண்டென்க. (க)

நன்மையுடைய மறையோர்வாழ் நறையூர்நின்ற நம்பியை *
கன்னிமதிக்குழ வயல்மங்கைக் கலியனொலிசேய் தமிழ்மாலை *
பன்னியுலகில் பாடுவார் பாசோரா பழவினைகள் *
மன்னியுலகமாண்டுபோய் வாணோர்வணங்க வாழ்வாரே. (கௌ)

கனமை	{ விஷ்ணுவான கைதிக	உலகில்	இவ்விபூதியிலே
உடைய மறை	{ பரோற்றமணர்கள்	பன்னி	ஆராய்ந்து
யோர் வாழ்	{ வாழப்பெற்ற	பாடுவார்பாடு	பாடுமவர்களிடத்திற்
நறையூர்	திருநறையூரிலே	பழவினைகள்	முன்னைத் தீவினைகள்
கின்ற	{ கித்யகாலஞ்செய்தருள்	சாரா	அணுகமாட்டா;
	{ கின்ற		(அன்றியும், அவர்கள்)
நம்பியை	எம்பெருமான் விஷ்ணுவாக,	மன்னி	கெடுகான் வாழ்த்திருந்து
கன்னி மதிச்	அழிவில்லாத மதின்களாலும்	உலகம்	இவ்வுலகை
வயல்	சுழனிகளாலும்	ஆண்டு	அரசாட்சியுரித்து
குழ்	குழப்பப்பட	போய்	{ (பின்பு, பாமபதத்திலே)
மங்கை	திருமங்கைக்குத் தலைவான		{ சென்று
கலியன்	ஆழ்வார்	வாணோர்	அக்குள்ள கித்யமுத்தர்கள்
ஒன் செய்	அருளிச்செய்த	வணங்க	ஆதரிக்கும்படி
தமிழ் மாலை	{ தமிழ்த்தொடையான	வாழ்வார்	வாழப்பெறுவர்.
	{ இத்திருமொழியை		

* * *—வேறொரு பிரயோஜனத்தையும் விரும்பாமல் எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடுவதையே தொழிலாகக் கொண்டிருக்கையாகிற நன்மைபொருந்திய மறையவர்கள் வாழ்கிற திருநறையூரில் நித்யவாஸம் செய்தருளுமெம்பிரான் விஷயமாகக் கலியனருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஆராய்ந்து கற்பார் எவரோ, அவர்களாகிலும் பாவங்கள் அணுகமாட்டா; அவர்கள் இவ்விபூதியிலே நெடுநாள் வாழ்ந்து இஹலோக போகங்களை யெல்லாம் புஜித்து, பின்னைப் ப்ரமபதத்தேபோய் நித்யஸூரிகள் ஆதரிக்க நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவார்கள் என்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

அடிவரவு:—ஆளும் முனி தென்னார் ஒளியா வில்வன்னி மிடையா பந்து ஆறும் நன்மை மான்.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி,

மா ன் கொ ண் ட தோ ல்.

[இதுவும் திருநறையூர் மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.]

மான்கொண்டதோல்மார்வின் மாணியாய் * மாவலிமண்
தான்கொண்டு தாளாலளந்த பெருமானே *
தேன்கொண்ட சாரல் திருவேங்கடத்தானே *
நான்சென்று நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(க)

மா ன் }
கொண்ட } கிருஷ்ணஜினத்தை
தோல் }
மார்வில் } மாப்பிலே தரித்த
மாணி ஆய் } பிரமசாரியாகி
மாவலி } மஹாபலி பக்கலில்
மண் } பூமியை
தான் }
கொண்டு } தான் யாசித்துப்பெற்று
தானால் }
அளந்த } திருவடிகளாலே ஆகா
மித்துக்கொண்ட

பெருமானே } பெருமை பொருந்தியவனும்
தேன் }
கொண்ட } தேனையுடைத்தான தாழ்
சாரல் } வரைகளை யுடைய
திரு }
வேங்கடத் } திருமலையிலெழுந்தருளி
தானே } யிருப்பவனுமான
எம்பெருமானே
நான் } அடியேன்
நாடி சென்று } தேடிக்கொண்டு போய்
நறையூரில் } திருநறையூரில்
கண்டேன் } ஸேவிக்கப் பெற்றேன்,

* * *—கிருஷ்ணஜிநமணிதல் முதலிய ப்ரஹ்மசாரி லக்ஷணங்களை யுடைய னாய்க்கொண்டு மஹாபலியின் யஜ்ஞபூமியிற்புகுந்து மூவடிமண் இரந்துபெற்று மூவுலகங்க்களையும் அளந்துகொண்ட பெருமான் அப்போது இழந்தவர்களும் அடிபணிந்து உய்யும் வண்ணம் திருவேங்கடமலையில் வந்துநின்று, அவ்வளவு ஹாம்வந்து பரணியமாட்டாதவர்களுக்கும் எளியனாய்க்கொண்டு திருநறையூரிலே வந்து ஸேவைஸாதிக்கக் காணப்பெற்றே னென்றாயிற்று.

எம்பெருமானுடைய எந்த அவதாரத்திலும் திருமார்பிலே நாச்சியார் திருமாளாநலால் அவனைப், பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு யாசிக்கச் சென்றால் 'ஸாதாந் லக்ஷ்மீபதி வந்துவிட்டான்' என்று தெரிந்துகொண்டு மாவலி தானங் கொடுக்கமாட்டானென்று கிருஷ்ணஜிநத்தாலே திருமார்பு நாச்சியாரை மறைத்து எழந்தருளினனென்ப. ப்ரஹ்மசர்யாச்சரமத்திற்கு இது ஒரு அணிகலனாயிருப்பது முணர்க. “அன்று ஞாலமனந்தபிரான் பான் சென்றுசேர் திருவேங்கட மாமலை” என்று நம்மாழ்வா ரருளிச்செய்ததை அடியொற்றித் “தாளாலளந்த பெருமானைத் திருவேங்கடத்தானை” என்றார். உலகளக்கிற வியாஜத்தாலே எல்லாறையும் அடிப்படுத்திக்கொண்ட காலத்தில் இழந்தவர்களும் பேறுபெற்று உய்யுமாறு திருமலையில் தித்பலந்திதி பண்ணியிருக்குமவனென்கை.

நான் சென்று நாடி = எம்பெருமான் என்னைப் பெறுதற்குப் பல அவதாரங்க ளெடுத்துத் தேடித்திரிந்தான் ; அக்காலங்களிலே நான் விமுகனாயிருந்திட்டேன்; இன்று நான் அவனைத் தேடித்திரிய வேண்டிற்று ; அறுகாதப் பயணம்போய்த் திருமலையுச்சியிலே காணவேண்டாமல், விடாய்த்த விடத்திலே தண்ணீர் குடிக்கப் பெறுமாபோலே திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். (க)

முந்நீரை முன்னாள் கடைத்தானை * முழ்த்தநாள்

அந்நீரை மீளாய் அமைத்த பெருமானை *

தென்னா லி மேய திருமாலையெம்மானை *

நன்னீர் வயல்கூழ் நறையூரில் கண்டேனே. (உ)

முன் நாள்	முன்பொருகாலத்தில்	பெருமானை	பெருமை பொருந்தியவனும்
முந்நீரை	ஸமுத்தரத்தை	தென் ஆலி	அழகிய திருவாலிமா நகரில்
கடைத்தானை	கடைத்தவனும்	மேய	நித்யவாஸம் பண்ணுநின்ற
முழ்த்த நாள்	{ (உலகத்தைப்) பிரளயக் கொண்ட காலத்தில்	திருமலை	திருமகன் நாதனுமான
மீன் ஆய்	மதல்யருபியாகி	எம்மானை	எம்பெருமானை
அந்நீரை	{ அந்தப் பிரளயக் கால நீரை	நல் நீர்	{ நல்ல நீர்ப்பாயும் கழனிகளாற்
அமைத்த	அடக்கின	வயல் கூழ்	{ சூழப்பட்ட
			நறையூரில், கண்டேன்—.

* * *—முன்பு கடைக்கடைந்து அமுதமெடுத்தனித்து அமரர்களை வாழ் கித்தவனும், பிரளயாண்வம் பெருகிப் பரந்தபாது உத்தப்பவதாரஞ் செய் தருளிக் காத்தவனுமான எம்பெருமான் திருவாலியிலே காட்சி தந்தருளினன்

பண்டு; அவன்றானே இன்று திருநறையூரில் ஸேவைஸாதித்தருளுகிறு னென்கிறார்.

● முந்நீர் = ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வேற்றுநீர் [மழைநீர்] என்னும் மூன்றுவகை நீரையுடையது எனப் பண்புத்தொகை யன்மொழியாகிய காரணப் பெயரென்பது பழைய கொள்கை. இதனை மறுத்துக் கூறுகின்றார் அடியார்க்கு நல்லார்; ஆற்றுநீரென்பது மழை நீரேயாகையாலும், இவ்விரண்டுமில்லாதபோது ஊற்று நீருமில்லையாகையாலும் இவற்றை முந்நீரென்பது பொருந்தாதென்று சொல்லி வேறுபொருள் கூறுகிறார்;—அதாவது—முச்செய்கையையுடைய நீர் முந்நீரென்பதாம். முச்செய்கையாவது—மண்ணைப் படைத்தலும் மண்ணையழித்தலும் மண்ணைக்காத்தலுமாம். நீரினின்று நிலம்பிறந்ததென வேதமோதுதலால் படைத்தலும், நீரின்றி உலகம் பிழையாதாதலால் காத்தலும், இறுதியில் நீரினால் மூடப்பட்டு உலகம் அழிதலால் அழித்தலும் ஆக முத்தொழில்களும் கடலுக்கு உரியனவாம். நச்சினூர்க்கினியர் கருத்தும் இதுவே நம் பூருவாசாரியர்கள் மூன்றுவகை நீரையுடைய தென்னும் பொருளையே ஆதரிப்பர். முன்னீர் என நன்னகரமாகப் பாடமோதி, பழையநீர் என்றுரைப்பாருமுண்டு; ஆதியிற்கடவுள் நீரையே படைத்தாரென்று நூல்கள் கூறும். (உ)

தூவாய புள்ளூர்ந்து வந்து துறைவேழம் *

மூவாமை நல்கி முதலை துணித்தானே *

தேவாதி தேவனைச் செங்கமலக் கண்ணானே *

நாவாய் யுளானே நறையூரில் கண்டேனே.

(ந.)

தூவாய	{ பரிசுத்தமான வாயையுடைய	முதலை	{ முதலையை இரு துண்ட
புன்	பெரிய திருவடியை	துணித்தானே	{ மாக்கி யொழித்தவனும்
ஊர்ந்து	வாழ்நமமாகக்கொண்டு	தேவாதி	{ நிய்ய ஸூரிகளுக்குத்
துறை	மடுவின் கரையிலே	தேவனை	{ தலைவனும்
வந்து	வந்து சேர்ந்து	செம் கமலம்	{ செந்தாமரைப் பூப்போன்ற
வேழம்	{ ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வான்	கண்ணானே	{ திருக்கண்களை யுடையனும்
மூவாமை	{ துன்பமடையாதபடி	நாவாய்	{ திருநாவாயென்னும் திருப்
நல்கி	அருள்புரிந்து	உளானே	{ பதியிலிருப்பவனுமான எம்பெருமானே

நறையூரில், கண்டேன்—

* * *—திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கத் தாமரைப்பூத்தேடிப் பொய்கையி விழிந்து முதலைவாயிலகப்பட்டு 'ஆதிமூலமே!' என்று கதறின கஜேந்திராழ்வானுடைய இடரைத்தீர்ப்பதற்காகப் பெரியதிருவடியின் மீதேறி அப்பொய்கைக் கரைக் கெழுந்தருளிக் திருவாழியினால் முதலையைத் துணித்தொழித்து அதனால் தானே தேவாதிதேவனென்று விளங்கப் பெற்றவனும் செந்தாமரைக் கண்ணனுமான பெருமான் பரமபதத்தைவிட்டுத் திருநாவாயிலே வந்து குடிக்கொண்டிருந்தான்; அவ்விடந்தானும் பரமபதம்போலே தூரஸ்தமாயிருக்கையாலே அணித்

காகத் திருநறையூரிலேவந்து ஸைவலாதித்தருளா நின்றான் ; காணப்பெற்றே
னென்கிறார்.

[காவாய புள்] 'கா வாய' என்றும், 'கா ஆய' என்றும் பிரிக்கலாம். கா
ஆய—கைதஸ்வரகரையாலை ஸ்வரகரபரிசுத்தானு என்றபடி. (க)

ஓடா வரியாய் இரணியனை யுனிடந்த *
சேடார் பொழில்சூழ் திருநீர்மலையானை *
வாடா மலர்த்துழாய் மாலை முடியானை *
நாடோறும் நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(ச)

ஓடா அரிசும்	{ நாட்டில் நடைபாடாத [விலகணமான] நாலிம் ஹகுபியாதி	வாடா மலர்	{ செவ்விகுன்றாத மலர்களை யுடைய
இரணியன்	ஹிரண்யாஸுரனுடைய	சுழாய் மாலை	திருத்துழாய் மாலையை
வாடா	உடலில்	முடியானை	{ திருமுடியில் லணிந்துள்ளவனு மான எம்பெருமானை
இடந்த	கிழித்தொழித்தவனும்	நான் தோறும்	{ நித்தியமும் தேடித் நாடி { திரிந்த
சேலி ஆர்	{ இளமைபொருந்திய சேலை	நறையூரில், கண்டேன்—	
பொழில் சூழ்	{ கனாலே குழப்பட்ட		
திருநீர்மலை	{ திருநீர்மலையிலே ஸந்தி யானை { பண்ணியிருப்பவனும்		

* * *—பாம்பகத்தான பத்தர்லாதனுக்கு நேர்ந்த நவிவுகளைப் பொறுத்
திருக்கமாட்டாதே காவின்ஹகுபியாய்த் தூணில்தோன்றி இரணியனுடலைப்
பிளந்து ஹந்தஸிடமிடத்தித் திருநீர்மலையிலே ஸந்திதிபண்ணியிருப்பவனும், ஐகத்
ரணிகனத்துக்கு முடிசுதித்த மாலைபிட்டுக் கொண்டிருப்பவனான எம்பெருமானை
காடோறும் தேடித்திரிந்து இன்று திருநறையூரில் காணப்பெற்றேன்.

ஓடா அரி=பேரில் பின்வாங்காத ஸிம்ஹம் என்றும், நாட்டில் நடை
பாடாதே ஹகுபியாகத் தோன்றின ஸிம்ஹம் என்று முரைப்ப. (ச)

கல்லார் மதின்குழ் கடியிலங்கைக் காரரக்கன் *
வல்லாகம் கீள வசிவேஞ்சரந்தரந்த
வில்லானை * செல்வ விபீடணற்கு வேருக
நல்லானை * நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(சு)

கல் சூர்	{ கண்ணை கட்டப்பட்ட	வல் சூம்களை	{ கிடுக்குடைய சரீரம் தொலைபும்படி
மதின்குழ்	{ மதின்களை குழப்பட்ட	வரி	அழகிய
கை	அரணுடைத்தான	வெம்	கெவ்விய
இவ்வகை	வங்காபரியிலுள்ள	சரம்	அப்புகை
வரி	கீசானு	தூரந்த	நாடெடுத்த
அரக்கன்	மகாஸுரனுடைய		

வில்லாளை	சார்ங்கத்தை யுடையவனும்	வேறு ஆக	விலக்ஷணமாக
செல்வம்	ஸ்ரீமானான	நல்லாளை	{ அன்பனுமான எம்பெருமானே
விபீடணற்கு	விபீஷணழ்வானுக்கு	நாடி, நறையூரில் கண்டேன்—.	

* * *—அஸத்துக்களைத் தண்டித்து ஸத்துக்களைக் கைக்கொள்ளுமியல் வினன் என்பது பிரஸித்தமாகும்படி லங்காதிபதியான ராவணனைக் கொன் றொழித்து ஸ்ரீவிபீஷணழ்வானைப் பரிசுரஹித்தருளின பெருமானைத் திருநறையூரில் காணப்பெற்றே நென்கிறார்.

செல்வவிபீடணற்கு=இலங்கைச் செல்வம்முழுவதையும் உதறிவிட்டு வந்து சேர்ந்த விபீஷணனைச் செல்வவிபீடண நென்றது அழியாச் செல்வமாகிய பகவத்பக்தியுடைமைபற்றி யென்க. வால்மீகிமுனிவனும், 'இலங்கைச் செல்வ மனைத்தையும் விட்டிட்டுப் புகலற்று வானத்திலேவந்து நின்ற இவ்விபீஷணழ்வானைப்பற்றிப் பேசும்போது “கணாரிக்ஷமகம் ஸ்ரீராம-அந்தரிக்ஷகதஃ ஸ்ரீமாம்” என்றார்; அப்போது விபீஷணரிடத்து இருந்த ஸ்ரீயாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயேயாம். இளையபெருமாள் விஷயத்திலும் கஜேந்திராழ்வான் விஷயத்திலும் இங்ஙனமே சொல்லப்பட்டதுண்டு; அயோத்திச் செல்வமனைத்தையும் துறந்து இராமபிரான் பின்னே காட்டுக்குப்புறப்பட்ட இளையபெருமாள் “உக்ஷணொ உக்ஷிஸம்வஹம்—லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மிஸம்பந்” எனப்பட்டார்; அப்போது லக்ஷ்மணனுக்கிருந்த லக்ஷ்மியாவது கைங்கரியருசியாகிற லக்ஷ்மியேயாம். முதலையின் வாயிலகப்பட்டுத் துடியானின்ற கஜேந்திராழ்வான் “ஸ து நாமவரஃ ஸ்ரீராம-ஸ து நாகவரஃ ஸ்ரீமாம்” என்னப்பட்டான்; அப்போது கஜேந்திராழ்வானுக்கிருந்த ஸ்ரீயாவது—‘பறித்த பூ செவ்விருலைவதற்கு முன்னே எம்பெருமான் திருவடியில் ஸமர்ப்பிக்கப் பெறவேணுமே’ என்றிருந்த அபிதிவேசமாகிற செல்வமேயிறே.

[விபீடணற்கு வேறாக நல்லாளை.] விபீஷணன் வந்துசேர்ந்தபோது அங் குள்ள வானமுதலிகள் ‘சத்ருபக்ஷத்தில் நின்றும் வருகின்ற இவனைச்சேர்த்துக் கொள்ளலாகாது; சேர்த்துக்கொண்டால் மஹத்தான கெடுதிவினையும்’ என்று சொல்லித் தகைய, ‘அவனைக் கைக்கொண்டே தீர்வேன்; ஒருகாலும் கைவிட மாட்டேன்’ என்று பெருமாள் அருளிச்செய்ய, ‘அப்படியாகில் அடியோங்கள் கஷ்டிந்ததைக்கு மீளுகிறோம்’ என்று வானமுதலிகள் சொல்ல, ‘நீங்கள் இஷ்டப் படி செய்யலாம்; விபீஷணனைக் கைக்கொள்வதை மாத்திரம் ஒருபடியாலும் தவிரமாட்டேன்’ என்று சிக்கன அருளிச்செய்து விபீஷணழ்வானிடத்தில் விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினமை அறியத்தக்கது (௫)

உம்ப ரூலகோடு உயிரெல்லாமுந்தியில் *
வம்பு மலர்மேல் படைத்தானே மாயோனை *
அம்பன்ன கண்ணாள் அசோதைதன் சிங்கத்தை *
நம்பனை நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

உம்பர்	{ தேவலோகத்தோடு கூட	அம்பு அன்ன	{ அம்புபோன்ற கண்களை கண்ணாள்
உலகோடு			
உயிர் எல்லாம்	{ (மற்றுமுள்ள மதுஷ்யாதி) பிராணிகளையும்	அசோதை	{ யசோதைப்பிராட்டியின் தன்
உந்நிலில்	{ (தனது) திருநாபியிலுள்ள		
வம்பு மலர்	{ பரிமளம்மிக்க தாமரைப் பூவிலே	சிங்கத்தை	{ சிங்கக்குட்டி போன்ற பிள்ளையும்
மேல்			
படைத்தானை	ஸ்ருஷ்டித்தவனும்	நம்பனை	{ ஆச்சரிதர்களுக்கு நம்பத் தகுந்தவனுமான எம்பெருமானை
மாயோனை	{ ஆச்சரியமான குண சேஷ்டிதங்களை புடையவனும்		
		நாடி, நறையூரில் கண்டேன்—.	

* * *—பாற்றமா திகரின் குடியிருப்போடே கூட மற்றுமுள்ள மதுஷ்யாதி களையுமெல்லாம் தன் திருநாபியிலே செவ்விப் பூவின்மேலே தனது ஸங்கல்பத் தாலே யுண்டாக்கியுந் பவனும், இப்படி ஸங்கல்பத்தாலே ஸர்வத்தையும் படைக்கவல்லவனு யிருக்கச்செய்தேயும் தான் மெய்யேவந்து பிறந்தவனுன பெருமானைத் திருநறையூரில் காணப்பெற்றேன். (சு)

கட்டேறு நீள்சோலைக் காண்டவத்தைத் தீழுட்டி
விட்டானை * மெய்யமமாந்த பேருமானை *
மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் * வண்துவரை
கட்டானை நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (எ)

கட்டி ஏறு	காவல்மிக்கிருப்பதும்	மட்டி ஏறு	{ தேன் மிகுந்த
நீள்சோலை	{ நீண்ட சோலைகளை புடையதுமான	கற்பகத்தை	{ கல்பவிருகத்தை
காண்ட	{ காண்டமென்னும் வத்தை	மாதர்க்கு ஆய்	{ (ஸத்யபாமைப்) பிராட்டிக்காக
வந்த		வண் துவரை	அழகிய த்வானாபுரியில்
நீ குட்டி	{ அங்கிரு விட்டானை	கட்டானை	{ (கொணர்ந்த) ஸ்தாபித்தவனுமான எம்பெருமானை
மெய்யம்		{ திருமெய்யத்தில் நீத்யவாசம் பண்ணுகிற ஸ்வாமியும்	நாடி, நறையூரில் கண்டேன்—.
அமாந்த			
பேருமானை			

* * *—காண்டவனை மென்பது தேவேந்திரனுக்கு உரியதாய்ப் பூலோகத்தி லிருந்ததென்று காட்டுகிறது. இத்தான் அக்திபகவான் ஒரு அந்தண வேடம்பூண்டு அந்நாகனும் சண்ணாபிராவும் கூடியிருக்குமிடத்திலே வந்துசேர, அவ்வந்தண னைக் கிழித்தொழுகுநான் கன்கு உபசரிக்க, அவன் உணவுவேண்ட, 'வேண்டிய உணவைப்பரிப்போம்' என்று அவ்விருவரும் உறுதிமொழிகூற, உடனே அந்தந்தணன் தான் இன்னொருவன் உண்மைதெரிவித்ததக் காண்டவவனத்தைத் தவிர்த்து இப்பொருள் அளிப்பதாய் வேண்ட, அவர்களுள் 'பல கொடிய அசுரர் களும் தார்க்குப் படிபட்டிருக்கின்ற தாய்நிபுநத்து நீத்தக்காடு அழிந்

தொழிவது நன்றே' என்று நிச்சயித்து அக்நிபகவானை நோக்கி 'அங்ஙனமே உண்பாயாக' என்று அநுமதி தந்ததின்பேரில் அக்நி அக்காடு முழுவதையும் ஆக்கிரமித்துப் பூர்ணத்ருப்தியாக உண்டனன் என்ற கதை மஹாபாரதத்தில் ஆதிபருவத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. * மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனான சண்ணபிரான் தனது அன்புனை இந்திரன் வருந்தும்படி அவனது காட்டையழிக்க அநுமதித்தது அவதார ப்ரயோஜனம் நிறைவேறுதற்காகவென்க; அக்காட்டிலுள்ள அளவற்ற துஷ்டஜந்து ஸமுஹங்களைத் தொலைத்தொழிக்கும் முகத்தால் பூமியின் பாரத்தைக் குறைத்தருளினனென்றுணர்க. இவ்வனத்தின் தன்மையைப்பற்றி வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில் காண்டவதகனச்சருக்கத்தில்—“மிடைந்த நால்வகை மகிருகங்களு நெடுவெற்பினங்களுந்துன்றி, அடைந்த தானவராக்கர் பேருரகருக்காலயங்களுமாகிக், குடைந்துசோரி கொள்வாளுகிரரி முதற்கொடு விலங்கினமிக்குக், கடைந்த கூரெயிற்றால தக்கனும் வாழ் கானனமதுகண்டர்” என்றுள்ள செய்யுள் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

[மட்டேறு கற்பகத்தை இத்யாதி.] தேவர்களைக் குடியிருக்கவொட்டாமல் அலைக்கழித்த நரகாசுரனைத் தேவேந்திரனது வேண்டுகோளின்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஸத்யபாமையோடு சென்று கொண்டு, அவ்வசுரன் வலியக்கவாந்து சென்றிருந்த அக்தேவேந்திரனது தாயான அதிதிதேவியின் காதணியைக்கொண்டு வந்து கொடுப்பதற்காக அந்த ஸத்யபாமையுடனே ஸ்வர்க்கலோகத்துக்குப் போயினன்; அங்கு இவர்களை வரவேற்பதற்காகத் தேவேந்திரன் தனது மனைவியான இந்திராணியுடனே வந்தான்; அப்போது ஸத்யபாமையாவாள் அவ்வந்திராணி தன் முடியில் இனிய மணமுள்ள பாரிஜாத புஷ்பம் குடியிருந்ததைக்கண்டு அத்தகைய மலர் தனக்கு வேண்டுமென்று விரும்பினாள்; தங்களுக்குக் குடியிருப்பை யுண்டாக்கின அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ண ஸத்யபாமைகளின் விஷயத்தில் குறிப்பறிந்து நடப்பதே தகுதியாயிருக்கவும் அவ்வாறு செய்யாமற் போனாலும் கேட்டபின்பாவது அம்மலரைக்கொடுக்கலாமே; அதுவுஞ் செய்யாமல், அப்போது ஸத்யபாமைக்கு உதவுதற்கு ஏற்ற பாக்கியமற்றவளாதலாலும் அம்மலருக்கு உரிய விருகூத்தையே இழக்கவேண்டிய காலம் நேர்ந்தமையாலும் ஸத்யபாமை கேட்டதற்கு இந்திராணி 'இம்மலர் தேவர்கட்குத் தகுமேயல்லாமல் மானிடப்பெண்ணாகிய உனக்குத் தகாது' என்றனள். அதுகேட்ட அப்பிராட்டி தனது விருப்பத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணன்பால் தெரிவிக்க, அப்பிரான் அப்போதே கருடனைக்கொண்டு அந்தப் பாரிஜாத விருகூத்தை வேரோடு பிடுங்கி த்வாரகையில் சேர்ப்பித்து ஸத்யபாமையின் வீட்டில் நடுவித்தனன் என்ற வரலாறு அறிக.

இப்படி ஸர்வசக்தனான எம்பெருமானை முன்பு திருமெய்யத்தில் ஸேவித்தேன்; இன்று திருநறையூரில் ஸேவிக்கப்பெற்றேனென்றாயிற்று. (எ)

மண்ணின் மீபாரம் கேட்போன் மறமன்னர் *
பண்ணின் மேல்வந்த படையெல்லாம் பாரதத்து *
விண்ணின் மீதேற விசயன்தே ஞர்ந்தானை *
நண்ணி நான்நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(அ)

மண்ணின் மீ	{ பூமியின்மீது உண்டான	விண்ணின்	{ விரஸ்வர்க்கம்போய்ச்
பாரம்	{ சுமைகளை	மீது ஏற	{ சேரும்படியாகவும்
கேட்போன்	தொலைப்பதற்காகவும்	பாரதத்து	பாரதப்போரில்
மறம் மன்னர்	மாற்றரசர்களுக்கு	விசயன் தேர்	{ அர்ஜுனனுடைய தேரை
பண்ணின்		வளர்ந்தானை	{ நடத்தினவனை
மேல் வந்த	{ ஒழுங்காக விரித்து வந்த	நான் நண்ணி	{ நான் ஆசைப்பட்டுத்தேடி
படை	{ எல்லாச் சேனைகளும்	நாடி	{
எல்லாம்			நறையூரில், கண்டேன்—.

* * *—எல்லாவற்றையும் பொறுத்திருக்கக்கூடியவனாய் 'ஸர்வம் ஸஹா' என்று பெயருடையவான ஸ்ரீபரப்பிராட்டி 'அந்தோ! என்னால் பாரம் பொறுக்கப் போகிறதில்லையே!' என்ன, அப்படி பொறுக்கவொண்ணாத பாரமாயிருந்த அர்ஜுனன்களைத் தொலைப்பதற்காக ஸ்ரீகிருஷ்ணனுய்த் திருவவதரித்து அர்ஜுனனுக்குத் தேர்ப்பாசனாயிருந்து பாரதப்போரை நடத்தி கர்ணன் துரியோதனன் முதலிய பல்லாயிர மரங்கள் கையுமணியும் வகுத்து மேலிட்டு வந்து படையெல்லாம் திரும்பி வர்ப்போய்ச் சோமல் விரஸ்வர்க்கமடையும்படி செய்தருளின பெருமானைத் திருநறையூரில் ஸேவிக்கப்பெற்றேன். (அ)

பொங்கேறு நீள்சோதிப் பொன்னுழி தன்னோடும் *
சங்கேறு கோலத் தடக்கைப் பெருமானை *
கொங்கேறு சோலைக் குடத்தைக் கிடந்தானை *
நங்கோனை நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(க)

பொங்கு ஏறு	{ மேன்மேலும் அதிகரித்து	கை	திருக்கைகளை யுடையவனும்
	வகுத்த	பெருமானை	பெருமை பொருத்தியவனும்
நீள் சோதி	{ அனவற்ற தேஜஸ்களை	கொங்கு ஏறு	{ தேன் மிகுத்திருக்கிற
	யுடைய	சோலை	{ பொழில்களை யுடைய
பொன் னுழி	{ அழகிய திருவாழி	குடத்தை	திருக்குடந்தையில்தான்
தன்னோடும்	{ யாழ்வானும்	கிடந்தானை	{ பள்ளிகொண்டிருப்பவனும்
சங்கு	ஸ்ரீபாஞ்சுரையாழ்வானும்		மான
ஏறு	குடிசொண்டிருக்கப் பெற்ற	கங்கோனை	கங்குலானை
கொலை	அழகிய		நாடி, நறையூரில் கண்டேன்—.
தட	பெரிய		

* * *—ஆற்றப் பெருக்குப்போலே மேன்மேலும் மிகுது வனவானின்ற எல்லாவற்றைத் தேஜஸ்களையுடைய திருவாழியாய்ந்திருக்க நட ஸ்ரீபாஞ்சுரன்

யாழ்வானுக்கும் குடியிருப்பான அழகிய திருக்கைகளையுடையனாய்த் திருக் குடந்தையிற் கண்வளர்ந்தருள்பவனான எம்பெருமானைத் திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். (க)

மன்னு மதுரை வசுதேவர் வாழ்முதலை *
நன்னறையூர் நின்ற நம்பியை * வம்பலிழ்தார்க்
கன்னவிலும் தோளான் கலியனொலி வல்லார் *
பொன்னுலகில் வானவர்க்குப் புத்தேளி ராகுவரே. (கௌ)

மன்னு	{ (பகவத்ஸம்பந்தம் ஒரு நாளும் மாறாமல்) நித்யமாயிருக்கிற	கல் நவிலும் தோளான்	{ மலையென்று சொல்லத் தகுந்த புஜங்களே யுடையாரான
மதுரை	வடமதுரையில்	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
வசுதேவர்	{ வசுதேவருடைய வாழ்வுக்கு மூலகந்தமாக வந்து பிறந்தவனான	ஒலி	{ அருளிச்செய்த இத்திருமொழியை
வாழ் முதலை		வல்லார்	ஒதவல்லவர்கள்
நல் நறையூர் நின்ற நம்பியை—;		பொன் உலகில்	{ பாம்பதத்திற் சென்று
வம்பு அவிழ் தார்	{ பரிமளம் விளங்குகின்ற மாலைமயபுண்டராய்	வானவர்க்கு	{ அங்குள்ள நித்யஸூரிகளுக்கு
		புத்தேளிர்	{ பூஜ்யராகப் பெறுவர்.
		ஆருவர்	

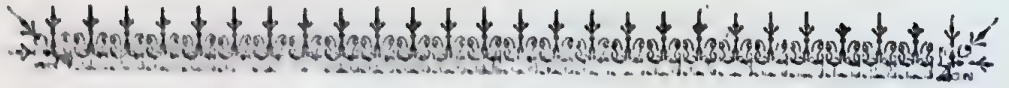
* * *—வடமதுரையில் வசுதேவருடைய வாழ்ச்சிக்கு மூலகாரணமாகத் திருவவதரித்தவனும் அவ்வவதாரகுண சேஷத்தங்களெல்லாம் விளங்கும்படி திருநறையூரில் ஸேவைவஸாதிப்பவனுமான எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இத்திருமொழியை அதிகரிக்கவல்லவர்கள் பாம்பதத்திற்சென்று அங்குள்ள நித்யஸூரிகளுக்குத் தெய்வங்களாகப் பெறுவர் என்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலனருளிச் செய்தாராயிற்று.

மன்னு மதுரை—பகவத் ஸம்பந்தம் ஒருநாளும் மாறாமல் நித்யமாயிருக்கப் பெற்ற மதுரை என்றபடி; முதலில் ஸ்ரீவாமநமூர்த்தி நெடுநாளாவும் தவம் புரிந்த ஸித்தாச்சரமாயிருந்தும், பிறகு ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பிரதிபக்ஷ நிரஸநம் பண்ணி அரசாட்சிபுரிந்த இடமாயிருந்தும், பின்பு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் திருவவதரித்த விடமாயும் ஆக விப்படி பகவத்ஸம்பந்தம் இடையறாது அநுவர்த்திக்கப் பெற்ற ஊர்.

புத்தேளிர்—தேவதைகள் என்றபடி. திருவாசிரியத்தில் “நான்முகப் புத்தேள்” என்ற நம்மாழ்வார் பிரயோகமும் காண்க. நித்யஸூரிகளால் கொண் டாடப்படுவர்க ளென்றபடி. (கௌ)

அடிவரவு:—மான் முநீரை தாவாய ஒடர் கல் உம்பர் கட்டேற மண்ணின் பொங்கு மன்னு பெடை.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரும்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி,

பெடையடர்த்த மடவன்னம்.

[இதாவும் திருநறையூர்த் திருப்பதிகம்.]

பெடையடர்த்த மடவன்னம் பிரியாது * மலர்க்கமலம்

மடலேடுத்தமதுங்கும் வயலுத்த திருநறையூர் *

முடையடர்த்தசிரமேந்தி முவலகும் பலிதிரிவோன் *

இடர்கேடுத்த திருவாளன் இணையடியே யடைநெஞ்சே !.

(க)

பெடை	} பெடையோடுகடின	முடை	} முடைநாற்றம் மிகுந்த
அடர்த்த		அடர்த்த	
மட அன்னம்	அழகிய ஹம்ஸபகியானது	சிரம்	பிரமகபாலத்தை
பிரியாது	{ அப்பேடையைச் சற்றும் விட்டுப் பிரியாமல் உடனிருந்து	வந்தி	கையிற்கொண்டு
		மூ உலகும்	மூன்று லோகங்களிலும்
கமலம் மலர்	தாமரைப்பூவில்	பலி	{ பிச்சையெடுத்துத் திரிந்த சிவபிரானது
மடல் எடுத்து	இதழ்களைக் கழற்றிவிட்டு	திரிவோன்	
மது அகரும்	தேனைப்பருகப்பெற்ற	இடர்	சாபத்தை
வயல்	சூழின்களாலே	கெடுத்த	நீக்கிவனான
உடுத்த	சூழப்பட்ட	திரு ஆனன்	திருமாலினுடைய
திரு நறையூர்	{ திருநறையூரி லெழுந்தருளி யிருப்பவனும்,—	இணை அடியே	உபயபாதங்களையே
		நெஞ்சே	{ மனமே! அடைந்திடு.
		அடை	

* * *—இத்திருமொழியில் பாட்டுத்தோறும் நெஞ்சை விளித்துத் திரு நறையூர் ஸம்பியின் திருவடிகளைவணங்குமாறு உபதேசிக்கிறார்.

பிரமனது சரமொன்றைக் கிள்ளி அதனால் பிரமஹத்தி சாபமடைந்து கையுங் கபாலமுமாய்த் திரிந்து பிச்சையெடுத்த பரமசிவனுடைய அந்த ஆர்த்த தீயை அகற்றியருளின திருமால் திருநறையூரில் எழுந்தருளியுள்ளான்; அவ்வூர் ஸம்படிப்பட்ட தென்னில்; அன்னப்பறவைகள் பேடைகளைவிட்டுப் பிரியாமல் தாமரைப்பூக்களிலே கடியிருந்து மதுபானம் பண்ணப்பெற்ற வயல்களாற் சூழப் பட்டது; அம்வெம்பெருமானுடைய திருவடியிணையை நெஞ்சே! அடைந்திடு.

பெடை அடர்த்த மடவன்னம்=பேடைகள் பிரணயகலஹம் செய்யப்பெற்ற மடவன்னம் என்ற முறைக்கலாம். அடர்த்தல்—நெருக்கிப் பிடித்தலும், சண்டை செய்தலும்.

முடையடர்த்த = தூர்நாற்றமுடைய என்றபடி. சிரம்—‘ஸிராஸீ’ என்னும் வட்சொல்லின்விகாரம். பவி—வவி; பிச்சை. (க)

கழியாருங் கனசங்கம் கலந்தேங்கும் நிறைந்தேறி *
வழியார முத்தீன்று வளங்கோடுக்கும் திருநறையூர் *
பழியாரும் விறல்ரக்கன் பருமுடிக ளவைசிதற *
அழலாரும் சரந்தூரந்தான் அடியினையே அடைநெஞ்சே !. (உ)

கழி ஆரும்	{ உப்புக்கழிகளிலே கிரம்பி யிருக்கின்ற	திரு நறையூர் திருநறையூரில்,—
கனம் சங்கம்	கனத்த சங்குளானவை	பழி ஆரும் { மிகுந்த அபவாதத்தை யுடையனாய்.
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	விறல் பலிஷ்டனான
கலந்து	வந்துசேர்ந்து	அரக்கன் இராவணனுடைய
நிறைந்து	வரிசை வரிசையாக இருந்து	பரு முடிகள் { பருத்த (பத்துத்) தலைகளும் அவை சிதற { சிதறும்படியாக
ஏறி	பாய்ந்து	அழல் ஆரும் நெருப்புப்போன்ற
வழி ஆர	வீதிகள் நிறையும்படியாக	சரம் அம்புகளை
முத்து	முத்துக்களை	தூரந்தான் { பிரயோகித்த பெருமா னுடைய
நன்று	சரந்து	அடி இனையே, நெஞ்சே! அடை—.
வளம் கொடுக்கும்	{ (இப்படி) செல்வமளிக்கப் பெற்ற	

* * *—தியசெயல்களினால் பழிமிருந்த இராவணனுடைய பத்துத்தலை களும் பாறிப்போம்படி அம்புசெலுத்தின பெருமான் இன்னமும் அப்படிப்பட்ட ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை யழிப்பதற்காகத் திருக்கோயில் கொண்டிருக்குமிடம் திரு நறையூர்; இவ்வூர்த் திருவீதிகளில் பொன்னியாறு பெருகும்போது கொழிக்கப் படும் சங்குகள் வழியெங்கும் முத்துக்களைப் பிரஸவித்துச் செல்வம்நிறைந்திருக் கின்றது; இப்படிப்பட்ட திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமா னுடைய அடியினைகளை யடைவதே நெஞ்சுக்குக் காரியமாக வேணும்.

கனசங்கம் = வடமொழித் தொடர்; வநஸங்ஃ. (உ)

சுளிகோண்ட பலங்களிகள் தேன்பாய * கதலிகளின்
திளிகோண்ட பழங்கெழுமு திகழ்சோலைத் திருநறையூர் *
வளிகோண்ட வண்ணத்தன் பின்தோன்றல் * முவுலகோடு
அளவேண்ணெ யுண்டான்தன் அடியினையே அடைநெஞ்சே !. (ங)

சுளிகோண்ட	பல சுளிகளையுடைத்தான.	திளிகோண்ட	{ பருத்திருந்துள்ள
பலங் களிகள்	பலாப்பழங்களில் நின்றும்	பழம்	பழங்கள்
தேன் பாய	தேன் பெருகப்பெற்றும்,	கெழுமு	நெருக்கப்பெற்று மிருக்கிற
கதலிகளின்	வாழைமரங்களின்		

858 பேரிய திருமொழி—கூ—பத்து, கூ—திரு. பெடையடர்த்தமடவன்னம்.

திசுச் சோலை { வினைக்குகின்ற சோலைகளை
யுடைய
திரு நறையூர் திருநறையூரில்,—
வளை { கங்குபோல் வெளுத்த
கொண்ட { கிறமுடையனான
வண்ணத்தன் பலராமனுடைய
பின் { தம்பியாயும்
தோன்றல் }

மூஉலகோடு மூன்று லோகங்களையும்
அனை { தயர் வெண்ணெயையும்
வெண்ணெய் }
உண்டான் { அமுதுசெய்தவனாய் மிருக்
தன் { கிற எம்பெருமானுடைய
அடி இணையே நெஞ்சே! அடை—.

* * *—பலபலருளைகள் திரம்பியிருக்கின்ற பலாப்பழங்களில் நின்றும்
தேனெழுகவும், வாயுழப்பழக்குலைகள் திரைந்திரளாகத் தொங்கவும் பெற்ற
சோலைகளையுடைய திருநறையூரில் எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பிரானுடைய அடி-
யிணையே அடைந்திடு நெஞ்சே!

வளைகொண்டவண்ணத்தன் பின்தோன்றல் = பலராமனுடைய திருமேனி
கிறம் வெளுப்பாதலால் 'வளைகொண்ட வண்ணத்தன்' என்று பலராமனைச்
சொன்னபடி. 1. "முன்னலோர் வெள்ளிப்பெருமலைக் குட்டன் மொடுமொடு
விடைத்தோடப், பின்னைத் தொடர்ந்ததோர் கருமலைக்குட்டன்" என்ற அருளிச்
செயலுங்காண்க. (ங)

துன்றோளித் துகிற்படலம் தன்னியெங்கும் மாளிகைமேல் *
நின்றூர வான்முடும் நீள்செல்வத் திருநறையூர் *
மன்றூக் குடமாடி வரையேடுத்து மழைதடுத்த *
குன்றூரும் திரள்தோளன் குரைகழலே அடைநெஞ்சே! (சு)

அன்ற நெருங்கியும்
ஒளி ஒழுக்குபெற்ற மிருக்கிற
தகில் படலம் தவறுபடங்களின் திரைகள்
மாளிகை மேல் மாளிகைகளின் மேலே
எங்கும் எல்லாவிடங்களிலும்
துன்னி கிட்டமாய்
ஆர் கின்ற பாம்பியிருத்த
வான் முடும் { ஆராதத்தை மறையா
கின்றதாய்
நீள் செல்வம் { சிறைத்த செல்வத்தை
யுடையதான

திரு நறையூர்—;
மன்று ஆர் வெளிநிலமெங்கும்!
குடம் ஆடி குடக்கூத்தாடினவனும்
வரை எடுத்து { கோவார்த்தன மலையைக்
குடையாக ஏந்தி
மறை தடுத்த { மழையைத்
தடைசெய்தவனும்
குன்று ஆரும் { மலைபோன்று திரண்ட
திரள் { திருத்தோள்களையுடைய
தோளன் { னுமான பெருமானுடைய
குரை கழலே { ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை
யணித்த திருவடிகளையே
நெஞ்சே! அடை—.

* * *—நெருங்கி ஒழங்காயிருந்துள்ள துகில்களாலே சுலமத்த கொடிக
னானவை மாளிகைகளின் மேலெங்கும் பாம்பி ஆகாதத் தோற்றமுதபடி மறைக்கப்

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1—7—5.

பெற்றுச் செல்வம் மிகுந்த திருநறையூரில், முன்பு கிருஷ்ணாவதாரத்தில் சூடக் கூத்தாடின சிரமமும் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையை யேந்தியின்ற சிரமமுந்தீர எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய நூபுராலங்கிருதமான திருவடிகளைத் தொழு நெஞ்சே !.

திருமாளிகைகளில் த்வஜபடங்கள் கட்டியிருப்பதாக வருணித்தல் செல்வ மிகுதியை விளக்குமென்க.

குரைகழல் = இரட்டுறமொழிதலாகக் கொண்டு குரைகழலையுடைய கழல் என்க. கழல்—காலிலணியும் ஆபரணத்துக்கும் காலுக்கும் பெயர். குரைகழல்—வினைத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகை. (ச)

அகிற்குறஞ் சந்தனமும் அம்பொன்னு மணிமுத்தும் *
மிகக்கொணர்ந்து திரையுந்தும் வியன்பொன்னித் திருநறையூர் *
பகல்கரந்த சுடராழிப் படையானிவ்வுலகேழும் *
புகல்கரந்த திருவயிற்றன் பொன்னடியே அடைநெஞ்சே ! (ரு)

அகில் குறமும் அகில் கட்டைகளையும்
சந்தனமும் சந்தனக்கட்டைகளையும்
அம்பொன்னும் } அழகிய பொன்களையும்
அணிமுத்தும் அழகிய முத்துக்களையும்
திரை அலைகளானவை
மிக கொணர்ந்து { மிகுதியாகத் திரட்டிக்
கொண்டுவந்து
உந்தும் தன்னுகின்ற
வியன்பொன்னி { ஆச்சரியமான பொன்னி
யாற்றையுடைய
திரு நறையூர்—;

பகல் கரந்த { (பாரதப்போரில்)
ஸூரியனை மறைத்த
சுடர் ஆழி உஜ்வலமான சக்கரத்தை
படையான் ஆயுதமாகவுடையனும்
இ உலகு { இவ்வுலகங்களெல்லா
எழும் வற்றையும்
புகல்கரந்த { உள்புகச்செய்து
மறைத்துவைத்த
திருவயிற்றன் { திருவயிற்றை யுடையனு
மான பெருமானுடைய
பொன்னடியே அழகிய திருவடிகளையே
நெஞ்சே ! அடை—.

* * *—அகிற்கட்டைகள் சந்தனக்கட்டைகள் பொன்கள் முத்துக்கள் முதலான சிறந்தபொருள்களை மிகுதியாகக் கொழித்துக்கொண்டு பெருகுகின்ற பொன்னியாறு பாயப்பெற்ற திருநறையூரில், பண்டு பாரதப்போரில் (அர்ஜுன புத்ரனான) அபிமந்யுவைக் கொன்ற ஜபத்தனை அர்ஜுனனால் முடிப்பதற்கு உபாயமாக ஆழியால் இரவியை மறைத்தவனும், மற்றொருகால் பிரளயப் பெருங் கடல் கொள்ளாதபடி உலகங்களைத் திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவனுமான பெருமான் எழுந்தருளியுள்ளான் ; அவனுடைய பொன்னடியே அடை நெஞ்சே !.

“பகல்கரந்த சுடராழிப்படையான்” என்ற விடத்து வியாக்கியான வாக்கியம் வருமாறு:—“நிரவதிக தேஜஸ்ஸாலே தேஜஃபதார்த்தத்தை மறைத்தானாய்த்து. ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸு கண்ணாலே முகக்கலாம் ; திருவாழி

860 பேரிய திருமொழி கூ-பத்து, கூ-திரு. பேடையடந்தமடவன்னம்.

யாழ்வானுடைய திருமொழி கண்ணொன்று முகக்கலொண்ணாதபடி யிருக்கை யாலே இருண்கொட்டிற்றாய்த்து." என்று. (ரு)

பொன்முத்துமரியுகிரும் புழைக்கைம்மா கரிக்கோடும் *
மின்னத் தண்திரையுந்தும் வியன்பொன்னித் திருநறையூர் *
மின்னெத்த நுண்மருங்குல் மெல்லியலைத் திருமார்பில் *
மன்னத்தான் வைத்துகந்தான் மலரடியே அடைநெஞ்சே ! (சு)

மின்ன { (மேற்கே) மின்னல்
கண்டவாறே,
பொன் பொன்னையும்
முத்தம் முத்தங்களையும்
அரி உகிரும் சிங்கங்களின் கங்ககளையும்
புழை கை மா { த்வாரத்தையுடைய அழிக்
கரி கோடும் { கையையுடைத்தான
பேரிய யானைகளின்
கொம்புகளையும்
தன் திரை { குளிர்த்த அலைகளின் முக
உத்தம் { மாகக் கொழித்தின்ற
வியன் பொன்னி, திருநறையூர்-;

மின் ஒத்த { மின்னல் போன்று
நுண் { அதிஸ்ரீக்ஷமமான
மருங்குல் இடையையுடையளாய்
மெல் இயலை { னெளகுமாரியத்தை
ஸ்வபாவமாகவுடையளான
பிராட்டியை
திரு மார்பில் திருமார்பிலே
மன்ன பொருந்தும்படியாக
தான் வைத்து { தரித்துக்கொண்டு திருவுள்ள
உ. கந்தான் { முவந்திருக்கிற
பெருமானுடைய
மலர் அடியே திருவடித்தாமரைகளையே
நெஞ்சே ! அடை—.

* * *—சிங்கங்கள் யானைகளோடேபொருது அவற்றின் கும்பஸ்தலங்களைக் கிழித்து உதிர்த்தமுத்துக்களையும் மலைகளிலுண்டான பொன்னையும் சிங்கநகங் களையும் யானைக்கொம்புகளையும் நிர்வாக்காலே கொணர்ந்துதள்ளிப் பெருகுகின்ற பொன்னியாறு பாயப்பெற்ற திருநறையூரில், * அகலகில்லேனிறையுமென் றலர் மேல் மங்கையாறைமார்பன் வாழ்கின்றான் ; அன்னவனுடைய பொன்னடியே அடைநெஞ்சே !. (சு)

சீர்தழைத்த கதிரீச்செந்நெல் செங்கமலத் திடையிடையின் *
பார்தழைத்துக் கரும்போங்கிப் பயன்விளைக்கும் திருநறையூர் *
கார்தழைத்த திருவருவன் கண்ணிரான் விண்ணவர்கோன்
தார்தழைத்ததுழாய் முடியன் தளிரடியே அடைநெஞ்சே ! (சு)

சீர்தழைத்த { அழகுமிக்க கதிர்களை
கதிரீ { உடைய
செந்நெல் { செந்நெற்பயிர்களினுடை
யவும்
(அவ்வையத்த முடிந்த)
செங்கமலம் { செங்கமலம்
உடையவும்

இடை { கதி கதிவே
இடையில் {
கரும்பு கரும்புகளானவை
ஒக்கி பார் { உயர்வெழுத்த தரையிலே
தணத்த { உயர்வெழுத்த
பயன் { உயர்வெழுத்த கொடுக்கப்
பிணைகூட { பெற்ற

திரு நறையூர்—;

கார் தழைத்த { காளமேகம்போன்ற திரு
திரு உருவன் { மேனியை யுடையவனும்
விண்ணவர் { தேவாதி தேவனும்
கோன் }
தார் தழைத்த { பூக்கள் நிறைந்த திருத்
துழாய் { துழாய்மாலையைத் திரு
முடியன் { முடியிலுடையவனுமான

கண்ணபிரான் கண்ணபிரானுடைய
தளிர் அடியே { தளிர்போன்ற
திருவடிகளையே
நெஞ்சே! அடை—.

* * *—கரும்புவிளையும் நிலத்திலே கருப்பங்கட்டைகளை வெட்டிவிட்டுச் செந்நெலை நடுவர்கள் ; செந்நெலுக்குக் கீளையாக இடையிலே தாமரை விளையும் ; முன்பு வெட்டிப்போட்ட கருப்பங்கட்டைகளும் பழைய வாஸநையாலே எழும் ; செந்நெற்பயிர் ஒங்கவேணுமென்று க்ருஷிபண்ணினால் அதற்குமுன்னே கரும்புகள் ஒங்கிப் பயன்விளைக்கும்படியான நிலவளம் பொருந்திய திருநறையூரில் எழும் தருளியுள்ள காளமேகத் திருவுருவனாய் நித்யஸூரிநாதனாய்த் துழாய்முடியனை எம்பெருமானுடைய பாதபல்லவங்களைப் பணி நெஞ்சே! (எ)

குலையார்ந்த பழக்காயும் பசங்காயும் பாளைமுத்தும் *
தலையார்ந்த விளங்கமுகின் தடஞ்சோலைத் திருநறையூர் *
மலையார்ந்த கோலஞ்சேர் மணிமாடம் மிகமன்னி *
நிலையார் நின்றன தன் நீள்கழலே யடைநெஞ்சே! (அ)

குலை ஆர்ந்த { குலைகுலையாக நிறைந்து
பழுக் காயும் { பழுத்த காய்களும்
பசுக் காயும் பழுக்கப்போகிற காய்களும்
பாளை முத்தும் { பாளைகளிலுண்டான
முத்துக்களும்
தலை ஆர்ந்த { தலைகளிலே நிறைந்திருக்கப்
பெற்ற
இன கமுகின் { இனைய பாக்குமரங்களை
யுடைய

தட சோலை திரு நறையூர்—;
மலை ஆர்ந்த { மலைபோன்று அழகு
கோலம் சேர் { பொருந்திய
மணி மாடம் மணிமாடக் கோயிலில்
மிக மன்னி மிகவும் பொருந்தி
நிலை ஆர் { ஸ்திரமாக நிற்கும்
நின்றன தன் { பெருமானுடைய
நீள் கழலே நீண்ட திருவடிகளையே
நெஞ்சே! அடை—.

* * *—திருநறையூர்ச் சோலைகளில் இனைய பாக்குமரங்கள் நிரம்பியுள்ளன; அவற்றின் தலைகளிலே நன்றாகப்பழுத்தகாய்களும் பழுக்கப்போகிற காய்களும் பாளைமுத்துக்களும் குலைகுலையாகக் குவிந்துகிடக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட சோலைவளம் வாய்ந்த திருநறையூரில் ஒரு மலைபோன்று விளங்காக்கின்ற மணி மாடக்கோயிலில் ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக நின்றருளு மெம்பெருமானுடைய நீள்கழலே யடைநெஞ்சே!.

கமுகு—‘कुकुम्भ’ என்னும் வடசொல் விகாரம்.

மலையார்ந்த கோலஞ்சேர் மணிமாடம்—“இரும்பொழில்சூழ் மன்னு மறை யோர் திருநறையூர் மாமலைமேல் பொன்னியலுமாடம்” என்றார் பெரிய திரு மடலிலும். (அ)

862 பேரிய திருமொழி—க—பத்த, க—திரு. பேடையடர்த்தமடவன்னம்.

மறையாரும் பேருவேள்விக் கோழம்புகைபோய் வளர்ந்தெங்கும் *
 நிறையார வான்முடும் நீள்செல்வத் திருநறையூர் *
 பிறையாரும் சடையானும் பிரமனுமுன் தொழுதேத்த *
 இறையாகி நின்றான் தன் இணையடியே யடைநெஞ்சே!

(க)

மறை ஆரும் { வேதங்களில் பிரதிபாதிக்கப்
 பட்ட
 பேருவேள்வி { பேரிய யற்றுகங்களி
 லுண்டான
 கோழம்புகை கல்ல புகையானது
 வளர்ந்த போய் } மேலே கிளம்பிப்போய்
 எங்கும் எல்லாவிடங்களிலும்
 நிறை ஆ கிறைந்திருந்து
 வான் முடும் ஆகாசத்தைமறைக்கப்பெற்ற

நீள் செல்வத் திருநறையூர்—;
 பிறை ஆரும் { சந்திரகலையை யுடைய
 சடையானும் { சடைமுடியை யுடைய
 னான சிவனும்
 பிரமனும் நான்முகனும்
 முன் முன்னே கின்று
 தொழுது ஏத்த வணங்கித்துதிக்கும்படி
 இறை ஆதி { ஸ்வாமியாயெழுந்தருளி
 நின்றான் தன் { யிருக்கும்பெருமானுடைய
 இணை அடியே நெஞ்சே அடை—.

***—யற்றுகயாக்களை யறஷ்டிக்கும் வைதிக ப்ராஹ்மணர்கள் வாழ்கிற
 விடம் திருநறையூர் என்பது முன்னடிகளின் கருத்து; “மல்லைச்செல்வ வட
 மொழி மறைவாணர் வேள்விபுள் தெய்யமுல் வார்புகைபோய்த் திடவிசும்பி
 லமர்தாட்டை மறைக்குந்தண் திருப்புவியூர்” (8—9—8.) என்ற திருவாய்
 மொழியை அடியொற்றி யருளிச்செய்கிறபடி. ஹோமாகிக்கிறிற் கிளர்ந்த தூமம்
 ஆகாசமெங்கும் பரவி மறைந்திருக்கப்பெற்ற திருநறையூரில் பிரமன் சிவன்
 முதலான தெய்வங்கள் பணிந்து போற்ற ஸ்வாமியாக எழுந்தருளியிருக்கு
 மென்பிரானுடைய இணையடியே அடை நெஞ்சே! (க)

திண்களக மதிள்புடைகுழ் திருநறையூர் நின்றிணை *
 வண்களக நிலவேறிக்கும் வயல்மங்கை நகராளன் *
 பண்களகம் பயின்றசீர்ப் பாடலிவை பத்தும்வல்லார் *
 விண்களகத் திமையவராய் வீற்றிருந்து வாழ்வாரே.

(கௌ)

திண் திடமாய்
 ண்களம் { (சுண்ணாம்புச்) சாந்து
 இடப்பெற்றதான
 மதிள் திருமதினாலே
 புடை குழ் காற்புறமும் குழப்பட்ட
 திரு நறையூர் திருநறையூரில்
 கிள்குணை { எழுந்தருளியிருந்து பெய்
 பெருமான விஷயமாக,
 வண் ண்களம் அடியை நனைப்பதற்காக

கிலவு எறிக்கும் { கிலாப்போல் விண்களப்
 பெற்ற
 வயல் கழனினை யுடைத்தான
 மக்கை } திருமக்கை காட்டுக்குத்
 நகராளன் தலைவரான ஆழ்வார்
 பண்கள் அகம் { பண்களுக்குள்ளே
 பயின்ற { ஸாரமான பன்னிலை
 அருளிச்செய்த
 சீர் சீர்மை பொருத்திய

பாடல் இவை } இப்பாசாங்கன் பத்தையும்
பத்தும் }

வல்லார் ஒதவல்லவர்கள்

விண்கள் { மேலுலகங்களுள் முக்கிய
அகத்து { மான பரமபதத்தில்

இமையவர் { நித்யஸூரிகளோடு ஒரு
ஆய் { கோஷ்டியாய்

வீற்றிருந்து பெருமைபெறவிரும்பு

வாழ்வார் வாழப்பெறுவர்.

***—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். இப்பாட்டில் அடிதோறும் களகமென்னுஞ்சொல் திரிபாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

திண்களகமதிள் = இங்குக் களகமாவது சுண்ணாம்புச்சாந்து; ஞானசம்பந்தர் பாடிய தேவாரம் முதல் திருமுறை, சீர்காழிப்பதிகத்தில்—“ களகப்புரிசை கவினாச்சாருங் கவிக்காழி ” என்றவிடத்து இப்பொருளில் பிரயோகங்காண்க.

வண்களக நிலவேறிக்கும் = இங்குக்களகமாவது ஹம்ஸபகி; ‘கலஹம்ஸ’ என்னும் வடசொல்லின் மருஉ; “ வியன் களகத் தேரேறி வேதாவும் வேண்டு வழிச்செல்ல ” (பழம்பாட்டு) என்றவிடத்து இப்பொருளில் பிரயோகங்காண்க. இதற்கு வேறுவகையாகவும் உரைக்கலாம்;—களகம்—நெற்கதிர்; கம்—கீரை, களம்—இடமாகக்கொண்டது; (மருதநிலம்.) அதன் முதன்மைப் பயிர் நெல் ஆகையால், களகம்—நெற்பயிர் என்னும் பொருள் பெறலாம். இப்பொருளும் வியாக்கியானத்திற் கொள்ளப்பட்டதே. ‘கலஹி’ என்ற வடசொல் திரிபு என்னவுமாம்.

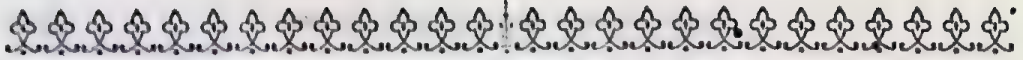
ஈற்றடியில், ‘விண்கள் அகத்து’ எனப்பிரித்துரைப்பதல்லாமல், ‘விண்களகத்து’ என்று கொண்டு முரைக்கலாம்: களம்+அத்து, களகத்து; (நன்னூல்-உருப்புணரியல், கங்.) சபையின் கண் என்றபடி. ‘களம்’ என்ற சொல் சபையெனப்பொருள்படுதலை, “ உளரெனினு மில்லாரோடொப்பர் களனுஞ்சிக், கற்ற செலச்சொல்லாதார் ” (எஃ0) என்ற குறட்பிரயோகத்தாலு முணர்க.

இத்திருமொழி கற்றவர்கள் பரமபதத்திலே போய் நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாய் எம்பெருமானை நிக்யாதுபவம் பண்ணப்பெறுவார்கள் என்ற ராயிற்று. (க0)

அடிவரவு:—பெடை கழி களை தன்ற அகில் பொன் சீர் குலை மறை தின் கிடந்த.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பந்து—பத்தாந்திருமொழி, கிடந்த நம்பி.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதிகம்.]

உரையவதாரிகை:—இத்திருமொழியின் திருநாமப்பாட்டொழிய ஒன்பது பாசாங்களும்கூட 'நமோ நாராயணமே' என்ற மகுடத்தால் முடிவன. இவ்வாழ்வார் திருநறையூர் நம்பிபக்கலிலே திருவிலச்சினை [சங்கசக்ராங்கநம்] பெற்றா றென்று ப்ாஸித்தமாயிருக்கும்; (இவ்வாழ்வாரது சரித்திரத்தில் அதன் விவரணம் காண்க.) இம்முகத்தாலே, திருநறையூர்நம்பி இவ்வாழ்வார்க்கு ஆசார்யபாகுரர். ஆசார்யருடைய திருநாமமே அதுஸந்தேயமாதலால் பெரிய திருமந்தாமாகிற் அத்திருநாமத்தைத் தாமும் அதுஸந்தித்துப் பிறர்க்கும் கற்பிக் கிறாய்மெல்லுகுரர் இத்திருமொழியில், இங்குப் பெரிய திருமந்திரத்தில் ஆதி யத்தங்களை விட்டிருந்தாலும் அவையும் சேர்ந்த திருவஷ்டாசாரமே இங்கு விவகிதமாகும். கீழ் “பேசுமின் திருநாம மெட்டெழுத்தும்” (1—8—9) என்ற பாசாத்தின் விரிவுரையில் இவ்விஷயத்தின் விவரணங்கள் கண்டுகொள்க.

கிடந்தநம்பி துடந்தைமேலிக் கேழலா யுலகை
யிடந்தநம்பி * எங்கள்நம்பி எறிஞரரணழிய *
கடந்தநம்பி கடியாரிலங்கை உலகை யீரடியால் *
கடந்தநம்பி நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே.

(க)

குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	கடியார்	{ கரோமானதன்மையுடைய
மேலி	பொருத்தி	இலங்கை	{ அரசர்கர்
கிடந்த	பன்னிகொண்டிருக்கின்ற		{ வாழுவிலங்கையை
நம்பி	ஸ்வாமியாயும்	கடந்த	காசஞ்செய்த
கேழல் ஆய்	வாஹருபியாகி	நம்பி	ஸ்வாமியாயும்
உலகை	புழியை	உலகை	லோகங்களை
கிடந்த	{ (அண்டியத்திலில் கின்றம்)	நர் அடியால்	இரண்டடியாலே
	{ ஒட்டு விவித் தெடுத்த	கடந்த	அனந்துகொண்ட
நம்பி	ஸ்வாமியாயும்	நம்பி	{ ஸ்வாமியாயுமிருக்கிற
எங்கள் நம்பி	{ எங்களுடைய குறையனைத்		{ ஸர்வேச்வரனுடைய
	{ தீர்க்க வல்லனாயும்	நாமம்	திருநாமத்தை
எறிஞர்	சத்தருக்களினுடைய	சொல்லில்	சொல்லப்பார்க்கில்
அரன்	சோட்டை	நமோ	{ (அது) பெரிய
அழிய	அழியும்படியாக	நாராயணமே	{ திரு மந்திரமாகும்.

***—வராஹகுபியாய்த் திருவவநிதித்துப் பூமியை உத்தரித்த விடாய் திரவும், இராமாவதாரம் செய்தருளி அரக்கரையழித்து இலங்கையைப் பாழ் படுத்தின சிரமந்திரவும், மாவலியின் செருக்கை யடக்கவேண்டி உலகமெல்லாந் தாவின ஆயாஸந்திரவும் திருக்குடந்தையிலே திருக்கண் வளர்த்தருளாரின்ற பெருமான் திருநறையூரில் நிகழாவின்றான் ; அவனுடைய திருநாமத்தை அநுஸந் தித்து வாழ்வோமென்றாயிற்று.

ஒன்பது பாசரங்களிலும் திருநறையூர்ப் பிரஸ்தாவமே இல்லையாயினும், மேல் திருநாமப்பாட்டில் “ நறையூர் நெடுமாலை நாவிற்பரவி நெஞ்சிற்கொண்டு நம்பி நாமத்தை ” என்று தலைக்கட்டுதலால் இப்பாசரங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் திருநறையூர்நம்பியே இலக்கு என்பது விளங்கும். (க)

விடந்தானுடைய வரீவம் வெருவச் செருவில்முனநாள் * முன்
தடந்தாமரை நீர்ப்போய்கை புக்கு மிக்கதாளாளன் *
இடந்தான் வையங் கேழலாகி உலகை யீரடியால் *
நடந்தானுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (உ)

முனநாள்	முன்பொருகால்,	மிக்க	மேன்மைபெற்ற
விடம் உடைய	விஷத்தைபுடைத்தான	தாளாளன்	திருவடிகளை யுடையவனும்
அரவம் தான்	காளியநாகமானது	கேழல் ஆகி	வராஹமூர்த்தியாகி
வெருவ	அஞ்சுப்படியாக	வையம்	பூமியை
முன்	{ இடைப்பிள்ளைகளின் முன்னே	இடந்தான்	{ குத்தியெடுத்துக் கொணர்ந்தவனும்
தட தாமரை	பெரியதாமரைகளை யுடைய	நீர் அடியால்	இருண்டடியாலே
பொய்கை நீர்	{ (யருணியின் ஒரு மடுவின்) நீரில்புகுந்து	உலகை	உலகங்களை
புக்கு		நடந்தா	{ அனந்தகொண்டவனுமான
செருவில்	{ (அந்த நாகத்தோடு) போர்செய்ததில்	னுடைய	{ எம்பெருமானுடைய
		நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே—.	

***—யமுனையின் ஓர் மடுவிலிருந்துகொண்டு விஷாக்கிரியினால் அனைவரையும் தழித்துவந்த காளியநாகத்தின் கொழுப்பையடக்கினவனும், வராஹாவதாரமும் த்ரிவிக்கராவதாரமும் செய்தருளிப் பூமியை ஸ்வாநிதப் படுத்திக்கொண்டவனுமான பெருமானுடைய திருநாமம் திருவஷ்டாகூடம்.

விஷ மென்னும் வடசொல் விடமெனத்திரிந்தது. மிக்க தாளாளன் = காளியன் தலைமேல் திருவடிகளையிட்டு நர்த்தனமாடினவ னென்றவாறு.

“பொய்கையிலே போப்புகுக்கு அவனைத்துரத்தின ஏற்றத்தையுடையவன்” என்றும் விபாக்கியானமிருப்பதால் இப்பொருளுக்குச்சேர “ தாடாளன் ” என்ற பாடமும் கொள்ளத்தக்கதே. (உ)

பூணதனலும் தறுகண்வேழம் மறுக * வளைமருப்பைப்
பேணன்வாங்கி அமுதங்கொண்ட பேருமான் திருமார்வன் *
பாணுவண்டு முரலுங் கூந்தல் ஆய்ச்சிதயிர் வெண்ணெய் *
நாணுதுண்டான் நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (நு)

பூணத	கூட்டுத்தறிக்குப் பிடிபடாமல்	திரு மார்வன்	{ பிராட்டியை மார்பிலுடையவனும்
அனலும்	சிறிக்கொண்டிருப்பதும்	வண்டு	வண்டுகளானவை
தறுகண்	{ வட்டமான கண்களை புடையதுமான	பாண் ஆ	இசையிலேபொருந்தும்படி
கேழம்	{ (குவலயாபிடமென்னும்) யானையானது	முரலும்	ஒலிசெய்யப்பெற்ற
மறுக	குடல்சூழும்பும்படி	கூந்தல்	மயிர்முடியையுடையனான
பேணன்	அதை மதியாதவனும்	ஆய்ச்சி	{ இடைச்சியாகிய யசோதையினது
வளை	{ (அதன்) வளைந்த மருப்பை { கொம்புகளை	தயிர்	{ தயிர்கெண்ணெய் முதலிய வற்றை
வாங்கி	பறித்தெறிந்தவனும்	நாணுது	வெண்காமல
அமுதம்	{ (கடலிலின்றும்) கொண்ட அமுதத்தைக் கடைந் பெருமான் தேடுத்த பெருமை பொருந்தியவனும்	உண்டான்	{ (கனவுசெய்து) உட்கொண்ட வனுமான எம்பெருமானது
			நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே—.

* * *—யின்னிழுவென்று வியாஜம் வைத்துக் கம்ஸனூலழைக்கப்பட்டு அவனது அரண்மனையை நோக்கிச்செல்லுமளவில், வாசலில் மதமூட்டி நிறுத்தப் பட்டிருந்த குவலயாபிடமென்னும் மதயானை சிறிவர, அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தக்களிரண்டையும் செற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆபுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ்யானையை உயிர் தொலைத்தவனும், கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தையெடுத்து அமரர்கட்குத் தந்தருளினவனும், * அமுதில் வரும் பெண்ணமுதத் தனக்காக்கிக்கொண்டவனும், யசோதைப்பிராட்டி ஏராரிடையோவ எத்தனையோர் போதுமாய்க் கடைந்து சேமித்துவைத்த தயிர் வெண்ணெய் நெய் பால் முதலியவற்றைக் கனவுவழியிலே வாரியுண்டவனுமான பெருமானுடைய திருநாமம் திருவஷ்டா கூறம்.

தறுகண்வேழம்—“ஐதிர்பாயுத்தமான வட்டணித்த கண்ணையுடைத்தா யிருக்கிற குவலயாபிடம்” என்பது வியாக்கியான வாக்கியம். ‘தறுகண்மை’ என்று அஞ்சாமைக்குப் போதலால் இக்குத் தறுகண் என்று முழுச்சொல்லாய் ‘ஒருவர்க்கும் அஞ்சாதிருந்த யானை’ என்று பொருளாகவுமாம்.

இரண்டாமடியில் “அமுதங்கொண்ட பேருமான்” என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியான மருளாகின்ற பெரிமவாச்சார்பின்னை “கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தை வாங்கி அதை அஞ்சார்க்கு வரக்கடவ ப்ரிதி தனக்குண்டாம்படி

யிருந்தான்” என்று அருளிச்செய்திருப்பதுகொண்டு சிலர் “அமுதங்கோண்
கேந்த பெருமான்” என்று பாடமோதுவர்; அது மறுக்கத்தக்கதே; யாப்பிலக்க
ணத்திற்கு ஒவ்வாது. மேல் பதினோம் பத்தில் (11—7—1.) “நீனாகஞ்சுற்றி
நெடுவரைநட்டு ஆழ்கடலைப், பேணன் கடைந்து அமுதங்கோண்கேந்த பெம்
மானை” என்றுள்ள பாடம் இவ்விடத்திற்கு வேண்டா. ஆகில், பெரியவாச்சான்
பிள்ளையின் வியாக்கியான வாக்கியம் பொருந்துமாறென்? என்னில்; பொருந்
தாமை யொன்றுமில்லை. ‘உகந்த’ என்பதற்குப்பொருளாக அருளிச்செய்தா
ரல்லர்; ‘அமுதம் தந்த’ என்னவேண்டியிருக்க, அங்ஙனருளிச்செய்யாமல்
“அமுதங்கோண்ட” என்று தன்பேறாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருப்பதற்குக்
கருத்துரைத்தாரத்தனை. அவ்விடத்து அரும்பதவுரையாலும் இது விளங்கும்.

“பாணவண்டு முாலுங்கூந்தலாய்ச்சி” என்றது—பூமலைகுடியுய கூந்தலாள்
என்றபடி. நாணது உண்டான்=‘வெண்ணைய் களவு செய்தோமென்பதற்காக
யசோதை நம்மை எவ்வளவு பரிபவப்படுத்தினாலும் அது நமக்கு உவப்பே’
என்று பரிபவங்களை போக்யமாகக்கொண்டு உண்டானென்கை. (ங)

கல்லார் மதிள்குழ் கச்சிநகருள் நச்சிப், பாடகத்துள் *
எல்லாவுலகும் வணங்க இருந்த வம்மான் * இலங்கைக்கோன்
வல்லாளாகம் வில்லால்முனிந்த வெந்தை * விபீடணற்கு
நல்லாணுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (ச)

கல் ஆர் மதிள்	கருங்கல்லால் கட்டப்பட்ட	இலங்கை	வங்காதிபதியான ராவண
குழ் கச்சி	திருமதிள்களால் குழப்	கோன்	னுடைய
கருள்	பட்ட காஞ்சிபுரத்தில்	வல் ஆன்	மிகவும்பலிஷ்டமான
		ஆகம்	சரீரத்தை
நச்சி	வலிக்கவிரும்பி	வில்லால்	வில்லாலே சேரியழித்த
எல்லா		முனிந்த	
உலகும்	லோகமெல்லாம்	எந்தை	ஸ்வாமியும்
வணங்க	வணங்குமாறு		
பாடகத்துள்	திருப்பாடகமென்னுள்	விபீடணற்கு	விபீஷணனாவான்
	திருப்பதியில்	நல்லா	விஷயத்தில் நன்மை
இருந்த	வீற்றிருக்கின்ற	னுடைய	புரிந்தவனுமான
அம்மான்	ஸ்வாமியும்,		எம்பிரானது
			நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே—.

* * *—கல்லுயர்ந்த நெடுமதிள்குழ் கச்சியில் திருப்பாடகமென்னுள் திருப்
பதியில் எல்லாவுலகும் வணங்க வீற்றிருப்பவனும் இராவணனை நிகரணித்து
விபீஷணனாவானே அதுகரணித்தவனுமான பெருமானுடைய திருநாமம் திரு
வஷ்டாகூடம்.

பாடகம்=பெரியகாஞ்சிபுரத்திலுள்ள பாண்டவதுதர்ஸந்திதி. ‘பாடு அகம்’
என்று பிரிக்க. பெருமைதோற்ற எழுந்தருளி யிருக்கும். நலம் என்க. கண்ண
பிரான் பாண்டவதுதனய்த் துரியோதனனிடஞ் சென்றபொழுது துரியோதனன்

ரஹஸ்யமாகத் தனது ஸபாபண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறையொன்றைத்
தோண்டிவித்து அதில் அனைகமல்லர்களை ஆபுதபாணிகளாய் உள்ளேயிருக்க
வைத்து அப்பரிசுதியைப் பிறர் அறியவொண்ணாதபடி முங்கிற்பிளப்புக்களால்
மேலேழுடி அதன்மேற் சிறந்த சக்காஸைமொன்றை அமைத்து அவ்வாஸநத்தில்
கண்ணனைவிற்பிறுக்கச் சொல்ல, அங்ஙனமே ஸ்ரீக்குஷ்ணன் அதன்மேல் ஏறின
மாத்திரத்திலே முங்கிற்பிளப்புக்கள் முறிப்பட்டு ஆசனம் உள்விறங்கிப் பிலவறை
விற செல்லுமானில், அப்பெருமான் மிகப்பெரிதாக விச்வரூபமெடுத்துப் பல
கைகளையும் கால்களையுங்கொண்டு எதிர்க்கவே அப்பிலவறையிலிருந்த மல்லர்கள்
அழிந்தனர். அப்போது கொண்ட விச்வரூபத் திருக்கோலத்திற்கு ஸ்மாரகமாகப்
பெரிய திருமொழியோடே ஸேவைஸாதக்குமிடம் பாடகம்: பாடு—பெருமை.
அகம்—ஸந்திதி. (“அரவுகள் கொடியோனவையுளாசனத்தை” அஞ்சிடாதே யிட,
அதற்குப் பெரியமாமேனி. அண்டமுநிருவப் பெருந்திசை யடங்கிட சிமிர்ந்
தோன்” என்ற (பெரிய திருமொழிப்) பாசரத்தில் அதுஸந்திக்கப்பட்ட திரு
மேனி வளர்த்தியோடே ஸேவைஸாதக்குமாறு காண்க. (ச)

குடையா வ்ரையால் நிரைமுன்காத்த பேருமான் * மருவாத
விடைதானேழும்வேன்றான் கோவல்நின்றான் * தேன்னிலங்கை
அடையாவரக்கர் வியப்பொருது மேலி வேங்கூற்றம் *
கடையாவுண்ணக் கண்டான்நாமம் நமோநாராயணமே. (ரு)

முன்	முன்பொருகாலத்தில்	அடையா	{ தண்ணீர்ப்பணியாதவர்க ளான
குடையும்	{ குடையாகக்கொண்ட	அரக்கர்	ராஷ்டிரர்கள்
வரையால்	{ கோவலத்தகவிரியினால்	வீய	அழியும்படி
கிணர்	பசுக்கட்டங்களை	பொருது	போர்புரிந்து
காத்த	{ (பெருமையுயில் கின்றம்)	வெங்கூற்றம்	கொடியமிருத்தியுளானவன்
பேருமான்	{ காத்தருளின பேருமானும்.	மேலி	{ (அஞ்சாமல்) பொருந்தி யிருந்து
மருவாத	{ எதிரிட்ட ஏழுளருதகளை	கடைசு	இதுவே காரியமாக
விடை ஏழும்	{ புன் வலியடக்கினவ னும் *	உண்ணக்	{ (இலங்கையைப்) புறிக்கும் படி செய்தவனுமான
கோவல்	{ திருக்கோவலரில்	கண்டான்	{ பெருமானுடைய
நின்றான்	{ கிண்டிதருக்கோலமா யிருப்பவனும்	நாமம் சொல்லில்	நமோநாராயணமே—.
தேன்	{ தென்னிலங்கையி		
துலங்கை	{ வருத்தவாகையி		

* * *—இத்திரன், இடைபர்கள் வழக்கப்படி தனக்கிட்ட பூஜையைக்
கண்ணபிரான் விலக்கித் தானே ஆழ்ந்து செய்தானென்ற சீற்றத்தினால் ஏழுநாள்
விடாமலுழைப்பெய்தித்தொது ஒரு குடையெடுப்பாரைப் போலே மலையைமெடுத்
துப் பிறித்துக் கோவலரைக் கோவலையையும் காத்தருளினவனும், நப்பின்னைப்
பிராட்டியின் பண்புநிறைந்த இடைபுறவந்த எழுவர்ப்பங்களையும் வலியடக்கி

அவனை மணந்துகொண்டவனும், இலங்கையிற் புகுவதற்கு அஞ்சி நடுங்கிக்கொண்டிருந்த யமன் அஞ்சாதே உட்புகுந்து ராக்ஷஸவர்க்கங்களைப் பகிக்குமாறு செய்தவனும், இப்பெருமைகளெல்லாம் பொலியத் திருக்கோவலூரில் உலகளந்த திருக்கோலமாக ஸேவைஸாதிப்பவனுமான பெருமானுடைய திருநாமம் திரு வெட்டெழுத்து. (ரு)

கானவெண்கும் குரங்கும் முசுவும்படையா * அடலரக்கர்
மானமழிந்துகின்ற வென்றியம்மான் * எனக்கென்றும்
தேனும்பாலும்முதுமாய திருமால் திருநாமம் *
நானுஞ்சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோநாராயணமே. (கூ)

கானம்	}	காட்டுக்கரடிகளையும்	திரு மால்	திருமாலினுடைய,—	
எண்கும்		எனக்கு	எனக்கு		
குரங்கும்		குரங்குகளையும்	என்றும்	எப்போதும்	
முசுவும்	}	'முசு' என்னுஞ்சாதிக் குரங்குகளையும்	தேனும்	}	பரமபோக்யமாயிருக்கின்ற
படை ஆ		சேனையாகக் கொண்டு	பாலும்		
அடல் அரக்கர்		கொடிய ராக்ஷஸருடைய	திரு நாமம்	}	திருநாமமாயி
மானம்	செருக்கை	நமோ	நாராயணம்		
அழித்தி	}	அழியச்செய்த	நானும்	}	நானும் உச்சரித்தேன்;
கின்ற		சொன்னேன்			
வென்றி	}	ஐயசிலனான ஸ்வாமியுமான	நமரும்	}	நம்மைச்சேர்ந்தவர்களும்
அம்மான்		உரைமின்	சொல்லுங்கோள்.		

* * * —அவார்த்தரபேதங்களோடு கூடிய வாக்ஷஸமுஹங்களை ஸேனையாகக் கொண்டுபுகுந்து ராவணாதி ராக்ஷஸருடைய செருக்கையடக்கி வெற்றிபெற்ற பெருமானுடைய திருநாமம் தேனும் பாலும் அமுதும்போலே பரமபோக்கியமானது; அதனை நான் அதுஸந்தித்து ஆநந்திப்பது போல என்னோடுஸம்பந்தமுடைய நீங்களும் அதுஸந்தித்து ஆநந்தியுங்கள் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியை நோக்கி யருளிச்செய்தாராயிற்று.

“[நானும் சொன்னேன்.] இதர விஷயங்களினுடைய பேரையே சொல்லிப் போந்த நானுமன்றோ சொன்னேன்; இனியதுகண்டால் எல்லார்க்கும் கொள்ளத் தட்டில்லையிதே. என்னோடுஸம்பந்தமுடையா சொல்லாரும் இத்தையே சொல்லிப் போருங்கோள்..... ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் இதொழியவேறொரு திருநாம முண்டாக நினைத்திருப்பாரில்லை.” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்க.

நின்றவரையுங் கிடந்தகடலும் திசையுமிருநிலனும் *
ஒன்றுமொழியாவண்ணம் எண்ணிநின்றவம்மானார் *
குன்றுகுடையாவேதேத அடிகளுடையதிருநாமம் *
நன்றுகாண்மின்தோண்டார் சொன்னேன் நமோநாராயணமே. (எ)

கின்ற வரையும் { ஸ்திரமாக கிற்கின்ற
மலைகளும்
கிடந்த கடலும் { வற்றாதேயிருக்கின்ற
ஸமுத்திரமும்
நிசையும் திக்குக்களும்
இரு நிலையும் பரந்த பூமியும்
(ஆகிய இவையெல்லாம்)
ஒன்றும் ஒழியா வண்ணம் { கிறிதும் பாழாகாதபடி
எண்ணி கின்ற { ஸங்கல்பத்தாலே பாவாற்ற
கித்யமாகிக்கொண்டே
வருகிற

அம்மானார் ஸ்வாமியும்
குன்று கோவர்த்தனமலையை
குடை ஆ எடுத்த அடிகளுடைய { குடையாகவேந்தின
ஸ்வாமியுமானவ
னுடைய
திருநாமம் நமோநாராயணம்—;
தொண்டர் ஒ பத்தர்களே !,
நன்று சொன்னேன் காண்மின்.

* * *—பூமிக்கு ஆணியடித்தாற்போலே பேராதே கிற்கிற குலபர்வதங்கள், கரையை அதிகாமியாமல் கிடந்தவிடத்திலே கிடக்கிற கடல்கள், நிசைகள், பாப்புடைத்தான பூமி ஆக இப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்கள் ஒன்றும் ஒருகாலும் குறையவொண்ணாநென்று தன்ஸங்கல்பத்தாலே இவற்றை மேன்மேலும் உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கும் பெருமைவாய்ந்தவனும், கோவர்த்தனமென்னுங்கொற்றக்குடையேந்தினவனுமான ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமமாகிய திருவஷ்டாக்ஷாமே நமக்கு நன்று; தொண்டர்களே ! அத்திருநாமத்தையே நான் அதுஸந்தியாகின்றேன். (கீங்களும் அதனையே சொல்லுங்கோ ளென்பது கீழ்ப்பாட்டிலிருந்து வருவித்துக் கொள்ளவுரியது.) (எ)

கடுங்கால்மாசி கல்லேபோழிய அல்லேயெமக்கேன்று
படுங்கால் * நியேசரணென்று ஆயரஞ்ச அஞ்சாமுன் *
நெடுங்காற்குன்றம்குடையோன்றேந்தி நிரையைச் சிரமத்தால் *
நடுங்காவண்ணம் காத்தான்நாமம் நமோநாராயணமே (அ)

கடு கடுமையான
கால் காற்றோடுகூடிய
மாசி மேகமானது
கல்லே { கற்களையே
போழிய { வர்ஷிக்கையில்.
எமக்கு { (இது) எங்களுக்குக் கான
அல்லே { ராத்ரியாகவேயிருக்கின்
என்று { நது' என்று
படுங்கால் கெஞ்சிலேபட்டு
ஆயர் துடையங்கள்
நியேசான் { (எமக்கு) நீயே யுசலாக
என்று அஞ்ச { நெண்பென்று சொல்லி
தஞ்சியருக்க.

அஞ்சாமுன் { அந்த அச்சத்தினுடைய
காரியம் பலிப்பதற்கு
முன்னே
கெடு கால் { சுற்று மலைகளையுடைத்தான
குன்றம் { வொரு கோவர்த்தன
ஒன்று { மலையை
குடை எந்தி { குடையாகவெடுத்தப்
பிடித்து
கிரையை பசுக்கட்டங்களை
சிரமத்தால் ஆயாஸத்தினால்
கடுங்கா வண்ணம் { கோஷ்படாதபடி
காத்தான் { கடித்த பெருமானுடைய
நாமம் நமோநாராயணம்—.

* * *—இந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் கடுங்காற்றோடு கூடின கல்மழையைப் பெய்விக்க, எங்கும் இருள்முடிப் போனதனால் ‘அந்தோ! நமக்கு இது பிரளயத்தில் செல்லுகிற காளராத் திரியாயன்றோ இருக்கிறது; இவ்வாபத்திற்கு நாம் எங்குனே தப்பிப்பிழைக்கப் போகிறோம்!’ என்று இடையர்களுடைய நெஞ்சிலே பட்டு ‘நாங்கள் எங்கள் காரியத்துக்குக் கடவோமல்லோம்; நீ எங்களுக்கு ரக்ஷைகளுகவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்க, அவர்களுடைய பயத்திற்கு அவகாசமின்றியே உடனே மலையைக் குடையாகத் தரித்துக் காத்தருளின பெருமானது திருநாமம் திருவெட்டெழுத்து.

“தான் அறிந்த ஆபத்தும் விலக்காமையுமிதே வேண்டுவது ரக்ஷிக்கைக்கு; ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தில் கண்ணழிவிலையே” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி இங்கு உணரத்தக்கது.

அல்—இரவு. கிரமம்—‘ஸ்ரஃ’ என்னும் வடசொல்விகாரம். (அ)

பொங்குபுணரிக் கடல்குழாடை நிலமாமகள் மலர்மா மங்கை * பிரமன்சிவனிந்திரன் வானவர்நாயகராய * எங்களடிகள் இமையோர்தலைவருடைய திருநாமம் * நங்கள்வினைகள் தவிரவுரைமின் நமோநாராயணமே. (க)

பொங்கு புணரி	{ மேன்மேலும் கிளர்கின்ற அலைகளையுடைய	வானவர்	{ (மற்றுமுள்ள) தேவர்களுக்கும்
கடல்	ஸமுத்தத்தை	நாயகர் ஆய	நீர்வாஹனும்
குழ் ஆடை	{ தனக்குச் சுற்றிக்கொள்ளும் வஸ்த்ரமாகவுடையான	எங்கள் அடிகள்	{ எங்களுக்கு ஸ்வாமிபும்
திலம் மா மகள்	பூமிப்பிராட்டிக்கும்	இமையோர்	{ கித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனுமான
மலர் மா மங்கை	{ பெரிய பிராட்டியார்க்கும்	தலைவருடைய	{ பெருமானுடைய
பிரமன்	நான்முகனுக்கும்	திருநாமம்	நமோநாராயணம்—; (அதனை)
சிவன்	குதானுக்கும்	நங்கள் வினைகள்	{ கம்முடைய பாவங்கள்
இந்திரன்	இந்திரனுக்கும்	தவிர உரைமின்	{ தொலையுமாறு சொல்லுங்கள்.

* * *—கிளர்ந்ததிறையை யுடைத்தாயிருக்கிற கடலை ஆடையாகவுடைய ளான பூமிப்பிராட்டி, பெரியபிராட்டியார், பிரமன், சிவன், இந்திரன், மற்றுமுள்ள தேவர்கள் இவர்கட்கெல்லாம் நாதன் என்பதே நாராயணநாமத்தின் அர்த்தமென்பது இப்பாட்டால் வெளியிடப்பட்டவாறு. “துஞ்சும்போதழைமின் துயர் வரில் நினைமின் துயரிலீர் சொல்லிலும் நன்றும், நஞ்சுதான் கண்டிர் நம்முடை வினைக்கு நாராயண வென்னும்நாமம்” என்று முதல் திருமொழியி லருளிச்செய்ததை ஸ்மரிப்பியா நின்றுகொண்டு ‘நங்கள்வினைகள் தவிரவுரைமின் நமோ நாராயணமே’ என்றார். (க)

வாலித்தடஞ்சூழ் மணிமுத்தாற்று நறையூர்நமோலை * நாவின்பரவி நஞ்சில்கொண்டு நம்பி நாமத்தை * காலித்தடங்கண் மடவார்கேள்வன் கலிய னோலிமாலை * மேலிச்சொல்ல வல்லார்பாவம் நில்லா வ்யுமே. (க௦)

வாவி	கடைவாவிக்களாலும்	காவி தடகன்	{ கருநெய்தற் பூப்போன்று பாந்த கண்களை யுடைய மடவார்கட்கு விரும்பத் தருந்தவராயிருந்த
தடம்	தடாகங்காளாலும்	மடவார்	
குழ்	குழப்பட்டதும்	கேள்வன்	
மணிமுத்தாறு	{ மணிமுத்தாற்றை யுடையதுமான	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
நிறையூர்	{ திருநிறையூரி லெழுந்தருளி யிருக்கிற	ஒலி	அருளிச்செய்த
கெடு மரலை	ஸர்வெச்சவாளை	மரலை	இச்சொல்மாலையை
காவில்	காவினால்	மேவி	விரும்பி
பாவி	அறித்தும்	சொல்ல வல்லார்	{ சொல்ல வல்லவர்களுடைய பாபங்கள்
கெஞ்சில்	{ கெஞ்சில் கிந்தித்தும் கொண்டி	பாவம்	
நம்பி		நில்லா	நிற்கமாட்டாமல்
காமத்தை	{ அந்தத் திருநிறையூர் நம்பியின் திருநாமம் விஷயமாக,	வீயும்	அழிந்துபோம்.

* * *—திருநிறையூர் நம்பியின் திருநாமமாகிய திருவெட்டெழுத்தைக் குறித்துத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இத்திருமொழியை ஓத வல்லவர்கள் ஸர்வபாபகிரிமுத்தராய் தித்யாதுபவம் பண்ணப் பெறுவர்க ளென்று பயனுரைத்த பாகரம் இது.

திருநிறையூர் ஸர்திதியருடனுள்ள திவ்யபுஷ்கரிணிக்கு மணிமுத்தாறென்று திருநாமமின்ப. திருக்கோட்டியூருகிற் பெருகும் மணிமுத்தாறு வேறு.

“காலித்தடங்கண் மடவார் கேள்வன்” என்றது முன்புற்ற நிலைமையைக் கவிசித்தாம்; இவ்விடத்திலே விபாக்கியானவாக்கியம் காண்பின்; [காவியித் யாகி.] முன் எனக்கு ஏற்றமாக கினைத்தி ருப்பது இது; இப்போது எனக்குப் பிறந்த செய்கியும் கண்டுகோளே; இப்போது மனோவாக்காயங்கள் முன்றுக்கும் இதுவே விஷயமானபடி கண்டுகோளே.” (௧௦)

அடிவரவு:—கிடந்த விடம் பூனாது கல் குடை காணம் கின்ற கங்கால் போக்கு வாவி டறவா.

பத்தாத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

தீயர் திருவடிகளே சாணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்பெய்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பேரியதிருமொழி ஆறும்பத்து உரை
முற்றப்பெற்றது.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி.

ஏழாம்பத்து—முதல் திருமொழி,

க ற வ ா ம ட ந ா கு.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதிகம்.]

கறவாமடநாகு தன்கன் றுள்ளினாற்போல் *
மறவாதடியேன் உன்னையே யழைக்கின்றேன் *
நறவார்பொழில்கூழ் நறையூர்நின்றநம்பி! *
பிறவாமை யெனைப்பணி எந்தைபிரானே !

(க)

கறவு ஆர்	தேன்மிக்க சோலைகளால்	அடியேன்	அடியேன்
பொழில்	கூழப்பட்ட	மறவாது	ஓயாமல்
நறையூர்	திருநறையூரில்	உன்னையே	} உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடாவின்றேன் ;
நின்ற	சித்யவாஸம் பண்ணுகிற	அழைக் கின்றேன்	
நம்பி	ஸ்வாமிக்!,	எந்தை	} எனக்குத்தந்தையான பிரானே !
கறவா	பாஸகரவாத	பிரானே	
மட நாகு	இளம்பசுவை	எனை	என்னை
தன் கன்று	{ அதுதன்னுடைய கன்றானது	பிறவாமை	{ (இனி ஸம்ஸாரத்தில்) பிறவாதபடி
உள்ளினால்	} நினைத்துக் கத்துமாபோலே	பணி	செய்தருளாய்.
போல்			

* * *—திருநறையூர்ப் பெருமானே ! உன்னை இஷ்டவிடாது அநுபவிப் பதற்கு இடையூறான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தைக் கழித்தருளாய் என்கிறார். கன்றுக் குட்டியானது தனது தாய்ப்பசு பால் சுரவாவிடில் அதனையே நினைத்துக் கதறுமா போலே பேறு பெறாத அடியேன் ஓயாது உன்னையே சொல்லிக் கதறுகின்றேன் ; இன்னமும் எத்தனைகாலம் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து அநர்த்தப் படு வேன் ? பட்டதெல்லாம் போதாதோ ? இனி எனக்குப்பிறவி நேராதபடி கடா சித்தருளாய் என்றாராயிற்று.

பின்னையமுதலார் என்னுமாகிரியர் இப்பாட்டின் முதலடிக்குப் பொருள் சொல்லப் புகுந்து, “கறவா மடநாகு—கறவாத மடநாகானது, தன்கன் றுள்ளி னாற்போல்—தன் கன்றை நினைக்குமாபோலே” என்று பொருள் சொல்லப் பார்த்து, இவ்வர்த்தம் இரண்டாமடியோடு சேராமையாலும் வேறுவகையாகப்

பெருள் பொல்ல ஸ்பிரியாமையாலும் சிறிது வருத்தப்பட்டார் ; (நாகானது நன் கன்றை நினைத்துப் போலே என்றால் நாகின் ஸ்தானத்திலே ஆழ்வாரான தம் மையுந் கன்றின் ஸ்தானத்திலே எம்பெருமானையும் கொள்ளவேண்டி வருகையாலே இது அமைக்காமென்று மிடிப்பட்டார்.) அவ்வளவிலே, பட்டரிடத்தில் பெருள்கேட்ட ஹதய் அவ்வழிதனுர் கோஷ்டியிலே இருக்கக்கண்டு அவரை நோக்கி “இவ்விடத்திற்கு பட்டர் கிர்வஹிப்பது எங்கனே ?” என்று கேட்க ; ‘நாக’ என்பதை இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொண்டு, கறவாமிடநாகைத் தன் என்மய்வினாற்போல் என்று பட்டர் கிர்வஹிக்கும்படி என்றாராம். ‘நாகுதன்—நானேடைய, கன்று—கன்றானது, உள்ளினாற் போல்—தாயையே நினைத்துக் கடுத்துமா போலே’ என்றுரைப்பது முண்டு. நாகு—இளம்பெண்மாடு. பால்பவாத பகலின் ஸ்தானத்திலே அருள்புரியாத எம்பெருமான் கொள்ளப்பட்டான்; கத்துகின்றகன்றின் ஸ்தானத்திலே தம்மைவைத்துக் கொண்டார்.

உன்ன மறப்பதற்கு நேருவான இக்கிலத்தில் பிறத்துவைத்தும் மறவாதே, இயற்கையான அடிமையை உணர்ந்து உன்னையே அழைக்கின்றேனென்பது இரண்டாமடி.

நறவு—தேனுக்கும் வாஸனைக்கும் பெயர். பிறவாமை எனைப்பணி= பிறப்பது என்பதும் (எம்பெருமானே) மறப்பது என்பதும் பரியாயம் போலுமாதலால், இவியொருகாலும் உன் திருவடிகளை நான் மறவா திருக்கும்படி அருள்புரியவேணு மென்றவாறு. (க)

வற்குமுதுநீரோடு மால்வரையேழும் *

துற்றுக முன்துற்றிய தோல்புகழோனே !*

அற்றேனடியேன் உன்னையே யழைக்கின்றேன் *

பெற்றே னருள்தந்திடு என்எந்தைபிரானே !

(உ)

வற்கு முது } ஒருகாலும் உடியாத
நீரோடு } கடல்சீனையும்
மால் } பெரிய
உரை எழும் } குலபர்தங்களைழையும்
முன் } முன்பொருகால்
அற்ற ஆக } ஒருகபனமாக
துற்றிய } வாரிவிழுக்கின
தோல் } சாச்சுதமான கீர்த்தியை
புகழோனே } புடையவனே !,

அற்றேன் } உனக்கே உரியேனாய்த்
அடியேன் } தீர்க்கிருக்கிற
அடியேன்

உன்னையே } உன்னையேசொல்லிக்
அழைக்கின்றேன் } கூப்பிடுகின்றேன் ;

பெற்றேன் } இப்படி உன்னையே
அழைக்கும்படியான
பாக்கியத்தைப்
பெற்றேன் ;

என் எந்தை பிரானே !—;

அருள் தந்திடு கிருபைசெய்தருளவேணும்.

* * *—தீழ்ப்பாட்டில் “மறவாதடியே னுன்னையே அழைக்கின்றேன்” என்றதும் மிகையன்றே ; பிராய காலத்தில் உலகங்களை பெல்லாம் திருவாரிற் றல்லையத்துக் காத்தருளினாயே, அப்போது ஆரேனும் கூப்பிட்டோ காத்தரு

ளிற்று? பிராணிகளின் நோயைப்பறிந்து பரிஹரிக்கும் மாதாவைப் போலே நியே முற்பட்டான்றோ காத்தது. அப்படி உன் பேறாகக் காத்தது வெண்டுகிறதும்; நானும் உன்னை நோக்கிக் கூப்பாடு பேடுவதைக் கண்டாகிலும் இரங்கியதா லாகாதோ? என்கிறார்.

முதலடியில் கடல்களையும் மலைகளையும் சொன்னது மற்றுமுள்ள சாசனங்க ளெல்லாவற்றிற்கும் உபலக்ஷணமென்க; “மஞ்சாடுவையோடுங் கடல்களையும் வானகமும் மண்ணகமும் மற்றுமெல்லாம், எந்நாபல் வடிநீரடங்கி ஆகின்றமேலோ ளினந்தளிரிற் கண்வளர்ந்த விசன்” என்றாரிறே.

குற்று—கபனம். இத்தனைபிரபஞ்சங்களையும் ஒரே கவையாக உட்கொண் டனென்கை. “அண்டமெலா முண்டையென்ப சநிபாதர் ஆங்கவை நி, உண்டருளுங் காலத்தில் ஒரு துறவர்க்கு ஆற்றவால்” என்றார் ஐயங்கார் திருவ ரங்கக் கலம்பகத்தில். உண்ட வுலகமெல்லாம் ஒரு கவனத்துக்கும் போதவில்லையாம். தொல்புகழோனே! = இப்படியே பலகாலும் ஆசிரித ரகதனம் பண்ணிப் பண்ணிப் படைத்தபுகழ் எல்லைபற்ற நென்கை. அற்றேன்— வேறொரு வர்க்கும் உரியேனாகாதபடி உனக்கே அற்றுகின்றவன் என்றபடி. (௨)

தாரேன்பிறர்க்கு உன்னரு ளென்னிடைவைத்தாய் *

ஆரேனதுவே பருகிக் களிக்கின்றேன் *

காரேய்கடலே மலையே திருக்கோட்டி

யூரே * உகந்தாயை உகந்தடியேனே.

(௩)

(திருநறையூர்ப் பெருமானே!)

உன் அருள் உனது திருவருளை
என்னிடை அடியேன்பக்கவிலே
வைத்தாய் கிலைநிறத்தினாய்;
(இனி இவ்வருளை)
பிறர்க்கு வேறொருவர்க்கும்
தாரேன் { விட்டுக் கொடுக்கக்
கடவேனல்வேன்;
கார் ஏய் } மேகங்கள் படியப்பெற்ற
கடலே } திருப்பாற்கடலையும்
மலையே திருமலையையும்

திருக் கோட்டியூரே } திருக்கோட்டியூரையும்
உகந்தாயை { திருவுள்ளமுவந்து
திருப்பிடமாகக்
கொண்டிருக்கிறவுள்ளை
அடியேன் உகந்த } அடியேன் விரும்பி
ஆரேன் பார்வாப்தி பெருநகராகி
அதுவே அவ்வருளையே
பருகி அருபவித்து
களிக் } வந்தொலப்பகன்றேன்.

* * *—அடியேனுடைய பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டி யநுமால் நி உபேசுநிக்கு மனவிலும் உன்னையே தொடர்ந்து நான் கூப்பிடும்படியாக இவ்வளவு அருள் என்மேல் டுசய்து வைத்திருக்கின்றாய்; இப்படிப்பட்ட அருளுக்கு மற்று ஆரேனும் இலக்காக வல்லாருண்டோ? இவ்வருள் பெற்றவன் காரே, நவனே யாவன்; இப்படிப்பட்ட அருளை நி வேறொருவரிடத்தில் சொந்தா திருக்கிறதும் நான் ஸம்மதிக்க மாட்டேன்; உன்னுடைய கிருபையை அநுபவித்து ஒருகாலும்

பர்யாப்தி பெறுதவனாகி மேன்மேலும் அபிநிவேச முடையனாப் அதையே அது பவித்துச் செருக்குற்று யமாதிகள் தலையிலே அடியிட்டுத் திரியும்படி யானேன் என்குறார்.

பின்னடிகட்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தி காண் மின்:—“ஸௌபரி பலவடிவு கொண்டாப்போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு அவ்வோ விடங்கள் தோறும் இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை யென்னும்படி வர்த்தியா நின்றான் ” என்று. அதாவது— ஸௌபரி என்கிற ஒரு மாமுனிவன் நீர் திலையி லிருந்து கொண்டு தவம்புரியா நின்றவளவில் அங்கு மீன்க ளெல்லாங்கூடிக் களித்து விளையாடா நின்றமையைக் கண்ணுற்று ‘நாமும் இப்படி குடும்ப வாழ்க் கையிற்கூடி நின்று சிற்றின்பம் நுகர்ந்து களிக்கவேணும்’ என்று ஆவல்கொண்டு மாந்தாதா என்னும் பிரபுவுக்குப் பலபெண்களிருப்பதாக வுணர்ந்து அவனிடஞ் சென்று தனக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்யுமாறு வேண்ட, அரசன் இவருடைய கிழத்தனத்தையும் குருபத்தையுங் கண்டு இசையகில்லாமல் ‘பெண் கொடுக்க முடியாதென்று நம் வாயாற் சொன்னால் முனிவர் முனிந்து சபித்துவிடக்கூடும் ; பெண்களிருப்பிடத்திற்கு இவரை யனுப்புவோம் ; இவரைக்கண்டு பெண்கள் காமுற்றார்களாகில் விவாஹம் செய்து கொள்ளட்டும் ; இல்லையாகில் அவர்களே மறுத்து விடட்டும் ; நம் தலையில் பழிவேண்டா’ என்றெண்ணி முனிவரைப் பெண்களிருக்குமிடத்தேற அனுப்ப, முனிவர் அங்குச் செல்லும்போதே தமது தவவலிமையால் திவ்ய ஸுந்தரமான ரூபத்தை ஏன்று கொண்டுபோய் அவர்கள் முன்னே நின்றவளவில் அங்கிருந்த ஐம்பது கன்னிகைகளும் ‘நானே இவரை மணந்து கொள்வேன், நானே இவரை மணந்து கொள்வேன்’ என்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு மேல்விழுந்தவாறே முனிவர் அத்தனை பெண்களையும் மணந்து கொள்ள விரும்பித் தமது தவ வலிமையால் ஐம்பது வடிவமெடுத்து அப் பெண்க ளனைவரையும் விவாஹஞ் செய்துகொண்டு மகிழ்ந்திருந்தா ரென்று இதிஹாஸ முண்டு ; அது போலவே எம்பெருமானும் ஆசிரிதர்களான அஸ்மதா திகளை அது பவிப்பதற்காகப் பலபல திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களைப் பரிசுரஹித்துப் பலபல திவ்யதேசங்களிலே ஸந்திதி பண்ணியிருக்கிறானென்க. முதலடியில், தாரேன் என்றது—தாவொட்டேன் என்றபடி. (ங)

புள்வாய்பிளந்த புனிதா ! என்றழைக்க *

உள்ளேநின்று என்னுள்ளங்குளிரு மொருவா ! *

கள்வா ! கடல்மல்லைக்கிடந்த கரும்பே ! *

வள்ளாலுன்னை எங்ஙனம்நான் மறக்கேனே ?

(சு)

புள்வாய் } பகாஸுரனுடைய
பிசுத்த } வாயைக்கிழித்தெறிந்த
புனிதா. பரமபலித்திரானே !

என்று } என்று நான் கூப்பிட்ட
அழைக்க } வளவிலே
உள்ளே } என்னுள்ளே பொருத்தி
கின்று }

என் உன்னம் } என்மனத்தில் தூபத்
குளிரும் } தணிக்கவல்ல
• ஒருவா } அத்விதியனே !

கள்வா { ஒருவருமறியாமல்
பெருநன்றிகள்
(செய்பவனே !

கடல்மல்லை } திருக்கடன்மல்லையில்
கிடந்த } பன்னிகொண்டிருக்கிற
கரும்பே } பாம்போக்யனே !

வள்ளால் உதாரனே !

உன்னை இப்படிப்பட்டவுன்னை

நான் எங்ஙனம் } நான் எப்படிமறப்பேன் ?
மறக்கேன் } [ஒருகாரும் மறவேன்.]

* * *—‘விரோதிகளை நிரஸிப்பதையே நிரதமாகக் கொண்டவன் நீ’ என்றுணர்த்தும் திருநாமங்களை நான் வாயாரச் சொல்லவிரும்பிப் ‘புள்வாய் பிளந்தபுனிதா!’ என்றழைத்தேன்; அவ்வளவிலே நீ என்னுள்ளத்தே வந்து புகுந்து ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக நிலைத்து ஸகலதாபங்களையும் ஆற்றிக் குளிர்ச் சிபைய யுண்டாக்கினாய் என்கிறார் முன்னடிகளில்.

கிருஷ்ணாவதாரத்தில் கம்ஸனால் கண்ணனைக் கொல்லுமாறு ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் பகாஸுரனொருவன்; கொக்கின் வடிவெடுத்து வந்தவன்; இவன் யமுனைக்கரையில் கண்ணபிரானை விழுங்கிவிட அவனது நெஞ்சில் கண்ணன் நெருப்புப்போல எரிக்கவே, அவன் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து முக்கால் குத்தநிலைக்கையில் கண்ணன் அவன் வாயலகுக்களைத் தனது இருகைகளினாலும் பற்றிக் கிழித்திட்ட வரலாறு அறிக.

புனிதனென்றது பரிசுத்தனென்றபடி. விரோதிகளைக் களைந்தொழிக்க வேண்டில் அதற்கு வேறு யாரேனையும் ஏவிவிடாமல் தானே கைதொட்டுக் களைந்தமையாகிற பரிசுத்திபை நினைக்கிறது.

[கள்வா !.] பிறர் அறியவொண்ணாதபடி காரியஞ்செய்பவனைக் கள்வனென்பது; எம்பெருமானும் * ‘இராமட மூட்டுவாரைப் போலே உன்னை பதிகிடந்து ஸத்தையேபிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரு’மவனாகையாலே கள்வனெனப்படுகிறான். கச்சிமாநகரிலுள்ள பலதிவ்யதேசங்களுள் திருக்கள்வனூர் என்பது ஒரு திவ்யதேசம்; அவ்விடத் தெம்பெருமானது திருநாமம் கள்வன்; அவனை விரிக் கிறாராகவுமாம்; “உலகமேத்துங் காரகத்தாய்! கார்வானத்துள்ளாய்! கள்வா!” என்பார் திருநெடுந்தாண்டகத்திலும். ஐயங்கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி யில் பேசும் பாசுரங்காண்மின்:—(85.) “பண்டேயுன் தொண்டாம் பழவுழிரை யென்னதென்று, கொண்டேனைக் கள்வனென்று கூருதே—மண்டலத்தோர், புள்வாய் பிளந்த புயலே! உனைக் கச்சிக், கள்வாவென்றோதுவதென்கண்டு.” என்று. (அதாவது) ஒருவர்க்கு உரியபொருளைத் தன்னதாகக் கொள்வது கள்ளமெனப் படும்; ஆகவே அநாதியாக உனக்கே உரியதாய்க்கிடந்த உயிரை நான் என்னுடைய தென்று கொண்டிருக்கிறேனாதலால் என்னைக் கள்வனென்று சொல்லத் தகும்; உலகத்திலுள்ள பொருள்களையாவும் தின்னுடையனவேயாதலால் வெண்

னைய கொள்ளுதல் முதலிய தொழில்களைச் செய்மி யும் உன்னைக் கள்வனென்று கூறுதல் தகாது; இவ்வாறு இருக்க, உலகத்தார் இத்தன்மையை ஆய்ந்து அறியாமலே என்னை யானே நகுடிக்கொண்ட பெருந்திருடனுபே என்னைத் தள்வனென்னுமல் ஸர்வஸ்வாபியான உன்னைக் கள்வனென்கின்றனரே, இஃது என்ன பேதைமை! என்று சமந்தராத் தோன்றக் கூறியவாறு.

கடன்மல்லைக் கிடந்தகரும்பே = இப்படிப்பட்ட விரிகன் ஆழ்வார் திருவாக் கில் தின்றுதானே வெளிவரும்; எம்பெருமானே கொக்கி இங்ஙனே விரிக்கவல்லார் மற்ற ஆவையுமுண்டோ? ஆழ்வாருடைய மற்றையப் பரிபக்குவமாயிருக்கையாலே இப்படிப்பட்ட இஞ்சைல் வெளிவரப் பெறுகின்றது. “கரும்பே! என்றது-கைதெய்தி நெருக்குதலால் வரும் செவ்வியழிகையின் திக்கேயிருக்கை” என்பது பேரியவாச்சான்பின்னே யருளிச்செயல்.

வள்ளால்—‘வள்ளல்’ என்பதன் சுற்றயல் திரிந்தவிளி, ஆச்சரிதர்கட்குத் தன் வடிவை முற் றாட்டாக அதுபவிக்கக் கொடுக்குமவனே! என்கை. மஹோபகாபகனாயிருக்கிறவுன்னை; உன்னுலே உபகாரங் கொண்டிருக்கிற நான் ஒருபடியாலும் மறங்கமுடிபா தென்றாயிற்று. (சு)

வில்லேர் நுதல் வேல்நெடுங்கண்ணியும் நீயும் *

கல்லார் கடுங்கானம் திரிந்தகளிறே! *

நல்லாய்! நரநாரணனே! எங்குள்ளம்பி! *

சோல்லாயுன்னை யான்வணங்கித் தொழுமாறே. (ரு)

வில்லேர் நுதல் வில்போன்ற நெற்றியையும்

வேல் நெடு கண்ணியும் { வேல்போன்ற நீண்ட கண்ணியுமுடையவான பிராட்டியும்

நீயும் நீயுமாக

கல் ஆர் கடு கானம் { கற்கள் கிறைந்த கொடிய காட்டிலே

திரிந்த ஸஞ்சரித்த

களிறே மதயானேபோன்றவனே!,

நல்லாய் ஆச்சரிதவத்ஸனே!

நரநாரணனே { நரநாராயணுவதாரம் செய்தருளினவனே!

எங்குள் கம்பி { எங்குள் குறைதிர்க்கவல்ல பரிபூர்ணனே!,

உன்னை இப்படிப்பட்டவுன்னை

யான் அடியேன்

வணங்கி தொழும் ஆறு { திருவடிகளிலேவிழுந்து ஸேவிக்கும் முறைமையை

சோல்லாய் அருளிச் செய்யவேணும்.

* * * —பூதிராமாவதாரத்தில் பிராட்டியுள் தானுமாகக் கானக முலானி படிமைப் பேசுகிற முன்னடிகளில். வில்போல் வளைந்த நெற்றியையும் வேல் போன்ற உரிய கண்ணியுமுடையவார் உனக்குத் கூட ஆகர்ஷகமான ஸௌகுமார் யுக்கை யுடையவான லீதாபிராட்டியும், அவள் தானும் துணுக்குத் துணுக் கென்னும்படியான ஸௌகுமார்யுக்கையுடைய நீயும் துஷ்ட ஜந்துக்கள் கிறைந்த ஸஞ்சார மோகம்மல்லாத காட்டிலே, ஒரு மதயானே பிடியோடே கூடக் களித் துலாவியோலே உலாவினவனே! என்கை. கீழ்ப்பாட்டில் வள்ளால்! என்ற

ஸம்போதகத்தை விவரிக்கிறது போலும் இது: கிஷ்ணவாரி சேஷம்யான திருமேனியை எல்லாப் பிராணிகளும் கண்டு அறபவிக்குமாறு ஸர்வஸ்வராகாரப் பண்ணினவனே ! என்றவாறு.

நல்லாய் ! = ' நல்லான் ' என்பதன் சுறு திரிந்த விரி; அப்ரித வத்ஸவனே ! என்கை. [நர நாரணனே !] முன்னொருகாலத்தில் குருசெய்ய்காமத்தை உலகத்தில் அனைவர்தரும் விளக்குகற் பொருட்டு முநிபநிகாச்சமத்தில் நரனென்னும் கிஷ்யனும் நாராயண னென்னும் அசாய்யனுமாகத் திருபால் தானே திருவவதரித்துத் திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருவினமை உணர்க. “காநாரானாபுலகத்தறநால் சிங்கமே விதித்து வெம்பெருமான்” என்பர் சொல்பத்தாம் பத்திலும். “ ஸம்ஸாரிகள் தங்கனையும் சர்வானையும் மறந்து சர்வபகைக்கர்யத்தையு மிழந்து இழந்தோமென்ற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாநி பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேவன் தன்சுருபையாலே இவர்கள் தன்னை யறிந்து கரைமரஞ் சேரும்படி தானே கிஷ்யனுயாம் அசாய்யனுயாம் சின்று திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருவினான். கிஷ்யனாய் சிந்தது கிஷ்யனிருக்கு மிருப்புகாட்டாரநியாமையாலே அதை யறிவிக்கைக்காக.” என்ற முழுசூப்படி திவ்யஸூக்தியுங் காண்க.

சோல்லாய் = கடற்கரையிலே விழினுழவானுக்கும் திருத் தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுநனுக்கும் சொதிராய் திறந்து அருளிச்செய்தது போலே அடிபெறுங்கும் ஒன்றருளிச் செய்யவேணு மென்கருநர். (ந)

பனியேய் பரங்குன்றின் பவளத்திரளே ! *
முனியே ! திருமுழிக்களத்து விளக்கே ! *
இனியாய் தோண்டரோம் பருகின்னமுதாய்
கனியே ! * உன்னைக் கண்டுகோண் டெய்தொழிந்தேனே ! (க)

பனி எய்	பனிமிக்கிருந்தான்	இனியாய்	பாயபோக்யனே !
பாம்	{ சிறந்த ஓர்மலச்சபந்தத்தி லுள்ள திருப்பிரிதியி லெழுந்தருளியிருக்கிற	தோண்ட	{ தோண்டான சோம் } அடியோக்கன்
குன்றின்		பருகு	பாணம்பண்ணுதற்கு உரிய
பவளம்	{ பவளக்கன் திரண்டாற் போன்ற அழகியவனே !	இன் அமுது	{ இனிய அமுதமானவனே ! ஆய் }
திரளே		கனியே	கனிபொன் உனே !
முனியே	{ (அடியாரருடைய மன்மைகளைச்) சித்திக்குமவனே !	உன்னை	{ உன்னை னேவித்து கொண்டு }
திருமுழிக் களத்து		உய்த் தொழிந்தேன்	
விளக்கே	{ விளக்குப்போல் விளக்குமவனே !		

* * *—பனி மிகுந்திருந்துள்ள இமயமலையில் திருப்பிரிதியென்னுந் திருப் பதியிலே எல்லார்க்கும் விரும்பவுரியனாய்க் கொண்டு ஸந்திதிபண்ணி யிருக்கு மவனே! என்பது முதலடியின் கருத்து. இப்பெரிய திருமொழியில் இரண்டாம் திருப்பதிகத்தில் மங்களாசாஸனஞ் செய்யப்பெற்ற திருப்பதி இது.

முனியே!—மநநம் பண்ணுமவனே! என்கை. இச் சேதநர் அறிந்த போதோடு அறியாதபோதோடு வாசியற எப்போதும் இவர்களுக்கு ஹிதத்தைச் சிந்திக்குமவனே! என்றவாறு.

திருமுழிக்களத்து விளக்கே! = திருமுழிக்களத்திலே வந்து உன்னுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணங்களுக்கு நீயே ப்ரகாசகனாய்க் கொண்டு நிற்கிறவனே! என்கை: திருமுழிக்களம்—மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதின்மூன்றனுள் ஒன்று; நம் மாழ்வாராலும் போற்றப்பெற்ற தலம்.

இனியாய்!—‘இனியான்’ என்பதன் ஈறு திரிந்தவிளி. ‘இனியாய தொண்டரோம்’ என்பது வழங்கிவரும் பாடம்; அது விபாக்கியானத்திற்குச் சேராது. (சு)

கதியேலில்லை நின்னருளல்ல தேனக்கு *
நிதியே! திருநீர்மலை நித்திலத்தோத்தே! *
ப்தியே பரவித்தோழும் தொண்டர்தமக்குக்
கதியே! * உன்னைக்கண்டுகோண் யெந்தொழிந்தேனே. (எ)

கதியே	கதிபோன்றவனே!	கதி இல்லை	வேறொருபுகல் இல்லை;
திருநீர்மலை	{ திருநீர்மலையி லெழுந்தருளி யிருக்கிற	பதியே பரவி	{ திவ்யதேசங்களையே ஏத்தித்தொழுதின்ற பாகவதர்களுக்குக் கதியானவனே!
நித்திலம்	{ முத்தமலைபோன்றவனே!	தொழும்	
தொத்தே		தொண்டர்	
எனக்கு	அடியேனுக்கு	தமக்கு	
நின் அருள்	{ உன்னுடையதிருபையைத் தவிர்த்த	கதியே	
அல்லது			

* * *—உன்னுடைய திருவருளைத் தவிர்த்து வேறொன்றும் எனக்குப் புகலாவதில்லை; எனக்கு வைத்தமாந்திரியும் நீயே; திருநீர்மலை முதலான திருப் பதிகளில் ஸேவை ஸாதிப்பவனும் நீயே; * விண்ணகரம் வெண்கா விரிதிரை நீர் வேங்கடம் மண்ணகரம் மாமாவேளுக்கை, மண்ணகத்த தென்குடந்தைதேனார் திருவாங்கம் தென்கோட்டி, கண்டியூராகம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லை, சிரார் திருவேங்கடமே திருக்கோவலூரே மதிட்கச்சியூரகமே பேரகமே யென்றிப்படி திவ்ய தேசங்களே யாத்திரையாகப் போது போக்கித் திரியும் என்னோடொத்த பத்திச்சுட்டுக் கதியாயிருக்கும் பெருமானே! உன்னைக் கண்டு கொண்டு உஜ்ஜிவிக்கப் பெற்றேனென்கொர்.

கதி—மதி என்னும் வடசொல் விகாரம். நிதி—நியி என்னும் வட சொல் விகாரம். திருநறையூர் நம்பிக்கல் ஈடுபட்டுப் பேசுகிறவர் திருக்கோட்டியூர் திருமுழிக்களம் திருநீர்மலை முதலிய திருப்பதிகளைப் பேசுவதனால்—அந்தந்தத் திருப்பதிகளி லிருப்பை எம்பெருமான் இவர்க்குக் காட்டித் தந்தருளி ஆச்வஸிப்பிக்கிறானென்பது தோன்றும்.

நித்திலம்—வடமொழியில், 'நிஸ்தலம்' என்கிற சொல் முத்து என்னும் பொருளதாகக் கவிஞனால் பிரயோகிக்கப் படுகின்றது; ஐயிலிடி—ஐயிலிடி—அதிவித்ரும மஸ்த நிஸ்தலாளீருசம்" என்று வரதாஜ ஸ்தவத் திலே கூரத்தாழ்வானும் பிரயோகித்தருளினர். அந்த நிஸ்தல மென்னும் வட சொல்லே தமிழில் நித்திலமென்று திரிந்திருப்பதாகக்கொள்க. இது தனியே ஒரு தமிழ்ச்சொல் என்பர் சிலர். "திருநீர் மலையிலே வந்து, முத்து மாலையை உடம்பிலே அள்ளி எறட்டுக் கொள்ளுமாபோலே குளிர உடம்பிலே எறட்டு அணைத்துக் கொள்ளலாம்படி யிருக்கிறவனே!" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

முன்றாமடியில். 'பதியே!' என்று தனியே ஒரு வினியாக்கவும் கொண்டு உரைப்பர்; ஆச்ரிதர்க்கு வாஸஸ்தாநமாபுள்ளவனே! என்கை. (எ)

அத்தாவரியேயென்று உன்னை யழைக்க *
பித்தாவென்று பேசுகின்றார் பிறரென்னை *
முத்தே! மணிமாணிக்கமே! முளைக்கின்ற
வித்தே! *உன்னை யெங்ஙனம் நான் விடுகேனே? (அ)

அத்தா	ஸ்வாமியே!	பித்தா என்று 'அடா பித்தனே!' என்று பேசுகின்றார்
அரியே	{ (விரோதிவர்க்கங்களை) ஹரிக்குமவனே!	சொல்லுகிறார்கள்;
என்று	{ என்று இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களைச் சொல்லி	முத்தே முத்துப்போன்றவனே!
உன்னை	{ நான் உன்னை	மணி { சிறந்த மாணிக்கம்
அழைக்க	{ அழைக்குமளவில்	மாணிக்கமே { போன்றவனே!
பிறர்	அயலார்	முளைக்கின்ற { முளைக்கின்றவிதைபோலே
என்னை	{ இப்படி அழைக்கிற என்னைகோக்கி	வித்தே { பயனளிப்பவனே!
		உன்னை இப்படிப்பட்ட அன்னை
		நான் அடியேன்
		எங்ஙனம் { எவ்விதமாக
		விடுகேன் { விட்டொழிவேன்?.

* * *—அடியேன் பிராகிருத ஜனங்களைப்போலே 'உண்டியே உடையே' என்று கூப்பிடுமவனல்லேன்; எப்போதும் பகவத் விஷயத்தி லீடுபட்டு 'அத்தா! அரியே!' என்றிப்படி பகவந் நாமங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவதே எனக்குப் போது போக்காயிருக்கின்றது. "ஹிம்வாஜதெ ஹாரெ ஹாலு: களவீத வாநுர:—திகம்பாஜநே க்ராமே ஹால்ய: கௌபிரவாந் நா:" [கோமணங்கட்

டாத லூரில் கோமணங்கட்டுமவன் பைத்தியக்காரன்] என்னும் பழமொழிப் படியே * உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்தவர்கட்கு நான் பைத்தியக்காரனாகத் தோற்றுகின்றேன்; உன்னை நான் அத்தா! என்றழைத்தவாறே என்னை அவர்கள் பித்தா! என்றழைக்கின்றனர்; இப்படிப்பட்ட பிராகிருத ஜனங்களின் பரிஹாஸத்திற்கு அஞ்சி உன்னை விட்டுவிடலாமென்று பார்த்தாலோ, உன்னுடைய போக்யதையி லீடுபட்டிருக்குமடியேன் ந்ருபடியாலும் விட மாட்டுகின்றிலேனே என் செய்வேனென்கிறார். “பேயரே யெனக்கியாவரும் யானுமோர் பேயனே.....அரங்கா வென்றழைக்கின்றேன், பேயனு யொழிந்தே னெம்பிரானுக்கே” என்ற பெருமான் திருமொழி இங்கே நினைக்கத்தகும்.

அத்தா—அத்தன் என்பதன் விளி; ஸ்வாமிந்! என்றபடி. அரி—ஹரி. முளைக்கின்ற வித்தே!—ஐக்காரண பூதனே! என்றவாறு. (அ)

தூயாய்! சுடர்மாமதிபோல் உயிர்க்கெல்லாம் *

தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணு! *

ஆயா! அலைநீ ருலகேழும் முன்னுண்ட

வாயா! * உன்னையெங்ஙனம் நான்மறக்கேனே?

(க)

தூயாய் பரிசுத்தனுவனே!

சுடர் ஒளிவிடுகின்ற

மாமதி போல் பூர்ணசந்திரன்போலே

உயிர்க்கு } ஸகலப்ராணிகளுக்கும்
எல்லாம் }

தாய் ஆய் } தாய்போன்று
அளிக்கின்ற } அருள்புரிகின்ற

தன் தாமரை } குளிர்ந்த செந்தாமரைப் பூப்
கண்ணு } போன்ற திருக்கண்களை
புடையவனே!

ஆயா கோபாலனே!

அலை நீர் } அலைகடல் சூழ்ந்த ஸப்த
உலகு ஏழும் } லோகங்களையும்

முன் முன்னொருகால்

உண்ட வாயா } அமுதுசெய்த
புடையவனே! } திருப்பவளத்தை

உன்னை இப்படிப்பட்ட வுன்னை

நான் } எங்ஙனம் } நான் எப்படிமறப்பேன்?
மறக்கேன் }

* * *—தூயாய்! என்று திருவுள்ளத்திலுள்ள பரிசுத்தியைச் சொன்ன படி. அநுகூலர் பிரதிநூலர் என்னும் வாசிபாராதே எல்லார் திறத்திலும் நன்மையை சிந்திக்கையாகி திருவுள்ளத் தூய்மையை யுடையவனே! என்றபடி. இப்படியாகில், கம்ஸ சிசுபால ராவணாதிகளைக் கொன்றது ஏனென்னில்; விளக்கிலே விட்டில் பூச்சிகள் விழுந்து முடியுமாபோலே அவர்கள் விழுந்து மாண்டு போனவனவால் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்தூய்மைக்கு ஒரு குறையுண்டோ? அவர்களும் அடிபணிந்து வாழ்ந்து போகவேணு மென்று இவன்தான் செய்த க்ருஷிகளுக்கு எல்லையிலையே.

[சுடர்மாமதிபோல் இப்பாதி.] பூர்ண சந்திரன் ஸகலதாபங்களையும் தணிக் குமாபோலே ஸகலப்ராணிகள் விஷயத்திலும் தாய்போன்று குளிர அருள்செய்கின்ற திருக்கண்களை யுடையவனே!. “திங்களுமாகித்தியனு மெழுந்தாற்

போல் அங்கணிரண்டுங்கொண் டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல் எங்கள்மேற் .
சாபமிழிந்தேலோ ரெம்பாவாய்” என்றது காண்க.

* ஆயா!—உன்னுடைய விபூதியானவர்களிலே சிலர் ‘இவன் என்னுடைய பிள்ளை’ என்று அபிமானிக்கலாம்படி இடைப்பிள்ளையாய் வந்து பிறந்தவனே !.
[அலைநீர் இத்யாதி.]. ஆபத்து கரைபுரண்டால் எல்லாரையு மொக்கக் காத்தருளு மியல்வினனே ! இப்படி ஆபத்பந்துவான வுன்னை அடியேன் எங்கனே மறக்க வல்லேன் ? ஒருநாளும் மறவேன். (க)

வண்டார் பொழில்சூழ் நறையூர்நம்பிக்கு * என்றும்
தொண்டாயக் கலிய னொலிசெய் தமிழ்மாலை *
தொண்டர் ! இவைபாடுமின் பாடிநின்றாட *
உண்டேலிகம்பு உந்தமக்கில்லை துயரே. (க0)

தொண்டர்	பத்தர்களே !,	தமிழ் மாலை	} இத்தமிழ்ப்பாசாங்களை	
வண்டு ஆர்	{ வண்டுகள்நிறைந்த சோலைகளால் சூழப்பட்ட திருநறையூரி லெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானுக்கு	இவை		
பொழில் சூழ்		பாடுமின்	பாடுங்கோள் ;	
நறையூர்		{ (அப்படி) பாடியாடப் பெறில்	பாடி கின்ற	
நம்பிக்கு			ஆட	
என்றும்	எக்காலத்தும்	உந்தமக்கு	உங்களுக்கு	
தொண்டு ஆய்	அடிமைபுண்டு	தயர் இல்லை	{ எம்ஸாரத்தன்பங்கள் இல்லையாய்விடும் ;	
கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்	விசம்பு உண்டு	பாமபதம் கிடைக்கும்.	
தலி செய்	அருளிச்செய்த			

* * *—மது வெள்ளத்திலே வண்டுகள் படிந்து கோலாஹலம் செய்யப் பெற்ற சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநறையூரில் நிற்கிற ஸமஸ்த கல்யாணகுண பரிபூர்ணான பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டுத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளின இத்திருமொழியைத் தொண்டர்கள் ! வாயாரப் பாடுங்கள்; பாடியாடுங்கள்; இங்கனையாகில் உங்களுடைய ஸம்ஸாரதாபங்க ளெல்லாம் தொலைந்து பரமபத ப்ராப்தியுமுண்டாம் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினு ராயிற்று.

அடிவாவு:—சுவா வற்ற தாரேன் புன் லில் பனி கதி அத்தா தாயாய் உண்டார் புள்ளாய்.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—இரண்டாந் திருமொழி,

புள்ளாயேனமுமாய்.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதிகம்.]

புள்ளாயேனமுமாய்ப் புருந்து * என்னையுள்ளங்கொண்ட
கள்வாவென்றலும் என்கண்கள் நீர்கள் சோர்தருமால் *
உள்ளேநின்றிருதி நெஞ்சமுன்னையுள்ளியக்கால் *
நள்ளேனுன்னையல்லால் நறையூர்நின்ற நம்பியோ !

(க)

ஒ நறையூர் நின்ற நம்பி !		ஆல்	அந்தோ !;
புன் ஆய்	} ஹம்ஸருபியாயும் வாஹருபியாயும் என்னுள்ளேபிரவேசித்த	நெஞ்சம்	என்மனமானது
எனமும் ஆய்		உன்னை	எம்பெருமானான உன்னை
புருந்து		உன்வியக்கால்	அதுஸந்திக்கப் புருந்தால்
என்னை	} என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட கன்வனே ! என்று சொன்னவுடனே	உள்ளே	} உள்ளே பிடித்து நீராக உருகிப்போவதனால்
உன்னம்		உன்ருகி	
கொண்ட		உன்னை	{ (இப்படிப்பட்ட அன்புக்கு இலக்கான) உன்னைத் தவிர்த்து (வேறொருவரையும்)
கன்வா		அல்லால்	
என்றலும்		நள்ளேன்	
என் கண்கள்	} எனது கண்களில் சிந்தும் நீர்கள்		
சோர்தரும்			

* * * —எம்பெருமான் 'பிறப்பினி' என்று பேர் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும்

1. "ஐஜாபஜாநொ வஹுயா விஜாயதெ" என்றும் 2. "உபிரளிப்பான் எந்
நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா !" என்றும் சொல்லுகிற
படியே பலவகைப்பட்ட யோசிகளிலும் பிறந்தருளுகிறான் ; நாம் கருமத்தாலே
பிறக்கிறோம், அவன் கருணையாலே பிறக்கிறான் என்னுமிய்வளவே வாசி. அப்படி
பிறந்தருளா தின்றாலும், சிறந்தவையென்று கொண்டாடப்படுகிற தேவமதுஷ்
யாதி யோசிகளிலே பிறக்குமளவோடு நிற்கலாகாதா ? மிக்க இழிவான பசு பஹி
யோசிகளிலும் வந்து பிறக்க வேணுமா ? இப்படியும் ஒரு நீர்மையுண்டோ ?
என்று சிந்தித்து நெஞ்ச உருகவும் கண்கள் பனிமல்கவும் பெற்றேன் ; ஆச்சரிதர்க்
குக் காரியஞ் செய்வவேணு மென்று திருவுள்ளத்தில் தேவனறிவிட்டால் ஐந்ம
கிஷ்ஷங்களையும் கணிசியாதே எந்தப் பிறவியில் வேணுமானாலும் மனமுவந்து
பிறந்தருள்கின்ற உன்னைபல்லது வேறொருவரை நேசிக்கமாட்டேன் ; இப்படிப்

1. புருஷ ஸூக்தம். 2. திருவிருத்தம். 1.

பட்ட திருக்குணங்களைத் திருநறையூரி லெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பிலே விளங்கக் காட்டிக்கொண்டு என்னை அடிமை கொள்ளப் பெறுவதே! என்று உன்குழைந்து பேசுகிறாயிற்று.

‘புள்ளாயேனமுமாய்ப் புருந்து’ என்றது—ஹம்ஸரூபியாயும் வராஹரூபியாயும் திருவவதரித்த நீர்மையை என்னெஞ்சிலே தோற்றுவித்து என்றவாறு. நான்முகனிடமிருந்து வேதங்களைக் கொள்ளுகொண்டு கடலில் மூழ்கி மறைந்து உலகமெங்கும் பேரிருளை மூட்டி நலிந்த மதுகைடபர்களைக், கடலினுள் புக்குக் கொண்டு வேதங்களைமீட்டுக் கொணர்ந்து, பாலைபூம் நீரையும் பிரிக்கவல்ல ஹம்ஸரூபியாய் அவ்வேதங்களைப் பிரமனுக்கு உபதேசித்த வரலாறும், முன்னொருகால் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டியெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிப்போன ஹிரண்யாக்ஷணைத் தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால் திருமால் மஹா வராஹமாகத் திருவவதரித்துக் கொண்டு பூமியைக் கோட்டாற் குத்தியெடுத்துக் கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளின வரலாறும் இங்கு அறியத்தக்கன.

என்னையுள்ளங் கொண்ட கள்வா! = இரண்டவதார சேஷ்டிதங்களையும் எனக்குத் தெரிவித்து அம்முகத்தாலே எனது நெஞ்சை எனக்குந் தெரியாமலே அபஹரித்துக் கொண்டவனே! என்று நான் வாய்விட்டுச் சொன்னவாறே ஆனந்த பாஷ்யம் அருவிசோரத் தொடங்கிற்றென்கிறார். ஆல்—ஆனந்த மிகுதியைக் காட்டுவதோரிடைச்சொல்.

நள்ளேன்—எதிர்மறைத் தன்மை வினைமுற்று, (க)

ஓடா வாளரிய னுருவாய்மருவி * என்றன்
மாதேவன்! அடியேன் மனங்கொள்ளவல்ல மைந்தா! *
பாதேன் தோண்டாத்தம்மைக் கலிதைப் பனுவல்கொண்டு *
நாதே னுன்னையல்லால் நறையூர்நின்ற நம்பியோ! (உ)

ஓடா	{ காட்டில் எங்கும் நடையாடாத	ஓ நறையூர் கின்ற நம்பி!—;
ஆன் அரியின் உரு ஆய்	{ நாவலிற்றறையியாய்	பனுவல் கலிதை } இலக்கணம் வழுவாத கொண்டு } . கலினைக்கொண்டு
என்றன் மாதே வந்து மருவி	{ என்பக்கல்வந்து பொருத்தி	தொண்டர் தம்மை } நீச்சனை
அடியேன்	அடியேனுடைய	பாதேன்
மனம்	மனத்தை	பாடுவது தவிர்ந்தேன்;
கொள்ள வல்ல மைந்தா	{ கவர்த்து கொள்ளக் கூடிய மிடுக்கையுடையவனே!	உன்னை அல்லால் } உன்னைத் தவிர (கேடுருகுவதை கவிபாட)
		நாதேன்
		முயலமாட்டேன்.

* * *—ஹம்ஸாவதாரத்திலும் வராஹாவதாரத்திலும் தமது நெஞ்சு நடுபட்டு உருகிப்படியைப் கீழ்ப்பாட்டில் அருளிச் செய்தார்; நாவலிற்றாவதாரத்திலேபாட்டை இப்பாட்டி லருளிச்செய்கிறார். உலகத்தில் எங்கும் கண்டறியாத

புதியதொரு பிறவி பிறப்பதே!; மறுஷ்யனாகவாவது சிங்கமாகவாவது அவரித்தா லாகாதோ? நரங்கலந்த சிங்க மென்று புதிதாகவொரு பிறவியைக் கற்பித்துக் கொண்டு அதிலே பிறந்த நீர்மை என்கொல்! என்று தமது திருவுள்ளம் ஆழ்ந்த மையை முன்னடிகளி லருளிச்செய்குறார்.

“தாழ்ந்த ஜம்மத்திலே வேணுமாகில் பிறக்கிறாய்; நாட்டார் பிறக்கும் பிறவிகளைப் பிறக்கலாகாதோ?” என்பர் பெரியவாச்சான் பின்னையும்.

அடியேன் மனங்கொள்ளவல்ல மைந்தா! =பண்டு நரசிங்க மூர்த்தியாய்த் தேரூன்றினவன்று ப்ரஹ்மாதாழ்வானுடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொண்டா யென்பது உனக்கு ஒரு மிடுக்கு அல்ல; கல்நெஞ்சனான என்னுடைய உள்ளத் தைக் கொள்ளே கொண்டதுவே உனக்குப் பெருமிடுக்குக் காண்! என்பது உள் ளுறை.

இப்படிப்பட்ட அற்புத சக்திவாய்ந்த உன்னையல்லது மற்றொருவரையும் என் நாவினுற் பாட முயலவும் மாட்டேனென்கிறார் பின்னடிகளில். “தோண்டர்” என்றது கூழாட்டிட்டு சிற்பவர்களை. “கவிதைப்பனுவல்” என்றதை “பனுவல் கவிதை” என மாற்றி அந்வயித்துக்கொள்க. சாஸ்த்ரோக்தமான லக்ஷணங்களில் குறையற்ற கவித்துவமென்றபடி. (உ)

எம்மானு மெம்மனையும் என்னைப்பெற் றெழிந்ததற்பின் *

அம்மானு மம்மனையும் அடியேனுக் காகிரின்ற *

நன்மான வொண்கடரே! நரையூர்நின்றநம்பி! * உன்

மைம்மான வண்ணமல்லால் மகிழ்ந்தேத்த மாட்டேனே. (ங)

எம்மானும் என் தகப்பனும்
எம் அனையும் என் தாயும்
என்னை } என்னைப் பிரஸவித்துவிட்டு
பெற்றது }
ஒழிந்ததன் } நீங்கினபின்பு
பின் }
அடியேனுக்கு அடியேனுக்கு
அம்மானும் தகப்பனும்
அம்மனையும் தாயும்
ஆகி நின்ற தானேயாய்நின்ற
உன் விலக்ஷணமாய்

மானம் பெருமைபொருந்திய
ஒன் அழகியதான
கடரே தேஜஸ் ஸ்வரூபியே!,
நரையூர் நின்ற நம்பி!—;
உன் உன்னுடைய
மை மானம் மைபோன்ற
வண்ணம் } திருமேனிசிறத்தையல்லது
அல்லால் } (வேறென்றையும்)
மகிழ்ந்து மனமுவந்து
ஏத்த } அதிக்கமாட்டேன்.
மாட்டேன் }

* * *—மாதாபிதாக்களிற் காட்டிலும் பரம உபகாரகனான வுன்னை எவ்வகை யாலும் மறக்கவல்லேனல்லே நென்கிறார். மாதாபிதாக்கள் காமப்ரேரிதராய்ப் பிரஸுஜனை உத்பத்திபண்ணி விடுவார்கள்; பிறகு ‘யௌவநவிரோதி’ என்று உபேக்ஷிக்கொழிவார்கள்; அவர்கள் கைவிட்டகாலத்தும் கைவிடாதே உடனிருந்து காத்தருள்பவன் எம்பெருமானேயாதலால் “பாதா விதா லாதா நிவாலஸு

ரணம் ஸம்ஹரஹித-பாராயணம்” என்றும் “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரோயினி ஆவாரோ” என்றும் ஸகலவிதபந்துவுமாக அப்பெருமானே கொள்ளவுரியன் என்கிற உறுதியை வெளியிடுகிறார். “பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னும் நின்றடியேனுக்கு, உற்றானாய் வளர்த்து என்னுயிராகி நின்றானே,.....எத்தால் யான்மறக்கேன் இது சொல்லென் ஏழைநெஞ்சே!” என்பர் மேல் எட்டாம்பத்திலும்.

நான்மானவொண்கடரே!—விலகக்ஷணமாய் அளவிறந்த ஒள்ளிய கடரை யுடையவனே!, என்றவாறே ‘இப்படிப்பட்ட திருவுருகம் பரமபதநாதனுக்கே யன்றோவுள்ளது’ என்று சிலர் நினைக்கக்கூடு மென்றெண்ணி உடனே ‘நறையூர் நின்றநம்பீ!’ என்கிறார். (க).

சிறியாயோர் பிள்ளையுமாய் உலகுண்டோ ராலிலேமேல்
உறைவாய்! * என்னெஞ்சினுள்ளே யுறைவாய், உறைத்ததுதான் *
அறியாதிருந் தறியேன் அடியேன், அணிவண்ணிகேண்மே *
நறைவாரும் பொழில்சூழ் நறையூர்நின்ற நம்பீயோ! (ச)

அணி வண்டு	அழகிய வண்டுகள்	ஒர் ஆல் இலை	ஒரு ஆலந்தளிர்நிலே
கிண்மம்	குடையப்பெற்றதும்	உறைவாய்	பொருத்தியிருத்தவனே!
நறை வாரும்	{ தேன் பெருகப்பெற்றதுமான	என்	{ எனது நெஞ்சுக்குள்ளே
பொழில்	சோலையாலே	நெஞ்சின்	வலிப்பவனே!
சூழ்	சூழப்பட்ட	உள்ளே	
	நறையூர், கின்ற நம்பீயோ!—;	உறைவாய்	
சிறியாயோர்	{ மிகச் சிறகுழந்தையாய்	உறைந்தது	{ (ஈ) இப்படி
பிள்ளையும்	ஆய்	தான்	என்னெஞ்சினுள்ளே)
உலகு உண்டு	உலகங்களை உட்கொண்டு	அடியேன்	வாணஞ்செய்தருள்வதை
		அறியா	அடியேன்
		திருந்தறி	{ தெரிந்தகொள்ளாம
		யேன்	விருக்கவில்லை.

* * *—உலகங்களை யெல்லாம் பிரளயங் கொள்ளப்புகுந்தவாறே அனைத்தையும் திருவயிற்றடக்கி மிகுஞானச் சிறுகுழவியாய் ஒரு சிற்றாலந்தளிர்நிலே துயில் கொண்டாய் என்பதைக் கேட்டார்வாய்க் கேட்டிருந்தேன்; அந்தத் திருவுருவத் தோடு இன்று என்னெஞ்சினுள்ளே வந்து உறைகின்றபடியை நன்கு தெரிந்து கொண்டேன்; மற்றையாசைப் போலே நான் நன்றியுணர்வு கெட்டவனல்லேன்; இப் பெருநன்றியைச் சிந்தியாமல் ஒருபொழுதும் நானிருப்பதில்லை என்கிறார்.

ஆலிலேமேலுறைவாய் என்னெஞ்சினுள்ளே உறைவாய்—ஆலிலேபோலே என்னெஞ்சையும் லீரிய இடமாகக் கொண்டாய் என்றவது, ஆலிலையை இகழ்ந்திட்டு என்னெஞ்சை இடமாகக் கொண்டாய் என்றவது கருத்துக் கொள்ளலாம்.

அணிவண்ணிகேண்மே நறைவாரும்பொழில்சூழ் நறையூர்நின்றநம்பீயோ—பரமபோக்யமான திருநறையூர்ப்பதி உனக்கு இருப்பிடமாக அமைந்திருக்கச்

செய்தேயும் அதனையும்விட்டு என்னெஞ்சிலே உறைகின்றபாதலால் உன்விஷயத்
திலே அடியேன் சாலவும் ந்ருதஜ்ஞனா யிராநின்றேனென்றவாயு.

சிறியாய்—‘சிறுமை’ என்னும் பண்புப்பெயரில் மைவிசுதி கெட்டு, ‘று’
என்பதிலுள்ள உகரம் இகரமாகத் திரிந்து சிறுமைபென்னும் பொருளையே காட்
டும். ஆய என்பது ‘ஆய்’ எனத் தொக்கிவந்தது. (ச)

நீண்டாயை வானவர்கள் நினைந்தேத்திக் காண்பரிதால் *

ஆண்டாயென்று ஆதரிக்கப்படுவாய்க்கு நானடிமை

பூண்டேன்* என்னெஞ்சினுள்ளே புருந்தாயைப் போகலோட்டேன் *
நாண்டா னுனக்கொழிந்தேன் நறையூர்நின்ற நம்பியோ! (ரு)

நறையூர் நின்ற நம்பியோ!—;

நீண்டாயை	கெடுமாலாகிய உன்னை
வானவர்கள்	பிரமன் முதலியதேவர்கள்
வினைந்து	தியானித்து
எத்தி	தோத்திரம்பண்ணி
காண்பு அரிது	{ காண்பதானது அஸாத்யமான காரியம்;
ஆண்டாய்	{ ‘எம்பெருமானே!’ என்று (தேவர்களால்) ஆதரித்துத் துதிக்கப்படுகின்ற உன்விஷயத்தில்
என்று	
ஆதரிக்கப்	
படுவாய்க்கு	

நான் அடிமை	{ நான் அடிமைத்தொழில் செய்யப் பெற்றேன்;
பூண்டேன்	
என்	{ எனது மனத்தினுள்ளே புருந்திருக்கிற உன்னை
நெஞ்சின்	
உள்ளே	
புருந்தாயை	
போகல்	{ இனி வேறேரிடம் போகவொட்டேன்;
ஒட்டேன்	
உனக்கு	உன்விஷயத்திலே
என் தான்	{ வெட்கமற்றவனானேன்.
ஒழிந்தேன்	

* * *—‘நீண்டாயை’ என்றது—ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி இத்யாதி
களில் ஒவ்வொன்றுமே எல்லைகாணவொண்ணாதபடி அபரிச்சிந்தனையிருக்கிற
வுன்னை என்றபடி. பிரமன் முதலிய தேவர்கள் ஞானசக்திகளறி சிறந்தவர்களா
யிருந்தாலும் கொக்கு கடலைக்கண்டாற்போலே உன் ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதி
விஸ்தாரங்களைக் கண்டு வியந்து சிந்திக்கவும் பேசவும் மாட்டாதே திகைத்து
நிற்பார்கள்; எல்லைகண்டு பேசமுடியாமற் போனாலும் ஸ்வரூபஸத்தைக்காக ஏதே
னும் பேசவேணுமே; ‘ஆண்டாய்’ [ஸ்வாமிர்!] என்று பேசுவர்களாம்; இப்
படி வானவர்களால் ஆதரித்துப் பேசப்படுகிற வன்விஷயத்திலே நான் நிய
கைங்கரியஞ்செய்வதாக ஒருப்பட்டேன்; நீயும் இஃதறிந்து என்னெஞ்சினுள்ளே
வந்து புருந்துகொண்டாய்; இனி நீ பெயர்ந்து போகப் பார்த்தாலும் “திரு
வாண நின்னாணை கண்டாய்” என்றுமாபோலே ஆணையிட்டாகிலும் தடுப்பனே
யன்றி உன்னை விட்டுக்கொடுக்க ஸம்மதிக்கக் கடவேனல்லேன்; என்று சொன்ன
ஆழ்வாரை நோக்கித் திருநறையூர் நம்பி, “ஆழ்வீர்! நீர் அடிக்கடி அடியேன்
அடியேன் என்கிறீர்; சேஷி செய்தபடி செய்யக் கண்டிருப்பதன்றோ சேஷ
பூதர்க்கு உரியது; ‘ஒட்டேன்’ என்று நிர்ப்பந்திக்கை உழமுடைய ஸ்வரூபத்
துக்குச் சேராதே” என்ன, ‘நாண்தான் உனக்கொழிந்தேன்’ என்கிறார்.
“மடலெடுக்க நினைப்பார் ‘இது ஆம், இது ஆகாது’ என்றுபார்த்தோ காரியஞ்
செய்வது?” என்பது பெரியவாச்சாள் பிள்ளை வியாக்கியானம். வெட்கமற்று

வெளிப்புறப்பட்ட நான் என்ன அடைவிலே நிற்கமுடியும் என்றவாறு. (மட லெடுத்தது திருநறைபூர் நம்பி விஷயத்திலேயே; “நம்பிநறைபூர், என் னிலைமைகண்டு மிரங்காரோயாமாகில், மன்னுமடலூர்வன் வந்து” என்ற பெரிய திருமீடல்தனியன் காண்க.) (௫)

எந்தாதை தாதையப்பால் எழுவர் பழவடிமை
வந்தார் * என்னெஞ்சினுள்ளே வந்தாயைப் போகலோட்டேன் *
அந்தோ! என்னொருயிரே! அரசே! அருளேனக்கு *
நந்தாமல் தந்தவேந்தாய்! நறையூர்நின்ற நம்பியோ! (க)

என் ஆர் { எனது அருமையான
உயிரே உயிர் போன்றவனே!
அரசே என்னை ஆள்பவனே!
எனக்கு என் திறத்திலு
அருள் கிருபையை
நந்தாமல் குறைவன்றி
தந்த செய்தருளின
எந்தாய் எம்பெருமானே!
நறையூர் நின்ற நம்பியோ!—;
எம் தாதை நானும் என் தகப்பனும்
தாதை அவன் தகப்பனும்

அப்பால் அவனுக்கு முன்புண்டான
எழுவர் ஸந்த புருஷர்களும்
(ஆகப் பத்தத்தலைமுறையாக)
பழவடிமை { இயற்கையான
வந்தார் அடிமையைச் செய்து
வந்தவர்கள்;
என்னெஞ்சின் { எனது மனத்தினுள்ளே
உள்ளே
வந்தாயை வந்து சேர்ந்த உன்னை
போகல் { இனி வேறிடம் போக
ஒட்டேன் { வொட்டேன்.

* * *—தாம் அனைக வம்சபரம்பரையாகப் பகவத்கிஷ்யபந்திலே தொண்டு பட்டிருக்கும்படியை முதலடியில் வெளியிடுகிறார். நம்முடையவர்கள் இதைவொரு ஏற்றமாகச் சொல்லிக் கொள்வதுண்டு; “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள்”, “எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தம்முத்தப்பனேழ்ப்படிகால் தொடங்கி வந்து வழிவழியாட் செய்கின்றோம்” இத்யாதிகள் காண்க. நான், என்னுடைய தகப்ப னார், அவருடைய தகப்பனார், அவர்க்கு அப்பால் எழுவர் என்றிப்படி பாரம்பரிய மாக அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தில் ஊன்றியிருப்போம் நாம்; இப்படி அடிமைச் சுவடு நன்கறியப் பெற்றிருக்கிற அடியேன் என்னெஞ்சினுள்ளே வந்து சேர்ந் திருக்கிற தேவாரை இனி வேறிடம்போகவொட்டுவேனோ? என்கிறார்.

‘போகவொட்டேன்’ என்று ஆழ்வார் சொல்லச் செய்தேயும் எம்பெருமான் போகப்புக்கமைதோன்ற நின்றானும்; அந்த நிலைமையைக் கண்டு ‘அந்தோ!’ என்கிறாராம். ஐயோ! உனக்குப் பெருப் பேராகக் கிடைத்த இவ்வஸ்துவையும் இழக்கப்பார்க்கலாமோ? என்றவாறு. இன்றளவும் என்விஷயத்திலே அருளைக் குறைவறச் செய்துவருகின்ற நீ இன்று அருட்குறை தோன்றுமாறு அகலகினைப் பது வேண்டா வென்கை.

என் ஆருயிரே!—உன்னையொழிய ஜீவியாதபடி என் னத்தை யை சிவநித் துக்கொண்டு போருகிறவனே! என்றபடி. (க)

மன்னஞ்ச வாயிரந்தோள் மழுவின்துணித்த மைந்தா ! *
 என்னெஞ்சத் துள்ளிருந்து இங்கினிப்போய்ப் பிறரோருவர் *
 வன்னெஞ்சம் புக்கிருக்கவோட்டேன் வளைத்துவைத்தேன் *
 நன்னெஞ்ச வன்னமன்னும் நறையூர்நின்ற நம்பியோ !

(௭)

நல் நெஞ்சம்	{ (அடியார் திறத்தில்) நல்ல ஹருதயத்தை புடையனான	மைந்தா	மிடுக்கனே !
அன்னம்	{ அன்ன மென்னடை யானான பிராட்டி	என் நெஞ்சத்துள்	{ எனது நெஞ்சினுள்ளே
மன்னும்	பொருந்தி வாழ்கிற	இருந்து	இருந்து வைத்து
		இனி	இனிமேல்
	நறையூர், நின்ற நம்பியோ!—;	இங்கு போய்	{ இங்கு சின்றும் வேறோரிடம்போய்
மன் அஞ்ச	{ ஷத்திரியர்கனெல்லாரும் அஞ்சும்படியாக	பிறர் ஒருவர்	வேறொருவருடைய
ஆயிரம்தோள்	{ (கார்த்த விரியார்ஜுந னுடைய) ஆயிரம் தோள்களையும்	வல் நெஞ்சம்	கடினமான நெஞ்சிலே
மழுவின	கோடாலிப்படையினால்	புக்கு இருக்க	புகுந்திருக்க
துணித்த	அறுத்தொழித்த	ஒட்டேன்	ஸம்மதிக்கமாட்டேன் ;
		வளைத்து வைத்தேன்	{ தடை செய்கின்றேன்.

* * *—“ என்னெஞ்சினுள்ளே வந்தாயைப்போக லொட்டேன் ” என்று நிர்ப்பந்தித்த ஆழ்வாரை மீறிக்கொண்டு புறப்பட்டுப் போகவினைத்த எம்பெருமான் அதற்குறுப்பான தன்மிடுக்கைக் காட்டினான் ; ‘ அந்தமிடுக்கில் ஒருகுறையுமில்லை, நானறிவேன் பிரானே ! ’ என்று தாமறிந்த மிடுக்கொன்றை விரித்துரைக்கின்றார் முதலடியில். உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத்திரிந்து கொடுமையிற்றிவந்த ஷத்திரியவம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ்செய்யும் பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்கி முனிவரது மனைவியான ரேணுகையினிடம் இராமனாய்த் திருவவதரித்துப் பரக என்னுங் கோடாலிப்படையை ஆபுதமாகக் கொண்டு அதனாற் பரகராமனை வழுக்கப்பெற்றமை யறிக.

ஆயிரம் புஜங்களை புடையவன் கார்த்தவிரியார்ஜுநன் ; இவன் ஒரு காலத்தில் ஸேனையுடனே வனத்திற் சென்று வேட்டையாடிப் பரகராமரது தந்தையான ஜமதக்கி முனிவரது ஆச்ரமத்தையடைந்து அவரநுமதியால் அங்கு விருந்துண்டு மகிழ்ந்து மீளுகையில், அவரிடமிருந்த காமதேது அவர்க்குப் பல வளங்களையும் எரிதில் சுரந்தளித்தமைகண்டு அதனிடம் ஆசைகொண்டு அப்பசுவை அவரநுமதியில்லாமல் வலியக்கவர்த்து போக, அதனையறிந்த அப்பார்க்கவராமர் பெருங்கோபங்கொண்டு சென்று கார்த்தவிரியனுடன் போர்செய்து அவனது ஆயிரம் தோள்களையும் தலையையும் தமது கோடாலிப் படையால் வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றிபெற்றனரென்ற வரலாறு முதலடிக்கு அறியத்தக்கது.

ராஜஸோகமெல்லாம் அஞ்சும்படி அவர்கட்கு வேர்ப்பற்றா ஸஹஸ்ரபாஹ் வர்ஜுநனுடைய தோள்களாயிரத்தையும் மழுவினால் துணித்த மிடுக்கனை !, நீ செய்ய நினைக்குங் காரியத்திற்கு ஒரு இடையூறு நேருமென்று நினைப்பவனல்லே னடியேன் ; உன்னுடைய மிடுக்குக்கு இசையாதவனு மல்லேன் ; அந்த மிடுக்கை விதேயனுன அடியேனிடத்திலே உபயோகிக்க வேண்டா வென்பதே வேண்டு கோள் என்பது உள்ளுறை.

பிறரோருவர் வன்னெஞ்சம் புக்கிருக்கவோட்டேன் = தம்முடைய நெஞ்ச தவிர மற்றையோருடைய நெஞ்ச எல்லாம் வல்நெஞ்ச என்றும் தம்முடைய நெஞ்ச ஒன்றே மெல்லநெஞ்ச என்றும் நினைத்திருக்கிறா ராழ்வார். உண்மையில், பகவத் விஷயத்தில் இத்தனை உருக்கம் மற்றையோர்க்கு இல்லைபிறே. வளைத்து வைத்தேன் = ஏழைகளாயிருப்பவர் செல்வர் மாளிகை வாசலைப் பற்றிக்கொண்டு 'யாம் வேண்டுகின்றவற்றை நீ தந்தாலன்றி உன்னையிட மாட்டோம்' என்ற உறுதியுடன் அவர்களை வளைத்துக்கொண்டிருப்பதுபோலவும், பாதாழ்வான் சித்திரகூடத்தேறப் போந்து இராமபிரானை வளைத்துக் கொண்டாற் போலவும்.

நன்னெஞ்ச வன்னமன்னும் நறையூர் = 'நன்னெஞ்சம்' என்ற விசேஷ ணத்தின் ஸ்வாரசஸ்யத்தை நோக்கி 'அன்னம்' என்பதற்கு * அன்னநடைய அணங்காகிய பெரிய பிராட்டியார் என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. "நீர் குற் றங் கண்டு கைவிடப் பார்க்குமன்றும் 'நகழிநூவராயுகி—ந கச்சிந்நாப ராத்யதி' என்னுமவளன்றோ அருகே யிருக்கிறாள்" என்பது பெரிய வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான வருளிச்செயல். பெரிய திருமடவில் "இரும்பொழில் குழ் மன்னுமறையோர் திருநறையூர் மாமலைபோல், பொன்னியலுமாடக் கவா டம் கடந்துபுக்கு, என்னுடைய கண்களிப்ப நோக்கினேன்" என்றபின் நாச்சி யாரைப்பற்றிப் பேசுங்கால், "மன்னுமாதகக் குன்றின் மருங்கே ஓர், இன்னிள வஞ்சிக் கொடியொன்று நின்றதுதான், அன்னமாய் அன்ன திருவுருவம் நின்றது" என்று பிராட்டியை அன்னமாக அருளிச்செய்தது காண்க. (எ)

எப்போதும் பொன்மலரிட்டு இமையோர் தோழுது * தங்கள் கைப்போது கொண்டிறைஞ்சிக் கழல்மேல் வணங்குகின்றாய் * இப்போதென்னெஞ்சினுள்ளே புருந்தாயைப் போகலோட்டேன் * நற்போது வண்கேண்மே நறையூர்நின்ற நம்பியோ! (அ)

எல் போது எல்ல புஷ்பங்களிலே
வண்டு { வண்டுகள் குடையப்
 { பின்பற்ற
 { நறையூர், வின்ற நம்பியோ!—;
இமையோர் கித்யஸூரிகள்
எப்போதும் எக்காலத்திலும்
பொன் மலர் { எல்ல பூக்களை மூர்ப்பித்த
 { இட்டு

தோழுது வணங்கி
தங்கள் தங்களுடைய
கை போது { புஷ்பம் போன்ற
 { கைகளினால்
 { இறைஞ்சி அஞ்ஜலிசெய்து
கழல் மேல் திருவடிகளிலே
வணங்க { ஆராய்க்குமாறு கிற்பவனே!
 { கின்றாய்

இப்போது இன்று

என்
கெஞ்சின் } எனது மனத்துள்ளே
உள்ளே

புகுத்தாயை வந்துபுகுத்தவுன்னை
போகல் } வேறிடம்
ஒட்டேன் } போகவொட்டேன்.

* * *—தேவாரை வணங்கி வாழ்த்தி வழிபாடு செய்யுமவர்கள் பல்லாயிரவர் குறையற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவர்கட்குக் காட்சிகொடுத்துக் கொண்டிருக்கு மிருப்பிற்காட்டிலும் என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்திருக்குமதுவே சிறப்பு என்று திருவுள்ளம்பற்றி இமையோர்களையும் விட்டு என்னெஞ்சிலே புகுந்தருளிற்று; இனி நான் போகவொட்டேன்—என்கிறார்.

பொன்மலர்—பொன்போல் விரும்பத்தக்கமலர் என்றபடி. ‘தோழுது இறைஞ்சி, வணங்க’ என்ற ஒருபொருட் பன்மொழிகள் ‘மனமொழி மெய்களாகிற த்ரிகரணங்களி னுடையவும் வருத்தியைச் சொல்லுகின்றன வென்னலாம். கைப்போது கொள்ளுதல்—அஞ்ஜலி செய்தல்.

(அ)

ஊனே ராக்கைதன்னை யுழந்தோம்பி வைத்தமையால் *
யானுயென்றனக்காய் அடியேன் மனம்புகுந்த
தேனே! * தீங்கரும்பின்தெளிவே! என்சிந்தைதன்னால் *
நானே யெய்தப்பெற்றேன் நறையூர்நின்ற நம்பியோ!

(க)

யான் ஆய் } எனக்கு அந்தராத்மாவாய்
என் தனக்கு } எனக்கு விதேயனாய்க்
ஆய் } கொண்டு

அடியேன் } அடியேனுடைய மனத்தி
மனம் புகுந்த } னுட் பிரவேசித்த

தேனே } தேன்போல் இனியவனே!

கீழ் கரும்பின் } இனிமையான கரும்பின்
தெளிவே } சாறபோன்றவனே!

நறையூர் நின்ற நம்பியோ!—;

ஊன் ஏர் }
ஆக்கை } மாம்ஸமயமான சரீரத்தை
தன்னை }

உழந்து } (பலவகைகளாலும்)
சிரமப்பட்டு

ஒம்பி }
வைத்தமை } பேணிவைத்துக் கொண்
யால் } டிருத்ததனால்

என் சிந்தை }
தன்னால் } என்னுடைய மனத்தினால்

நானே எய்த } (இப்போது உன்னை) நானே
பெற்றேன் } வந்தடையப்பெற்றேன்.

* * *—“விவித்ரா ஷேஹஸுவதிநீஸாராய நிவெஹிதாஸு வ-ஹ-
ஷேவ க்ருதா ஸ்ரஹ்! ஹஸ்வாஹிஸ்ய-ப-தா = விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி
நிச்வராய நிவேதனம்—பூர்வமேவ க்ருதா ப்ராஹ்ம! ஹஸ்தபாதாதி ஸம்புதா”
என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது; எம்பெருமானுக்கு வழிபாடுகள்
செய்தற்காகவே இந்த கரணங்களேபாங்கள் தந்தருளப்பட்டன வென்பது அதன்
கருத்து; அப்படி பகவத் கைங்கரியத்திற்கே உபகரணமான உடலை நான் பெற்
றிருந்தாலும் கீழ்க்கழிந்த காலமெல்லாம் பாழே கழிந்தனவாதலால் அவ்வுட
லைக் கொண்டு ஒரு பயனும் பெறா தொழிந்தேன் முன்பெல்லாம்; இவ்வுடலை
சீரமைப்பட்டுப் போஷித்து வந்ததற்குத் தக்கபயன் இன்று பெற்றேனென்கிறார்.

“ஊனேரர்க்கை தன்னை உழந்தோம்பி வைத்தமையால் நானே எய்தப்பெற்றேன்” என்று அந்வயிப்பது. மாம்ஸம் மல்கும்படிசரீரத்தைப் பலபரிசரமங்கள் பட்டு வளர்த்து வந்தேனாதலால் அதன்பலனை இன்று ஸம்பாதித்துக்கொண்டே நென்கை. “ஸரீரஜாக்ஷம் வஸு யஜ்-ஸாயநபு— சரீரமாத்யம் கலு தர்மஸாதநம்” என்கிறபடியே தர்மாதுஷ்டாநத்திற்கு இன்றியமையாத சரீரத்தைப் போஷிக்க வேண்டியது அவசியமே; இதுவரை நான் போஷித்து வந்தது பயன்பெறா தொழிந்தது; இப்போது அங்ஙனன்றியே பயன்பெற்றதாயிற்று என்று மகிழ்ந்து பேசினாராயிற்று. (க)

நன்னீர் வயல்புடைசூழ் நறையூர்நின்ற நம்பியை *
கன்னீர மால்வரைத்தோள் கலிகன்றி மங்கையர்கோன் *
சோன்னீர சோல்மாலை சோல்லுவார்கள் : சூழ்விசும்பில்
நன்னீர்மையால் மகிழ்ந்து நெடுங்காலம் வாழ்வாரே. (க)

கல் நீர்	கல்ல நீரையுடைய	கலிகன்றி	{ திருமங்கையாழ்வார் (அருளிச்செய்த)
வயல்	சுழனிகளாலே	சோல் நீர்	{ கொண்டாடிச் சொல்ல வேண்டுவதையே ஸ்வபாவமாகவுடைய
புடை சூழ்	காற்றமுஞ் சூழப்பட்ட	சோல் மாலை	இச்சோல்மாலையினை
நறையூர்	திருநறையூரில்	சோல்லுவார்	{ கற்பவர்கள்
நின்ற	{ சித்யவாஸம் செய்தருள் கின்ற	சூழ் விசும்பில்	பெரிய திருநாட்டில்
நம்பியை	எம்பெருமான் விஷயமாக,	கல்	{ (சித்யகைங்கர்யமாகிற)
கல் நீர் மால்	{ ஒலிக்கின்ற அருவிநீரை புடைய பெரிய மலை	நீர்மையால்	{ சிறந்த ஸ்வபாவத்தோடு கூடி
வரை தோள்	{ போன்ற திருத்தோள் களை புடையவரும்	நெடுங்காலம்	சாச்வதமாக
மங்கையர்	{ திருமங்கைநாட்டிலுள்ளார்கள்	மகிழ்ந்து	{ பரமாதந்தக்கொண்டு வாழ்வார்.
கோன்	குத்திலவருமான		

* * *— நீர்வளம் பொருந்திய வயல்களால் சூழப்பட்ட திருநறையூர் லெழுந்தருளியிருக்கு மெம்பிரான் விஷயமாகத் திருமங்கை யாழ்வாரருளிச் செய்த இத்திருமொழியை ஒதுமவர்கள் நித்யவியூதியிற் சென்று நித்யாதந்த மதுபவிக்கப் பெறுவார்களென்று பயனுரைத்தாராயிற்று.

கல்நீர் = ‘நீர்’ என்றது நீர்மையை [ஸ்வபாவத்தை] யுடைய என்றபடி. ‘நீர்மை’ என்னும்* பண்புப் பெயரில் ஈறுபோயிற்று; அ— சூழிப்புப் பெயரெச்ச விருதி. ‘சோல் நீர்’ என்பதிலும் இங்ஙனமே கொள்க. சொல்—கொண்டாடிச் சொல்லப்படுவதை, நீர்—இயற்கையாகவுடைய என்றபடி. “இத்தை யதுஸந்தித்தார்க்கு ‘இதொரு சப்தமே!’ என்று கொண்டாடு மிதுவே ஸ்வ

பாவமாம்படியிருக்கிற சொல்தொடையை” என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தி. (க0)

அடிவாவு:—புன் ஓடா எம்மானும் சிறியாய் நீண்டாய் எந்தாதை மன் எப்பேரும் ஊனேர் நன்னீர் சினவில்.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எழாம்பத்து — மூன்றாந் திருமொழி,

சினவிற்செங்கண்.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதிகம்.]

உரையவதாரிகை:— சீழ்த் திருமொழியில் “ஊனேராக்கைதன்னை உழந் தேம்பி வைத்தமையால்—நானே யெய்தப்பெற்றேன்” என்றாரே; அப்படி எய்தப்பெற்ற பெருமையைப் பரக்க அருளிச்செய்கிற ரித்திருமொழியில். *

சினவில்செங்க ணரக்க ருயிர்மாளச்

சேற்றவில்லியேன்று கற்றவர்தந்தம்

மனமுள்கொண்டு * என்றுமேப்போதும் நின்றேத்தும்

மாமுனியை மரமேழெய்த மைந்தனை *

நனவில்சென்றார்க்கும் நண்ணற்கரியானே

நானடியேன் நறையூர்நின்றநம்பியை *

கனவிற்கண்டேனின்னு கண்டமையால் என்

கண்ணினைகள் களிப்பக் களித்தேனே. (க)

சினம் இல்	{ கோபத்தக்கு இருப்பிட மாய்	மனம் உன் கொண்டு	{ கெஞ்சிலேதியானித்த
செம் கண்	சிவந்தகண்களையுடையான	என்றும்	{ எக்காலத்திலும் எல்லா
அரக்கர்	ராகுஸர்கள்	எப்போதும்	{ நிலைமைகளிலும்
உயிர் மாள	உயிரிழந்து முடியும்படியாக	கின்று	நிலைகின்று
செற்ற	சேறின	எத்தும்	{ தோத்திரம்பண்ணும்படி யாகவுள்ளவனும்
வில்லி என்று	{ வில்லையுடையவனே ! என்று		{ (அடியார்திறத்தில் இன்னமும் என் செய்வோமென்று) கெடிய சித்தனைகளைச் செய்பவனும்
கற்றவர்	அறிவுடையவர்கள்	மா முனியை	
தந்தம்	தங்கள் தங்களுடைய		

எழ் மரம். { ஸப்தஸூர விரூஷங்களை
எய்த { அம்பு எய்து
 { அனாபடுத்தின
மைந்தனை மிகெக்குடையவனும்
கனவில் { கண்மலரப்பெற்றவர்களான
சென்றூர்க் { சிந்தநூலானிடக்கும்
 {
கண்ணற்கு { கிட்டக் கூடாதவனுமான
அரியானை {
 { கதைபூர் நின்ற நம்பியை—;
அடியேன் { அடியேனாகிய நான்
 { நான் }

கனவில் மாஸாநபவத்தில்
இன்ற { இன்றகாணப்பெற்றேன் ;
கண்டேன் {
கண்டமை { காணப்பெற்றதனால்
யால் {
என் கண் { எனது இரண்டு கண்களும்
இணைகள் {
களிப்ப { ஸந்தோஷிக்க
களித்தேன் { காணும் ஸந்தோஷித்தேன்.

* * *—திருநவமயூர் நம்பியைக் கண்டுகளிக்கப் பெற்றேனென்கிறார். சில விசேஷணங்களால் நம்பியை விசேஷிக்கிறார் சினவிற் செங்கணென்று தொடங்கி. ஆச்ரித விரோதிகளை அழியச் செய்து பக்தர்களைப் பாதுகாத்தருள்பவனென்று கற்றவர்களால் கொண்டாடப் படுகின்றனென்பது முதல் விசேஷணத்தின் கருத்து. கண்ட காட்சியிலே மஹா கோபிஷ்டர்களைன்று தோன்றும் படியான கண்களை யுடையரான ராவணாதி ராக்ஷஸர்களை பொழித்த வில்லாள னென்று ஒவ்வொரு அன்பரும் தங்கள் தங்கள் நெஞ்சிலே கொண்டு துதிப்பார்களென்க. மாமுனியை என்றது—ஆச்ரிதர்கட்கு எத்தனையோ நன்மைகள் செய்திருந்தும் ஒரு நன்மையும் செய்திலன்போல ‘என்ன செய்வோம்!’ என்றே நெடுகச்சிந்தித் துக்கொண்டிருப்பவனைப்பென்றபடி. “ஒன்றுண்டு செங்கண்மால் யானுரைப்பது, உன்னடியார்க்கு என்செய்வனென்றே யிருந்திந்” என்ற பெரியதிருவந்தாதிப் பாசரங்காண்க. முடி-மநருஞ்செய்வவன்;(அதாவது)சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பவன் தன்னுடைய திறலில் நம்பிக்கையற்றவர்களுக்கு அரியனசெய்தும் நம்பிக்கையுண்டாக்கு மியல்வின் என்று காட்டுதற்காக ‘மரமேழெய்த மைந்தனை’ என்றார். ராமலக்ஷ்மணர்க்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் திருவடி மூலமாகத் தோழமை நேர்ந்த பின்பு, ஸுக்ரீவன் தன் வருந்தத்திற்குக் காரணங்கள் கூற, அது கேட்ட இராம பிரான் ‘நான் உனது பகைவனான வாலியை எனது அம்பினால் அழித்து விடுகிறேன், அஞ்சாதே’ என்று அபயப்ரதானஞ் செய்யவும் ஸுக்ரீவன் மனந்தெளி யாமல் வாலியின் பேராற்றலைப்பற்றிப் பலவாறு சொல்லி, முடிவில், வாலி மர மரங்களைத் துளைத்ததையும் துந்துபியின், உடலெலும்பை ஒரு யோஜனை தூரம் தூக்கி யெறிந்ததையும் குறித்துப் பாராட்டிக்கூறி ‘இவ்வாறு பேராற்றலமைத் தவனை வெல்வது கூடுமோ?’ என்று சொல்ல, அது கேட்ட இளைய பெருமான் ‘உனக்கு நம்புதல் இல்லையாயின் இப்போது என்னசெய்ய வேண்டுவது?’ என்ன, ஸுக்ரீவன் ‘இராமபிரான் நீறுபூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும்போது சங்கையுண்டாகின்றது; ஏழு மரமரங்களையும் துளைத்து இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் இருதாறு விரற்கிடை தூரம் தூக்கி

யெறிந்தால் எனக்கு விச்வாஸம் பிறக்கும்' என்று சொல்ல, இராமபிரான் அதற்கு இசைந்து துந்துபியின் உடலெலும்புக் குவியலைத் தனது காற்கட்டை விரலினால் இலேசாய்த்துக்கீழ் பத்து யோஜனை தூரத்திற்கு அப்பால் எறிய, அதனைக் கண்ட ஸுக்ரீவன் 'முன்பு உலராதிருக்கையில் வாவி இதனைத் தூக்கி யெறிந்தான், இப்போது உலர்ந்து விட்ட இதனைத் தூக்கியெறிதல் ஒரு சிறப்பன்று' என்று கூற, பின்பு இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மராமாங்களின் மேல் ஏவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழுலகங்களையுந் துளைத்துச் சென்று அம்பறாத்துணியை யடைந்ததென்ற வரலாறு இங்கு அறியக்கக்கது. (மரம்—ஆச்சாமரம்.)

நனவில் சேன்றார்க்கும் நண்ணற்கு அரியானே = கனவுக்கு எதிர்த்தட்டானது நனவு எனப்படும்; தெளிவைச் சொன்னபடி. நல்ல தெளிவிலே யிருப்பவர்களான ஸநக ஸநந்தநாதிகளுக்கும் ஸ்வயத்நத்தாலே கிட்டுதற்கு அருமைப் பட்டிருப்பவனான எம்பெருமானே என்றபடி.

கனவில் கண்டேன் = இங்குக் கனவு என்றது ஸ்வப்நத்தையன்று; தெளிவற்ற மன நிலைமையைச் சொன்னபடி. தெளிந்தவர்களுங் காண முடியாத பெருமானைத் தெளியாத நான் கண்டுகொண்டே னென்கை. அவன் காட்டக் காண்கிறாகையாலே இது பொருந்தும். முந்தாற நெஞ்சு கண்டது; பின்னைக் கண்களும் கண்டன; அதனால் களிப்படைந்தேன் என்றராயிற்று. (க)

தாய்நினைந்த கன்றேயொக்க என்னையும்

தன்னையே நினைக்கச்செய்து * தானேனக்

காய்நினைந் தருள்செய்யுமப்பனை

அன்றில்லையகமுண் டேழிந்திட்ட

வாயனை * மகரக்குழைக்காதனை

மைந்தனை மதிட்கோவலிடைகழி

யாயனை * அமராக்கரியேற்றை என்

அன்பனையன்றி ஆதரியேனே.

(உ)

தாய் நினைந்த } தன் தாயாகிய பசுவை
கன்றே ஒக்க } நினைக்கும் கன்றபோல
என்னையும் } அடியேனையும்
தன்னையே } (எம் பெருமானாகிய)
நினைக்க } தன்னையே சித்திக்கும்படி
செய்து } பண்ணி
(அதற்கு மேலே)

தான் } எனக்கு வேண்டிய
எனக்கு } கன்மைகளை யெல்லாம்
ஆய் நினைந்த } தானே சித்தித்து

அருள் }
செய்யும் } திருபை பண்ணும்
அப்பனை } உபகாரமும்,
அன்று } முன்பொருகாலத்தில்
இவையகம் } இவ்வுலகத்தை யெல்லாம்
உண்டு } விழுங்கி (பின்பு)
உமிழ்ந்திட்ட } வெளிப்புறப்பட விட்ட
வாயனை } திருப்பவனத்தை
யுடையவனும்,

மகரம் குழை { மகர குண்டலங்களைத்
காதனை { திருச்செவிகளில்
அணிந்துள்ளவனும்

மைந்தனை { கீத்யபுவாவும்

மதின்கோவல் { திருமதிங்களை உடைய
இடை கழி { திருக்கோவலூரிடை
ஆயனை { கழியில் கோபாலனும்
கிற்பவனும்

அமரர்க்கு { கீத்யஸ-ஸூரிகளினிடையே

அரி ஏற்றை { சிங்கம் போலவும் காளை
போலவும் செருக்குத்
தோற்ற விரும்பவனும்

என் அன்பினை { என்னிடத்தில்
அன்றி { அன்புடையவனுமான
திருநறையர்
சம்பியைத் தவிர்த்து

ஆதரியேன் { (வேறொருவனை)
ஆதரிக்கமாட்டேன்.

* * *—கன்றானது எப்போதும் தன் தாயையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கு
மாபோலே உலகுந்நிகல்லார் தாயாகிய தன்னையே நான் நினைந்திருக்குமாறு
செய்தவனென்கிறார் முதலடியில். 1. “பாந்த சிந்தை யொன்றி நின்று சின்ன
பாத பங்கயம், பிரந்தாம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே” என்கிறபடியே
எம்பெருமானது அருளின்றியே அவனை நினைத்திருத்தல் அமையாததால் ‘என்
னையும் தன்னையே நினைக்கச் செய்து’ என்கிறார். நம்முடைய நினைவு மாறினாலும்
தான் நினைவுமாறாதே 2. ஸஹம் ஸுராஜி ஶூக்ஷம் நயாஜி வாஸாந்திக்யூ—அஹம்
ஸ்மராயி மத்பக்தம் நயாயி பரமாம் கதிம்” என்றபடியே நம்மை நினைத்திருந்து
அருள் செய்பவ னென்கிறது ‘தானெனக்காய்நினைத் தருள்செய்யு மப்பனை’
என்றதனால். அப்படி எங்கேனும் கண்டதுண்டோ வென்ன, உலகமெல்லாம்
பிரளயாபத்துக்குத் தப்பிப் பிழைக்கும்படி தானே அபேக்ஷா சிரபேக்ஷமாகப்
பாதுகாத்தருளின செயல் திருஷ்டாந்தமாகப் போராதோ வென்று அதனை
யெடுத்துரைக்கின்றார் அன்றிவ்வையகமுண்ண மீழ்ந்திட்ட வாயனை என்று.

அப்படி அவன் உதவி செய்தருளாதே நம்மை உபேக்ஷிப்பவ னென்றே
வைத்துக் கொண்டாலும், விடக்கடாத அழகு படைத்தவன் காண்மின் என்
கிறார் மகரக் குழைக்காதனை என்பதனால். * மின்னு மணிமகர குண்டலங்
கள் வில்வீச சிற்ரு மழகுக்குத் தோற்றுப் பேசுகிறபடி. “பிரளயத்திலே தன்
ளிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகை யுடையவனை” என்பர் பெரியவாச்சான்
பின்னையும். மைந்தன்—எப்போதும் யெளவனமேயா யிருப்பவன்.

மதிட்கோவ லிடைகழி யாயனை—“பாவருந் தமிழாற் பேர்பெறு பனுவற்
பாவலர் பாதி நாளிரவின், முவரு நெருக்கி மொழிவிளக்கேற்றி முகுந்தனைத்
தொழுத நன்னாடு” என்று புகழ்ந்து கூறும்படி முதலாழ்வார் [—பொய் கையார்
பூதத்தார் பேயார்] முவரும் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்துத் திருவந்தாதி
கள் பாடினதலம் திருக்கோவலூர் என்பது ப்ராஸித்தம். “நீயுந் திருமகளும்
நின்றாயால், குன்றெடுத்துப்பாயும் பனிமலுத்த பண்பானா!, வாசற்கடை
கழியாவுன்புகாக் காம்பு பூங்கோவல், இடைகழிபே பற்றியினி” [முதல் திருவந்
தாதி—86.] என்ற பொய்கையார் பாசாததைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பெரிய

வாச்சான் பின்னே வியாக்கியானத்தில்—“உகந்தார் நடுவே புகுந்து நெருக்கு மவனை” என்றருளிச் செப்பப்பட்டுள்ள வாக்கியம் அநுஸந்திக்கத் தக்கது. வடமொழியில் ‘தேஹி’ என்னப்பட்டும் உலகவழக்கில் ‘தேழி’ என்னப்பட்டும் வருகிற ஸ்தானமே இடைகழியாம். திருக்கோவலு ரெம்பெருமானுக்கு தேஹி என்’ என்பதும் ஒரு திருநாமம்.

அமரர்க்கு அரியேற்றை = வடநாலார் ஸிம்ஹ: வ்ருஷப: என்னும் சொற்களைச் சேஷ்ட பர்பாயமாகப் பிரயோகிக்கும் முறைமை இங்கு உணரத்தக்கது.

வந்தநாள் வந்தேன் நெஞ்சிடங்கோண்டான்

மற்றோர்நெஞ்சறியான் * அடியேனுடைச்

சிந்தையாய்வந்து தேன்புலர்க்கேன்னைச்

சேர்கோடானிது சிக்கெனப்பெற்றேன் *

கொந்துலாம் பொழில்குழ் குடத்தைத்தலைக்

கோவினைக் குடமாடியகத்தனை *

எந்தையை யெந்தைதந்தைதம்மாளை

எம்பிரானை யெத்தால் மறக்கேனே?

(௩)

வந்த நாள் { தானாகவே என்னை ஸ்வி
வந்து { கரிக்க எழுந்தருளின
காளிலே எழுந்தருளி

என் நெஞ்சு எனது நெஞ்சை

இடம் { இருப்பிடமாகக்
கொண்டான் { கொண்டான்;

மற்ற ஓர் { வேறொருவருடைய நெஞ்
நெஞ்சு { சையும் தனக்கு இருப்
அறியான் { பிடமாக நெஞ்சிலும்
நினைக்கின் நினை;

அடியே { அடியேனுடைய
னுடை {

சிந்தை ஆய் { மனோரத்தங்களைத்
வந்து { தானுடையனாய் வந்து

என்னை அடியேனை

தேன்புலர்க்கு { யமபடர்கையில் காட்டிங்
சேர் { கொடாதே விஷய்
கொடான் { கரித்தருளினான்;

இது இதனை

சிக்கன திடமாக
பெற்றேன் லபித்தேன்; (ஆனபின்பு.)

கொந்து { பூங்கொத்துக்கள்
உலாம் { சிறைந்த சோலைகளினால்
பொழில் குழ் { குழப்பட்ட

குடத்தைத் { திருக்குடத்தையில்
தலை { (எழுந்தருளியுள்ள)

கோவினை ஸ்வாமியும்

குடம் ஆடிய { குடக் கூத்தாடினவனும்
கூத்தனை {

எந்தையை எனக்குத் தந்தையும்

எந்தை தந்தை { என் முதலுரவார்க்கும்
தம்மானை { ஸ்வாமியுமான

எம்பிரானை (திருநெழிர்) உம்பியை

எத்தால் எக்காரணம் பற்றி

மறக்கேன் { மறப்பேன்
[மறக்கமுடியாது.]

* * * —எம்பெருமானை அடியேன் மறப்பதற்கு ஒரு ஹேதுவுமில்லையே, எப்படி மறப்பேன் என்கிறார். ‘வந்தநாள் வந்து என்னெஞ்சிடங் கொண்டான்’ = எம்பெருமான் தம்முடைய நெஞ்சினுள் வந்து சேர்வதற்கு உறுப்பாகத் தாம் ஒரு முயற்சிசெய்து கைம்முதலுடையா யிருந்தால் இன்னநாளிலே வந்து சேர்ந்தா

னென்று தாம் சொல்லக்கூடும்; அங்கனன்றியே எம்பெருமான் தானாகவே தன் பேராகவே வந்துசேரக் கண்டவராதலால் 'வந்தநாள் வந்து' என்கிறார். "ப்ரதம ஸ்விகாரத்துக்கு முன்பு தாமிட்டது ஒரு பச்சையுண்டாய் அதுக்கு உபகரித்தா னாகலிறே இந்நா னென்னலாவது; அங்கனென் நில்லாமையாலே ப்ரதம ஸ்விகாரத்தை 'வந்தநாள்' என்று மித்தனையாய்த்துச் சொல்லலாவது" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. தானாகவே வந்து என்னை விஷயீ கரித்து என்னெஞ்சைத் தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டருளின பின் திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலானார் பக்கலிலும் போவானு யிருக்கின்றிலன்; அன் றியும், 'ஒழிவில் காலமெல்லா முடனும் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண் டும்' என்று நான் கொண்டிருக்கும் மனோரதத்தைத் தான் உடையனுய்க் கொண்டு, யமபடர் கையிலே யகப்பட்டு நலிவுபடவேண்டிய பாவங்கள் பலவற்றையும் நான் செய்திருக்கச்செய்தேயும் என்னை அந்த நமன்றமர் கையிலே காட்டிக்கொடாமல் தானே நித்ய கைங்கரியங் கொள்ளா நின்றான். இப்பேறுதான் அவனுடைய திர்ஹேதுகமான திருவருளடியாகக் கிடைத்ததாகையாலே இதற்கு ஒரு நாளும் குலைதல் இல்லை யென்னும்படி பெற்றேன் என்கிறார் முன்னடிகளில்.

எப்போதும் வலந்தகாலமாகவே யிருந்துள்ள ரோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருக்குடந்தையிலே சாய்ந்தருளித் தன்னுடைய ஸர்வ ஸ்வாமித்வத்தை விளங் கக் காட்டிக் கொண்டிருப்பவனும், க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே மன்றில் குடக் கடத் தாடித் தன் வடிவழகை ஸர்வஸ்வதானம் செய்தவனும், அடியேனுடைய குலத் துக்கெல்லாம் நாதனு யிருப்பவனுமான எம்பிரான் பக்கலிலே அடியேன் பர மோபகாரம் பெற்று வைத்து, இனி மறப்பதற்கு என்ன ப்ராஸத்தியுண்டு? ஒரு நாளும் ஒரு ஹேதுவாலும் மறவேன் என்கிறார் பின்னடிகளில்.

எத்தால் மறக்கேன்? = அவன் செய்தருளின உபகாரம் ஸ்வல்பமா யிருந் தால் மறக்கலாம்; பெற்ற உபகாரத்திற்கு ஏதேனும் கைம்மாறு செய்திருந் தாலும் மறக்கலாம்; ஒன்றுமில்லையா யிருக்க எங்ஙனே மறப்பது? (ஈ)

உரங்களாலியன்ற மன்னர்மாளப்

பாரதத்தோருதே ரைவர்க்காய்ச்சேன்று * *

இரங்கியூர்ந்தவர்க் கின்னருள்செய்யும்

எம்பிரானே வம்பார்புனல்காவிரி *

அரங்கமாளி யென்னாளிவிண்ணாளி

ஆழிசூழிலங்கை மலங்கச்சேன்று

சரங்களாண்ட * தண்டாமரைக்கண்ணனுக்கன்றி

என்மனம் தாழ்ந்துநில்லாதே.

(சு)

உரங்களால்
இயன்ற
மன்னர் மாள்

{ மிகெனினால் மிக்க துரியோத
குதியரசர்கள்
தொலையும்படி

பாரதத்தி

பாரதயுத்தத்திலே

ஐவர்க்கு ஆய்
சென்று

{ பஞ்சபாண்டவர்க்குத்
துணையாமெழுந்தருளி

இரங்கி	{ (அவர்கள் விஷயத்தில்) மனமிரங்கி	வின் ஆளி	பரமபதத்துக்குத்தலைவனும்,
ஒரு தேர் ஊர்ந்து	{ (அவர்களுடையதான) ஒரு தேரை ஸாரதியா யிருந்து நடத்தி	ஆழி சூழ்	கடல் சூழ்ந்த
அவர்க்கு	அப்பாண்டவர்க்கு	இலங்கை	லங்காபுரியானது
இன் அருள் செய்யும் எம்பிரானை	{ பரம கிருபையைச் செய்தருளின ஸ்வாமியும்	மலங்க	வியாகுலமாகும்படி
வம்பு ஆர் புனல் காவிரி	{ புதுமைமிக்க தீர்த்தத்தை புடைய திருக்காவிரி யால் சூழப்பட்ட.	சென்று	அங்கெழுந்தருளி
அரங்கம்	திருவரங்கம்பெரியகோயிலை	சரங்கள்	{ அம்புகளை நடத்தின
ஆளி	ஆன்பவனும்	ஆண்ட	{
என் ஆளி	என்னையான்பவனும்	தண் தாமரை கண்ணனுக்கு அன்றி	{ குளிர்ந்த தாமரைப் பூப் போன்ற திருக்கண்களை புடையனுமான திரு நறைபூர் நம்பிக்கல்லது (மற்றொருவர்க்கு)
		என் மனம்	என் மனமானது
		தாழ்ந்த நிலலாது	{ கைச்சியம் வறியத்திருக்க மாட்டாது.

* * * — க்ருஷ்ணாவதார முகத்தாலும் ராமாவதார முகத்தாலும் மண்ணில் பாரங்களை நீக்கியருளின மஹாநபாவனுக்கன்றி மற்றொருவன் விஷயத்திலே என்னெஞ்சு தாழாது என்கொர். * மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற் றும் பலர் குலைய தூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தகன் சிலைவளையத் தின் தேர் மேல் முன்னின்று அருள் செய்தமையை முன்னடிகளிற் கூறுகின்றார்.

பாண்டவர் துரியோதனாதியர் என்ற இரு வகுப்பினரையும் ஸந்தி செய் விக்கத் திருவுள்ளம் பற்றின கண்ணபிரான் துரியோதனாதியரிடம் தூதாகச் சென்று ‘பாண்டவர்களும் நீங்களும் பகைமை கொள்ளவேண்டா; ராஜ்யத்தில் இருவர்க்கும் பாகமுண்டு; ஆகலால் ஸம்பாகமாகப் பிரித்துக்கொண்டு ஸமாதான மாக அரசாட்சி செய்து வாழுங்கள்; அதற்கு ஸம்மதியில்லாவிடில் தலைக்கு இரண்டிரண்டு ஊராகப் பாண்டவர் ஐவர்க்கும் பத்து ஊரைக் கொடுங்கள்; அது வும் அசிஷ்டமாகில் பாண்டவர்கள் குடியிருக்கும்படி ஒருரையாவது கொடுங்கள்’ என்று பலபடி அருளிச்செய்ய, அந்தச் சொல்லுக்குச் சிறிதும் ஸம்மதியாமல் ‘பராக்ரமமிருந்தால் போர்செய்து ஜயித்துக்கொள்ளட்டும், இந்தப்பூமி விராக்கே உரியது’ என்றிப்படி திரஸ்காரமாக மறுத்துச் சொல்லவே, தான் பாண்டவ பகஷ்பாதியாயிருந்து எதிரிகளைத் தோற்பித்தனனென்க. துரியோதனாதியர் போர்புரிய வந்தது தருமபுத்தியாலல்லாமல் ‘வலிமையுடையோம் நாம்’ என்கிற கொழுப்பினாலாதலால் ‘உரங்களாலியன்ற மன்னர்’ எனப்பட்டது. உரம்—வலி. ‘உரங்கள்’ என்ற பன்மை அவிவகிதம்; உரத்தினால் என்றபடி.

‘சாங்களாண்ட’ என்றது “வில்லாண்டான்றன்னை” என்றும்போலே; ‘சத்துருக்களைக் காட்டு, காட்டு’ என்று விம்மிக்கிளம்புகின்ற அம்புகளை அடக்கி யான்பவ னென்க. “சாங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணன்” என்ற சேர்க் கையினால்—தாமரைக் கண்களின் கடாக்ஷத்திற்கு இலக்காகி உய்ந்துபோகப் பெருந்த அம்புகளுக்கு இலக்காகி மாண்டுபோயினரே பாணிகள்! என்ற பரிதாபந்

தோன்றும். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயத்திலே “ந நமேயம்—தாம மாட்டேன்” என்று மாப்பு நெறித்து மாண்டொழிந்தனர் ஆணைப் பங்குநாதிகள்; என் மனம் அங்கனன்றியே தாழ்ந்து நின்று உய்வுபெறும் என்றாராயிற்று. (9)

ஆங்குவெந்நகத் தழுந்தும்போது

அஞ்சேலென் மடியேனை யங்கேவந்து

தாங்கு * தரமரையன்னைபோன்றாடி

யெம்பிராணை உம்பர்க்கணியாய்நின்ற *

வேங்கடத்தரியைப் பரிசீறியை

வேண்ணையுண் ரேலினிடையாப்புண்ட

தீங்கரும்பினை * தேனைநன்பாலினையன்றி

என்மனம் சிந்தைசெய்யாதே.

(10)

ஆங்கு வெம் } அப்படிப்பட்ட கொடிய
நாகத்து } நாகங்களிலே
அழுந்தும் } அழுந்தி நோவுபட
போது } நோந்தகாலத்து
அங்கே வந்து } அவ்விடங்களில் வந்து
அஞ்சேல் } பயப்படவேண்டாவென்று
என்று }
அடியேனை } அடியேனைப்
தாங்கு } பாதுகாத்தருள்கின்ற
தாமரை } தாமரைபோன்று அழகு
அன்ன } மிக்க திருவடிகளை
பொன் ஆர் } யுடையனும்
அடி }
எம்பிராணை } எமக்கு உபகாரனும்
உம்பர்க்கு } மேலுலகங்கட்கெல்லாம்
அணி ஆய் } அலங்காரமாயிருக்கின்ற
வின்ற }
வேங்கடத்து } திருமலையில் எழுந்தருளி
யிருக்கிற

அரியை } சிங்கம் போன்றவனும்
பரி சீறியை } குதிரையருவாய் வந்த
தசரன் வாகையக்
கிழித்தவனும்
வெண்ணெய் } வெண்ணெயை (க் கனவாடி)
உண்டு } அமுது செய்து
உரலினிடை } உரலோடுகூட
ஆப்புண்ட } கட்டுண்டிருந்தவனும்
தீம் } மதரமான கருப்பஞ்சாறு
கரும்பினை } போன்றவனும்
தேனை } தேன்போன்றவனும்
நன் பாலினை } இனிய பால்போன்றவனு
அன்றி } மான திருநெழூர்
நம்பியபயவ்வுது
(மற்கொருவரை)
என் மனம் } ஒன்று கெஞ்சானது
சிந்தை } நினைக்கமாட்டாது.
செய்யாது }

* * * — பலவகைகளாலும் கனக்கப் பாவங்களைப்பண்ணி அவற்றின் பலன் களை யதுபவிக்கக் கொடிய நாகங்களிலே சென்று நோவுபடுங்கால், ‘தான் பண்ணின் பாவங்களின் பலனைத் தான் அதுபவிக்கட்டும்; நமக்கு வந்ததென்ன?’ என்றிராமல் அங்கே யெழுந்தருளி ‘நாம் இருக்க ி பாபங்களின் பலனை யதுபவிக்கப் பார்த்தியுண்டோ? அஞ்சாதே’ என்று அபயபரதானம்பண்ணி ரகித் தருளு மெம்பிராணையே என்மனம் சிந்திக்கின்ற தென்குறர்.

நாகத்திலே அழுந்தும்போது அங்கே வந்து தாங்குவதாகச் சொல்லுகிற விதற்குக் கருத்து என் எனில்; * தென்னவன்தமர் செப்பமிலாதர் சேவதக்

குவார் போலப் புகுந்து மின்னும் வன்கயிற்றால் பிணிக்தெற்றிப்பின் முன்னாக விழுப்பதாகிற யமதண்டனைகளை யதுபவித்துக் கொண்டிருக்கையில் எம்பெருமான் அங்கே வந்து காத்தருள்கின்ற நென்கிறதன்று; ‘ஐயோ! நாம் எல்லையில்லாத பாவங்களைப் பண்ணிவிட்டோமே; வெவ்வித சாகங்களிலே சென்று கொடிய துன்பங்களை யதுபவிக்க நேருமே, என் செய்வோம்!’ என்று கவலைப் பட்டு வருந்தியிருக்கு மிருப்பிலே வந்து அபயப்பாதானம் பண்ணும்படியைச் சொன்னவாறு.

உம்பர்க்கு அணியாய்நின்ற வேங்கடத்திரியை = ‘உம்பர்’ என்பது மேலுலகத்திற்கும் மேலுலகத்திலுள்ளவர்க்கும் பெயர். ‘மேலுலகங்களுக்கு அலங்காரமாய் நின்ற’ என்று பொருள்கொண்டு வேங்கடத்திற்கு விசேஷணமாக வுரைக்கலாம்; ‘தித்யஸூரிகளுக்கு அலங்காரபூதனாய் நின்ற’ என்று பொருள்கொண்டு வேங்கடத்திரிக்கு விசேஷணமாகவு முரைக்கலாம். முந்தின தீர்வாறுத்தில், திருவேங்கடமலை விண்ணுலகம்வரை ஒங்கியிருக்கின்ற தென்கிற அதிசயோக்தி வெளியாம்; பிந்தின தீர்வாறுத்தில், தித்யஸூரிதீர்வாறுகளை யிருக்குமவன் அவர்களை விட்டு நம்போலியர்க்கு முகங்கொடுக்கத் திருமலையிலே வந்திருக்கிற நென்பது வெளியாம். அரி-ஹரி.

பரி கீறியை = கண்ணபிரானைக் கொல்லுமாறு கம்ஸனா லேவப்பட்ட அஸுரர்களில் கேசி யென்பவன் குதிரையி னுருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துத் தூத்திக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களைபுதிர்ந்து உதட்டைப்பிளந்து அதனுடம்பையும் இரு பிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினனென்ற வரலாறு அறிக.

உரலினிடை ஆப்புண்ட தீங்கரும்பினை = ஒரு கரும்பு உரலினிடை ஆப்புண்ட தென்குறர்; உரலிலே கட்டுண்டவன் கண்ணபிரான்ல்லன்; ஒரு கரும்பு தான் கட்டுண்டது என்குறர் போலும். உரலில் கட்டுண்ட நிலைமையிலே அவனுடைய ராஸிக்யம் வெளியானபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி இங்ஙனே அருளிச் செய்கிறபடி. யசோதையானவன் கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பிணல் கண்ணனை உலோடினைத்துக் கட்ட முடியாமல் வருந்தி நிற்குமளவிலே தன் திருமேனியைத் தானே சிறுக்கடித்துக்கொண்டு கட்டுண்டு தனது ஸௌசீல்ய ஸௌலப் யாதி குணங்களை வெளியிட்டுக்கொண்ட ராஸிக்யத்திலே ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் சென்றதாயிற்று. (ரு)

எட்டனைப்பொழுதாகிலும் என்று

மென்மனத்தகலா திருக்கும்புகழ் *

தட்டலர்த்த பொன்னையலர்கோங்கின்

தாழ்பொழில் திருமாலிருஞ்சோலையங்

கட்டியை * கரும்பின்ற வின்சாற்றைக்
காதலால்மறைநான்கும் முன்னோதிய
பட்டனை * பரவைத்துயிலேற்றை என்
பண்பனையன்றிப் பாடல்செய்யேனே.

(க)

என் தனை } என்னத்தனை நொடிப்
பொழுது } பொழுதுங்கூட
ஆவிலும் }
என் மனத்து } என் மனத்தைவிட்டுப்
அகலாது } பிரியாமல்
என்றும் } எங்காலத்தும்
இருக்கும் } என்மனத்தே
யிருக்கையினாலாகிய
புகழ் } கீர்த்தியையுடையவனும்
தட்டு அலர்த்த } தட்டுப்போலே விசுவரீப்
பிக்கப்பட்ட
பொன் ஏய் } பொன்போன்ற அலகை
அலர் } யுடைத்தான
கோங்கின் } கோங்குமரங்களினுடைய
தாழ் பொழில் } தழைத்த
தோப்புசுனை யுடைய
திருமாலிருஞ் } திருமாலிருஞ்சோலையி
சோலை } லெழுந்தருளியிருக்கிற
அம் கட்டியை } மதுரமான கற்கண்டுபோல்
போக்யனாயிருப்பவனும்,

கரும்பு நன்ற } கரும்பில் நின்ற முண்டான
இன் சாற்றை } இனிய ரஸம்போன்றவ
னும்,
முன் } முற்காலத்தில்
காதலால் } அன்புடனே
மறை } கால்வேதங்களை யும்
நான்கும் }
ஒதிய } { ஸாந்திபிதி பக்கலில்)
அத்யயனம் பண்ணின
பட்டனை } பண்டிதனும்
பரவை } (திருப்பாற்) கடலில்
சூயில் } கண்வளர்த்தருளாநின்ற
ஏற்றை } பரமபுருஷனும்
என் } எனக்கு எளியனுமான
பண்பனை } திருநறையூர்நம்பியைத்
அன்றி } தவிர
(மற்றொருவனாயும்)
பாடல் } பாடமாட்டேன்.
செய்யேன் }

* * * —“ ஒருமா நொடியும் பிரியான் ” என்னுமபோலே சூனகாலமும்
என்னெஞ்சை விட்டுப் பிரிகிறதில்லை யென்னுமிதுவே காரணமாகப் பெரும்புக
ழோங்கப் பெற்றவனும் திருமாலிருஞ் சோலையில் பரம்போக்யமாக ஸேவை
ஸாதிப்பவனும் கருப்பஞ்சாறு போலே ரஸமயனாயிருப்பவனும், க்ருஷ்ணாவ
தாரத்தில் ஸாந்திபிதி யென்னுமோர் அந்தணன்பாடே நான்கு வேதங்களை யு
மோதிப் பாண்டித்யம் பெற்றவனும் திருப்பாற்கடலிலே துயில்கொள்பவனும்
தனது திருக்குணங்களை யெல்லாம் என்னை யதூபிப்பித்தவனுமான திருநறை
யூர் நம்பியைத் தவிர்த்து மற்றொருவனையும் பாடமாட்டே னென்கிறார்.

எள் + தனை, எட்டனை; மிகச்சிறிய அளவுக்கு என்னை உவமை கூறுவதுண்டு;
சூனகாலமும் என்றபடி.

தட்டலர்த்த பொன்னையலர்கோங்கு = திருமாலிருஞ் சோலை மலையை
வருணிப்பவர்களைவரும் அங்கே கோங்குமரங்கள் விசேஷமாகுள்ளனவாக
வருணிப்பார்கள்; “கோங்கு என்று பொன்னரிமலைகள் சூழ்பொழில் மாலிருஞ்
சோலையதே” என்றார் பெரியாழ்வார்; “கோங்கலரும் பொழில் மாலிருஞ்

சோலை” என்றுள் குடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி. கோங்குமலர் பொன்போன்ற திறமுடையது; மலர்ந்தால் பொன் தட்டுப்போல விருக்கும்; ஆகவே “தட்டலர்த்த பொன்னேயலர் கோங்கின்” எனப்பட்டது.

‘மறைநான்கும் முன்னோதிய பட்டனை’ என்பதற்கு “யொ ஸ்ஹாணம் விடியாதி வடுவ-ம் யொவெ வெஹாஹு ஸ்ஹிணொதி தவெஸு” என்கிற சுருதியின்படியே நான்முகனுக்கு நான்மறைகளையும் உபதேசித்தவனை என்று பொருள் கொள்ளவுமாம். அப்போது, ‘ஓதிய’ என்பதற்கு ‘ஓதுவித்த’ என்ற பிறவினைப்பொருள் கொள்ளவேணும்.

பட்டன்—ஊட்டி என்னும் வடசொல் விகாரம்.

பரவைத்துயிலேற்றை = பாரந்திருப்பது பரவை; கடல்; இங்கே திருப்பார் கடலை நினைக்கிறது. (க)

பண்ணினின்மொழியாழ்நரம்பில்பெற்ற

பாலையாகி யிங்கேபுகுந்து * என்

கண்ணும்நெஞ்சம் வாயுமிடங்கொண்டான்

கொண்டபின்மறையோர்மனந்தன்னுள்*

விண்ணுளார்பெருமானை யெம்மானை

வீங்குநீர்மகரம்திளைக்குங்கடல்

வண்ணன் * மாமணிவண்ண னெம்மண்ணல்

வண்ணமேயன்றி வாயுரையாதே.

(எ)

பண்ணின் இராகங்களுக்குள்ளே
இன் இனிமையான
மொழி சொல்லையுடைய
யாழ் வீணையினுடைய
நரம்பில் தந்திகளில்
பெற்ற உண்டான
பாலு சூசி { பாலையென்கிற சிறந்த
பண்போலே மிக
இனியனாய்க்கொண்டு
இக்கே } என்னெஞ்சில் வந்து
புகுந்த } புகுந்த
என் கண்ணும் } எனது அவயவங்களைத்
நெஞ்சம் } தனக்கு இருப்பிடமாக
வாயும் இடம் } அங்கீகரித்தான்;
கொண்டபின் அப்படி அங்கீகரித்தபின்பு,
மறையோர் வைதிகர்களினுடைய
மனம் மனத்தை

தன் உள் { தனது வாஸஸ்தானமாக
வுடையவனும்
விண்ணுளார் } தித்யஸூரிகளுக்குநாதனும்
பெருமானை
எம்மானை எனக்கு ஸ்வாமியும்
வீங்கு நீர் நிரம்பிய நீரையுடையதாய்
மகரம் { மீன்கள் துள்ளிவிளையாடா
திளைக்கும் } கின் துள்ளதான
கடல் கடல்போன்ற
வண்ணன் திருநிறத்தையுடையவனும்
மா மணி { நீலமணி நிறத்தவனும்
வண்ணன் }
எம் அண்ணல் { எமக்கு நாதனுமான திரு
நறையூர் நம்பியினுடைய
வண்ணமே { எவ்வாவத்தையே யல்லது
அன்றி } (மற்றொன்றை)
என் வாய் { என்வாய்
உரையாது } சொல்லமாட்டாது.

* * *—என்னுடைய மனமொழி மெய்கள் அவனையல்லது அறிபா என் கிரார். எம்பெருமானுடைய விலகலுமான இனிமைக்கு அழர்வான தந்தை டாந்தமொன்று இப்பாட்டில் கூறுகின்றார்; “பண்ணினின்மொழி யாழ்காய்பிற் பெற்ற பாலையாகி” = பால் யென்றது ஒரு சிறந்த பண். வினைநின் தந்திரிலே பாலையென்னும் பன்னை இசைத்தால் எவ்வளவு இனிமையாயிருக்குமோ அங் வளவு இனிமையாக என்னுள்ளோ புகுந்தானென்கை. “யாழ்ப்பாசில் மாநல்லு ருபியைப் பாலையாகி யென்று விசேஷிக்கையாலே” என்பது ஆசார்யற்றருதய ஸூக்தி.

இரண்டாமடியிலுள்ள ‘கோண்டின்’ என்பதற்கு சுற்றடியில் அந்நயம்; என் கண்ணையும் நெஞ்சையும் வாயையும் இடங் கொண்டானுதலால் என் வாயானது எம்மண்ணல் வண்ணமேயன்றி மற்றொன்றை யுடையது என்கை.

இரண்டாமடியின் முடியிலுள்ள ‘மனந்தன்னுள்’ என்பதற்கு ‘மனத்திலே’ என்று பொருளல்ல; அப்படியாகில் மேல் இயையது; மறைபேர் மனம்— வைதிகர்களின் திருவுள்ளத்தை, தன்—தனக்கு உரிய, உள்—உள்ளாக [இட மாக]க் கொண்டவன் என்க.

‘கடல்வண்ணன்’ என்று சொல்லிவிடாதே ‘விற்குதீர்’ என்றும் ‘மகரத் தினைக்கும்’ என்றும் கடலுக்கு இரண்டு விசேஷணங்களிட்டதன் கருத்து யாதெனில்; கடல் நீர்நிரம்பப் பெற்றிருப்பதுபோல எம்பெருமான் லாலயம் நிறைந்தவனென்றும், கடலில் மீன்கள் திளைக்குமாபோலே மீன்போன்ற திருக் கண்கள் திகழப்பெற்றவ னெம்பெருமான் என்றும் கொள்க.

வண்ணமேயன்றி = திருமேனி நிறத்தைச் சொன்னதாகவுமாம்; ஆசாரித ஸௌலப்பம் முதலிய குணங்களைச் சொன்னதாகவுமாம். (5)

இனியெப்பாவம்வந்தேய்தும்? சொல்லீர்

எமக்கிம்மையேயருள்பெற்றமையால் * அமே

துனியைத்தீர்த்த தின்பமேதருகின்றதோர்

தோற்றத்தோன்னெறியை * வையம்தோழப்பமே

முனியை வானவரால்வணங்கப்பமே

முத்தினைப் பத்தர்தாம்முகர்கின்றதோர்

கனியை * காதல்செய்தேன்னுள்ளங்கோண்ட

கள்வனை இன்றுகண்டுகோண்டேனே.

(அ)

இம்மையே இஹலோகத்திலேயே

அருள் பெற்றமை யால் { எம்பெருமானுடைய திருவருளைப் பெற்றேனாதலால்

இனி இனிமேல்

எமக்கு எம்மை

எப் பாவம் எவ்விதமான பாவம்

உந்து எய்தும் உந்து கிட்டக்கடும்?

சொல்லீர் சொல்லுங்கள்;

அந்நி ஆத்மநிராகரியைவிளக்கிற

துனியை * ருமங்களை

தீர்த்து தவிர்த்து
இன்பமே நித்யாநந்தத்தையே
தருகின்றது தருகின்றது
ஒர் தோற்றம் { ஒப்பற்ற விலகணமாய்
தொல் { அநாதியான உபாயமா
நெறியை { யிருப்பவனும்
வையம் உலகத்தவர்களால்
தொழப்படும் ஆசிரயிக்கப்படுகின்றவனும்
முனியை { (அவர்களுடைய நன்மை
களைச்) சிந்திப்பவனும்
வானவரால் { கீத்யஸூரிகளால்
வணங்கப்படும் { வணங்கப்படுகின்ற

முத்தினை முத்தப்போன்றவனும்
பத்தர் தாம் பத்தர்களால்
நுகர்கின்றது உட்கொள்ளப்படுகின்ற
ஒர் கனியை ஒரு பழம்போன்றவனும்
காதல் செய்து ஆசையுற்று
என் உன்மம் { என் நெஞ்சைக் கொள்ளை
கொண்ட { கொண்ட
கன்வனை கன்வனுமான பெருமானை
இன்று கண்டுகொண்டேன்—.

* * *—பாசுரார் தொடங்கும்போதே “இனி யெப்பாவம் வந்தெய்தும் சொல்லீர்” என்று கம்பிரமாகத் தொடங்குகிற மிடுக்கு நோக்கத்தக்கது. இனிப் பரமபதமென்று வேறொரு ஸ்தானவிசேஷமுண்டென்றும் அங்குப்போய்ப் பெற வேண்டிய பேறு வேறென்று இருக்கின்றதென்றும் தாம் கொண்டிலாமையைத் தெரிவிக்கின்றார் ‘இம்மையே அருள் பெற்றமையால்’ என்று. ஸகல பாபங் களும் தெரலைந்து பெறவேண்டிய பேறு இப்பிறவிகன்னிலே இவ்வுலகந்தன் னிலே பெறப்பட்டதாதலால் இனி ஒரு பாவமும் என்னை வந்து அணுகப் பா ஸக்தியில்லை யென்கிறார்.

அநேதுனியைத் தீர்த்து=துனி என்று துன்பத்திற்குப் பெயராயினும் துன் பத்திற்கு மூலகாரணமான கருமம் இங்கே பொருளாகக் கடவது; “ஊஹம் சுவா லவஃவாவெஷ்யோ ஜொக்ஷயிஷ்யாதி” என்ற சரமச்சலோகத்தின்படியே ஸகல பாபங்களையுந் தொலைத்தருளி கீத்யமான ஆநந்தத்தைத் தந்தருளவல்ல ஸித் தோபாயமான எம்பெருமானைக் கண்டுகொண்டே னென்கிறார். “ஊஜுதவெஷ்ய ஷலெதஃ” இத்யாதி ச்ருதிகளை உட்கொண்டு எம்பெருமானை ‘நேறி’ என்னுஞ் சொல்லாற் சொல்லுகிறார். தன்னையடைதற்குத் தானே மார்க்கமா யிருப்பா னிறே எம்பெருமான். (அ)

என்செய்கே னடியேனுரையீர் இதற்கென்று

மென்மனத்தே யிருக்கும்புகழ் *

தஞ்சையாளியைப் போன்பெயரோன்

நெஞ்சமன் றிடந்தவனைத் தழுவேபுரை *

மின்செய் வாளரக்கன்நகர் பாழ்படச்

சூழ்கடல்சிறைவைத் திமையோர்தொழும் *

போன்செய்மால்வரையை மணிக்துன்றினையன்றி

என்மனம் போற்றியென்னுதே.

அடியேன்	பாதந்திரான நான்	அரக்கன்	இராவணனுடைய
இதற்கு என் செய்கேன்	(அவன் பண்ணின மஹோபகாரமாகிய) இதற்கு என்ன கைம்மாறு செய்வேன்?	நகர்	நகரமாகிய இலங்கை
உரையர்	சொல்லுங்கள்;	பாழ்ப்பட	பாழாகும்படி
என்றும்	எக்காலமும்	குழ்	{ அந்நகரியைச் சூழ்ந்து கொண்டு அகழாயிருந்த
என் மனத்தே	என்னுள்ளத்திலேயே	கடல்	கடலை
இருக்கும்	சூடியிருப்பதனாலாகிய	சிறை வைத்து	அணைகட்டினவனும்
புகழ்	கீர்த்தியையுடையவனும்	இமையோர் தொழும்	{ தேவர்களால் ஆசீர்யிக்கப் படுமவனும்
தஞ்சை ஆளியை	{ தஞ்சைமாமணிக்கோயிலை ஆள்பவனும்	பொன் செய் மால் வரையை	{ விரும்பத்தக்க பெரிய மலைபோன்றவனும்
அன்று	நரலிம்ஹாவதாரத்தில்	மணி குன்றினை அனறி	{ நீலமணிமயமான பர்வதம் போன்றவனுமான் திருநகரையூர் நம்பியைத் தவிர்த்து (மற்கொருவனை நோக்கி)
பொன் பெயரோன்	{ இரணியனுடைய	என் மனம்	என் மனமானது
நெஞ்சம்	மார்பை	போற்றி என்னாது	{ மங்களாசாஸனம் பண்ணமாட்டாது.
இடந்தவனை	பிளந்தொழித்தவனும்		
தழுவே புரை	நெருப்புப்போன்றவனாய்		
யின் செய்	ஒளிவிடுகின்ற		
வான்	வாட்படையையுடையான		

* * *—எம்பெருமான் செய்தருளின உபகாரத்திற்குப் பிரதிபுபகாரம் பண்ணாமலிருக்க முடியவில்லை, பண்ணுவோமென்றாலும் அன்னுக்கு நாம் பண்ணலாவதொரு உபகாரமில்லை என்று கொண்டு ‘என்செய்கேனடியே னுரையர்’ என்கிறார். எனக்கென்ன ஒரு கைம்முதலில்லாதபடி ஸ்வரூபமே பிடித்து பாதந்திரான நான் எதைச் செய்வேன் என்பது தோன்ற இங்கு ‘அடியேன்’ என்றது.

எப்போதும் என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை விட்டுப் பிரியாமையால் வந்த புகழையுடையனாய், தஞ்சைமாமணிக்கோயிலிலே நியமஸந்தி பண்ணியிருக்குமவனாய், ப்ரஹ்மாதாழ்வான் பக்கலிலே பஷ்பாதாதிசயத்தாலே இரணியனது மார்பைப் பிளந்தொழித்தவனாய், நெருப்புப்போல் செம்பட்ட அடம்பையுடைய இராவணனது இருப்பிடமான இலங்காபுரியைச் சூகாடாக்குவதற்குக் கடலிலே அணைகட்டி யெழுந்தருளினவனாய், இப்படிப்பட்ட அதிமாதுஷ சேஷ்டிதங்களுக்குத் தோற்றுத் தேவர்களால் வணங்கப்படுமவனாய், அப்படி வணங்கப் பெறுதலால் புகர் பெற்ற வடிவை யுடையான எம்பெருமானையன்றி மற்கொருவனை என்மனம் வீரழ்த்த விரும்பமாட்டாது. ஸம்ஸாரியான நான் திவ்யஸூரி கள் பெறும் பேற்றைப் பெற்றேன்; பாதந்திரானிருக்கையாலே ப்ரபுபகாரம் பண்ணலாவது காண்கின்றிலேன், எதைச் செய்வேன்? சொல்லுங்கொள் என்றாயிற்று.

தோலேண்டலர் பூம்பொழில்மங்கையர்

தோன்றல் வாட்கலியன் திருவாலி

நாடன் நன்னிறையூர்நின்றநம்பிதன்

நல்லமாமலர்ச்சேவடி சென்னியிற்

குடியும் தோழுதுமேழந்தாடியும்

தோண்டர்கட் கவன் சொன்னசோல்மாலை *

பாடல்பத்திவை பாடுமின்தோண்டர் !

பாடநும்மிடைப் பாவம்நில்லாவே

(க௦)

தோலி	இதழ்களானவை	சென்னியில்	(தமது) தலைமே
விண்டு	விரிந்து	குடியும்	லணிந்துகொண்டும்
அலர்	விசலிக்கப்பெற்ற	தொழுதும்	உணங்கியும்
பூ பொழில்	பூஞ்சோலைகளை யுடைய	எழுந்து	எழுந்திருந்து
மங்கையர்	{ திருமங்கை	ஆடியும்	{ (ப்ரீதிக்குப்
தோன்றல்	{ நாட்டிலுள்ளவர்கட்குத்		{ போக்குவீடாகக்)
	{ தலைவரும்		{ கூத்தாடியும்
திரு ஆலி	{ திருகாலி நாட்டுக்குப்	தோண்டர்	{ பாகவதர்களுக்கு
நாடன்	{ பிரபுவானவரும்	கட்கு	{ (உஜ்ஜ்வனமாக)
வான்	வானை யுடையவருமான	சொன்ன	அருளிச்செய்த
கலியன்	{ அத்	சோல் மாலை	சோல் தொடையாகிய
அவன்	{ திருமங்கையாழ்வார்	இவை பத்து	{ இந்தப் பத்துப்
நல்		பாடல்	{ பாசரங்களையும்
நறையூர்	{ திருநறையூர்	தோண்டர்	எம்பெருமானடியார்களே !
நின்ற	{ நம்பியினுடைய	பாடுமின்	நிங்கள் ஓதுங்கள் ;
நம்பி தன்		பாட	அங்ஙனம் ஓதவே
நல்ல மா மலர்	{ அழகிய கிறத்த	நும்மிடை	{ உங்களிடத்திற் பாவங்கள்
சே அடி	{ திருவடித் தாமரைகளை	பாவம் நில்லா	{ நிற்கமாட்டா.

* * *—இந் திருமொழிகற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைகட்டும் பாசரம் இது. சிழ் ஆரம்பத்தில் “கண்ணுஞ்சுழன்ற” என்ற திருமொழி தொடங்கி இந் திருமொழிபாவாக நூறு பாசரங்கள் கொண்ட பத்துத் திருமொழிகளால் திருநறையூர்க் திருப்பதியை மங்களாசாஸனம் செய்தாராயிற்று. திருநறையூர் நம்பிக்கு அஸாதாரணமாகவுள்ள ஒரு தன்மை இங்குத் தொனிக்கின்றது காண்மின்;—திருநறையூர்க் திருநாச்சியார் கோயில்’ என்னுந் திருநாமமே மிகப்பரித்தமாக வழங்கியருவது. திருவிதிப் புறப்பாடுகளில் நாச்சியார்முன்னே யெழுந்தநாவுந் நம்பி பின்னே யெழுந்த நாவுமான ஒரு ஸம்பந்தாயமும் காண்கிறோமங்கு. எம்பெருமான் தன்னுடைய மேன்மையை அடக்கிக்கொண்டு தன்னடிபாட்டுக்கு மேன்மையைப் ப்ரகாசப்படுத்துகிற திருப்பதி இதுவாதலால், இந் திருப்பதியின் பாடலைத் தலைக்கட்டுகின்ற இப்பாசரத்தில் எம்பெருமானுடைய திருத்தன்மை விளங்க, பாசரம் தொடங்கும்போதே (மற்ற பலச்சூழிப் பாசரங்

களிற் போலல்லாமல்) ஆழ்வார் தம்முடைய திருப்புகழை முதற்கொண்டு பேசுகிறபடி காண்கின். “தோதி விண்டலர் பூம்பொழில் மங்கையர் தோன்றல் வாட்கலியன் திருவாலி நாடன்” என்னுமளவும் ஆழ்வார் தம்முடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தகமேயிதே.

“தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொல் பாட்கள் சொன்னேன்” என்னுமா போலே பக்தர்களுக்கு அம்ருதமாக அருளிச் செய்யப்பட்ட இத்திருமொழியைக் கற்பவர்கள் பக்கவில் பாவமொன்றும் தில்லாது என்றதாயிற்று. (க)

அடிவாவு:—சினவில் தாய் வந்த உங்கள் ஆங்கு எட்டனை பண்ணின் இனி என்செய்கேன் தோடு கண்.

முன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—நான்காந்திருமொழி,

கண்ணசோர வெங்குருதி.

உரையவதாரிகை:—இது திருச்சேறைத் திருப்பதி மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம். எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படுவதற் காட்டிலும் பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்படுதல் விசேஷம் என்கிற ஸகலசாஸ்திர ஸபப்பொருளை ஸ்ரீஸாரநாதப் பெருமானுடைய திருவருளால் ஸ்மரிக்கப்பெற்று, அந்த பாகவதபக்தி விஷயையிலே தாம் உண்டின்பபடிபை இத்திருமொழியில் வெளிபடுகிறார். இத்திருமொழிக்குத் திருச்சேறைத்திருப்பதி விஷயமாயினும் இப்போது இவர்க்கு உத்தேசம் திருச்சேறைபன்று; அத்திருப்பதி லெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானும் உத்தேசபவல்லன்; அத்திருப்பதியையோ அப்பெருமானையோ இடைவிடாது சிந்திக்கின்ற பாகவதர்களுண்டே, அவர்கள்தாம் உத்தேசப் என்பது சொற்போக்கில் வெளியாகின்றது. முடிவில் பயனுடைக்கும் பாசாதத்தில் “தண்ணசேறையம்மான்றனை” என்றருளிச் செய்ததற்கும் ஒரு குறையில்லை;—

நருவன் ஒரு வஸ்துவனிடத்தில் அன்பு வைத்தால் அவ்வன்பு அவ்வந்தது மாயிருந்தால் அஃது அவ்வஸ்துவனிடையே தின்றுவிடாமல் அந்நேரே ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்துக்களிலும் பெருகிச் செல்லுமென்பதை அனைவரும் தம் தம் அதுபவத்தாலறிவர். அப்படியே பாகவத பக்திபென்பது பகவத பக்தியின் எல்லை சிலமாக உண்டாமது. பகவத பக்தியின் உறைப்பைமே பாகவத பக்தி வெளிப்படுத்தும். ஸ்வாமிநுடைய பாதுகைகளிலே தாம் ஆதாம் வைத்து

- அவற்றைக் கண்களிலொற்றிக் கொள்வதும் தலைமே லணிந்துகொள்வதும் அலம் பித் தீர்த்தும் பருகுவதும் செய்கிறோம்; இதனால் நமக்கு ஸ்வாமியிடத்துள்ள பக்தி அபாரமானது என்பதேயன்றோ வெளியாகின்றது. அதுபோலவே, 'திருச்சேறையையும் அவ்விடத் தெம்பெருமானையும் பணிகின்ற பாகவதர்களே எனக்கு உத்தேச்யர்' என்று அருளிச்செய்கிற முகத்தால் அத்திருப்பதியி னிடத்தும் அப் பெருமானிடத்தும் தமக்குள்ள பக்திப் பெருங்காதலே விளக்கப் பட்டதா மென்றுணர்க.

கீழ் இரண்டாம்பத்தில் திருக்கடன்மல்லைத் திருப்பதியை மங்களாசாஸனம் செய்த "நண்ணுதவாளவுணர்" என்னுந் திருமொழியிலும் இந்த பாகவத சிஷ்டை வெளியிடப் பட்டுள்ளமை இங்கு ஸ்மரிக்கத் தக்கது. *

கண்ணோர வேங்குருதிவந்தியி வந்தழல்போல் கூந்தலானா *
மண்ணோ முலையுண்ட மாமதலாய்! வானவர்தங்கோவேயென்று *.
விண்ணோமிளந்திங்க ளகரேஞ்சு மணிமாடமல்கு * செல்வத்
தண்ணோற் றெம்பெருமான் தாள்தொழுவார்காண்மினென் தலைமேலாரே.

கண் சேர { கண்கள் சுழலமிட்டுத்
தளரும்படியாகவும்

வெம் குருதி { வெவ்விய ரத்தமானது

வந்து இழிய { வென்னமிட்டுப்
பெருகவுமாய்

மண் சேர மாண்டுபோம்படி

வெம் தழல் { நெருப்புப்போல் செம்பட்ட
போல் மயிரையுடையனான
கூந்தலானா பூதனையினுடைய

முலை (விஷங்கலந்த) முலையை

உண்ட உறிஞ்சியுண்ட

மா மதலாய் இளம்பிள்ளையே!

வானவர் தம் { தேவாதிதேவனே!
கோவே

என்று { என்று இவ்வண்ணமாகத்
துதிசெய்து,

விண் சேரும் { ஆகாயத்தில் திரிகின்ற
இள திங்கள் பாலசந்திரனுடைய

அகடு கீழ்வயிற்றை

உரிஞ்சு அளவுகின்ற

மணி மாடம் திருமாளிகைகள்

மல்கு நிறைந்திருக்கப்பெற்ற

செல்வம் வளம்மிக்க

தண் குளிர்த்த

சேறை { திருச்சேறையிலெழுந்
தருளியிருக்கின்ற

எம்பெருமான் ஸாராதப்பெருமானுடைய

தான் திருவடிகளை

தொழுவார் { வணங்குமவர்கள் தாம்
காண்மின்

என் தலை { என் தலைமேல் வீற்றிருக்க
மேலார் வுரியார்.

* * *—சந்திரமண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கின்ற மாட மாளிகைகள் சிறந்த திருச்சேறையி லெழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானே நோக்கி 'பூதனையமுடித்த சிறகுமுந்தாய்!' என்றும் 'நித்யஸூரிசுட்டுத் தலைவனே!' என்றும் சொல்லி அவனுடைய பரத்வ ஸௌஸல்யங்களைப் போற்றி உருகுகின்ற பாகவதர்கள் எவரோ, அவர்கள் என் தலைமேல் வீற்றிருக்கவுரியார் என்கிறார்.

கண்ணபிரானைத் தொட்டிற் பருவத்திலேயே முடிக்கவந்தவன் பூதனை ; இவன் யசோதைப் பிராட்டியைப்போல வடிவெடுத்துவந்தாலும் உண்மையில் அரங்கியாதலால் செம்பட்ட மயிரையுடையளாயிருப்பன் ; ஆகவே ‘வேந்தழல் போற்கூந்தலானை’ எனப்பட்டது : “கஞ்சன்புணர்ப்பினில் வந்த கருகிற் செம்மார்ப்பேயை” என்றார் பெரியாழ்வாரும். இப்பேய்ச்சி. கண்ணபிரானை மகனாகப்பாவித்து முலைகொடுத்ததற்கணங்க அவனும் இவனைத் தாயாகவே பாவித்து முலையுண்கற பாவனையில் உயிரை உறிஞ்சியுண்டனாதலால், கண்கள் சோர்ந்து ரத்தவெள்ளங்கொழிக்க நிலத்தில் கிழந்து மாண்டொழிந்தன ளென்க.

மாமதலாய் ! = பிள்ளைத்தனத்தில் குறையற்றவனே ! என்றபடி. ‘மதலை’ என்பதன்விளி ‘மதலாய்’ என்றும்.

இத்திருமொழியின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ப்ரவேசத்தில்— “பிள்ளையழகிய மணவாளரையர் கரையே போகாதிங்க, ‘உள்ளே மாமதலைப் பிரானைத் திருவடிதொழுதுபோனானே?’ என்ன ; ‘ஆர்தான் திருமங்கையாழ்வாருடைய பகைந்த டீ வளைபத்திலே கால்வைக்கவல்லார்?’ என்றருளிச் செய்தார்” என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கவை. இவ்வாக்கியத்தின் கருத்து யாதெனில் ; பிள்ளையழகிய மணவாளரையர் என்பவர் காரியவிசேஷ மாய்த் திருச்சேறைவழியாய் ஓரிடத்திற் கெழுந்தருள நேர்ந்தவனாவில் திருச்சேறைப்பதியினுட் புகாமல் வயல்வழியே போய்க்கொண்டிருந்தார் ; அங்கு அவரைக் கண்ட வொருவர் ‘வயல்வழியே போவானேன் ? திருப்பதியினுள்ளே புகுந்து ஸாரநாதப்பெருமானே ஸேவித்துப் போகலாகாதோ?’ என்று கேட்க ; அதற்கு அரையர் சமத்காரமாக ஒரு உத்தரமுரைத்தார் ; (யாதெனில் ;) இத் திருப்பதி விஷயமாகப் பாசரமுரைத்த திருமங்கையாழ்வார் “தண்ணேறையெம் பெருமான் தாள்தொழுவார்காணின் எந்தலைமேலாரே” என்றார் ; அப் பாசரத்தின்படி, திருச்சேறை யெம்பெருமானை ஸேவிப்பவர்கள் ஆழ்வாருடைய திருமுடியின்மே லேறவேண்டியதாகுமே ; அது நமக்குப் பெருந்த அபசாரமாகுமே ; அதற்கு அஞ்சியே உள்ளுப்புகாமல் கரையோரமே போய்விடுகிறேன் என்றாராம். இது ரஸோக்தியேயன்றி வேறில்லை. திருச்சேறை யெம்பெருமானை ஸேவிப்பவர்கள் பக்கவில் ஆழ்வார் வறித்திருக்கும் ப்ரதிபத்தியை விளக்கக் காட்டினபடி.

(க)

அம்புருவ வரிநெங்கண் அலர்மகளைவரையகலத் தமர்ந்து * மல்லல்
கோம்புருவவிளங்கனிமேல் இளங்கன்று கொண்டேறிந்த கூத்தர்போலாம் *
வம்பலகும்பத்தண்சோலை வண்ணேற வாணுந்து கோயில்மேய் *
எம்பெருமான் தாள்தொழுவார் எப்பொழுதுமென்மனத்தே யிருக்கின்றாரே.

டி வளையும்—திருமுடியினிடும் மலை.

அம்புருவம்	அழகிய புருவத்தையும்	எறிந்த	வீசியெறிந்த
அரி நெடு கண்	{ செவ்வரி கருவரிபடர்ந்து நீண்ட கண்களை யு முடையளான	கடத்தர் ஆம்	கடையமுருடையவனும்,
அலர் மகளை	பெரியபிராட்டியாரை	உம்பு அலரும்	{ பரிமளம்வீசுகின்ற குளிர்த்த தண் சோலை { சோலைகளையுடைய
வரை	{ மலைபோன்ற திருமார்பிலே	உண் சேறை	அழகிய திருச்சேறையிலே
அகலத்து		வான் உந்து	{ ஆகாசத்தையாவதுகின்ற கோயில் மேய { ஸந்தியில் நித்யவாஸம் செய்பவனுமான
அமர்ந்த	பொருந்த வைத்துள்ளவனும்	எம்பெருமான்	ஸாராதப்பெருமானுடைய
மல்லல்	{ தழைத்த கிளைகளை	கான்	திருவடிகளை
கொம்பு	{ வடிவமாகவுடைய விளா	தொழுடார்	ஸேவிப்பவர்கள்
உருவம் விளா	{ மரத்திலுள்ள	எப்பொழுதும்	எந்நாளும்
கணி மேல்	பழுத்தின்மேலே	என் மனத்தே	{ என்னெஞ்சிலேயே வாஸஞ் இருக்கின்றார் { செய்கின்றார்கள்.
இள கன்று	{ (அஸுரவடிவாய் வந்த கொண்டு { தொரு) சிறு கன்றை(த் தடியாக)க் கொண்டு		

* * *—நான் திருச்சேறை பெம்பெருமானை மனத்திற் கொள்ளுமவனல்லேன்; அப்பெருமான் திருவடிகளைத் தொழுகின்றவர் எவரோ, அவர்களையே இடைவிடாது நெஞ்சிற் கொள்பவன் என்கிறார்.

அழகிய திருப்புருவங்களோடும் நீண்ட திருக்கண்களோடும் கூடின பெரிய பிராட்டியானைத் திருமார்பிலே வைத்துக் கொண்டிருப்பவனும், முள்ளைக் கொண்டே முள்ளைக் களைவதுபோல, கன்றினுருவங் கொண்டுவந்த ஒரு அஸுரனைக் கொண்டு விளாமரமாய் கின்ற மற்றோரஸுரன்மேல் வீசியெறிந்து இரண்டையும் முடித்தவனும், அழகிய சோலைகளால் சூழப்பட்ட திருச்சேறையில் ஆகாசத்தையும் ஒங்கியுள்ள ஸந்தியில் நித்யவாஸஞ் செய்தருள்பவனுமான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை ஸேவிப்பவர்கள் ஒருநொடிப்பொழுதும் எனது நெஞ்சைவிட்டுப் பிரியாதிருக்கின்றனர் என்றாயிற்று.

“எப்பொழுதுமேன்மனத்தேயிருக்கின்றாரே” என்ற விடத்துப் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“நிதியூவலிதவ்யுஃ-நிதித்யாஸிதவ்யுஃ என்ற கிற விஷயத்துக்கு இடங்காண்கிறிலேன்” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி பாமபோக்யம். பாகவதர்கள் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தின் அவகாசத்தை ஆகாமித்துக் கொள்ளவே சித்தனைக்கனிப பெருமானுக்கு அங்கு இடமில்லையாம்.

அம்புருவவரிநெடுங்கண் = ‘அம்—புருவம்’ என்று பிரிப்பதுதவிர, ‘அம்பு உருவம்’ என்று பிரிப்பதும் பொருத்தம்; ‘அம்புபோன்ற உருவத்தைபுடைய’ என்று பொருளாய், கண்ணுக்கு விசேஷமானாகும். கண்களுக்கு அம்பை உவமை யாகச் சொல்லுதல் கவிமாயு: “அம்பன்னகண்ணாசோதை” என்றதுங்காண்க.

மீதோடிவாளேயிய மின்னிலக முன்விலகுமுருவினாளை *

தாதோடோடிமூக்கன் றுடனறுத்த கைத்தலத்தாவென்றறிந்து *

தாதோவேண்டலம்பும் தண்ணேறையெம்பெருமான் தானேயேத்தி *

போதோபுனல்தாவும் புண்ணியரே விண்ணவரில் போலிகின்றாரே. (ங)

வான் எயிறு { ஒளி பொருந்திய
கோரப்பல்லாந்து
மீது ஒடி மேல்முக்கமாக உள்ளந்த
மின் இலக மின்னல்போல் விளங்க
முன் விலகும் { முன்னேவந்த நின்ற
உருவினாள் { உருவத்தை யுடையான
சூர்ப்பணகையினுடைய
காதோடு காதையும்
கொடி மூக்கு கொடி மூக்கையும்
அன்று அப்போது
உடன் உடனே
அறுத்த அறுத்துவிட்ட
கைத்தலத்தா திருக்கையை யுடையவனே!
என்று நின்று என்று நிலிநின்று,—

வண்டு வண்டுகளானவை *
தாதோடு பூத்தாதுகளிலே
அலம்பும் ஆரவாரம் செய்யப்பெற்ற
தண் சேறை { குளிர்ந்த திருச்
சேறையிலுள்ள
எம்பெருமான் ஸாரதா தப்பெருமானுடைய
தானை திருவடிகளை
எத்தி அடித்த
போதோடு புஷ்பங்களையும்
புனல் தீர்த்தத்தையும்
தூவும் ஸமர்ப்பிக்கிற
புண்ணியர் பாக்யசாலிதன்
விண்ணவரில் கீத்யஸூரிகளிற் காட்டிலும்
பொலிகின்றார் மேம்பாடுடையார்.

* * *—சூர்ப்பணாகையின் காதையும் மூக்கையும்றுத்த வீரனே! என்று சொல்லி எம்பெருமானுடைய திறலில் ஈடுபட்டு அவனது திருவடிகளையே துதித்து மந்தர புஷ்பங்கள் பணிமாழி அர்க்கிய பாக்ய ஆசமரீய தீர்த்தங்கள் ஸமர்ப்பிக்கும் பாகவதர்கள் கீத்யஸூரிகளிற்காட்டில் சிறந்தவர்களென்கிறார். எவ்வகையான இடையூறுக்கும் நிலமன்றியே நலமந்த மில்லதோர் நாடாகிய பரமபதத்திலே யிருந்துகொண்டு பகவதாராதநம் செய்வதில் அருமையொன்று மில்லை; இருந்தருமா ஞாலமாகிய இங்கிலத்திலிருந்துகொண்டு பகவதாராதநம் செய்வதே அரிதாதலால் அங்ஙனஞ் செய்பவர்கள் கீத்தியஸூரிகளிற் காட்டிலும் மேம்பட்டவர்களேயாகக் குறையில்லை யென்க. “பாற்கடல் பாம்பினைமேல் பள்ளி கொண்டருளும் சிதையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ் சிறியரே” என்ற திருவிருத்தமும் நோக்கத்தக்கது.

சூர்ப்பணாகையின் பயங்கரமான உருவத்தைக் கூறுவது முதலடி. “முன் விலக முருவினாள்” என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறலாம்;— முன்னே ஸஞ்சரிக்கிற வடிவையுடையவன் என்றும்; கண்டீவர்கள் விட்டு விலக வேண்டும்படியான (பயங்கர) ரூபத்தையுடையவன் என்றும்.

சூர்ப்பணாகையின் காதையும் மூக்கையும் அறுத்தது இளைப பெருமானுடைய தொழிலாயினும் இராமபிரான் ப்ரயோஜக கந்தாவாதலால் அவனுடைய தொழிலாகச் சொல்லுதலும் பொருந்தும். “ராஜவ்ரு டகதினோ வாஹுஃ-ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹுஃ” என்கிற நியாயத்தாலும் பொருந்தும். (க)

தேராளம்வாளளக்கன் தேன்னிலங்கை வேஞ்சமத்துப்போன்றிவீழ் *
போராளுஞ்சிலையதனால் பொருகனைகள் போக்குலித்தாயென்று * நாளும்
தாராளம்வரைமார்பன் தண்சேறையெம்பெருமானும்பராளும் *
பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேனே. (ச)

தேர் ஆளுநர்	தேர்களை நடத்தவல்லவனாய்	நாளும்	நான்றோறும்
வான்	வாட்படையையுடையனான	தார் ஆளும்	மாலையை அணிந்துள்ள
அரக்கன்	இராவணனுடைய	வரை மார்பன்	மலைபோன்ற திருமார்பை யுடையவனும்
தென் இலக்கை	அழகிய லங்காபுரியை	உம்பர் ஆளும்	மேலுலகங்களை ஆள்பவனும்
வெம் சமத்து	கொடிய பேர்க்களத்தில்	போளன்	பெருமை பொருத்தினவனுமான
பொன்றி விழ	சிதறியழிந்துபோம்படி	தண் சேறை	திருச்சேறைப்
போர் ஆளும்	போரை நடத்தவல்ல	எம்பெருமான்	பெருமானுடைய
சிலை அசுனல்	வீல்லினால்	பேர்	திருநாமங்களை
பொரு	கணைகள்	ஒதும்	ஒதுகின்ற
போர்கு	வித்தாய்	பெரியோரை	மஹாத்மாக்களை
என்று	என்று சொல்லி,	ஒருகாலும்	ஒருபோதும்
		பிரிகிலேன்	பிரியமாட்டேன்.

* * * —எம்பெருமானைப் பிரிந்து நெடுநாள் தரித்திருப்பினு மிருப்பேன் ; பாகவதர்களைப் பிரிந்து ஒரு கொடிப்பொழுதும் தரித்திருக்கவில்லை நென்கிறார். தேர்விரானுள் இராவணனுடைய படைவீடான இலங்காபுரியைப் பொடிபடுத்தின பெருவிரனே ! என்று சொல்லித் திருச்சேறை பெம்பெருமானுடைய பல பல திருநாமங்களை வாயாசப்பாடும் பெருமையுடையார் எவரோ, அவரை ஒரு காலும் பிரியமாட்டே நென்றாராயிற்று.

கிதையில் “ஸ.மஹாத்மா” என்றும் “மஹாத்மாநஃ” என்றும் அவன்றானே சொல்லிப் போத்தவர்களைப்பாடிற்று இவர் ‘பெரியோர்’ என்கிறது. (ச)

வந்திக்கும்மற்றவர்க்கும் மாசுடம்பின் வல்லமணர் தமக்குமல்லேன் *
முந்திச்சேன் றரியுருவாயிரணியனை முரணழித்த முதல்வற்கல்லால் *
சந்தப்பூ மலர்ச்சோலைத் தண்சேறையெம்பெருமானுரை * நாளும்
சிந்திப்பார்க்கென்னுள்ளம் தேனூறி யேப்பொழுதும் தித்திக்குமே. (ரு)

அரி உரு ஆய்	காவலிழைப்பியாய்	அமணர்	தமக்கும்	ஹைநர்க்கட்கும்
முத்தி சென்று	முத்தற வெளிப்பட்டு	வந்திக்கும்	மற்றவர்க்கும்	‘வந்தே’ என்று சொல்லிக் கொண்டு திரிகிற பெளத்தர்கட்கும்
இரணியன்	இரணியாசுரனுடைய	அல்லேன்		கூட்டுப்படக் கடவே னல்லேன்;
முரணை	உலியை	சந்தம் பூமலர்	சந்தநப்புஷ்பங்களை யுடைய	
அழித்த	பாழ்படுத்தின	சோலை	சோலைகளை யுடைத்தான	
முதல்வற்கு	ஐகத்காரணபூதனான எம்	தண் சேறை	குளிர்த்த திருச்சேறையி லுள்ள	
அல்லல்	பெருமாறுக்கல்லல்.	எம்பெருமான்	ஸாரகாதப் பெருமானுடைய	
மாசு	அழுக்கேறின உடம்பை			
உடம்பின்	யுடையராய்			
உன்	வலிந்து வாத			
	செய்ப்பவர்க்கான			

தாரிண	திருவடிபை	என் உன்மம்	என் மனமாரிண
நாளும்	நான்தோறும்	தேன் ஊறி	அமுதம் சுரக்கப்பெற்று
சிந்திப்	{ தியானம் செய்யும் பார்க்கு { பாகவதர் திறத்தில்	எப்பொழுதும்	இடைவிடாது
		தித்திக்கும்	தித்திக்கின்றது.

* * *—தமக்கு பாகவத பக்தி மிக்கிருக்கக் காண்கையாலே அது காரணமாகப் பகவத்பக்தி குறையற்றிருக்கு மென்கருகிறதில். ப்ராஹ்மதாழ்வானைக் காத்தருளவேண்டி. நாசிக்கமுர்த்தியாய்த் தூணில் தோன்றி ஹிரண்யாஸுரனுடைய மிடுக்கை யொழித்த முழுமுதற்கடவுளான எம்பெருமானுக்கு அகப்பாற்றி சேஷபூதனாயிருப்பே னத்தனையன்றி இப்படியிருக்கவில்லாத ஹைகர் பொளத்தர் முதலானருடைய திரளிலே சேரக்கடவேனல்லேன் என்றார் முன்னடிகளில்.

இங்ஙனே உம்மால் திண்ணிதாகச் சொல்லக்கூடுமோ? எது கொண்டு இங்ஙனே நீர் சொல்லுகிறீர்? என்று கேட்பார்க்கு உத்தரமாகப் பின்னடிகளானுளிச் செய்கிறார்;—பாமபோக்கியமான திருச்சேறையிலேழுந்த நூலியிருக்கின்ற ஸாரநாதப் பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தினந்தோறும் சித்திக்கின்ற பாகவதர்களை நினைந்த மாத்திரத்தில் என்னுள்ளமானது தெய்வாரித்தித்திக்கின்றதே, இஃது ஒன்றே போராதோ? ஹைகர் பொளத்தாடிகளின் திரளிலே புகுதற்குரிய விதி எனக்கு இருக்குமானால் இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பராவண்யம் எனக்கு உண்டாகக்கூடுமோ? பாக்கி விசேஷத்தால் இஃது உண்டாகக் காண்கையினால் முன்னடிகளின்சொன்னபொருள் நல்வெட்டுக்காண்பின் என்கை.

‘வந்திக்கும் மற்றவர்’ என்றால் எங்ஙனே பொளத்தர்களைக் காட்டும்? என்னில்; பொளத்தர்கள் புத்ததேவதையின் விஷயமாகச் சில ஸ்தோதரங்கள் சொல்லுவார்கள்; அவற்றில் ‘வந்தே, வந்தே’ என்று மிகையாகக் காணப்படுதலால் ‘வந்திக்குமவர்’ என்ற சொல் பொளத்தர்களைக் குறிக்குமென்ப.

மாகடம்பின் வல்லமணர்=உடம்பிலுள்ள அழுக்கைக் கழற்றலாகா தென்றும், மலங்களைத் தேஹத்திலேயே தரித்துக் கொண்டிருப்பதனால் தான் மேலாக முண்டாகுமென்றும் அமணர்களின் கொள்கை யென்றுணர்க. ‘பொளத்தர்களுக்கும் ஹைகர்களுக்கும் அல்லேன்’ என்றது அவர்களைப்போலே பகவத் விழுந்தளாக ஒருகாலும் ஆகமாட்டே னென்றவாறு. (டு)

பண்டேனமாயுலகையன்றிடந்த பண்பாளா வேன்று நின்று *
தொண்டானேன் திருவடியேதுணையல்லால் துணையிலேன்சொல்லுகின்றேன் *
வண்டேந்தும் மலர்ப்புறவில் வண்ணேறையெம்பெருமா னடியார்தம்மை *
கண்டேனுக்கிகுகாணீர் என்னெஞ்சும் கண்ணினையும் களிக்குமாறே. (க)

பண்டு அன்ற	முன்பொருகால்	இடந்த	{ கோட்டாற்குத்திபெடுத்து
எனம் ஆய்	மறாவாஹருபியாய்		உந்த
உலகை	பூமியை	பண்பாளா	குணசாலியே!

என்று நின்று என்றசொல்லி நிலவின்
தொண்டு } (உனது திருவடிகட்கு)
ஆணை } அடிமையானேன் ;
திரு அடியே } (உனது) திருவடிகளே
ஆணை } ஆணையாவதன்றி
அல்லால் }
ஆணை } வேறு ஆணையுடையே
இலேன் } னல்லேன் ;
சொல்லு } இசைத்தியம் ;
கின்றேன் }
வண்டு ஏந்தும் வண்டுகளைத் தரிக்கின்ற
மலர் பூக்களையுடைய

புறவில் தோப்புகளை யுடைத்தான
வண் சேறை { அழகிய திருச்சேறையி
லுள்ள
எம்பெருமான் ஸாரதாதப் பெருமானுடைய
அடியார் } பந்தர்களை
தம்மை }
கண்டேனுக்கு { ஸேவிக்கப்பெற்ற
என் நெஞ்சம் } எனது மனமும்
கண் இணையும் இரண்டு கண்களும்
களிக்கும் ஆறு களிக்கும் விதம்
இது காணீர் இதோ பாருங்கள்.

* * * —முன்பு வராஹ கல்பத்தின் ஆதியிலே மஹாவராஹ மூர்த்தியாய், அண்டபித்தியிலே சேர்ந்திருந்த பூமியை அதில் நின்றும் ஒட்டு விடுவித்தெடுத்துக் கொண்ட நீர்மையை யுடையவனே ! என்று இடையறாதே சொல்லிக் கொண்டு அந்நீர்மையிலே தோற்று உனது திருவடிகட்கே அடிமையானேன் ; உனது திருவடிகளே எனக்குத்தஞ்சம் ; வேறொரு புகலை உடையேனல்லேன் ; இங்ஙனே ஆணையிட்டுச் சொல்லக்கடவேன்.

இப்படி திண்ணிதாக அடியேன் விண்ணப்பஞ் செய்வது எது கொண் டென்னில் ; வண்டுகள் மாறாத பசுமலையையுடைத்தான சோலைகளாற் சூழப் பட்ட திருச்சேறையிலே முத்தருளியுள்ள பெருமானுடைய அடியார்களைஸேவித்த மாத்திரத்தில் என்னுடைய நெஞ்சம் கண்களும் களிக்குறபடியைக் காணுங்கோள் ; இவ்வளவு பரிபாகம் பெற்றேனான பின்பு அந்த அக்யவஸாயம் திடமாயிருக்கத் தட்டுண்டோ வென்கிறார். (க)

பைவிரியும்வரியரவில் பகேடலுள் துயிலமர்ந்தபண்பா வென்றும் *
மைவிரியும் மணிவரை போல்மாயவனே யென்றென்றும், வண்டார் நீலம் *
செய்விரியுந் தண்சேறையெம்பெருமான் திருவடியைச்சிந்தித்தேற்கு * என் னுறிவுங்கொண்டனுக்கா ளானார்க்கு ஆளாமென் னன்புதானே. (ஈ)

படு கடலில் ஆழ்த்த திருப்பாற்கடலில்
பை விரியும் } வீரிந்த படங்கையும் புள்ளி
உரி அரவின் } களையுமுடைய திருவணந்
தாழ்வான் மீது
தயில் அமர்ந்த பள்ளிகொண்ட
பண்பா } குணசாலியே ! என்றும்,
என்றும் }
மை விரியும் } கருநிறம்மிக்க நீலமணி
பணி உரை } மயமான மலைபோன்ற
போல் } (திருமௌனியையுடைய)

மாயவனே } ஆச்சரியமே ! என்றும்
என்று } பலகால் சொல்லி,
என்றும் }
வண்டு ஆர் } வண்டுகள் படித்த கரு
நீலம் } நெய்தல்களானவை
செய் கழனிகளிலே
விரியும் மலரப்பெற்ற
தண் சேறை { குளிர்ந்த திருச்சேறையி
லுள்ள

எம்பெருமான் எம்பெருமானுடைய

திரு அடியை திருவடியை

சிந்தித்தேற்கு { தியானம்பண்ணுகின்ற
என் { என்னுடைய

ஐ அறிவும் { ஐம்புலன்களினறியையும்
கொண்டா { தன் விஷயத்திலாக்கிக்
னுக்கு { கொண்ட அப்
பெருமானுக்கு

ஆன் ஆனூர்க்கு ஆட்பட்ட பாகவதர்களுக்கு

என் அன்பு } என்னுடைய ப்ரீதியானது
தான் }

ஆம் ஆம் உரியதற்கும்.

* * *—இடைவிடாது எம்பெருமானை யநுபவிக்கப்பெறுதலால் விகளித்த படங்களை யுடையனும், ஸர்வேச்வரனுக்கும் வைத்த கண்மாறாதே கண்டு கொண்டிருக்க வேண்டும்படியான வரிகளை யுடையனுமான திருவனந்தாழ்வான் மேலே கடலில் திருக்கண் வளர்த்தருளும் கீர்மைபயனுடையவனே! என்றும், அஞ்ஜன மலைபோலே குவிர்ந்து தாபஹமான வடிவையுடைய ஆச்சரியனே! என்றும் சொல்லிக்கொண்டு திருச்சேறை யெம்பெருமானுடைய திருவடியையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கு மென்னுடைய ஸகலேந்திரிய வுணர்ச்சிகளையும் தன்வச மாக்கிக்கொண்ட அப்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டவர் எவரோ, அவர்கள் திறத்திலேயே என்னுடைய அன்பு பெருகுகின்றது என்கிறார்.

தாம் எம்பெருமானை விட்டுப் பாகவதர்களையே பற்றுவதாக அநுஸந்திக்குமித்திருமொழியில் ‘தண்ணேறையெம்பெருமான் திருவடியைச் சிந்தித்தேற்கு’ என்று சொல்லிக் கொள்ளுதல் தகுமோ வென்று சிலர் சங்கடப்பார்கள்; எம்பெருமானுடைய அடியார்களை என்றுங் காரணத்தினால் பாகவதர்கள் உத்தேசயர்களாக ஆகிறாப்போலே ‘பாகவதர்கள் பற்றுங் தெய்வம்’ என்னுங்காரணத்தினால் எம்பெருமானும் உத்தேசயனாதல் கூடுமென்க. “திரிதந்தாகிலுந் தேவபிரானுடைக்கரிய கோலத் திருவுருக்காண்பன் நான், பெரியவன் குருகூர் நகர் நம்பிக்கு ஆளுரியனாய் அடியேன் பெற்ற நன்மையே” என்ற கண்ணிறன் சிறுத்தாம்பும் அறிக.

“சிந்தித்தேற்கு என்” என்ற விடத்து, வடமொழியில் ஆர்ஷ பாயோசங்களிற்போல உபபத்தி கூறவேண்டும்: ‘சிந்தித்தேற்கு’ என்பது ‘சிந்தித்த எனக்கு’ என்று பொருள்பட கின்றாலும், இங்கு அங்ஙனம் பொருள்படாது ‘சிந்தித்த’ என்று விசேஷண மாத்ரமாகிற்கும்; திருமாலையில் “மழைக்கன்று வரை முனேந்தும்” என்ற பாசரத்தில் “உழைக்கின்றேற்கு என்னை” என்ற பிரயோகமும் பிறவும் காணத்தக்கன. (எ)

உண்ணுதுவெங்குற்றம் ஓவாதபாவங்கள்சேரா * மேலை
விண்ணோரும்மண்ணோரும் வந்திறைஞ்சும் மேன்தளிர்போ லடியினுனை *
பண்ணாரவண்டியம்பும் பைம்பொழில்சூழ் தண்ணேறையம்மான்றன்னை *
கண்ணாரக் கண்ணோக்கிக் கையரத்தொழுவாரைக் கருதுங்காலே. (அ)

பெயல்லாம் விடவேறுகின்றது. தாம் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண் டிருந்த பலவகைக் காரியங்கள் குறைபட்டு திறின்றன.—இந்தாதி காரணங் களாலும் மாணமென்றால் பாருக்கும் ருசிப்பதில்லை. ஆகையால் மாணமென்றால் பெரும்பாலும் மனிதர் துக்கமடைவது இயல்பு.

பரலோகமுண்டென்றும், பாப புண்யங்கட்குப் பலன் தடைத்தே திரு மென்றும், ஸ்வர்க்க நரகங்கள் புண்ய பாப பலன்களென்றும் கம்பிக்கை யுள் ளவர்களுக்கு ஜீவித்திருந்த காலத்தில் தாம் செய்த பலவகைப் பாவங்களை நினைத்து அவற்றின் பலன்களை யறுபவிக்க நேரிடுமே பென்றி அச்சத்தினால் மிக்க துக்க முண்டாகக் கூடியது. ஜீவித்திருந்த காலத்திலோவெனில், சிலர் உலக வியாபாரங்களில் மண்டிப் பரலோகத்தைப் பற்றி நினைக்க அவகாசமும் பெறாமல் விஷய ஸுகங்களுக்காகப் பாவஞ் செய்கிறார்கள். சிலர் பரலோகத்தை யும் பாப புண்யங்களையும் ஈசுவரையும் இல்லென்று சரிசு ஸுகத்திற்காக வேண்டிற்றெல்லாம் செய்யலாமென்று நினைத்துப் பாவஞ் செய்கிறார்கள். சிலர், தாம் நீண்டகாலம் ஜீவித்திருக்கப் போவதாகவும், கடைசி காலத்தில் பரலோகங் ளுக்கு வேண்டியதைச் செய்து கொள்ளப் பார்க்கலாமென்றும் நினைத்து உள்ள யரையில் ஸாம்ஸாரிக ஸுகத்துக்காகப் பாவச் செய்வில் இழிந்து பிறகு மீள முடியாமல் திகிறார்கள். ம்ருத்புவோ நமது எண்ணங்களையும் காரியங்களையும் ஸமய ஸந்தர்ப்பங்களையும் கவனிக்காமல் வந்துவிடுகின்றது. ஆகையால் பெரும் பாலும் எல்லோருமே ம்ருத்புவுக்கு அஞ்சி வருந்துகின்றனர். ஆனால், உண்மை யான பக்தர்களும் உலகத்தின் போக்கை நன்றாய்க் கண்டறிந்தவர்களும், எப் போதும் பகவதீ பாகவதர்களைச் சிந்தை செய்துகொண்டு ஆத்மாநந்தத்தில் ஆழ்ந்து கிடப்பவர்களும் மாணத்தைப்பற்றிச் சிறிதும் வருத்த மாட்டார்கள்; மாணத்தை அவர்கள் ஒரு உதல்லவமாக நினைத்து ஸந்தோஷமே யடைவர்கள்.

ஸ்வதேசத்தையும் மாதா பிதாக்களையும் மற்றுமுள்ள உறவினரையும் விட்டுப் பரதேசம் போய்ப் பொருளிட்டிம் ஒரு சிறுவன் தன் முயற்சி கைகூடி, மிக்க பொருள் திரட்டிக்கொண்டு தன் விடு திரும்பும்போது சிறிதும் வருந்துவ தில்லையன்றோ. பந்துக்களையும் ஸ்வதேசத்தையும் விட்டு நீண்டகாலம் பர தேசத்தில் வசித்த அச்சிறுவன் தன்னில்லம் திரும்பி ஸந்தோஷமயியான மாதா வையும் பந்து பார்த்தவர்களையும் எப்பொழுது பார்க்கப்போகிறே மென்று அவ லோடு காத்திருந்தவன் அச்சமயம் நெருங்கும்போது மஹத்தான ஸந்தோஷத் தையே அடைகிறான். ஸாத்பமானவனவும் விரைவில் தன்னில்லம் போய்ச்சேர நினைக்கிறான். மதா பிதாக்களைக் கிட்டி அவர்களுடைய அன்புக்கு தாம் எப் பொழுது பாத்திரமாகப் போகிறோமென்று நினைக்கிறான். ஏனென்றால், அவன் பரதேசத்தில் நீண்டகாலமிருந்தாலும் தன் முயற்சியில் வீந்திப்பெற்று சோம்பிப் பொருளைத் திரட்டியிருப்பதால் ஒருவகையான ஆகம் ஸந்தோஷத்தை அடைந் திருக்கிறான். இவ்விதமாகத் தான் திரும்பும்போது தகப்பனார் தன்னை மிகவும் பாராட்டப் போகிறார் என்கிற கம்பிக்கை அவனுடைய மனத்தை உதலாற்றப்

படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. தன் முயற்சியில் எடுத்தியடைந்த புதல்வன் தன் தந்தையிடம் திரும்பிப் போகும்போது அடையும் ஆனந்தம் விலகலாற்றாமையிருக்கும். அதுபோல் உண்மையாகத் தன் நிலைமையை யறிந்த பக்தனுனவன் இவ்வுலகத்தில் தன் கடமைகளை ஒழுங்குபடச் செய்து ஈசுவானுடைய கியமனத்தால் ப்ராப்தபோகம் முடிந்து விடாதவான் அவ்விசுவானுடைய ஸந்திதானத்திற்குப் போகும்பொழுது கிட்டும்போது (அதாவது) இவ்வுலகத்தின் 'துக்ஷமயமான நிலைமையிலிருந்து முடிவாக விடுபடும்போது மறைத்தான ஆனந்தத்தை அடைகின்றான். அவ்வானந்தத்தை எதனோடும் ஒப்பிடமுடியாது. அப்படியே திருச்சேறை யெம்பெருமானைத் தொழுத, பாகவதர்களைச் சிந்தை செய்பவர்களும் க்ருதக்ருத்யர்களாதலால் அவர்கள் ஒருகாலும் ம்ருத்யுவுக்கு அஞ்சி யிருக்கமாட்டார்கள்; பாவத்திற்கும் பயப்படப் ப்ராஸக்தியில்லை—என்றதாயிற்று. (அ)

கள்ளத்தேன் போய்யகத்தேனாதலால் போதருகால் கவலையென்னும் *
வேள்ளத்தேற்கென்கோலோ வினாவயலுள்கருநீலம் களைஞர்தாளால்
தள்ள, தேன்மணநாறும் தண்ணேறையெம்பெருமானுளை * நாளும்
உள்ளத்தேவைப்பாருக் கிதுகாணீரென்னுள்ள முருகுமாறே. (க)

வினாவயலுள்	{ பயிர் தழைத்த கழனிகளில் (முனைத்திருக்கிற)	வைப்பாருக்கு	{ வைத்துச் சிந்தைசெய்கின்ற பாகவதர் விஷயத்தில்
கருநீலம்	கருநெய்தலை,	என் உன்னம்	{ என்மனம் கீர்ப்பண்டமாக
களைஞர்	களைபிடுங்குகிற உழவர்	உருகும் ஆறு	{ உருகும் விதத்தைப் காணீர்
தாளால்	(தங்கன்) கால்களாலே	கள்ளத்தேன்	{ ஆத்மாபஹாரக்கள்வனும்
தள்ள	ஒதுக்கித்தள்ள,	போய்	{ வஞ்ச நெஞ்சை
தேன்	{ (அதில்கின்ற மொழுகின்) தேனினுடைய	அகத்தேன்	{ உடையனுமாய்
மணம் நாறும்	பரிமாசம் வீசப்பெற்ற	ஆதலால்	{ அடியே னிருப்பதால்
தண் சேறை	{ திருச்சேறையில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற	போதருகால்	{ ஒருநொடிப் பொழுதும் இடைவிடாதே
எம்பெருமான்	ஸாரநாதப்பெருமானுடைய	கவலை	{ துக்கமாகிற பெருங் கடலில்
தானே	திருவடிகளை	என்னும்	{ அமுந்திக்கிடந்த
நாளும்	நாந்தோறும்	வெள்ளத்	{ எனக்கு
உள்ளத்தே	கெஞ்சிலே	இது என்	{ இப்படிப்பட்ட பேற
		கொல்	{ எங்கனே உண்டா யிற்றோ?.

* * * —பாகவதர்களை ஸேவிக்கப் பெற்றதனால் தமக்குண்டான எல்லை கடந்த ஆனந்தத்தைப் பேசி, அயோக்யனான எனக்கு இப்படிப்பட்ட ஆனந்தத்தை யதுபவிக்கும்படியான பாக்கியம் எங்கனே வாழ்த்ததோ, தெரியவில்லையே! என்று தம்மில் தாம் விஸ்மயப்படுகிறார்.

கேற்பயிர்கள்வினையுங் கழனிகளிலே இடையிடையே கருநெய்தல் என் முனைத் திருக்கும்; களைபிடுங்கித்திரியும் உழவர்கள் அவற்றைப் பிடுங்கியெறிய, அவற்றி

னின்றும் ஒழுகாசின்றதேனின் மணம் ஊரெங்கும் விசுகின்றதாம்; இப்படிப் பட்ட போக்யதைபொருந்திய திருச்சேறையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸார நாதப் பெருமானுடைய திருவடிகளில் அன்புடையரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷயத்திலே என் உள்ளம் நீர்ப்பண்டமாக உருகுகின்றதே!; இப்படிப்பட்ட ஹ்ருதயபரிபாகத்திற்கு நான் உரியேனோ? நானோ ஆத்மாபஹாரக்கள்வன்; * வஞ்சக்கள்வன் மரிமாயனா எம்பெருமானையும் வஞ்சிப்பவனாயிருக்கின்றேன்; இப்படியிருக்கையாலே மேன்மேலும் துக்கங்களையே அறபயிக்கவுரியேன் நான்; அப்படியிருந்தும் ஒருதுக்கத்துக்கும் ஆட்படாமல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸேவிப் பதும் அதனால் நெஞ்சு உருகப்பெறுவதுமாய்ச் சுகிர்த்தேனே!, இஃது என் கொல்! என்கிறார்.

கள்ளத்தேன்-கள்ளத்தனமுடையேன். “யொந்யாயாவஹாநாநாநியா வுதிவடிதொகிம் தெநநகருதம் வாபம் வொரொணாநாவஹாரிணா = யோந்யதா ஸந்தமாந்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே-கிம் தேநநகருதம் பாபம் சோரேணாநாபஹாரிணா?” என்ற ப்ரமாணம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. பகவத்சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை அங்ஙனம் உணரப்பெறுதவன் பெரிய கள்ளன்; அவன் எல்லாவகையான பாவங்களையும் செய்தவனாவன் என்பது இந்த ச்லோகத்தின்கருத்து. ஆழ்வார் தம்மை அப்படிப்பட்ட கள்வனாக அநு ஸந்தித்துக் கொள்ளுகிறார். ‘போதோருகால்’ என்றபாடம் மறுக்கத்தக்கது. போதருகால்—திகழுங்கால மெல்லாம் என்றபடி.

கவலை—மறப்பும் துக்கமும்.

.... (4)

பூமாண்சேர் கருங்குழலார்போல்நடந்து வயல்நின்றபேடையோடு * அன்னம் தேமாலினின்னிழலில் கணையிலும் தண்ணேறையம்மான் தன்னை * வாமான் தேர்ப்பரகாலன் கலிகன்றியோலிமாலைகொண்தோண்டிர் * னுமாண்சேர் பொன்னடிமேல் சூட்டியின் நுந்துணைக்கையால் தோழுதுகின்றே.

அன்னம்	அன்னப்பறவைகள்
வயல் நின்ற பேடை யோடு	} கழனிகளில் திரிகிற பேடைகளோடு கூட,
பூ மாண்சேர் கருங்குழலார் போல் நடந்து	
	} பூக்களணிந்து அழகு பெற்ற கறத்த கூத்தலை புடைய இளம் பெண்களைப்போல நடந்து
	(பின்பு)
தே மாவின்	தேன் மாரத்தினுடைய
இன் பிழலில்	இனிமையான பிழலில்
கண் றயிலும்	கண்ணுறங்கப்பெற்ற
தண் சேறை	} திருச்சேறையி லெழுங் தருளியிருக்கிற

அம்மான் தன்னை	} எம்பெருமான் விஷயமாக,-
வாம்மான் தேர்	} ஒடிவருகின்ற குதிரைகள் பூண்ட தேரைபுடையாரான
பரகாலன் கலிகன்றி	} திருமக்கையாழ்வார்
ஒலி	அருளிச்செய்த
மாலை கொண்டு	} இச் சொல்மாலைகளைக் கொண்டு
தொண்டிர்	ஒ பத்தர்களே!,
த	பரிசுத்தமாய்
மாண் சேர்	மாட்சிமை தங்கியதாய்

பொன்	விரும்பத்தக்கதான்	
அடி மேல்	{ (அப்பெருமானுத) திருவடிகளின் மேலே	தொழுது கின்ற } ஸேவித்திருந்த
நும் துணை கையால்	{ உங்களுடைய அஞ்ஜலிபந்த மான கைகளினால்	குட்டுமின் குட்டுக்கோள்.

* * *—கீழ் ஒன்பது பாசுரங்களிலும் பாகவத நிஷ்டையைப் பேசியிருந்தும், பயனுரைக்குமிப் பாசுரத்தில் “ தண்ணேறையம்மான் தன்னை ” என்று எம் பெருமான்விஷயமாக இத்திருமொழி அருளிச்செய்யப்பட்ட தென்று தலைக்கட்டுகிறார்—பாகவதர்களுக்கு உத்தேச்யன் என்கிற முறைமையால் எம்பெருமானும் தமக்கு உத்தேச்யன் என்கிற திருவுள்ளத்தைக் காட்டுதற்கு.

இத்திருமொழியைத் திருச்சேறைப் பெருமானுடைய திருவடிகளிலே உங்களுடைய கைகளால் கொண்டு குட்டுங்கள் என்று தொண்டர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்—இத்திருமொழிகற்கைக்கு வேறொருபயன் வேண்டா; எம் பெருமானுடைய திருவடிகட்குத் தாமரைப்பூப்போல அலங்காரமாயிருக்கத்தக்க இத்திருமொழி ஸ்வயம்போக்யம் என்று காட்டினபடி. திருச்சேறைப் பெருமானை ஸேவிக்கப்போமவர்கள் * செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சியென்னப்படுகிற புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிக்கத் தேடவேண்டா; இத்திருமொழியை அதுஸந்தித்துக் கொண்டு செல்லுமளவிலே பூவிட்டதற்கும் மேலாக எம் பெருமானுடைய திருவுள்ளம் உவக்கும் என்பதை உய்த்துணர்க.

முன்றாமடியில், வாம்—வாவும் என்றபடி; வாவுதல்—தாவுதல்; திருமங்கையாழ்வாருடைய குதிரைக்கு இட்ட விசேஷணம்: “செய்யுமெனெச்ச வீற்றயிர் மெய்சேறலும்” என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தால் எச்சத்து உயிர்மெய்கெட்டது.

மான்—குதிரைக்கும் பெயர். (கஉ)

அடிவரவு:—கண் அம்பு மீதோடி தோளும் வந்திக்கும் பண்டு பைவிரியும் உண்ணாது கள்ளத்தேன் பூமாண் தந்தை.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கம்ஸனால் விலங்கிடப்பட்டுச் சிறையிருந்த வஸுதேவதேவிகளின் கால் விலங்குகள் கண்ணபிரான் திருவவதரிக்கும்போது இன்று முறிந்தொழிந்த வரலாறு அறியத்தக்கது.

[முந்திவான மித்யாதி.] இவ்வூரில் தித்யாக்சிஹோத்ரிகளான பிராமணர்கள் மலீந்திருப்பர்களென்கிறது. அந்தணர்கள் யஜ்ஞயாகங்கள், செய்தால் நன்றாக மழைபொழிந்து தேசங்கள் ஸுபிக்ஷமாயிருக்குமென்று சொல்லுவார்கள்; திருவமுர்தாரின் நிலைமை எப்படிப்பட்டதென்னில்; அந்தணர்கள் யாகஞ்செய்யத் தொடங்கு முன்னமே வானம் மழைபொழியப்பெறுகின்றதாம். இங்ஙனம் பேசுதல் சபலாதிசயோக்தியென்றாவது அத்தயந்தாதிசயோக்தி யென்றாவது அலங்காரசாஸ்திரிகளால் கூறப்படும். காரணமுண்டாவதற்கு முன்னமே காரியமுண்டாய்விடுவதாகச் சொல்லுவதன் கருத்து—காரணமுண்டானவுடனே ஒரு நொடிப்பொழுதும் தாமதியாமல் காரியமுண்டாய்விடுகிறது என்பதேயாம். இதனால், அவ்விடத்து அந்தணர்கள் செய்யும் யஜ்ஞங்கள் தவறாது பயனளிப்பவை யென்றதாம்.

முன்றமுடியின் பெரியவாச்சான் பின்ன விபாக்கியானத்தில் “வானமானது முந்தி மழையைப் பொழியுமாய்த்து” என்றிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்தியைக் கண்டவர்கள் “முந்திவானம் மழைபொழியும்” என்று மூலபாடத்தைக் கற்பித்தனர்; இது அர்வயிக்க அரிதாதலால் “முந்திவானம் மழைபொழிய” என்ற ப்ராசீர்பாடமே கொள்ளத்தக்கது. இதில் விபாக்கியானவிரோதமும்; விபாக்கியானம் தாத்தயரிதியிற் செல்லுதலால்.

மூவாவருவின் = அங்குள்ள ப்ராஹ்மணர்கள் வைதிககருமங்களை நேர்பட அதுஷ்டிக்கவல்ல சக்திவாய்ந்த பெளவநசாலிகள் என்கை. அந்திமூன்றும் = ப்ராதஸ்ஸவநம், மாத்யந்திரஸ்ஸவநம், ஸாயம்ஸ்ஸவநம் என்ற முப்போதும். (க)

பாரித்தேழுந்த படைமன்னர்தம்மை மாள * பாரதத்துத்

தேரில்பாகனாயுர்ந்த தேவதேவ ணர்போலும் *

நீரில்பணைத்தநெவோனாக்கு அஞ்சிப்போனகுருகினங்கள் *

ஆரல்கவுளோ டருகணையும் அணியார்வயல் சூழமுந்துரே.

(உ)

நீரில்	தண்ணீரில்	அணி ஆர்	{ அழகுமிக்க கழனிகளால்
பணைத்த	செழித்த வளர்ந்த	வயல் சூழ்	{ சூழப்பட்ட
கெடுவானைக்கு	பெரிய மீன்களுக்கு	அழுந்தார்	{ திருவமுந்தாரானது,—
அஞ்சி	பயப்பட்டு	பாரித்து	{ (வெற்றி பெறவேண்டு
போன	சூடிப்போன	எழுந்த	{ மென்று) ஊக்கங்
குருகு	{ குருகு என்னும் பறவைக்	படைமன்னர்	{ ஆயுதபாணிகளான அரசர்.
இனங்கள்	{ கணங்கள்	தம்மை மாள	{ கன் முடியும்படி
சூரல்	சூரல் என்னுஞ் சிறுமீனை	பாரதத்து	பாரதப் போரில்
கவுளோடு	கதுப்பிலேகொண்டு	தேரில்	(அர்ஜுனனுடைய) தேரிலே
குருகு	{ பின்னையும் அணுகி வந்து	பாகன் ஆய்	{ ஸாரதியாயிருந்து கொண்டு
அணையும்	{ சேர்ப்பெற்ற	ஊர்ந்த	{ கடத்தின

தேவ தேவன் தேவாதி தேவனுடைய ஊர் போலும் திவ்யதேசமாகும்.

* * * — ‘புழி மறாவிஷ்ணுவான கண்ணபிரான் பாண்டவர்களுக்குப் பகஷ்பாதிபா யிருக்கையாலே நாம் கனவிலும் வெற்றிபெற முடியாது’ என்று தெரிந்துகொண்டு வணங்கி வாழ்ந்து போகலாமா யிருக்கச்செய்தேயும் அது செய்யாதே, ‘அவர்கள் ஐந்துபேர், நாம் நாலுபேர்; நவகோடி நாராயணர்களும் நம் பகஷத்திலே உண்டு; நமக்கே வெற்றியுண்டாகத் தக்கது’ என்று ப்ரமித் துப் பாபாப்புடன் போர்செய்யவந்த ஹரிபோதகுதியரைப் பாரதப் போரில் முடித்து மண்ணின்பாடம், நீக்குதற்காக அர்ஜுனனுக்கு ஸாத்தியாய்த் தேரை நடத்தின பெருமான் வாழ்மிடம் திருவழந்தூர்.

பின்னடிகளில் அவ்விடத்து வயல்வளஞ் சொல்லுகிறது. குருகுதளானவை திராவிடராக மீன்களைப் பிடிக்க நீர் சிலங்களில் வந்து இழிந்து தம் வாய்க்கு அடங்கக்கூடிய சிறுமீனைப் பிடித்துக் கதுப்பிலே அடக்கிக்கொண் டிருக்கச் செய்தே வேறேயொரு பெரியமீன் வந்து தோற்ற, அதைப்பிடிக்க அஞ்சி ஓடிப்போய், பின்னையும் ஆசையினால் வந்து கிட்டாகிற்று மென்கை. இந்த வர்ணனையின் உட்கருத்தைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வெளியிடுகிறார் காண் மின் :— ‘பாரத ஸமரத்தில் பிஷ்மாதிகள் ‘அதிரதர், மஹாதர்’ என்றிங்ஙனே பேர்பெற்று ஜீவித்திருந்தோம், இப்போதாகப் பூசல்கோழைகளாக வொண்ணாது’ என்று ஸாதி பக்கவிலே வந்து கட்டுவது, தேர்க்காலிலே உழக்குண்டு போகவொண்ணாதென்று அகலுவதாய்க்கொண்டு அவர்கள் படுவனவற்றைப் படாவின்றனவாய்த்துக் குருகினங்களும்” என்று. (உ)

செம்பொன்மதில்குழ் தென்னிலங்கைக்கிறைவன் சிரங்க னாயிரண்மே *
உம்பர்வாளிக் கிலக்காக உதிர்த்தவரவோ ணூர்போலும் *
கோம்பிலார்ந்த மாதவிமேல் கோதிமேய்ந்த வண்டினங்கள் *
அம்பராவூங் கண்மடவார் ஐம்பாலணையு மழுந்தாரே. (ங)

கோம்பில் } கிளைகளினால்
ஆர்ந்த } கிளைத்திருக்கிற
மாதவி மேல் குருக்கத்திமரத்தின் மேலே
கோதி (தளிர்களைக்) கீறி
மேய்ந்த மதுபானம் பண்ணின
வண்டு } வண்டுத்திரங்கள்
இனங்கள் }
அம்பு } அம்புபோன்ற கண்களை
அராவும் கண் } புடையரான மாநீர்களி
மடவார் } னுடைய
ஐம்பால் உத்தவின்மீது
அணையும் உத்தசேஷப் பெற்ற
அழுந்தார் திருவழுந்தூர்,—

செம்பொன் { செம்பொன் மயமான
மதின்குழ் } மதின்களாலே குழப்பட்ட
தென் } தென்னிலங்கையுட்கு
இலங்கைக்கு }
இறைவன் காயகனான இராவணனது
சிரங்கள் ஐ } பத்துத்தலைகளையும்
இரண்டும் }
உம்பர்வாளிக்கு ப்ரஹ்மாவந்திரத்திற்கு
இலக்கு ஆக வகியமாய்க்
உதிர்த்த அறுத்தொழிந்த
உரவோன் { பெருமிடுக்கனான
பெருமானுடைய
ஊர் போலும் திவ்யதேசமாகும்.

* * * — ‘அரண்மிக்க ஊரிலேயன்றோ நாம் வாழ்கிறோம், இப்படிப்பட்ட ஆறுக்கன்றோ நாம் கடலோம், நம்மை வெல்வாருண்டோ?’ என்று மார்பு நெயிற்றுக்கிடந்த இராவணனுடைய தலைகள் பத்தையும் பரஹ்மாஸ்தரத்துக்கு இலக்காக்கி உதிர்த்தொழிந்த பெருமிடுக்கன் வாழுமிடம் திருவழுந்தூர். இந் திரன் முதலானுடைய வஜ்ராயுதம் முதலிய பெரும்படைகட்கும் அழியாத அவன் தலைகளை ஸாதாரண மதுஷ்ய ஜம்மத்திற் பிறந்து அழித்த மிடுக்கை கோக்கி உரவோன் என்கிறார். உரம்—வலிமை; அதனையுடையவன் உரவோன்.

திருவழுந்தூரிலுள்ள மாதர்கள் தேனொழுகுங் கூந்தலையுடையார் என்கிறது பின்னடிகளில். மதுமிக்க பூக்களை எப்போதும் கூந்தலி லணிந்திருப்பவர்க ளென்கை. இதுவும் நகர்ச் சிறப்புகளுள் ஒன்றும். கொம்புகள் செறிந்திருந் துள்ள குருக்கத்தியின் மேலே செருக்காலே தனிரையும் பூக்களையும் கோதி அவற்றில் சின்றும் மதுபானம் பண்ணின வண்டினங்கள், அவற்றிற் காட்டிலும் போக்யதையும் இருட்சியும் மிக்கதொரு இடந் தேடிப்போய் இராத் தங்க வேணும் என்று பார்த்து அங்குள்ள ஸ்தரீகளின் கூந்தற்கற்றையி லேறு கின்றனவாம். குருக்கத்தியி லிருப்பதிற் காட்டிலும் அங்குற்ற மாதர்களின் தலையிலிருப்பது போக்ய மென்னும் முகத்தால் அவர்களது சிறப்புச் சொல் லிற்றாயிற்று.

ஐம்பால் = ஐவகைப் பான்மைகளை யுடையதென்று கூந்தலுக்குக் காரணப் பெயர். சுருண்டிருத்தல், நீண்டிருத்தல், அடர்த்திருத்தல், கறுத்திருத்தல், நறுமணங் கொண்டிருத்தல் ஆகிய இவ்வைந்து தன்மைகள் உத்தம கேச லக்ஷணம் என்க. (௩)

வேள்ளத்துள்ளோராலிலைமேல் மேவியடியேன் மனம்புருந்து * என்
உள்ளத்துள்ளங் கண்ணுள்ளும் நின்றாநின்றவூர்போலும் *
புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரைதேடிப் போனகாதற் பெடையோமே *
அள்ளற்செறுவல் கயல்நாடே அணியார்வயல்குழமுந்துரே. (௪)

காதல் பெடை { அன்பார்த்த பெடையோடு
யோமே { கூடி .

பிள்ளைக்கு { குட்டிக்காக இரைதேடித்
இரை தேடி { கொண்டு சென்ற
போன {

புள்ளு பறவையானது

அள்ளல் { சேற மிக்க விளை
செறுவல் { கிவக்களிலே

கயல் மீன்களை

காடல் தேடப்பெற்ற

அணி ஆர் கயல் குழ அழுந்தார்—;

வேண்டத்தன் { பிரளய வெள்ளம் நேர்ந்த
காலத்தில்

ஒர் ஆல் இலை { ஒப்பற்றவொரு
மேல் மேவி { ஆலத்தளிரின்மீது
பொருத்தியிருந்து

அடியேன் { (அந்த நிலைமையுடனே)
மனம் புருந்து { அடியேனது நெஞ்சினுட்
புருந்து

என் உன்னத் { எனது அந்த
துள்ளும் { நெஞ்சினுள்ளும்

கண்ணுள்ளும் கண்களினுள்ளும்

நின்றார் நிலைத்து நின்ற பெருமான்

நின்ற நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

ஊர் போலும் நிவ்யதேசமாகும்.

* * *— பிரளயப் பெருவெள்ளத்திலே ஒரு ஆலத்தனிரிலே கண்வளர்ந்தருளினவனும், ‘அந்தோ! சிறு குழலியாப்ப் பிரளயத்திலே கண்வளர்த்தருளா நின்றானே, பரிகைக்கு ஒருவருமில்லையே; க்ருஷ்ணாதாரம் முதலியவற்றில் யசோதை முதலானவர்களாகிய மிருந்தார்கள், இங்கு ஒருவரும் பரிவாரில்லையே; என்ன திங்கு நேருமோ?’ என்று எனக்கு ஆராய்ச்சி பிறக்கும்படி பண்ணி, அந்த ஆராய்ச்சியே ஹேதுவாக என்னுள்ளத்தே வந்து புருத்தவனும், மாநஸாநுபவ மாந்திரமேயன்றியே கண்ணுக்கும் தானே விஷயமாய் ஹ்ருதயமும் வேறொன்றிலே போகாதபடி தானே விஷயமாக மெம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்குமிடம் திருவழுந்தார்.

வயல்வளங் கூறுவன பின்னடிகள். குட்டிக்கு இரைதேடிப் போகிற புள்ளானது தனிபேபோகாதே தனது காதற்பெடைபிபாடேபோய், சேறு என்றால் பின்வாங்கவேண்டியதா யிருந்தும் அங்குள்ள போக்யதையின் மிகுதியினால் இறையாது புருந்து இரைதேடித் திரிபுமாம்.

இங்கே ஒரு சங்கை பிறக்கும்;— அவ்விடத்து வயல்களிலே மீன்கள் நிரம்பிக் கிடக்கின்றனவாகக் கீழும் மேலும் சொல்லாதற்க, இங்கு ‘இரைதேமே’ என்றது எங்ஙனே? மீன் அருமைப்பட்ட மிருந்தாலன்றோ இரைதேட வேண்டும்; கொள்வார் தேட்டமாய்ப்படி குறையற்றுக் கிடக்கும்போது தேடிப் பிடிப்பதாகச் சொல்வது பொருந்தாதன்றோ? என்று. இங்கே “புள்ளுப் பிள்ளைக்கு இரைதேடி” என்றுள்ள சொற்போக்கைக் குறிக்கொண்டால் இந்த சங்கை பிறவாது. அங்குள்ள மீன்கள் நிலமிதியாலே தூணும் துலாழும் போலே தடித்திருக்கும்; அவை பறவைக் குட்டிகளின் வாய்க்குப் பிடிக்க மாட்டாவாகையால் உரிய சிறிய மீன்கள் தேடிப்பிடிக்க வேண்டுமெத்தனையன்றோ. (ச)

பகலுமிரவும் தானேயாய்ப் பாகும்விண்ணுந்தானேயாய் *
நிகரில்சுடரா யிருளாகி நின்றாரின்ற வூர்போலும் *
துகிலின்கோடியும் தேர்த்துகளும் தன்னிமாதர்குந்தல்வாய் *
அகிலின்புகையால் முகிலேய்க்கும் அணியார்வீதி யழுந்துரே. (ஞ)

அகிலின் { துணிகளோடு கூடின
கோடியும் { த்வஜங்களும்
தேர் துகளும் { தேர் கடத்தும்போது
உண்டாகும் தாள்களும்
துன்னி { நெருங்கி
மாதர் { ஸ்திரீகளுடைய
கூந்தல் வாய் { கூந்தலிலே (ஊட்டப்பட்ட)
அகிலின் { அகிற்புகையுமாகிய
புகையால் { இவற்றால்
முகில் { வர்ஷாகாலத்தை
வய்க்கும் { ஒத்திருக்கின்ற
அணி ஆர்வீதி { அழகிய திருவீதிகளை
புடைத்தான

அழுந்தார்—;
பகலும்இரவும் { டுதற்போதக்கும் இரப்ப
தானே ஆய் { போதக்கும் சியாமளைய்
பாரும் { லீலா விபூதிக்கும்
விண்ணும் { சித்யவிபூதிக்கும்
தானே ஆய் { சியாமளைய்
நிகர் இல் சுடர் { ஒப்பில்வாத தேஜஸ்
ஆய் { பதார்த்தங்களுக்கும்
பாகாரியாய்
இருள் ஆகி { இருளையும் பாகாரமாக
நின்றார் { அகலயரான பெருமான்
சின்ற { சித்பவானம் பண்ணப்பெற்ற
ஊர் போலும் { திவ்யதேசமாகும்;

* * *—பகலுமிரவுந் தானேயாய்=“ ஹீஷாஸூலாஹித் வவதெஹீஷா றெகிஸ-ஹிப-ஹிஹீஷாஸூலாஹிதெஹீஷா ” என்ற உபநிஷத்தின்படியே பகற் போதுக்கு இறைவனை ஸூர்யனும் இரப்போதுக்கு இறைவனை சந்திரனும் தனது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்பட்டு நடக்கும்படியான தீர்வாறு சக்தி வாழ்ந்தவன் திருமால் என்றபடி. தன் ஸங்கல்பத்தாலேபகலை இரவாந்தவும் இரவைப்பகலாக்கவும் வல்லவன் என்றுமாம்; பராதப்போரில் ஐயந்தவத ஸ்ருந்தாந்தத்தை நினைப்பது.

பாரும் விண்ணும் தானேயாய்=உபயவிபூதிக்கும் தீர்வாறுகனென்கை. நிகரில் கடராய் இருளாகி நின்றார்=கஷத்தாம் முதலிய சுடர்ப் பொருள்களையும் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டான இருட்டையும் வடிவாகவுடையவன். ஸாத்விகர்களாய் ஜாயமாநகால கடாஷம் பெற்றவர்களுக்கு ப்ரகாரமாக ஸேவைஸாதிப்பவன்; ராஜஸர்க்கும் தாமஸர்க்கும் தோன்றாதே இருள்முடிக்கிடப்பவன் என்றவாறு. ஆகவிப்படி ஜகத்ருபியா யிருந்தாலும் அஸாதாரண தீவ்யமங்கள் விக்ரஹ விசுஷ்டரூப் ஸேவை ஸாதிக்குமிடம் திருவழுந்தூர்.

[துகிலின் கோடியும் இத்தாதி.] அவ்ஆரில் எப்போதும் கார்காலமாகவே யிருக்குமென்கிறது. காற்றும் தூள்களும் மேகப்படலங்களும் விசேஷமாகக் கார்காலத்தில் காணப்படும்; அவை இங்குமுண்டு; அங்குள்ள மாளிகைகளெல்லாம் செல்லம் மிக்கனவாதலால் ஒவ்வொன்றிலும் கொடி கட்டியிருக்கும்; அவற்றின் முனையிற் கட்டப்பட்டுள்ள துணிகளின் அலைச்சலினாலுண்டாகும் காற்று; செல்லத் திருவிதிகளில் தேர்கள் ஸஞ்சரிப்பதனால் கிளப்பப்படும் தூள்; மாதர்கள் தங்கள் கூத்தலுக்குப் பரிமாண முட்டுதற்காகச் செய்து கொள்ளும் அகிற்புகை (மேகத்திரள் போன்றது) ஆக இவற்றால் சித்தியமும் வர்ஷாகாலமாகவே தோற்றி யிருக்கும். (ந)

ஏடிலங்கு தாமரைபோல் செவ்வாய்முறுவல் செய்தருளி *

மாவேந்தேன்மனம்புகுந்து நின்றாநின்ற லுர்போலும் *

நீமோடத் தனிக்குலம்போழக்கக் கொண்டல் துளிதூவ *

ஆடலரவத் தார்ப்போவா அணியார்வீதி யழுந்தாரே. (சு)

நீமோடம்	{ உயர்ந்த மாடங்களில் (எட்டப்பட்ட)	ஏடு இலங்கு தாமரை போல்	{ இதழ்விளங்குகின்ற தாமரைப்பூ மலர்த்தா லொப்ப
தனி குலம்	ஒப்பற்ற குலமானது	செம் வாய் முறுவல் செய்தருளி	{ சிவந்த திருப்பவளத்தினால் புன்முறுவல் செய்து கொண்டு
போழ்ச்	{ (மேகத்தின் வயிற்றைத்) கீண்ட வளவிலே	மாடு வந்து என்மனம் புகுந்து கின்ற	{ என்பக்கவிலே வந்து என்மனத்திலே புகுந்து கின்ற பெருமான்
கொண்டல்	மேகமானது	கின்ற	சித்தியவாஸம் பண்ணப்பெற்ற
துளி தூவ	மழைபொழியப் பெற்றதம்	வார்போலும்	தீவ்யதேசமாகும்.
கூடல்	{ கூத்தாட்டவொலிகளினு லுண்டான கோலாஹலம் ஒயாமலிருக்கப்பெற்றது மான		
கூடல்			

அணி ஆர் வீதி அழுந்தார்—;

* * *—என்னைப் பெறுதற்கு நெடுநாள் ஸமயம் பார்த்திருந்து பெறுகையால் அலப்பலாபம் பெற்றவர்போல ஸந்தோஷித்து அந்த ஸந்தோஷம் விளங்குமாறு, தாமரைப்பூ மலர்ந்தாற்போலே திருப்பவளந்தைத் திறந்து புன்முறுவல் செய்து அதிலே என்னை யீடுபடுத்தி ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து ‘இனி இவர்க்கொரு போக்கில்லை’ என்று தோற்ற நின்றவர் கண்ணுக்கு இலக்காக வந்து நிற்கிற திவ்யதேசம் திருவழுந்தூர்.

அத்திருப்பதி எப்படிப்பட்டது? அங்குள்ள மாடமாளிகைகள் மேக மண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கின்றன. மாளிகைகளின் முனையிலே பாதுகாப்புக்குறுப்பாகச் சூலங்கள் நாட்டப்படும். (“சிலையிலங்கு மணிமாடத் துச்சிபிசைச் சூலம் செழுங் கொண்டலகடியிய” (3-9-4.) என்றார் வைகுந்த விண்ணகரத்திருப்பதிகத்திலும்.) அந்த சூலங்கள் மேகங்களினுடைய கீழ்வயிற்றை ஈடித்துப் பிளக்க, மழை சொரிகின்றதாம். (இவ்வதிசயோகத்தினால் மாடமாளிகைகளின் ஒக்கம் உணர்த்தப்பட்டதாம்.) இன்னமும், மாதர்கள் ஆடுகிறபோதுண்டான ஆரவாரம் இடையறாதே செல்லுகின்றதாம். (சு)

மாலைப்புகுந்து மலரணைமேல்வைதி யடியேன்மனம்புகுந்து * என்

நிலக்கண்கள் பனிமல்க நின்றாநின்ற வுர்போலும் *

வேலைக்கடல் போல்நெடுவீதி விண்டோய்கதை வேண்மணிமாடத்து *

ஆலைப் புகையாலழற்கதிரை மறைக்கும் வீதி யழுந்துரே. (எ)

வேலை கடல் } கரையையுடைய ஸமுத்ரம்
போல் } போல

மெடு } நீண்டிருக்கின்ற

வீதி } வீதிகளிலுண்டான

விண் தோய் } ஆகாசத்தளவு மோங்கி
யிருக்கிற

சுதை வெண் மணி மாடத்து } சாந்திட்டு வெளுத்திருக்கின்ற திருமாளிகைகளின்மேல்

அழல் கதிரை } ஸூர்யகிரணங்களை

ஆலைப் புகையால் } ஆலையாடிக்கின்றதபுகையினால்

மறைக்கும் } மறைக்கப்பெற்ற

வீதி } தெருக்களையுடைத்தான
அழுந்துர்—;

மாலை புகுந்து } மாலைப்பொழுதிலே வந்து

மலர் அணை } பூம்படுக்கையில் தங்கி
மேல் வைதி } யிருந்து

அடியேன் } அடியேனுடைய மனத்திற்
மனம் புகுந்து } பிரவேசித்து

(பின்பு பிரிவதாகப் பிரஸங்கித்து)

என் நிலம் } எழுது நிலோற்பலம்
கண்கள் } போன்ற கண்கள்

பனி மல்க } கீர் தளும்பும்படி

நின்றா } நின்று கொண்டிருந்தவர்

நின்ற } கித்யவாஸம் பண்ணுகிற

ஊர் போலும் } திவ்யதேசமாகும்.

* * *—இதுமுதல் மேல் மூன்று பாசாங்களிலும் ஆழ்வார்க்கு நாயகி பாவனை நிகழ்வதாகக் கொள்ளத்தகும்.

என்னோடு கலவிசெய்ய விருப்பங்கொண்டு அதற்கு உரிய மாலைப் பொழுதிலே வந்து சேர்ந்து மென்மலர்ப் பள்ளியிலே தங்கி, அவ்விருப்பில் த்ருப்தி பெறுதே என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே ஏகதத்துவமாகப் புகுந்து, கலவி

யானது பிரிவேபடே சேர்ந்தல்லது இருக்கமாட்டாதாகையாலே உடனே பிரிந்து போவதாகப் பிரஸ்தாவித்து, அவ்வளவிலே எனது கண்களில் நின்றும் நீர் பெருக, அதைக்கண்டு 'இவ்வளவு ஆற்றுமையிலே இந்த நாயகியை எங்ஙனம் விட்டுப் பிரிவது?' என்று கலங்கிக் கால் பெயர்ந்து போகமாட்டாதே என்றவர் தியவாஸம் பண்ணுகிற தியங்கீதசம் திருவழுந்தார்.

அவ்விடத்தில் ஒவ்வொரு திருவிதையும் கடல்போன்று பெருமை பொருந்தி யிருக்கும். காந்தீட்டு வெண்ணிறமா யிருக்கின்ற மணிபாடங்கள் விண்ணுலகத் தளையும் ஒங்கியிருக்கும். ஸூர்ய பிணங்களைக் கரும்பாலைப்புகை வந்து மறைத்து எங்கும் நிழல் செய்யும். இதுவாயிற்று அவ்வூர்ப் பெருமை.

கதை—'ஸூர்ய' என்னும் வடசொல் நிகராம். (எ)

வஞ்சிமருங்கு லிடைநோவ மணந்துநின்ற கனவகத்து * என்
நெஞ்சுநிறையக்கைகூப்பி நின்றார் நின்றவூர்போலும் *
பஞ்சியன்னமெல்லடி நற்பாவைமார்களாடகத்தின் *
அஞ்சிலம்பினூர்ப்போவா அணியார்வீதி யழுந்துரே. (அ)

பஞ்சி அன்ன { பஞ்சுபோன்ற மிருதுவான
மெல் அடி { பாதங்களையுடைய

கல்
பாவைமார்க்கள் } கல்ல ஸ்திரீகளினுடைய

ஆடகத்தின் { பொன்மயமான அழகிய
அம்சிலம்பின் { சிலம்புகளினின்று
முண்டான

ஆர்ப்பு ஆரவாரமானது

ஒவா இடைவிடாதிருக்கிற

அணி ஆர் வீதி அழுந்தார்—,

வஞ்சி வஞ்சிக்கொடிபோன்ற

மருங்குல் } இடை } இப்போனது

நோவ நோகும்படியாக

மணந்தநின்ற ஸம்ச்லேஷித்த நின்ற

கனவகத்து கனவிலே

என் நெஞ்சு } எனது நெஞ்சு கிறையுமாறு
கிறைய }

கை கூப்பி { நான் அஞ்ஜலி செய்யப்
பெற்ற

நின்றார் நின்ற கொண்டிருந்தவர்

நின்ற தியவாஸம் பண்ணுகிற

ஊர் போலும் தியவ தேசமாகும்.

* * *—இதுவும் ஆழ்வார் நாயகி ஸமாதியால் பேசும் பாசராம். கனவிலே வந்து கலந்து பிரிந்து போனவர் மற்றுள்ள அன்பரோடும் ஓ நனவிலே கலவி செய்ய வந்து திங்கிற விடம் திருவழுந்தார்.

வஞ்சிமருங்குலிடைநோவ—பெண்டிருடைய இடைக்கு வஞ்சிக்கொடியை உவமை சொல்வது கவிமாயு. இடை நோவ மணந்து நின்றானென்றதனால் பூர்ண ஸம்ச்லேஷம் நடந்தமை தோன்றும். 'மருங்குல்' என்றாலும் 'இடை' என்றாலும் இடுப்புக்கே பெயர்; இரண்டு சொற்களையும் சேரப் பிரயோகித்தது தமிழ் வழக்கு. கைகூப்பி—எச்சத்திரிபு.

ஓ நனவு—எனவுக்கு எதிர்த்தட்டு; பாத்யகம்,

அங்குள்ள மாதர்கள் பொன்மயமான நூபுரங்களைக் காலிலணிந்து கொண்டு
நர்த்தனம் பண்ணு சிற்பர்கள் ; அதனாலுண்டான ஆவாரம் நூபுரதிருக்கு மென்
கிறது பின்னடிகளில்.

பஞ்சி—பஞ்சு ; போலி. பாவைமார்—பதுமைபோல அழகியவர்கள் ; உவ
மையாகு பெயர். ‘ஹாடகம்’ என்னும் வடசொல் ஆடகமெனத்திரிந்தது. (அ)

என்னைம்புலனுமெழிலுங்கொண்டு இங்கேநெருநலெழுந்தருளி *

பொன்னங்கலைகள் மெலிவெய்தப் போனபுனிதநூற்போலும் *

மன்னுமுதுநீரரலிந்தமலர்மேல் வரிவண்டிசைபாட *

அன்னம்பெடையோடுனோடும் அணியார்வயல் குழமுந்துரே. (க)

மன்னு முது { ஒருநாளும் தண்ணீர் வற்றாத
நீர் { ஆழந்த நீர் கிலைகளிலுள்ள

அரலிந்தம் } தாமரைப் பூக்களிலே
மலர் மேல் }

வரி வண்டு வரி வண்டுகள்

இசை பாட இசைகளைப்பாடா சிந்த

(அந்த இசைப்பாட்டுக்குச் சேர)

அன்னம் அன்னப்பறவை

பெடை } தன் பேடையோடுகூட
யோடுடன் }

ஆடும் நர்த்தனம் பண்ணப்பெற்ற

அணி ஆர் வயல் குழ் அழுந்துர்—

நெருநல்

கேற்ற

இங்கே

நானிருக்குமிடத்த

எழுந்தருளி

எழுந்தருளி

என்

{ எனது பஞ்சேத்திரிய
ஐம்புலனும் { அறிவையும்

எழிலும்

அழகையும்

கொண்டு

கொள்ள கொண்டு

பொன் அம்

{ மிக அழகிய (எனது)
கலைகள் { வஸ்திரங்கள்

மெலிவு எய்த

தனரும்படியாகச் செய்து

போன

பிரிந்துபோன

புனிதர்

பரம்பலித்திருடைய

ஊர் போலும்

திவ்யதேசமாகும்.

* * *—இப்பாசரமும் நாயகி ஸமாதியாற் பேசுவதாம். என்னுடைய
செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்னும் பஞ்சேத்திரியங்களினுடையவும் வருத்தி
களைத் தன்வசமாக்கிக் கொண்டவரும், எனது மேனியழகைக் கொள்ளை கொண்ட
வரும், அரையில் பரியட்டம் தங்நாதபடி பண்ணிவிட்டுப் போனவருமான தலை
வர் வாழுமிடம் திருவழுந்துர்.

ஐம்புலனையுங் கொள்கையாவது—லௌகிக பதார்த்தங்களில் ஒரு உறுப்புஞ்
செல்ல வொண்ணாமல் “ஜிஹ்வே! கிர்த்தய கேசவம் முரார்பும் சேதோ பஜ
ஸ்ரீதரம் பாணித்வந்தவ! ஸமர்ச்சயாச்சயுகததா:ச் ச்ரோத்ரந்தவய! த்வம் ச்ருணு-
க்ருஷ்ணம் லோகய லோசநந்தவய! ஹரே: கச்சாங்க்ரியுக்மாலயம் ஜிக்ர க்ராண!
முருந்த பாத துலஸீம் முர்த்தந்! நமாதோக்ஷஜம்” (முருந்தமலை) என்றச்சுலோ
கத்தின் படியே ஸகல கரணவீருத்திகளையும் தன்வசப் படுத்திக்கொள்ளுதலாம்.
எழில் கொள்ளுகை—பிரிவுத்துயரத்தினால் மேனி சிறமழிபச்செய்கை.

போன புனிதர் ஊர் போலும்=இங்கே ‘புனிதர்’ என்றது எதிர்மறையில்
களை யென்னலாம் ; இப்படி என்னைப் படுகொலை செய்பவர் எவ்வகை பரிசுத்த

932 பெரிய திருமொழி எ-ப.த்து. ௫-திரு தந்தைகாலிற் பெருவிலங்கு.

ராவர்? பெண்கொலைப்பாதகியன்றோ இவர் என்று ப்ரணயரோஷந்தோற்றச் சொல்லுகிறதாகலாம்.

வயல்களிலுங்கூடப் பாட்டுங் கூத்தும் நடை பெறுகின்றன வென்கிறார் பின்னடிகளில்.

அரவிந்தம்—தற்சம வடசொல்.

....

....

(கௌ)

நெல்லிற்குவளை கண்காட்ட நீரிற் குமுதம்வாய்காட்ட *

அல்லிக்கமலமுகங்காட்டும் கழனியழுந்தூர் நின்றானை *

வல்லிப்போதும்பில் குயில்கூவும் மங்கைவேந்தன் பரகாலன் *

சொல்லிற் பொலிந்த தமிழ்மாலை சொல்லப்பாவம்நில்லாவே.

(கௌ)

கெல்லில்	{ நெற்பயிரினிடையே (முளைத்த)	நின்றானை	{ எழுந்தருளியிருக்கு மெம் பிரான் விஷயமாக,—
குவளை	கருநெய்தற் பூக்கள்	வல்லி	{ பூங்கொடிகள் மிக்க பொதும்பில் { முழஞ்சுகளிலே
கண் காட்ட	{ (அவ்வூர்ப்பெண்களது) கண் கண் போன்று விளங்கவும்	குயில் கூவும்	குயில்கள் கூவப்பெற்ற
நீரில்	நீரிலே முளைத்த	மங்கை	திருமங்கைநாட்டுக்கு
குமுதம்	ஆம்பல் பூக்கள்	வேந்தன்	தலைவரான
வாய் காட்ட	{ (அவர்களது) வாய் போன்று விளங்கவும்	பரகாலன்	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)
அல்லி கமலம்	இதழ்மிக்க தாமரைப் பூக்கள்	சொல்லில்	{ நல்ல சொற்களினால் பொலிந்த { விளங்குகின்ற
முகம் காட்டும்	{ (அவர்களது) முகம்போன்று விளங்கவும் பெற்ற	தமிழ் மாலை	இத்தமிழ்ப் பாசுரங்களை
கழனி	கழனிகளை யுடைய	சொல்ல	ஒகவே
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரிலே	பாவம்	பாவங்கள்
		நில்லா	இல்லையாய்விடும்.

* * *—நெல்லுக்குக் களையாக முளைத்த குவளைப்பூக்கள் அவ்வூரிலுள்ள மாதர்களின் கண்போலவும், நீரிலுள்ளனிலுண்டான அரக்காம்பல்கள் அவர்களின் அதரம் போலவும், தாமரைப்பூக்கள் அவர்களது முகமண்டலம் போலவும் தோன்றப் பெற்ற வயல்களாற் குழப்பிட்ட திருவழுந்தூரில் நித்யவாஸஞ் செய்தருளா தின்ற ஆமருவியப்பன் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த இத்திருப்பதிகத்தை ஒதவல்லவர்களுக்குப் பாவங்களெல்லாம் தொலைந்து போமென்று பயனுரைத்தாராயிற்று.

....

....

(கௌ)

அடியாவு:—தந்தை பாரித்து செம்பொன் வென்னத்துன் பகல் ஏடு மாலை உஞ்சி என் கெல்லில் சிங்கம்.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

அழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—ஆறாந்திருமொழி,

சிங்கமதாயவுணன்.

[இதுவும் திருவழுந்தூர்த் திருப்பதிகம்.]

சிங்கமதாயவுணன் திறலாகமுன்கீண்கேந்த *

சங்கமிடத்தானைத் தழலாழிவலத்தானை *

சேங்கமலத் தயனையார் தேன்னழுந்தையில் மன்னிரின்ற *

அங்கமலக்கண்ணனை அடியேன்கண்கோண்டேனே.

(க)

முன் முன்னொருகால்,
சிங்கம் அது { நாவியிழை ரூபியாய்க்
ஆய் கொண்டு
அவுணன் இரணியாகரணுடைய
திறல் ஆகம் வலிமிச்சு மார்க்கை
கேண்டு இருபினவாக்கி
உகந்த திருவுள்ளமுலந்தவனும்
சங்கம் { சங்கை இடத்திருக்கையி
இடத்தானை { லுடையவனும்
தழல் ஆழி { தீக்ஷமான திருவாழியை
வலத்தானை { வலத்திருக்கையி
லுடையவனும்

செங்கமலத்து { செவ்விய (திருநாபிக்)
அயன் கமலத்திற் பிறந்த பிர
அனையார் மனைப்போன்ற பிரா
மணர்கள் (வாழ்கிற)
தென் அழுந்தையில் } அழகியதிருவழுந்தூரிலே
மன்னி சின்ற கீத்யவாஸம் செய்பவனும்
அம் கமலம் { அழகிய தாமரை மலர்
கண்ணனை { போன்ற திருக்கண்களை
புடையனுமான
ஆமருவியப்பனை
அடியேன் { அடியேன் ஸேவிக்கப்
கண்டு பெற்றேன்.
கோண்டேன்

* * * தன்னிடத்துப் பாம்பக்தி கொண்டு தனது திருநாமங்களைப்
அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருந்தது காரணமாகச் செலுக்கான பரஹ்லாதாழ்வா
னைப் பலவகைகளிலும் நலிந்து கொண்டிருந்த இரணியனைத் தொலைப்பதற்குத்
தூணில் சின்றும் நாகசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றி அவனது மார்க்பப் பிளந்து
'ஆச்சரிதனுடைய விசேஷ தொலைப்ப் பெற்றோம்' என்று திருவுள்ள முலந்த
வனும், அவ்விரணியனது உடல் திருக்கங்களுக்கே இரை போராமையாலே திரு
வாழி திருச்சங்குகள் வலவருகிலும் இடவருகிலும் இருத்தபடியே திகழப்
பெற்றவனும், நாகிங்கமலத்தில் தோன்றிய நான்முகக்கடவுளைப்போல ஸ்ருஷ்டி
செய்யவும் வல்லர்களான அந்தணர்கள் வாழப்பெற்ற தென்னழுந்தையில் கீத்ய
வாஸம் செய்தருளா சின்றவனுமான புண்டரீகாக்களை அடியேன் ஸேவிக்கப்
பெற்றேனென்றாயிற்று.

“நாகசிங்கமாய்” என்னுமல் ‘சிங்கமதாய்’ என்றது என்னென்னில்; முகமே
முக்கிய மாதலால், அதுதான் சிங்கவுருவமாதலால் சொல்லிற்று.

சேங்கமலத்தயனையார் = அங்ஙனமுள்ளவர்கள் நான் முகனை யொத்திருக் கின்றார்கள் என்றால் 'எந்த விஷயத்தில்?' என்று கேள்விபுறக்கும்; ஓயாது வேத மோதும் விஷயத்தில் என்றாவது, ஸ்ருஷ்டியை நடத்தும் விஷயத்தில் என்றாவது கொள்க. "தூதாஸி, தாநாஃ ஜமஹுவஸிதி பூணாஸவஸாராவிரோவ நாடிபஃ. உவணி மீஸாஃ" என்ற ஸ்தோத்ரந்த ஸ்ரீஸூக்திகாண்க. (ந)

கோவனார்மடியக் கோலையார் முழக்கோண்டருளும் *

மூவாவானவனை முழநீர்வண்ணனை * அடியார்க்கு

ஆவா வென்றிரங்கித் தேன்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற *

தேவாதிதேவனை யான்கண்டுகோண்டு திளைத்தேனே. (உ)

கோ ஆனார் { கூத்திரியர்களைன்று பேர்
பெற்றவாடக்கலும்
மடிய மடித்தொழியும்படி
கோலை ஆர் { கோலைத்தொழில் வல்ல
மழு { மழுப்படையை
கோண் { (திருக்கையில்)
டருளும் { எந்தியுள்ளவனும்
மூவா { கீழ்த்தனம் முதலிய
வானவனை { விகாரங்களில்லாத
தேவாதி தேவனும்

முழநீர் { கடல்போன்ற திருநிறத்தை
வண்ணனை { புடையவனும்
அடியார்க்கு அடியார் விஷயத்திலே
ஆ ஆ என்ற { ஐயோ வென்று
இரங்கி { கிருபை பண்ணி
தென் அமுந்தையில் மன்னி நின்ற—;
தேவாதி { தேவர்கட்கும் சிறந்த
தேவனை { தேவனுமான பெருமானை
யான் கண்டு { அடியேன் ஸேவித்த
கொண்டு {
திளைத்தேன் களிக்கப்பெற்றேன்.

* * *—கார்த்த விரியார்ஜுநன் செய்த குற்றங்காரணமாக, உலகில் கூத்த திரிய ரென்று பேர்பெற்று ரெல்லாரும் முடியும்படி இருபத்தொருபடிதான் கூத்த ரிய குலத்தை அறுத்தொழித்த கோடாலிப் படையைக்கையிலேந்தின பாச ராமனாகத் திருவவதரித்தவனும், நரை திரை மூப்பு என்னப்படுகிற விகாரங்க ளொன்றுமின்றியே எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருப்பவனும், கடல்போன்ற சிறத்தை யுடையவனும், அடியார்கட்கு ஏதேனும் துன்பமுண்டானால் அவர் களுக்கு முன்னே தர்ன் ஐயோவென்று இரங்கும் நீர்மையையுடையவனும் தென் னமுந்தையில் நித்யவாலஸ் செய்தருள்பவனுமான தேவாதி தேவனை அடியேன் ஸேவிக்கப்பெற்று அதனாலுண்டான களிப்புக்குப் போக்கு விடாக நர்த்தனஞ் செய்கிறேனென்கிறார்.

அடியார்க்கு ஆ! ஆ!! என்றிரங்கி = எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களுள் தயை என்பதும் ஒன்று. பிறர்படும் துயரத்தை ஸஹித்திருக்க மாட்டாமையும், பிறர் துயரப்படக்கண்டு தானும் துயரப்படுகையும் தயை என்று பூருவாசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள். பிறர் படும் துயரத்தை நீக்க வேணுமென்கிற விருப்பமே தயை என்று ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் திரு அள்ளப் பற்றுகிறார். "பா டுஃவாவாஸிகீஷ-ஃ வாஸிகீஷதஸஃ வெவவ

தவ்யூநுகுவா” என்று அதிகாரண ஸாராவணியிலும், “காரணஞ்—வர டுஃவகிராகரணெவா” என்று சாண்டிபதி கதம்ப பாஷ்யத்திலும் அருளிச் செப் தார். “பிறர் பறும் துக்கத்தைக்கண்டு தானும் துக்கப்படுகை தயை” என்பது பொருந்தாதென்றும் தேசிகன் கருதுகின்றார். வரடுஃவாலவகிஷுக்ஷ மும் வரடுஃ வகிராலிகிஷுக்ஷம் பர்பாயமென்று மயங்கிவிட்டத்க்கும் சிலர் “வரடுஃவாலவகிஷுக்ஷம்—உயா” என்று ஸ்ரீபாஷ்பகாராடிகள் அருளிச் செய்ததில் எமக்கு விவாத மில்லை யென்கிறார்கள்.

‘பிறர்பறும் துக்கத்தைக்கண்டு தானும் துக்கப்படுகை தயை’ என்பதில் விப்ரதிபத்தி பண்ணுமவர்களை ஒன்று கேட்கிறோம்; உலகத்தில் ஸாமான்ய மாகப் வரடுஃவடுஃவிஷுக்ஷமென்பது குணமா? தோஷமா? ஸ்ரீராமபிராணுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பாகரணத்திலே “வ்யவஸ நெஷு சநுஷுணாஹம் ஹம் உவகி டுஃவிஷுக்ஷம் உவஸநெஷு மநுஷ்யா னாம் ப்ருசம் பவதி துக்கித” என்று சிந்திப்பதென்பது ஒரு புறம் திர்க. உல கத்தில் ஒருவன் துக்கப்படுகிறபோது அந்த துக்கத்தைக் கண்டுகொண்டபா ரின்ற மற்றொருவன் தானும் துக்கப்படா தொழியில் அவனைக் கல்நெஞ்சனென் றும் திவ்யுண னென்றும் வசை கூறுவதும், பிறர் துக்கப்படுகைக்கண்டு பாவச மாக ஒருவன் துக்கப்படுகையில் அவனை கரநெஞ்சன் என்றும் இரக்கமுள்ளவ னென்றும் பரமதயாளுவென்றும் சொல்லிப்புகழ்வதும் இன்றாக ஒருவராலும் அபலாபம் செய்ய வொண்ணாதவை. ஆகவே பரதுக்க துக்கிதீவ மென்பது சிறந்த குணங்களில் முதன்மைபாகக் கணக்கிடக் கூடியதே யன்றி, துர்க்குண மாக ஒருவராலும் கூறவொண்ணாது. இப்படிப்பட்ட வொரு சிறந்த குணம் எம்பெருமானுக்கு இல்லை யென்று ஸ்ரீராமாநுஜ ஸம்பந்தாயமுடையார் சொல்லத் தகுமோ?

பரதுக்கதுக்கிதீவம் எம்பெருமானுக்குக் கூடாதென்று கூறுமவர்கள் முக் கியமாகச் சொல்லும் யுக்தி யாதென்னில்; பிறர்பறும் துக்கத்தைப் பரிஹரிக்க வல்ல சக்தி நமக்கில்லாமையாலே நாம் பரதுக்கதுக்கிகளாயிருக்கலாம்; பரி பூர்ண சக்தி யுக்தனான எம்பெருமான் எவ்வெவ்வும்பரான நம்மைப் போலன் றிக்கே பிறருடைய துபரத்தை எளிதிற் போக்கவல்லவனாகையாலே அவன் பிறர்பறும் துக்கத்தைக்கண்டு தானும் துக்கப்படக் காரணமேயில்லை யென்கிறார் கள். வரடுஃவடுஃவிஷுக்ஷம் வரடுஃவ கிராகரண ஸாராவணியும் பரஸ்பரவிருத்த மென்று இவர்களுடைய கினைவுபோலும். உண்மையில் இவை ஒன்றோடொன்று விபாத முடையனவல்ல; தன் குழந்தைக்கு ஒரு துன்பம் நேர்ந்து விட்டால் அதனை உடனே பரிஹரிக்கவல்ல சக்தி மாதாவுக்கு இருக்கச் செய்தேயும், அப்படியே அத்துன்பத்தை அவள் பரிஹரித்துவிடச் செய்தே யும் ‘குழந்தைக்குத் துன்பம் நோமல் காக்க வேண்டியது நம் கடமையாயிருந் தும் ஏமாந்து போனோமே!, அத்தோ! அடியாயமாய்க் குழந்தையைத் துடிக்க

இப்படி எம்பெருமான் நெஞ்சாறல்பட்ட ப்ரகாசனங்கள் பல்லாயிரமுண்டு. இவ்விடங்களுக்குத் தூப்புல்பிள்ளை பேசுவதென்னென்னில், எம்பெருமான் அகில ஹேய ப்ராத்யநீக கல்பாநீனகதாநனாகையாலே அவனுக்கு மெய்யே துக்க முண்டாக ப்ரஸக்தியில்லை; துக்கப்படுபவன்போல அபிரயிக்குமளவேயன்றி உண்மையான விகாரங்கள் அவனுக்கில்லை யென்று திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்.

பகவதவதாரங்காலிலே துக்காநுபவம் அபிரயமாத்திர மென்பது ச்ருத ப்ரகாசிகை முதலியவற்றிலு முள்ளது. ஆனால், ராவணாதிகளோடு போர்புரிந்த காலத்தில் பெருமான் அஸ்த்ரங்களால் கட்டுண்டு முர்ச்சித்துக் கிடந்தாரென்றும் ஆய்ச்சியர்தாம்பிணல் கட்டுண்டு அடியுண்டு அழுதேங்கினானென்றும் இப்படியாகச் சொல்லும் துக்கங்கள் ஒரு காரியப்பாடாக அபிரயிக்கப்பட்டவை என்று சொல்லிற்றத்தனை யொழிய தயாளுக்வத்திற்கு ஐகாந்திகமான துக்கம் அபிரயருபமாகச் சொல்லப்படவில்லை. ராமக்ருஷ்ணத்பவதாரங்களொன்றும் மெய்யே கிடையாதென்றும் ‘ராமாதிகளைப்போலே யிருக்கவேணும், ராவணாதி களைப்போலே யிருந்தால் கேடுவிளையும்’ என்று இதமுணர்த்துதற்காகவே கதைகள் தொடுக்கப்பட்டனவென்றும் சொல்லுமவர்களைக் காணுகின்றோமுக்கு இதில் வியப்போன்ற மில்லை.

“சுவிசாராய ஸுஜாய—அனிகாராய சுத்தாய” என்ற ஸாமர்ந்ய வார்த்தையொன்றையே பற்றிநின்று விசேஷ குணங்களை இல்லை செய்கை ஸமஞ்ஜஸ மன்று. ஆசிரித ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களில் எம்பெருமானுக்கு விகார முண்டாவதில்லை யென்று சொல்லுதல் எம்பெருமானை காஷ்ட லோஷ்ட ப்ராயாதை இசைந்தமைக்குப் பர்யாயமாகத்தனை. * ஏறா மிறையோனு மென்கிற திருவாய் மொழியில் மூன்றாம் பாட்டில், “படநாகத் தனைக்கிடந்த பருவரைத்தோள் பரம்புருடன்” என்றவிடத்து ஈடு முப்பத்தாருயிரத்திலே—“திருவனந்தாழ்வா னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே ஏகருபமான விக்ரஹத்துக்குப் பிறக்கும் விகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. கர்ம நிபந்தநமான விகாராதிகள் இல்லை யென்ற வித்தனை போக்கி ஆசிரித ஸம்ச்லேஷத்தில் விகாரமில்லை யென்னில் அவ்வவ்வுகை அநைய ஆசைப்பட வேண்டாவே” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனே விரிப் பிற் பெருகும். அடியார்க்கு ஆவாவென்று இரங்குகை எம்பெருமான் பக்க விலே யதார்த்தமே யென்றும் அதுதான் சிறந்த குணமே யென்றும் கொள்க. ‘ஹா ஹா’ என்னும் வடமொழி அவ்யயங்கள் ஆவா வெனத்திரிந்தன. (உ)

உடையானை யொலிநீ குலக்ங்கள் படைத்தானை *
விடையானோடவன்று விறலாழி விசைத்தானை *
அடையார் தேன்னிலங்கை யழித்தானை யணியமுந்நூர்
உடையானை * அடியேனடைந் துய்ந்துபோனேனே.

(ங)

உடையான் ஸர்வஸ்வாமியானவனும்

ஒலி நீர்
உலகங்கள்
படைத்
தானை

கடல் குழித் உலகங்களைப்
படைத்தவனும்

அன்று பரணஸூர யுத்தத்தினன்ற

விடையான்
ஓட

ஓடும்படி

விறல் ஆழி வலிமிக்க திருவாழியை

விசைத்தானை
பிரயோகித்தவனும்

வேகமாகப்

பிரயோகித்தவனும்

அடையார்
தென்
இலங்கை
அழித்தானை

பகைவர் நிறைந்திருக்கிற
தென்னிலங்கையை
அழியச் செய்தவனும்

அணி
அழுந்தார்
உடையானை

அழகிய திருவழுந்துரை
இருப்பிடமாக வுடையனு
மான பெருமானை

அடியேன் அடைந்து - ;

உய்ந்து
போனேன்

உய்ந்த விட்டேன்.

* * * — “வதிம் விஸுவாஜதேஸாஹம்” என்று சுருதி சொன்னபடியே ஸகலத்தையும் தன் உடைபையாகக் கொண்டிருப்பவனும், எல்லாம் உபஸம்ஹரிக்கப் பட்டுக் காண களேபரங்களை விழந்து இறக்கொடிந்த பறவை போலிருக்குமளவில் அவற்றை மீண்டும் ப்பாட்டுநாக்குக்கு ஸமர்த்தமாம்படி செய்தருள்பவனும் தன்னால் நாட்டுக்கு ராஷ்டிராக விஜயத்தப்பட்டுவர்கள் தாங்களை ஆஸூரப்ரக்ருதி களோடே கூடித் தீங்கு செய்ப வருமானிலும் அவர்களைச் சித்தித்து நாட்டை ராஷித்தருள்பவனும், பிரதி கூலர்களைக் குடியோடே களைந்தொழிப்பவனுமான பெருமானைத் திருவழுந்துரிலே ஸேவிக்கப் பெற்று க்ருதார்த்தனானே நென்கிறார்.

உடையான்—ஸ்வாமி. ஒலிநீர்—ஒலிக்கின்ற நீரையுடையது, கடல். விடையான்—எருதை வாஹமாக வுடையவன், சிவன். இரண்டா மடியில் பாணஸூர யுத்த சரித்திரம் அறியத்தக்கது. அடையார்—தன்னை வந்து அடையாதவர்கள், பகைவர் என்றபடி. அவர்களுடைய தென்னிலங்கை யென்றது—அவர்கட்கு இருப்பிடமான இலங்கை என்றபடி. (ங)

குன்றல்மாரிததேத்தவனைக் குலவேழமன்று

போன்றமை * அதனுக்கருள்செய்த போரேற்றை *

அன்றலின் நறுநெய்யமர்ந்துண்ண அணியழுந்தார்

நின்றனை * அடியேன் கண்டுகொண்டு நிறைந்தேனே.

(சு)

குன்றல்
மாரி

{ கோவர்த்தந கிரியைக்
கொண்டு

பெருமையைய

தடுத்தவனை தடை செய்தவனும்

குலம் வேழம்
{ நிறத்தகுலத்துப் பிறந்த
கஜேந்திராழ்வான்

போன்றமை
{ (முதலிலாயப்பட்டு)
முடிந்த போகாமல்

அன்று அக்காலத்த

அதற்கு
அருள்செய்த

அதற்கு அருள்புரிந்தவனும்

போர் ஏற்றை
{ போர் செய்யவல்ல காளை
போன்றவனும்

ஆவின் நறு
நெய்

பசுவின் மண நெய்யை

அமர்ந்து
உண்ண

விரும்பியமுதசெய்ய

அன்று அன்றேபிடித்த

அணி
அழுந்தார்
நின்றனை

அழகிய திருவழுந்துரில்
நிற்பவனுமான
பெருமானை

அடியேன் கண்டுகொண்டு - ;

நிறைந்தேன் குறையற்றவனானேன்.

* * *—தலைக்காவலாக வைக்கப்பட்டிருந்த இந்தியர் பசிக்கோபந்தினால் பெருமழையை ஏழுநாள் பெய்விடுத்தவன்று கொவந்தன மலையைக் குடையாக வெடுத்துப் பிடித்து ஆய்ப்பாடினைக் காத்த நூலினவனும், நற்குலத்திற் பிறந்து பசுவானே அர்ச்சிப்பதையே போதுபோக்காகக் கொண்டிருந்த கஜேத்திராழ்வானுக்கு மடுவின் கரையிலே புள்ளேறி வந்து வருள் செய்தவனும், இன்னமும் இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்களைப் போக்கவல்ல ஆண் புலியும், பசு நெய்யை விரும்பி அமுது செய்ய ஆமருவியப்பனாய்த் திருவழுந்தூரில் சித்ய ஸத்திபண்ணி யிருப்பவனுமான பெருமானைக்கண்டு குறைகனெல்லாம் நீர்த்து நிறைந்தே நென்கிறார்.

பொன்றுமை—பொன்றுதல்—அழிதல். அதனுக்கு அருள்செய்த—அது தன் கையிற் பறித்து வைத்துக்கொண்டிருந்த தாமரைப்பூவைத் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிக்கப் பெற்றுக் கொள்வதாகிற அருளைச் செய்தவனென்க. திருவாய்ப்பாடியின் ஸ்தானத்திலே திருவழுந்தூரைத் திருவுள்ளம் பற்றினுனென்பது முன்றாமடியின் கருத்து (ச)

கஞ்சனைக் காயந்தானைக் கண்ணமங்கையுள் நின்றானை *
வஞ்சனப்பேய்முலையுயீர் வாய்மதே துண்டானை *
செஞ்சொல்நான்மறையோர் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற *
அஞ்சனக்குன்றந்தன்னை யடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (ரு)

கஞ்சனை	கம்ஸனை
காயந்தானை	சிறித் தொலைத்தவனும்
கண்ணமங்கையுள் நின்றானை	} திருக்கண்ணமங்கையில் சிற்பவனும்
வஞ்சனம்	
பேய்	பேய்ச்சியினுடைய
முலையுயி	முலைவழியே
வாய் மதேத்	வாய்வைத்து
உயிர்	(அவனது) பிரானனை

உண்டானை	அபஹரித்தவனும்,
செம் சொல்	} அழகிய சொற்கள்நிறைந்த கான்குவேதங்களையும் வல்ல வைதிகர்கள் வாழ்த்தே
நாய்	
மறையோர்	
தென் அமுந்தையில்	மன்னி நின்ற—;
அஞ்சனம்	} மைமலைபோன்ற குன்றம் வடிவமுடையது மான பெருமானை
குன்றம்	
தன்னை	
அடியேன்	கண்டுகொண்டேன்—.

* * *—தன் திறத்தில் கொடிய திங்குகளை யிழைத்த கம்ஸனைச் சிறி முடித்தவனும், அக்கஞ்சனால் ஏவப்பட்டு முலைகொடுத்துக் கொல்லவந்த பூதனையை முலையுன்றை பாவனையில் முடித்தவனும், பாமவைதிகர்கள் வாழ்கிற திருவழுந்தூரில் ஒரு அஞ்சனமலை சிற்குமாபோலே சிற்பவனுமான பெருமான அடிபென் ஸேவிக்கப்பெற்றே நென்றாராயிற்று.

ஆழ்வார் திருவழுந்தூ ரம்பெருமான் திறத்தில் மிக்க சுபாதி கொண்டிருப்பதைக் கண்ட திருகண்ணமங்கை யெம்பெருமான் 'இவ்வாழ்வார் கம்மை மறந்தொழிவரோ என்னவோ' என்று திடுக்கிட்டுச் சடக்கென டடிவந்து எதிரே

நிற்க, 'கண்ணமங்கையுள் நின்றனை' என்கிறார் என்று அழகிய மணவாளச் சேயருடைய ரசோக்தி. (௫)

பெரியானை யமார்தலைவற்கும் பிரமனுக்கும் *
உரியானையுக்கந்தானவனுக்கும் உணர்வதனுக்
கரியானை * அழுந்தூர்மறையோர்கள் அடிபணியும்
கரியானை * அடியேன் கண்டுகொண்டுகளித்தேனே. (சு)

பெரியானை	{ எல்லாரிலும் மேம்பட்டவனும்	உணர்வ தனுக்கு அரியானை	{ உள்படி அறியக்கூடாதவ னும்
அமார் தலைவற்கும்	{ தேவேந்திரனுக்கும்	அழுந்தூர் மறை	{ திருவழுந்தூரிலே யோர்கள்
பிரமனுக்கும்	ப்ரஹ்மாவுக்கும்	அடி பணியும்	{ வைதிகர்கள் திருவடிதொழப்பெற்ற
யானை உரி உகந்தானவ னுக்கும்	{ யானைத்தோல உகந்த தரிக்கின்ற சிவபிரானுக் கும்	கரியானை	{ நீலநிறத்தனுமான பெருமானை
		அடியேன்	கண்டுகொண்டு களித்தேன்—.

* * *—1. “யாங்கடவு னென்றிருக்கு மெவ்வுலகிற் கடவுளார்க்கு மாங்கட
வுள் நி” என்கிறபடியே தெய்வங்களுட் பெரிய தெய்வமாயிருப்பவனும், இந்தி
ரன் பிரமன் சிவன் என்னப்படுகிற மேலை விண்ணோர்களாலும் உள்ளபடி யறியக்
கூடாத ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை யுடையவனும், திருவழுந்தூரில் வைதிகர்கள்
அடிபணிய சிற்பவனுமான நீலமணி வண்ணனை அடியேன் ஸேவிக்கப் பெற்றுப்
பரமாதந்தமடைந்தே நென்கிறார்.

இப்பாட்டை ஒதும் முறைமையில் நெடுநாளாகவே ஒரு விபரீதம் நேர்ந்
திருக்கின்றது; “பெரியானை, அமார் தலைவற்கும் பிரமனுக்கு முரியானை”
என்றே பலரும் ஒதுவார்கள்: பெரியானை, உரியானை, அரியானை, கரியானை,
என்று ப்ராஸமாக நிறுத்துவது அழகு என்று நினைத்தனர் போலும். இது
அர்த்தத்திற்குச் சேர்தது. பெரியானை, அரியானை, கரியானை, என்னும் பதங்
கள் போல் ‘உரியானை’ என்பது எம்பெருமானுக்கு விசேஷண மாவதன்று.
‘உரியானை யுக்கந்தானவன்’ என்று ஒரு சொல்லாய், வட மொழியில் க்ருத்தி
வாஸா:’ என்னப்படுகிற சிவனைச் சொல்லுகிறது; ஆகவே, “பெரியானை,
அமார் தலைவற்கும் பிரமனுக்கும், உரியானை யுக்கந்தானவனுக்கும் உணர்வதனுக்
கரியானை” என்று ஒதுதல் தகுதி.

உரியானை—யானை உரி என்று மொழி மாற்றிக. சிவபிரான் நடன மாடும்
போது யானையுரியைப் போர்த்துக் கொண்டு நடன மாடுவனென்ப.

கரியான்—‘கருமை’ என்னும் பண்படியாய் பிறந்த பெயர்.

(சு)

திருவாழ்மார்வன்றன்னைத் திசைமண்ணீரேரி முதலா *
உருவாய்நின்றவனை ஒலிசேரும்மாருதத்தை *
அருவாய்நின்றவனைத் தென்னமுந்தையிலமன்னிநின்ற *
கருவார் கற்பகத்தைக் கண்டுகோண்கேளித்தேனே. (எ)

திரு வாழ் } பிராட்டிவாழ்கிற
மார்வன் } திருமார்பை
தன்னை } யுடையவனும்

திசை } திக்குக்களென்ன
மண் } பூமியென்ன
நீர் } ஜலமென்ன
எரி } அக்ரியென்ன
முதலா } ஆகிய இடைமுதலான

உரு ஆய் } பதார்த்தங்களாய்
நின்றவனை } நிற்பவனும்

ஒலி சேரும் } சப்தத்தையும் குணமாக
மாருதத்தை } வுடைய வாயுவுக்கு
நிர்வாஹகனும்

அரு ஆய் } அருபியாய்குப்பவனும்
நின்றவனை }
தென் அமுந்தையில் மன்னி நின்ற—;

கரு ஆர் } வேர்ப்பற்றையுடைத்தான
கற்பகத்தை } கல்பவ்ருகும்
பேர்ன்றவனுமான
பெருமானே

கண்டுகோண்டு களித்தேன்—.

* * *—“அகலதில்லை விறைபுமென்று அலர்மேல் மங்கை யுறைமார்பா”
என்கிறபடியே எப்போதும் பெரியபிராட்டியா நிருந்து வாழப்பெற்ற திரு
மார்பை யுடையவனும், பஞ்ச பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருந்து உலக
வாழ்க்கையை நிர்வாஹிப்பவனும், திருவழுத்தூரிலே ஸந்திதி பண்ணிக் கல்பவ்ரு
கும்போலே ஸர்வாபேஷிதங்களையும் தலைக்கட்டிக் கொடுத்தருள்பவனுமான
பெருமானைக் கண்டு களித்தேனென்கிறார்.

ஒலிசேரும் மாருதத்தை—“சுகரஸாநாபுஃ। வாபொரஸூஃ। கஜெ
நாவஃ। கஜூஃ வ்யயிவீ” என்ற உபநிஷத் காமத்திலே வாயுவானது ஆகாசத்
தில் சின்றும் பிறந்ததாதலால் பூர்வ பூர்வ பூதங்களின் குணமும் உத்தரோத்தர
பூதங்களில் தொடர்ந்து வரும் கணக்கிலே வாயுவுக்குத் தன் குணமான ஸ்பர்ச
மும், தனக்குக் காரணமான ஆகாசத்தின் குணமாகிய சப்தமும் உண்டென்க.
“பூதிலாய வைந்துமாய்” என்ற திருச்சுத்த விருத்த முதற்பாசரத்தில் ‘சிறத்தகா
லிரண்மோய்’ என்றதுங்காண்க.

கருவார்கற்பகத்தை—‘கரு’ என்று கர்ப்பத்தைச் சொல்லுகிறது; அடி
யுடைத்தான கல்பவ்ருகூ டென்கை. ஸ்வர்க்க லோகத்தில் ஆலம்பன மென்று
மின்றியே சிற்கிற கற்பகத்தருடோ லல்லாமல் பூமியிலே வேர்ப்பற்றுடைத்தான
கற்பகமாம் எம்பெருமான். (எ)

நிலையாளாக என்னையுக்கந்நனை * நிலமகள்தன்
முலையாளவீத்தகனை முதுநான்மறை வீதிதோறும் *
அலையாருங்கடல்போல் முழுங்கும் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற *
கலையார்சொற்பொருளைக் கண்டுகோண்டு களித்தேனே. (அ)

பேராளை { திருப்பேரங்கரில் பள்ளி
கொண்டிருப்பவனும்

குடந்தை பெருமானை { திருக்குடந்தையில் தன்
பெருமைகளெல்லாம்
தோற்ற சயனித்
திருப்பவனும்

இலங்கு டளி சேர் { விளங்குகின்ற எந்தியோடு
கூடின்

வார் ஆர் கச்சகிவற்றத்

வனம் முலையான் { அழகிய முலைகளை யுடைய
ளான

மலர் மங்கை பெரியபிராட்டியார்க்கு
நாயகனை உல்பனும்

ஆரா இன் அமுதை { எவ்வளவு அறுபலித்தாலும்
தீருப்திபெறமுடியாத
இனிய அமுதம்
போன்றவனும்

தென் அமுந்தையில் மன்னி நின்ற—;

கார் ஆர் கரு முகிலை { மழைகாலத்துக் காளமேகம்
போன்றவனுமான
பெருமானை

கண்டுகொண்டு களித்தேன்—.

* * *—திருப்பேர் நகரிலும் திருக்குடந்தையிலும் அரவணையின்மீது பள்ளிகொண்டிருப்பவனும், நித்யபுவதியான பெரியபிராட்டியார்க்குநாயகனும், “எப்பொழுதும் நாள் தங்காளாண்டுழியுழி தொறும், அப்பொழுதைக்கப் பொழு தென்னாரா வழந்தே” என்னுமா போலே எவ்வளவு அனுபவித்தாலும் திருப்பியுண்டாகாத அமுத மாயிருப்பவனும், கார்காலத்துக் காளமேகம் போலத் திருவழுந்தூரில் ஸைவை ஸாதிப்பவனுமான பெருமானைக்கண்டு களித்தேன்.

பேரான் = அப்பக்குடந்தான். (க)

திறல்முருகனையார் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற *
அறமுதல்வனவனை யணியாலியர்கோன் * மருவார்
கறைநெடுவேல்வலவன் கலிகன்றிசோல் ஐயிரண்மே *
முறைவழுவாமைவல்லார் முழுதாள்வர் வானுலகே. (க௦)

திறல் முருகன் அனையார் { உலிமையில்
ஸுப்பாற்றமண்யன்
போன்றவர்கள் நிறைந்த

தென் அமுந்தையில், மன்னி நின்ற—;

அறம் முதல்வனவனை { ஸகலதர்மங்களுக்கும்
மூலகாரணமான
பெருமான் விஷயமாக,

அணி ஆலியர் கோன் { அழகிய திருவாலிப்பதியி
லுள்ளார்க்குத்தலையாப்

மருவார் படைவருடைய

கறை எத்தக்கறையையுடைத்தான

கெடு கேல் நீண்ட பேற்படையை

உலவன் ஆனவல்லவரான

கலிகன்றி ஆழ்வார்

சொல் அருளிச்செய்த

ஐ இரண்டும் இப்பத்தப்பாசாங்களைபும்

முறை உழுவாமை { முறைதப்பாமல்

உல்லார் ஓதவல்லவர்கள்

உன் உலகு பாம்பதத்தை

முழுது பூர்ணமாக

ஆள்வர் ஆள்பபெருவர்.

* * *—மிடுக்கில் தேவஸைநாபதியான ஸுப்பாற்றமண்யனிற் குறையாத வர்கள் வாழுமிடமான திருவழுந்தூரில் தர்ம ஸம்ஸ்தாபகத்திற்கு வேர்ப்பற்றுக எழுந்தருளி யிராசின்ற ஆமருவியப்பன் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச்

செய்த இத்திருமொழியை முறை தவறாது ஓதியுணர்மவர்கள் பாம்பதத்தைத் தாங்களிட்ட வழக்காக கீர்வழிக்கப் பெறுவர்களென்று பயனுபைத்துத் தலைக் கட்டினாயிற்று.

கறை நெடு வேல்- பகைவர்களைக் கொன்று ஏறின எத்தக்கறையோடு கூடின வேற்படை. “தானுகந்த ஓரெல்லாம் தன்தாள்பாடி” என்கிறபடியே திவ்ய தேசாநுபவமே போதுபோக்கா யிருக்குமிவர்க்கு வேற்படையில் எத்தக்கறை கழுவவதற்கு அவகாசமில்லையாம். (கௌ)

அடிவரவு:—சிக்கமக கோ உடையான குன்றால் கஞ்சனை பெரியான திருநிலை போனை நிறல் திரு.

ஆறந்திருமொழிஉரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

புதி :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எழாம்பதது—எழாந்திருமொழி,

திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வா,

—ONCE—

உரையவதாரிகை:- கிழத்திருமொழியில் “கண்டுகொண்டு கிறைந்தேனே” என்றும் “கண்டு கொண்டு களித்தேனே” என்றும் பாமாநந்தம் பொலியப் பேசினார்; இவ்வாநந்தம் நமக்கு நித்யமாய்ச் செல்லுமோ வென்று ஆராய்ந்து பார்த்தார்; பஞ்சேந்திரியங்களுடனே கூடத் தம்மை இந்நிலத்திலே நிறுத்தி யிருக்கக்காண்கையாலும், இவ்வந்திரியங்கள் தாம் விஷயாந்தரங்களிலேருகியைப் பிறப்பித்து ஹிம்ஸிக்கக் காண்கையாலும் இவற்றோடே கூடிவாழ்வது ஒரு வாழ்ச்சியோவென்று திருவுள்ளம் கொண்டு இவ்வந்திரியங்களால் படும்பாட்டைப் போக்கியருளவேணுமென்று ஆமருளியப்பன் திருவடிகளிலே வேரற்றமாம் போலே விழுந்து சரணம் புகுகிறார் இத்திருமொழியில்.

நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியின் எழாம்பத்திலே “உண்ணிலாவிய ஐவரால் குமைதீற்றி யென்னையுன் பாதபங்கயம், நண்ணிலா வீகையே நலிவா வின்ன மென்னுகின்றாய்” என்று தொடங்கி ஒரு திருவாய்மொழியாலே, இத்திரியங்கள் படுத்தும் பாடு பொறுமே வருந்திக் கூப்பிட்டார்; இவ்வாழ்வாரும் எழாம்பத்திலே யாயிற்று அங்ஙனம் கூப்பிடுவது. *

திருவுக்குந் திருவாகியசெல்வா !

தேய்வத்துக்கரசே ! செய்யகண்ணு ! *

உருவச்சேஞ்சுடராழி வல்லானே !

உலகுண்டவோருவா ! திருமார்பா ! *

ஒருவற்காற்றி யுய்யும்வகையன்றால்

உடனின்றைவ ரேன்னுள்புகுத்து * ஒழியாது

அருவித்தின்றிட அஞ்சி நின்னடைந்தேன்

அழுந்துர்மேல்திசைநின்ற வம்மாளே!

(க)

திருவுக்கும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கும்
திரு ஆகிய லக்ஷ்மிகரணை
செல்வா செல்வனே!
தெய்வத் } நிய்யஸூரிக்குத்
தூக்கு அரசே } தலைவனே!
செய்ய } புண்டரீகாகுனே!
கண்ணு }
உருவம் அழகிய வடிவையுடைத்தாய்
செம் சுடர் செவ்வியசுடர்மயமான
ஆழி } திருவாழியை (ப்
பிராயோகிப்பதில்)
வல்லாளே ஸமர்த்தனே!
உலகு உண்ட } (பிரளயத்தில்) உலகங்களை
ஒருவா } யழுதுசெய்த
அத்தவியனே!
திரு மார்பா } பிராட்டியைத் திருமார்பி
வடையவனே!
அழுந்துர் திருவழுந்துரில்

மேல் திசை } மேலத்திசையில்
நின்ற } எழுந்தருளியிருக்கும்
அம்மாளே } பெருமாளே!,
ஒருவற்கு } ஒரு இத்திரியத்தக்கும்
ஆற்றி உய்யும் } தப்பிப்பிழைக்கும்வழி
வகை அன்று } இல்லை;
ஆல் அத்தோ!
ஐவர் ஐந்து இத்திரியங்கள்
உடன் நின்று நெருங்கியிருந்து
என்னுள் } என்பக்கலிலே
புகுத்து } வந்து புகுத்து
ஒழியாது ஓயாமல் [எப்போதும்]
அருவி அலைந்து
தின்றிட நெருக்க
அஞ்சி (அதற்கு) அஞ்சி
நின் } உன்னைச் சரணம்
அடைத்தேன் } புகுத்தேன்.

* * *—முன்னடிகளில் எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைச் சொல்லி யேத்தி, இப்படிப்பட்ட நீ அடியேனைப் பஞ்சமஹா பாதகர் கையிலே காட்டிக் கொடுத்துக் கொலைசெய்விக்கை தகுதியோ? பிரானே! உன்னைச் சரணம் புகுகின்றேன், கிருபை செய்தருளாய் என்கிறார் பின்னடிகளில்.

திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா! = எம்பெருமான் ஸ்ரீக்கும் ஸ்ரீயாயிருப்ப னென்றால் என்ன கருத்தென்னில்; ஸ்ரீ என்றாலும் திரு என்றாலும் 'அதிசய த்தை விளைப்பவன்' என்று பொருள் கொள்ளத் தக்கது; எல்லார்க்கும் அதிசய யத்தை விளைப்பவளான அவள்தனக்கும் அதிசயத்தை விளைப்பவன் எம் பெருமான் என்றவாறு. இவ்வருளிச்செயலை அடிபொற்றியே ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்தந்தில் "கூஸ்ரீஸ்ரீபஃ" என்றும், ஆழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் "கூர்ஹி ஸ்ரீபஃஸ்ரீபஃ" என்றும், பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்த கோசத்தில் "ஸ்ரீபஃஸ்ரீஸ்ரீரஃமெஸய" என்று மருளிச்செய்தது. பிராட்டிக்கு எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தத்தினால் அதிசயம்; எம்பெருமானுக் குப் பிராட்டியின் ஸம்பந்தத்தினால் அதிசயம் என்றுணர்க. பிராட்டிக்கு எம் பெருமானுடைய ஸம்பந்தத்தினால் அதிசயம் என்பதற்கு மேலுதாஹரிக்கப்

பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகள் ப்ரமாணம்; எம்பெருமானுக்குப் பிராட்டியின் ஸம்பந்தத்தினால் அதிகபம் என்பதற்கு. 1. “சுப்யஜெயம்ஸி ததெஜோ யஸ்ய வஸா ஜநகா தஜா” என்றும் ஸ்ரீராமாயண வசநம் ப்ரமாணம்.

தெய்வத்துக்கு அரசே = தெய்வமென்றது ஜாத்யேக வசநம்; தெய்வங்கட்கு என்றபடி; அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியே என்கை.

[ஒருவற்கு இப்பாதி.] பஞ்சேந்திரியங்களுள் தனித்தனி ஒவ்வொரு இந்திரியத்திற்கே ஆடல் கொடுப்பது அரிது; அப்படியிருக்க ஐந்து இந்திரியங்களையும் உடனிருத்தினால், அவை நாம் ‘எனக்கு வேண்டிய விஷயத்தைக் காட்டு, எனக்கு வேண்டிய விஷயத்தைக் காட்டு’ என்று மூலையடியே இழுத்துக் கொலை செய்தால் நான் எங்கனை வாழ்வது? இவை இன்னமும் என்னை எவ்வாறு நலியத் தேடுகின்றனவோவென்று சாலவும் அஞ்சி, அஞ்சினார்க்குப் புகலிடமான உன் திருவடிகளை வந்து பற்றினேன்; நீயோ தெய்வத்துக்கரசு;— இந்திரியங்களுக்கு வசப்படுத ஒரு நாட்டை ஆள்பவன்; என்னையும் அந்தநாட்டிலே புகுவிக்க வல்லையல்லையோ? செய்ய கண்ணான வுனக்கு அத்திருக்கண்களாலே குளிரக் கடாஷித்தருளி “அங்க னிரண்டும் கொண்டு எங்கள் மேல் நோக்குதியேல், எங்கள்மேற்சாப மிழிந்து” என்கிறபடியே இத்துன்பத்தைத் தீர்க்க வல்லையல்லையோ? செஞ்சுடராழி வல்லானான நீ இவ்வைவர் மேல் ஆழி விடுத்துக் காரியஞ் செய்ய மாட்டிற்றிலையோ? அன்றொருகால் உலகுண்டு நோக்கினாயென்று எட்டுப் புறத்திலே கேட்டுப் போகாமே இன்று என்னைக் காத்தருளாய். திருமார்புண நீ அத்திருவின் பரிகரமான அடியேனுக்கு இத்தனை யருள் செய்கை மிகையோ என்றாராயிற்று.

மூன்றாமடியில் “உய்யும் வகை யென்றால்” என்றே எங்கும் பாடம் வழங்கி வருகின்றது; இப்பாடத்திற்கு ஒரு பொருளும் சொல்லப் போகாது; வியாக்கியானத்திற்கும் இணங்காது: “ஒருவற்கு ஆடல் கொடுத்து உஜ்ஜீவிக்கும் படியாயிருக்கிறதில்லை” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி. ஆகவே, “ஒருவற்காற்றி உய்யும் வகை அன்றல்” என்றும் பாடமே பொருந்தத் தக்கது என்று அழகிய மணவாளர்சீய ருளசிச் செய்யும்படி. ‘அன்று ஆல்’ என்று பிரிக்க: ஆல்—ஐயோ வென்றபடி.

ஐவர்—அஃற்றையான பஞ்சேந்திரியங்களை ‘ஐவர்’ என்று உயர்த்திக் கூறியது, அவற்றின் மேல் தமக்குள்ள சீற்றமிகுதியையும், அவற்றின் கொடுமைக் கணத்தையும் காட்டுதற்கென்க: திணைவழுவமைதி. (க)

பந்தார்மேல்விரல் நல்லளைத்தோளி

பாவையுமகள் தன்னொழுமடனே

வந்தாய் * என்மனத்தே மன்னிநின்றாய்

மால்வண்ணா! மழைபோலொளிவண்ணா! *

1. தூண்யகாண்டம்—இரண்டை நோக்கி மாரீசன் சொன்னது.

சந்தோகா ! பெளழியா ! தைத்திரியா !

சாமவேதியனே ! நெமோலே ! *

அந்தோ ! நின்னடியன்றி மற்றறியேன்

அழுந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே !

(உ)

பந்து ஆர் { பந்துபொருந்திய மெல்லிய
மெல் விரல் { கைவிரல்களையுடையனும்

நல் வளை { நல்ல வளைகளையணிந்த
தோளி { தோள்களையுடையனும்

பாவை பதுமைபோன்றவளுமான

பு மகன் { பெரியபிராட்டியாரோடு
தன்னொடும் { கூட எழுந்தருளினவ
உடனே { னாய்
வந்தாய் {

என் மனத்தே { என்னெஞ்சிலே பொருந்தி
மன்னி { யெழுந்தருளியிருக்கு
நின்றாய் { மவனே !

மால் வண்ண { கறுத்தநிறத்தை
யுடையவனே !

மழை போல் { மேகம்போன்று
ஒளி வண்ண { குளிர்த்த அழகிய
வடிவையுடையவனே !

சந்தோகா { சாந்தோக்ய உபநிஷத்தை
உணர்ந்தவனே !

பெளழியா { கௌஷ்திதீபாரஹ்மண
முணர்ந்தவனே !

தைத்திரியா { தைத்திரிய உபநிஷத்தை
உணர்ந்தவனே !

சாம { ஸாமவேத முணர்ந்தவனே !
வேதியனே {

நெமோலே ஸர்வஸ்மாத்பரனே !

அழுந்தூர் மேல்திசை நின்ற அம்மானே !—;

வின் அடி { உனது திருவடிகளையன்றி
அன்றி {

மற்று { வேறொருபுகல்
அறியேன் { அறிகிறேனில்லை.

* * * = 1. “அரவத் தமனியினோடு மழகிய பாற்கடலோடும், அரவிந்தப் பாவையுந்தானு பகம்படி வந்துபுகுந்து....பள்ளிகொள்கின்ற பிரானே” என்னுமா போலே பிராட்டியையும் உடனழைத்துக்கொண்டுவந்து அடியேனுடைய மனத்திலே மன்னி நிற்பவனே!, ஆர்த்தர்களை ரஹிக்கைக்குப் பாங்கான ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை யுடையவனே!, ஸர்வஸ்மாத்பரனே! அடியேன் உன்னுடைய திருவடிகளன்றி வேறொரு புகலிருப்பதாகக் கனவிலுங் கருதுகின்றிலேன்; அடியேன் போல்வாரைக் காத்தருள்வதற்கென்றே திருவழுந்தூரில் நித்ய ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கின்ற வுனக்கு, பஞ்சேசத்திரியங்களின் கையிலே படுகொலைப் படாதபடி என்னைக் காத்தருள்கை மிகையன் றுகான் என்றாயிற்று.

“பந்தார் மெல்விரல்” என்ற அடைமொழி மடந்தையர்க்கு இயற்கையாக இடுவதாம். சேலைகள் ஆபரணங்கள் முதலியவற்றை வருணித்துச் சொல்வது போல விளையாட்டுக் கருவிகளையிட்டு விசேஷிப்பதும் கவிமரபு. (உ)

நெய்யாராழியுள் சங்கமுமேந்தும்

நீண்டதோளுடையாய்! * அடியேனைச்

செய்யாதவுலகத்திடைச் செய்தாய்

சிறுமைக்கும் பெருமைக்கு முள்புகுந்து *

தற்கும் பேரின்பத்தைப் பெறுத்துதற்கும் பொதுவாயிரா கின்றன ; ஸ்மித்து வெட்டுதற்குத் தந்த வான்தானே சிலர்க்குக் கண்ணைக் கலக்கிக்கொள்ள உறுப்பாகின்றதில்லையோ? ஸாதகத்வம் பாதகத்வம் என்ற இரண்டு தன்மைகளும் வாளுக்கு இருப்பது போல, இந்திரியங்கட்கும் அத்தன்மைகள் உள்ளனவன்றோ? 1. “அன்பாழியானை யனுகென்னும் நா அவன்றன், பண்பாழித் தோன்பானி யேத்தென்னும், முன்புழி காணனைக் காணென்றுங்கண் செவி கேள்ளென்னும், பூணாம்பூண்டான் புகழ்” என்கிறபடியே பகவத் விஷயத்திற் படிந்து பேரின்பம் பெறுவிக்கவும் இவை வல்லன; விஷயந்தரங்களில் கொண்டு மூட்டிச் சிற்றின்பம் பெறுவிக்கவும் இவை வல்லன. [சிறுமைக்கும் பெருமைக்கு முள் புகுந்து என்றதன் உட்கருத்து இது.] இப்படிப்பட்ட இந்திரியங்கள் நல்லெண்ணமின்றியே வஞ்சகத்தோடு என்னுட் புகுந்திருப்பதனால், அவை இழுத்துக் கொண்டு போகும் வழிகளிலெல்லாஞ் சென்று அவற்றுக்கு வேண்டிய இரைகளைத் தந்து ஆராதிப்பதற்கு அடியேன் அசக்த ஞாதலால் அவற்றால் நலிவுபடா நின்றேன் ; அந்நலிவு தீர உன்னை வந்து சரணம் புகுந்தேனென்ற ராயிற்று.

‘நெய்யா ராழியும்’ என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“கடைந்து பற்றற நெய்யிட்டிருக்கிற திவ்யாயுதங்களை யுடையவனே!” என்ற வாக்கியங்கட்குப் பின் காணப்படுகிற “நெய்—கூர்மை ; ஆர்தல்—மிகுதி ; கூர்மைமிக்கதிருவாழி.” என்ற வாக்கியம் இடைச் சொருகலாய் வந்த தென்பர் பெரியோர்.

செய்யாத உலகத்திடைச் செய்தாய் = ‘செய்யாத’ என்பது உலகத்துக்கு விசேஷண மென்று பலரும் மயங்குவர் ; அங்ஙனன்று ; ‘உலகத்திடைச் செய்யாத செய்தாய்’ என்று அந்வயம். இரண்டனுருபு தொக்க எதிர்வறைவினை யாலணையும் பெயர்.

குடியேறி=ஏறி—எச்சத்திரிபு. (ங)

பரனே ! பஞ்சவன்பெளழியன்சோழன்

• பார்மன்னர்மன்னர்தாம் பணிந்தேத்து

வரனே ! * மாதவனே ! மதுகுதா !

மற்றோர்நல்துணை நின்னலாலிலேன்காண்*

நரனே ! நாரணனே ! திருநறையூர்கம்பீ !

எம்பெருமான் ! உம்பராளும்

அரனே ! * ஆதிவராகமுனாநாய !

அமுந்துர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே !

(சு)

பரணே பரமபுகழனே !
 பஞ்சவன் { பஞ்சகனென்றும்
 பௌழியன் { பௌழியனென்றும்
 சோழன் { சோழனென்றும் பெயர்
 கொண்ட
 பார் மன்னர் { பூமிக்கு ராஜாதிராஜர்
 மன்னர் தாம் { களானவர்கள்
 பணிந்து { பணிந்து அதிக்கும்
 ஏத்தும் { படியான
 வரணே செறந்தவனே !
 மாதவனே திருமாலே !
 மதுகுதா { மதுவென்னு மகரணைக்
 கொண்டவனே !
 நரணே { நரநாராயணவதாரம்
 நாரணனே { செய்தருளினவனே !

திரு நகையூர் { திருநகையூரி லெழுந்தருளி
 நம்பி { யிருக்கின்ற
 பரிபூர்ணனே !
 எம் { எமக்குத் தலைவனே !
 பெருமான் { தேவதைகளை ஆளவல்ல
 உம்பர் ஆளும் { ருத்ரனுக்கு அந்தர்யா
 . அரணே { மியானவனே !
 முன் { முன்பொருகாலத்தில்
 ஆதி வராகம் { ஆதிவாரஹ மூர்த்தியாய்
 ஆனாய் { அவதரித்தவனே !
 அமுந்தார் மேல்திசை நின்ற அம்மானே !—;
 நின் அலால் உன்னையொழிய
 மற்ற ஓர் நல் { வேறொரு நல்ல ரகசுகளை
 துணை { இலேன் உடையேனல்லேன்.

* * *—ஒத்தார் மிக்காமை புடைய னுகாதவனே !, பஞ்சவ னென்றும்
 பௌழிய னென்றும் சோழ னென்றும் சொல்லப்படுகிற ராஜாதி ராஜர்கள்
 பணிந்தேத்தும் படியாக வுள்ளவனே !, திருமாலே, வேதவிளக்கைக் கொள்ளை
 கொண்டு உலகமெங்கு மிருள்முட்ச்செய்த மதுகைடபர்களைக் கொன்றோ
 ழித்தவனே !, ஸ்ரீ பதரிகாச்சாமத்தில் நானென்னுஞ் சிஷ்யனாகவும் நாராடனா
 னென்னும் ஆசார்யனாகவும் வடிவெடுத்து ஆசார்ய சிஷ்யபக்ரமத்தை புணர்த்தித்
 திருமந்திரத்தை வெளியிட்ட ஞானவனே ! உன்னையன்றி மற்றொரு நற்றுணை
 புடையேனல்லே னென்கிறார்.

முதலடியில் ‘மன்னர் மன்னர்’ என்றது—மன்னர்க்கும் மன்னர் என்பபடி.
 பரன், வரன்—வடசொற்கள்.

இவ்வாழ்வார் வாக்கினின்று திருநகையூர் நம்பி ஞாறுபாசாங்கள் பெற்றுக்
 கொண்டிருந்தும் திருப்தி பெறாதவனாய் மீண்டும் வந்து முகங்காட்டினன்
 போலும், திருநகையூர் நம்பி ! என்கிறார். ஆழ்வார் திருநகையூர்க்கு எழுந்தருள்
 வதற்கு முன்பும் எதிர்கொண்டு சென்றான் நம்பி; திருவிண்ணகரில் ஆழ்வார்
 எழுந்தருளி யிருக்கும்போது நம்பி எதிர்கொண்டு செல்லவேயன்றோ
 “திருநகை யூர்த்தேனே வருபுனல் குழ்திரு விண்ணகரானே !” என்று
 திருவிண்ணகர்ப்பதிகத்திற் பேசலாயிற்று; ஆழ்வார் திருநகை யூரினின்று
 மீண்டு திருவழுந்தூர் செல்லுமனவும் கடவந்து வழிவிட்டுத் திரும்புகை
 யாலன்றோ இங்கு “திருநகையூர் நம்பி !.....அமுந்தார் மேல்திசை நின்ற
 அம்மானே !” என்று பேசலாயிற்று என்று அழகிய மணவானச் சீயர் ரஸமாக
 உபந்யஸிக்கக் கேட்டிருக்கை. (ச)

விண்டான் விண்புக வேஞ்சமத்தரியாய்ப்
பரியோன் மார்வகம் பற்றிப்பிளந்து *
பண்டாணய்ய வோர்மால்வரையேங்கும்
பண்பாளா ! பரணே ! பவித்திரனே ! *
கண்டேன்நான் கலியுகத்ததன் தன்மை
கருமமாவது மென்றனக்கறிந்தேன் *
அண்டா ! நின்னடியன்றிமற்றறியேன்
அழுந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே !

(ரு)

விண்டான் பசைவனான இரணியன்
விண்புக { வீரஸ்வர்க்கம் சென்று
சேரும்படி
வெம் சமத்து வெவ்விய போர்க்களத்திலே
அரி ஆய் காலிங்கமாய்த்தோன்றி
பரியோன் { பருத்தவடிவையுடையனான
அவ்விரணியனுடைய
மார்வகம் மார்பை
பற்றி பிளந்து பிடித்துக்கிழித்தவனாயும்,
பண்டு { முன்பு [சூருஷ்டை தாரத்
தில்]
ஆன் உய்ய பசுக்கள் ஜீவிக்குப்படி
ஒர் மால் வரை ஒரு பெரிய மலையை
எந்தும் எடுத்தப்பிடித்த

பண்பாளா நீர்மையையுடையனே !
பரணே சிறந்தவனே !
பவித்திரனே பரிசுத்தனே !
தண்டா அண்டங்கட்கு இறைவனே !
அழுந்தூர் மேல்திசை நின்ற அம்மானே !—;
கலியுகத்த { இக்கலியுகத்தின்
தன் தன்மை { ஸ்வபாவத்தை
நான் { நான் தெரிந்து
கண்டேன் { கொண்டேன் ;
என் தனக்கு எனக்கு
சுருமம் { செய்யத்தக்கதையும்
ஆவதும் }
அறிந்தேன் அறிந்து கொண்டேன் ;
நின் அடி அன்றி மற்ற அறியேன்—.

* * *—பாழ்ந்தாழ்வானுக்கு இரணியனால் நேர்ந்த கலியுகனைத் தவிர்த்தருளினது போலவும், திருவாய்ப் பாடிக்கு இந்திரன் விடுத்த பெருமழைத் திங்கை மலையெடுத்துக் காத்தது போலவும் அடியேனுக்கு இந்திரியங்க ளால் நேர்ந்த துயரத்தைத் தொலைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

விண்டான்—தன்னை விட்டு நீங்கினவன் என்று பொருள் பட்டுப் பசைவனை உணர்த்தும் சொல் இது. அமார்க்களத்தில் மாண்டொழிந்தவர்கள் வீரஸ்வர்க்கம் புருவர்களென்பது நூற்கொள்கை யாதலால் ‘விண்புக’ எனப்பட்டது.

கண்டேன் நான் கலியுகத்ததன் தன்மை=மஹா பாரதத்தில் மோக்ஷதர்மத்தில் “ததஃ கலியுமெ லூரெவ்.....வலிஷு.க்யபரொதூர்” என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே தலைகீழாக நடக்கும் கலியுகத் தன்மைகளைக் கண்டு கொண்டேன் : இப்படிப்பட்ட சிலைமையில் நமக்குச் செய்யத்தக்கதெது என்று ஆராய்ந்து பார்த்தவளவில் உன் திருவடிகளை ஆசிரயிப்பதே கருமம் என்று அணிந்து கொண்டேன் ; அத்துணிவுக்கிடாக உனது திருவடிகளை யன்றி வேறொன்றையு மறியாதவனாயிருக்கின்றே னென்றாயிற்று.

விண்டான், பரியோன் என்ற சொற்கள் இரணியனைக் குறிப்பன.

கலியுகத்ததன் தன்மை கண்டேன் = பகவத் விஷயத்தில் வெறுப்பைப் பிறப்பித்து ஆத்மஹாதியை விளைப்பதே இக்கலியுகத்தின் தன்மைபென்று தெரிந்து கொண்டேனென்கை. கருமம்—வடசொல்; கடி-6. அண்டா = அண்டங்கட்கு அபிபாதியே! என்றும், இடையனாகப் பிறந்தவனே! என்றும் பொருள்படும். (ரு)

தோயாவின் தயிர் நெய்யமுதுண்ணச்

சோன்னார்சொல்லி நதும்பரிசே * பெற்ற

தாயால் ஆப்புண்டிருந் தழுதேங்கும்

தாடாளா! தரையோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும்

சேயாய்! * கிரேததிரேததுவாபர

கலியுகமீவநான்கு முனாடும்! *

ஆயா! நின்னடியன்றி மற்றறியேன்

அமுந்தார்மேல்திசைநின்ற வம்மானே!

(சு)

சொன்னார் { எதையும் வாய்வந்தபடி
சொல்லுகிறவர்கள்
சொல்லி . வணக்கறி
நதும் பரிசே கிரிக்கும்படியாக
தோயா இன் { நன்றாகத்தோயாத இனிய
தயிர் நெய் { தயிரையும் நெய்யையும்
அமுது { அமுது செய்ய
உண்ண { (அப்பொழுது)
பெற்ற { தாயாகிய மகோதையினால்
தாயால் { கட்டுண்டு
ஆப்புண்டு {
இருந்த { போகமாட்டாதே கின்ற
அமுது { வந்திவிக்கியமுத
எங்கும் {
தாடாளா { பேரியோனே!

தரை {
யோர்க்கும் { பூமியிலுள்ளவர்களுக்கும்
விண்ணோர்க்கும் { விண்ணிலுள்ளவர்களுக்கும்
சேயாய் { கிட்டக்கூடாதவனே!
முன் { முன்னமே
கிரேததிரேததுவாபர { கிருதபுகம் த்ரோதபுகம்
கலியுகம் { த்வாபரபுகம் கலியுகம்
இவை { என்னுமிந்த நான்கு
நான்கும் { யுகங்களுக்கும்
ஆனாய் { கிரீவாஹகளுனவனே!
ஆயா { கோபாலக்ருஷ்ணனே!
அமுந்தார் மேல்திசைநின்ற அம்மானே!—
கின் அடி அன்றி மற்ற அறியேன்—.

* * *—உன்மேல் ஏதாகிலும் பழிசொல்லியே பொழுதைப் போக்க கினைத்திருப்பாருடைய வாய்க்கு நல்ல இரை கிடைக்கும்படி தோயாத தயிரையும் நெய்யையும் களவாடியுண்டு மகோதை வையிலே பிடிபுண்டு தாம்பினால் கட்டுண்டு 'நம்முடைய ஸௌலப்ய குணம் நன்கு வெளியாகப் பெற்றது' என்று நெஞ்சினுள்ளே பெருமகிழ்ச்சி கிடக்கச் செய்தேயும் வருந்தினவன்போல அபிவிதித்து விக்கிவிக்கியமுத பெருமானே!, இங்கிலத்திலுள்ளா ராகவுமாம், விண்ணிலுள்ளவர்களுள்ளா ராகவுமாம், யாராயினும் தம்முயற்சியாலே உன்னைப்பெற

நினைப்பாராயின் அவர்கட்கு எட்டாதபடி தூரஸ்தனுய்ளவனே! க்ருதந்ரேதா த்வாபர கலியுகங்களென்கிற நான்கு யுகங்களையும் தானிட்ட வழக்காக நிர்வஹிக்குமவனே! திருவழுந்தூர்ப் பெருமானே! உன்திருவடிகளை யன்றி மற்றொன்றும் நானறியே நென்றாராயிற்று.

‘தோயா இன் தயிர்’ என்றும், ‘தோய் ஆலின் தயிர்’ என்றும் மிரிக்கலாம்; இரட்டுற மொழிதலாகக் கொண்டு, சிலவிடங்களில் தோயாதபசுவின் தயிரை யுண்பனென்றும், சிலவிடங்களில் தோய்ந்த பசுவின் தயிரை யுண்பனென்றும் கொள்ளலாம். சொன்னார்—வாய்வந்தபடி சொல்லித்திரிகின்றவர்கள் என்றவாறு. யசோதைப் பிராட்டியைப் பெற்றதாயென்றது—பெற்ற தாய்போலப் பரிவுடன் வளர்த்தமைபற்றியென்க.

‘க்ருத’ என்னும் வடசொல் ‘கிரேத’ என விகாரப் பட்டது. ‘யுகமிவை நான்கும் முன்னுனாய்’ என்று விளிப்பதன் கருத்தாவது—கலியுகத்திலும் க்ருதயுக ரீதியை நடை பெறுத்தவல்ல சக்தி உனக்கு இருக்கச் செய்தேயும் என்னைக் கலிநலிவுக்கு ஆளாக்கித் துன்பப்படுத்துவதென்? என்பதாம். (*)

கறுத்துக்கஞ்சனை யஞ்சமுனிந்தாய்!

கார்வண்ணு! கடல்போலோளிவண்ணு! *

இறுத்திட் டான்விடையேழு முன்வேன்றாய்!

எந்தாய்! அந்தரமேழுமுனாய்! *

போறுத்துக்கொண்டிருந்தாற் போறுக்கொணுப்

போகமேறுகர்வான்புருந்து * ஐவர்

அறுத்துத்தின்றிடவஞ்சி நின்னடைந்தேன்

அழுந்தார்மேல்திசைநின்ற வம்மானே!

(எ)

கஞ்சனை	கம்ஸனை
அஞ்ச	அன் பயப்படும்படி
கறுத்த	கோபித்து
முனிந்தாய்	நிரலரித்தவனே!
கார் வண்ணு	{ மேகம் போல் குளிர்ந்த வடிவையுடையவனே!
கடல் போல் ஒளி வண்ணு	{ கடல்போன்ற அழகிய வடிவையுடையவனே!
முன்	முன்பொருகால்
ஆன் விடை எழும்	{ ஏழுஏழுதனையும் முறித்து வென்றவனே!
இறுத்திட்டு வென்றாய்	
எந்தாய்	எம்பெருமானே!
முன்	முற்காலமே தொடங்கி
அந்தாம்	{ மேலுலகங்களேழுக்கும் நியாமனானவனே!
எழும் ஆனாய்	

அழுந்தார் மேல்திசை நின்ற அம்மானே!—;

போறுத்துக் கொண்டு இருந்தால் போறக்க ஒனா	{ (வருந்தி) ஸஹித்துக் கொண்டிருப்போ மென்றாலும் ஸஹிக்க முடியாதபடியான
--	---

போகமே	அக்காறுபவங்களையே
நுகர்வான்	பெறுவிப்பதற்காக
ஐவர்	பஞ்சேத்திரியங்கள்
புருந்து	என்னிடம் வந்தீசேர்த்து

அறுத்து தின்றிட	{ நலிவலித்து ஆத்ம நாசத்தைப்பண்ண
அஞ்சி	(அதற்குப்) பயப்பட்டு
நின் அடைந்தேன்	{ உன்னை ஆசாயித்தேன்.

* * *—உன்பக்கலில் நல்லெண்ணங் கொண்டு வாழ்ந்து போகலாமா யிருக்க அது செய்யாதே தீயபுந்தியைக் கொண்ட கம்ஸன் அஞ்சி யொழியும்படி அவனைச் சினந்து சித்தாற்றித்தவனே ; நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு கலவிசெய்ய இடையூறுபுருந்த ஏழு விருஷபங்களையும் வலியடக்கி அப்பிராட்டியைத் தழுவித் கொண்டவனே !, பூலோகம் புவர்லோகம் ஸுவர்லோகம் ஸத்யலோகம் மஹாலோகம் ஜலலோகம் தபோலோகம் ஸத்யலோகம் ஆதிய மேலே மூலகங்களை யும் நிர்வஹித்து நடத்துமவனே !, பல்லைக்கடித்துக்கொண்டு பொறுத்திருப்போ மென்றாலும் பொறுத்திருக்கமுடியாத துக்காநுபவங்களை நான் அடைந்திடும் படி பஞ்சேந்திரியங்கள் என்னுன்புகுந்து ஹிம்ஸிக்க, அந்த ஹிம்ஸைகளுக்கு அஞ்சி உன் திருவடிகளிலே வந்து புகுந்தே நென்றராபிற்று.

போகம்—ஹொழ மென்ற வட சொல்விகாரம் ; அதுபவம் ; துன்பங்களின் அதுபவ மென்பது அர்த்தாத் லித்தம். நுகர்வான்—நான் அதுபவிக்கும்படி செய்வதற்காக. (எ)

நெடியானே ! கடியார்கலிநம்பீ !

நின்னையே நினைந்திங்கிருப்பேனை *

கடியார்கானைய ரைவர்புகுந்து

காவல்செய்த வக்காவலைப்பிழைத்து *

குடிபோந்துன்னடிக்கீழ் வந்துபுகுந்தேன்

கூறையோழிவை தந்தெனக்கருளி *

அடியேனைப் பணியாண்டுகொளேந்தாய் !

அழுந்தார்மேல்திசைநின்ற வம்மானே !

(அ)

நெடியானே { எல்லார்க்கும் மேற் பட்டவனே !
கடி { (பூமிக்கு) அரணுவிய
ஆர்கலி { ஸமுத்தரத்தில் (பன்னி கொண்டிருக்கிற)
நம்பீ { பூர்ணனே !
எந்தாய் { எம்பெருமானே !
அழுந்தார் மேல்திசை நின்ற அம்மானே !—;
நின்னையே { உன்னையே நியானித்துக் கினைந்து } கொண்டு
இங்கு { இங்கு இருக்கிற என்னை இருப்பேனை }
கடியார் { க்ருஷ்ணரையும்
கானையர் { (ஹிம்வரிப்பதில்) யெனவன பருவ முன்னனவாயு யிருக்கிற
ஐவர் { பஞ்சேந்திரியங்கள்

புகுந்து { என்னிடம் நெருங்கி
காவல் செய்த { (என்னை உன்னிடம் வா அக் காவலை } வொட்டாதபடி) தடை பிழைத்து { செய்த அந்தச் சிறைக்குத் தப்பிவந்து
உன் அடி கீழ் { உன் திருவடிகளின் கீழே
குடி போந்து { குடியிருக்கக் கருதி வந்து
புகுத்தேன் } வந்து சேர்ந்தேன் ;
எனக்கு { அடியேனுக்கு
கூறையோழி { துணியும் சோறுமாயிய இவை } இத்திருவடிகளைத் தந்தருளி { தந்தருளி
அடியேனை { அடியேனை நித்ய பணி ஆண்டு } சிங்கரானுக்கிக் கொன்ன கொள் { வேணும்.

* * * —ஆர்கலி என்று கடலுக்குப் பெயர்; திருப்பாற்கடலை நிரைக்கிறது. ஆர்த்தர்களுடைய கூக்குரல் கேட்டுப் பதறி பெழுந்து வந்து அகலிப்பதற்காக நீ திருப்பாற்கடலில் உறங்குவான்போல் போகு செய்யும் பெருமானு யிருக்கிற படியை அறுஸந்தித்து அத்திருக்குணத்தி லீடுபட்டிருக்கின்ற அடியேனைப் பஞ்சேந்திரியங்கள் சிறைப்படுத்தி நலிந்த நலிவுக்குத் தப்பிப் பிழைத்து உன் திருவடிகளிலே வந்து சேர்ந்தேன்; இனி அடியேனுக்கு வேண்டிய கூறை சோறு களைக் கொடுத்தருளி நித்யகைங்கரியங் கொண்டருள வேணுமென்கிறார்.

பஞ்சேந்திரியங்களுக்குக் கொடுத்த 'காளையர்' என்னும் விசேஷண த்தின் கருத்தைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வெளியிட்டருளுகிறார் காண்மின்;— “நெஞ்சில் நன்மையின்றிக்கே பிறரை நலியநலிய இளகிப்பதியாரின்றபருவத்தை யுடைய ஐவர்” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. “காளையே எருது பாலைக் கதிபன் நல்லிளையோன் பேராம்.” என்பது நிகண்டு; நல்லிளையோனென்ற பொருள் இங்குக்கொள்ளப்பட்டது; ஹிம்ஸிக்குந்திறத்தில் முப்பு இன்றியே யெளவனங்கொண்டிருக்கிற இந்திரியங்களென்றபடி.

கூறைசோறிவைதந்தெனக்கருளி=1. “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின் னும் வெற்றிலைபுமெல்லாங்கண்ணன்” என்றும் 2. “கூறைசோறிவைவேண்டுவ தில்லை” என்றும் சொல்லுமாபோலே கூறை சோறு முதலிய போக்ய போகோப கரணங்களில் விருப்பமற்றிருக்கின்ற இவ்வாழ்வார் கூறை சோறுகளை விரும்ப ப்ரஸக்தி யில்லாமையாலே ‘எனக்குக் கூறையும் சோறுமாயிருக்கிற இத்திருவடி களைத் தந்தருளி’ என்று உரைக்கப்பட்டது. “வாஸுடெவஸுஸு-விதி ஸ மஹாத்மா ஸுதர்ஸப:” [எல்லாப்பொருளும் எம்பெருமானே யென்றிருக்கும் மஹாத்மாகிடைப்பதரிது] என்ற சிதாசார்யனுடைய குறைதிரவிறே ஆழ்வார்கள் திருவவதரித்தருளிற்று.

அடியேனைப் பணியாண்கோள்=ராஜகுமாரனாய்ப் பிறந்து முடியிழந்து போகும் தெளர்ப்பாக்ய சாலிகளைப் போலாகாமே அடிபெனான் நான் அடிமைத் தொழில் செய்து ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுமாறு செய்தருளா யென்கிறது. ஸ்ரீவிபீ ஷணமுவானுக்கு வந்து புருரலாம்படி கடற்கரை வெளியிலே வந்து நின்றபு போலே எனக்கு உறவு முறையார் கைவிட்டவன்று வந்து கிட்டலாம் படி யன்றோ நீ திருவழுந்தூரில் வந்து நிற்கிறது, இங்கிலையிலும் அடியேன் இழந்து போகலாமோ வென்கிறது ஈற்றுவினியினல். (அ)

கோவாயைவரேன் மெய்துடியேறிக்

கூறைசோறிவை தாவென்றகுமைத்துப்

போகார் * நானவரைப்போறுக்ககிலேன்

புனிதா! புட்கோடியாய்! நேமோலே! *

தீவாய்நாகணையில் நுயில்வானே !

திருமாலே ! இனிச்செய்வதொன்றறியேன் *

ஆவாவென்றடியேற் கிறையிரங்காய்

அழுந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே !

(க)

புனிதா பரிசுத்தனே !
புன் கொடியாய் கருடத்தனே !
நெடுமாலே ஸர்வாதிகனே !
தீவாய் நாக { (பகைவர்மேலே) நெருப்பை
அணையில் உமிழ்கிற ஸர்ப்பமாகிய
நுயில்வானே படுக்கையில் சயனித்
திருப்பவனே !

திருமாலே, அழுந்தூர் மேல்திசை நின்ற
அம்மானே!—;

ஐவர் பஞ்சேந்திரியங்கள்
கோ ஆய் { என்னை நியமிப்பனவாய்க்
கொண்டு
என் மெய் என் சரீரத்தில்
குடி ஏறி குடிபுகுந்து
உறை சோழ { துணியையும் சோற்றையும்
இவை தர கொடு என்று

குமைத்து அடர்த்துக் கொண்டிருந்து
போகார் விட்டுப்போகின்றனவில்லை;
நான் அடியேன்
அவரை { அவ்வந்திரியங்களின்
கொடுமைகளை
பொறுக்க { ஸஹிக்கமாட்டுகின்றிலேன்;
கிலேன்

இனி உன்னையே புகலாக நான்
செய்வது அடைந்தேனான பின்பு
ஒன்று (என்னுடைய ஹிதத்துக்
காக) நான் செய்து
அறியேன் கொள்ளத்தக்கது ஒன்று
மறிகின்றிலேன்;

அடியேற்கு அடியேன் விஷயத்தில்
ஆ ஆ என்று ஐயோவென்று
இறை சிறிது கிருபைசெய்தருள
இரங்காய் } வேணும்.

* * * —கீழ்ப்பாட்டில் “ஐவர் புகுந்து காவல்செய்த வக்காவலைப் பிழைத்
துக் குடிபோர்துன்னடிக்கீழ் வந்து புகுந்தேன்” என்று இந்திரியங்களுக்கு
ஒருவாறு தப்பிப்பிழைத்துத் திருவடிவாரத்திலே வந்து சேர்ந்ததாகச் சொன்
னார்; அதுதான் இந்திலத்திலேயாகையாலே இந்திரியங்களின் நலிவு தொடர்ந்தே
வருவதாயிருக்கிறபடியைக்கண்டு மீண்டும் கதறுகிறார். அடியேன் உன்னொரு
வனையே ஸ்வாமியாகக் கொண்டவனே யன்றி ஐவரை ஸ்வாமியாகக்கொண்டவ
னல்லேன்; அப்படியிருந்தும் ஐவர்என்னை அடக்கியாள்பவராகநின்று என்னுட
லிலே குடிபுகுந்து தங்களுக்கு வேண்டிய இரைகளைப் பெறவேண்டிக் குமைத்து
ஒரு நொடிப்பொழுதுங் கால்வாங்குகின்றிலர்; நான் அவர்களுடைய நலிவைப்
பொறுக்கமாட்டுகின்றிலேன்; அழுந்தூர் மேற்றிசை நின்றவம்மானே ! நீயோ
விரோதிகளைப் போக்கி ஆச்சரிதரை ரக்ஷிப்பதைத் தன்பேறாக நினைக்கும்படியான
பரிசுத்தியை யுடையையாயிருக்கின்றாய்; இந்த நிலைமைக்குக் கொடிகட்டி வாழ்
கின்றாய்; அடியவர்களோடு நித்ய ஸம்சலேஷம் பண்ணியிருப்பதே உனக்குத்
தொழில் என்பது விளங்க அடியவர்களில் தலைவனான திருவனந்தாழ்வானை
விட்டுப் பிரியாதிருக்கின்றாய்; அடியவர்கட்குப் புருஷகாரம் செய்யவல்ல பிராட்
புரிடத்தில் மால் கொண்டிருக்கின்றாய்; நீ இப்படிப்பட்டவனான பின்பு என்
னுடைய காரியம் நீ செய்யவேண்டு மத்தனையல்லது நான் செய்வ தொன்றறி
யேன்; நீ தானும் மிகையாகச் செய்யவேண்டுவ தொன்றுமில்லை; ஐயோ
வென்று திருவுள்ளத்திலே சிறிது இரங்கியருளினார் போதுமானது என்கிறார்.

தீவாய் நாகனை=1. “ஆங்கா வராமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காபாவு” என்கிறபடியே பகவத் விரோதிகள் யாரேனும் வந்து புகுந்தார்களோ வென்று அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணி விஷாக்கிவைக் கக்குவதே தோழிலாயிருப்பனும் ஆதிசேஷன்.

நாக + அனை, ‘நாகவனை’ என்றாக வேண்டுவது ‘நாகனை’ என்றானது தொகுத்தல் விகாரம். (க)

அன்னமன்னு பைம்பூம்பொழில் குழந்த

அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மாளை *

கன்னிமன்னு திண்டோள் கலிகன்றி

ஆலிநாடன் மங்கைக்குலவேந்தன் *

சொன்னலின்தமிழ் நன்மணிக்கோவை

தூயமாலை யிவைபத்தும்வல்லார் *

மன்னிமன்னவரா யுலகாண்டு

மானவேண்குடைக்கீழ் மகிழ்வாரே.

(க0)

அன்னம் } அன்னப்பறவைகள்
மன்னு } பொருந்தியாழ்திற
பைபூ }
பொழில் } பரந்த பூஞ்சோலைகளாற்
குழந்த } குழப்பட்ட
அழுந்தூர் திருவழுந்தூரில்
மேல்திசை } மேலேத்திசையில் எழுந்தருளி
கின்ற } யிருக்கின்ற
அம்மாளை எம்பெருமானைக்குறித்து, —
கன்னி }
மன்னு } ஒருநாளு மழியாத மிடுக்கை
திண்டோள் } யுடைய தோள்களை
யுடையாய்
ஆலிநாடன் } திருவாலிநாட்டுக்குத்
தலைவராய்
மங்கை * திருமங்கையிலுன்னார்க்கு
குலம் } குலத்திரமமாகவந்த
வேந்தன் } ராஜாவான

கலிகன்றி ஆழ்வார்
சொன்ன அருளிச்செய்த
இன் தமிழ் { மதரமான தமிழ்ப்பாடையி
னாலாகிய
நல் மணி { நல்ல ரத்னமாலை
கோவை { போலச் சிறந்த
தூய மாலை { பரிசுத்தமான இந்தச்
இவைபத்தும் { சொல்மாலைகள் பத்தை
யும்
வல்லார் ஒதியுணருமவர்
மன்னவர் ஆய் பிரபுக்களாய்
மன்னி கெடுதான் வாழ்ந்த
உலகு ஆண்டு { லோகங்களை அரசாட்சி
செய்து கொண்டு
மானம் பெரிய
வெண்குடை { வெண்குடை கீழிலே
கீழ் { இருத்த
மகிழ்வார் மகிழப்பெறுவர்.

* * * — அன்னப்பறவைகள் தீப்பவாஸம் பண்ணுகிற பூக்கள் கிதைந்த சோலைகளாற் குழப்பட்ட திருவழுந்தூரில் மேலேத் திசையில் கின்றதிருக் கோலமாக ஸந்திதி பண்ணியிருக்கும் ஆமருவிப்பவன் விஷயமாகத் திருமங்கை யாழ்வா ரருளிச்செய்த இந்திருமொழியை ஒதி யுணரவல்லவர்கள் இஹலோக

ஸம்பத்திலும் குறைவற்றிருப்பார்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாரா
யிற்று. (கௌ)

அடிவரவு:—திருவுக்கும் பந்தார் கெய் பரணே விண்டான் தோயா கறத்து கெடி
யானே கோவாய் அன்னம் செங்கமலம்.

எழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எழாம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி,

செங்கமலத்திருமகளும்.

உரையவதாரிகை:—பஞ்சேந்திரியங்களின் வலிமையை நினைந்து அஞ்சிக்
கலங்கிய ஆழ்வார் கீழ்த்திருமொழியில் எம்பெருமானைக் குறித்து ஒலமிட,
அவன் 'நீர் இங்ஙனே கூப்பிடுகிறதென்? பிரமன் முதலியோரும் தமது ஆபத்தை
அறிவிக்கும்போது அக்கரையில் கின்று கூப்பிடுமாறு அவர்கட்கும் கிட்டவொண்
னாதபடி பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்ளுகின்ற நாம் உமது குறையைத் தீர்க்கைக்
காகவன்றோ திருவழுந்தூரில் வந்து நின்றோம்' என்று தனது நிலையைக் காட்
டிக் கொடுக்க; அதனை யறுஸந்தித்து த்ருப்தராய்ப் பிறரைப்பார்த்து 'இவனல்
லது ஆச்ரயணியனில்லை; எல்லாரும் இவனையே ஆச்ரயித்து உய்யப்பாருங்
கோள்' என்று உபதேசிக்கிறார் இத்திருமொழியில். (பாசுரந்தோறும் 'காண்
மின்' என்றது உபதேச ஸூசகம்.) *

செங்கமலத் திருமகளும் புலியும் செம்போன்

திருவடியி னிணைவருட முனிவரேத்த *

வங்கமலி தடங்கடலு ளநந்தனென்னும்

வரியரலி னிணைத்துயின்ற மாயோன் காண்மின் *

எங்குமலி நிறைபுகழ் நால்வேதமைந்து *

வேள்விகளும் கேள்விகளு மியன்றதன்மை *

அங்கமலத்தயனனையார் பயிலுஞ்செல்வத்து

அணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே.

(க)

(உலகத்தவர்களே !)

எங்கும் மலி { எவ்விடத்திலும் கிறைந்து
நிறை புகழ் பரவிய கீர்த்தியை
காஸ் வேதம் யுடைய கான்கு
வேதங்களும் வேதங்களும்

ஐந்தி { பஞ்சமஹாயஜுருங்களும்
வேள்விகளும்

கேள்விகளும் { (மற்றும் இன்றியமையாத)
தூத்கேள்விகளும்
(ஆகிய இவற்றை)

இயன்ற { இயற்கையாகவே
அறிந்துள்ள

தன்மை குணத்தையுடையராய்

அம் கமலத்து { (எம்பெருமானுடைய)
அயன் அழகிய காயிகமலத்தில்
அனையார் தோன்றியவனாகிய
பிரமணையொத்தவரான
அந்தணர்கள்

பயிலும் நித்யவாஸஞ் செய்கிற

செல்வத்து சிறப்பையுடைய

அணி அழகிய

அழுந்தார் திருவழுந்தூரில்

நின்ற வந்துநின்ற

உகந்த { (அத்தலத்தில்
வாழ்க்கையையே பெருப்
பெருக கினைத்து)
அகமகிழ்கின்ற

அமரர் கோ { நித்யஸூரிகளுக்குத்
தலைவனான எம்பெரு
மான் (பாடினென்னில்),

செம் கமலம் { செத்தாமரைமலரில்
திரு மகளும் வாழ்கின்ற ஸ்ரீதேவியும்

புலியும் பூமிதேவியும்

செம் பொன் { (தனது) சிவந்தபொன்மய
திரு அடியின் மான இரண்டிருவடி
இணை உருட களை யும் தடவவும்

முனிவர் ஏத்த { மஹர்ஷிகள் புகழ்ந்து
அதிக்கவும்

வங்கம் மலி { அலைக்கிரம்பிய பெரிய
தட கடலுள் திருப்பாற்கடலில்

அணந்தன் { திருவனந்தாழ்வா
என்னும் வரி நென்சிற-புள்ளிகளை
அரவின் யுடைய ஸர்ப்பசயனத்
தில்

தயின்ற { (பள்ளிகொண்டு) யோக
சித்திரைசெய்கின்ற

மாயோன் { ஆச்சரியமான
குணமுடையவன் ;

காண்மின் காணுங்கள்.

* * *—திருப்பாற்கடலிற் பாம்பணியிற் பள்ளிகொள்ளுகின்ற வ்யூஹ முர்த்தியே திருவழுந்தூரில் அர்ச்சாவதார ரூபியம் எழுந்தருளியுள்ள தேவாநி தேவனுவன் என்கிறார். ஸ்ரீதேவியும் ஸ்ரீதேவியுமான இரண்டு மனைவியரும் திருவடிவருடவும் ஸகர் முதலிய தேவரிஷிகள் அதிக்கவும் எம்பெருமான் பாற்கடலில் யோகசித்திரையமர்கின்றனனென்க.

திரு மகள்—செல்வத்திற்கு உரிய மகள் ; லக்ஷ்மி. வங்கம்—‘ஊமம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு: “ஊமஜ்ஜராம ஜாதி-வ-கா” என்பது அமா கோசம். இனி, வங்கம் என்பதற்கு மாக்கலம் என்ற பொருளு முண்டு. அநந்தன்=எக்காலத்தும் அழிவில்லாதவன். இப்பெயர் ஆதிசேஷனுக்கு முண்டு, திருமாலுக்கு முண்டு ; “அநந்த நென்னும் மாயோன்” என்று அந்ந யித்துப் பொருள் கொண்டால் திருமலைக் குறித்ததாகும். தேசம் காலம் வஸ்து என்ற மூவகையாலும் எல்லையில்லாதவன் என்பது இத்திருநாமத்தின் பொருள்; அதாவது—‘இன்னதேசத்திலுள்ளான், இன்னதேசத்திலில்லை’ என்கிற பரிச் சேத மில்லாமையாலே தேச பரிச்சேத மற்றவன் ; ‘இன்ன காலத்திலுள்ளான்,

இன்ன காலத்திலில்லை' என்கிற பரிச்சேத மில்லாமையாலே கால் பரிச்சேத மற்றவன் ; 'இன்ன வஸ்துவைப் போலுள்ளான்' என்பதில்லாமையாலே வஸ்து பரிச்சேத மற்றவன். ('இன்ன வஸ்துவாக உள்ளான், இன்ன வஸ்துவாக இல்லை' என்பதில்லாமையாலே வஸ்து பரிச்சேத மற்றவன் என்பது முண்டு.)

மாயோன்—மாயையை யுடையவன் ; மரபையாவது—கூடாததைபுங் கூட்டு விக்ஞந்திரம்.

வேதங்கள் வேறொரு பிரமானத்தை வேண்டாது ஸ்வயம் ப்ரமானமாக நிற்குஞ் சிறப்பையுடையனவாதல்பற்றி 'எங்குமலி கிறைபுகழ் நால்வேதம்' என்றார். "எங்குமலி நிறைபுகழ்" என்ற தொடரை அயனனைபார்க்கு விசேஷணமாகி யுரைப்பது மொக்கும்.

ஐந்து வேள்விகளாவன—பாற்றமயஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், மனுஷ்யயஜ்ஞம், என்பனவாம். வேத மோதுதல் பிரமயஜ்ஞம்; யாகஞ்செய்தல் தேவயஜ்ஞம்; பலியீதல் பூதயஜ்ஞம்; பித்ருக்களையுத்தேசித்துத் தர்ப்பணம் விடுதல் பித்ருயஜ்ஞம் ; விருந்தினர்க்கு உணவளித்தல் மனுஷ்யயஜ்ஞம்.

கேள்வியாவது—கேட்கப்படும் நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக்கேட்டல் ; இது, கற்றவர்க்கு அக்கற்றதனாலாகிய அறிவை உறுதிப்படுத்தவும் கல்லாதவர்க்கு அவ்வறிவை உண்டாக்கவும் வல்லது. வேதம் முதலியன அவ்வுரிவள்ள அந்தணர்களிடம் இயற்கையில் நிறைந்திருத்தலால் அவர் ஒவ்வொருவரும் பிரமனை யொத்திருப்பரென்கிறது. அன்றியே, தமது தவ வலிமையால் அவ்வுரிவள்ள அந்தணர் ஒவ்வொருவரும் பிரமனைப் போல ஸ்ருஷ்டிக்க வல்லவரெனினுமாம். பயிலுதல்—எப்பொழுதும் நெருங்கி வஸித்தல். அணி—இந்நிலவுலகத்திற்கு ஆபரணம் போன்ற, அமுந்தூர் எனினுமாம். (க)

முன்னிவ்வுலகேழு மிருள்மண் டயுண்ண

முனிவரோடு தானவர்கள் திசைப்ப * வந்து

பன்னுகலை நால்வேதப் பொருளையெல்லாம்

பரிமுகமாயருளியவேன்பரமன் காண்மின் *

சேந்நெல்லி கதிர்க்கவரிவீசச்

சங்கமவைமுரலச் சேங்கமலமலரையேறி*

அன்னமலி பெடையோடு மமருஞ்செல்வத்து

அணியமுந்தூர்நின்றகந்த வமரர்கோவே*

(உ)

சேந்நெல் } சேந்நெற்பயிரினது (நெல்)
மலி கதிர் } நிரம்பிய கதிர்தன்

கவரி வீச { சாமரக்கள்போல்
அசைத்தாடா நிற்கவும்

சங்கம் அடை } சங்கக்கன் ஒலியாநிற்கவும்
முரல }

அன்னம்

ஆணன்னங்கள்

மலி

பெடை

யோடும்

{ (தம்மிடத்தில் தன்பு)
மிக்குள்ள பெண்
ணன்னங்களுடனே

செம் கமலம் } செந்தாமரைமலர்களின்மீது
மலரை ஏறி } ஏறிவீற்றிருக்கப்
அமரும் } பெற்ற

செல்வத்த நிறப்பையுடைய
அணி அழுந்தார் வின்று உகந்த அமரர் கோ--;

(யாவனென்னில் ;)

முன் முற்காலத்தில்
இ ஏழ் உலகும் இந்த ஏழுலகங்களையும்

இருள் { (அஜ்ஞாநமாகிற) அந்தகார
மானது

மண்டி { மிகுந்து தன்வசமாக்கிக்
உண்ண கொள்ள
(அதனால்)

முனிவரொடு } முனிவர்களும் அசுரர்களும்
தானவர்கள் } அறிவுகெட்டுக்கலங்க,
கிசைப்ப }

(அப்பொழுது)

வந்த { திருப்பாற்கடலினின்று
திருவவதரித்து

பன்னு பாவிய

கலை { (அங்கங்களாகிய) சாஸ்திரம்
களையுடைய

நால் வேதம் நான்கு வேதங்களினது

பொருளை } அர்த்தங்களையெல்லாம்
எல்லாம்

பரி முகம் ஆய ஹயக்ரீவமூர்த்தியாய்

அருளிய மீட்டுக்கொணர்த்தருளிய

எம் பரமன் நமது சிறந்த நடவுனாவன்.

* * *—திருவமூர்தூரி லெழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானைப் பாற்கடலிற் பள்ளி கொண்டிருக்கின்ற பாமனாகக் கீழ்ப்பாசரத்தில் அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், இப்பாசரத்தில், அத்திருப்பாற்கடலினின்று அவதரித்து வேதப்ரதாநம் பண்ணின ஹயக்ரீவனாக அநுஸந்திக்கிறார்.

ஞானதீபத்திற்கு முதல் துணையான வேதங்களை யிழந்ததனால் எல்லாவுலகங்களும் அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தால் மழுங்கவும், அவற்றிலுள்ள முனிவர் முதலியோர் திகைக்கவும் நேர்ந்த தென்க. வேதங்கள்—சீகஷ விபாகரணம் சந்தவ் திருத்தம் ஜ்யோதிஷம் கல்பம் என்னும் ஆறு அங்கங்களை யுடைமையால் 'பன்னு கலை நால்வேதம்' எனப்பட்டது. குதிரையின் முகத்தை யுடைய எம்பெருமானை 'பரிமுகம்' என்றார்; இலக்கணை. ராஜசிற்றகமாகிய வெண்சாமரை விசையும் வாத்தியங்கள் ஒலிக்கும் ஓரசன் தனது பட்டமறிவிப்புடனே சிங்காசனத்தின் மீது வீற்றிருத்தல் போல, இத்திருப்பதியில், செந்நெற் கதிர்களாகிய சாமரைகள் விசையும் சங்கங்கள் முழங்கவும் அன்னப்பறவைகள் தமது பேடைகளுடனே செந்தாமரை மலர்களில் ஏறி வீற்றிருக்கு மென்பது பின்னடிகளிற் கூறிய வருணனையின் கருத்து.

ஏழலகு—பூலோகம் புவரலோகம் சுவரலோகம் மஹாலோகம் ஜலோகம் தபோலோகம் ஸத்யலோகம் என்னும் மேலேழுலகங்கள். திகைத்தல் எனினும் திகைத்தல் எனினும் ஒக்கும். முன்றாமடியில் "கதிர்கவரி" என்று பாட மின்றியே "கதிர்க்கவரி" என்று பாடமாயின், 'செந்நெற் பயிர்களானவை தமது கதிர்களாகிய கவரியை விச' என்று பொருள் காண்க. சங்கம்—நீர்வாழ் யிர்களினொன்று.

(2)

குலத்தலைய மதவேழம் பொய்கைபுக்குக்

கோள்முதலை பிடிக்கவதற் கணங்கிரின்று *

நிலத்திகழும் மலர்ச்சுடரேய் சோதி! என்ன

நெஞ்சிடர் தீர்த்தருளியவென் நிமலன்காண்மின்*

மலைத்திகழ்சந்தகில் கனகமணியுங்கொண்டு

வந்துந்தி வயல்கள்தோறும் மடைகள்பாய*

அலைத்துவரும் பொன்னிவளம் பெருகுஞ்செல்வத்து

அணையமுந்தூர்நின்றுகந்த வமரர்கோவே.

(ந)

மலை ஸற்றயமலைவினிடத்து
திகழ் பொருந்திவினங்குமின்ற
சந்து சந்தன மரங்களையும்
அகில் அகிற்கட்டைகளையும்
கனகம் பொன்னையும்
மணியும் ரத்னங்களையும்
கொண்டு } இரட்டிக்கொணர்ந்து
வந்து }
உந்தி தள்ளி
வயல்கள் } கழனிகளிலெல்லாம்
தோறும் }
மடைகள் நீர்பாயும் வழிகளிலே
பாய பாய்த்த செல்லும்படி
அலைத்து } அலையெறிந்து கொண்டு
வரும் } வாராகின்றன்ன
பொன்னி கூடேரியினால்
வளம் }
பெருகும் } செழிப்பு மிகப்பெற்ற
செல்வத்து சிறப்பையுடைய
அணி அழுந்தார் கின்ற உகந்த அமரர் கோ-;
(யாகனெனில்);

குலம் தலைய } கல்லசாதியிற்பிறந்த
மதம் வேழம் } யானைகட்டுள்ளே
தலைமையையுடைய
மதங்கொண்ட
கஜேந்திராழ்வான்
பொய்கைபுக்கு தடாகத்திலிறங்கினபோது
கோள் முதலை } வலிமையையுடைய முதலை
பிடிக்க } யானை (தண்ணைப்)
பிடித்திழுத்ததனால்
அதற்கு }
அனுங்கி } அம்முதலைக்கு அஞ்சி கின்ற
நின்று }
நில திகழும் சிலாவிளங்குகின்ற
மலர் பரவுதலையுடைய
சுடர் சந்திரனை
வய் ஒத்த
சோதி } குளிரந்த ஒளியை
[தண்ணளிகய]
புடையவனே!
என்ன என்ற ஓலமிட்டுத் துதிக்க.
நெஞ்சு இடர் } (அந்தக்கஜேந்திரனது)
தீர்த்து } மனத்தன்பத்தை
அருளிய } நீக்கியருளிய
எம் நிமலன் } எமது குற்றமற்ற
கடவுளாவன்.

* * *—கீழ்ப்பாசரத்தில் அஜ்ஞாநம்போம்படி வேதப்பாதாநம் பண்ணிய படியை அருளிச்செய்த ஆழ்வார், அந்த வேதத்தின் முக்கிய தாத்பர்யமான கைங்கரியத்தைச் செய்கையில் அதற்கு நேரும் இடையூறுகளை யொழித்து அக் கைங்கரியத்தைத் தானே கைக்கொண்டருளுமவன் எம்பெருமானென்பதை உணர்த்துமாறு ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானது வாலாற்றை இப்பாசரத்தில் உபதேசிக் கின்றன.

“குலத்தலைய மத வேழம்” “நிலத்திகழும்” “மலர்ச்சுடரேய்” என்ற பாடங்களே ஆயாக்கியானத்திற்கு மிகப்பொருத்தமான பழைய பாடங்கள். “கோலைத்தலைய”

என்றும் “நிலைத்திகழும் மலர்ச்சுடரே” என்றும் சிலர் ஓதுவர்; நான்கு அடிகளிலும் எதுகையில் லைகாரம் வருதல் நன்று என்பர். இப்பாடத்திற்கு, கொலைதலைய—கொல்லுதல் தொழிலைத் தன்னிடத்தே யுடைய என்று பொருள்: “கோடு கைம் முதலா வொன்பதுறுப்பினுங் கோறல் வல்ல, நீதியர் மீ” என்ற படி யானை கால்கள் நான்கு துதிக்கை யொன்று தந்தம் இரண்டு மஸ்தகம் ஒன்று வால் ஒன்று என்னும் ஒன்பது உறுப்புக்களினாலும் கொல்லுந் தன்மையதாகத் திகழுக. நிலை திகழும் மலர் சுடரே = நிலைபாக விளங்குகின்ற பரவுதலையுடைய ஒளிவடிவ மானவனே! என்றபடி.

கோள் முதலை-மலையொத்த யானையையும் தன்னிலமான நிலை யிழுத்துச் செல்லும் பேராற்றலமைந்த முதலை என்கை. நிமலன்—ஒரு குற்றமும் தன்னிடத்தில் பற்றப் பெறாதவன்.

நில—நிலா; “குறியதன்கீழ் ஆக்குறுகலும்” என்பது நன்னூல்.

[மலைத்திகழ் இப்பாதி.] ஸஹ்ய பர்வதத்தினின்று உத்பத்தியாகிப் பெரு வெள்ளமாய்ப் பெருகிவரும் விசையில் குறிஞ்சிசிலக் கருப்பொருளாகிய சந்தனம் முதலியவற்றைப் புரட்டி யடித்துக் கொண்டுவருங் காவேரி தான் கொணர்ந்து வரும் சந்தனம் முலையிவைகள் கழனிகளில் நீர்மடை வழியாகப் பாய்தலினால் மிக்க வளத்தை யுண்டாக்கிப் பெருஞ்சிறப்பை இத் திருவழுந்தூர்க்கு விளைக்குமென்க. “மலைத்தலைய கடற்காவிரி, புனல் பரந்து பொன் கொழிக்கும்” என்கிறபடியே தான் பெருகும் பொழுது பொன்னைக் கொழித்துக் கொண்டு வருதலால் காவேரிக்குப் பொன்னியென்று பெயர். இ—உடைமைப் பொருள் காட்டும் பெண்பால் விஞ்சி. எம்பெருமான் தான் பெருந்துயரத்தினால் வருந்துகின்ற அன்பருள்ள ஷிடங்களிற் சென்று பாதுகாப்பது போலவே இக்காவேரியின் வெள்ளமும் வேண்டுமிடங்காலிலெல்லாம் வந்து பாயுமென நயந்தோன்றுமாறு இங்கு அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளமை உய்த்துணராதக்கது. (உ)

சிலம்புமுதல் கலனணிந்தோர் சேங்கண்குன்றம்

திகழ்ந்ததேனத் திருவுருவம் பன்றியாகி* *

இலங்குபுலி மடந்தைதனை யிடந்துபுல்கி

*எயிற்றிடை வைத்தருளியவெம் மீசன் காண்மின் *

புலம்புசிறை வண்டொலிப்பப் பூகம்தொக்க

பொழில்கள்தோறும் குயில்கூவ மயில்களால *

அலம்புதிறை புனல்புடைகுழந்தழகார்செல்வத்து

அணியழுந்துர்நின்ற கந்த வமரர்கோவே.

(ச)

பூகம் தொக்க பாக்குமரங்கள் கிறைத்தள்ள
பொழில்கள் } சோலைகளிலெங்கும்
தோறும் }

சிறகுனை யுடையனவாய்
சீங்காஞ்செய்யுந்தன்மை
யனவான உண்டிகள்
ஒலிக்கவும்

குயில் கூவ குயில்கள் கூவவும்
மயில்கள் ஆல் மயில்கள் கூத்தாடவும்
அலம்பு திரை { அலைகின்ற அலைகளை
புனல் புடை யுடைய காவிரியின்
குழிந்து நீராணது பக்கங்கலிலே
சுற்றிப்பாய்தலினால்
அழகு ஆர் அழகு மிக்கிருக்கின்ற
செல்வத்து சிறப்பையுடைய
அணி அழுந்துர் நின்னு உகந்த அமரர் கோ-;
(யாவனெனினி);
செம் கண் ஓர் { சிவந்த கண்களை
குன்றம் { யுடையதொரு மலை
சிலம்பு முதல் தண்டைமுதலிய
கலன் ஆபரணங்களைப்
அணிந்து பூண்டு
கிழந்தது } விளக்குவதுபோல
என }

திரு உருவம் } மஹாவராஹருபியாய்,
பன்றி ஆடு }
இலங்கு புவி } விளங்குகின்ற
மடந்தை தனை } பூமிப்பிராட்டியை
இடந்து { (அண்டபித்தியினின்றும்
கோட்டாற்)
குத்தியெடுத்த
புல்கி அணைந்து
எயிற்றிடை { (தனது) கோரத்தத்தி
னிடத்தில்
வைத்து } வைத்தருளினவனான
அருளிய }
எம் ஈசன் எமதுதலைவனாவன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “சிலத்திகழும் மலர்ச்சுடரேய் சோதி!” என்று பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட வந்து உபகரித்தவ னென்றீர்; ஸம்ஸார ப்ரளயங் கொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு அங்ஙன் கூப்பிடக் கூடுமோ? என்னும் சங்கையிலே, ‘ப்ரளயத்திலகப்பட்டுக் கூப்பிட வறியாத பூமியை பெடுத்தாற்போலே நம்மையும் எடுக்கவல்லவன் கிடார்’ என்று வராஹ வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்தோர் இப்பாசுரத்தில்.

“சிலம்பு முதற்கலனணிந்தோர் செங்கட் குறதம்” என்றது மஹா வரா ஹத்துக்கு அபூதோபமை [இல்பொருளுவமை]யாம். “செங்கற்குன்றம்” என்றபாடமே விபாக்கியானத்திற்கு இணங்கியது. சிவந்த ரத்னங்களை யுடைய மேருமலை பென்று பொருள். கலன்—கலம் என்பதன் சுற்றுப்போவி.

பின்னடிகள் இத்தலத்தின் சிலவள நீர்வளங்களைக் காட்டும். ஆலுதல்—ஆரவாரித்தலுமாம்.

....

....

....

....

(சு)

சினமேவுமடலரிய னுருவமாகித்

திறல்மேவு மிரணியன தாகங்கீண்டு *

* மனமேவு வஞ்சனையால் வந்தபேய்ச்சி

மாளவுயிர்வேளவியவேம்மாயோன் காண்மின் *

இனமேவு வரிவளைக் கையேந்துங்கோவை

யெய்வாய மரகதம்போல் கிளியினிள்சோல் *

அனமேவு நடைமடவார் பயிலும்செல்வத்து

அணியழுந்துர்நின் றுகந்த வமரர்கோவே.

(ரு)

இனம் மேவு { கூட்டமாக அணியப்பெற்ற
வரி உளை கை { கோடுகளை யுடைய
வந்தும் { உளையல்களை யணிந்த
(தமது) கைகளிலே
வந்தப் பெற்றதும்
கோவை ஏய் { கொட்டைக்களியை யொத்த
வாய் { வானயுடையதும்
மரகதம் { மரகதாத்நம் போலப்
போல் { பச்சை நிறமுடையதுமான
கிளியின் { கிளியைப்போன்ற
இன் சொல் { மதுரமான சொற்களையும்
அனம் { அன்னப்பேடை போன்ற
மேவும் கடை { கடையழகையுமுடைய
மடவார் { இனமகளிர்
பயிலும் { மிகுதியாகப் பொருத்தப்
பெற்ற
செல்வத்து { சிறப்பையுடைய

அணி அழுத்தர் கின்ற உகந்த அமரர் கோ-;
(யாகனெனில்);
சினம் மேவும் { மிக்க சிற்றங்கொண்டின்
அடல் { உலிய நரசிங்க
அரியன் { மூர்த்தியாய்
உருவம் ஆகி
நிறல் மேவும் { மிக்க பராக்ரமமடைந்த
இரணியனது { ஹிரண்யாஸுரனது
ஆகம் கிண்டு { மார்பைப் பிளந்து
மனம் மேவு { மனத்திற்கொண்டின்
வஞ்சனையால் { வஞ்சகக்குணத்தோடு
வந்த { (தன்னைக்கொல்ல) வந்த
பேய்ச்சி { பூதனைமென்னும்
பேய்மகள்
மான { இறக்கும்படி
உயிர் { (அவனது) உயிரை
வெளவிய { கவர்ந்த
எம் மாயோன் காண்மின்—.

* * * —கஜேந்திராழ்வானைப் போல அதுகூலாகாமலும் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்
டியைப்போல ஒருவகையான நெருங்கிய உறவுமுறையிலாமலு மிருத்தலோடு
அவனை அனுசுததற்குக் கூடாதபடி விரோதியான தீவினைபு மிருக்கின்ற எங்களை
அவ் வெம்பெருமான் எவ்வாறு பாதுகாப்பன்? என்று ஒரு ஆசங்கை தோன்ற,
ஹிரண்யாஸுரனது வாலாற்றைக் கூறும் முகத்தால் இந்தப் பாசுரத்தில்
விரோதி நிரஸநசிலன் அவ் வெம்பெருமான் என்று எடுத்துக்காட்டுகின்ற
ரொன்க.

ஸர்வரகதனும் பரமதபாருவமான எம்பெருமான் தனது அடிபவனான
ப்ரஹ்மாதன் பக்கவிலே இரணியன் செய்த கொடுமைகளைக் கண்டு பொறுக்க
மாட்டாமல் பெருஞ்சிற்றத்தையும் அதற்கு ஏற்றவாறு பெருவலிமையுங்
கொண்டு நரசிங்கமாகத் திருவவதரித்தன னென்பார் “சினமேவு மடலரிய
-னுருவமாகி” என்றும், அந்த நரசிங்கத்தின் வெருவத்தக்க வருவத்தைக் கண்
டும் பிற்காலியாத மிடுக்கை யுடையவன் இரணியனென்பார் “நிறல் மேவு
மிரணியன்” என்று மருளிச் செய்தார். அரி—ஹரி என்ற வடசொற் சிதைவு.
(யானை முதலிய பெரிய பிராணிகளையும்) அழிக்கவல்ல தென்று சிங்கத்திற்கு
காரணப்பெயர். “ஸவ-ஸு மாக்ரஸுஸிரிஃ ப்ரயாந” என்றபடி உறுப்புக்க
னெல்லாவற்றினுஞ் சிறத்ததான தலை சிங்கத்தின் தலையாக அமைந்திருத்தல்
பற்றி நரசிங்கத்தை ‘அரி’ என்றே கூறினார்.

பூதனை, தன் கொடுமைபை வெளிக்காட்டாது மனத்திலே கொண்டு அன்பு
மிக்க தாய் வடிவத்தோடு வந்தவனாதலால் “மனமேவு வஞ்சனையால் வந்த
பேய்ச்சி” என்றார்.

கிளியைப்போன்ற இன் சொல்லையும் அன்னப்பேடை போன்ற மென்ன
டையையுமுடைய மடவார் ஹைந்துள்ளது திருவழுந்தூரென்பது பின்னடிகளிற்
கூறியது. கிளியின் சிவந்த வாப்க்குக் கொல்வைப்பழமும், மேனியின் பசு நிறத்
துக்கு மாகதாந்நமும் உவமைபாம். அனம்—அன்னம் என்பதன் தொகுத்
தல். மடவார்—மடப்பத்தை முடையவர்; மடப்பமாவது—அறிந்தும் அறியா
தது போலிருத்தல். (ந)

வானவர்தம் துயர்தீர வந்துதோன்றி
மாணுருவாய் மூவடி மாவலியைவேண்டி*
தானமர வேழுலகு மளந்தவேன்றித்
தனிமுதல் சக்கரப்படையென்தலைவன்காண்மின்*
தேனமரும் பொழில்தழவு மெழில்கொள்வீதிச்
சேழுமாட மாளிகைகள் கூடந்தோறும்*
ஆனதோல்சீர் மறையாளர் பயிலுஞ்செல்வத்து
அணியழுந்தூர் கின்றகந்த வமரர்கோவே.

(க)

தேன் அமரும் { தேன் எப்போதும்
பொருந்தியுள்ள
பொழில் } சோலைகளாற்குழப்பட்ட
தழுவும் }
எழில் கொன் அழகைக்கொண்ட
வீதி தெருக்களிலேயுள்ள
சேழு மாடம் { செழித்த உபரினை
மாளிகைகள் } வீடுகளிலும் சிறந்த
வீடுகளிலும்
கூடம் } மற்றமுள்ள இடங்களிலும்
தோறும் }
ஆனதோல் { கல்வி யொழுக்கங்களாற்
சீர் சிறப்புப் பொருந்திப்
மறையாளர் பழமையான கீர்த்தியை
பயிலும் } யுடைய வேதம்வல்ல
அந்தணர்கள் நெருங்கி
வலிக்கப்பெற்ற
செல்வத்து சிறப்பையுடைய
அணி அழுத்தூர் கின்ற உகந்தஅமரர் கோ-;
(யாஉனென்னில்;)
வானவர்தம் தேவர்களுடைய

துயர் தீர வருத்தம் நீங்கும்படி
வந்து { (வாமனனாய்) வந்து
தோன்றி } அவதரித்தி
மாண் உரு } பிரமசாரியாய்
ஆய் }
மா வலியை { மஹாபலியினிடத்தில்
மூ அடி } மூன்றடி நிலத்தை
வேண்டி } வேண்டிப்பெற்று
(அவனும் கொடுக்கப்பட்டவுடனே)
தான் தானே
அமர { (தனது காலடியின் கீழ்)
அடங்கும்படி
வழ் உலகமும் { கீழேழ் மேலேழ்
அளந்த } என்னும் எல்லா
வுலகங்களையும் அளந்து
தனதாக்கிக்கொண்ட
வேன்றி தனி { வெற்றியையுடையதும்
முதல் சக்கரம் } ஒப்பற்றதும் (ஆபுதங்
படை } களிற்) பிரதானமுமான
சக்கராயுதத்தைக்
கையிலேந்திய
எம் தலைவன் எமது ஸ்வாமியாவன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டினால் எம்பெருமான் விரோதி திரிஸை சிலனென்று ஏற்
பட்டனும், அந்த எம்பெருமானைத் தவிர வேறு விஷயங்களிற் பற்றுக் கொண்
டுள்ள எங்களை அவன் பாதுகாத்தருள்வனோ? என்று ஒரு ஆசங்கை தோன்ற,

ப்ரயோஜநாந்தரபாராண நேவர்களின் காரியத்தைத் தலைக்கட்டுகைக்காகத் தன்னை இரப்பாள [யாசக] னுக்கிய சிறந்த சிலகுணமுடையவனுக்கெப்பால் அவன் ப்ரயோஜநாந்தரபாராண உங்களையும் பாதுகாப்பெனென்று தெரிவித்தற்காக வாம நாவதாரவ்ருத்தார்த்தத்தைக் கூறுகின்றார் இப்பாட்டில்.

வானவர்க்கு நேர்ந்த அயராவது—முவுலகங்களையும் மஹாபலி சக்ரவர்த்தி கையிற் பறி கொடுத்து அரசிழந்தமைபாலானது. மாணுரு—‘மானியுரு’ என்ப தன் விகாரம். அன்றியே, மாணுரு—மாட்சிமை தங்கிய உரு என்றுமாம்; இவ் வுருவத்துக்கு மாட்சிமைபாவது—“ஆலமர்வித்தினரும் குறளானான்” என்கிற படியே முவுலகத்தையும் சுரடியிலே அடக்கவல்ல பேருருவத்தைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டிருத்தல்; தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக எல்லா வுயிர் களின் முடியிலும், அவைகளையாதே கிடக்கையிலும் தானாக அடிவைத்து அவற்றை ஆட்கொண்டருளும் உதாரகுணமுமாம்.

‘முவடி’ என்பதற்கு முவடி. சிலம் என்று பொருள்பட வேண்டுதலால் நீட்டலளவையாகு பெயர். தானளந்த என்றதில்—அவாப்த ஸைந்தகாமனான தான் தனக்கென்று ஒன்றும் வேண்டாதிருக்கையிலும் துரயிமானிகளாய் ப்ரயோஜநாந்தரபார்களான தேவர்களின் துபாத்தைக் கண்டு பொறுக்கமாட் டாமையாலே தானே நேரிற் சென்று இரந்து அளந்த எம்பெருமானது கருணைத் திறமும் பாத்வமும் ஸௌலப்பயமும் விளங்கும்.

மண்டபம் முதலிய எல்லா விடங்களிலும் வேதமோதிய அந்தணர் சிறைத்து பழகுஞ் சிறப்பு வாய்ந்தது திருவழுந்துரென்பன பின்னடிகள். (க)

பந்தணைந்த மெல்விரலாள் சீதைக்காசிப்

பகலவன்மீ தியங்காத விலங்கைவேந்தன் *

அந்தமில்திண் கரஞ்சிரங்கள் புரண்வேழ

அகேணையா லெய்துகந்த வம்மான்காண்மின் *

சேந்தமிழும் வடகலையும் திகழ்ந்தநாவர்

திசைமுகனை யனையவர்கள் * சேம்மைமிக்க

அந்தணர்த மாகுதியின் புகையார்சேல்வத்

தணியழுந்தூர் ின்றுகந்த வமரர்கோவே.

(எ)

சேம் தமிழும் { செவ்விய தமிழ்ப்
பாணையும்

வட கலையும் ஸம்ஸ்கிருத பாணையும்

திகழ்ந்த விளங்குகின்ற

நாவர் காக்கைபுடையவர்களும்

திசைமுகனை { (தனித்தனி) பிரமண
அனையவர்கள் யொத்தவர்களுமான

சேம்மைமிக்க { கற்றுவனங்கள் சிறைந்த
அந்தணர் தம் ப்ராஹ்மணர்களது

ஆகுதியின்
புகை ஆர்

செவ்வத்து சிறப்பையுடைய

அணி அழுந்தூர் கின்ற உகந்த அமரர் கோ-
(யாவனென்னில்;)

பந்து

அணைந்த

மெல்

விரலாள்

சீதைக்கு ஆகி

{ ஹோமஞ் செய்வதனால்
தோன்றுகின்ற புகை

கிரம்பப்பெற்றதன்

சிறப்பையுடைய

பந்து பொருத்திய மெல்விய

கைவிரல்களையுடைய

சீதையின் நிமித்தம்,

சீதைக்கு ஆகி

மீது பகலவன்.	(தனக்கு நோக) மேலிடத்	புரண்டு வீழ { (அடிபட்டுக்) சீழ் விழுந்த
இயங்காத	திலை (அச்சத்தினால்)	புரளும்படி.
இலங்கை	ஸூர்யனும் ஸஞ்சரிக்க	அடுகணையால் { கொல்லுந்தன்மை, ன்ன
வேந்தன்	மாட்டாத இலங்கைக்கு	அம்பினால்
	அரசனான இராவணனது	எய்து பிரயோகித்து
அந்தம் இல்	அழிவில்லாத வலிய தோள்களும் தலைகளும்	உகந்த மகிழ்ந்த
திண் கரம்		அம்மான் தலைவனாவன்.
ரொங்கன்		

* * *—எம்பெருமான் பிரயோஜனாதரபயர்க்களிடத்து அன்புகொண்டு தன்னை யோகனாக்கியும் அவர்கள் தொழிலைச் செய்து முடிக்கைக்கு ஹேது எதென்ன, பிராட்டியினிடத்தில் மிக்க அன்புகொண்டிருத்தல் போலவே சேதந ரெல்லரிடத்திலும் மிக்க அன்புகொண்டிருப்பதே ஹேது என்று தெரிவித்தற் காக, அப்பிரான் பிராட்டியைச் சிறையினின்று மீட்பதன்செய்ததும் ராவணஸம் ஹரமஞ் செய்தவாலாற்றைக் கூறுகின்றார் இப்பாசுரத்தில்.

கீதை—‘ஸீதா’ என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அச்சொல்லுக்கு—கலப்பை யுழுபடைச்சால் என்று முதலிற் பொருள். ஐசகமஹாராஜன் யாகஞ் செய் தற்குச் சாஸ்திரமடைத்தற்பொருட்டு சிலத்தைபுழுதபொழுது அப்படைச்சாலி னின்று தோன்றியவளாதலால் பிராட்டிக்குச் சீதைபென்று பெயரிற்று: இடவாகு பெயராகிய காரணக்குறி. இத்திருநாமம்—இவள் மஹையோர் போல ஒரு தாயின்வயிற்றினின்று பிறந்தவளல்லனெனப் பிராட்டியினது அயோகிஜ்வ மாகிய திருவவதாரச்சிறப்புத் தோன்றின்றது. சீதைக்காகி என்றது—சீதை யைச்சிறையினின்று மீட்பதற்காக என்றபடி.

இராவணனிடத்து அச்சத்தால் மஹையிடங்களிற்போலச் சூரியன் தனது வெப்பத்தோடு செல்லுதற்கு அஞ்சி ஒடுங்கிச் செல்வனென்னுங்கருந்தால் ‘பகல வன் மீதிபங்காத விலங்கை’ எனப்பட்டது: “இருசுடர் மீதினிலியங்கா மும்மதி னிலங்கை” என்பர் திருவெழுந்நிருக்கையிலும். இராமபிரானது திருவவதா ரத்திற்கு முந்தித் தம்மை யெதிர்த்தொழிப்பவ ரில்லாமையால் இராவணனது கரங்கள், ‘அந்தமில் திண்கரம்’ என்றும், பிரமாஸ்தரத்தினால் மஹைப்படி இராமபிரானே அறுத்துத்தள்ளவும் மீண்டும் மீண்டும் முளைத்தனவாதலால் அவனது கரங்கள் ‘அந்தமில் திண்சிரங்கள்’ என்றும் கூறப்பட்டன புரண்டு வீழ—வீழ்ந்து புரள; விசுதி பிரித்துக்கூட்டல். எய்து உகந்த=பாகவதவிரோதி ஒழித்ததனாலும், தண்டகாரணியம் புகுகையில் தன்னிடத்து முறையிட்ட முனி வர்க்குத் “தான்வாக்களித்திருந்தபடி விரோதிராஸைஞ்செய்து அவர்கட்குக் குடியிருப்பைச்செய்து கொடுத்ததனாலும் இராமபிரான் திருவுள்ள முவந்தன னென்க.

‘சேந்தமிழும் வடகலையுந் திகழ்ந்த நாவர்’ என்றதனால் அத்திருப்பதியிலுள்ள அத்தணர்கள் திராவிடவேதம் ஸம்ஸ்கிருத வேதம் என்னும் இரண்டு வேதங் களிலும் வல்லவராவரென்பது தோன்றும். தமிழுக்குச் செம்மை—செவிக்கரிய

செஞ்சொல்லாயிருத்தலோடு அர்த்தத்தை நோக்கக் காட்டவல்லதாயிருத்தல். ஆதிகாலத்தில் ஸம்ஸ்கிருதம் வடதிகையில் இமயமலைப்பிராந்தத்தில் கங்காநீர்த் தில் காசி முதலிய இடங்களில் விசேஷமாய் வழங்கி வந்ததனால் வடமொழி யென்றும் வடகலையென்றும் வழங்கப்படுமென்ப.

ஆஹுதி—வடசொல் ; அக்கியில் மந்தரபூர்வமாக நேராரஞ்செய்யப்படும் சொல் முதலிய ஹவிஸ்ஸுக்கள். (எ)

கும்பமிகு மதவேழம் குலையக் கோம்பு

பறித்து மழவிடையடர்த்துக் குரவை கோத்து *

வம்பலிழும் மலர்க்குழலா ளாய்ச்சி வைத்த

தயிர்வெண்ணே யுண்கேந்த மாயோன் காண்மின் *

சேம்பவள மரதகம் நன்முத்தம் காட்டத்

திகழ்பூகம் கதலிபல வளமிக்கெங்கும் *

அம்போன்மதிள் பொழில் புடைகூழ்ந் தழகார் செல்வத்

தணியழுந்துர் நின்றுகந்த வமரர் கோவே.

(அ)

செம் பவனம் { சென்றமான பவமுத்தையும்
மரதகம் கல் { (பசுநிறமான) மரத
முத்தம் { ரத்தையு
காட்ட திகழ் { (வெண்ணிறமான)
பூகம் { முத்தையும் தம்மிடத்தில்
தோற்றம்படிவினக்கு
கின்ற பாக்குமரங்களும்

பல கதலி பல வாழைமரங்களும்
வனம் மிக்கு செழிப்புமிருந்து,
எங்கும் எல்லாப்பக்கங்களிலும்

அம் பொன் { அழகிய பொன்மயமான
மதிள் { மதின்களாலும் சோலை
பொழில் { களாலும் சுற்றிலும்
புடை கூழ்ந்த { குழப்பெற்று

அழகு ஆர் அதனால் அழகுவிறைந்த
செல்வத்து நிறப்பையுடைய

அன்னி அழுந்துர் நின்று உகந்த அமரர் கோ-;
(யாவனெனில் ;)

கும்பம் மிகு { மஸ்தகம் பருத்திருக்கப்
பெற்றதாய்
மதம் மதத்தையுடைத்தான

வேழம் { (குவலயாபீடமென்னும்)
யானே

குலைய அழியும்படி
கோம்பு } (அதன்) தந்தங்களைப்
பறித்து } பறித்தும்
மழ விடை } இளமையான ஏழு ஏருது
அடர்த்து } களை வலியடக்கியும்
குரவை } (ஆய்ச்சியரோடு) குரவைக்
கோத்து } கூத்தாடியும்
வம்பு அலிழும் கறமணம்-வீசென்ற
மலர் மலர்களைச் சூடியுள்ள
குழலான் கூத்தலையுடையவளாகிய
ஆய்ச்சி { யசோதையென்னும்
இடைச்சி
வைத்த { (உறிகளில் சேமித்து)
வைத்திருந்த
தயிர் தயிரையும்
வெண்ணெய் வெண்ணெயையும்
உண்டு புஜித்தும்
உகந்த மனமெழீந்திருந்த
மாயோன் { விசித்ரசத்தியை
யுடையவன்.

* * *—எம்பெருமான் பிராட்டியிடத்திற்போலவே எல்லாபிடத்திலும் அன்பு கொள்கைக்குத்தான் யாது காரணம்? என்று ஒரு சங்கை தோன்ற, ஆச்சரிதருடைய ஸம்பந்தமுள்ள பொருளையொழியப் பொழுது போக்கமாட்டாத

அவனுடைய தன்மையே அவ்வாறு அன்பு செலுத்தக்காரணமென்று தெரிவிக்க, அப்பிரான் யசோதை வைத்திருந்த தயிர் வெண்ணெய்களாகக் களவுகண்டு தனது ஸீவனத்தைக்கொண்ட சரிதங்களுக்கினரூர் இப்பாசுரத்தில்.

தும்பம்—வடசொல் ; யானையின் தலையிலுள்ள குடம்போன்ற ஒருறுப்பு.
 குரவையாவது—கைகோத்தாடுங்கூத்து. “குரவைக்கூத்தே கைகோத்தாடல்”
 என்பது திவாகரம். இதற்கு வடமொழியில் ராஸகீர்டை என்று வ்யவஹாரம்.
 ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்தில் ஒவ்வொருகண்ணனாக உருவெடுத்து நின்று
 ஆடுதல் என்பர். “சுமநாஸுமநாஸுரெ ஸ்யவஃ ஸ்யவஃ ஸ்யவஃ வாண
 ரெணாஹுநா” என்றது காண்க. பல நாட்டியப்பெண்கள் வட்டமாய் நின்று
 சித்திரமான தாளலயங்களுடன் மெதுவாகவும் உந்நதமாகவும் கூத்தாடுதல்
 குரவைக்கூத்தின் இலக்கணமென்பர் தமிழர். “குரவையென்பது—காமமும்
 வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச்செய்யுள் பாட்டாக எழுவரேனும் என்ம
 ரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் கைபிணைந்து ஆடுவது ; ‘குரவையென்பது கூறுங்
 காலிச், செய்தோர் செய்தகாமமும் ஸிறலும், எய்தக்கூறு மியல்பிற்றென்ப’
 எனவும், ‘குரவையென்பதெழுவர் மங்கையர், செந்நிலை மண்டலக் கடகக்கை
 கோத்து, அந்நிலை கொட்ப கின்றாடலாகும்’ எனவுஞ் சொன்னாராதலின்” என்
 பது சிலப்பதிகாரத்து அடியார்க்கு நல்லாறுபா.

[சேம்பவள மித்யாதி.] பாக்குமரங்களில் முதிர்ந்தபழங்கள்-பவழத்தையும், பசுங்காய்கள்—மாகதரத்தனத்தையும், விரிந்தபாளிகள் வெண்முத்துக்களையும் நினைப்பூட்டுமென்க.

ஊடேறு கஞ்சனோடு மல்லும் வீல்லும்

ஒண்கரிய முருள்கடே முடையச் செற்ற*

நீடேறு பெருவலித்தோ ளுடைய வென்றி

நிலவுபுகழ் நேமியங்கை நெடியோன் காண்மின் *

சேடேறு பொழிந்தழுவ மெழில்கோள் வீதித்

திருவிழவில் மணியணிந்த திண்ணைதோறும் *

ஆடேறு மலர்க்குழலார் பயிலுஞ் செல்வத்

தணியமுந்தூர் நின்றிகந்த வமரர் கோவே.

(५)

சேடு ஏறு { இளமைமிக்குத் தோன்று
கின்ற

பொழில் சோலைகளால்

தழுவும் அணையப்பெற்ற

எழில் கொன் } அழகிய தெருக்களிலே
வீதி } நடக்கின்ற

திரு விழவில் திருவிழாக்களிலே

மணி அணிந்த
நிலன்னை
தேர்தும் } ரத்னங்கள் பதிக்கப்பெற்ற
நிலன்னைகளிலெல்லாம்

ஆடு ஏறு { கூத்தாடுக்தொழிவில்
வல்லவர்கனான

மலர் குழலார் { மலர்களை யணிந்த கூந்தலை
யுடைய மகளிர்

பயிலும் கெருங்கியிருக்கப்பெற்ற

செல்வத்து நிறப்பையுடைய

அணி அமுத்தார் சின்று உகந்த

அமரர் கோ—;

(யாவொன்றில் ;)

ஊடு ஏது } (மஞ்சத்தின்) மத்தியில்
கஞ்சனெடு } ஏறியுள்ள கம்ஸனும்
மல்லும் மல்லர்களும்
வில்லும் { (தறுர்யாகத்தில் வைக்கப்பட்ட
டிருந்த) வில்லும்
ஒன் கரியும் { அழகிய (குவலயாபீட
மென்னும்) யானையும்
உருள் சகடம் { உருண்டு செல்லுங்
தன்மையதான சகடமும்

உடைய அழிந்தொழியும்படி.
செற்ற அழித்திட்ட
நீடு ஏது பெரு } நீண்டு உயர்ந்துள்ள மிக்க
வலி தோள் } வலிமைகொண்ட
உடைய } தோள்களை புறையவனும்
வென்றி { வெற்றியினால் விளங்கு
கிலவு புகழ் } இன்ற புகழையும்
கேமி அம் கை } சக்கரமெந்திய அழகிய
மாண கைகளை புறமுடையனு
மாண
நெடியோன் பரமபுருஷனாவன்.

* * *—ஆச்சிரதருடைய விரோதிகளைப் போக்குந்தன்மையைப் பல படி யாகக்கூறிய ஆழ்வார் திருவாழியைப்போலவே உங்களுக்கும் ஒருபோதுங் கைவிடாதே கொள்வனெம்பெருமானென்று இப்பாசுரத்தாற் கூறுகின்றார்.

கண்ணபிரான், கம்ஸனையும் அவனாலேவப்பட்ட மல்லர்களையும் அவனு டைய வில்லையும் அவனது பிரேரணையினால் வந்த அணுரர்களினால் ஆவேசிக்கப் பட்ட குவலயாபீட யானையையும் சகடத்தையும் தொலைத்தொழித்தமை ப்ர ணித்தம்.

செற்ற=செறு--பகுதி. நெடியோன்=நீர்விக்கரமாவதாரஞ் செய்தவனென் றும் விச்வரூபங்கொள்ளுமியல்புடையவனென்றும், திருக்கல்யாண குணங்களால் யாவரினும் பெரியோனென்றும், அடியார் பக்கல் ஆதரம் மிக்கவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சேடே-அழகு, இளமை, பெருமை. திருவிழாக்காலங்களில் வீதியில் நடக்கும் அத்திருவிழாவைக் காணும்பொருட்டு வீதியின் இருபுறங்களிலுமுள்ள மானிகை களின் திண்ணைகளில் ஆடலில்வல்ல மடவார் ஏறியிருக்கப்பெற்ற திருவழுந்து ரொப்பன பின்னடிகள். “ஆடு ஏதும் மலர்க்குழலார்”—‘நறுமணம் மிக்க மலர் களைக்குடிய கூந்தலையுடைய மடவார்’ என்று வியாக்கியானத்தி லுரைக்கப் பட்டுள்ளது. (க)

பன்றியாய் மீனாகி யரியாய்ப்பாரைப்
படைத்துக்காத் துண்டேறிழ்ந்த பரமன்றன்னை *
அன்றமரர்க் கதிபதியு மயனுஞ்சேயு
மடிபணிய வணியழுந்துநின்ற கோவை *
கன்றிநெடு வேல்வலவ் னாலிநாடன்
கலிகன்றி யோலிசெய்த விற்பப்பாடல் *
ஒன்றினெடு ளான்குமோரைந்தும் வல்லார் *
ஒலிகடல்கு முலகாளு மும்பர்தாமே.

அன்ற முன்பொருகாலத்தில்
 பன்றி ஆய் வராஹாவதாரமாகியும்
 மீன் ஆய் மதல்யாவதாரமாகியும்
 அரி ஆய் நாலியம்ஹாவதாரமாகியும்
 பாரா நிலவுலகத்தை
 படைத்த ஸ்ருஷ்டித்தும்
 காத்த கழித்தும்
 உண்டு { பிரளயகாலத்தில்
 உட்கொண்டும்
 உமிழ்ந்த { (அந்தப்பிரளயம் நீங்கின
 உமிழ்ந்த { உாறே வெளிகாடுகாண)
 உமிழ்ந்ததுமருளிய
 பரமன் தன்னை } பரம்பொருளானவனும்
 அமரர்க்கு { தேவர்கட்குத் தலைவனான
 அபிபதியும் } இந்திரனென்ன
 அயனும் பிரமதேவனென்ன
 சேயும் { அவனது மகனான
 சேயும் { சிவபிரானென்ன
 ஆகிய இவர்கள்
 அடி பணிய { தனது திருவடிகளை
 அடி பணிய { வணங்கும்படி

அணி அழுந்தார் } திருவழுந்தூரில்
 கின்ற } நின்றதிருக்கோலமாக
 எழுந்தருளியிருக்கிற
 கோவை { தேவாதிதேவனுமான
 எம்பெருமானைப்பற்றி
 கன்றி மெடு } சினங்கொண்டு நீண்டுள்ள
 வேல் வலவன் } வேற்படையில்வல்லவரும்
 ஆலி நாடன் { திருவாலிகாட்டுக்குத்
 தலைவரும்
 கலிகன்றி { கலிகன்றியென்னுந் திருநாம
 முடையவருமான
 திருமங்கையாழ்வார்
 ஒலி செய்த { இன்னோசையுடையன
 வாம்படி பாடியருளிய
 இன்பம் பாடல் } மதுரமானபாடல்களான
 ஒன்றினொடு { இப் பத்துப்
 நான்கும் ஒர் } பாசாங்களையும்
 ஐத்தும் }
 வல்லார் ஒதியுணர்ந்தவர்கள்
 ஒலிகடல் { ஒலிக்கின்ற கடலார்
 சூழ் } சூழப்பட்ட
 உலகு இவ்வுலகங்களை
 ஆளும் ஆளாவல்ல
 உம்பர் தாம் தேவர்களாவர்.

* * * —திருமங்கையாழ்வார் திருவழுந்தூர் ஆமருளியப்பண்பாடிய இப் பதிகத்தின் பாசாங்களை ஒதியுணர்ந்தவர் அவ்வெம்பெருமானருளால் எல்லா வுலகங்கட்கும் தலைவராவரென்று பயன் கூறினாராயிற்று. எம்பெருமானருளால் மயர்வற மதிநலமுடையபெற்ற இவ்வாழ்வார் இத்திருமொழிக்குப்பலனாக நச்வர மான உலகாளுஞ் செல்வத்தைக்கூறியது என்னையோ? எனின்; பகவத் கைங் கர்யத்துக்கு எல்லை நிலமான பாகவத கைங்கர்யத்தை நன்றாகச்செய்வதற்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே கூறினானென்க.

திருமால் நான்முக்கடவுளாகி நின்று ஜங்கமஸ்தாவரங்களான உயிர்களை யெல்லாம் படைத்ததத் தானான தன்மையில் காப்பனென்பதும், யாவும் அழியும் பிரளயகாலத்தில் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு அண்டங்களை யெல்லாம் தனது திருவயிற் றில் வைத்து அப்பிரளயம் நீங்கி ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே வெளிகாடுகாண உமிழ்வனென்பதும் நூற்கொள்கை.

செம்மைநிறமுடைமைபற்றி முருகக்கடவுளுக்குப் பெயரான சேய் என்ற சொல் இலக்கணியால் இங்கே பலபாக்காம ஸௌந்தர்யங்களையுடைய மகனென்ற பொருளில் வந்தது.

அவதாரங்கட்கு மூலமான பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்ளும் வ்யூஹமூர்த்தியை ஒரு பாசுரத்திலும், அங்கு நின்று விலங்காதித் திருவவதரித்தமையை உ. ச. ஞ. கௌ. ஆம் பாசுரங்களாகிய நான்கு பாடல்களிலும், கஜேந்திர ரக்ஷணத்தின் பொருட்டாகவும் வாமந ராமக்ருஷ்ண ரூபமாகவும் வந்து அவதரித்தமையை மற்றை ஐந்து பாடல்களிலுமாக இவ்வாறு தாம் பாடி அதுபவித்தமை தோற்ற 'ஒன்றினோடு நான்கும் ஓரைந்தும்' என்று பிரித்தருளிச் செய்தாரென்னலாம். (கௌ)

அடிவரவு:—செங்கமலம் முன் குலம் சிலம்பு சினம் வானவர் பந்த கும்பம் ஊடேற பன்றி கன்னம்.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி,

க ள் ள ம் ம ன ம் வி ள் ள ம் வ கை.

[சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத் திருப்பதிகம்.]

அவதாரிகை:—திருவழுந்தூரில் நின்றும் திருச்சிறுபுலியூர்த் திருப்பதியில் ஈடுபட்ட ஆழ்வார், பலரையும் நோக்கி 'நீங்கள் பாற்றய குத்ருஷ்டிகளின் திரளிற் புகாமே சிறுபுலியூர்ப் பெருமானடிகளை யடைந்து வாழ்ந்து போங்கள்' என்று உபதேசிப்பதும் அதனைத்தாம் அதுஷ்டித்துக் காட்டுவதுமாய்ச் செல்லுகிறார் இத்திருமொழியில்.

கள்ளம்மனம் விள்ளும்வகை கருதிக்கழல் தோழுவீர்! *

வேள்ளம்முது பரவைத்திரை விரிய * கரையெங்கும்

தேள்ளம்மணி திகழும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்

துள்ளும் * என துள்ளத்தஞ் முறைவாராயுள்ளீரே.

(க)

மனம்	மனத்தில் நின்றும்
கன்னம்	கருத்தரிமச்செயல்
விள்ளும்	விட்டு நீங்கவேண்டும்
வகை கருதி	வகையை விரும்பி
கழல்	(எம்பெருமானுடைய)
தோழுவீர்	திருவடிகளை ஆசிரியர்க்
	வேண்டி யிருக்கிறவர்
	களே!
முது பரவை	பழையதான கடலினுடைய
திரை	அலைகளினுண்டான
வேள்ளம்	ப்ரவாஹமானது
கரை எங்கும்	கரைகளிலெல்லாம்
விரிய	பரவாழ்க,

தெள்ளும்	{ (அவ்வலைகளினால்)
	கொழிக்கப்பட்ட
மணி	ரத்னங்கள்
திகழும்	விளங்கப்பெற்ற
சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியூரில்
சலசயனத்	{ சலசயனமென்கிற ஸத்திபி
துள்ளும்	துள்ளும்
எனது	{ என்னுடைய
உள்ளத்	தன்மம்
துள்ளும்	ஹருதயத்தினுள்ளும்
உறைவாரை	{ சித்தவாசம் பன்னுகிற
	பெருமானை
உள்ளீர்	சித்தனைசெய்யுங்கள்.

* * *—முதல்தன்னிலே ஒருவர்க்கு அடிமைப் பட்டிருப்பதற்கே இசையாதவர்களை நோக்கி 'ஸ்வாதந்திரியம் கூடாது, சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்' என்று உரைக்கவேணும்; இந்த உபதேசத்தினால் சேஷத்வத்துக்கு இசைந்தவர்கள் எம் பெருமானல்லாத பிறர்க்கு ஆத்மாவை சேஷப்படுத்தத் தொடங்கினால் அவர்களை நோக்கி 'அந்யசேஷத்வம் கூடாது, ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டிருப்பதே ஸ்வரூபம்' என்று உரைக்கவேணும்; இதுவாயிற்று உபதேச முறைமை. இப்பாட்டில், கள்ளம்மனம் விள்ளும்வகை கருதிக்கழல் தோழுவீர்!' என்றது—ஸ்வ ஸ்வாதந்திரியத்திற்கு இசையாதே பாரதந்திரியத்திற்கு இசைந்திருப்பவர்களை நோக்கி 'அந்யசேஷத்வம் படுகுழியிற்புகாமே ஸ்ரீமந்நாராயண சேஷத்வத்திலே ஊன்றுங்கோள்' என்று உபதேசிக்கிறபடி. மனம் கள்ளம் விள்ளும்வகை கருதி—ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமான சேஷத்வத்தை இல்லை செய்வது பெரிய கள்ளத்தனமாகையாலே அந்தக் கள்ளத்தனத்தை யொழிக்கக் கருதிப் பிறர்தாளிலே தலைசாய்க்க விரும்புவிராயின் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்துறையும் பெருமானைப் பணிமின் என்கிறார். இங்ஙனன்றியே, ஸ்வாதந்திரியத்தையும் விட்டு அந்யசேஷத்வத்தையும் விட்டு ஸ்ரீமந்நாராயண சேஷத்வமே ஸ்வரூபம் என்னுமளவிலே வந்து சின்றவர்களையே நோக்கி, அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய நிலைமை களுக்குள்ளே சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்துறையும் நிலைமையைப் பற்றுங்கோள் என்று உபதேசிக்கிறாரென்றுங் கொள்ளலாம். இவ்விரண்டு யோஜனைகட்கும் இணங்க, கள்ளம், கழல் என்ற பதங்களுக்குப்பொருளில் வாசியுண்டு. முதல் யோஜனையில், கள்ளம்—தன்னைத் தனக்கே சேஷமென்று கொண்டிருக்கையாகிற கள்ளம். கழல்—யாரேனு மொருவருடைய பாதம். இனி இரண்டாவது யோஜனையில், கள்ளம்—எம்பெருமானுக்கே உரித்தான ஆத்மவஸ்துவைத் தேவதார்தாங்கட்கு உரிமைப்படுத்துகையாகிற கள்ளம். கழல்—எம்பெருமானுடைய திருவடிகள்.

கடல்வெள்ளம் அலையெறிந்து நவரத்தனங்களைக் கொண்டு கொழிக்கும் நீர்க்கரைகளைபுடைய சிறுபுலியூரென்னுந் திருப்பதியில் சலசயனமென்னும் ஸந்தியிலும் அடியேனுடைய நெஞ்சுக்கத்திலும் பொருந்திவாழ்கின்ற பெருமானைச் சிந்தனை செய்யுங்களுன்றாராயிற்று.

எம்பெருமான் வ்யாக்ரபாதர் என்னும் மாமுனிக்கு ஸேவைஸாதித்த தலமாதல் பற்றி இவ்வூர் சிறுபுலியூர் ரொனப்படுமென்ப. சலசயனம்='ஹஸ்யந' மென்ற வுடசொல் விகாரம். சலம்—மாயை; உறங்குவான்போல் யோசு செய்வதற்குக்கொண்ட சயனமாதலால் மாயப்படுக்கையென்கிறது. வ்யாக்ரபாத மஹர்ஷிக்குப் பாலசயனமாய் ஸேவை ஸாதித்தானென்க.

சிறுபுலியூரென்பது சேஷத்தாதின் திருநாமம். சலசயன மென்பது திருக்கோயிலின் திருநாமம். திருக்கடன் மல்லையில் தலசயனப்பெருமாள் கிடக்குமிடம் தலசயன மென்றதுபோல, இங்குச் சலசயனப்பெருமாள் கிடக்குமிடம் சலசயன மென்னப்படும்.

நம்மாழ்வார் “திருக்கடித்தானமும் என்னுடைச்சிந்தையும், ஒருக்கடுத்து
உள்ளோபுறையும் பிரான் கண்டீர்” என்றருளிச் செய்ததுபோல இவரும் “சிறு
புலியூர்ச் சலசயனத்துள்ளும் என தள்ளத்துள்ளு முறைவாடை” என்றார்.

உள்ளீர்—ஏவற்பன்மை வினைமுற்று ; உள்ளுதல்—த்யானம் பண்ணுதல்.

தெருவில் திரி சிறுநோன்பியர் செஞ்சோற்றோடு கஞ்சி

மருவி * பிரிந்தவர் வாய்மொழி மதியாது வந்தடைவீர் ! *

திருவிற்போலி மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து *

உருவக்குற ளடிகளடி உணர்மின் னுணர்வீரே.

(உ)

உணர்வீர் விவேகிகளே !,

தெருவில் திரி { (வேலையற்றது) தெருக்கள்
தோறும் திரிகின்றவர்க
ளாய்

சிறு நோன்பியர் { அற்பங்களான விரதங்களைக்
கைக்கொண்டவர்களாய்

செஞ் சோற்றோடு { செஞ்சோற்றையும்
கஞ்சி மருவி { கஞ்சியையுமுண்ண
விரும்பி

பிரிந்தவர் { வைதிககோஷ்டியிற்
சோராதே தனிப்பட்டுப்
பிரிந்தவர்களான ஐஐவர்
முதலானாருடைய

வாய் மொழி வாய்ப்பேச்சுகளை

மதியாது திரஸ்கரித்தவிட்டு

வந்து அடைவீர் { (எம்பெருமானைவிலே)
வந்து செருங்கள் ;

திருவின் செல்வத்தினால்
பொலி விளங்குகின்ற

மறையோர் வைதிகர்வன்வாழ்ந்த

சிறுபுலியூர், சலசயனத்து-;

உருவம் அழகிய

குறம் வாமநாவதாரஞ்செய்தருளிய

அடிகள் ஸ்வாமியினுடைய

அடி திருவடிகளை

உணர்மின் சிந்தியுங்கள்.

* * *—சமண மதத்தவர்களுடைய சொற்களை மதியாமல் (அவமதித்து
விட்டுச்) சிறுபுலியூர்ச் சலசயனப்பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சிந்தை செய்மின்
என்று விவேகிகளை நோக்கி உபதேசிக்கின்றார். சமணமதத்தில் ப்ரஸித்தமாக
ஒரு விரதமுண்டு ; அதாவது—பெருஞ்சோறுண்ணுதல். (இது வெஞ்சோறுண்
னுதல் எனவும் வேரு சோறுண்ணுதல் எனவும் வ்யவஹரிக்கப்படுமாம்.) தயிர்ச்
சோறு, செஞ்சோறு, கஞ்சிச்சோறு, என்றிப்படி சில சோறுகளைத்தின்று
கொண்டு தெருக்களில் திரிந்து கொண்டிருப்பர்களாம் ? “தருக்கினால் சமண
செய்து சோறு தண் தயிரினால் திரளை, மிடற்றிடை நெருக்குவார்” என்று கீழ்
இரண்டாம்பத்திலும் முதற்றிருமொழியி லருளிச்செய்யப்பட்டது காண்க.
இப்படி, ஏதோ விரதஞ்செய்வதாகப் பேரிட்டுக்கொண்டு செஞ்சோற்றையும்
கஞ்சியையும் உட்கொண்டு தெருத்திரிகின்ற வைதிககோஷ்ட பஹிஷ்டர்களின்
வாய்மொழிகளைத் திரஸ்கரித்து விட்டு வந்து உற்றது பற்றுங்கள் என்றா
யிற்று.

திருவிற்போலிமறையோர் = திருஎன்றதுஐச்வரியத்தைபாகவுமாம், ஸ்ரீவைஷ்
ணவலக்ஷ்மியையாகவுமாம். உருவக்குறளடிகள் = பண்டு வாமநாவதாரஞ் செய்
தருளின பெருமானே இங்கு அர்ச்சையா யெழுந்தருளியிருக்கிறுனென்கை.
அடிகள்—ஸ்வாமி. (உ)

[சிவன் பண்ணின தவத்தினால் திருவுள்ளமுவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்தாநம் அமைத்துக் கொடுத்தருளினன்—என்பது இதன் பொருள்.]

மழுவாளி யென்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம்:—
“தமப்பன் பிறரென்று பாராதே கொல்லுகைக்குப் பரிகரமான மழுவையுடைய ருந்நான்.”

நற்றடியை “சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தானாய்! உனதடி யல்லது” என்று சிலர் ஒதுவர்; அப்பாடம் வியாக்கியானத்திற்குச் சிறிதும் பொருந்தாது; “க்ருஷ்ணவ தாரம் தீர்த்தம் ப்ராஸாதித்ததென்று வெறுக்க வேண்டாதபடி பிற்பாடர்க்கும் அதுபவிக்கலாம்படி அவ்வவதாரத்தின்படியே வந்து சாய்ந்தவன்” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியாதலால் “சலசயனத்து ஆனாயனது” என்றே ஒதப்பொருந்தும். (ச)

நந்தானெ நரகத்திடை நணுகாவகை * நாளும்

எந்தாயென விமையோர் தோழுதேத்துமிடம் * எரிநீர்ச்

செந்தாமரைமலரும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து *

அந்தாமரையடியாய்! உனதடியேற் கருள்புரியே.

(ரு)

விமையோர்	தேவர்கள்	சலசயனத்து	{ சலசயனக்கோயிலிலே (எழுந்தருளியிருக்கிற)
நாளும்	என்தோறும்	அம் தாமரை அடியாய்	{ அழகிய தாமரைப் பூப்போன்ற திருவடிகளை புடையவனே!
எந்தாய் என	{ எம்பெருமானே! என்று சொல்லி	நந்தா நெடு நரகத்திடை	{ அழிவில்லாத பெரிய நரகத்திலே
தோழுது	அடிபணிந்து	நணுகாவகை	(நான்) சோராதபடி.
எத்தம்	அதிக்கப்பெற்ற	உனது	{ உன் அடியவனான என்
இடம்	திவ்யதேசமாய்	அடியேற்கு	{ திறத்தில் க்ருபை
எரி நீர்	{ அலைமோதும் நீர் நிலை	அருள் புரி	{ பண்ணவேணும்.
செந்தாமரை மலரும் சிறுபுலியூர்	{ களிலே செந்தாமரைப் பூக்கம்மலரப்பெற்றதான சிறுபுலியூரிலுள்ளதான		

* * *—“மாநி மாநிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” என்னுமாபோலே பிறப் பதும் இறப்பதுமாய் ஒய்வின்றிச் செல்லுகிற ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலே அடி யேன் புகாதபடி உன்னடியேனுன என் விஷயத்திலே அருள்புரியவேணு மென் கிறார். “நந்தானெ நரகத்திடை நணுகாவகை உனதடியேற்கு அருள்புரியே” என்று அந்வயிப்பது. பிரமன் முதலிய தேவர்கள் எப்போதும் வந்து கிட்டி ‘எந்தாய்!’ என்றிறைஞ்சித் துதிக்குமிடமாயும், நீர்நிலைகளிலே செந்தாமரைப் பூக்கள் மலரப்பெற்ற சிறுபுலியூரிலுள்ளதாயுமிருக்கிற சலசயனத்திலே பெழுந் தருளியிருக்கின்ற கமலபாதனே! நான்இனி ஸம்ஸாரியாகாதபடி எனக்கு அருள் செய்யவேணு மென்றாராயிற்று.

எந்தாய்—‘என்னை’ என்பதன் விளி.

.... (ரு)

முழுநீலமு மலரம்பலு மரவிந்தமும் விரவி *
கழுநீரோடு மடவாரவர் கண்வாய் முகமலகும் *
செழுநீர்வயல் தழுவுஞ் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனம் *
தொழுநீர்மைய துடையாரடி தொழுவார் துயரிலரே.

(க)

முழு நீலமும்	{ பூர்த்தியாகக் கழத்திருக்கிற நீலோற்பலமும்	அலரும்	விகலிக்கப்பெற்ற
ஆம்பல்மலகும்	ஆம்பல் மலர்களும்	செழு நீர்	{ செழித்த நீர்கிறைந்த வயல் { வயல்களினால்
அரவிந்தமும்	தாமரைகளும்	தழுவும்	சுற்றஞ் சூழப்பட்ட சிறுபுலியூர், சலசயனத்தை—,
கழுநீரோடு	செங்கழுநீர்ப் பூக்களும்	தொழும்	{ தொழுகையையே ஸ்வபாவ நீர்மையது { மாகவுடையவர்களி உடையார் { னுடைய
விரவி	சேர்ந்து	அடி	திருவடிகளை
மடவாரவர்	{ (அங்குள்ள) மாதர்களி னுடைய	தொழுவார்	தொழுவவர்கள்
கண்	கண்கள் போலவும்	துயர் இவர்	அக்கமற்றவராவர்.
வாய்	அதாம் போலவும்		
முகம்	முகம்போலவும்		

* * * —சிறுபுலியூரும் வேண்டா; அங்குள்ள சலசயனத் திருக்கோயிலும் வேண்டா; அதிலுள்ள பெருமானும் வேண்டா; அத்திருக்கோயிலைத் தொழுவதையே இயற்கையாகவுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் யாவருளர், அவர் திருவடிகளே சரணமென்றிருப்பார்க்குத் துயரெல்லாம் தொலைந்திடுமென்கிறார்.

சிறுபுலியூரில் ஊர்க்கும் வயலுக்கும் வாகி தெரிந்து கொள்ள வொண்ணாத படி யிருக்கு மென்கிறார் முன்னடிகளில்; நீலோற்பலங்களைப் பார்த்தால் அவ் லூர்ப் பெண்களினுடைய கண்களாகவும், அரக்காட்பல்களைப் பார்த்தால் அப் பெண்களது அதரமாகவும், தாமரைப்பூக்களைப்பார்த்தால் அவர்களது முகங்களாகவும் விளங்குகின்றமையால் உள் விதிகளுக்கும் வெளி நிலங்களுக்கும் வாகி தெரிவரிதாம். (க)

செயோங்குதண் திருமாலிருஞ்சோலை மலையுறையு
மாயா! * எனக்குரையாயிது மறைநான்கினு ளாயோ? *
தீயோம்பு கைமறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
தாயோ? * உனதடியார் மனத்தாயோ வறியேனே.

(எ)

செய் ஒங்கு	மிகவும் உயர்ந்ததாய்	மறை நான்கி	{ எல் வேதங்களினுள்ளே
தண்	குளிர்ந்ததான	னுளாயோ	{ இருக்கின்றதாயோ?
திருமாலிருஞ்	{ திருமாலிருஞ்சோலை சோலைமலை	தீ ஒம்பு	தேறாமத்தியை வளர்க்கின்ற
உறையும்	சித்பகாணஞ்செய்திற	கை	கையையுடையான
மாயா	ஆச்சரியனே!	மறையோர்	கைதிகளின் வாழ்ந்த
	(நீ)	சிறுபுலியூர்	{ சிறுபுலியூரில் சலசயனத்
		தாயோ	{ கோயிலிலுள்ளதாயோ?

980 பெரிய திருமொழி எ-பத்து. கூ-திரு கள்ளம்மனம்விள்ளும்வகை.

உனது அடியார் மனத்தாயோ	}	உனது அன்பர்களின் நெஞ்சிலுள்ளாயோ?		அறியேன்	அறிகின்றிலேன்;
		எனக்கு இது		{	எனக்கு இதை(த் தெரிய)

* * * —ஆழ்வார் தமக்குண்டான ஒரு ஸந்தேஹத்தை விண்ணப்பஞ் செய்கிறார். திருமாலே! நீ வேதங்களிலிருக்கின்றாயா? சிறுபுலியூர்ச் சலசயனக் கோயிலில் இருக்கின்றாயா? அன்பர்தம் உள்ளத்திலிருக்கின்றாயா? இன்ன விடத்திலிருக்கின்றாயென்று தெரியவில்லை; அடியேனுக்குத் தெரியவருளிச்செய்ய வேண்டுமென்கிறார்.

சிறுபுலியூர் விஷயமான இத்திருமொழியில் இத்தலத்துப் பெருமானை விளிக்கவேண்டியிருக்க 'திருமாலிருஞ்சோலைமலைபுறையும் மாயா!' என்று அழகரை விளித்தது என்னோவெனின்; நால்வேதங்கள், சிறுபுலியூர்ச் சலசயனம், அடியார் மனம் என்னுமிடங்களிலெல்லாமுள்ள எம்பெருமான் ஒருவனே என்று உண்மையை விளக்குதல் இப்பாட்டின் உள்ஐயறையாதலால் திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் உறைபவனும் இவனே யென்பது விளியினால் பெறப்படும்.

எம்பெருமானே! வேதமும் வைதிகருடைய ஹ்ருதயமும் உனக்கு இருப்பிடமென்று சாஸ்த்ரங்களிலே கேட்கலாயிருந்தாலும் இப்போது ப்ரத்யக்ஷத்தில் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்திலிருப்புத்தான் காணலாயிருக்கின்றது; ஆகிலும் ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்தையே ப்ரதானமாகக்கொண்டு சாஸ்த்ரப்ரமாணங்களை உபமர்த்திக்கும்படியான ஸாஹஸம் அடியேனுக்கு இல்லாமையால் உன் இருப்பிடம் இன்னதென்னு மிடத்தை நீயே சோதிவாய் திறந்து அருளிச் செய்தருளாயென்கிறார் என்று சிலர் நிர்வஹிப்பார்கள்.

இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம்—“இத்தால் சொல்லிற்குய்த்து—ஸௌபரி பல வடிவு கொண்டாப்போலே இவ்வோ விடங்கள் தோறும் இனி அவ்வருகில்லை யென்னும்படி குறையற வர்த்திக்கிறபடியைக் காட்டிக்கொடுத்தான்.” என்பதாம். சாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டே அறியவேண்டிய அப்ராஞ்ருத திவ்யமங்களை விக்காஹங்களையும், கண்ணால் கண்டு அநுபவிக்கலாம் படியான அர்ச்சாருபங்களையும், நெஞ்சாலே அநுபவிக்கலாம்படி அந்தர் யாமியாயிருக்கும் வடிவுகளையும் ஒருகாலே ஸுவை ஸாதிப்பித்த படியாலே கண்டு ஆச்சரிப்பப்படுகிறாரென்றவாறு.

இப்பாசரத்தைச் சிற்பான்மை அடியொற்றி ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தில் “ஆதாநாம் பதவாஷி டஹாந் வணிகம் வாணரீகம் பஜாஜாநம் வரஹதகாயுரஸநாஹாஸநாஸுட। சூதாபாநாந் படிவிவ ஸரொ பஸு டெயுபா ஸாரொஃ ஹஸுடெயுபா கிதிகிலுவஹம் தெஷு வாஹாஸு பொஷு?” (நீ.) என்றருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

எம்பெருமான் நான் வேதங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவாயிருப்பதே மறை நான்கிலுள்ளானாகை.

மையார்வரிகிலம் மலர்க்கண்ணார் மனம் விட்டிட்டு *
உய்வாணு கழலேதொழு தேழுவேன் * கிளிமடவார்
செவ்வாய்மொழி பயிலுஞ் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து *
ஐவாயரவணேமேலுறை யமலா ! அருளாயே.

(அ)

கிளி	கிளிகளானவை	வரி	ரேகைகளை யுடைத்தாய்
மடவார்	ஸ்தீர்க்கரிணுடைய	நீலம் மலர்	{ கரு கெய்தல் பூப்போன்றதான
செவ் வாய்	{ சிவந்த வாயில் நின்று முண்டான	கண்ணார்	{ கண்ணையுடையரான மாதர்களிடத்திலே
மொழி	சொற்களை	மனம்	மனத்தை
பயிலும்	ஆய்ந்துதிபண்ணுகின்ற	விட்டிட்டு	விட்டொழித்து
சிறுபுலியூர், சலசயனத்து—;		உய்வான்	உஜ்ஜிவிப்பதற்காக
ஐ வாய்	ஐந்து வாயையுடைய	உன கழலே	உனது திருவடிகளையே
அரவு அணை	{ ஆதிசேஷனுகிற மேல் சயனத்தின்மீது	தொழுது	{ வணங்கியெழுதின்றேன் ; எழுவேன் }
உறை	உறைகின்ற	எழுவேன்	
அமலா	நின்மலனே !	அருளாய்	{ (அடியென் மீது) க்ருபை செய்தருள்.
மை ஆர்	மையணிந்ததாய்		

* * * —மாதர்களின் கண்ணழகலீடுபட்டு அழிந்து போகாமே உன் திறத்
திலீடுபட்டு உய்வு பெறவேண்டி, சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தெம்பிரானே! உன்னைத்
தொழுதின்றேன் ; உபேக்ஷியாமல் அருள்புரிய வேணுமென்கிறார்.

கிளி மடவார் செவ்வாய்மொழிபயிலும் = இரண்டு வகையாகப்பொருள் கொள்
ளலாம் ; கிளிபோன்ற மடவாருடைய சிவந்தவாயில் நின்று முண்டான இன்
சொற்களானவை, பயிலும் — சிரம்பிடுக்கப்பெற்ற சிறுபுலியூர் என்றும் ; கிளி
களானவை மடவாருடைய செவ்வாய்மொழிகளை அதுவாதம் செய்யப்பெற்ற
சிறுபுலியூர் என்றும். (அ)

கருமா முகிலுருவா ! கனலுருவா ! புனலுருவா ! *

பெருமால் வரையுருவா ! பிறவுருவா ! நினதுருவா ! *

திருமாமகள் மருவுஞ் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து *

அருமா கடலமுதே ! யுனதடியே சரணுமே.

(க)

கரு மா முகில்	{ கறத்துப் பெருத்த மேகம் போன்ற கடிவை யுடையவனே !	பெரு மால்	{ மிகவும் பெரியமலைபோன்ற வரை உருவா உருகத்தையுடையவனே !
உருவா		பிற உருவா	
கனல் உருவா	{ (அன்பில்லாதார்க்கு அணுகவொண்ணாதபடி) கெடுப்பைப்போலும் உருவமுடையவனே !	நினது உருவா	{ மற்றமுள்ள பொருள்களை யும் கடிவாக வுடையவனே !
புனல் உருவா	{ நீர்போலே குளிர்த்த கடிவையுடையவனே !		{ உனக்கு அஸாதாரணமான திவ்யமக்களவிகாரத்ததை யுடையவனே !

திரு மா மகன் { பெரிய பிராட்டியார்
மருவும் { பொருத்தி வாழ்கிற
சிறபுலியூர் சலசயனத்து—;
அரு மா கடல் { பெறதற்கரிய சிறந்த
அமுதே { கடலருதம்
போன்றவனே!

உனது அடியே { உன்னுடைய
திருவடிகளே
சரண் ஆம் { (அடியேனுக்குப்)
புதலிடமாம்.

* * *—இப்பாகுரத்தின் இனிமை கணிந்த நெஞ்சினரால் நன்கு அநுபவிக்கத்தக்கது. ஆழ்வார் தமது உள்ளன்பு நன்கு விளங்க எம்பெருமானை வாயார விளிக்கின்றார். காணும்போதே ஸகலதாபமும் திரும்படி பேரிய காளமேகம் போன்ற திருவுருவத்தை யுடையவனே!, தீயபுந்தியையுடைய கம்ஸன் போல் வார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி நெருப்புப் போன்றிருப்பவனே!, அக்ரூர், விதுரர், மாலாகாரர் போல்வாரான மெய்யன்பர்க்குத் தண்ணீர்போலே விரும்பத்தக்க ரூபத்தை யுடையவனே!, மலைபோல் எல்லைகாண வொண்ணாத ப்ரகாரத்தை யுடையவனே!, “நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய், சீரார் சுடர்களிரண்டாய் சிவனாயனனாய்” “தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்” இத்தாதிப்படியே எல்லாவடிவுமானவனே!, இப்படி ஜகதாசாரனாயிருப்பதுந்தவிர “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி” என்கிற அஸாதாரண வடிவுகளையு முடையவனே!, பேரிய பிராட்டியார் நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்துப் பரமபோக்யனே! உன் திருவடிகளே சரணம் என்றாராயிற்று. (கூ)

சீரார் கெமேறுகில் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து *

ஏரார்முகில் வண்ணன்றன்னை யிமையோர் பெருமானே *

காரார்வயல் மங்கைக்கிறை கலியனோலி மாலை *

பாராரிவை பரலித்தோழப் பாவம் பயிலாவே.

(கூ)

சீர் ஆர் கெடு { சீர்மைபொருத்திய நீண்ட
மறமில் { திருவிதிகளை
புடைத்தான
சிறபுலியூர் { சிறபுலியூரில்
சலசயனத்து { சலசயனக்கோயிலிலே
(எழுந்தருளியிருக்கின்ற)
ஏர் ஆர் { அழகுமிக்க
முகில் { மேகம்போன்ற திரு
வண்ணன் { சிறந்ததையுடையனாய்
தன்னை
இமையோர் { கித்யஸூரிகட்குத்
பெருமானே { தலைவனான திருமலைக்
குறித்து,—
ஏர் ஆர் வயல் { கருமைபொருத்திய கழனி
மக்களுக்கு { கலையுடைய திருமங்கை
காட்டுக்கு

இறை தலைவரான
கலியன் ஆழ்வார்
ஒலி அருளிச்செய்த
மாலை இவை இச்சொல் மாலைகளை
பாரார் பூமியிலுள்ளவர்கள்
பரவி சொல்லி
தொழ { (அப்பெருமானைத்)
தொழுமுன்னவில
பாவம் பாவங்கள்
பயிலா { சிற்சுமார்பா
[தொலைத்துபோம்].

* * *—செல்வம் மிக்க திருவிதிகளை யுடைய சிறுபுவியூரில் சலசயனக் கோயிலிலுறையும் பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய் மலர் தருளிய இத்திருமொழியை வாயாலேசொல்லி ஆசிரயிக்கவே, பாபங்கள் தாமே 'நமக்கு இவ்விடம் இருப்பல்ல' என்று விட்டுப்போம் என்று பயனுரைத்ததாயிற்று.

‘பாரார்’ என்கையாலே பூமியிற் பிறந்தாடொல்லாரும் இது கற்க அதிகாரிகள் என்றதாகும். (க0)

அடிவாவு:—கன்னம், தெருவில், பறை, வான், கந்தா, முழு, சேயேங்கு, மையார், ஃரு, சோர், பெரும்புறம்.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி,

பெரும்புறக்கடலை.

[திருக்கண்ணாமங்கைத் திருப்பதிகம்.]

அவதாரிகை:—சீழ்த்திருமொழியில், சிறுபுவியூர்ச் சலசயனத் தெம்பெருமான் பக்கலிற் சென்று ‘அருளாயே’ என்றும் ‘அருள்புரியே’ என்றும் திருபை பண்ணுமாறு பிரார்த்தித்த ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமான் தன்னுடைய படிகளை பெல்லாம் விசதமாகக் காட்டிக்கொடுத்து ‘ஆழ்வீர்! திருக்கண்ணாமங்கையிலே வாரும், பூர்ணாதுபவம் பண்ணலாம்’ என்று கியமிக்க, அப்படியே அத்திருப்பதியிற் றோந்து பரமாதந்தம் பொலியப் பேசுகிறார்.

இத்திருமொழியின் இனிமை அதுபவரஸிகர்கட்கே அதுபவயோக்யமாகும்.

பெரும்புறக்கடலை யடலேற்றினைப் பேண்ணை

யானை * எண்ணில் முனிவர்க்

கருள்தருந் தவத்தை முத்தின் திரட்கோவையைப்

பத்தராவியை நித்திலத்தோத்தினை * ,

அரும்பினை யலரை யடியேன் மனத்தாசையை

அமுதம்போதி யின்சுவை * கரும்பினைக்

கனியைச் சேன் றநாடிக் கண்ண

மங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே.

(க)

பெரு புறம் கடலை	{ விசாலமான இடத்தை யுடைத்தான கடல் போலே அளவிட முடியாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யுடை யவனும்	நித்திலம் தொத்தினை	{ முத்துக்குவியல் போன் நிருப்பவனும்
அடல் ஏற்றினை	{ செருக்குடைய ரிஷபம் போல மேனாணிப் புள்ளவனும்	அரும்பினை	{ அரும்புபோலே குமரத் தன்மையுள்ளவனும்
பெண்ணை	{ ஸ்திரீயைப்போல் பார தந்திரியமே உடிகா யிருப்பவனும்	அலரை	{ மலர்ந்த புஷ்பம்போலே யெனவன பருவ முள்ளவனும்
ஆணை	ஸ்வதந்தரையிருப்பவனும்	அடியேன் மனத்து ஆசையை	{ அடியேனுடைய மனத் திலே புதிதபுதிதாகத் தோன் றுகிற ஆசைக்கு இலக்கானவனும்
எண் இல் முனிவர்க்கு	{ எண்ணிறந்த யோகிகளுக்கு	அமுதம் பொதி இன் சுவை கரும்பினை	{ அமுதத்தை நீராகப் பாய்ச்சி அதனால் வளர்ந்த இனிய சுவையை யுடைய கரும்புபோல் மதுரமானவனும்
அருள் தரும் தவத்தை	{ அருள் தந்திடும் தவப்பயனு யுள்ளவனும்	கனியை	{ களிபோல் அப்போதே அந் பவிக்கத்தக்க போக்யனு மான எம்பெருமானை
முத்தின் திரள் கோவையை	{ முத்துத்திரளினாலாகிய மாலே போன்றவனும்	சென்று நாடி	தேடித்திரிந்து
பத்தர் ஆவியை	{ பத்தர்களுக்கு உயிர்நிலையா யிருப்பவனும்	கண்ண மங்கையன்	{ திருக்கண்ண மங்கையிலே
		கண்டு கொண்டேன்	{ ஸேவிக்கப்பெற்றேன்.

* * *—அடியேன் தேடித்திரிந்து கண்ணமங்கையிற் கண்டுகொண்ட எம்பெருமானுடைய படிக்களைச் சொல்லுகிறேன், கேண்மினென்கிறார்.

பெரும்புறக்கடலை=‘புறம்’ என்று இடத்துக்குப் பெயர்; எல்லையில்லாத இடத்தையுடைத்தான கடல்போன்றவன்: பல்லுயிர்கட்கும் உறைவிடமாயிருந்து கொண்டு கம்பிரத் தன்மையோடு கூடியிருக்குங் கடல்போன்றவன். இனி, புறம் என்பதற்கு “வெளிப்பட்டது” என்கிற பொருளும் உண்டாதலால், பூமியைச் சூழ்ந்திருக்குங் கடல்களெல்லாவற்றிற் காட்டிலும் விலகணமான கடலாயிருப்பவன் என்று முறைப்ப. கடல்போன்றவன் என்னுதே கடல்தானாகவே சொன்னது உவமையாகுபெயர். இத்திருமொழி முழுதும் பெரும்பாலும் இங்ஙனேயாம்.

அடலேற்றினை=செருக்குக்கொண்ட கிருஷ்பம்போலே ஒருவராலும் அடர்க்கவொண்ணாதவ னென்கை. பெண்ணை=கிழே அடலேறு போன் நிருப்பவ னென்றது எதிர்ப்பு கோப்பவர்கட்கேபன்றி அன்புடையார் திறத்திலேவந்தால் ஸ்திரீகளைப்போலே பாரதந்திரியமே வடிவாயிருப்பவனென்றவாறு. “சுநதூர ஸீநவம் தவசிவ ஜமுபெவஃகிகிரி வராயீநம் க்வாந்தா ப்ரணதவ ராதனூம் சிநுபெஹ” என்ற வாதராஜஸ்தவ ஸூக்தி காண்க.

ஆணை—அரசன் அந்தப்புரத்திலே மனைவிக்கு விதேபனாடி நம்பினும் சரிய சிங்காசனத்திலே வந்துயிற்றிருந்தால் ஆண்டியாடி நுப்பனன்றோ; அதுபோல.

திருவாய்மொழியில் “ஆணல்லன் பெண்ணல்லன் அல்லா அபிபுயல்லன்” என்றிருந்த, இங்கே ‘பெண்ணை ஆணை’ என்றல் பொருந்தியோ ‘எனின்’; பொருந்தும்; ‘ஆணல்லன் பெண்ணல்லன்’ என்பது தில்யாத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மை நிலையைப் பற்றினது; இங்குச் சொல்வது குணத்தைப்பற்றியது; ஸ்திரீலிங்க புல்லிங்கங்களை யுடையவனென்கிறதன்று.

எண்ணில் முனிவர்க்கு அருள்தருந் தவத்தை—‘முனிவர்’ என்றது தன்னைச் சீர்தீர்ப்பவர்கள் என்றபடி; அவர்கள் விஷயத்திலே திருபையண்ணுமவன்; அவர்களின் தவப்பயனே ஷட்வெடுத்தது போன்றவன். [முத்தின் திரள்கோவையை.] முத்துஸரம்போலே கண்ணாற்கண்டபோதே சிரமமெல்லாம் ஆறும்படியி ருக்கிற வன். [பத்தர் ஆலியை.] தன் பக்கலில் பக்தியுள்ளவர்கட்குத் தன்னைவிட்டு ஜீவிக்கவொண்ணாதபடி யிருப்பவன். திருநின்றவூர்ப் பெருமானுடைய திருநாமமும் திருக்கண்ணமங்கைப் பெருமானுடைய திருநாமமும் பத்தராலி யென்பதாம். [நீத்திலத் தோத்தினை.] ஒருவனுக்கு ஏளாமான முத்துக்குவியல் இருந்தால் ‘நமக்கு கிதியுண்டு’ என்று அவன் விராமத்திருக்கலாமன்றோ; அது போல எம்பெருமானும் அன்பர்கட்கு.

[அகும்பினை அலரை.] இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம் வருமாறு:—“இரண்டு அவஸ்தையும் ஒருகாலே சூழ்த்துக் கொடுக்கலாம் படி யிருக்கிறவனை; ‘புவாகுமாரஃ.’” என்று. திருவாய்மொழியில் (3-1-8) “மலராத குவிபாது” என்றவிடத்து ௬0 முப்பத்தாறாயிரப்படியில்—“அரும் பிணையலரை” என்னும்படியாயிருக்கும். ‘புவாகுமாரஃ’ என்கிறபடியே ஏக்காலத்திலே இரண்டவஸ்தையும் சொல்லலாயிருக்கை” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவற்றால், யௌவனமும் கௌமாரமும் எம்பெருமானிடத்தில் குடி கொண்டிருப்பதாகப் பொருள் கூறுவர். அகும்பு என்றது கௌமார நிலைமையைச் சொன்னபடி; அலர் என்றது யௌவன நிலைமையைச் சொன்னபடி என்றும் கூறுவர். இங்கு உதாஹரிக்கப்பட்ட ‘யுவாகுமாரஃ’ என்றப்ரமானம் ருக்வேதத்தில் (அஷ்ட. 2-8-25.) அத்பயநம் பண்ணப்பட்டு வரும் வாக்கியம். வைதிகபத பாடத்தில் ‘யுவா அகுமாரஃ’ என்று பதவிபாகமுள்ளது. ஸ்ரீதேசிகன் பாம்பத ஸோபாரத்தில் ஒன்பதாவது பாவத்தின் தொடக்கத்தில் “அகுமார யுவாவாய்” என்றும் பாதுகாலஹஸ்தத்தில் 1. “சுகுமாராய-ஞநஃ” என்றும் அருளிச்செய்யக் காண்கிறோம். இவற்றையெல்லா மடிபொற்றி ‘யுவா அகுமாரஃ’ என்றே கொள்ளத்தகும்; நம்பிள்ளை முதலானுடைய திருவுள்ளமும் இங்கிருந்ததே. இங்கு பதவிபாகமாயின், ‘கௌமாரமின்றியே யௌவனமாத்ரமே யுள்ளவன்’ என்று பொருளாகுமே; நம்பிள்ளை முதலானுடைய திருவுள்ளம் அப்படி யில்லையே டென்று சங்கிக்கவேண்டா; ‘அகுமாரஃ’ என்பதற்கு ‘சுகுமாரஃ’ [ஸ்வல்பம் கௌமாரமுள்ளவன்] என்று பொருள். [“கதூரஃஸூரிகாவஸு கதூரஃஸு”]

தடிவூதா அபுராஸூலும் விரொயன நஞய-பாஷ்டு வீகீதி-தாஃ." என்பர்
[கொண்டாமம் அழிந்தக்கதாய் பெளவனம் வந்து குடிபுகத்தக்க
தான நெப்பருவத்தைச் சொன்னவாறு.

[அடியேன் மனத்தாசையை.] அடியேன் இடைவிடாது நிச்சயாபுவம்பண்
றாநீந்நெப்பருவத்தையும் இதற்கு முன்பு அநுபவித்தநியாமல் அப்போது கண்ட
தொரு வஸ்துவநிர் போல ஆசைப்பெருக்குக்கு விஷயமாயிருப்பவனென்கை.

[அமுதம்போதி இன்சுவைக் கரும்பினை.] அமுதத்தையே தண்ணீராகப்
பாய்ச்சி வளர்க்கப்பட்டு அநுநூல் சுவைமிக்கதான கரும்புபோல் ஆற்றினியன்.
[கனியை] அப்போதே நுகரலாம்படி பக்குவ பலமாயிருப்பான். ஆக இப்படிப்
பட்ட பெருமானைத் திருக்கண்ணமங்கையில் ஸேவிக்கப்பெற்றே நென்ற
ராயிற்று. (க)

மெய்நிலத் தவத்தைத் தீவத்தைத்தரும் மெய்யைப்

பொய்யினைக் கையிலோர் சங்குடை *

மைந்நிறக் கடலைக் கடல்வண்ணனை மாலை

யாலிலைப் பள்ளிகோள் மாயனை *

நென்னலைப் பகலை யிற்றைநாளினை

நாளையாய்வரும் திங்களை யாண்டினை *

தன்னலைக் கரும்பின்னிடைத் தேறலைக்

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே.

(உ)

மெய் நிலம் { மெய்யாய் நன்றான
தவத்தை { பத்தியோகத்தக்கு
பாடித்தகனும்
திவத்தை { பாம்பதமனிக்கவல்ல
தரும் { பாயத்தியோகத்திற்கு
மெய்யை { பாடித்தகனும்
பொய்யினை { (அன்பில்லாதார்க்குப்)
பொய்யனு யிருப்பவனும்
கையில் ஓர் { திருக்கையில் ஒப்பற்ற
சங்கு உடை { ஸ்ரீபாஞ்ச ஸ்ரீபத்தை
புடையவனும்
மைந்நிற { கமத்த க்ரத்தைபுடைய
கடலை { கடல் போன்றவனும்
கடல் { கடல்போல் சுப்பிர
வண்ணனை { ஸ்வபாடிமுன்னவனும்
மாயை { எல்லாநிலம்
மேம்பட்டவனும்
ஆய்நில பன்னி { ஆலத்தளியில் பன்னி
கொண்டமாயினை { கொண்ட ஆச்சரியனும்

நென்னலைப் { நெற்றைப்போதில் அநு
பவிக்கப்பட்ட உஸ்து
போல் நெஞ்சை
விட்டகலாத
போக்யதையை
புடையவனும்
இத்திற { இன்ற அநுபவிக்கப்
படுதிற உஸ்து
போன்றவனும்
நாளையாய் { மேலுள்ள சாலமும் இப்
வரும் { படியே அநுபவிக்க
வரியுணவனும்
திங்களை { மாஸத்தக்கு நிர்வாஹனும்
ஆண்டினை { ஸம்வத்ஸரத்தக்கு
நிர்வாஹனும்
நன்னலை { கன்னற்கட்டிபோன்றவனும்
கரும்பி { கரும்புத்தடியிலுண்டான
னிடை { சாறபோன்றவனுமான
தேறலை { பெருமானை
கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேன்—,

* * *—அடியேன் திருக்கண்ணமங்கையில் ஸேவிக்கப்பெற்ற எம்பெரு
மான் எப்படிப்பட்டவன்?—உண்மையாய் விலகலுமான பக்தியோகந்தை
ப்ரவர்த்திப்பித்தவன்; (அல்லது) அப்படிப்பட்ட பக்தியோகந்திற் கு விஷய
மாகக் கூடியவன்; பரமபக்ததை தரவில்ல ப்ரபத்தியோகந்தை ப்ரவர்த்
திப்பித்தவன்; (அல்லது) அதற்கு இலக்காமவன்; கீழ்ச்சொன்ன பக்தியோக
மும் ப்ரபத்தியோகமு மில்லாதவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்க
ளொன்றும் அறியவொன்னு திருக்குமவன்; கீழ்ச்சொன்ன பக்தி ப்ரபத்திகளை
யுடையார்க்குக் காட்சிகொடுக்கும் வடிவையுடையவன்: கடல்போல் காம்பிய
முள்ளவன்; ஸர்வஸ்பாத்பரன்; சேராதவற்றையும் சேர்ப்பிக்கவல்லவ னென்னு
மிடத்தை ஆலிலையிற் பன்னிகொண்ட வரலாற்றினால் காட்டித்தந்தவன்; இந்
தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் என்னும் முக்காலங்களிலும் போக்பதை
குன்றாதே யிருந்து, மாஸம் ஸம்வத்ஸரம் என்று சொல்லப்படுகிற காலப்பகுதி
களுக்கு நிர்வாஹகையிருக்குமவன்; கன்னற்கட்டியும் கதப்பஞ்சுறும் போல
இனிமைதானே வடிவெடுத்தவன்; இப்படிப்பட்டபெருமானையாழிற்று அடியேன்
திருக்கண்ணமங்கையிற் கண்டதென்கிறார். (2)

எங்களுக்குள் செய்கின்ற வீசனை

வாசவார் குழலான் மலைமங்கை தன்

பங்களை * பங்கில்வைத் துகந்தான்றனைப்

பான்மையைப் பனிமாமதியந் தவழ் *

மங்குலைச் சுடரை வடமாமலை

யுச்சியை நச்சி நாம் வணங்கப்படும்

கங்குலை * பகலைச் சேன்று நாடிக்

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே.

(ஈ)

எங்களுக்கு எங்கன்விஷயத்தில்

அருள் செய்கின்ற } திருபைபண்ணுகிற

ஈசனை ஸர்வேச்வரனும்

வாசம் வார் } பரிமாள் வீசாகின்றான்
குழலான் } கூத்தலையுடையான

மலைமங்கை } பார்வதியைத் தனக்குப்
தன் பங்களை } பாதிபாகமாக
வுடையானருத்ரனை

பங்கில் வைத்து } தனது ஒருபக்கத்திலே
உகத்தான் } (இடங்கொடுத்து)
தன்னை } வைத்து உகத்திருப்ப
வனும்

பான்மையை } இப்படிப்பட்ட சிலகுணமே
வனும் } ஸ்வபாவமாயுள்ள
வனும்

பனி மா மதியம் தவழ் } குளிர்ந்த பூர்ணசந்திரன்
மங்குலை } தவழப்பெற்ற சூரசமாய்
கிற்பவனும்

சுடரை } ஸூர்யனுக்குத் தந்தர்யாயியா
யிருப்பவனும்

வட மா மலை உச்சியை } வடகேவடமலையின் சிகரத்
தானாயிருப்பவனும்

நச்சி நாம் வணங்கப்படும் } தம்மால் விருப்பி உணக்கப்
படுபவனும்

கங்குலை } இராப்பொழுதுக்கு
ப்ரவர்த்தனும்

பகலை } பகற்பொழுதுக்குப் ப்ரவர்த்த
னான பெருமானே

சேன்று நாடி கண்ணமங்கையுட்
கண்டுகொண்டேன்—.

* * *—திருக்கண்ணமங்கை யெம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்?—
 வேறுபுகலற்ற அடியேன் போல்வார் திறத்திலே திறேறுதுகமாகக் குறைபண்ண
 வல்ல ஸ்வாமி; எங்களைப்போலன்றியே சுசுவராபிமானம் கொண்டாடியிருக்கிற
 ருந்நான் தன் திருமேனியினொருபுறத்திலே வைத்து அதுதன்னைத் தன்பேறாக
 நினைந்து உகத்திருக்கும்படியான சில குணத்தாற் சிறந்தவன்; இந்த சிலகுணங்
 தான் ஏதோவொரு காலத்தவன் என்றிக்கே எப்போதும் இதுவே இயல்வா
 யிருப்பவன்; குளிர்ந்த பூர்ண சந்திரனுடைய ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான ஆகா
 சத்துக்கும் ஸூரிய லுக்கும் சியாமகன்; வடதிருவேங்கடமலையி னுச்சியை இருப்
 பிடமாகவுடையவன்; நம்மால் விரும்பி வணங்கப்படுபவன்; போகமறுபணிப்பதற்
 குறுப்பான இராப் பொழுதினன்ன அநற்குப் பொருளிட்டெற்குறுப்பான பகற்
 பொழுதினன்ன இவ்விரண்டுக்கும் சிவாஹகன். இப்படிப்பட்ட பெருமானைத்
 திருக்கண்ணமங்கையிற் காணப்பெற்றேன். (ஈ)

பேய்முலைத்தலை நஞ்சுண்ட பிள்ளையைத்

தேளரியார் வணங்கப்படும் தேவனை*

மாயனை மதிட்கோவலிடைகழி

மைந்தனை அன்றி யந்தணர் சிந்தையு

ளீசனை * இலங்குஞ்சுடர்ச் சோதியை

யெந்தையை யெனக்கெய்ப்பினில் வைப்பினை *

காசினை மணியைச்சென்று நாழிக்

கண்ணமங்கையுட் கண்கொண்டேனே.

(சு)

பேய்	{ பேய்ச்சியாகிய பூதனை யினுடைய	சிந்தையுள்	மனத்திலேயிருந்த கொண்டு
முலைத்தலை	முலையிடத்தண்டான	ஈசனை	அவர்களை நியமிப்பவனும்
நஞ்சு	விஷத்தை	இலங்கும்	ஒளிபெற்று விளக்குகின்ற
உண்ட	அமுது செய்த	சுடர்	{ பெருஞ் சோதிமயமா யிருப்பவனும்
பிள்ளையை	சிறுவனும்,	எந்தையை	எனக்கு ஸ்வாமியும்
தேளரியார்	தேவந்த ஞானிகளால்	எனக்கு	எனக்கு
வணங்கப்படும்	ஆசாயிக்கப்படுகின்ற	எய்ப்பினில்	{ தளர்த்தி வருங்காலத்தில் (உதவக்கூடிய)
தேவனை	தெய்வமாயிருப்பவனும்	வைப்பினை	கிதி போன்றவனும்
மாயனை	ஆச்சரியனும்	காசினை	பொன்போன்றவனும்
மதிட்கோவல்	{ திருமதினையுடைய திருக் கோவலானிலே இடை கழியிலுறைகின்ற யுகா வானவனும்	மணியை	{ ரத்னம் போன்றவனுமான எம்பெருமானை
அன்றி	தவிரவும்	சென்று நாடி கண்ணமங்கையுள் கண்கொண்டேன்—	
அந்தணர்	அந்தணர்களினுடைய		

“பேம்முலைத்தலை” = தலை-எழை நடு. “முலைத்தலம்” என்றும் பாடமுண்டு; தேள்ளியார்—தெளிவான அறிவு பெற்றவர்கள். தேவன்—“ஹிவா—கீ—வாவிஜிதி ஷாவ்வுவஹாஷு—கிஷு—கி லோஷிஷுஷகாணிமகிஷு” என்றும் வட நூலாசுடைய தாது பாடத்தின்படியே பத்துப் பொருள்களுள்ளன. எய்ப் பினில் = எய்ப்பு—தனார்ச்சி; இன்—இடைச்சரிசை; இல்—ஏழாம் வேற் றுமைபுருபு. வைப்பு—பூமியில் புதைத்து வைக்கப்படுமது என்று சிதிக் குக் காரணப் பெயர். காசு—பொன். (4)

ஏற்றினை யிமயத்துளாம் மீசனை
யிம்மையையறுமைக்கு மருந்தினை *
ஆற்றலை யண்டத்தப்புறத் துய்த்திடு
மையனைக் கையிலாழியோன்றேந்திய
கூற்றினை * குருமாமணிக் குன்றினை
நின்றவூர் நின்ற நித்திலத்தோத்தினை *
காற்றினைப் புனைவெச்சென்று காடிக்
கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே .

(3)

வற்றினை	{ துளை போல் செருக்குடையவனும்	ஆற்றலை	{ பரிபூர்ணசத்தியே உத கெடுத்தது போலிருப்பவனும்
இமயத்தன் எம் ஈசனை	{ இமயமலைத் திருப்பிரியியி லெழுந்தருளியிருக் கின்ற ஸ்வாமியும்	அண்டத்து அப்புறத்தி	{ அண்டங்களுக்கு அப் பாலுள்ள பரம்பதத்தின்
இம்மையை	{ இறையிலாகத்தப் பலன்களை யளிப்பவனும்	உய்த்திமம்	{ (அன்பர்களைச்) செடுத்தவன் ஸ்வாமியும்,
மறுமைக்கு மருத்தினை	{ பரலோகபுருஷார்த்தத் திற்கு ஸாதகமா யிருப்பவனும்	ஐயனை ஈசயில் ஒன்று ஆழி எத்திய	{ ன்ருத்தையின் ஒப்பற்ற திருவாயினய தரித்துக் கொண்டவனும்

கூற்றினை	{ (எதிரிகட்கு) யமன் போன்றவனும்,	கூற்றினை	{ காற்றப்போல் ஸுகமளிப்பவனும்
குரு மா மணி குன்றினை	{ சிறந்த நீலமணிமயமான மலைபோன்றவனும்	புனலை	{ தண்ணீர்போல் உயிர் தரிக்கச் செய்பவனுமான பெருமானை
கின்றவூர் நின்ற நித்திலம் தொற்றினை	{ திருக்கின்றவூர் லெழுந்தருளியிருக்கிற முத்துத்திரள் போன்றவனும்	சென்ற நாடி கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன்—	

* * *—தீயநாதத்தினால் காண்போல் மேனாணித்திருக்குமவன்; இமய மலையில் திருப்பிடுகி யென்றுத் திருப்பதியிலிருக்கு மிருப்பைக்காட்டி என்னை வரப்படுத்திக் கொண்டான்; இறைலோகத்துப் பலன்களாகிய சேஷதாபுதா கலாதாதிக்கையும் ஸ்வர்க்க லோகத்துப் பலன்களையும் விரும்புவார்க்கு அளிக்க வல்லவன்; இதற்கு உரப்பாக ஸ்வ சக்தியுட்கன்; தான் விரும்பின வ்யக்திகளைப் பாம்பதத்திலே கொண்டு வைக்க வல்லவன்; கையிலே திருவாழி கொண்டு விநாயகிக்குத் திறத்தினால் எதிரிகட்கு யமன் போன்றவன்; சிறந்த நீலமணி மயமான பரவதம்போன்ற வடிவவடிவையவன்; திருசின்றவூரிலே முத்துத் திரள் போலே தாபஹாமான வடிவகொண் டெழுந்தருளியிருப்பவன்; ஸ்பர்சத்தாலே பாமஸுகமளிக்கும் காற்றப்போலே விரும்பத் தகுந்தவன்; தண்ணீர்போலே உயிர்தரிப்பதற்கு ஹேதுவாயுள்ளவன்; ஆக இப்படிப்பட்ட பெருமானைத் திருக் கண்ணமங்கையிற் காணப்பெற்றே எனென்றாயிற்று.

இமயத்து ளேம்மீசனை=கிழ் முதற்பத்தில் இரண்டாந் திருமொழியில் மங் களாசாஸநஞ் சொப்பப்பெற்ற எம்பெருமான். ஆற்றல்—சக்தி. கூற்று—யமன். குருமாமணி=‘குரு’ என்னும் வடசொல் குரு எனத்திரிந்தது. ‘குருமாமணி’ யென்று ஸ்ரீ சௌஸ்தப மணியை வ்யவஹரிப்பது முண்டு; “குருமாமணிப் பூண் குலாவித்தகழந் திருமாந்” என்றார் பெரியாழ்வார்.

கூற்றினை, புனலை=பஞ்சபூதங்களுள் காற்றையும் நீரையும் சொன்னது மற்ற பூதங்களுக்கும் *உபலக்ஷணமாகி, பஞ்ச பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியா யிருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றாகையாம். (ரு)

துப்பனைத் தூங்கம்படச் சீறிய

தோன்றலைச் சுடர் வான்கலன் பெய்ததோர்

*செப்பினை *திருமங்கை மணாளனைத் தேவனைத்

திகழும் பலளத்தோளி

யோப்பனை* உலகேழினை யூழியை

ஆழியெந்திய கையனை அந்தணர்

கற்பினை * கழநீர்மலகும்வயல்

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே.

துப்பினை	ஸத்யஸங்கல்பனும்	திசுமும்	விளக்குகின்ற பகழங்களின்
அரங்கம்	{ குதிரைவடிவாய்க்ந்த அஸ்திரம்	பகழத்து ஒளி	{ ஒளியை ஒத்திருப்ப வனும்
பட	அழியும்படி	உலகு	{ ஏழலகங்கட்கும் . ஏழினை
சிறிய	சிறந்தகொண்ட	உலழியை	காலமாய் நிற்பவனும்
தோன்றலை	பெருமையிற்சிறந்தவனும்	ஆழி வந்திய	{ சக்கரமெந்திய திருக்கையை கையினை
சுடர் வான்	{ ஒளி பொருங்கிய சிறந்த கலன்		{ புடையவனும்
பெய்தது	{ ஆபரணங்களை டூட்டு கைப்பதற்கு உரிய	அந்தணர்	{ அந்தணர்களின் கல்விக்கு கற்பினை
ஒர் செப்பினை	{ ஒரு காண்டகம் போன்றவனும்		{ விஷயமாயிருப்பவனு மான எம்பிரானை
திருமங்கை	{ திருமகன் கொழுநனும்	கழுநீர் மலரும்	{ செங்கழுநீர்ப்பூக்கள் மலரப்பெற்ற வயல்களை
மணுளனை		வயல்	{ புடைத்தான
தேவனை	{ அத்திருமகளுடைய சேர்த் தியால் விளக்குபவனும்	கண்ணமங்கையுள்	கண்ணுகொண்டேன்—.

* * *—[துப்பன்.] துப்பு உடையவன் துப்பன் ; துப்பாவது நினைத்த படி செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளவல்ல ஸாமந்தியம் ; எம்பெருமானுடைய ஸத்யஸங்கல்பவத்தைச் சொன்னபடி. துரங்கம்—வடகொல் ; விசையாக நடப்ப தென்று குதிரைக்குக் காரணப்பெயர் கம்ஸகு லேவப்பட்ட அசுரர்களில் ஒருவனுன கேசி யென்பவன் குதிரை யுருவங் கொண்டு ஆயர்களுக்கெல்லாம் மிக்க பயங்கரனுய்த் கனைத்துக் கொண்டு சுன்னபிரான்மேற் பாய்ந்துவா, அப் பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற் கொடுத்த துத் தாக்கிப் பற்றினை யுதிர்ந்து உதட்டைப் பிளந்து அதுறுடம்பையும் இரு பிளவாக வகிர்ந்து தள்ளின னென்ற வரலாறு காண்க.

சுடர்வான் கலன்பெய்ததோர் செப்பினை=ஹரிமிக்க சிறந்த திருவாபரண மிட்டு வைக்கும் செப்பு என்னலாம் எம்பெருமான. “செங்கமலக் கழலில் சிறி திதழ்ப்பொல் விரலில் சேர்திகழாழிகளுங் கிண்கணியும் அரையில, தங்கிய பொன்வடமும் தான நன்மாதனையின் பூவொடு பொன்மணியும் மோதிரமும் சிறியும், மங்கல வைம்படையுந் தோள்வளையுங் குழையும் மகரமும் வாகரிகளும் சுட்டியும்” என்னுந் திருவாபரணங்கள் சீர்மை பெறுமிட மென்கை. அன் றியே, ‘சுடர்வான்கலன்’ என்று பிராட்டியாகிற திருவாபரணத்தைச் சொல் லிற்றாகவுமாம் ; இதற்கு விவரணம் ‘திருமங்கை மணுளனை’ என்றது. ‘தேவனை’ என்றதற்கு—“பிராட்டியுந் தானுமான சேர்த்தியிலே உண்டான ஒற்றுமஞ்ஞரும் பெய்துநிக் குழம்பும் மானிகைச் சாந்தின் காற்றழுமாய்க் கொண்டு திருமேனியில் புகர்தோன்ற கின்ற நிலை” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஆறாசிச் செய்த விபாக்கொன வாச்சியம் பாஸிக்கத்தற்கு.

அந்தணர் கற்பினை=‘கற்பு’ என்று நிதி நெறிக்கும் கல்விக்கும் பெயர்.

திருத்தனைத் திசைநான்முகன் தந்தையைத்

தேவதேவனை மூவரில் முன்னிய

விருத்தனை * விளங்குஞ் சுடர்ச்சோதியை

விண்ணை மண்ணினைக் கண்ணுதல் கூடிய

அருத்தனை * அரியைப் பரிசீரிய

வப்பனை அப்பி லாரமுலாய்நின்ற

கருத்தனை * களிவண்டறையும் பொழில்

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகோண்டேனே.

(எ)

திருத்தனை	{ எப்போதும் பூர்ணத்ருப்தி புன்னவனும்		
திசை நான்முகன் தந்தையை	{ சதுர்முகப் பற்றமாவுக்கு ஐகனும்	அரியை	{ மறியென்னுந் திருநாம முடையவனும்
தேவதேவனை	தேவாதி தேவனும்	பரிசீரிய அப்பனை	{ குதிரையாய்வந்த அஸுரனைக் கீழித்த உபகாரகனும்
மூவரில்	{ ('அரிஅயன் அரன்' என்ற சொல்லப்படுகிற) முற்றும் திருக்களுள்		
முன்னிய	முற்பட்டிருக்கிற		
விருத்தனை	தலைவனும்	அப்பில் ஆர் அழல் ஆய் சென்ற கருத்தனை	{ நீரிவன்ன பாடபாக்கியானது ஐலமெல்லாம் தன்னிடத்தே வந்து சுடறம்படியிருக்குமா போலே ஸகலபதார்த் தங்களும் தன்னிடத்தே வந்து லயிக்கும்படியிருக் கிற முழுமுதற்கர்த்தாவு மான எம்பெருமானே
விளங்கும் சுடர் சோதியை	{ விளக்குகின்ற தேஜோராகி மடமான நிவ்யமங்களை விக்காஹத்தை புடையவனும்		
விண்ணை	{ மேலுலகங்கட்கு நியாமகனும்	களி உண்டு அறையும் பொழில்	{ களித்த வண்டுகள் இசை பாடுஞ் சோலைகளை புடைய
மண்ணினை	மண்ணுலகுக்கு நியாமகனும்		
கண்ணுதல் கூடிய அருத்தனை	{ நெற்றிக்கண்ணினுள் சிவன் கூடப்பெற்ற (தனது திருமேனியிற்) பாதி பாகத்தைபுடையவனும்	கண்ணமங்கையுள், கண்டுகொண்டேன்—.	

* * *—'ஆழி' என்னும் வடநொல் 'திருத்தன்' எனத் திரிந்தது. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாகையாலே எப்போதும் திருப்தியையுடையவன் என்ற படி. திசை நான்முகன் தந்தையை = இவ்வருகுண்டான உலகங்களைப் படைப் பதற்காகப் பிரானைத் தோன்றுவித்தவ னென்கை. 'திசைமுகன்' என்றாவது 'நான்முகன்' என்றாவது பிரயோகிக்கவேண்டியிருக்க, 'திசை நான்முகன்' என்றது தமிழ் வாய்த்து. 'ஆழி' என்னும் வடநொல் விருத்தன் எனத் திரிந்தது.

கண்ணுதல் கூடியவிருத்தன் = துதல்—நெற்றி; நெற்றியிற் கண்ணை

புடையவன் ருதான் ; அவன் கூடிய சுய-ஹாமத்தை புடையவன். அரி—தூரி.
பரி—குதிரை ; கேசி யென்னு மசுரன்.

அப்பில் ஆரமுலாய் நின்ற—அப்பு—ஜலம் ; (வடசொல்.) ஜலத்திலுள்ள
ஆரமுல்—படபாக்கி ; அது ஜலாம்சமெல்லாம் தன்னிடத்திலே வந்து சுவடும்
படி யிருக்குமாபோலே ஸகல பதார்த்தங்களும் தன் பக்காலிலே வந்து ஸயிக்கும்
படி யிருக்கிறவன் என்கை. ‘கத-ஹ’ என்னும் வட சொல் ‘கருத்தன்’ எனத்
திரிந்தது. (எ)

வெஞ்சினக்களிறறை விளங்காய்வீழக்
கன்று வீசிய வீசனை * பேய்மகள்
துஞ்ச நஞ்சு சுவைத்துண்ட தோன்றலைத்
தோன்றல் வாளரக்கன் கேடத் தோன்றிய
நஞ்சினை * அமுதத்தினை நாதனை
நச்சுவாருச்சிமேல் நிற்கும் நம்பியை *
கஞ்சனைத்துஞ்ச வஞ்சித்த வஞ்சனைக்
கண்ணமங்கையுட் கண்கோண்டேனே. (அ)

வெம் சினம் களிறை	{ கொடிய கோபத்தையுடைய மதயானை போன்ற வனும்	தோன்றல் வான் அரக்கன் கேட	{ (இலங்கைக்கு) அரசனும் வாட்படையையுடைய ஞான இராகுணன் மானும்படி
விளங்காய் வீழ	{ (அஸுரானுவேசித்த) வினா மரத்தின் காய்கள் உதிர்ந்து விழும்படி	தோன்றிய	திருவவதரித்த
கன்று	{ (அஸுரானுவொரு) கன்றை	நஞ்சினை	விஷம்போன்றவனும்,
வீசிய	தூக்கியெறிந்த	அமுதத்தினை	{ (அன்பர்க்கு) ஆரா வமுதமாயிருப்பவனும்
நசுனை	ஸ்வாமியும்	நாதனை	ஸ்வசேஷியாயிருப்பவனும்
பேய் மகள்	{ (பூதனைபென்னும்) பேய்ச்சியானவன்	நச்சுவார் உச்சி மேல் நிற்கும் நம்பியை	{ தன்னை ஆசைப்படுமவர் களின் தலைமீது நிற்கின்ற பிரியுன்னனும்
துஞ்ச	முடியும்படி	கஞ்சனை	{ கம்ஸன்முடியும்படி துஞ்ச வஞ்சித்த வஞ்சனை
நஞ்சு	{ (அவனதுமூலையில் தடவி யிருந்த) விஷத்தை		{ அவனைவஞ்சித்த வஞ்சகனுமான பெருமானை
சுவைத்து உண்ட	{ ருசிபார்த்த (உயிருடன்) கவர்த்த		
தோன்றலை	இனமகனும்,		கண்ணமங்கையுள் கண்டு கொண்டேன்—

* * *—வெஞ்சினக் களிறறை—மிக்க கோபங்கொண்ட மதயானை
போன்றவன் எம்பெருமான் என்கிறார் ; அடியவர்கள் பக்கல் எம்பெருமானுக்கு
அதுக்காறும் இருக்கவேண்டியது போல, எதிரிகள் பேரில் கிங்காறும் இருக்க
வேண்டியதும் ஆவச்யகமாதலால் அதனை அதுஸந்திக்கிறபடி. ஆச்சரித விரோதி
கள் திறத்தில் வெஞ்சினக்களிறு போன்றவனென்க.

[விளங்காய் இப்பாதி.] முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக்களைவது போல, வந்தவாஸாஸின் கொண்டு வந்தாஸான்மேல் வீசி யெறிந்து இருவகையும் வந்து நீய முடிந்தவன்; பூதனையானவன் மாளுப்படி அவளுடைய முலைத் தடத்து உன்னை உறிந்திழுண்ட மதலை; நாளை அசனென்று மாப்பு, தெறித் திடித்த இப்பவனாறுத் திறம்போல் தோன்றினவன்; கிரிஷ்ணைழ்வான் போல்வந்த அழகப்பரிசுப்பவன்; தன்னை கிருப்பு மண்புக்குச் சென்றிக்கு மலிந்த பூவாயிருப்பவன்; சம்ஸறுடைய தீப புத்தியை அவன்மன் னெனே போக்கி, மககாதாபோடு ரெவ்வையறிபப் பரிமாறுமவன்; ஆக இப்படிப் பட்டவனைத் திருக்கண்ணாமங்கைகிற கண்டே நென்றாராயிற்று.

தோன்றல்—சுமரின்னையும் பெருகியனும். ‘நச்சவாருச்சிமேல்’ என்ற விடத்து உச்சியைச் சொன்னது மற்றும் அவயவங்களைல்லாவற்றிற்கும் உபலக்தனாம்; நிருவாய்மொழியில் (1-9) “இவையுமவையு முகையும்” என்ற நிருவாய்மொழியில் “என்னுடைச் சூழலுளானே—என்னருகலிலானே—என் னென்கலையானே—என்னெஞ்சினுளானே—என்னுடைத் தோளினையானே—என் னுடை நாளினுளானே—என் சுண்ணி னுளானே—என் நெற்றியுளானே—என் னுச்சியுளானே” என்றவைகாண்க. (அ)

பண்ணினைப் பண்ணில்நின்றதோர் பான்மையைப்

பாலுள்ளெய்யினை மாலுருவாய்நின்ற

விண்ணினை * விளங்குஞ்சுடர்ச் சோதியை

வேள்வியை விளக்கின் னொளிதன்னை *

மண்ணினை மலையை யலைநீரினை

மாலேமாமதியை மறையோர்தங்கள்

கண்ணினை * கண்களாரளவுமின்று

கண்ணமங்கையுட் கண்ணகோண்டேனே.

(க)

பண்ணினை	{ விளக்கிதம்போல் நீளியனாகவனும்	விளக்கின் ஒளி தன்னை	{ விளக்கொளிபோலே ஸ்வயம் ப்ரகாசனும்
பண்ணில் கிடைத்து பான்மையை	{ அந்த அங்கிதத்தின் ஸார மான தன்மைபோன்ற தன்மையையுடையவனும்	மண்ணினை	{ பூரிபோலே எல்லா வற்றையும் பொறுத் திருப்பவனும்
பாலுள் செய்யினை	{ பாலினுள்ளே செய் மறைந் திருப்பது போல எங்கும் மறைந்ததை மறைவனும்	மலையை	{ மலைபோல் ஒருவராலும் சுதாசக்க கொண்ணாதவனும்
மால் உரு ஆய் கின்ற விண்ணினை	{ மிக்க பாப்பையுடைத்தான கீத்ய விபூதிக்கு நாதனும்	அலை நீரினை	{ தண்ணீர்போலே வேண்டு மிடங்களுக்கு வருவித்த கொள்ளவுரியவனும்
விளக்கம் சுடர் சோதியை	{ விளக்கிதின்ற பாஞ்சொதி மயமான திருமேனியை யுடையவனும்	மாலு	{ அடியவரிடத்த வியாமோற்றமே வடிவு கொண்டிருப்பவனும்
மேல்வியை	யாகவல்லவாயும்		

மா மதியை	{ சிறந்த புத்தியை யளிப்பவனும்	கண்ணன்	{ கண்ணன் திருப்பதி ஆனாலும்
மறையோர்	{ வைதிகர்களுக்குக் கண்	நின்ற	{ பெறுமானமும் தீவிர
தங்கள்	{ போன்றிருப்பவனுமான		
கண்ணனை	{ பெருமானை		

கண்ணமங்கைபுன் கண்டு கொண்டேன்—.

***—பண்ணினை—“வஸுவெஃதி ஸிஸுவெஃதி வெதி தாநாஸம்
மணீ—பகர் வேத்தி சிகர் வேத்தி வேத்தி காகாஸம் பணி” [ஸங்கீதத்
ததின் இனிமைசப நாற்கால் விலங்கு அறியும், துறக்கை அறியும், பாம்பு அற
யும்] என்கிறபடியே பண் அனைவர்க்கும் ஸ்பந்தஹையமாயிருப்பது போல எம்
பெருமானும் விரும்பத்தக்கவன் என்றபடி. [பண்ணில் நின்றதோர் பான்
மையை] ‘பண்ணினை’ என்று கீழர் சொன்னதன் கருத்தே இதற்குமாயினும்
எம்பெருமானுடைய போக்யதைபைப் பன்னியுரைக்கிறபடி. இதில் புதர்த்தி
தோஷம் புகாது.

[பாலுள் நெய்யினை.] 1 “கறந்த பாலுள் நெய்யேபோல் இவற்றுளொங் தும்.”
என்கிறபடியே பாலினுள்ளே உறைந்திருக்கும் நெய்யேபோலே * கறந்த சிவிடக்
தொறுமிடந்திகழ் பொருடொறுங் கார்த்தெங்கும் பரந்துளன் என்கை. [மாலுரு
வாய் நின்ற விண்ணினை.] சித்ய விபூதி சிர்வாஹகனுயிருக்குமவனென்கை.
‘மாலுருவாய் நின்ற’ என்றது விண்ணுக்கு விசேஷணம்; பாம்புதமானது
தீரிபாத்திபூதி யென்னப்படும்; “வாஹோஸுவிஸூஹதிதாநி சிவாஹஸூ
ஸுதகந்திவி.” என்கிற புருஷஸூகத்ததன்படியே இந்த விபூதியில் எல்லா
பூதங்களும் இவனுக்கு நாலத்தொன்று என்னும்படி அற்பமாயிருக்கும்; பாமா
காசத்தில் அவனுடைய சித்யமான விபூதி தீரிபாத் என்னும்படி மும்மடங்கா
யிருக்கும்; ஆக இந்தப் பரப்பைத் தெரிவிக்கும் இவ்விசேஷணம். [விளங்கும்
கடர்ச் சோதியை.] அங்கே அளவற்ற தேஜோரூபமான தீர்பமங்கள் ஊர்
ஹத்தையுடையனப் நிற்பவன். [வேள்வியை.] பற்றுஸ்வரூபி; ஸகல கருமங்
களாலும் ஆரதிக்கப்படுமவ னென்றவாறு. [விளக்கினொளிதன்னை.] விளக்
கொளியானது தன்னைத்தானே பிரகாசிப்பித்துக் கொண்டு பிறவற்றையும் பிர
காசப்படுத்துமா போலே ஸ்வபர பிரகாசகன்.

[மண்ணினை.] பூமியானது ‘ஸ்வம்ஸஹ’ என்ற பெயர்க்கு ஏற்ப எல்லா
வற்றையும் பொறுத்திருப்பது போல, செய்தார் செய்த குற்றங்களை பெல்லாம்
பொறுப்பவனென்கை.

[மலையை.] இப்படிப்பட்ட தன் ஸ்வபாவம் ஒருவரால் சிபிப்பிக்கொண்
டானமே உறுதிகொண்டிருப்பவ னென்கை. [அலைநீரினை.] பன்னான விடங்க
ளிலே பாடியுமே தண்ணீர்; குஹப்பெருமான், கிதூர், மாலகாரி போன்ற
டத்தும் பாடித்தண்ணீர் எம்பெருமான். [மால்.] அன்பிட்டதில் மாலா
மோஹமே வடிவாயிருப்பவன்.

[மாமதியை.] “ஐயாதி வாழியொழும் தம் பெந லோலுவயர்ணி தெ = ததாபிபுத்தியோகம்தம் பேந மாமுபயாந்திதே” என்று நிகையில் தானேசோதி வாய்திறந் தருளிச்செய்தபடியே, தன்னைப் பெறுதற் குறுப்பான கிறந்த புத்தியைத் தந்தருள்பவனென்கை; மதி—புத்தி; வடசொல். [மறையோர் தங்கள் கண்ணினே.] வைதிகர்களுடைய கண் வேறெங்கும் பட்டி புகாமல் தன்னையே இலக்காகக் கொண்டிருக்கும்படி எப்போதும் அவர்களது கண்ணைவிட்டுப் பிரியாதவனென்றவாறு. இப்படிப்பட்ட பெருமானைக் கண்ணுரக்கண்டு கொண்டுடன் கண்ணமங்கையி லென்கிறார். (க)

கண்ணமங்கையுட் கண்ணுகோண்டேனென்று
காதலாற் கலிகன்றி யுரைசெய்த *
வண்ணவொண்டமி மோன்பதோ டொன்றிவை
வல்லராயுரைப்பார் மதியந்தவழ் *
விண்ணில் விண்ணவராய் மகிழ்வெய்துவார்
மெய்ம்மைசொல்லில் வேண்டங்கமொன்றேந்திய
கண்ண! * நிற்றனக்குங் குறிப்பாகில்
கற்கலாங் கலியின்பொருள்தானே.

(க)

கலிகன்றி திரு மங்கையாழ்வார்
கண்ணமங்கை யுள் கண்டு { திருக்கண்ண மங்கையில்
கொண்டேன் { (எம்பெருமானே)
என்று { வேலிக்கப்பெற்றேன் } என்று
காதலால் { அன்புடனருளிச்செய்த
உரை செய்த }
உண்ணம் { இசையையுடைத்தாய்
ஒன் தமிழ் { அழகியதான இத்தமிழ்ப்
ஒன்பதோடு { பாசரங்கள் பத்தையும்
ஒன்று இவை }
வல்லர் ஆய் { கிபுணராய்ச்
உரைப்பார் { சொல்லுமவர்கள்
மதியம் தவழ் { சந்திரன் தவழப்பெற்ற
விண்ணில் { மேலுலகங்களில்
(சென்று)

விண்ணவர் ஆய் } தேவர்களாகி
மகிழ்வு எய்துவர் { (போகங்களை யறுபவித்து)
மெய்ம்மை சொல்லில் { ஆந்தமகைடவர்கள்;
உண்மையாகச் சொல்லப் புகுந்தால்,
வெண் சங்கம் { வெண்ணிறமாய் விலகா
ஒன்று வந்திய { மான ஸ்ரீபாஞ்ச
கண்ண { ஜந்யத்தைத் தரித்துள்ள
பெருமானே!
குறிப்பு ஆகில் திருவுள்ளமாயின்
கலியின் { இப்பாசரங்களின்
பொருள் { பொருள்.
நின் தனக்கும் { (ஸர்வஜ்ஞனை) உனக்கும்
கற்கலாம் { கேட்டுணரத்தக்கதாகும்.

* * *—நலமந்த மில்லாதோர் நாடாகிய திருநாட்டிற்கு சென்று காண வேண்டிய பரம புருஷனை இந்நிலத்தில்தானே திருக்கண்ணமங்கையில் காணப் பெற்றேனென்று அபிதிவேசத்தோடே ஆழ்வாரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை கன்கு ஓதிபுணருமவர்கள் விண்ணுலகத்தில் தேவர்களாய் விளங்கி மகிழ்வுர்கள் என்று பயனுரைத்து, அவ்வளவோடே தலைக்கட்ட மாட்டாமல் எம் பெருமானை நோக்கி ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்கிறார் சுற்றடியில்; எம்பெரு

மாணே ! உனக்கும் இதிலே ஆதாமுண்டாகல் எனக்கு சிஷ்யனுயிருந்து கற்க வேண்டுங்காண் என்கிறார். இத்திருமொழியின் இனிமையைக் கண்டவாதே எம் பெருமான்முனும் “கலயாமி கலித்வம்ஸம்” என்று தனிபன் தொடங்கி அது ஸந்தித்து அதிகரிக்கப் புகுவன் என்று காட்டினவாறு. அவ்வளவு சீரிய பொருள் குடிசொண்டதாம் இத்திருமொழி. சொல்லின்பமும் பொருளின்பமும் எம்பெருமானையும் வணங்கப்பண்ணு மென்க.

“ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனென்று இயமார்திருந்தால் போகாது; என்பாடே அதிகரிக்கில் அறியலாம்” என்றும், “ஒரு வலிஷ்டன்பாடே ஸாந்திபிபாடே தாமுரின்று அதிகரிக்கக்கடவ அவனுக்குத் திருமங்கையாழ்வார்பாடே அதிகரிக்கை தாழ்வோ?” என்றுமுன்ன வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அறியத்தக்கன. ராமாவதாரத்தில் வலிஷ்ட சிஷ்யனென்றும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸாந்திபிதி சிஷ்யனென்றும் பேர் பெற்ற பெருமானுக்கு அர்ச்சாவதாரத்தில் பாசால் சிஷ்யனென்று பெயர் பெறுகை பெருமையே யாமென்கை.

ஈற்றடியில் ‘நீ கற்கலாம்’ என்றும் பாடமுண்டு. (கௌ)

அடிவரவு:—பெரு, மெய், எங்கள், பேய், ஏற்றின், தப்பன், திருத்தன், வெஞ்சினம் பண், கண்ண மங்கை, சிலை.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
தீவ்யப்ரபந்த தீவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரிய திருமொழி
ஏழாம்பத்து முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :
அழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்திருளியி
பெரிய திருமொழியில்,

எட்டாம்பத்து—முதல் திருமொழி,
சிலையிலங்குபொன்னைழி.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

உரையவதாரிகை:—சுழத்திருமொழியில், எம்பெருமான் தன்னுடைய படி
களை யெல்லாம் ஆழ்வார்க்கு விளங்கக் காட்டிக்கொடுக்க, இனிய பாசாங்களாலே
வாயாப்பேசு உதுபளித்தார்; இப்படிப்பட்ட மஹாபுருஷனோடே ஸம்ச்சேஷிக்க
வேணுமென்று ஆசைகளாந்தது; ஆசைப்பட்டபடியே பாத்நய ஸம்ச்சேஷம்
கிடைக்கப்பெறுமபாலே தளர்ந்து தம் சிலைமமாறிப் பிராட்டமதையை
யடைந்து அதுகன்னிலும் தன்வாயாலே பேரமாட்டாதே திருத்தாயார்வாயாலே
பேசவேண்டுமபடியான சிலைமை நேர்ந்தமை இத்திருமொழியில் வெளிபா
கின்றது.

பாகாலநாயகிபாகிய பெண்மகன் பலவற்றையும் சொல்லி வாய்வெருவுகிற
படிபைக் கண்ட திருத்தாயார் 'இப்போது இவளுடைய பேச்சுக்களின் ஸந்தி
வேசத்தை ஆராயுமளவில் இவள் பாத்வத்திலே சுடுபட்டிருக்கமாட்டாள்;
விபவாவதாரங்களிலும் சுடுபட்டிருக்கமாட்டாள்; வ்யுஹருபத்தையாகிலும்
அந்தர்பாயித்வத்தையாகிலும் சந்தித்திருக்கவேமாட்டாள்; அச்சாவதாங்
களில் வைத்துக்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானளவில்தான் சுடு
பட்டவளா யிருக்கவேணும்; இல்லையாகில் இப்படிப்பட்ட வாய்வெருவுதல்
இவளுக்குண்டாகப்பெறுது' என்று நெஞ்சிற்கொண்டு,—வினவவந்தவர்களை
நோக்கி 'இப்பெண்பிள்ளையின் பேச்சுக்கள் இங்ஙனையிருக்கையாலே இவள்
கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டவளா யிருக்கவேணும்பாலே' என்று சொல்லு
கிற அடைவாக இத்திருமொழி அருளிச்செய்யப்படுகிறது.

பெண்மகனின் சிலைமைபக்கண்ட திருத்தாயார் 'இவள் கண்ணபுரத்தம்
மானைக் கண்டாளாகவேணும்' என்று நெறிக்குகொண்டது எங்ஙனே? என்கிற
சங்கை சீங்குமாறு பெரியவாசாரியரின் விபாக்யோனத்தில் ஓர் ஐதீத்ய
மருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது காணீர்;—

“ராஜேந்தா சோழவிலே ஒரு ப்ராஹ்மணன்மகன் புத்த (வஹு) சோடே ஸம்பாத்யமுண்டாய்ப் பூணூலையும் குடுமியையும் அறுத்துப் பொகட்டான் ; கூத்தாழ்வான் அங்கே நடந்தவளவிலே கொய்ஞ்ஞாபவிதங்களைத் தரித்துக் கொண்டுவந்து புகுந்தான் ; பிதாவானவன் ‘கூத்தாழ்வானைச் சந்தித் தாயோ?’ என்று கேட்டான். பிறம்புள்ளார் ‘நீ இதறிந்தபடி எங்ஙனே?’ என்று கேட்க, ‘ஆழ்வான் ஸந்திதரில் தமோஹிஹிதரும் ஸத்வஸ்தாவார்கள்காண்’ என்றான்” என்று.

(அதாவது—) ராஜேந்தாசோழனென்னுமூரிலே ஒரு ப்ராஹ்மணகுமாரன் பெளத்தருடைய ஸஹவாஸத்தாலே மதிக்கெட்டுத் தன் பூணூலை அறுத்தெறிந்தும் குடுமியைச் சிறைத்தொழித்தும் வ்ராத்தபனாப்த் திரிந்துகொண்டிருந்தான் ; இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் அவ்வுக்குக் கூத்தாழ்வான் எழுந்தருளினார். அந்த ப்ராஹ்மணகுமாரனுக்கு ஆழ்வான் ஏதாவது ஹிதோபதேசம் செய்தருளினவோ இல்லையோ தெரியாது ; ஆழ்வான் அவ்வுக்கு எழுந்தருளினவனலே தெரியும். அவன் அப்போதே முன்போல ப்ராஹ்மண லக்ஷணங்களுடன் வீட்டுக்குவந்து சேர்ந்தான் ; அவனைக்கண்ட அவனது தகப்பனார் ‘பிள்ளாய்! கூத்தாழ்வானோடு சந்திக்கப்பெற்றாயோ?’ என்று கேட்க, அங்கிருந்த சிலர் இதைக்கேட்டு, உண்மையில் ஆழ்வானுடைய அருளாலேயே இவன் திருந்தினான் என்பதை அவர்கள் மாத்திரம் நன்கு அறிந்தவர்களாகையாலே இந்த மருமத்தை இவர் எங்ஙனே தெரிந்துகொண்டார் என வியந்து ‘நீர் இதை எப்படி தெரிந்துகொண்டார்?’ என்று கேட்க, ‘ஆழ்வானுடைய ஸந்திதாநத்தில் தாமஸர்களும் ஸாத்விகர்களாய்த் திருந்துவது வழக்கமன்றோ? நெடுநாளாகத் தாமஸனாய்க் கெட்டுப்போனவிவன் இன்று ஸாத்விகபுத்தியுண்டாகித் திருத்தினனென்றால் ஆழ்வானோடே இவன் ஸந்தித்திருக்கவேணுமென்று தோன்றிற்று’ என்றாராம் அவனது தகப்பனார்.

அதுபோல, இத்தனைநாளாயில்லாமல் இன்று விலக்ஷணமாகவுண்டான இப்பெண்பிள்ளையின் கலைமையைக்கண்டால் இவன் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானைக் காணப்பெற்றவளாயிருத்தல் வேண்டும் ; அப்பெருமானுக்கே இப்பாடு படுத்தவல்ல சக்தியுண்டு—என்று பாகாலநாயகியின் திருத்தாயார் அறுதியிட்டன டென்கை.

இதனால், திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானுடைய வலைக்ஷண்யமும் ஆழ்வானுடைய இப்போதையகலைமையின் வலைக்ஷண்யமும் தெரிவிக்கப்பட்டவாரும்.

சிலையிலங்கு பொன்னாழி திண்படை தண்டொண்சங்க மேன்கின்றளால் *
மலையிலங்கு தோளநான்கே மற்றவனுக்கேற்றேகா ணென்கின்றளால் *
முலையிலங்கு பூம்பயலை முன்போடவன்போடி யிருக்கின்றளால் *
கலையிலங்கு மொழியாளர் கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள்கோலோ? (க)

(எனது பெண்பிள்ளையானவள்)

சிலை 'சாங்கவில' (என்றும்)

இலங்கு பொன்னாழி { விளங்குகின்றதும்
விரும்பத்தக்கதுமான
திருவாழி' (என்றும்)

திண்படை { 'வலிமைபொருந்திய
வாட்படை' (என்றும்)

தண்டு 'கதை' (என்றும்)

ஒண் சங்கம் { 'அழகிய சங்கு' என்றும்
என்கின்றாள் { சொல்லா மின்றாள்,

ஆல்! இஃது என்னோ!

மற்ற இன்னமும்

அவனுக்கு 'அப்பெருமானுக்கு

மலை இலங்கு மலைபோல் விளங்குகின்ற

நான்கு தோளே } நான்கு திருத்தோள்களும்

என்றே காண் { உப்படி அழகாயிருக்கின்றன
பார்

என்கின்றாள் { என்ம சொல்லுகிறாள்;

முலை இலங்கு முலையில் விளங்குகின்ற

பூ பயிலை அழகிய பசிலேற்றமானது

முன்பு ஓட முன்னேசென்று வழிகாட்ட

அன்பு நடி { அன்பு பின்செல்லப்

இருக்கின்றாள் { பெற்றிருக்கின்றாள்;

கலை இலங்கு { சாஸ்தாப்பயிற்சி விளங்கு

மொழி ஆள் { கின்ற உயர்ப்பேச்சை

யுடையவர்கள் வாழ்கிற

கண்ணபூர்த்தி { திருக்கண்ணபூர்த்தி வெழும்

தருளியிருக்கிற

அம்மாளை செளரிப்பெருமாளை

கண்டான் { கேலவிக்கப்பெற்றோளோ!

கொல் ஓ

[இவ்வையாழில் இப்படிப்பட்ட நிலைமை
இவளுக்கு எப்படி உண்டாகும்!]

* * *—தன் பெண்மகள் சொன்னவார்த்தைகள் தனக்கு மிகவும் ரஸித்
திருந்தபடியாலே அவற்றைத் தன்வாயாலும் பேசியதுபவிக்கிறாள் திருத்தாய்.

என்மகளானவள் எம்பெருமானுடைய திவ்யபூஷணங்களைக் கண்டுகொண்டு
அவற்றையே வாய்வெறுவாளுகின்றாள்; சிலை என்கிறாள்; இலங்கு பொன்னாழி என்
கிறாள்; திண்படை என்கிறாள்; தண்டு என்கிறாள்; சங்கு என்கிறாள்; அவ
னுக்கு மலைபோன்ற நான்கு திருத்தோள்களுண்டு என்கிறாள்; அவற்றின்
அழகை என் சொல்வேனென்கிறாள்; நாயகன் விஷயத்தில் அன்பு உண்டான
பின்பு முலையிற் பசிலேறும் தோன்றுவது இயல்பு; இவள் அங்ஙனன்றிக்கே
முந்தாறு முன்னம் பசிலேறிமுண்டாகவும் பின்பு அன்புவிளையவும் பெற்றிருக்
கின்றாள்; இப்படிப்பட்ட இவளது தன்மையை நோக்குமளவில் இவள் கண்ண
பூர்த்தி தெம்பெருமானைக் கண்டவளாயிருக்கவேணும்போலே—என்றாறியிற்று.

முதலடியில் எம்பெருமானுடைய பஞ்சாபுதங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன;
சங்கு சக்கரம் வில் வாள் தண்டு என்பவை எம்பெருமானுக்கு ஆபுதங்களா
யிருப்பதுதவிர ஆபரணங்களாகவு மிருக்கும். எம்பெருமானைக்கொண்டு விரோதி
கிரஸகம் பண்ணுவித்துக்கொள்ள விரும்புமவர்களே அவற்றை ஆபுதங்களாக
அதஸந்திப்பார்கள்; அவனைக்கொண்டு ஒருகாரியங் கொள்ளுகையிற் றியே அவ
னுக்குப் பல்லாண்டுபாடுகையே புருஷார்த்தமா யிருக்குமாழ்வார் அவற்றை
ஆபரணமாகவே அதஸந்திப்பாரென்க.

இலங்குபொன்னாழி = மேகத்திலே மின்னல் மின்னரினற்போலே கரிய திரு
மேனிக்குப் பரபாகமாய்க் கொண்டு விளங்குகின்ற திருவாழியென்கை. " திண்
படை " என்றது நந்தகமென்னும் வாட்படையைச் சொன்னபடி. படை—ஆபுதக்

1002 பெரிய திருமொழி அ-பத்து. க-திரு. சிலையிலங்குபோன்னாழி.

கட்டுப்பாடு வாய்ப்பெயரும் வாழ்க்கைச் சிறப்புப் பெயருமாம். தண்டு-நென்மோதிக்
மென்றும் மறை. ஒண்ணங்கம்=1. “சருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூநாறுமோ,
திருப்பவளர் தொல்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ? மருப்பொசித்த மாதவன்
றன் வாய்ப்பெயரும் காற்றும், விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன் சொல்லாழி
வெல்லங்க!” என்றும், 2. “உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம்,
கண்படை சொல்லில் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே” என்றும் பேசும்படி.
யான சிறப்புவாய்த சங்கு என்றபடி.

இரண்டாமடியில், எற்றேகாண்—ஆச்சரியம் தோற்றம் சொல்லுகிறபடி.

இது மகன்வார்த்தையைத் தாய் அறவதிக்கிறதாகவுமாம்; அன்றி, மகன்
வார்த்தைக்கு ஆச்சரியப்பட்டுத் தாய் சொல்லுகிறதாகவுமாம். தாய்வார்த்தை
யாகக்கொள்ளில் ‘என்னென்றால்’ என்றதற்குப் பிறகு ‘எற்றேகாண்’
என்றதை யோஜித்துக் கொள்ளவேணும்.

முலையிலங்கு பூம் பயலை முன்போட அன்போடியிருக்கின்றான் =நாயகனைப்
பிரிந்த வருத்தத்தினால் முலைத்தடத்தில் தோன்றும் நிறவேறுபாடு ‘பசலை’
என்றும் ‘பயலை’ என்றும் சொல்லப்படும்; அதாவது தேமல் போன்ற வைவர்
ணியம். முதலில் நாயகனிடத்து அன்பு உண்டாக, அதனால் கலவி நேர்ந்து,
கலவிக்குப் பின்பு பிரிவு வந்தே திருமாதலால் அப்பிரிவினால் பயலை உண்டாக
வேண்டியது முறைமையாயிருக்க, பயலை முன்பு ஓடவும் பிறகு அன்பு ஓடவும்
பெற்றதாக இங்குச் சொல்லப்படுகின்றதே, இஃது என்னென்னில்; இதற்கு
இப்பாட்டு வகையாக ஸமாதானம் கூறலாம்; தாய் மகனை நோக்கும்போது முன்
னம் முலையிலங்கு பூம் பயலையைக் கண்டாள்; பிறகு எம்பெருமானிடத்தில்
அவளுக்குண்டான அன்பை அறிந்தாள்; ஆகையாலே, தான் கண்ட க்ரமப்
படியே பேசுகிறாள் என்பது ஒன்று. மற்ற விஷயங்களைப்போலல்லாமல் பக
வத் விஷயம் விலகணமாகையாலே, அவ்விஷயத்திலுண்டாகும் அன்பின் காரிய
மும் விலகணமாயிருக்கு மாதலால் முன்னம் பயலை நிறத்தைபுண்டாக்கிப் பின்பு
அன்பை புண்டாக்கிற்று என்று ஒருவகை அதிகயோக்திபாகச் சொல்லப்படு
கிறது என்பது மற்றொன்று. 3. “முந்திவானம் மழை பொழிய மூவாவுருவின்
மறையார், அந்தி மூன்று மனலோம்பும்” என்றாப்போலே கொள்க.

ஆக இப்படிப்பட்ட இவளது நிலைமைகளை நோக்குங்கால் இவள் கண்ண
புரத்தம்மாளைக் கண்டாள்வென வெனுமென்று ஈற்றடியால் தலைக்கட்டுகிறபடி.
சிலையிலங்கு மொழியாளர் = திருக்கண்ணபுரத்திலுள்ளாருடைய வெறும் வாய்ப்
பேச்சுக்களிலும் சாஸ்திரம் விளங்குமாம்; அதாவது—அவர்கள் சாஸ்திர விஷய
மாகப் பேசுகையன்றியே ‘உண்ண உடுக்க’ என்று உலக வார்த்தைகள் பேசி
னாலும் அவற்றிலும் அவர்களுடைய பாண்டித்தியம் கண்டுகொள்ளலா யிருக்கு

1. காச்சியார் திருமொழி 7-1.

2. காச்சியார் திருமொழி 7-8.

3. பெரியதிருமொழி 7-5-1.

மென்னை. அறிவு தீர்ந்திருப்பார் எது பேசினாலும் சாஸ்தார்த்தங்கள் பெருகுமிதே. (க)

சேருவரைமுன் னுசறுத்த சிலையன்றோ கைத்தலத்த தேன்கின்றளால் *
பொருவரைமுன் பேர்தோலைத்த போன்னுழி மற்றொருகையென்கின்றளால் *
ஒருவரையும் நின்னோப்பா ரோப்பிலாவென்னப்பா! வென்கின்றளால் *
கருவரைபோல் நின்றானைக் கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள்கோலோ? (உ)

முன் முன்னம்
செருவரை போர்வீரர்களை
ஆச சீக்கிரமாக
அறுத்த தொலைத்த
சிலை அன்றோ சாங்க வில்லன்றோ
கைத்தலத்தது திருக்கையிலுள்ளது
என்கின்றான் என்று சொல்லுகிறான்;
மற்றொரு கை மற்றொரு திருக்கையிலே,
முன் முன்பொருகால்
பொரு வரை { (நெறோடு கூடிப்) போர்
செய்த மலைகளை
போர் புத்தத்தில்
தொலைத்த பங்கமடைவித்த

பொன் ஆழி { அழகிய திருச்சக்கரம்
(உள்ளது)
என்கின்றான் ஆல்—;
ஒப்பு ஒத்திருக்கும் விஷயத்தில்
நின் ஒப்பார் { உன்னோடொத்தவர்கள்
ஒருவரையும் { ஒருவருமில்லாதிருக்கப்
இலா பெற்ற
என் அப்பா என் னாயனே!
என்கின்றான் ஆல்—;
ஒரு வரை { அஞ்சனமலைபோல்
போல் { கிற்பவனான
கின்றானே
கண்ணபுரத்த அம்மாளை கண்டான்
கோலோ—.

* * *—[சேருவரையித்யாதி.] ஆசைப்பட்டானை உகந்து அணைப்பதே எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவமாயிருக்கவும் மிக்க ஆசை கொண்டாராதிறநம்மை இப்படி அவன் உபேஷித்திருப்பதற்கு என்ன றேறுது? நன் காதலியான மைதிலியைப் பிரிந்திருக்கையில் கலவிக்கு விரோதியாயிருந்தவற்றை யொழிந்து அவளை அணைந்து கொண்டவனன்றோ அவன்; அப்படியே கம்முடைய கலவிக்கும் ஏதாவது விரோதியுண்டாகில் அதனைத் தொலைத்து வந்து அணைவதற்கு உபபான உபகாரணம் அவனிடம் இல்லையோ? எத்தனை போர்வீரர்கள் எதிரிட்டாலும் அழிக்கவல்ல சாங்கையில் கைத்தலத்திலுண்டே; இது கொண்டு முன்னே பல விரோதிகளையும் தொலைத்திருக்கவில்லையோ? அப்படியிருக்க இப்போது வானாவிருப்பதற்கு என்ன காரணம் என்கிறான்.

சேருவர்—செருச் செய்பவர்; (செரு—புத்தம்.) ஆசறுத்த=‘ஆழி’ என்னும் வட சொல் ‘ஆச’ எனத் திரிந்ததென்று கொண்டால் புத்த* மென்று பொருள்; புத்தத்திலே செருவரையறுத்த சிலை என்க. அன்றியே, ‘சூஸ்’ என்னும் வட சொல்லின் விகாரமாகக் கொண்டால் ‘விடைவாக’ என்று பொருள்.

பண்டு திருக்கண்ணபுரத்து அரையொருவர் விரோதிலிருக்கக்கூறாத நாம் நோவுபட நேர்ந்த காலத்து செவரியாஜன் திருமுன்பே சென்று “செருவரை

1004 பெரிய திருமொழி அ-பத்து. க-திரு சிலையிலங்குபொன்னாழி.

முன்னாறுத்த சிலையன்றோ கைத்தலத்தது ” என்று தாளந்தட்டி விண்ணப்பம் செய்ய, பெருமான் திருவுள்ள முயந்தருளி அரையவர் நோக்கி ‘ஓய்! நீர் அஞ்ச வேண்டா ; ஒரு கடினத்திலே விரோதிகளை முடிக்கிறோம்’ என்று அருளிச் செய்து அப்படியே தலைக்கட்டினான்று வியாக்கியானத்தில் ஓர் ஐதீழ்றய மருளிச்செய்வர்.

பொருவரை முன் போர் தோலைத்த பொன்னாழி மற்றொருகை யென்கின் றுள்=முன்சொன்ன சிலையிற் காட்டிலும் பரக்காமம் மிக்க திருவாழியாழ்வான் மற்றொரு திருக்கையிலே விற்பிருக்கவும் நம்முடைய கலவிக்கு உண்டான விரோதிவர்க்கம் தோலையுமாறு திருவுள்ளம் பற்றவில்லையே அவர் என்கிறாள். முற்காலத்தில் மலைகளெல்லாம் சிறகெழுந்து பறந்து ஆங்காங்கு வீழ்ந்து பல விடங்களிலும் நாசத்தை யுண்டு பண்ணி நிற்கையில் எம்பெருமான் உபேந்தா முர்த்தியாய் வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே திருவாழியைக் கொண்டு அம்மலை களின் இறகுகளை அறுத்தொழித்ததாக வரலாறு அறிக. ஸுதர்சன சதகத்தில் “பாசூபாசூபாகொகா” (27) என்ற ச்லோகத்தில் “கூதலமராமுடிமலுடி டாநா” என்றது காண்க. (அவ்விடத்து உரையில் யாமுரைத்த விசேஷங்களுங் காண்க.)

‘பொருவரை முன்போர் தோலைத்த’ என்பதற்கு வேறொருவகையாகவும் பொருளுரைப்பர்; ‘வரை’ என்பதை உவமையாகுபெயராகக் கொண்டு, மலை போன்ற யானை (அதாவது) கம்ஸனுடைய குவலயாபிடமென்னும் மதயானை, அதைத் தோலைத்த என்று. இப்பொருளில் ‘பொன்னாழி’ என்றது அறுகாழி மோதிரத்தை என்பர்.

ஒருவரையும் நின்னோப்பா ரோப்பிலா வேன்னப்பா என்கின்றாள்=திரு விண்ணகாப்பன் திருநாமம் ‘ஒப்பிலியப்பன்’ என்பது; “மின்னப் பொன் மதின்குழ் திருவிண்ணகர்ச் சேர்த்தவப்பன், தன்னோப்பா ரில்லப்பன்” என்றார் திருவாய்மொழியில்; அப்பெருமானே இங்கு விளிக்கப்படுகிற நென்ன லாம். இங்ஙனே கொள்வதற்கு ஒரு பொருத்த முண்டு; பெரிய திருமடலில் “தாமரைமேல் மின்னிடையாள் நாயகனை விண்ணகருட் போன்மலையை” என்றும் “கண்ணுபுரத்துப் பேரன்மலைபோல் நின்றவன்” என்றும் திருவிண்ண காப்பானையும் திருக்கண்ண புரத்தம்மானையும் பொன்மலையாகப் பேசின ஒற்றுமை நயம் உண்டே. (உ)

துன்னுமா மணிமுடிமேல் துழாயலங்கல் தோன்றுமாலென்கின்றாளால் *
மின்னுமா மணிமகரகுண்டலங்கள் வில்லிகுமென்கின்றாளால் *
பொன்னின்மா மணியார மணியாகத்திலங்குமா லென்கின்றாளால் *
கன்னிமா மதிள்புடைகுழ் கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள் கொலோ ? (ஈ)

ஆன்று நெருங்கியிருக்கின்ற
மா மணி { நிறத்த ரத்னங்காநிழைக்கப்
பெற்ற
முடி மேல் கிரீடீத்தின் மீது
துழாய் } திருத்துழாய் மாலை
அலங்கல்
தோன்றும் { விளங்குகின்றதே! என்ற
ஆல் என்கின்றான் } சொல்லுகிறானே!;
ஆல்
மின்னு ஜ்வலிக்கின்ற
மா மணி நிறத்த மணிகளழுத்தின
மகர குண்டலங்கள் } மகரக் குழைகள்

வில் வீசும் { ஒளிவீசுகின்றன என்ற
என்கின்றான் } சொல்லுகிறானே!;
ஆல்
பொன்னின் { பொன்னுலே செய்யப்பட்ட
மா மணி ஆரம் } டனும் நிறத்த ரத்னங்க
ளழுத்தப்பட்டதுமான
ஹாரமானது
அணி ஆரத்த அழகிய திருமார்பிலே
இலங்கும் ஆல் { விளங்குகின்றதே! என்ற
என்கின்றான் } சொல்லுகிறானே!;
ஆல்
கன்னி { அழிவில்லாத பெரிய
மா மதின் } மதிக்காராலே
புடை சூழ் நார்புறமும் சூழப்பட்ட
கண்ணபூர்த்து, அம்மானை கண்டான்
கொலோ—.

* * *—துன்னுமா மணிமுடிமேல் துழாயலங்கல் தோன்றுமா லென்கின் றுளால்=‘பெண்ணே! உனக்கு அடக்கம் வேண்டும்; இங்கனே வாய்வெருவு தல் தகாது’ என்று தாயாகிய இவள் ஹிதம் சொன்னால் அதற்கு மகள் இங் கனே சொல்லுகிறாள்—எம்பெருமான் திருமுடிமேல் அணிந்து கொண்டிருக் கிற திருத்துழாய் மாலையானது என்னெஞ்சைக் கவர்க்கு என் கண்முள்ளே தோன்றுகின்றதே!, உங்களுடைய வார்த்தை யொன்றும் என் செவியில் விழுகின்றன வில்லையே! என்கிற லென்றபடி. திருத்துழாய்மாலை ரேஷித்வஸூசக மாதலால், எம்பெருமானுடைய ரேஷித்வத்திலே ஈடுபட்டிருக்கிற நான் இனி உங்களுக்கு சேஷப்பட்டிருக்க முடியுமே என்பதும் குறிப்பிடப்பட்டதாம்.

மின்னுமாமணி மகரகுண்டலங்கள் வில்வீசு மென்கின்றாள்=திருத் துழாய் மாலையிற் படிந்திருந்த நெஞ்சை மகரக் குழைகள் தம்மிடத்து இழுத்துக் கொண்டனபோலும். திருமுகமண்டல சோபைக்குக் கைகளைக்குப் பிடித்துக் காட்டுவன போன்றிருக்கின்றதாம் மணிமகர குண்டலங்கள்: அவை, வில் வீசும்- திருமேனி யடங்கலும் முட்டாக்கிடும்படி தன் ஹரிபைப் பாவச் செய்கின்றன வென்கை. சுரமீன் வடிவாகச் செய்யப்படும் காதணிக்கு ‘மகரக்குழை’ என்று பெயர். மகரம்—வடசொல்.

பொன்னின் மாமணியாரம் அணியாகத் திலங்குமா லென்கின்றாள்= ஒரு ஆபரணமும் வேண்டாதே வெறுப்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும் படியான திருமார்பிலே அங்கவழகுக்கு மேலே ஸ்ரீகொளஸ்துபாவணியும் முத்து மாலையும் விளங்குகின்றது என்கிறான். ‘பொன்னின் மாமணியாரம்’ என்றதை உம்மைத் தொகையாகக் கொண்டால் பொன்னின் மாமணியும் ஆரமும் என்று பொருள்படும்.

‘கன்னிமா மதிள் புடைகுழ்’ என்ற விடத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பின்னை யருளிச்செய்த பரம போக்பமான ஸ்ரீ ஸூக்தியைக் காண்மின்:— “சேரித்து வைத்த” வஸ்துவை இவள் ஒருத்தியுமே அறிந்து கொண்டாள் போலேயிருந்தது” என்று. அதாவது—உள்ளுள்ள எம்பெருமானுடைய சீர்மைக்குத் தகுதியாய் அரணுயிருக்கின்ற திருமதியால் சேமிக்கப்பட்டு உள்ளே யுறைகின்ற பிராணை என்மகள் எப்படியோ கண்டு கொண்டாளே! என வியந்த வாறு. (க.)

தாராயதண்டளப வண்டுமுத வரைமாற்ப னென்கின்றாளால் *

போராணைக் கோம்பொசித்த புட்பாகனென்னம்மா னென்கின்றாளால் *

ஆரானங்காண்மின்கள் அம்பவளம் வாயவனுக் கென்கின்றாளால் *

கார்வானம் நின்றதிரும் கண்ணபுரத்தம்மாணைக் கண்டாள்கோலோ? (சு)

தார் ஆய தன் { மலையாகிய குளிர்ந்த
துன்பம் { திருத்துழாயிலுள்ள

வண்டு வண்டுகளாலே

உழுத { (தேனும் சுண்ணமும்
கொண்டு) சேறு
செய்யப்பட்ட

வரை மார்பன் { மலைபோன்ற திருமார்பை
புடையவன்

என்கின்றான் ஆல்—;

போர் ஆணை { போர்புரிய நின்ற
(சம்மனது) யானையி
னுடைய

கொம்பு { கந்தக்களை முறித்தொழித்த
சூசித்த

புள் பாகன் கருடவாழறன்

என் அம்மான் எனக்கு ஸ்வாமி

என்கின்றான் ஆல்—;

ஆரானும் யாராநிலும்

காண்மின்கள் பாருங்கள்,

அவனுக்கு அப்பெருமானுடைய

வாய் திருவதாரமானது

அம் பவளம் அழகியபவளம்போற்சிவந்தது

என்கின்றான் ஆல்—;

கார் வானம் கறுத்தமேகம்

நின்ற { நிலநின்ற கோஷிக்கப்
அதிரும் { பெற்ற

கண்ணபுரத்து, அம்மாணை கண்டான்

கோலோ—.

* * *—இவள் தான் அணைய ஆசைப்பட்ட திருமார்பின் படியைப்பேசு பவளாய், பூத்துத் தழைத்துச் செவ்வியை புடைத்தாய்க் குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாய் மாலையிலே படிந்த வண்டுகள் அத்திருத்துழாயின் மது வெள்ளம் வண்டலேட்டுக் கிடக்கின்ற திருமார்பிலே உழுகின்றன என்கின்றான். தன் முலைகளைக்கொண்டுபோய் அத்திருமார்பிலே நடலாம்படி சேறுசெய்திருக்கின்றதென்கிறான். அந்தோ! நான் புளவென்றய மார்பிலே வண்டுகள் புரளுகின்றனவே; அவை பண்ணின ஸூக்குதம் என்னோ? நான் பண்ணின பாவம் என்னோ? என்கிறான்.

கம்ஸனால்தன்னைக்கொல்லுமாறு மதமுட்டி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபிடமென்னும் யானையைக் கொம்பொசித்துக் கொன்றாழித்த சிறுச்சேவகத்தையும் பெரிய திருவடியின் முன்கிலை விற்றிருக்குமிருப்பையும் காட்டி என்னை அசுப்படுத்திக் கொண்டவனென்கின்றான்.

‘நங்காய்! சிறக்கிப்பான நீ இங்ஙனே சொல்லிக்கொண்டிருப்பது தகுதியன்று; நாண்மடமச்சங் கொட்டு வாய்விடுவதைத் தவிரவேண்டும்’ என்று ஹிதமுரைக்கத் தொடங்கினால், ‘அரானுங் காண்மின்கள் அம்பவளம்வாய் அவனுக்கு’ என்கின்றாள்; ‘ஹிதஞ்சொல்லி விலக்கப்பார்கிற நீங்களை பாருங்கள்; அப்பெருமானுக்கு அழகிய பவளம் போன்றிருந்துள்ள திருவதரத்தை ஒருகால் ஸைனித்துப் பாருங்கள்; அது கண்டார்க்கு விட்டுப்போகலாயிருத்ததோ?’ என்கிறாள்.

ஆக இப்படிப்பட்ட இவளது நிலைமையை கொக்குங்கால், எப்போதும் வர்ஷாகாலமாய் ஆகாசம் அநிராசிவ்ற திருக்கண்ணாபுரத்துப் பெருமானே இவள்காண்பெற்றாளாகவேணும். (ச)

அடித்தலமும் தாமரையே அங்கைகளும் பங்கயமே யென்கின்றாளால் * முடித்தலமும் போற்பூணு மென்னெஞ்சத்துள்ளகலா தென்கின்றாளால் * வடித்தலமும் மலரவளோ வரையாகத்துள்ளிருப்பா ளென்கின்றாளால் * கடிக்கமலம் கள்ளுருக்கும் கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள்கோலோ?(ரு)

அடித்தலமும் திருவடிகளும்
தாமரையே தாமரைப் பூவே;
அம்மைகளும் அழகிய திருக்கைகளும்
பங்கயமே தாமரைப் பூவே;
என்கின்றாள் ஆல்—;
முடித்தலமும் சிரீடமும்
பொன் பூணும் { (அதிலிழைத்த)
திருவாபரணமும்
என் கொஞ்சத்துள் } என் மலத்தையிட்பே
அகலாது } பிரியாது
என்கின்றாள் ஆல்—;
வடி கூர்ம பொருந்திய

தட பெரிய
கண் கண்களை யுடையவளான
மலரவளோ { பங்கயச் செல்வியான
பெரியபிராட்டியாரோ
வென்னில்,
வரை { மலைபோன்ற திருமார்பி
ஆகத்துள் இருப்பாள் } லிருக்கின்றனென்று
என்கின்றாள் சொல்லுகிறாள்;
கடி கமலம் { பரிமளமுள்ள தாமரைப்
பூக்கள்
கன் உருக்கும் தேனைப் பொழியப்பெற்ற
கண்ணபுரத்த, தம்மாளை கண்டாள்
கோலோ— .

* * *—‘நங்காய்! எவ்வளவு நன்மை சொன்னாலும் கேட்கின்றனியே!, திடீரென்று நீ இப்படி மாறுபடுவதற்குக் காரணமென்?’ என்று கேட்டால், அதற்கு ஒரு மறுமொழியுங் கூறுதே, ‘அப்பெருமானுடைய திருவடிகள் ஸாக்ஷாத் தாமரைப்பூவே; திருக்கைகளும் தாமரைப்பூவே’ என்கிறாள்; ‘இப்படியும் ஒரு வார்த்தையுண்டோ? நான் ஒன்று கேட்டால் நீ ஒன்று சொல்லுகின்றனியே; உனக்கு ஏதேனும் உந்தாதமோ?’ என்றால், அப்பெருமானுடைய திருவடிகளையும் அது தன்னிற் சாத்தின திருவாபரணமும் என்னெஞ்சை விட்டுப் பெற்றுப் போனாலன்றோ உங்கள் வார்த்தை என்னெஞ்சிலே பதியும் என்கிறாள்.
புருஷாகாச பூதபாவ பிராட்டி * அகலகில்லே பிரிவையுடென்று திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றாள்; இந்த நிலையிலும் நான் இழக்கலாமோ

1008 பேரிய திருமொழி அ-பத்து. க-திரு சிலையிலங்குபொன்னாழி.

வென்கிறான். பிராட்டி மேல்கிழந்து சித்யா நுபவம் பின் னும்படியான பரம
ரஸிகனன்றோ அவன் ; அவனையோ நான் இழந்திருப்பது என்கிறென்னவு
மாம். (ரு)

பேராயிரமுடைய பேராளன் பேராள னென்கின்றாளால்*
ஏரார்கனமகர குண்டலத்த னெண்தோள னென்கின்றாளால்*
நீரார்மழைமுகிலே நீள்வரையேயொக்குமா லென்கின்றாளால்*
காரார்வயலமரும் கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள்கோலோ? (சு)

ஆயிரம் பேர் { ஆயிரச் திருநாமங்களை
உடைய { புடைய
பேர் ஆன { மஹாநுபாவனென்று
பேர் ஆன { பலகாலும்
என்கின்றான் { சொல்லுகின்றான் ;
ஏர் ஆர் அழகுபொருந்திய
கனம் கனகத்தினுல் செய்யப்பட்ட
மகர குண்ட { மாக்குழைகளை
லத்தன் { புடையவன்,
என் { எட்டு புணங்களை
தோளன் { புடையவன்

என்கின்றான் ஆல்—;
நீர் ஆர் நீர் சிறைந்த
மழை முகிலே கார்காலத்து மேகத்தையும்
நீள் வரையே பேரிய மலையையும்
ஒக்கும் ஒத்திருப்பன்
என்கின்றான் ஆல்—;
கார் ஆர் வயல் { கருமை மிக்க கழனிகள்
அமரும் { அமர்ந்திருக்கப் பெற்ற
கண்ணபுரத்த, அம்மாளை கண்டான்
கோலோ—.

* * *—வாயாரச் சொல்வதற் குப் பாங்கான ஆயிரத் திருநாமங்களைபுடைய
பெரியோன், பெரியோன் என்று பலகாலுஞ் சொல்லுகின்றான்; அவனை ரக்ஷித்
தான் இவனை ரக்ஷித்தானென்று அவன் பெற்றிருக்குச் திருநாமங்கள் பல்லாயிர
முண்டு; அப்படிப்பட்ட திருநாமங்களபுடைமையினால் மிகப் பெரியோனென்று
தன்னை மதித்திருக்கிறவன்; என்னொருத்தியைக் கைவிட்டதனால் அந்தப்
பெருமை யெல்லாம் இல்லையாய்விடப்போகிறதே! என்ற கருத்துப்போலும்
பரகால நாயகிக்கு.

நம்மை அவன் உபேக்ஷித்து விட்டாலும் அவனுடைய வடிவமுகு அவனை
நாம் மறந்து பிழைக்க வொட்டுகின்றதில்லையே; மகரகுண்டலங்கள் தளதள
வென்று ஒளிமல்கப் பெற்ற திருத்தோள்களி னழகை என் சொல்வே னென்
கிறான்.

மகரகுண்டலம் முதலிய திருவாபரணங்கள் இருக்கவுமாம், இல்லை யாகவு
மாம்; அவையிலிலையே யாகிலும் வெறும் புறத்திலே ஆலந்திவழிக்க வேண்டும்
படியான திருமேனியின் அழகை என்ன சொல்லுவேன்!; ‘நீர் கொண்டெழுந்த
கான மேகமோ இது, அன்றிப் பச்சைமாமலையோ’ என்று விதர்க்கிக்கலாம்
படியன்றோ திருமேனியிருப்பது! என்கிறான். ஆக ‘இப்படியெல்லாம் இவள்
சொல்லுகையாலே திருக்கண்ணபுரத்தம்மாளை இவள் காணப்பெற்றவளாயிருக்க
வேண்டுமென்கை.

சுற்றடியில் “வயல் மருவும்” என்று சிலர்க்குப் பாடமாம். (சு)

செவ்வரத்தவடையாடை யதன்மேலோர் சிவனிகைக்கச் சென்கின்றாளால் *
அவ்வரத்தவடியினையு மங்கைகளும் பங்கயமே யென்கின்றாளால் *
மைவளர்க்கும் மணியுருவம் மரதகமோ மழைமுகிலோ வென்கின்றாளால் *
கைவளர்க்குமழலாளர் கண்ணபுரத்தம்மாணைக் கண்டாள்கோலோ ? (எ)

செம் செவ்வரத்தாய்
வரத்த சிறந்ததாக
உடை உடுக்கப்பட்ட
ஆடை பீதாம்பரம் (என்றம்)
அதன் மேல் அந்தப் பீதாம்பரத்தின்மேல்
ஒர் ஒப்பற்ற
சிவனிகைக் { சிவனிகைக்கச்சு (சாத்தப்பட்ட
கச்சு { டிருக்கிறது) என்றம்
என்கின்றாள் { சொல்லுகிறாள்;
அவ் வரத்த { அப்படிப்பட்ட சிறந்த
அடிஇணையும் { உபயபாசங்களும்
அம் கைகளும் அழகிய திருக்கைகளும்
பங்கயமே { தாமரைப்பூவே என்று
என்கின்றாள் { சொல்லுகிறாள்;

மைவளர்க்கும் { சீவிறத்தை மிகுதியாகத்
மணி உருவம் { தோற்றுவிக்கின்ற சீவ
மணிபோன்ற திருமேனி
மரதகமோ மரதகமணியோ,
(அன்றி),
மழைமுகிலோ காளமேகமோ
என்கின்றாள் ஆல்—;
கைவளர்க்கும் { தமது கைகளால் ஒம்பப்
படுகின்ற அக்கியை
அழல் ஆள் { புடையரான அந்தணர்
வாழ்கிற
கண்ணபுரத்து அம்மாணை கண்டாள்
கொலோ—.

* * *—எம்பெருமானுடைய உடைவாய்ப்பிலே தான் தோற்றுகொள்பது
தோன்ற வாய்விடுகின்றாள் : திருப்பீதாம்பரம் சாத்தினால் திரு அரை பூத்தாற்
போலேயாயிற்றிருப்பது ; அப்படிப்பட்ட பிதகவாடையுடையழகிலே யிடு
பட்டுப் பேசுகின்றாள். அவ்வளவோடு நின்றாளோ ? அப்பிதகவாடையின்மேல்
'சிவனிகைக் கச்சு' என்ற கச்சுப்பட்டை கட்டப்பட்டிருக்குமழகை யெடுத்த
துரைக்கின்றாள் ; மீண்டு மீண்டும் 'திருவடிசளும் திருக்கைகளும் தாமரையே'
என்கிறாள் ; அவை தாமரையே யென்று சிறிதும் ஸந்தேஹமின்றி சிச்சயமாகச்
சொல்லுகிறவியள் திருமேனி விஷயத்தில் மாத்தாய் ஸந்தேஹம்படச் சொல்லு
கிறாள் ; (அதாவது) 'ஈம வளர்க்கும் மணியுருவம் மரதகமோ மழை முகிலோ'
என்கிறாள் ;—திருமேனியானது பச்சைசாமையோ அல்லது நீர்கொண்டெழுந்த
காளமேகமோ தெரியவில்லை யென்கிறாள். இவளுடைய வார்த்தைப் பாடுகளை
நோக்குமிடத்து சித்யாக்கிஹோதரிகள் வாழப்பெற்ற திருக்கண்ணபுரத்து
எம்பெருமானை இவள் காணப் பெற்றாளாகவேணும்.

முதலடியிலும் இரண்டாடியிலும் எதுகையில் 'வரம்' என்னும் வடசொல்
புகுந்திருக்கின்றது ; அச் சொல் சிறப்புப் பொருளது. இரண்டாமடியில் 'ரக்த'
என்னும் வடசொல் 'அரத்த' என்று கிடக்கிறதென்றால் கொள்ளலாம் ; அச்
சொல் சிவப்புப் பொருளது. (எ)

1010 பேரிய திருமொழி அ-பத்த. க-திரு. சிலையிலங்குபோன்றழி.

கோற்றப்பள்ளொன்றேறி மன்னாடே வருகின்ற னென்கின்றாளால் *

திவெற்றிப்போ மீந்திரக்குமிந்திரனையோக்குமா லென்கின்றாளால் *

பெற்றக்காலவனாகும் பெண்பிறந்தோ முய்யோமோ லென்கின்றாளால் *

கற்றநூல்மறையாளர் கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள்கோலோ ? (அ)

கொற்றப் புன் { வெற்றிபொருந்திய
ஒன்று ஏறி { ஒரு கருடப்பறவையை
மேற்கொண்டு

மன்று மயிலே திருவிதியிலே

வருகின்றான் எழுந்தருளுகின்றான்

என்கின்றான் ஆம்—;

வெற்றி போர் ஐயலேமான புத்தத்திலே

இத்திரற்கும் { மஹேந்திரனை ஒத்திருப்பன்
இத்திரனே { என்கின்றான்
ஒக்கும்
என்கின்றான்

ஆவன் ஆகம் { அப்பெருமானுடைய
திருமார்பை

பெற்றக்கால் பெற்றால்

பெண் { பெண்ணுய்ப்பிறந்த காம்
பிறந்தோம் { வாழ்ந்து போகமாட்
உய்யோமோ { டோமோ என்கிறான்;
என்கின்றான்

கற்ற நூல் { (முறையே) கற்கப்பட்ட
மறை ஆள் { சான்றாங்களை புடைய
ரானை வைத்தார் வாழ்கிற

கண்ணபுரத்து, அம்மாளை கண்டான்
கோலோ—.

* * *—1. “வெள்ளைச் சுரிசங்கொடு ஆழியேந்தித் தாமரைக்கண்ண
னென்னெஞ்சினாடே, புள்ளைக்கடாகின்ற ஆற்றைக்காணிர்” என்ற பராங்குச
நாயகிக்கு நெஞ்சினுள்ளே கருடவாஹந ஸேவை ஸாதித்தான் எம்பெருமான்;
அங்ஙனன்றிக்கே இப் பாகாலநாயகிக்காதத் திருவிதியுடே கருடவாஹந
ஸேவை ஸாதித்தான் போலும். ஆகவே ‘கொற்றப்புள் ஒன்றேறி மன்னாடே
வருகின்றான்’ என்கிறான்; தாஹித்தவர்கள் இருந்தவிடங்களிலே சாய்காகத்தைக்
கொண்டு வந்து நாய்ப்பாணாப்போலே என்னொருத்திக்கே யல்லாமல் மற்ற்
என்னைப்போன்ற அன்புடையார்க்கும் ஸேவைஸாதிக்கப் பேரிய திருவடியின்
மீதேறி விதியுடே வந்து உலாவுகின்றான் காண்மின் என்கிறான். ஒருவர்க்குந்
தெரியாமல் வந்து என் கண்ணுள்ளே யிருக்கவேண்டியவன் மஹேந்திரனாய்
கத் தெருவோடே வருகிறானே, யானேனுகொள்ளுகொண்டு ஸ்வாநுபவ மாத்
திரத்திலே கிறத்திக்கொள்ளப்போகிறார்களே! என் செய்வேன் என்கிறான்
போலும்.

அப்ப. யானேனும் தன்னைக் கொள்ளை கொண்டாலும் அவர்களுக்குப் பிடி
கொடாதே உத்திரைத்தவிடத்தே வந்து சேர்தற்கு உரிய பாகாமத்தில் குறை
புடையனல்லன்; விடத்தில் மஹேந்திரனை ஒத்திருப்பனென்கிறான். ‘வெற்றிப்
போர்’ என்பது வழங்கி வரும் பாடம்; ‘வெற்றுப் போர்’ என்னும் பாடமே
வியாக்கியானத்திற்குப் பொருந்தும். “வெறும் போரில்” என்பது பேரிய
வாக்கான் பின்னை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

“இத்திரற்கு மீந்திரனையோக்கும்” என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில்—
“இத்தானுக்கும் இத்தானுண்டு மஹேந்தான்; வ்யூசுவபாநிகனாலே பட்டம்

குடினவன், அவனோடாக்குமென்ன நின்றுள்” என்றுள்ளது. கிருஷ்ண யஜுர்வேத சாதத்திரிய ஸம்ஸிதைஸில் ஆரவது காண்டத்தில் ஐந்தாவது பர்வத்தில்—(16) ஐசுர வ்யாகுரஹந கம் ஷெவா கஸுபுவநு பஹாநுவா சுப ஷெ-பிசுர வ்யாகுரவ்யீகி கதஹெஹுஸு பஹெஹுஸு” என்றதைத் திருவுள்ளம் நிரியநாடு. (இந்தியன் வந்தூரஸுரனைக் கொலைசெய்ததுபற்றி மஹேந்திரனென்று அவனுக்குத் தேவர்கள் பட்டஞ்சூட்டினராம்.)

[பெற்றக்கால் இத்யாதி.] பெண்ணுப்பி பிறந்தவர்கள் அனைத் த வாழ்வதற் கென்றன்றோ அவன் திருமாற்பு படைத்தது; ஓரூத்தியைத் திருமார்திலேயே வாழ வைத்திருக்கின்றனல்லவோ? அங்ஙனே நமக்கும் அத்திருமாற்பைப் பெறு வித்தால் பெண்பிறந்த நாமும் வாழ்ந்து போகமாட்டோமோ வென்கிறார். இத் தனை அபிநிவேசம் இலளுக்குண்டானமை கான்கையாலே இவர் வைதிக வித் வான்கள் வாழும் திருக்கண்ணபுரத்து எம்பெருமானைக் காணப்பெற்றானாக வேணும். (அ)

வண்டமரும் வனமாலைமணிமுடிமேல் மணநாறு மென்கின்றனால் *
உண்டிவர்பா லன்பெனக்கென் றெருகாலும் பிரிகிலேனென்கின்றனால் *
பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில் யாமென்றே பயில்கின்றனால் *
கண்டவர்தம் மனம்வழங்கும் கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள்கோலோ? (க)

வண்டுஅமரும் வண்டென் படித்த
வனமாலை திருத்தழாய்மாலை
மணிமுடிமேல் ரத்ன கீடத்தினியது
மணம் நூறும் { பரிமளம் கமழ விற்பிறது
என்கின்றான் { என்கிறான்;
எனக்கு இவர் { 'எனக்கு இவரிடத்திலே
பால் அன்பு { அன்பு உண்டு' என்று
உண்டு என்று { சொல்லி
ஒருகாலும் { (அவ்வன்பரை) ஒரு கொடிப்
பிரிகிலேன் { பொழுதும் பிரித்திருக்க
ஆல் { முடியவில்லையே
என்கின்றான் { யென்கிறான்;
இவரை 'இப்பெரியவரை

பண்டு இதற்கு முன்னம்
யாம் } நாம் பார்த்திருப்பது
கண்டறிவது }
எவ் ஊரில் எத்தனூரிலே
என்றே } என்றே பலகாலும்
பயில்கின்றான் } உருப்போடுகின்றான்;
கண்டவர் } ஸேவித்தவர்களைல்லாரும்
தம் மனம் தங்கள் மனத்தை
வழங்கும் { அப்பணம் செய்து
விடும்படியான
கண்ணபுரத்து, அம்மானை கண்டான்
கொலோ—.

* * *—தேன்வெள்ளத்தில் நசையாலே வண்டென் படித்திருத்தப்பெற்ற திருத்தழாய்மாலையானது அப்பெருமானது திருமுடிமேல் அறிவார்த்தம் நன் னிலத்திற்காட்டிலும் அதிகமான பரிமளம் விசப்பெறுகின்றது என்னை என் கிறார். என்னுடைய பரிதித்தனவம் முழுதும் அப்பெரியவன் பக்கத்தில் து புருந்துவிட்டது, ஆகையாலே ஒரு கொடிப்பொழுதும் அவரைப் பிரித்து நதித் திருக்கமாட்டுகின்றிலேன் என்கிறார். அதற்குமேல் பாவனைநின் முதிர்ச்சி

யாலே அவரைக் கண்ணெதிரே வந்து சிற்பவராகக்கொண்டு ‘இவரை முன்னம் எவ்விடத்திலோ பார்த்திருப்பதுபோல் தெரிகின்றதே, எவ்வூரில் கண்டது!’ என்று தன்மையில் தான் பலகாலும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான்; இப்போது இவன் இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வாதிகாரான ரொளரிப்பெருமானைக் காணப் பெற்றவனாயிருக்கவேண்டும்.

“பண்டிவரைக் கண்டறிவது எவ்வூரில் யாமென்றே பயில்கின்றாளால்” என்ற முன்றமுடியின் விசேஷப்பொருள் குறிக்கொள்ளத் தக்கது;—இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான வாக்கியங் காண்மின்:—“முதல்நாள் கண்டால் ஸ்வாபாசிகமான ஸ்வாமித்வத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலுமாக ‘முன்பே கண்டறியும் முகமாயிருந்ததி! எவ்வூரில்தான் கண்டது?’ என்னும்படியிருக்கும்; விரவரிவயம் பிறந்தால் பின்பு ‘முன்போரிடத்திலும் இவரைக் கண்டறிபோம்’ என்னும்படியாயிருக்கும்; சித்யபூர்வமான விஷயமென்றபடி, சொன்ன இரண்டர்த்தத்தையும் அது காட்டுமோவென்ன, ‘பயில்கின்றாளால்’ என்றது கண்டாயே; எற்றைக்கும் வார்த்தை இதுவேயன்றே: இப்படியாக வேண்டாவோ?’ என்று ஐயர்.” என்று, இதனை விவரிப்போமிங்கு;—பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில்’ என்பதற்கு இரண்டு வகையான பொருள் சொல்ல இடமுண்டு; ‘முன்பு இவரை எவ்விடத்திலோ பார்த்திருக்கிறோம் போல இருக்கின்றதே, எவ்விடத்தில் பார்த்திருப்போம்!’ என்று விமர்சிப்பதாக ஒரு பொருள்; பண்டு இவரை எவ்வூரில் கண்டறிவது—எவ்வூரிலும் கண்டறிந்ததில்லை; இப்போதுதான் முதன்முதலாகக் காண்கிறோம் என்பதாக மற்றொரு பொருள். ஒரு தடவை பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்ற வாக்கியம் இவ்விரண்டு பொருளையும் ஏககாலத்தில் எவ்வளவு தருமென்னில்; மூலத்தில் “என்றே பயில்கின்றாளால்” என்றிருப்பதால் ‘பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில் யாம்’ என்னும் வார்த்தையைப் பலகாலும் உருப்போடுகிறான் என விளங்குதலால், அந்த வார்த்தையை முதல் தடவை சொல்லும்போது முதற்பொருளும் அடுத்த தடவைகளிலெல்லாம் இரண்டாவது பொருளும் சொல்லப்படக் குறையிலையென்க. இவ்விரண்டு பொருள்களின் ஸ்வாரச்ய மென்னவெனில்;—எம்பெருமானை முதன் முதலாகக் காணும்போது திருமுகமண்டலத்தில் தண்ணளி முதலியவற்றைக் கொண்டு ‘இவரை முன்பு எங்கோ கண்டாற்போலிருக்கிறதே!’ என்று தோன்றும்; அதன்பிறகு எவ்வளவு நெருங்கிப் பழகினாலும் தெகுட்டுதவின்றியே “எப்போழுதும் நான் திங்களாந்நிழி யூழிதொறும், அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்னுந்நிவமுதமே” என்னும்படியான விஷயமாகையாலே முன்பு எங்குங் கண்டறிவாதது போலவும் அப்பொழுதே புதிதாகக் கண்டு அதுபவிப்பதுபோல, அந் தோன்றிக்கொண்டே யிருக்கும். மற்ற விஷயங்களிற் காட்டில் பகவத் விவரத்திற்குள்ளுள் வைலகஷண்யம் இது—என்று காட்டினபடி.

கண்டவர் தம் மனம் வழங்கும்=ஒருகால் ஸேவித்தவர்களும் தங்கள் நெஞ்சு உட்கட்டிவைக்கை ‘இஹே எம்மதல்ல, உன்னுடையதே’ என்று எழுத்திட்டுக்

கொடுத்துவிடும்படியான ஆதர்ஷத்தின் முடையவன் எம்பெருமான் என்க.....(க)

மாவளரும் மென்றோக்கிமாதரான் மாயவனைக் கண்டாளென்று *
காவளருங் கடிபொழிக்குழ் கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கலியன்சோன்ன *
பாவளருங் தமிழ்மலை பன்னியநூலிவையைந்து மைந்தும்வல்லார் *
பூவளருங் கற்பகஞ்சேர் பொன்னுலகில் மன்னவராய்ப் புகழ்தக்கோரே. (க)

மாவளரும் { மானினுடைய கோக்குப்
மென் கோக்கி { போன்று விசாலமாய்
மெல்லிதான நோக்கை
புடையவான்
மாதரான் { (பரகால) காயகியானவன்
மாயவனை { ஆச்சரியஞ் செய்
கண்டான் { பெருமானைக்கண்டான்
என்று { கொலோ என்று
காவளரும் { கோலங்களில் வளரும் பரி
கடி பொழில் { மனமானது பூமியெங்கும்
குழ் { பரவப்பெற்ற
கண்ணபுரத்து { திருக்கண்ணபுரத்தி
லெழுந்தருளியுள்ள
அம்மாளை { ஸ்வாமியைக் குறித்து
கலியன் { திருமங்கையாழ்வாரருளிச்
சொன்ன { செய்த
பாவளரும் { சந்தங்கள் நிறைந்திருக்கப்
பெற்ற

தமிழ் மலை { தமிழ்ப்பாகு மாலையாகிய
பன்னிய நூல் { கொண்டாடுதற்கு
உரிய இத்திவ்யப்ரபந்தத்
திற் சேர்ந்த
இவை ஐந்தும் { இப்பத்தப் பாட்டையும்
ஐந்தும் {
வல்லார் { ஒதியுணரவல்லவர்கள்
பூ வளரும் { பூச்சன் நிறைந்த
கற்பகம் சேர் { கல்பகருஷம் பொருந்திய
பொன்னுலகில் { பாம்பதத்தில்
மன்னவர் ஆய் { நிர்வாஹகர்களாகவும்
புகழ் தக்கோர் { (இங்குள்ளவரையில்) புகழ்த்
குத் தகுதியுடையவர்க
ளாகவும் இருக்கப்
பெறுவர்.

* * *—“கண்ணபுரத் தம்மாளைக் கண்டான் கொலோ” என்று சொல்லித்
திருந்தாயார் தம் பெண்பிள்ளையின் பகவத்குடியாதுராதத்தை வெளியிடும்
பாகுமாக ஆழ்வார் தமது அன்பு நிலைமையைத் தாமே வெளியிட்டுக் கொண்ட
இந்திருமொழியைக் கற்றுணரவல்லவர்கள் திருநாட்டை ஆளவல்லாவர் என்று
பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

மா—மான். மாதரான்—‘மாதர்’ என்று கிருப்பப்படும் அழகுக்குப்பெயர்;
அதனைபுடையவர் மாதரான். பலவிடங்களிலும் அழகைபுடையவட்கு வாசக
மாக ‘மாதர்’ என்று பிரயோகமுண்டாகிலும் அது இலக்கணையா லென்க.

பூவளருங் கற்பகஞ்சேர் பொன்னுலகில்=கல்பகருஷமுள்ளது ஸ்வர்க்க
லோகத்திலன்றோ, பாம்பதத்திது முண்டோவென்கிற சங்கையில் பேரியவாச்
சான்பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார் காண்பின்—“உபரிதன லோகங்களுக்கடைய
கற்பகத்தைச் சிறப்பாகச்சொல்லக்கடவர்கள்” என்று.

பொன்னுலகில் மன்னவராய்=“வாணிளவாசு வைகுந்தக்குட்டன் வாசு
தேவன்” என்கிறபடிபே பாம்பதத்தில் தீய முகத்தோன் தலைவாக்கி எம்
பெருமான் இளவரசாயிருப்பனும். (க)

அடிவரவு:—சில, செரு, தன்னு, தார், அடி, பெர், செவ்வாத்த, கொற்ற, வண்டு, மானாரும், தெள்ளியீர்.

முதல்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி,

தேள்ளியீர் தேவர்கீரும்.

உரையவதாரிகை:—சீழ்த் திருமொழியாக சீழ்ந்த திருத்தாயார் பாசரம் இத்திருமொழியாகவும் அதுவாந்தித்து வருகின்றது. பாகால நாயகியின் நிலை மையைக்கண்ட அத்திருத்தாயார் 'இவள் கண்ணபுரத் தம்மாளைக் காணப்பெற்றவளாயிருக்கவேணும்' என்பதாகச் சென்றது சீழ்த்திருமொழி; இத்திருமொழியில் அத் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமாளையே தோராக நோக்கித் தன் பரிதாபத்தைப் பேசுகிறார் திருத்தாய். இதற் சில பாசரங்கள் நன்னில தான் கொந்துகொண்டு பேசுவனவாகவுஞ் செல்லும்.

ஆழ்வார் செளரிப்பெருமாள் பக்கலிலே தமக்குண்டான அளவுகடந்த ப்ராவண்யத்தையும், அவரைப் பிரிந்து மேனி மெலிந்தபடியையும் இங்ஙனே அந்நயாதேசத்தாலே அருளிச்செய்குறொன்க. (*)

தேள்ளியீர்! தேவர்கீரும் தேவர் திருத்தக்கீர்!*

வேள்ளியீர் வேய்யவியுரிதி வண்ணர் * ஓ!

துள்ளுநீர்க் கண்ணபுரத் தொழுதா ளிவள்
கள்வியோ! * கைவனாகொள்வது தக்கதே?

(க)

தேள்ளியீர்	{ தெளிந்த அறிவு உடையவரே!	கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
தேவர்கீரும்	{ தேவாதிதேவரே!	தொழுதான்	{ கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்;
தேவர்		(இவன்)	இப்படிப்பட்ட இவன்
திரு தக்கீர்	{ பேரியபிராட்டியார்க்குத் தகுதியானவரே!	கள்வியோ	{ ஆத்மாபஹாரம் செய்திலளாகையாலே கன்வியன்றே;
வேள்ளியீர்	{ சுத்தமான ஸ்வபாவத்தை யுடையவரே!		(அப்படியிருக்க)
வேய்ய வியு	{ காய்ச்சின சிறந்த பொன் சித்தி வண்ணர்	கைவனாகொள்வது	{ (அடிச்சியான இவளுடைய) கைவனாகொக் கொள்ளை கொள்வதானது
ஓ!		தக்கதே	உமக்குத் தகுத்ததோ?.
இவன்	இப்பாகால நாயகியானவன்		
கன்னும்கீர்	{ கணபுரண்டு பெருகுகின்ற நீராடடைத்தான்		

* * *—என் பெண்பிள்ளை திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுதானென்ப
தையே விபரஜமாகக் கொண்டு இவளுடைய உடம்பைக் கொள்ளை கொள்வது
தகுதியோ சொல்லிர் என்று பொறிப்பெருமானை மடிபிடிக்கொள் திருந்தாய்.
இவளுடைய கைவளைகளை அடர் கொள்ளை கொள்வதாவது என்னென்னில், பிரி
வாற்றையரினால் தீவன் உடம்பு இளைத்துக் கைவளைகள் கடின்று விழப்படியாவ
தாம். இவளை நீர் இப்படி சுக்குப்பிபால் இளைத்துப் பேரப்படி செய்தீரே,
இது தகுதிதானோ? தீவன் ஸம்ப்லேஷத்தைக் கொடுத்து இவளுடம்பைப் புஷ்டி
யாக்குவதன்றோ தகுதி என்கொள்ளுக.

தேள்ளியீர்' = நீர் மஹா விவேகியென்று பெர்பெற்றவான்றோ? தெளிந்த
ஞானமுள்ளது உமக்கேயன்றோ? பெண்டிறந்தவர்களின் பொருளைக் கொள்ளை
கொள்வது தகுதியென்றென்று உமக்குத்தானே தெரியாதோ? ஸர்வஜ்ஞான
வுமக்கு அப்பஞ்சையான தானே உணர்ந்துவது? என்றவாய்.

தேவர்க்குந் தேவர்! = நீர் என்னும் ஸாமாக்ரமமானவரோ? தீவஸூரிகளுக்
கும் நாயகராய் திற்குப்படியான பெருமேன்மை பெற்றவான்றோ நீர்; இப்படி
மேம்பாடுடையரான நீர் பிறர்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தருள வேண்டுவது
ப்ராப்தமாயிருக்க, உள்ளதையும் கொள்ளை கொள்வது உம்முடைய மேன்மைக்
குத் தகுதியோவென்று பாரிர் என்றவாய். 'தேவர்!' என்றது அண்மைவிரி.

இவ்விடத்து விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி கான்யின்:—“பெருமான் திரு
வயோக்கையில் தின்றம் போந்து ச்ருங்கிபேரபுரத்திலெழுந்தருளி யிருந்த
வளவிலே ஸ்ரீ குறுப்பெருமான் மலைத்தேனையும் காட்டுப் பழமும் கொண்டு
சென்று உபஹாரமாகக் கொடுக்க, ‘காய் கொள்ளப் பிறத்தோமல்லோம் காணும்,
கொடுக்கப் பிறந்தவர்காணும்’ என்றருளிச் செய்தாரிறே.”—ஆண் பிள்ளைகள்
இசைந்து கொடுக்க வந்ததையும் கொள்ளப் பெருதென்ற நீர் பெண்டிறந்தார்
பொருளை வலியக்கவர்த்து கொள்ளுதல் என்ன தகுதி? என்றவாய்.

திருத்தக்கீர்! = பெரிய பிராட்டியாராகிற ஒருபெண்பெண்டாட்டியை ஒரு
நொடிப்பொழுதும் விடாது திருமார்பிலே யிருத்தி உவக்குமவர் ஒருத்தியின்
கைவளைகளைக் கொள்ளை கொள்வது தகுதியோ? என்றவாய்.

வேள்ளியீர்' = 1. “என்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல” என்றுநீபொலேவெண்
மையாவது சுதந்தன்வபாவ முடைமை: நீர் பாம பவித்திரான்றோ? பிறர் பொரு
ளைக் கொள்ளை கொள்வது உம்முடைய பாவநீதித்திற்குத் தகுதியோ?
“பொயெ-ஃ ஸாவிஷ்ணுவி ஸாவிநே ஐகாரி ஸாவிஸ்டாவி--யோந்தே சுசென்
ஸஹி சுசிர க ம்ருதாவி சுசு-ஃ சுசு.” [பிறப்பொருளைக் கவாதவன் பரிசுந்த
னெனப் படுவெனையன்றி, மண்ணையும் கையாட்கொண்டு பலகால் தேறுத்தை
சுத்தி செய்பவன் பரிசுந்தனாகப்பட்டான்.] என்று சொல்லி யிருப்பது உமக்குத்
தெரியாதோ? பெண்பிள்ளையின் பொருளைக் கவர்வென்ற நீர் என்ன பரிசுத்தர்!.

வேய்ய விழுதி வண்ணர் = உம்முடைய திருமேனியின் வைலகண்ணம் உமக்குத் தெரியாதோ? அரைப்பட்டார்க்கு அணைக்கக் கொடுப்பதற்கன்றோ நீர் இப்படிப்பட்ட உடம்பு படைத்திருப்பது; இவனை நோவுபடுத்துவதற் கென்றே இவ்வுடம்பு படைத்தீர்போலும். 'நீதி' என்னுந் சொல்லிச் சுவதந்தரமான தமிழர் சொல்லாகக் கொண்டால் 'பொன்' என்று பொருள்படும்; சீலமேக திறத் தனை எம்பெருமா வக்குப்பொன்னுருமுண்டோ வென்னில்; 1. "பாலினீர்மை சொப்பானீர்மை" 2. "பொன்னின் வண்ணம் மணியின் வண்ணம் புறையுந் திருமேனி" 3. "சுட்டுரைத்த கன்பொன் உன்திருமேனி யொளி" இத்யாதிப் படியே அதுவுந் சொல்லுவதுண்டு. ஒவ்வொரு யுகத்தில் ஒவ்வொரு திறங் கொள்வனிறே. பிராட்டி திறத்தின் சிவனீட்டாலே பொன்னிறமாவதாகச் சொல் வதுமுண்டு. இனி, வேய்ய—கிரும்பத்தக்க, விழு—சிறந்த, நீதி—பொன் போன்ற, வண்ணர்—தன்மையைமுடையவர் என்றதாந்து, பொன் எப்படி அனை வராலும் கிரும்பத்தகுந்ததாயிருக்கிறதோ அப்படி கிரும்பத்தக்கவரென்று கொள்ளலாம். 'நீதி' என்னுந் சொல்லி வடசொல்லாகக் கொண்டு 'புதையல்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அன்பர்க்குச் சேமவைப்பானவர் என்கை; தேவரீர் பிறருடைய உடைமையாயிருக்க வேண்டியவரேயன்றி, பிறருடைமை யைக் கொள்ளி கொள்பவராதல் தகுமோ என்றவாறு.

இரண்டாமடியின் முடியில் 'ஓ' என்றது 'இப்படியும் ஒரு பெண்பிள்ளை யைக் கொலை செய்யலாமோ? என்று கதறி முறையிடுகிறபடி. துள்ளுநீர்க் கண்ண புரம் தோழுதாளிவள் கள்வியோ? = இப்பாகால நாயகியானவள் உம்மிடத்தில் எதேனும் அபராதப் பட்டதுண்டோ? திருக்கண்ணபுரமென்னுந் திருப்பதி நீர்வாய்ப்புப் பொருந்திக் குளிர்திருக்கின்றதென்று அவ்விடத்தை நோக்கிக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள்; இத்தனையே காரணமாக இவளுடைய கைவளை யைக் கொள்ளி கொள்ளுதல் தகுதியோ? இவள் ஓ ஆத்மாபஹாரக் கள்வியாகில் நீர் சீனத்தபடி பெல்லாம் இவளைப் பரிபவப்படுத்தலாம்; அப்படி இவள் பக்கல் ஒருவசையான கள்ளத்தனமும் இல்லையாயிருக்கவும் கைவளை கொள்வதுதக்கதோ.

'இவள் கள்வியோ?' என்றது—இவளன்று கள்வி, நீர் தாம் கள்வர் என்ற படி. கண்ணபுரத் தொழுதாளாகையாலே இவள் கள்வியல்லள்; தொழுதவளு டைய கைவளையைக்கொள்ளி கொண்டாடாகையாலே நீர் கள்வர் என்கை.

கைவளை கொள்வது தக்கதே = "யாழி நயாழி தி யவெ வடிதி வாராஜா ஷனெரு தகம்மா" 1. மலிகாதி வாரொவவயா நயவராணிவா நலுநெடிவ டிலிகாதி யாமி நயாமிதி தவே வததி புரஸ்தாத் ஷனெரு தந்வங்க்யா :— களிதாதி புரொவவயாதி அபராணி புரஸ் ததைவ தலிதாதி" என்ற ச்லோகத் .

1. திருச்சந்த விருத்தம்.

2. பெரியதிருமொழி. 4—9—8.

3. திருவாய்மொழி. 3—1—2.

ஓ ஆத்மாபஹாரக் கள்வியாவது ஈசுவர சேஷமான ஆத்மவஸ்துவைச் சுவதந்தரமென்று களைக்கை.

* * * — இப்பகாலகாலியை மதுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத லோரிடத்திலே கொண்டுபோய் வைத்தால் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானிடத்து இவளுக் குண்டான அரிதிலேயும் ஓதவாறு தலையக்கடும் என்றெண்ணிக் திருத்தாய் இவளை உறு உயர்த்த மாடாணிகையிலே கொண்டுவைத்தான் ; அங்விடமே நீணிலாமுற்றம் எனப்படுகின்றது ; உத்தமரையும் சிலாவோடு புனதாழிநுக்கிற் முற்றி என்பது. அங்விடத்தில் சின்றுகொண்டு திருக்கண்ணபுரத்தை நோக்கினான்.

ஆதாய் ந்ருதபத்தில் (இரண்டாம் பிரகாசத்தில்) “சிலாமுற்றம் பரஜ்ஞா பராஸாத மென்றும் எல்லை சிலம்” என்கிற சூர்ணிகையும், அங்விடத்து மணவாள மாமுலிகள் வியாக்கியானத்தில்—“நீணிலா முற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினான் என்கிற சிலாமுற்றமாகிறது—‘பூஜோபூலாபிராஹ்ம ஷீசஸொலுஸூர ஹ்மகாநு ஜநாநு ஸூரிஸூரிவ செலவெலூ ஹ்மகாநு பூஜோ பூவஸூகி.’ என்கிறபடியே உத்தங்கமாக சின்று ஸர்வத்தையும் தர்ஸிக்கைக் குறுப்பாகச் சொல்லப்படுவதாய், அதிலே சின்று தர்சித்தவளவில் காணுமோ கண்ணபுரமென்றுகாட்டினு னென்கையாலே தநீயவிஷயமே பரமப்பாப்பமென்று பிறர்க்கும் பாகாசிபிக்கும்படி சாமாவதியான புருஷார்த்த ஜ்ஞாநமென்கை” என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கு சினைக்கத்தக்கன. உயர்த்த முற்றம் என்று ‘இனி இதற்குமேற்பட உயர்த்ததில்லை’ என்றும்படியாய், ‘காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினான்’ என்று-கண்ணபுரத் தெம்பெருமானைக்காட்டாதே அவனுடையவஸ்துவான இடத்தைக் காட்டினதாகச் சொல்லுகையாலே தநீயவிஷயமே பரமப்பாப்பமென்னும்படி எல்லை சிலமான புருஷார்த்தஜ்ஞானமே நீணிலா முற்றமென்பதற்கு உள்ளுறை யென்க.

காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினான்—‘சாண்டீளச் சிறுக்கியான புனக்கு இப்படிப்பட்ட பாவன்யம் தகாது’ என்று அடிக்கடி சிஷிக்கின்ற தாயாகிய என்னைபும் அந்தாதே அழைத்து ‘அதோபார், திருக்கண்ணபுரம் தெரிகிறதா?’ என்று விலாந் சுட்டிக் காட்டுகின்றாள். (அன்றியே) ‘திருக்கண்ணபுரத்தைப் பாருங்கள் ; கைபெடுத்துக் கும்பிடுங்கள்’ என்று பன்னியுரைக்கப் புகுந்து விவ்விதங்களைப் பூர்த்தியாகச்சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டாமல் ‘காணுமோ கண்ணபுரம்’ என்று வாயாற் சொல்லி மற்றதை ஹஸ்தமுத்தரையாலே பூரிக் கின்றாள் என்றமாம்.

காணும் ஓ = இங்கு ‘ஓ’ என்றது இரக்கத்தைக் குறிப்பதுமாம் ; திருக்கண்ணபுரத்தைக் காண்பதற்காகவேயன்றோ இக்கண்கள் படைக்கப்பட்டன ; அப்படியிருக்க, இதனை விலக்குவாரும் சிலர் உண்டாவதே ! என்று வருந்துகிறபடி. இங்விடத்து வியாக்கியானத்தில் ஒரு ஐதீஹ்யமுள்ளது ;—வடமதுரைப் பிறந்தா னென்பா ரொருவருடைய புத்திரன் ஸ்ரீரங்கமிமாரத்தை நோக்கினார்

ஓ இங்விடத்தில் அச்சப்பிணை ஏதாவது இருக்கக்கூடமென்று தோன்றுகிறது ; ஆகாந் தெரியவில்லை ; பொருளும் கங்கு விளக்கவில்லை.

போலே சின்று கொண்டு கண்களை முடிக்கொண்டு ஏதோ ஜபம் செய்து கொண் டிருந்தானும்; பட்டர் அந்த நிலைமையைக் கடைபித்துக் கொண்டே பெழுந்தருளி ி ‘புலகயதி விமாநம் பாவநம் ஸோசகே ந’ என்று கண்களுக்குப் பாய்போக்ப மான விமாநத்தைக் கண்ணாக்கண்டு கவிக்கலாமாயிருந்த, இவன் கண்களை இறுக முடிக்கொண்டு திண்டாடுகிறானே; இவனுடைய கண் புண்ணைபோ? என்று வெறுத்துக் கொண்டே பெழுந்தருளினாராம்; ஒன்றிரண்டு மாதத்திற் குள்ளே அவனுக்குக் கண் கெட்டதாம்.

பாணனார் திண்ணமிருக்க இனியிவள் நாணுமோ? = நாயகனால் நாயகி பங்களில் அனுப்பப்படுகின்ற துதுவன்போன்ற ஒருவனுக்குப் பாணன் என்று பெயர்; (பாணன்-பாடுமவன்.) நாயகியினுடைய ப்ரபாய போஷங்களைப் போக்கி அவளை நாயகனோடே சேர்ப்பிக்குமவன் பாணன் என்று கொள்க. (திருவரங்கக் கலம்பகத்தில் (81) “விடாது பூமடந்தைமார்.....அடாததன்று பாண !.....” என்ற செய்யுள் நோக்குக.) இங்குப் ‘பாணனார்’ என்றது பூஜோக்தி. சேதனை ஈச்வரனோடே சேரச்செய்கின்ற ஆசாரியரே இங்குப் பாணனார் எனப்படுகிறார். திண்ணமிருக்க இனியிவள் நாணுமோ? = “உங்கனோடெங்குமிடையில்லையே” என்னும்படி தேஹபந்துக்களோடே உறவையறுத்து பகவத்விஷயத்திலேயே அவகாஹிக்கச் செய்கிற ஆசார்யனுடைய வலிமை இவளுக்கு இருக்கும்போது இனி இவள் அவ்விஷயத்தில் தின்றும் மிளமாட்டாள் போலு மென்கை. [நாணு மோ?] நாணவது லஜை; இலக்கணையால், லஜைஜயின் காரியமான் மீட்சியை இங்கு விவசிக்கிறது.

நன்றுநன்று நறையூரர்க்கே = இவளை மீட்கப்பார்க்கிற நமக்கு நல்லகால மில்லை; முதலிலே இவளைத் தன் வலைபிலகப்படுத்திக்கொண்ட திருநறையூர் நம்பியின் எண்ணமே சிறைவேறு சின்றமையால் அவர்க்கே நல்லகாலமாயிருக் கின்ற தென்கை. (2)

அருவிசோர் வேங்கடம் நீர்மலை யென்றுவாய்
வெருவினாள் * மெய்யம் வினவி யிருக்கின்றாள் *
பெருகுசீர்க் கண்ணபுரமென்று பேசினாள்
உருகினாள் * உள்மேலிந்தா ளிதுவேன்கோலோ?.

(ஈ)

இவள் இப்பரகாலநாயகியானவள்
அருவி சோர் { அருவிதன் சொரிசின்ற
வேங்கடம் { திருமலையென்றும்
நீர்மலை { திருநீர்மலையென்றும்
என்று { சொல்லி
வாய் {
வெருவினாள் { வாய்பிதற்றினாள்;

மெய்யம் { திருமெய்யத்தைப்பற்றிக்
வினவி { கேள்விகேட்டு
(அதற்கு ஒருதகும் பதில்
சொல்லுவாரில்லாம
யானே)
இருட் {
கின்றான் { வானவிருத்திருள்;

ஈ பூரங்காஜஸ்தவத்தில் விமாக மக்களாசாஸந ச்லோகம்.

பெருகு சீர் சீர்மை மிகுந்த
கண்ணபுரம் } திருக்கண்ணபுரம் என்று
என்று
பேசினான் { வாயாற்சொன்னவளாய்க்
கொண்டு (உடனே)

உருகுடன் நீர்ப்பண்டமானான் ;
உன் மெலிந்தான் } நெஞ்சுநிலைமரகப்
பெற்றான் ;
இது என் கொல் } இப்படியுமொருநிலைமை
யுண்டாகக்கடவதோ ?.

***—இப்பரகாலநாயகியை நோக்கி ஹிதமாக நான் ஏதேனுஞ் சொன்னால் அதை இவன் செனியேற்பதாமில்லை, அதற்கு மறுமொழி கூறுவதாமில்லை; 'திருவேங்கடம்' 'திருநீர்மலை' என்றே இவன் எப்போதும் வாய்வெருளிக் கொண்டிருக்கின்றான்; சிலஸமயங்களில், 'திருமெய்யம்' என்றொரு திவ்யதேச மிருக்கிறதே, அதற்கு 'மெய்யம்' என்று ஏன் திருநாமம் வந்தது? அடியவர் கட்டு மெய்யே கின்று காரியஞ் செய்தகிடம் என்கிற காரணத்தினாலோ அத் திருப்பதிக்கு அத்திருநாமமுண்டாயிற்று? என்று அருகிலுள்ளாரைக் கேட்கிறான்; இதற்கு மறுமொழி கூறுவார் ஆருமில்லாமையாலே பெருமூச்சுவிட்டு வாளாவிருக்கின்றான். சிலஸமயங்களில் 'திருக்கண்ணபுரம்' என்று வாய்கிறையப் பேசினவாறே அந்தக்ஷணத்திலேயே நீர்ப்பண்டமாய் உருகுக்கின்றான்; நெஞ்சு தளர்கின்றான்; இப்படி இவன் ஆவதற்கு என்பாபம் தவிர வேறு என்ன காரணமோ அறிகின்றிலேன் என்றாளாயிற்று. (௩)

உண்ணும் நாளில்லை உறக்கமுந் தாளில்லை *

பெண்மையுஞ் சால நிறைந்திலன் பேதைதான் *

கண்ணனார் கண்ணபுரம் தோழும் கார்க்கடல்

வண்ணர்மேல் * எண்ண மிவட்கீது வேன்கொலோ?.

(௪)

உண்ணும் } இவன் ஒருநாளும்
நான் இல்லை } உண்பதில்லை;
உறக்கம் }
தானும் } கண்ணுறக்குவது யில்லை;
இல்லை }
பெண்மையும் } கன்றாகமுதிர்ந்த
சால } பெண்மைப்பருவ
நிறைந்திலன் } முடையனல்லன்;
பேதைதான் } இளம்பெண்தான்;
(இப்படியிருக்கச் செய்தேயும்)

கண்ணன் } எம்பெருமானுடைய
உள் } திவ்யதேசமாகிய
கண்ணபுரம் } திருக்கண்ணபுரத்தை
தோழும் } தொழாவின்றான்;
இவட்கு }
எண்ணம் } இவளுடைய எண்ணம்
கார் கடல் } கரியகடல்போன்ற நிறத்தை
வண்ணர் } யுடையாரான செனரிப்
மேல் } பெருமாளீமேலுள்ளது;
இது என் கொல் } இது என்ன ஆச்சரியம்!.

***—இவன் முன்பெல்லாம் நம்மைப்போலே உண்பதும் உறங்குவது மாயந்தவன் இப்போது உண்பதாமில்லை உறங்குவதாமில்லை; நாயகனோடே கண்களையும் பருவமாயிருந்தால் ஊனும் உறக்கமுந் தவிரவது ஸஹஜமே யாகும்; அப்பருவமாவது இவட்கு உண்டோ வென்னில், அதுவுமில்லை; பேதைப் பருவமேயாயிற்று இவளது. இப்படியிருக்கச் செய்தேயும் திருக்கண்ண

உனவு இல்லாமல் சில நாட்கள் தடுத்திருக்கலாம்; உறக்கமின்றித் தடுத்திருப்பது அரிதாதலால் ‘உறக்கமில்லை’ என்றுதான் ‘உறக்கந்தானுமில்லை’ என்றுதான். (ச)

(g)

(C)

கண்ணன் ஊர்	{	செளரிப் பெருமாளுடைய திவ்ய தேசமான		வெண்ணைய்	{	(துவன்) வெண்ணையைக் உண்டு	கள்வாடி) அமுது செய்த
கண்ணபுரம்		திருக்கண்ணபுரத்தை		ஆப்பண்ட		(தாம்பிளால்) கட்டுண்ட	
தொழும்		தொழுதின்ற		வண்ணம்		ஸாமரசாரத்தை	
காரிகை		இவ்வழியானவன்		விளம்பிளால்	{	(யாரேனும் ஏசிச்) சொன்னால்	
தன்னுடை		தன்னுடைய		உண்ணமும்	{	(இவளுடைய) மேனி சிறமும்	
உண்மை	{	(வியாமோஹத்தின்) உண்மைசைய					
உரைக்	{	வாய்விட்டுச்					
கின்றான்	{	சொல்லுகிறான் ;		பொன் நிறம்	{	பசுவிறமா யிருக்கும்படி தவிர்த்து நல்ல நிறமாம்	
பெண்மை	{	இஃகை என்ன		ஆகத் துழியும்	{	படி (இவன்) ஸந்தோஷப் படுகிறான்.	
என் ?	{	பெண்மைக்குணம்?					

***—இப்பாட்டின் இரண்டாமடியில் “பெண்மையும் தன்னுடை” என்று பாடம் வறங்கி வருகின்றது; இப்பாடத்திற்குப் பொருளுமில்லை, விபாக்கியானத் தோடு சேர்த்தியுமில்லை; பெரிபவாச்சான்பிள்ளை விபாக்கியானங் காண்பின்— “பெண்மை—ஸ்திரீத்வம்; அதாகிறது—எதேனும் ஓவஸ்தை மீறத்தாலும் உயிர்த்தோழிக்குங் கூட மறைக்கும்படியிதே யிருப்பது; அவளும் இவளுடைய வ்யாபாங்களைக்கண்டு ‘இவளுக்கு ஒகிற தகை இதுவாகாதே’ என்றறியு மித் தனையிதே. ஆயிருக்க பெற்றநாபான எனக்கும் வாய்விடா யின்றன்; இவளுக்கு என்ன பெண்மை? என்கிறான்.”—இந்த விபாக்கியான ஸூதரூத்திக்குச் சேர;

“பெண்மை என்?” என்றே பாடம் கொள்ளத்தக்கது; இப்பாடமே கற்றுணர்ந்த பெரியோர் அதரிப்பதும். ‘கண்ணனார் கண்ணபுரத் தொழுவ் காரிகை தன்னுடை உண்மை உலாக்கின்றான்; பெண்மை என்?’ என்று அர்வயிப்பது. செளரிப்பெருமான் எழந்தநுனியி நஞ்சுமிடமான திருக்கண்ணபுரத்தை நோக்கி அந்நிலை செய்கின்ற இப் பெண்மகள் அந்த காரிகை வாய்பாத்தோடு தில்லாமல் தன்னெஞ்சில் ஓடுகின்ற எண்ணங்களைச் சிறிதும் ஓரரிக்காமல் உள்ளது உள்ள படியே என் பக்கலில் வாப்பிட்டுச் சொல்லுகின்றான்; ஒன்றையும் மறைக்காமல் வெட்டவெரிச்சலாக வெளியிடுதற்குரிய உயிர்த்தோழியிடத்தும் ஓரித்தேதீர வென்றிம்படி மருமமான வார்த்தைகளையும் என்னிடத்தில் கூசாதே வாப்பிட்டுச் சொல்லுகின்றாள் இவள்; இஃது என்ன பெண்மை?—பெண்மைக் குணத்திற்கு இது தகுதியோ? என்கிறான். தன்னுடை யுண்மை யுரைக்கின்றான் = “வடவரை தின்றும் வந்து இன்று கணபுர மிடவகை கொள்வது யாமென்று பேசினான்” என்று மேற்பாட்டில் சொல்லுகையாலே அதுவே இதற்குப் பொருள் என்றுங் கொள்ளலாம். திருவேங்கட மலையில் தின்றும் திருக்கண்ணபுரத்திலே திப்பவாஸம்பண்ண வந்திருக்கிறே னென்பதாகத் தன்னுடைய உண்மையை உரைக்கின்றான் என்க.

[வேண்ணே யுண்டாப்புண்ட வண்ணம் வீளம்பினால் வண்ணமும் பொன்னிறமாவ தோழியீர்.] இப்பெண்மகள் பிரிவாற்றாமையாலே உடம்பு வெளுத்து வருத்திக் கிடக்கச் செய்தே, எம்பெருமான் பக்கலில் இவளுடைய அநுராகத்தை மாற்றுவதற்காக ‘அவனுடைய தீம்புகளையும் அவன் பட்ட பரிபவங்களையும் எடுத்துரைத்தோமாகில் தன்னடையே அவனிடத்தில் இவளுக்கு வெறுப்பு உண்டாகுகிடும்’ என்றெண்ணிய சிலர், “கண்ணனும் கண்ணன், என்ன கண்ணன்!; வெண்ணெய் திருடுவதும் எரியார் கையிலே பிடிபடுவதும் உரலோடு தாம்பினால் பிணிப்புண்டு ஏங்கிக்கிடப்பதும் இவையன்றோ அவனுடைய திவ்ய கீர்த்திகள்!” என்று ஏச்சாகச் சில சொல்லுவார்கள்; அவன் பக்கலில் இவளுக்கு வெறுப்பையுண்டாக்குவதற்காகச் சொல்லும் இவ்வார்த்தைகள்தானே அந்தோ! உவப்புக்கு எருகிட்டாற்போலே ஆகின்றன: ‘அவாப்தஸமஸ்தகாமனுவன் குறைவாளரைப்போலே வெண்ணெயுண்ண ஆசைப்படுவதே!’ அந்த வெண்ணெய்தானும் தன் மனையிலே ஏராளமாகக் கிடைக்கலாயிருக்கச் செய்தேயும் அது பிறருடையதா யிருக்கவேணுமென்றும் அது தன்னையும் களவு வழியிலே ஸம்பாதித்து உண்ணவேணு மென்றும் விரும்பிக் களவு செய்வதே!; அது செய்யினும் ஸாமர்த்தியமாய்ச் செய்து ஐரப்பித்துக் கொள்ளவல்ல சக்தியிருக்கச் செய்தேயும் அஸமர்த்தரைப் போலே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கொண்டு கண்ணினுன் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்டு அழுது ஏங்கிக்கிடப்பதே!; அஃது! இத்தனை ஸௌலப்ப ஸௌசேல்பகுணம் வாய்த்தவொரு பெருமானை உண்டேயு நாம் ஆசைப்படப்பெற்றோம்!; நம்முடைய பாக்கியமே பாக்கியம்!; அவனுடைய ஸம்சலேஷம் நமக்குக் கிடையா தொழியினுமொழிக; இப்படிப்

பட்ட மஹானிடத்திலுந்நாம் அசைப்படப் பெற்றதே நமக்கு எல்லாப் பேறும் கிடைத்தபடியாகு மன்றோ? என்ற சொல்லி அவனுடைய திருமேனியோடே அணையப் பெற்றால் பிறக்கக்கூடிய ஸந்தோஷ சிவமையைப் பெறுகின்றாள்—என்றாள்வயிற்று.

“அவப்பே நமஸ்தகாமனுவான் ஸுருத்தியுடைமையை அசையநிவதாய்; ஸர்வ சக்தியானவன் காவிலே இநிலநாய்; அதுதன்னிலும் அகப்பட்டுக் கட்டுண்ணும்படி எவரியனுவதாய்; இனி நமக்கொரு குறைமுண்டோ வென்குறள்” என்ற பாம்போக்கியமான விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகாண்மின்.

வண்ணமும் பொன்னிறமாவதோழியுமே—பெண்டிற்குப் பிரிவாற்றாமையினால் தோன்றும் பாசலெதும் பொன்னிற மெனப்படும்; அது வயஸந்தத்திற்கு ஸூசகம்; அந்த சிறம் ஸுறித்ததென்றால் ஸந்தோஷமுண்டாயிற் நென்றபடியாய், அவனுடைய திருக்குணங்களைப் பிறர் ஏர்சாகச் சொன்னாலும் 1 ‘கற்றினம் மெய்க்கலும் மெய்க்கப்பெற்றான் காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான், பற்றியுரலிடை ஆப்பு முண்டான் பாவிநான் உங்களுக் கேச்சுக்கொலோ?’ என்னும் மெய்ப்புண்டையளாதலால் அந்த திவ்ய கிரீதி செலிப்பட்ட மாத்ரத்திலும் அவனோடு தனக்குக் கலவி நேர்ந்ததாகவே கொண்டு வைவரன்னியம் மாறப்பெற்றுள்ளன்க.

(ரு)

வடவரை நின்றும் வந்து * இன்று கணபுரம்
இடவகை கோள்வது யாமென்று பேசினாள் *
மடவரல் மாதரேன் பேதை யிவர்க்கிவள்
கடவதேன்? * கணயே லின்றிவர் கோள்ளவே.

(க)

வடவரை { ‘உடக்குத் திருமலையில் நின்
சின்றும் வந்து { தும் புறப்பட்டு உந்து
இன்று இப்போது
கணபுரம் திருக்கண்ணபுரத்தை
இடவகை { இருப்பிடமாகக் கொண்
கோள்வது { டிருப்பது கானே’
யாம்.
என்று { என்று (செனரிப் பெருமா
பேசினாள் { னோடு ஐக்கியமாகத்
தன்னைச்) சொல்லிக்
கொண்டாள்;
இவர் இந்த செனரிப்பெருமான்

இன்று இன்றைக்கு
கண்டயில் { (இவனுடைய)
கண்ணுறக்கத்தை
கொள்ள கொள்ள கொள்வதற்கு,
மடவரல் { மடப்பெண்ணும் குணத்தை
புடையவளும்
மாதர் { விரும்பப்பெழுகை
புடையவளுமான்
என் பேதை { என்சிறியியாகிய இவர்
இவர்
இவர்க்கு { இப்பெருமானுக்குத்
கடவது என் { கடமைப்பட்டதும்
என் கொல்!.

* * *—அநகரத்தாலே தரிப்பது என்று ஒன்றுண்டு. பண்டு திருவாய்ப் பாடியிற் பெண்கள் கண்ணொரனைப் பிரிந்து ஆற்றமாட்டாமல் மாமியார் மாமனார் முதலானோருடைய காவலையும் கடந்து யமுனையாற்றின் கரையிலே அப்பொருளை

அதுபலிப்பதற்கு வந்தவனானிலே அங்கு அவனைக் காணாமல் முன்னிலும் ஆற்றாமை
 சிந்தி, எந்தென மொருபடியாலே தரிக்கப் பார்த்து “ஐஷு காலிய! கிஷாசு
 க்யஷோஹிதிவாவரா துஷ்ட காலிய! திஷ்டாதா க்ருஷ்ணோஹமிதிசாபரா”
 இப்பாதிப்படிபே, ‘அடா காலியனே! சில்; கான் கண்ணன்; உன்மேலேறிக்
 குணவந்து கந்தனம் செய்ப்போகிறேன்’ என்றும் மற்றும் பலவிதமாகவும்
 கண்ணியான் போலவே தங்களை அங்காடு செய்குகொண்டு பேசிக் தரிக்
 தார்கள்; கம்மாழ்வாரும் திருவாய் மொழியில் “கடல் ஞாலத் தொய்தேனும்
 யானே பென்னும்” என்று தொடங்கிப் பத்துப் பாசாங்களாலே தம்மை எம்
 பெருமானாகப் பேசிக் தரித்தார். அந்த நிலைமை பாகாலநாயகிக்கும் சிகழ்
 கின்றமை இப்பாசாத்தில் விளங்கும். மற்றை ஆழ்வார்களிற் காட்டிலும் இன்
 வாழ்வார்க்கு அர்ச்சாவதாபத்தில் ப்ராவண்யம் அளவற்றதாசையாலே இவ்வது
 காமும் அர்ச்சாவதா விஷயமாகவே செல்லுகின்றது. வடக்குத் திருமலைடா
 கிய திருவேங்கட மலையில் வாஸத்தையிட்டுக் கிழை விடாகிய திருக்கண்ணபுரத்
 திலே தீபவாஸம்பண்ண இன்று இங்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம் யாம் என்று
 தன்னைச் சொரிப்பெருமானாகவே சொல்லிக்கொள்ளுகிறான் என்பதைத் திருத்
 தாய் விளம்புகின்றான்.

இச்சிறுமியை இப்பாடு படுத் துதல் ஈச்வரனுக்குத் தகாலு என்கிறான் பின்
 னடிகாரில். இதற்கு முந்தின க்ஷணம்வரையில் பந்துவர்க்கங்களின் சொல்தவ
 ருது நடந்துகொண்டிருந்தவளும் மிகச் சிறிய பருவமுள்ளவளும் அழகிற் சிறந்
 தவளுடான இவளை இங்ஙனே கண்ணுறக்கம் கெட்டு வருந்தவைப்பது அவர்க்கு
 ப்ராப்தமோ? என்கிறான். (ஈ)

தரங்கநீர் பேசினும் தண்மதி காயினும் *

இரங்குமோ? எத்தனை நாளிருந் தேள்கினுள்? *

ஊங்கம்வாய் கீண்கேந்தானது தொன்மையூர் *

அரங்கமே யென்ப திவள்தனக் காசையே.

(ஈ)

தரங்கம் நீர் { திரைக்கிளர்ச்சியை புடைய
 கடல்
 பேசினும் கோஷம் செய்தாலும்
 தண் மதி குளிர்ந்த சந்திரன்
 காயினும் காய்ந்தாலும்

(இவன்)

இரங்குமோ { இளைப்பனோ?
 (இளைக்கமாட்டான்.)
 (வெண்ணில்)

எத்தனை நாள் நெடுநாளே பிடித்தும்
 திருக்க { (இவற்றிலே) ஈபெட்டிருத்
 தெள்ளுள் { திருளன்றோ.

தரங்கம் { குதிரை வடிவாக வந்த
 அசரணுடைய
 வாய் வாயை
 கீண்டு கிழித்தெறிந்து
 உசந்தானது மகிழ்ந்த பெருமானுடைய
 தொன்மைஊர் அநாதி திவ்யதேசமாகிய
 அரங்கம் { திருவரங்கம் என்று சொல்
 என்பதே { லிக் கொண்டிருப்பதே
 இவன் தனக்கு { இவனுடைய ஆசையா
 ஆசை { யிருக்கிறது.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், ‘இச் சிறுமியின் கண்ணுறக்கத்தைக் கொள்ளை கொள்வதற்கு இவர்க்கு என்ன ப்ராப்தி யுண்டு?’ என்ற திருத்தாயை நோக்கிச் ஸ்சி பெண்டுகள் ‘இப்படி நீ சொல்லலாகுமோ? அவர்க்கு என் ப்ராப்தியில்லை; அப்ராப்தஸ்தஸ்தத்திலே அவர் தம் செங்கோல் செலுத்துகிறார்ல்லர்; உன் மகள் விஷயமாக நீயே சொல்லுகிற வார்த்தைகளினால் இவளுடைய மன மொழி மெய்களாகிற த்ரிசுரணமும் அவர் விஷயத்திலே படித்தனவாக விளங்கா சின்றது; ‘கார்க்கடல் வண்ணர்மே லெண்ணமிவட்கு வென் கொலோ’ என்றபாகையாலே இவளுடைய சிந்தை அவர் திறத்தே படிந்ததென்று விளங்கிற்று; ‘கண்ணபுர மென்று பேசினாளுநகினுன்’ என்றபாகையாலே இவளுடைய பேச்சும் அவர் திறத்தே படிந்ததென்று விளங்கிற்று; ‘கண்ணபுரத் தொழும்’ என்றபாகையாலே இவளுடைய காரிய வ்யாபாரமும் அவர் திறத்தே படிந்ததென்று விளங்கிற்று; ஆக, சிந்தையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும் இவள் அவரைப்பே விஷயீகரித் திருக்கின்றாள் என்னவேண்டி யிருக்கும்போது ‘மடவரல் மாதரென் பேதை யிவர்க்கிவள் கடவதென் கண்டுயிலின்றிவர் கொள்ளலே’ என்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? அவரோடும் இவளோடும் கொள்கொடைபற்றே விருக்கிறது? இது கிடக்கட்டும்; உன் மகன்தான் இக்கஷ்டங்களை பெல்லாம் பொறுத்திருக்க சக்தியுடையவன்தானோ? என்று கேட்க, அதற்கு மறுமொழி கூறுவது போன்றதாம் இப்பாசரம்.

தாங்கநீர் பேசினும் தண்மதிகாயினும் இரங்குமோ=கடல் கேஷித்தலும் நிலாக்காய்தலும் விரலிகளுக்கு மிக்க இளைப்பை உண்டாக்குமாயினும் அவற்றுக்கெல்லாம் இவள் இளைக்கின்றிலன். அதற்குக் காரணமென்னென்னில்; எத்தனைநா ளிருந்தேள்கினுள்=நெடுநாளாக அடிபட்டுக் காய்ப்பேறினவனுக்குப் பின்னையும் அடிபடுதல் லக்ஷியமோ? இவள் நெடுநாளாகவே இக்கஷ்டங்களை அநுபவித்து வருகிறாளாகையால் இவை இவட்கு அலக்ஷியமாய் விட்டன என்கை. கீழ்ப்பாட்டில், ‘மடவரல்மாத ரென்பேதை’ என்று சொல்லிவைத்து இப்பாட்டில் இப்படி சொல்லத் தகுமோ வென்று ஒரு சங்கை தோன்றும்; ஒன்றுமறியாதவளென்றும் நேற்றுவரை பந்துவர்க்கங்களுக்கு உடன்பட்டு நடந்த சிறுமியென்றும், இன்றே இவட்கு இப்படிப்பட்ட அவகாஹம் உண்டாயிற்றென்றும் சொல்லுவதோடு இது முரண்படுமே பென்று சங்கிக்க வேண்டா; “சூழி யுமாயதெ க்ஷாஜஸூதா—த்ருடி யுகாயதே த்வாமப்ச்யதாம்” என்றும் 2. “பலபல யூதிகளாயிடும்” 3. “ஒரு பகல் ஆயிர முழியாலோ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பிரிவுகாலம் பல்லுழியூழிகளாகத் தோன்றுமாதலால், மகளுடைய அப்படிப்பட்ட வசநவ்யக்திகளைக் கொண்டு சொல்லுகிறாள் தாய் எனக்கொள்க.

முன்னடிகட்கு வேறு வகையாகவும் பொருள் கூறலாம்;—‘இரங்குமோ’ என்பந்த ‘இரங்கும், ஒ’ என்று வாக்ய பேதமாக்கி, கடலீ கோஷித்தாலும் நிலாக்க

வாய்ப்பாடும் இவன், இரங்கும்—செருத்தப்படுகின்றான்; ஓ!—அந்தோ. எத்தனை நாளித்தோன்றினான்—இப்படி எத்தனை நாளாகக் கஷ்டப்படுவான் என்று.

இப்பெருமானை யறிக்கவல்ல எம்பெருமான் நெடுநாளாக தித்பவாஸம்பண்ணியுள்ள திருவந்தத்தை வாய் வெருவிக்கொண்டிருப்பதே இப்பெண்பிள்ளையின் ஆசையாயிருக்கின்ற தென்பன பின்னடிகள்.

தூங்கும்வாய் கிண்ட வாலாறு:—கம்ஸனால் எவப்பட்ட அஸுரர்களில் கேசி பெண்பவன் திருமையின் உதவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துத் தாந்திக்கொண்டு கண்ணிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் திருக்கையை கன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி, அதன் வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களை யுதிர்ந்து உதட்டைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இரு பிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினான் என்பதாம்.

தாங்கும், தூங்கும்—வட சொற்கள்.

...

...

(எ)

தோண்டேலாம் நின்னடியே தோழு தய்யுமா

கண்டு * தான் கணபுரம் தோழப் போயினான் *

வண்ணோங் கோதையென் பேதை மணிநிறம்

கோண்டோன் * கோயின்மை செய்வது தக்கதே.

(அ)

தோண்டு எல்லாம்	}	ஸகல பத்தவர்க்கங்கும்
நின் அடியே		உனது திருவடிகளையே
தோழுது		ஸேவித்து
உய்யும் ஆ	{	உஜ்ஜீவித்துப் போவரைப்
கண்டு		பார்த்து
தான்		இவளும்
கணபுரம்		திருக்கண்ணபுரத்தை
தோழ		ஸேவிப்பதற்கு
போயினான்		சென்றான்;

வண்டு உலாம்	{	வண்டிகள் உலாவப்பெற்ற
கோதை		மயிர்முடியை யுடையனான
என் பேதை		என் குழந்தையினுடைய
மணி நிறம்	{	அழகிய மேனி நிறத்தைக்
கொண்டு		கொள்ளுகொண்டு
தான்		ஸ்வாமியாகிய நீ
கோயின்மை	{	அநியாயம் பண்ணுவது
செய்வது		
தக்கதே		தகுதியோ?.

* * *—தோண்டு எல்லாம்—தோண்டார் எல்லாருமே என்றபடி. பக்தர்களாயிருப்பவர்களுள்ளும் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானை அடிபணிந்து உஜ்ஜீவித்துப் போகிறார்களென்பதை புணர்ந்து தானும் அப்படி உஜ்ஜீவித்துப் போக ஆசை கொண்டு திருக்கண்ணபுரம் தோழுதான் இவன்; இப்படி அகர்த்தப்படப் போகிறோமென்று அறிந்திருந்தானாகில் திருக்கண்ணபுரமுள்ள திக்கையும் கோக்கியிருக்கமாட்டான்; உஜ்ஜீவிக்க வென்று வந்து தொழுதவளை இப்படி மேனி கிழமடியிச் செய்து அந்நியானவற்றைச் செய்வது ஸர்வேச்வரனென்று பெயர் சமர்திருப்பார்க்குத் தகுமோ? என்கிறான் திருத்தாய்.

“சூகெடா ஜிஜ்ஞாஸுரயாபாயிஷ் ஜ்ஞாநீவ ஹதஷுபஹ வதாவிஷா வஜ்ஜின வாம்—ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரத்தார்த்தி ஜ்ஞாநிச பாதர்ஷப-சதுர்விதா

பஜந்தேமாம்” என்று கையெழுத்திட்டுச் செய்தபடியே, இழந்த செல்வத்தை மீண்டும் பெறவிரும்புகின்ற ஆர்த்தர்கள், புதிதாகச் செல்வம்பெற விரும்புகின்ற ஆர்த்தர்கள்’ கைவல்யபோகத்தை விரும்புகின்ற ஆத்மபாப்திகாரிகள், பகவத்பவத்தையே விரும்புகின்ற ஞானிகள்—ஆகிய நான்கு வகையறிவாரிசார் எம்பெருமானை உபாஸித்துப் பேறு பெறுவதைக் கண்டவினர் தானும் தன் அதிகாரத்திற்குத் தகுதியாகத் தொழுது உபயலாமென்று திருக்கண்ணபுரத் தொழப்போனாள்; இவளுடைய அழகு எப்படிப்பட்டது? [வண்ணோங்கோதை யென்பேதை] இவள் மயினா முடித்துப் பூவைச்சுற்றிவிட்டால் மதுவில் நனைபாலை வண்டுகள் மேலே சுழலமீடும். [பேதை] அந்த வண்டிகளுக்கு அஞ்சி உள்ளே வந்து புகும்பருவமுடையவள்.

[மணிநிறங்கோண்டே தான்]* தம்மையே நானும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத் தம்மையே யொக்க அருள் செய்கையன்றே முறைமை; தான் நன்மணி வண்ணமுயிருக்க, இவளுடைய மணிநிறத்தைக் கொள்ளை கொள்ளத் தகுதியுண்டோ? [கோயின்மை செய்வது தக்கதே] ராஜாதியில்லாதார் செய்வதை நீர் செய்யக் கடவீரோ? இழந்தவற்றை மீட்டுக்கொடுக்கையன்றே அரசர்கட்கு முறைமை; ராஜாக்களே வழிபறிக்கை நீதியோ? என்கிறார்.

[கோயின்மை] கோ—அரசன்; இன்மை—இல்லாமை; கேட்பாரற்ற அநீதிச்செயல் என்றபடி. (அ)

முள்ளையி நேயந்தில கூழை முடிகோடா *

தெள்ளிய ளென்பதோர் தேசிலள் என்செய்கேன் *

கள்ளவிறு சோலைக் கணபுரம் கைதொழும்

பிள்ளையை * பிள்ளையென் றெண்ணப் பெறுவரே.

(க)

முன் எய்து முளைக்கின்ற பற்களும்

எயந்தில கிரம்பவில்லை;

கூழை கூந்தலும்

முடி கொடா { எடுத்த முடிக்கப் போரும்படி உள்ளத்தன வில்லை;

தெள்ளியன் என்பது ஓர் தேச இலள் { விவேகமுடையவன் என்ற சொல்லும்படி யான தேஜஸ்வை உடையவனல்லன்;

என் செய்கேன் { (இப்படிப்பட்ட இவன் விஷயத்தில்) என் என்ன செய்கேன் !

கன் அவிழ் சோலை { மது பெருகுநின்ற சோலைகளையுடைய

கணபுரம் திருக்கண்ணபுரத்தை

கை தொழும் கையெடுத்த வணக்குகிற

பிள்ளையை பிள்ளையை

பிள்ளை என்று பிள்ளையென்று பிள்ளை எண்ணப் பிறகுமோ? [கொளவிக்க பாப்தியுண்டிடு.]

* * *—“முலையிலங்கு பூம்பயலை முன்போட அன்பிபாடி நுக்கின்ற முளால்” என்று சொன்ன திருத்தாய்தானே இப்போது “முள்ளையி நேயந்தில கூழை முடிகோடா, தெள்ளிய ளென்பதோர் தேசிலள்” என்றால், இஃது என்; பாகால நாயகியெளவன பருவத்தை யடைந்திருப்பதாகப் பல பாசாங்களால் நினைக்கா

திருக்க, இன்னம் பற்றுகளும் முளைக்கவில்லை பென்றும், மயிருங் சேர்த்து முடிக்கலாம் படிக்கடினவில்லை பென்றும் இங்கே சொல்வது பொருந்துமாறு எங்கனே? எனின்; உண்மையில் இவள் யௌவன பருவத்தை யடைந்தவளே; ஆயினும் தாய்க்கு அன்பு மிகுதியால் இவளது மிக்க இளமையே தோற்றுவதென்க.

1. “செய்ய ஞாலின் சிற்றடை செப்பனுரிக்கவும் வல்லளல்லள்” 2. “வாயிற் பல்லு மெழுந்தில மயிரும் முடி கூடிற்றில,.....மாயன் மாமணிவண்ணன் மேலிவள் மாறுறுகின்றனே” 3. “கொங்கையின்னங் குவிந்தெழுந்தில” 4. “முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில மொய்ப்புங்குழல் குறிய, கலையோ அரையிலை நாவோ குழறும்” இப்பாதி பாசுரங்களோடு ஒப்பிடுக.

இப்படி இளம்பருவமுடையளான விவளை நான் எப்படி நியமிப்பேன் என்கிறாள் என் செய்கேன் என்று. இவளை நான் நியமிப்பேனே, அன்றி அநுவர்த்திப்பேனே என்கிறாள். இந்தனை சிறு பிராயத்தில் உனக்கு இவ்வளவு ப்ராவண்யம் கூடாது என்று இவளை அடக்குவேனே, அன்றி, இந்தனை சிறு பிராயத்திலேயே பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹிக்கப் பெற்ற விவள் ஸாமான்யமானவளல்லள், விண்ணுளாரிலும் சிரியள் என்று கொண்டு இவளைக் கைகூப்பி வணங்குவேனே என்கிறாள்.

இங்கனே அலைபாய்ந்த நெஞ்சு ஒரு முடிவுக்கு வந்தமைப்பைப் பின்னடிகளில் வெளியிடுகிறாள். திருக்கண்ணபுரத்தைக் கைதொழும்பிள்ளை நம் வயிற்றில் பிறந்த சிறு பிள்ளையேயாகிலும் ஈடுபட்ட விஷயத்தின் பெருமையைப்பன்றே நோக்கவேணும்; இவளது சிறுமைபால் வருங்குற்றமேது? சிறுமையில்தானே இப்படிபகவத் விஷய ப்ராவண்யமும், உகந்தருளின நிலத்தில் ஊற்றமும் உண்டாகப் பெற்றதே! ஆகையாலே இவளை நியமிக்கப் பாராமல் அநுவர்த்திப்பதே நன்று என்றாளாயிற்று. “விளங்கொளியை மரதகத்தைத் திருத்தண்காவில் வெல்காவில் திருமலைப்பாடக் கேட்டு, வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன் வருக வென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினோ” என்றது திருநெடுந்தாண்டகத்தில்.

கூழை—தலைமயிர். தேள்ளியள்—தெளிந்து வார்த்தை சொல்லவல்லவள், தேசு—தேஜஸ். எண்ணப் பெறுவரே=நெஞ்சால் நினைத்தாலும் பிராயச் சித்தம் செய்துகொள்ள வேண்டுமே பென்றவாறு. (க)

கார்மலி கண்ணபுரத்தேம்மடிகளை *

பார்மலி மங்கையர்கோன் பரகாலன்சொல் *

சீர்மலி பாட லிவைபத்தும் வல்லவர் *

நீர்மலி வையத்து நீடு நிற்பார்களே.

(கௌ)

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-7-1.

2. ஷட 3-7-2.

3. ஷட 3-7-3.

4. திருவிருத்தம் 60.

கார் மலி	மேகங்கு நிறைந்திருப்ப பெற்ற	சீர் மலி	பகவத்குணங்கள் நிறைந்த
கண்ணபுரத்த	திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந் தருளியிருக்கிற	பாடல்	பாசங்களாகிய
எம் அடிக்கீளை	எம்பெருமானைக் குறித்து	இவை பத்தம்	இத்திருமொழியை
பார் மலி	இப்பூமியெங்கும் டுகழ் மிக்க திருமங்கையாழ்வார்	உல்லவர்	கற்றுணரஉல்லவர்கள்
மங்கையர்		சீர் மலி	கடல்குழந்த
கோன்		வையத்து	இப் பூமண்டலத்திலே
பரகாலன்		நீடு	நீண்டகாலம்
சொல்	அருளிச்செய்க	நிற்பார்கள்	நிலைநிற்கப் பெறுவர்.

* * *—மேக ஸஞ்சாரம் மாறாத திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் செளரிப்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இத்திருமொழியைக் கற்றுணரவல்லவர் கடல்குழந்த பூமியிலே நெடுங்காலம் வாழப் பெறுவர் என்று பயனுரைத்ததாயிற்று.

சுற்றடியின் வியாக்கியானத்திற் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்திருந் காண்மின்:—“இது கற்றார்க்குப் பலன் ஸம்ஸாரத்திலிருக்கையோ வென்னில், பரமபதத்திலே ‘தெள்ளியீர்’ இவ்வேயே; தெள்ளியிருள்ளது இங்கே யன்றோ. ‘ஊவொ நாநஞ்சு மஹதி—பாவோ நான்யத்ர கச்சதி’ என்று திருவடி ராமகுணங்களைக் கேட்டு அத்தாலே பூர்ணனுப் அத்தேசத்தையிருந்தாப்போலே தெள்ளியிரை இங்கே பாடக்கேட்டுப் பூர்ணரா யிருக்கப்பெறுவர்கள்”—என்று. (அநாவது) இவ்வருளிச் செயலைக் கற்பவர்கள் இருள் தருமா ரூலத்தி லிருப்பொழிந்து நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவர் என்று பயனுரைக்க வேண்டியிருக்க ‘நீர்மலி வையத்து நீடு நிற்பார்களே’ என்று இக்கொடுவுகத்தி லிருப்பையே பயனாகவுரைக்கத் தகுமோ வென்று சங்கை; (இதற்கு ஸமாதானம்.) ‘தெள்ளியீர் தேவர்க்குந் தேவர் திருத்தக்கிர்’ என்று தொடங்கிப் பரம போக்யமாய்த் தேனும் பாலும் நெய்யுங் கன்னலு மமுது மொத்தாற்போலே அருளிச் செய்யப்பட்ட இத்திருமொழி பரமபதத்திலே அதுபவிக்கக் கிடைப்ப தரிதாகையாலே, ஸ்ரீராம கதைகளை அதுபவிக்க ஆசைகொண்ட அனுமான் பரம பதத்தை இகழ்ந்து இந்நிலத்திலிருப்பையே உகந்தாப்போலே இத்திருமொழி நடையாடு மிந்திலத்தில் இருப்பே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்குப் பரமோத்தேச்யமாயிருக்குமென்று கொண்டு ஆழ்வார் இங்ஙனே பயனுரைத்தது பொருந்து மென்க. (40)

அடிவரவு:—தெள்ளியீர், சீணிலா, அருவி, உண்ணும், கண்ணன், வடவரை, தாங்கம், தொண்டு, முன், கார், கரை.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

சீயர் திருவடிகளே சரணம்..

முநீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—மூன்றாந்திருமொழி,

கரையெடுத்த சுரிசங்கும்*

கரையவதாரிகை:—கீழ் இரண்டு திருமொழிகளும் தார்ப் பேச்சாய்ச் சின்றன; இத்திருமொழி மசன் பேச்சாய்ச் செல்லுகிறது. கீழ்த்திருமொழியில் “கைவளை கொள்வது நக்கிறே” என்று சொரிப் பெருமானை நோக்கித் திருத்தாயார் சொல்லக்கேட்ட தலைமகள் உணர்ந்து நன் கையை நோக்கினாள்; கையில் வளைகளைக் கண்டிலள்; அந்தோ! வளையிழந்தேனே யென்று ஒரு கால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்காற் சொல்லிக் கதறுகின்றாள்.

திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானை ஸம்சுலேஷித்து அதுபவிக்கப் பெறாத பிரிவாற்றாமைக்குப் பாக்கப் பாசாமிகிறபடி. ... *

கரையெடுத்த சுரிசங்கும் கனபவளத் தேழுகொடியும் *

திரையெடுத்து வருபுனல்கும் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *

விரையெடுத்த துழாயலங்கல் விறல்வரைத்தோள் புடைபெயர *

வரையெடுத்த பெருமானுக் கிழந்தேனென் வரிவளையே.

(க)

கரை எடுத்த கோஷத்தையுடைத்தாய்

சுரி வளைந்த

சங்கும் சங்குகளையும்

கனம் செறிந்திருக்கிற

பவளத்து பவழங்குளினுடைய

எழு வளர்த்திபையுடைய

கொடியும் கொடிகளையும்

திரை அலைகளானவை

எடுத்த வரு { அடித்தக்கொண்டு
வரப்பெற்ற

புனல் ஜலத்தாலே "

சூழ் சூழப்பட்ட

திருக்கண்ண புரத்து { திருக்கண்ணபுரத்திலே

உறையும் { நித்யவாஸம் செய்தருள்
பவனும்,

விரை எடுத்த பரிமளம் மிகுந்த

துழாய் { திருத்தழாய் மாலையை
அலங்கல் } யணிந்ததாய்

விறல் மிடுக்கையுடையதாய்

வரை மலைபோன்றதான

தோள் திருத்தோள்

புடை பெயர அசையும்படியாக

வரை எடுத்த { கோவர்த்தனமலையை
யெடுத்த (க்குடையாக)ப்
பிடித்தவனுமான

பெருமா னுக்கு } எம்பெருமானுக்கு

என் வரி வளை எனது அழகிய வளைகளை

இழந்தேன் இழந்துவிட்டேன்.

* * *—பண்டு இந்திரனால் இடைவர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் ஆகிரை கட்டும் சேர்ந்த பெருமழைத் துன்பத்தை மலைக்குடை யெடுத்து நீக்கின ஆத்ப பந்துவன்றோ; அது என்றைக்கோ நடந்தது என்று நினைக்கவேண்டாதபடி.

இன்றைக்கும் அப்படிப்பட்ட திருக்குணங்களை விளங்கக்காட்டிக் கொண்டு திருந்
கண்ணாபுரத்தில் சிவன் ஸக்தி பண்ணிநிருக்கிறான்; இப்படிப்பட்ட
பெருமான் கம்மைக் கைவிடமாட்டான் என்று நாம் விசுவஸித்து அவன் பக்க
லிலே ஆனா வைத்ததற்குப் பலன் விளைவிழக்கலாயிற்றே! என வருந்துகின்றான்
பரகால நாயகி.

“காசிரி நன்ன திபாயுங் கணபுரம்” என்பவாதலால் அக்காசிரி பெருகும்
போது சங்குகளையும் பவறங்கொடிகளையும் அலைகளினால் திரட்டிக்கொண்டு வரு
கின்றதாம்; அப்படிப்பட்ட திருக்காசிரித் திர்த்தத்தினால் சூழப்பட்டது திருந்
கண்ணாபுரம். (க)

அரிவிரவு முகிற்கணத்தா லகிற்புகையால் வரையோடும் *
தேரிவரிய மணிமாடத் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *
வரியரவி னணைத்துயின் று மழைமதத்த சிறுதறுகண் *
கரிவெருவ மருப்போசித்தாற் கிழந்தேனென் கனவனையே. (உ)

அரி	கற்ப்பானது	அனை	பரிக்கையிலே
விரவும்	கலந்துபாடப்பெற்ற	தயின்ற	சயனிப்பவனாயும்,
முகில்	} மேகக் கூட்டங்களாலும்	மழை மதத்த	{ மழைபோல் பெருகுகின்ற மத ஜலத்தைபுடையதும்
கணத்தால்		சிறு தறு கண்	
அகில்	} அகிற்புகைகளாலும்	கரி	{ சிறுத்து வட்டணித்த கண்களை புடையதுமான
புகையால்			
வரையோடும்	{ மலையோடு வாகியறிய தேரிவு அரிய { வொண்ணாத	வெருவ	{ குவையாபிட மென்னும் யானையானது
மணி மாடம்			
	{ மணிமயமான மானிகை களை புடைய	மருப்பு	(அதன்) தந்தத்தை
திருக்கண்ணபுரத்து, உறையும்—;		ஒசித்தாற்கு	{ ஒடித்தொழித்தவனாயு முன்ன பெருமானுக்கு
வரி	கோடுகளை புடைய	என் கணம்	
அரவு	ஆதி சேஷனாகிற	உனை	{ எனது பொன்வளைகளை இழந்தேன்—.
இன்	போய்யமான		

* * * —“வனவு நாராயணஃ ஸ்ரீராம ஸ்ரீராம—வநிகெதநஃ! நாமவ
ப—கஸு—துஜி—ஹி—மதொ ஸ்யாரா—வா—=ஷு நாராயணஃ ஸ்ரீமாத்
ஸ்ரீராம—வநிகெதநஃ—நாக பர்யங்க முத்ஸர்ரூப ஹ்யாகதே மதுராம் புரிம்”
என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்மீது சயனித்திருந்து
அங்கு கின்றும் ஸ்ரீஞ்ஞ்ணாகு வந்து அவதரித்து, கம்ஸனால் வில்லிழுவென்று
வியாஜம் வைத்து அழைக்கப்பட்டு அண்மனை வாசலிற் புறம்போது தன்னைக்
கொல்வதற்காக மதமுட்டி சிறுத்தப்பட்டிருந்த குவையாபிட மென்னும் யானை
யைக் கொண்டுொழிக்கவேண்டி அதன் தந்தத்தையே பறித்து ஆயுதமாகக்
கொண்டு கொண்டுொழித்து மதுரையிற் பெண்களுக்குத் தன்னுடைய திவ்ய

மங்கள் விக்ஷித்தின் காட்சியை முற்றாட்டாகக் கெட்டுத்தருகின் பெருமா
னன்றோ; அந்த மிடுக்கு இன்றைக்கும் விளங்குமாறு திருக்கண்ணபுரத்தில்
நித்யஸந்தி பண்ணியிருப்பவனன்றோ; இப்பெருமான் கம்மைக் கைகிடமாட்
டானென்று இவன் பக்கவிலே ஆசை வைத்ததற்குப் பலன் விளையிழக்கலா
யிற்றே! என இங்கிக் கூறுகின்றான்.

காளமேகத் திரைகளாலும், அழ்மூரிலுள்ள செல்வம் மிக்கவர்கள் உண்டாக்
குறை அகற்புகையாலும் உண்டான இருட்சியாலே மலைக்கும் மாடங்கட்கும்
வாகி தெரிந்து கொள்ள வொண்ணாதபடியாய் எந்நமையமான மாடங்களை யுடைத்
தான திருக்கண்ணபுரம் என்கிறது முன்னடிகளில்.

‘ஹரி’ என்னும் வடசொல் அரியெனத்திரிந்தது; அச்சொல் பல பொருள்
களை யுடையது; அவற்றுள் ‘கறுப்பு நிறம்’ என்னும் பொருள் இங்குக் கொள்
ளப்பட்டது. கணம்-மனா; என்ற வடசொல்திரிபு.

சிறு தறுகண் கரி-“வடிவிற்பெருமைக்கு ஈடாகப் பெருத்திருக்கையன்றிக்கே
ஜாதுசிதையாம்படி சிறுத்து க்ரொளிய மெல்லாம் தோற்றம்படி பார்க்கிற கண்
களை யுடைத்தாயிருந்துள்ள குவலயாபிடம்” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.
‘தறுகண்மை’ என்று அஞ்சாமைக்குப் பேராதலால் இங்குத் தறுகண் என்று
முழுச் சொல்லாய் ‘ஒருவர்க்கும் அஞ்சாதிருந்த யானை’ என்று பொருள் கொள்
ளலாமென்பர் சிலர்; அப்போது ‘சிறு’ என்பது அந்நவியக்க இடமில்லாமையால்
‘சேறு’ என்று திருத்தவேணும்.

தறு-கூராம். கரி-வட சொல்.

...

...

உ)

துங்கமா மணிமாட நெடுமுகட்டின் குலிகை * போம்
திங்கள் மாமுகில் துணிக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும் *
பைங்கண்மால் விடையடர்த்துப் பனிமதிகோள் விடுத்தகந்த *
செங்கண்மா லம்மானுக் கிழந்தேனென் செறிவனாயே.

(௩)

துங்கம்	உந்தமாய்	பைங் கண்	{ பசுமை தங்கிய கண் களை யுடைய
மா மணி	{ சிறந்த ரத்னங்களிழைக்கப் பெற்றதான	மால்	பெரிய
மாடம்	மாடமாளிகைகளினுடைய	விடை	எருதுகளை
நெடு முகட்டின்	{ நீண்ட உச்சியிலுள்ள	அடர்த்து	அழியச் செய்தவனையும்
குலிகை	குலமானது	பளி	{ குளிர்ச்சியை இயல்வாக வுடைய
போம்	மேலே ஊஞ்சரிக்கின்ற	மதி	சந்திரனுடைய
திங்கள்	சந்திரனையும்	கோள்	கூயத்தை
மா முகில்	பெரிய மேகங்களையும்	விடுத்து	போக்தி
துணுக்கும்	துண்டிக்கப் பெற்ற	உகந்த	திருவுள்ளமுவந்தவனையும்
திருக்கண்ணபுரத்து, உறையும்—;		செம் கண்	புண்டரீகாகுணமுமிருக்கிற

மாந்	{ ஸர்வேச்சுரன் விஷயத்திலே	செறி	கழலாதிருக்கத்தக்க
அம்மானுக்கு		வளை	வளைகளை
என்	என்னுடைய		இழந்தேன்—.

* * *—நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் புணர்வதற்கு விரோதப்பாரிந்த விருஷபங்களேழையும் வலியுடக்கி அவளை மணந்துகொண்ட பெருமானன்றோ; சந்திரானுடைய சூதப்போகத்தைப் போக்கி அவளை அதுகூறலித்த பெருமானன்றோ; இன்னமும் இங்குணை அதுகூறலுஞ் செப்தருள்வதற்குத் திருக்கண்ணபுரத்தில் நித்பலந்நிதி பண்ணியிருக்குமவனன்றோ; நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் போலே நம்மையும் மணந்துகொள்வனென்றும் சந்திரானுடைய துயரைத் தீர்த்தாப்போலே நம்முடைய துயரையுந் தீர்ப்பனென்றும் கருதி அப்பெருமான் திறத்தில் காதல்கொண்டதற்குப் பலன் வளைபிறக்கலாயிற்றே! என்கிறான்.

முன் ஒன்றரை யடியால் திருக்கண்ணபுரத்திலுள்ள திருமாளிகைகள் மேகமண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கின்றமை தெரிவிக்கப்படுகின்றது. மாடமாளிகைகட்குக் காப்பாக மேலே குலங்கள் நாட்டப்பட்டிருக்கும்; அவை மேலே ஸஞ்சரிக்கின்ற சந்திரனையும் மேகமண்டலத்தையும் கிழிக்கின்றனவாம்; இது அதிசயோக்தி.

துங்கம்—வடசொல். குலிகை—சூலம். (உ)

கணமருவு மயிலகவு கடிபொழில்குழ் நெமேறுகில் *
திணமருவு கணமதிள்குழ் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *
மணமருவு தோளாய்ச்சி ஆர்க்கப்போயுரலோமே *
புணர்மருத மிறநடந்தாற் கிழந்தேனென் பொன்வளையே. (ச)

கணம் மருவு	தொன்மிகிருந்துள்ள	திருக்கண்ணபுரத்த, உறையும்—;
மயில்	மயில்களானவை	மணம் மருவு { பரிமாணம் பொருத்திய
அகவு	கடத்தாடப்பெற்ற	தோள் { தோள்களை யுடையனான
		ஆய்ச்சி { இடைச்சி
கடி பொழில்	{ மணம்மிக்க சோலைகளாற்	ஆர்க்க (தாம்பினால்) கட்ட
குழ்	{ குழப்பட்டதாய்	உரலோமும் { உரலோடுகூடச்சென்ற
நெடு மறகில்	{ பெரிய திருவிதிகளை	போய் }
	{ புடைத்தாய்	
திணம் மருவு	திடம் பொருத்திய	புணர் மருதம் இரட்டை மருதமரங்கள்
கணம்	கணகமயமான	இற * இற்ற முறித்த விழும்படி
மதிள்	திருமதிள்களாலே	கடந்தாற்கு கடைகற்ற பெருமானுக்கு
குழ்	குழப்பட்டதான	என் பொன் வளை இழந்தேன்—.

* * *—தயிர்பால் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவு செய்த குற்றத்திற்காக ஒரு அபலையின் கையினால் உரலோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டு அசுத்தரைப்போலே கிடந்தானே!, இப்படியும் ஒரு ஸௌலப்ப முண்டோ வென்றும், அப்படி கட்டுண்டு தனர் கடையிட்டுத் தவழ்ந்து செல்லும் பருவத்திலும்

இட்டை மகதமாங்களை முறித்து அவற்றில் ஆவேசித்துக் கிடந்த அசுரனை விழுத்த வலிமை என்னே! என்றும் சுடுபட்டிருந்ததே காரணமாக வளையிழுக்கப் பெற்ற பரிதாபத்தை என் சொல்லேனென்கிறான்.

புணர்மருதிற நடந்த வாலாறு:—கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங் காலத்தில் அன்பாப்படுத்திக் கொள்ள பலவிதமான பாடல்களைச் செய்யக் கண்டு கொடுத்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றிற் கவிற்றினால் கட்டி நுதலிலே விளிந்து விட, கண்ணன் அவ்வுலையில் விழுந்துக்கொண்டு தவறந்து அங்கிருந்த இட்டை மருத மாத்நின் கடுவே எழுந்தருளிப்பொழுது அவ்வால் குறுக்காய் நின்று இழக்கப்பட்டபடியிலே அம்மங்கலி வந்தும் முறித்து விழுந்த வள சிற் புன் காதற் சபத்தால் அம்மங்கலாய்ச் கிடந்த நாகபரன் மணிக்ரிவன் என்னுங் குபேர புத்திரர் இந்நவநம் சபம் தீர்த்து சென்றனர். இந்தக் குபேரபுத்திரர் கள் முன்பு ஒரு காலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகளுடனே ஆடையிலல்லாமல் ஜலக்ரிடை பெற்று கொண்டிருந்தவையில் காதமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையர் அனைவரும் காணங்கொண்டு ஆடை பெறித்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர் மாத்நிரம் மதுபான மயங்கத்தால் வஸ்தியில்லாமலேயிருக்க, காதர் கண்டு கோபங்கொண்டு ‘மாங்கள் போலிருக்கிற நீங்கள் மாங்களாவீர்’ என்று சபிக்க, உடனே அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கு இணங்கி ‘நெடுங்காலஞ்சென்றபின்பு திருமால் உங்களுக்கு அனுதூந் சமயத்தில் இவ்வடிவ மொழிந்து முன்னையவடிவம் பெற்று மீள்வீர்’ என்று சபையிடை கூறிப்போயினர். இப்படி சபத்தினால் மாங்களான இவற்றில் கம்ஸனால் எவப்பட்டு இரண்டு அசுரர்களும் ஆவேசித்துக் கிடந்தனர் என்பதும் சில புராணங்களிலுண்டு. ‘பொய்ம்மாப மருதான வசுரனை’ என்று பெரியாழ்வாரு மருளிச்செய்தார்.

மயில்கல் திள்திளாகக் கூந்தாடப் பெற்ற சோலைகளாற் சூழப்பட்டும் பெரிய திருவிடிகளையுடைத்தாரும் திடயான திருமதிளாற் சூழப்பட்டு மிருக்கும் திருக்கண்ணபுரம்.

கணம்-மணலி. அகவுதல்—கூத்தாடுதல்; ‘கேகா’ என்று மயில்கள் சப்திசென்ற ஒலிக்கும் பெயருண்டு. மறுகு—விதி. தினம்=‘திண்ணம்’ என்பதன் தொகுத்தல். கணம்=‘வந’ என்னும் வடசொல்லின் விகாப முமாகலாம்; கருகமென்னும் வடசொல்லின் சிதைவுமாகலாம்.

மணமருவு தோளாய்ச்சி=‘ஸவ-உருவ’ என்ற உபசிஷத்தின்படியே பரிமளமே வடிவெடுத்தவானான கண்ணபிரான் அநவாதமும் யசோதைப் பிராட்டியின் தோளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடப்பனிறே. (ச)

வாயேடுத்த மந்திரத்தா லந்தணர்தம் செய்தொழில்கள் *
தீயேடுத்து மறைவளர்க்குந் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *
தாமேடுத்த சிறுகோலுக் குளந்தோடித் தயிருண்ட *
வாய்துடைத்த மைந்தனுக் கிழந்தேனென் வரிவகையே.

அந்தணர் பிராமணர்கள்
வாய் எடுத்த { உரக்க உச்சரிப்பதற்கு
மந்திரத்தால் { மந்திரங்களைக் கொண்டு
தம் செயல் { தாங்கள் செய்யும்
தொழில்கள் { அநீஷ்டநாமகரீய
தீ எடுத்து { ஆக்ஷிகாரியங்களைக் குறை
யறச் செய்து
மறை { வேதமரியாதையை ஒவ்வச்
வளர்க்கும் { செய்யுமிடமான

திருக்கண்ணபுரத்து, உறையும்—;

தாய் எடுத்த { தாயனையசோதைப்பிராட்டி
கையிலெடுத்த
சிறு கோலங்கு } சிறியதடிக்கு
உளைந்து ஒடி அஞ்சி ஒடிச்சென்று
தயிர் உண்ட { தயிரை அமுதசெய்த
வாய் { வாயைத்தடைத்த
தடைத்த
மைந்தனுக்கு ஸ்வாமிக்கு

என் வரி வளை இழந்தேன்—.

* * * — வேதமந்திரங்களைக் கொண்டு அந்தணர்கள் அந்த காரியங்கள் செய்து வேதமரியாதையை நடத்திப் போரும்படிபான திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், முன்பு க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தான் செய்த தீம்புகட்குச் சேற்றங்கொண்ட யசோதைப்பிராட்டி அடிப்பதாகக் கைபிற் கொலை பெடுக்க, அதற்கு அஞ்சி ஒடுமளவிலே எதிர்ப்படுமவர்கள் வாயில் தயிருண்ட சுவதி இருப்பதைக் காட்டி, ‘தீ தயிர் களவு கண்டாயன்றோ’ என்பார்களே பென்று அதை மறைக்க வேண்டி அந் தயிர்ச்சுவதிதன்னைத் துடைக்கப் புகுந்து தயிரை முகம் முழுதும் தடவிக்கொண்ட பரமஐஹனுமான பெருமானுடைய அக்குணத்திலே யீடுபட்டு வளையிழந்தே னென்கிறான்.

‘தயிருண்ட வாய்துடைத்த மைந்தன்’ என்ற விடத்து, “யனாரி நாய! நவ நீதலிவாஹஸூ தலாஹிநாய யதிகே விகிராவிராவஸி! கிஹுஹி கிஹுஹி நா காவலுவன்தெ மாக்ரே ப்ரஹ்மநிரமாதிகிவ திவிஹ்மஹி = யந்நாம நாத! நவநீத மகூசரஸ்த்வம் தச்சாதநாய யதி தே மதிராவிராவஸித், கிம் முந்த! திக்த மமுநா கரபல்லவம் தே காத்ரோ ப்ரம்ருஜ்ய பொஃ நில சிவசங்க?” என்ற ஆழ்வானுடைய அதிமதுஷஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்ம்ருதி விஷயமாகும். [வெண்ணெயைக் களவு செய்த கண்ணன் உடையவர்கள் தன்னைப்பிடிக்க வருகிற சவடறிந்து கையது வாய்தான வெண்ணெயை மறைத்திடவேணுமென் மெண்ணி ‘வாயிலேயாவது கையிலேயாவது வெண்ணெயிருக்கக் கண்டாயன்றோ’ கும்முடைய களவு வெளிப்படலாவது, கையிலும் வாயிலும் இல்லாதபடி யாக்கிக்கொளவாம்’ என்று வெண்ணெயை பெல்லாம் உடம்பிலே தடவிக் கொண்டு ‘இனி நாய் ஆர்க்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை’ என்று கிர்ப்பயனும் வெளிப்படுத்தப்பட்டா னென்கிற ஒரு ஐஹு சேஷ்டிதத்தை அநஸந்தித்து ‘என் நாயனே! இப்படியும் ஒருரெளறு முண்டோ? வெண்ணெய்க் களவை மறைக்க சினத்து அது கன்கு வெளியாம் படியான காரியஞ் செய்தாயே! இது உண்மையில் ரெளறுத்தானோ? அன்றி ரெளறுலாவகையாலோ? சொல்லாய் பிரானே! என்றார்.]

முற்காலத்தில் ஒரு பிள்ளை அரசன் தோட்டத்திலே புதுத்து மஸ்கை

மொக்குகளைத் திருடிக்கொண்டிருக்கையில் அந்தறிந்த தோட்டக்காரன் அவனைப் பிடித்து ராஜசபைக்குக் கொண்டு போவதாக இருக்கையில் அதனை யுணர்ந்த அடிகள்வன் 'இந்த ஆபத்தில் சின்னம் எங்கனே தப்பிப் பிழைப்பது!' என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் இச் செய்தியை யறிந்த அவன் தந்தை 'வாயுண்டானால் பிள்ளை பிழைக்கிறான்' என்று அப் பிள்ளையின் செவியிலே படு மாறு செய்க்க, 'பாம்பின் சுவடு பாம்புக்குத் தெரியும்' என்றாற்போலே தந்தை சொற்கருத்தை யுணர்ந்த அப்புதல்வன் அந்த மல்லிகை மொக்குகளைத் தின்று மென்று விட்டான்; பிறகு வெறுங்கையனான அவனை என் சொல்லி ராஜநண்ட னைக்கு ஆளாக்குவதென்று திகைத்த தோட்டக்காரன் அவனை விட்டிட்டான் என்றொரு கதையுண்டு; தின்னக் கூடாதவற்றையும் வருந்தித்தின்று களவை மறைத்துக் கொள்ளும் பிள்ளைகளின்படி தெரிந்திருந்தும், உண்ட தாயிரின் சுவட்டை நாவினால்நக்க மறைத்துக் கொள்ளலாமாயிருக்க அங்ஙனஞ் செய்யாதே களவு நன்கு வெளிப்படுமாறு நயிர்ச்சுவடு முகமெங்குமாகும்படியாகத் தடவிக் கொண்டது பேதைமையின் பணியன்றோவென்று இக்குணத்திலே உள்குழைந்து வளையிழந்தான்போலும் பரகாலநாயகி.

....

....

(ரு)

மடலேடுத்த நெடுந்தாழை மருங்கெல்லாம் வளர்பவளம் *
 திடலேத்துச் சுடரிமைக்கும் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *
 அடலடர்த்தன் றிரணியனை முரணழிய அணியுகிரால் *
 உடலேடுத்த பெருமானுக் கிழந்தேனென் னொளிவளையே.

(சு)

மடல் எடுத்த	மடல்களை உயரக்கொண்ட	இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை	
நெடு	நீண்ட	அடல்	புத்தத்திலே	
தாழை	தாழைச்செடிகளின்	அடர்த்து	நெருக்கி	
மருங்கு	} பக்கங்களிலெல்லாம்	முான் அழிய	{ (அவனுடைய) மிகெரு அழிபும்படியாக	
எல்லாம்		அணி உகிரால்		அழகிய நகங்களாலே
உளர்	உளர்கின்ற	உடல் எடுத்த	{ (அவனது) உடம்பைப் பிளந்தொழித்த	
பவளம்	பவழங்கனானவை	பெருமா		} ஸர்வேச்வரனுக்கு
திடல் எடுத்த	மேடுகளிலே படர்ந்து	னுக்கு	} என் ஒளி வளை இழந்தேன்—.	
சுடர்	} ஒளிபுடன் விளங்கப்பெற்ற			
இமைக்கும்				
திருத்தண்ணபுரத்து, உறையும்—;				
அன்று	முன்பொருகாவத்தில்			

* * * — பாம்புபத்தினுள் பரஹ்மதாழ்வார்விடத்துள்ள வாத்ஸல்யத்தினால் அவனுடைய விநோதமான இரணியனைப் பிளந்தொழித்த பெருமானன்றோ; ஆச்சித்திர இப்படி பசிந்து காத்தருள்பவனன்றோ; இதற்காகவே யன்றோ திருக்கண்ணபுரத்தில் சித்ய ஸந்திதி பண்ணி யெழுந்தருளி யிருப்பது! என்று கூடு

பட்ட நான் ப்ரஹ்மணியைப் போலே பாமக்ருபைக்குப் பாத்திரமாகப் பெறுமல்
வியைமீழந்தேன் காண்மின் என்கிறான்.

ஒங்கின மடல்களையுடைய தாழைச்செடிகளின் ப்ரார்த்தங்களில் வளர்த்த
பவளங்கொளனவை மேட்டுநிலங்கள் முடப்பட்டாற்று நெருப்பு ஜ்வலிக்குமபோலே
விளங்குகின்றனவாம் திருக்கண்ணபுரத்தில். (க)

வண்டமரும் மலர்ப்புன்னை வரிநீழ லணிமுத்தம் *

தேண்டிரைகள் வரத்திரட்டும் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *

எண்டிசையு மெழுகடலு மிருகிலனும் பெருவிசம்பும் *

உண்டுமீழ்ந்த பெருமானுக் கிழந்தேனென் னொளிவளையே. (எ)

வண்டு அமரும் } வண்டுகள் படிந்திருக்கிற

மலர் புஷ்பங்களை யுடைத்தான

புன்னை புன்னைமரத்தினுடைய

வரி நீழல் அகன்றகிழலிலே

தெண் திரைகள் } தெளிந்த அலைகளானவை

அணி முத்தம் அழகிய முத்துக்களை

வர திரட்டும் } கொண்டுவந்து
திரட்டப்பெற்ற

திருக்கண்ணபுரத்து, உறையும்—;

* * * — ஸகல பதார்த்தங்களையும் பிரளயங் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே
வைத்துக் காத்தருள்பவனன்றோ; மீண்டும் அவற்றை வெளியிட்டருள்பவ
னன்றோ; இப்படி ஆபத்துக்கு உதவுமவன் என்று நம்பி ஆசையைத்துக்
கெட்டே னென்கிறான்.

முன்றாமடியில் “எழுகடரும்” என்ற பாடமே எங்கும் வழங்குவதென்றது.
இப்பாடம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் பாடாந்தரமாகக் கொள்
ளப்பட்டுள்ளது; ‘எழுகடலும்’ என்ற பாடமே முந்துறிக் கொள்ளப்பட்டது.

கொங்குமலி கருங்குவளை கண்ணாகத் தேன்கயங்கள் *

செங்கமல முகமலர்த்தம் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *

வங்கமலி தடங்கடலுள் வரியரவி னனைத்துயின்ற *

செங்கமல நாபனுக் கிழந்தேனென் செறிவளையே. (அ)

தெண் கயங்கள் } தெளிந்த தடாகம் .
களானவை

கொங்கு மலி பரிமளம் மிக்க

சுரு குவளை கருகெய்தற்பூக்களை

கண் சூக கண்களாகவும்

செம் கமலம் செந்தாமரைப்பூக்களை

முகம் முகங்களாகவும்

மலர்த்தம் . விகலிப்பிக்கப்பெற்ற

திருக்கண்ணபுரத்து, உறையும்—;

வங்கம் மலி	{ அலைகள் சீராயிப் பேரிய	அணை	கிழிப்பார்வி மெத்தையிலே
தட கடலுள்.	{ திருப்பாற்கடலிலே	அயிலை	சயனித்தருள்கின்ற
உரி	கேரிகண்டைய		
அரவு	திருவனந்தாழ்வானுகிற	செம் கமலம்	{ செந்தாமரைப்பூவைத்
இன்	இனிமையான	நாபலுக்கு	{ திருநாயியிலே உடைய
			{ னா பெருமானுக்கு
			என் செறி வளை இழந்தேன்—.

* * * — ஆர்த்தியுடையாருடைய கூக்குரல் கேட்டுக் கறிகெழுந்து வந்து காத்தருள்வதற்காகவன்றோ திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்நிது சயனித்திருப்பது; உலகங்களை புண்டாக்கின செங்கமல மலரைத் திருநாயியினுடையவனன்றோ; இப்படி உலகங்களை பெல்லாம் படைத்துக் காத்தருளும் பெருமான் நம்மையோ கைவிடப் போகிறானென்று கம்பி ஆசைவைத்து வளையிழக்கையைப்பலனுசப் பெற்றேனென்கொள். வங்கம்—அலை, கப்பல். (அ)

வாராளு யிளங்கொங்கை நெடும்பணைத்தோள் மடப்பாவை *

சீராளும் வரைமார்பன் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *

பேராள னாயிரம்பே ராயிரவாயரவணைமேல் *

பேராளர் பெருமானுக் கிழந்தேனென் பெய்வளையே.

(க)

வார் ஆளும்	{ கச்சினால் தாக்கப்படுகின்ற	மார்பன்	திருமார்பையுடையவனும்
இள	{ இள முலைகளை		திருக்கண்ணபுரத்து, உறையும்—;
சொங்கை	{ புடையளாய்	பேர் ஆனன்	பெருமை பொருந்தியவனும்
நெடு பணை	{ நீண்ட மூங்கில் போன்ற	ஆயிரம்பேர்	{ ஆயிரத்திருநாமங்களை
தோள்	{ தோள்களை புடையளாய்		{ புடையவனும்
மடம்	{ ஆத்மகுணத்தினால்	ஆயிரம் வாய்	ஆயிரம் முகங்களை புடைய
	{ நிறைந்தவளாய்	அரவு	ஆதிசேஷனுதற
பாவை	{ பதுமை போன்றவளான	அணை மேல்	{ படுக்கையின்மீது பள்ளி
	{ பேரிய பிராட்டியார்		{ கொண்டிருப்பவனுமான
	{ (தீயவனும் பண்ணப்	பேராளர்	
	{ பெறுகையினாலே)	பெருமா	{ தேவாதி தேவனுக்கு
சீர் ஆளும்	சீர்மைபுடையதான	னுக்கு	
உரை	மலைபோன்ற	என் பெய் வளை இழந்தேன்—;	

* * * — கச்சனின்ற திருமுலைத்தடங்களை புடையளாய் நெடியப் பணைபோலே நேர்சின்ற திருநீதாங்களை புடையளாய் ஆத்ம குணங்களால் நிறைந்தவளான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி தீயவனும் பண்ணப் பெறுகையாலே செல்வம் மிக்கு. மலை போன்றதான திருமார்பையுடையவனும், திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து ஸூல பதுமையால்வந்த ஏற்றத்தை புடையவனும், ஸஹீஸ்ர நாமங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படும் தீயபகுண செஷ்டாதங்களை புடையவனும், தீயபாதுபல ஹர்ஷபாகர்ஷத்தாலே ஆயிரமுகமாகப் பெருகின பலவாய்களை புடையனான திருவனந்தாழ்வான்நிது சயனித்தருள்பவனும், பெருமைபுடையாரென்று புகழ்பெற்ற ரெல்

(30)

1. நாச்சியார் திருமொழி 8—1.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து - நான்காந்திருமொழி,
விண்ணவர்தங்கள் பெருமான்.

உரையவதாரிகை:—இத்திருமொழியும் பிராட்டி யவஸ்தையாய்ச் செல்லு கிறது. எம்பெருமானோடு ஸம்சுலேஷிக்கப் பெறாத வருத்தத்தினால் பாகால நாயகி மிகவும் மேனி மெலிந்து துவண்டு கிடந்தாள்; இவள் ஸந்தோஷமாயிருக் கும் ஸமயங்களில் தலையிலே நறுமலர்களைச் சூடியிருப்பன்; அவற்றில் மதுவும் பெருகா நிற்கும்; மதுவைப் பருதுவதற்கு வண்டிகள் வந்து மொய்த் துக்கிடக்கும். இப்போது வருந்திக்கிடக்கும் நிலைமையாகையாலே தலையிற் பூ வாடிப்போய் மதுவும் சுவறிப்போய் இராகின்றாலும் ‘உருசி கண்ட பூனை உறியைத் தாவிற்றும்’ என்னும் பழமொழியின்படியே முன்பு மதுவுண்ட வாஸநையாலே இப்போதும் உண்ணப்பெறலா மென்று ஆசைகொண்டு வண்டு அருகே வந்து மொய்க்கப் பார்த்தது; அதனை நோக்கி ‘உனக்கு இப்போது இங்கு என்ன உணவு உண்டு?’ என் தலையில் பூவும் மதுவும் உண்டாகும்படி செய்யப் பாராய்; திருக்கண்ணபுரத் தேம்பெருமான் திருவபிஷேகத்தின்மேல் சாத்திக் கொண்டிருக்கின்ற திருத்துழாயிலே படிந்து அங்குள்ள பரிமளத்தை இங்கே கொண்டு வந்து ஊது; பிறகு உனக்கு இங்கே உண்ணக்கிடக்கும்’ என்கிறான் பாகால நாயகி.

“கெண்டை யொண்கணுந் துயிலும் என்னிறம், பண்டு பண்டுபோ லொக்கும் மிக்க சீர்த், தொண்டரிட்ட பூந்துளவின் வாசமே, வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகிலே” (11-1-9) என்று மேலே அருளிச்செய்யும் பாசரம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. எம்பெருமானுடைய ஸம்சுலேஷந்தானே நேரிற் கிடைக்காவிட்டாலும் அவனோடு ஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்து ஏதேனும் கிடைக்கப் பெற்றாலும் தரிப்பு உண்டாகுமென்பது இதனால் அறியத்தக்கது.

சைவ சமயாசிரியருள் ஒருவரான மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய ‘திருவாசகத் தில் இத்திருமொழியை ஒருவாறு அடியொற்றி ‘திருக்கோத்தும்பி’ என்றொரு பதிகம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. “சென்றுதாய் கோத்தும்பி” என்ற முடிவுடன் இருபது செய்யுள்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. அங்குக் “கோத்தும்பி” என்றுள்ளது; இங்குக் “கோற்றும்பி” என்றுள்ளது.

...

....

*

விண்ணவர் தங்கள் பெருமான் திருமார்வன் *

மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும் மலிபுகழ்சேர் *

கண்ணபுரத் தேம்பெருமான் கதிர்முடிமேல் *

வண்ண நறுத்துழாய் வந்துதாய் கோல்தும்பி!

(க)

கோல் தும்பி { கொம்புகளில் திரிகின்ற
தும்பியே!
விண்ணவர் { தித்யஸூரிகளுக்குத்
தங்களை தீவனமும்
பெருமான் }
திருமார்வன் { பிராட்டியைத் திருமார்பிற்
கொண்டவனும்
மண்ணவர் { இந்நிலத்திலுள்ள
எல்லாம் ரெல்லாராலும் வணங்கப்
படுபவனும்
வணங்கும் }

மலிபுகழ்ச்சேர் { கிறைந்த கோத்திய
புடையவனும்
கண்ணபுரத்து { திருக்கண்ணபுரத்திலெழுந்
தருநீ யிருப்பவனுமான
எம்பெருமான் ஸ்வாமிபிஷ்ணுடைய
கதிர் முடி { ஒளிபொருத்திய திருமுடி
மேல் யின் மீதள்ள
வண்ணம் நறு { அழகியதும் மணத்ததுமான
துழாய் { திருத்துழாயைக் கொண்டு
வந்து இங்கே வந்து
ஊதாய் நீ ஊது.

* * *—‘தும்பி’ என்பது வண்டிகளில் ஒருவகைச் சாதி; கருவண்டு என்
றுங் கூறுவர். மாக்கொம்புகளிலே மதுவுக்காகத் திரியுமியல்வுடைமைபற்றிக்
‘கோல்தும்பி!’ என விரிக்கப்பட்டது. ஸத்தைபற்றுக் கிடக்கின்ற என்னிடக்
திலே இப்போது நீ வந்து சுழலமிடுவதால் என்ன பயனுண்டு? முன்போல்
நான் நீ தளிரும் முறிபுமாய்க் கிடக்கிறேனென்றிருக்கிறபோ? பாராய் நான்
வாடி வதங்கிக்கிடக்கும்படியை; என் தலையிலே பூத்தங்கினுன்றோ மது இருக்
கும்; மது இருந்தாலன்றோ நீ இங்கே வந்து சுழலமிடுவதற்கு ஒருபயனுண்
டாகும்; உனக்கு இங்கே மதுவுண்ண விரும்பமுண்டாகில் எனக்கு ஸத்தையை
புண்டாக்கப்பார்; என்ன செய்தால் ஸத்தையுண்டாகு மென்று கேட்கிறாயோ?
கேளாய் கோல்தும்பி!;—தித்ய ஸூரிகளுக்கெல்லாம் சீர்வாஹகனாயிருக்கிற
பெருமான் உனக்குத் தெரியுமே; அவனிடத்தில் நாம் அணுக முடியுமோ
வென்று நினைவாதே; அவன் திருமார்வன்; புருஷகாரபூதமாய் காரணிய
ரூபையான பிராட்டியைத் திருமார்பிலே கொண்டவனுதலால் கூசாதே சென்று
புகலாம்; விண்ணவர் தங்கள் பெருமானிடத்தே நான் சென்றால் மீண்டுமா
முடியாதே பென்கிறாயோ? அங்குச் செல்லவேண்டா; ஸீலாநிபுத்தியிலுள்ள
ரெல்லாரும் எளிதாக வணங்கும்படி நிற்பவன்; ‘பாத்ல நிலைமையைவிட்டு இப்படி
ஸுலபனாவதே!’ என்று அனைவராலும் கொண்டாடப்பட்டு சோம்பிய புகழ்பெற்
றிருப்பவன்; திருக்கண்ணபுரத்திலே தித்ய ஸந்திதி பண்ணியிருக்கிறான்;
அன்னவனுடைய திருவபிஷேகத்திற் சாத்தியுள்ள திருத்துழாயின் பரிமளத்தை
‘முகந்துகொண்டு இங்கே வந்து ஊது; இது செய்கவயாகில் ஸத்தை பெறு
வேன்; உனக்கு ஏராளமாக மதுவுண்ணக் கிடைக்கும் என்கிறான் பாகால
நாயகி.

1. “தெய்வத்தண்ணர் துழாய்த் தாயினுந் தழையாயினுந் தன் கொம்
பதாயினும் சீழ்வேராயினும் கின்ற மண்ணாயினும் கொண்டு ஈசுமினே” என்கிற

§ செழித்திருக்கிறேனோ என்ற படி.

1. திருவிருத்தம் 52.

படிபெயம்பெருபாணையிற் திருத்துழாயின் ஸம்பந்தம் எவ்வகையினுற் பெற்றாலும் தரிப்பும் உலம்பு இன்னாருமாதலால் அதற்காக இங்கனே கொல்லுகிறா ளென்க.

வண்ணநறுத்துழாய் வந்துதாய்=இங்குக் 'துழாய்' என்றது திருத்துழாயின் பரிமாத்தலை பொருளாக. "செவ்வியாறாக பரிமாத்தையுடைத்தாயிருக்கிற திருத்துழாயிலே படிந்து அங்குதக்கைப் பரிமாத்தைக் கொடு வந்து இங்கே ஊது" என்பது வியாக்கியான ஸூக்தி.

ஊதுதல்—தூங்குகளின் இயற்கைக் தொழில்.

....

....

(க)

வேத முதல்வன் விளங்கு புரிநூலன் *

பாதம் பரவிப் பலரும் பணிந்தேத்தி *

காதன்மை செய்யும் கண்ணபூத் தேம்பெருமான் *

தாது நறுத்துழாய் தாழ்ந்துதாய் கோல்தம்பி !

(உ)

வேதம் { தேவதனால் முழு முதற்
முதல்வன் { கடவுளாகப் பிரதிபாதிக்கப் படுவதும்

விளங்கு { (திருமேளியில்)
விளங்குகின்ற

புரி நூலன் { யஜ்ஞோபவீதத்தை
யுடையவனும்

பலரும் எல்லாரும்

பாதம் திருவடிகளை

பரவி பணிந்து { ஆசாயித்து உணர்ச்சித்
ஏத்தி { துதித்து

காதன்மை { பந்தி பண்ணுதற்கு
செய்யும் { உரியனான

கண்ணபூத்தேம்பெருமானுடைய,—

தாது தாதுகளை யுடைத்தாய்

நறு மணம்மிக்கதான

துழாய் திருத்துழாயிலே

தாழ்ந்து படிந்து

(அந்த நறுமணத்தைக் கொணர்ந்து)

ஊதாய் கோல்தம்பி! —.

***—"வெடுபெழு ஸுவெஃரஹஜெவ வெடி" என்கிறபடியே ஸகல வேதங்களாலும் முழுமுதற் கடவுளாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டவனும், அழகிய திவ்யமங்கல விராடறத்தையுடையனும் அதிலே பளபள வென்று விளங்குகின்ற யஜ்ஞோபவீதத்தையுடையனும், எல்லாரும் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணித் தங்கள் பக்தியைச் செலுத்துமாறு இருக்கண்ணபூத்திலே திவ்யஸர்க்கிதி பண்ணியிருப்பவனுமான பெருமானுடைய, பூத்துச் செவ்வியையுடைத்தாயிருக்கிற திருத்துழாயிலே தங்கியிருந்து அதுவுள்ள பரிமாத்தை முகந்துகொண்டு வந்து இங்கே ஊதாய் கோல்தம்பி! நான் ஸத்தை பெறுவதற்காக.

1. "கோலால் கிராமேய்த்து ஆயனாய்க் குடர்கைக் கிடந்த குடமாடி, கிலர் தண்ணந்துழாய் கொண்டு என்னெரி மென்குழல்மேல் குட்டிமே" என்று அவனுடைய திருத்துழாய்ப் பிரபாதத்தைக் கொணர்ந்து தன் தலையில் குட்ட

வேண்டுமென்று அப்பேயித்தான் குடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி; இப்பாகாலநாயகி அங்ஙனன்றிக்கே துழாயிற் படிந்து வந்து ஊதினாற்போது மென்கிறார். (உ)

- விண்ட மலரேல்லா முதிநீ யென்பெறதி?*
- அண்ட முதல்வ னமரர்களேல்லாகும் *
- கண்டு வண்ணங்கும் கண்ணபுரத் தேம்பெருமான் *
- வண்டு நறுந்துழாய் வந்துதாய் கோல்தும்பீ! (ந)

கோல்தும்பீ!—;

விண்ட மலர் { விகழ்ந்த புஷ்பங்களி
எல்லாம் { லெல்லாம்

ஊதி { ஒலிசெய்து

என் பெறதி { என்னபேறபெறகின்றும்?
(ஒன்றுமில்லை)

அண்டம் { பாம்பதத்துக்கு
முதல்வன் { சிர்வாஹகனும்

அமரர்கள் { தேவகலெல்லாரும் (தங்கள்
எல்லாரும் { அழைக்காதொலிந்து)
கண்டு { வேலித்து வணங்கப்
கண்ணக்கும் { பெற்றவனுமான

கண்ணபுரத்தெம்பெருமானுடைய,—

வண்டு நறு { வண்டிதன்படிந்த பரிமளம்
தூழாய் { மிக்க திருத்தூழையைக்
கொண்டு

வந்து ஊதாய்—.

* * *—வழக்கப்படி பாகால நாயகியின் தலைபில் மதுவுண்ண வந்த தும்பி இங்குப் பூவுமில்லை மதுவுமில்லை என்றறிந்தவாறே வேறு சில மலர்களிலே மது வுண்ணப் புக, அதனைக் கண்ட பாகால நாயகி கூறுகின்றாள்;—திறந்து சுடர்த வாசலெல்லாம் நுழைந்து திரியுமவைபோலே விண்டமலர்கள் தோறும் கீ ஊதித் திரிவதனால் என்ன பேறு பெறப்போகிறது? அல்பமாயும் அஸ்திமாயுமுள்ள மதுவைபுடைய இம்மலர்களிலே ஊதித்திரிவது தவிர்த்து, அண்டாதிபதியாயும் நித்யஸூரிகளெல்லாரும் திரண்டு வந்து கண்டு வணங்கும்படியாகத் திருக் கண்ணபுரத்தில் நித்ய ஸந்திதிபண்ணி யிருப்பவனுமுள்ள பெருமானுடைய திருத்துழாய் மாலைவிலே ஊது ஸமோதர்கனோடே கூடித் தங்கியிருந்து அங் குள்ள பரிமளத்தை இங்குக் கொணர்ந்து ஊதுவாயாகல் அரல்பழம் கூதிரமு மான மதுவைப்பருகலா மென்றாளாயிற்று.

1. “வண்ணந்திரியும் மனங்குழையும் மானமிலாமைமற்றவாப்பின்பெய்யும், உண்ணாதுமுடிபு முன்மெலிவும் ஓத நீர் வண்ணனென்பபொருள், தண்ணந் துழா யென்னும் மாலைகொண்டு குட்டத்தனியும்” என்று எம்பெருமானுடைய திருத்துழாய்ய் பிரசாதத்தைக் கொணர்ந்து நன் தலைபில் துடினால்தான் தனது நோய்கள் திருமென்றான் குடிக்கொடுத்த பிராட்டி; இவள் அங்ஙனன்றிக்கே துழாயிற் படிந்து வந்து ஊதினாற்போதுமென்கிறார் காவலின்.

அண்டமுதல்வன் = அண்டங்கட்கு முதல்வன் என்னவாமல்; அண்ட மென்னப்படுகிற பாம்பதத்துக்கு முதல்வன் என்னவாமல். (ந)

நீர்மலிகின்றதோர் மீனாயோ ராமையுமாய் *
 சீர்மலிகின்றதோர் சிங்க வருவாகி *
 கார்மலி வண்ணன் கண்ணபுரத் தேம்பெருமான் *
 தார்மலி தண்டுழாய் தாழ்ந்துதாய் கோல்தும்பி !

(ச)

கோல்தும்பி !—;

நீர்மலிகின்றது அமுதரத்திலே வியாபித்த

ஓர் மின் ஆய் { அத்விதியமான மதஸ்யாவ
 தார மெடுத்தவனும்

ஓர் ஆமையும் } விலகணமான கூர்மாவதார
 ஆய் } மெடுத்தவனும்

சீர் மலிகின்றது } சீர்மைமிகுந்த நாவியுறாவ
 ஓர் சிங்கம் } தார மெடுத்தவனும்
 ரு ஆகி

கார் மலி { மேகத்திற்காட்டிலும் கிறந்த
 வண்ணன் { உடிவு பெற்றவனுமான

கண்ணபுரத்தேம்பெருமானுடைய—;

தார் மாலையிலே

மலி பொருந்திய

தண் குளிர்த்த

ஆழாய் திருத்தூழாயிலே

தாழ்ந்து தாமதித்திருந்து

ஊதாய் (வந்து) ஊது.

* * *—கோல்தும்பி! பண்டு மதஸ்யாவதாரஞ் செய்தருளி “வானோள
 வும் முது முந்நீர் வளர்ந்த காலம் வலியுருவின் மீனாய் வந்து வியந்துப்பயக்
 கொண்டதண்டாமரைக் கண்ணன்” என்கிறபடியே அனைவரையும் பிரளபப்
 பெருவெள்ளத்தினின்று பாதுகாத்தருளிய பெருமான் என்னை விரஹப் பெருங்
 கடலில் விழ்ந்தி வருந்துகின்றான்; ஆமையாய் உருவெடுத்து மந்தர மலையைத்
 தாங்கியிருந்து தேவர்களுக்கு அமுதமளித்தவன் எனக்குச் சோதிவா யமுத
 மளித்திடாது வஞ்சனை செய்கின்றான்; நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்து
 ப்ரஹ்மாதாழ்வானாக்துப் பேரூன் செய்த பெருமான் எனக்குச் சிறிதும்
 அருள் செய்கின்றிலன்; நான் விரஹய்யஸந்தாதிலே உடம்பு வெளுத்து வருந்திக்
 கிடக்க, தான் சிறிதும் கிறமழியாதே காளமேகத்திற் காட்டிலும் பொலிந்து
 வர்த்திக்கின்றான்; திருக்கண்ணபுரத்திலே எளியனாய் வந்து நின்றும் அவ்
 வெளிமையைப் பானியேன் திறத்தில் பலிக்கச் செய்கின்றிலன்; என்னை இங்
 றனே அடிக்கவிட்டுத் தானே ஸர்வாஷ்டகனென்று தோற்றுமாறு தனிமாலையணிந்
 திருக்கின்றான்; அநிலுள்ள திருத்தூழாயிற் படிந்து அதன் பிரிமளத்தைபாசு
 லும் இங்குக் கொண்டு ஊதுவாயாகில் உய்யவிரகுண்டு என்பது இப்பாட்டின்
 உட்கருத்து.

(ச)

ஏரார் மலரெல்லா முதிநீ யென்பெறுதி *

பாராருலகம் பரவப் பெருங்கடலுள் *

காராமை யான கண்ணபுரத் தேம்பெருமான் *

தாரார் நமத்தூழாய் தாழ்ந்துதாய் கோல்தும்பி!

(ச)

கோல் தும்பி!—;

நீ நீ
வர் ஆர் மலர் { அழகு கிராமிய (மற்ற)
எல்லாம் { புஷ்பங்களிலெல்லாம்
ஊதி ஒலி செய்து
என் பெறுதி என்னபேறு பெறுவாய்;
[ஒன்றும் பெறமாட்டாய்.]
பார் இப்பூயிலே
ஆர் பொருத்திய
உலகம் ஐனங்கனெல்லாம்

பாவ உணக்குமாறு
பெரு கடலுள் பெரிய எழுந்தரத்தினுள்ளே
கார் ஆமை { பெரிய ஆமையாகத்
ஆன { திருவகத்தித்த
கண்ணபுரத்தெம்பெருமானுடைய—;
தார் மாலையிலே
ஆர் பொருத்திய
நறு பரிமாள் மிக்க
தழாய் திருத்தழாயிலே
தாழ்ந்த கைமியிருந்து
ஊதாய் (கந்து) ஊது.

* * *—கோல்தும்பி!, நான் உனக்கு எத்தனை சொன்னாலும் கேட்கின் றிலையே; உனக்குத்தான் செவியில் துளையிலிலையோ? இந்த மலர்காரிலெல்லாம் ஊதித்திரிவதனால் உனக்கு என்ன லாபமுண்டு? ஒரு மலரிலே உன் வயிறு நிறைபுமோ? பல மலர்காரில்தான் திரிந்தாலும் நிறைபுமோ? இவ்வின் செயலை விட்டிடு; முன்பு துவாஸ முனிரின் சாபத்தினால் செல்வமிழந்து துவண்ட தேவர்கட்கு இரங்கிக் கூர்மாவதாள் செய்தருளி அவர்களுடைய ஜீவனத்தை கிரவஹித்தருளினான் அத்தேவர்களைப் போலே பாயோஜனத்தாற்றாத நெஞ்சி லும் திணையாதே அவனையே பாம்பாயோஜனமாக நினைத்திருக்கின்ற என்னுடைய ஜீவனத்தை கிரவஹிப்பாதிருக்கின்றான்; இருக்கட்டும்; அவன் திருக்கண்ண புரத்திலே வந்து ஸந்திபண்ணியிருக்குமிருப்பிலே அணிந்திருக்கின்ற மாலை? லுள்ள திருத்தழாயிற் சென்று சேர்த்து அதன் பரிமாணத்தைக் கொணர்ந்து ஊது, உபயப்பெறுவேன் நீயும் வாழப்பெறுவாய் என்கிறான்.

ஏரார் மலரெல்லாம்—வெறும் திறத்தினால் மாத்திரம் அழகாயிருக்கின்ற மலர்களில் பாம்பியாதே என்றவாறு. (கு)

மார்வில்திருவன் வலனேந்து சக்கரத்தன் *

பாரைப் பிளந்த பரமன் பரஞ்சோதி *

காரில்திகழ் காயா வண்ணன் கதிர்முடிமேல் *

தாரில் நறுந்துழாய் தாழ்ந்துதாய் கோல்தும்பி!

(க)

கோல் தும்பி!—;

மார்வில்திருவன் { திருமார்பிலே ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்
மிசை புடைபவனும்
வலன் எந்து { வலத்திருக்கையில் தரிக்கப்
பட்ட திருவாழியை
சக்கரத்தன் { புடையவனும்
(அண்டியத்தியில்) ஒட்டிக்
கிடத்த பூமிசை

பிளந்தபரமன் { (மஹாவாஹமாகி) குத்திக்
கொணர்ந்த மேன்மை
வாய்த்தனும்
பாம் சோதி { நீகாற்ற சோதியே
வகவெந்தனும்
காரில் திகழ் { கழப்பு சித்தினால்
விளக்குகின்ற
காயா காயம்பூப்போன்ற

வண்ணன்	{ வடிவையுடையவனுனை பெருமானுடைய	நய	பரிமளம் மிக்க
கதிர் முடி மேல்	{ ஒளி பெருந்திய திருமுடி மீதுள்ள	கழாய்	திருத்தழாயில்
தாரில்	{ மலையில் (தொங்கப்பட்ட டிருக்கின்ற)	தாழ்த்த	தங்கியிருந்து
		ஊதாய்	(ஊது) ஊது.

* * * — கோல்தும்பீ! கட்டுங்காவலுமா யிருக்கின்ற எம்பெருமான் ஸக்
கியிலே புதுவதற்கு நாமோ அதிகாரி! என்று தயங்காதே: திருமாவிலே
பிராட்டியுண்டு; ஒரு குறையுமில்லை; ப்ராப்திபந்தங்கள் ஏதேனு மிருந்
தாலும் அவற்றைத் தொலைக்க நாமக்கியிலுங் குறையுமில்லை; 1. “எப்போதுங்
கைகழலாநெய்யான் நம்மேல் வினைகடிவான்” என்கிறபடியே கம்முடைய வினை
களை நீக்குதற்கே எப்போதும் கைபுந் திருவாழிபுமாய் எழுந்தருளியிருக்கிறான்
கான்; ஹிரண்யாக்ஷ நென்பானோ ஸஸுான் பூரிப்பைப் பாயாகச் சுருட்டிக்
கொண்டு சென்று மறைப, மஹாவாஹமாரி அவனை எடிப் பொருது கொண்டு
அப்பூமியைக் கொட்டாத் குத்திக் கொணர்ந்து பழைப்படி விரித்த விறுடையான்
கான்; பிறர்க்கு உதவி புரிவதே அவனுக்குத் தொழில்; உதவா தொழியினும்
விடவொண்ணாத வடிவழகு படைத்தவன்கான்; அன்னவனுடைய ஆதிராஜ்ய
ப்ரகாசகமான திருவாய்மேகத்தின் மேலுள்ள செவ்வித்துழாயிலே படிந்து இங்கு
வந்து ஊது என்கிறான்.

வலன்—வலமென்றபடி; மகானகாய்போலி.

....

....

(சு)

வாமனன் கற்கி மதுகுதன் மாதவன் *

தார்மன்னு தாசரதி யாயதடமார்வன் *

காமன்றன் தாதை கண்ணபுரத் தேம்பெருமான் *

தாம நவந்துழாய் தாழ்ந்துதாய் கோல்தும்பீ!

(61)

வாமனன்	வாமனாவதாரஞ்செய்தவனும்	தாசரதி ஓய	{ தாசரத புத்ரனாகத் திருவவதாரித்தவனும்
கற்கி	{ கல்கியவதாரம் செய்யப் பேரெழுவனும்	காமன் தன்	{ மன்மதனுக்குத் தாதை
மது குதன்	{ மதுவென்னு மகாரினைத் கொன்றவனும்	கண்ணபுரத்தெம்பெருமானுடைய—;	
மாதவன்	திருமகன் கொழுநனும்	தாமம்	மாலையிலுள்ள
தார்மன்னு	{ (காசுத்தவனுசமான) மலையி பெருந்திய	நே	பரிமளம் மிக்க
தட மார்வன்	{ பெரிய திருமார்வைப் புடையவனும்	தாழாய்	திருத்தழாயில்

தாழ்த்த ஊதாய் கோல்தும்பீ!—.

* * * — கோல்தும்பீ!, தன்னுடையமையப் பெறுகைக்குத்தானே யாசக
னுஞ்ச சென்றவன்கான்; விவோதிகளைக் கிழங்கெடுப்பதற்கு இன்னமும் ஸங்கல

பித்தம் கொண்டு நுப்புவன்கான் ; கல்சபவநாபு செப்தநாசி மண்ணின் பாரம்
நீங்கப் போகிறாவிடே ; மது, கடைபன் என்று சொல்லப்படுகிற அசுரர்க்கை
மாய்த்தவன்கான் ; இக் குணங்கொல்லாம் அவனுக்கு வாய்க்குப்படி லக்ஷிபதி
யாயி நுப்பவன்கான் ; “ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய ஸ்வஜகஸ்ய ச ரக்ஷிதா” என்ற
ஸாமம்ப பாஷனத்திற் தம் கிரேஷ்டபாஷனத்திற்கும் தனிமாதிரிட்டி நுத்தமென்
தான் ; பாபவநாப முகத்தாலும் க்ருஷ்ணவநாப முகத்தாலும் தன்னுடைய
பாஷதந்தத்தை வெளியிட்ட நுரினவன்கான் ; இப்போதும் திருக்கண்ண புரத்
திலே திர்ப ஸந்திதிபன்னி ஸ்வபாஷகனாயி நுத்தமவன்கான் ; அவன் இப்
போது என்னுடைய பாஷனத்திலே சொர்வடைத் திருக்கிறான் ; இரக்கட்டும் ;
நீ சொன்று அப்பிராணுடைய மாலையிலுள்ள திருத்தாயிலே படித்து இங்கே
வந்து ஊதாய் என்கிறான்.

முதலடியிற் பதங்கம் களந்துப் படபொற்கம். தாசரதி—படபொழித்தந்தி
தாந்த நாமம் ; தசாதனது குமாரன்.

காமன்றன்தாதை—நுங்கினிப்பிராட்டியினி ந்து மன்மதனுடைய அம்ச
மாகப் பிறந்த பாத்புங்கனுக்குக் கன்னாபிரான் தந்தையாதல் அறிக. ‘தாது’
என்றும் படபொல் தாதை பெனத் திரிந்தது. ‘ஊரி’ என்றும் படபொல் தாம
மெனத் திரிந்தது ; மாலே. (எ)

நீல மலர்கள் நெடுநீர் வயல்மருங்கில் *

சால மலரெல்லா முதாதே * வாளரக்கர்

காலன் கண்ணபுரத் தேம்பெருமான் கதிர்முடிமேல் *

கோல நறுத்துழாய் கோண்தோய் கோல்தும்பீ !

(அ)

கோல் தும்பீ !—;

செந்நீர் உதிகமான ஜலத்தையுடைய
வயல் வயல்களிலுண்டான
நீலம் மலர்கள் நீலோற்பல மலர்களிலும்
மருங்கில் சுற்றிலுமுள்ள
மலர் எல்லாம் எல்லா மலர்களிலும்
சால பிடிவும்
ஊதாதே ஒளிசெய்வது தவிர்த்த.

வாள் அரக்கர் { வட்படையையுடைய ராசு
களின் { ஸர்களுக்கு மிருத்துவான
கண்ணபுரத்தேம்பெருமானுடைய—;
கதிர் முடி { ஒளிபொருத்திய திருமுடி
மேல் { மிக்க
கோலம் அழகிய
நறு பரிமாண மிக்க
தூய் திருத்தூழைய
கோண்டு ஊதாய்—.

* * *— கோல் தும்பீ !, வயல்களிலுள்ள நீலோற்பல மலர்களிலும் மற்
றும் சுற்றிலுமுள்ள மலர்களிலுஞ் சென்று ஊறுவதற்குள் என்ன பயன் கிடைக்
கும்? வினாவுகாபத்தைச் செய்யாதே ; ராகுடைய குலத்திற் கு மிருத்துவாகத்
திருவவதரித்து இலங்கை பாழாண்டப் படைபொருதலுமும் அந்த ஹிப்பாபி
தோன்றத் திருக்கண்ணபுரத்திலே நிதம்பவந்திதிபன்னியி நுப்பவனுமான பெரு
மானுடைய திருவடிகேசத்தின் மேலுண்டான திருத்தூழையிலே அவதாழித்து

வந்து ஊதாய் என்கிறான்.

காலன்— வட சொல்.

....

....

....

...

(அ)

நந்தன் மதலை நிலமங்கை நற்றுணைவன் *

அந்த முதல்வன மரர்கள் தம்பெருமான் *

கந்தங்கமழ் காயாவண்ணன் கதிர்முடிமேல்*

கோந்து நறுந்துழாய் கொண்டோய் கோல்தும்பீ!

(க)

கோல் தும்பீ!—;

நந்தன் மதலை நந்தகோப குமாரனும்

நிலம் மங்கை { பூமிப்பிராட்டிக்கு இனிய
நல் தணைவன் { உல்லாசனும்

அந்தம் { ஸம்ஹாரத்துக்கும் ஸ்ருஷ்
முதல்வன் { டிக்குங் கடவுளும்

அமரர்கள் தம் { நித்யஸூரிசுட்டுத்
பெருமான் { தலைவனும்

கந்தம் கமழ் பரிமளம் கமழப்பெற்றவனும்

காயா { காயாம்பூப்போன்ற
வண்ணன் { நிறத்தனுமான
பெருமானுடைய

கதிர் முடி { ஒளிபொருந்திய திருமுடி
மேல் { யின் மீதுள்ள

கொந்து கொத்துக் கொத்தான

நறு மணம்மிக்க

துழாய் { திருத்துழாயைக்
கொண்டு { கொணர்ந்து

ஊதாய் ஊது.

* * *— கோல்தும்பீ!, எல்லார்க்கும் எரியனாகக்காக நந்தகோபர்க்குக் குமாரனுய்த் திருவவதரித்தவனும், அப்படி திருவவதரித்தது பூமிபாரத்தைப் போக்குகைக்காக வாகையாலே பூமிப்பிராட்டியின் மனத்துக்கு இனியனானவனும், துர்ஜனங்கள் மிகைத்தவாறே அவற்றை ஸம்ஹரிப்பதும் 'இனியாகிலும் ஸஜ்ஜனங்களாக வாழ்கிறார்களோ பார்ப்போம்' என்று பாரித்து மீண்டும் ஸ்ருஷ்டிபண்ணுவதுமாக இப்படி அழித்தலும் படைத்தலுமாகே காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பவனும், அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாயுள்ளவனும், 'வலவ-மஸூ!' என்கிறபடியே நித்யஸூகந்த வாஸிதனும், காயாம்பூப்போன்ற நிறமுடையனுமான எம்பெருமானுடைய கதிர்முடிமேல் கொந்து நறுந்துழாய்கொண்டு ஊதாய் என்கிறான்.

அந்தம்— வடசொல்; ஊஃ. கந்தம்— மஸூ. 'கந்தங்கமழ்' என்ற அடைமொழி காயாவுக்கு இட்டதன்று, காயாவண்ணனுக்கு இட்டது. கொந்து— கொத்து.

(க)

வண்டமருஞ் சோலை வயலாலி நன்னுடன் *

கண்டசீர் வேன்றிக் கலியனொலிமாலை *

கோண்டல் நிறவண்ணன் கண்ணபுரத்தானை *

தோண்டரோம் பாட நினைந்துதாய் கோல்தும்பீ!

(க)

கோல் தும்பி!—;

வண்டு அமரும் { வண்டுகள் படிந்த சோலை
சோலை { களை யுடையதும்
வயல் கழனிகளை யுடையதுமான
ஆலி திருவாலியென்கிற
நல்ல நாடன் நல்லநாட்டுக்குத் தலைவரும்
நண்ட சீர் { பிரத்யக்ஷமான திருக்குணங்
களை யுடையவரும்
வென்றி ஜயலேருமான
கலியன் திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி அருளிச்செய்த

மாலை { இச்சொல் மாலையைக்
கொண்டு,
கொண்டல் { மேகத்தின் நிறம்போன்ற
நிறம் { நிறத்தையுடையது
வண்ணன்
கண்ண { திருக்கண்ணபுரத்
புரத்தானை { தெம்பெருமானை
தொண்ட { அடியோங்கன்
ரோம்
பாட பாடும்படியாக
நினைந்து நீ நெஞ்சிற்கொண்டு
ஊதாய் ஊதேனும்.

* * *— திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இப் பாசாங்களைக்கொண்டு தொண்டர்கள் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானைப் பாடுகுவென்று நீ உன் ஹ்ருதயத்திலே கொண்டு அவன் பக்கவிலே அறிவித்து எங்களுக்கு அவன் முகந்தரும்படிபண்ணி எங்கள் குறையைத் தீர்க்கப்பாராய் தும்பி! என்கை.

நிகமநப் பாசாங்களில் “பூவளருங் கற்பகஞ்சேர் பொன்னுலகில் மன்னவராய்ப் புகழ் தக்கோரே” “நீர்மலி வையத்து நீடு நிற்பார்களே” “நாமருவியிவை பாட வினையாய நண்ணுவே” என்று பயனுரைப்பதுபோல இப்பதிகத்திற்குப் பயனுரைக்கப் படவில்லை; தொண்டர்கட்குத் திருமொழியைப் பாடுதல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமென்று காட்டப்பட்ட தாயிற்று.

“தொண்டர்கள் பாட” என்று படர்க்கையாகச் சொல்ல வேண்டுமிடத்துத் ‘தொண்டரோம்’ என்று தன்மையாகச் சொல்லியிருந்தாலும் படர்க்கையில் நோக்காகக் குறையில்லை. ஈற்றடியின் உட்கருத்து யாதெனில்; ஆழ்வார் தாம் குறைதீரப் பெற்றால் தொண்டர்க ளெல்லாரும் தம் குறைதீரப் பெற்றதாக நினைப்பார்களாதலால் அந்த மகிழ்ச்சியினால் இத் திருமொழியை உவந்து பாடுவர் கள்; அப்படி செய்விக்க வேணுமென்று தும்பிபோல்வாரான பாகவதர்களை வேண்டுகிறபடி. (க௦)

அடிவரவு:— விண்ணவர் வேதம் விண்ட நீர் வரார் மார்வில் வாழான் நிலம் எத்தன் வண்டமரும் தந்தை.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி,

தந்தை காலில் விலங்கற.

உரையவதாரிகை :— எம்பெருமானைப் பிரிந்து மிகத் தளர்ந்த பாகால நாயகி எழ்பெருமா வுடைய ஸம்ப்லேஷம் நோக்கக் கிடைக்காவிடும் அவனோடு ஸம்பந்தம் பெற்றதொருவஸ்துவமினும் கிடைக்கப்பெற்றால் தரிக்கலாமென்று பார்த்துக் கில துமிகளை நோக்கித் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானுடைய திருத்துழாய் மாலையிற் படித்து அங்குள்ள பரிமளத்தை முகந்து கொண்டுவந்து ஊதவேறுவென்று இரத்தான். அக் தும்பிகள் கருத்தறிந்து காரியஞ் செய்யு மென்றும், தன்னுடைய சிலைமையை எம்பெருமானுக்கு அறிவித்து அவனைக் கொண்டுவருமென்றும், குறைநீரக் கலவி செய்யப் பெறலாமென்றும் பெரிய மனோபதம் கொண்டு நுந்தான் ; அத்தும்பிகளோ வென்னில், இவன் பேச்சைச் சொல்லியதைத் தங்கள் தீவனத்தேடி யோடிப் போயின ; எம்பெருமானோ வந்தி லன் ; தன்னை ஹிம்ஸிக்கும் பொருள்கள் மிகைத்தன ; அவற்றுக்கு ஆடல்கொடுத் துப் பொதுபொக்க வொண்ணாதபடி கண்டவிட மெங்கும் இருள் மூடிப்போ கவே இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல், திருவாய்ப்பாடியில் கிருஷ்ணனைப் பிரிந்த பெண்களெல்லாரும் ஒரு ஸந்த்யையில் பட்ட பாட்டை இவளொருத்தியே பட்டுக் கூப்பிடுகிறதாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி.

இத் திருமொழியின் நிகமவப் பாசுரத்தில் “வார்கொள் மென்முலை மடந் தையர் தடங்கடல் வண்ணனைத் தான் நயந்து, ஆர்வத்தாலவர் புலம்பியபுலம்பலை யறிந்து முன்னுரை செய்த” என்று திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் கிருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆசைப்பட்டுக் கட்டாநமயாலே அபிதிவேசம் கரைபுரண்டு அவர்கள் புலம்பியபுலம்பலை இவ்வாழ்வார் அநுவாதம் பண்ணினதாக் அருளிச்செய்யப்பட்ட டிருந்தாலும் விஷயம் அவ்வளவே யன்று ; அவ்வாய்ச்சிகளின் அவஸ்தை தமக் குப் பிறந்து அவர்களைப் போலவே ஆற்றாமை கரைபுரண்டு பேசுகுரொன்க. “அவ்வவஸ்தை பிறந்து கூப்பிட்ட” என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும். *

தந்தைகாலில் விலங்கறவந்துதோன்றிய தோன்றல்பின் * தமிழேன்றன் சிந்தை போயிற்றுத் திருவருளவனிடைப் பெறுமளவிற்குந்தேனை * அந்திகாவல னமுதுபுகங்கதி ரவைகட வதனோடும் * மக்தமாருதம் வனமுலைதடவந்து வலிசெய்வ தொழியாதே.

(க)

தக்ஷை { தகப்பனாரான
நந்தகோபருடைய
காலில் காலில் பூட்டியிருந்த
விலங்கு விலங்கானது
அற இறந்தி முறிந்த விழும்படி
வந்துதோன்றிய திருவவதரித்த
தோன்றல் { ஸ்வாமியான கண்ணபிரா
பின் னுடைய பின்னே
தமியேன் { தனிப்பட்டிருக்கின்ற
தன் என்னுடைய
சிந்தை நெஞ்சானது
போயிற்று போய்விட்டது;
அவனிடையே அப்பெருமானிடத்தில்
திரு அருள் கருபையை

பெறும் உளவு { பெருமதற்கு கையம் பார்த்த
இருந்தேனே { திருக்கின்ற என்னை
அந்தி { இரப்பெருமதற்கு இதை உ
காலவன் { னான சந்திரனுடைய
அமுது உற அமுதம் மிக்க
பசுங் கதிரி { அப்பெருமனிடான
அமை { கிரணந்தளரணவை
சுட தழிக்க,
அதனோடும் அதோடுகூட,
மந்த மாருதம் மெல்லிய தென்றற்காற்றும்
வனம் முலை { அழகிய முலைத்தடத்திலே
தடம் உந்து { உந்து விரி
உலி செய்வது { ஹிம்மஸபண்ணுதலில்
ஒழியாத { நின்றும் ஒய்கிறதில்லை.

***—தனிக்கிடை கிடந்து வருந்துகின்ற என்னுடைய நெஞ்சானது கண்ணபிரானைப் பின்பற்றிச் சென்றொழிந்தது; நெஞ்சு கைவிட்ட இந்த ஸமயத்திலே அப்பெருமானுடைய அருளாவது கிடைக்குமோ வென்று பார்த்திருக்குமெனக்கு அவ்வருள் கிடைப்பாதது மன்றிக்கே உலகத்தில் மற்றுள்ளவர்கட்குத் தாபத்தைத் தணித்துக் குளிர்ச்சியைப் பண்ணவல்ல நிலாத் தென்றல் முதலியனவும் என் திறத்திலே விபரீதங்களா யிருக்கின்றனவே! அந்தோ! என்கிறார்.

தேவகியின் வயிற்றிற் பிறக்கும் பிரஜையினால் தனக்கு மாணமுண்டாகுமென்று ஆகாசவானியினுலிந்த கம்ஸன் அவளைக் கத்தியினால் வெட்டிக்கொல்லப் புகுந்தபோது நல்வார்த்தைகளால் ஒருவாறு ஸமாதான மடைந்து வஸுதேவ தேவகியை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்துவைக்க, “மக்களையாவாகக் கல்விடை மோத இழந்தவள் தன் வயிற்றில், கிக்கன வந்து பிறந்து தின்றாள்” என்கிறபடியே கண்ணபிரான் திருவவதரித்தவுடனே அவ்விலங்கு முறிபட்டுக் கழன் றொழிந்ததென்று இதிலாஸபுராணங்கள் கூறுதலால் ‘தக்ஷை காலில் விலங்கறவந்து தோன்றிய தோன்றல்’ எனப்பட்டது. அவனின் சிந்தை போயிற்றென்றது—அந்த வர்லாற்றை அதுஸந்தித்து நெஞ்சு கடுபட்டுப் போயிற்று என்றவாறு. தக்ஷைதாயருடைய விலங்கைப் பரிஹரித்தான் காதலியின் விலங்கைப் பரிஹரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றுகிறானல்லவோ! என்று நெஞ்சு அதிகின்றதென்பது உட்கருத்து.

அவன்றான் அருள்மறுத்தால் அவனுடைய விழுதியும் அருள்மறுக்க வேணுமோ? உலகுக்கு நன்மையைப் பயக்கவேணுமென்று அவனால் கியமிக்கப்பட்டிருள்ள சந்திரன் அம்ருத கிரணானுகையாலே அனைவர்க்கும் குளிர்ச்சியைப் பண்ணுக, அவனது கிரணங்கள் என்னொருத்திக்கே தாபத்தை விளைக்கக் காண

மென்னோ? இப்படியோ அவன் ஸங்கல்பித்து வைத்தது? அது கிடக்க;- மந்த மாருதம் விசாதோவென்று அதனை யெதிர்பார்த்து அனைவரும் களியாகிற் அது என் முலைத்தடத்திலே வீசி வலிசெய்கின்றதே!, அது தானும் சற்றுப்போதோ? ஓயாது வலிசெய்கின்றதே! என் செய்வென் என்கிறார் பின்னடிகளில். விாழி களுக்கு திலாத்தென்றல் முதலியவை பாதகங்களாகுமென்க.

‘தமியேன்’ என்றாலும் ‘தனியேன்’ என்றாலும் ஒக்கும். இருந்தேனை— நிகழ்காலப் பொருளில் வந்த இறந்தகாலம்; இருக்கின்ற என்னை என்றபடி. அந்திகாவலன் = ஸந்த்யா காலத்திற்கு வாசகமான அந்தி என்னுஞ் சொல் இலக் கணையால் இரவைச் சொல்லுகின்றது; இராப்பொழுதுக்குக் காவலன் சந்திரன்; ‘நிஸாபதி’ என்பர் வடநூலாரும். மந்தமாருதம்—வடசொல் தொடர். (க)

மாரிமாக்கடல் வளைவணற்கிளையவன் வரைபுரை திருமார்பில் *

தாரினுசையிற் போயினநெஞ்சமும் தாழ்ந்ததோர் துணைகாணென் *

ஊரும் துஞ்சிற் றலகமுந் துயின்றது ஒளியவன் விசம்பியங்கும் *

தேரும் போயிற்றுத் திசைகளும்மறைந்தன செய்வதோன்றறியேனே. (உ)

மாரி	மேகம்போன்றவனும்	ஓர் துணை	{ உதவியான வொருவரைடங்
மாகடல்	நீலக்கடல் போன்றவனும்	காணென்	{ காண்கின்றிலேன்;
வளை வணற்கு இளையவன்	{ சங்குபோன்ற [வெளுத்த] கிறமுடையனான பலராம னுக்குப் பின் பிறந்தவனுமான கண்ணிரானுடைய	ஊரும் துஞ்சிற்று	{ ஊரிலுள்ளாரும் உறங்கினார்கள்;
வரை புரை	மலைபோன்ற	உலகமும் துயின்றது	{ உலகங்களும் உறங்கின;
திரு மார்பில்	திருமார்பிலுள்ள	விசம்பு	ஆகாசத்திலே
தாரின்	மாலையினிடத்து	இயங்கும்	ஸஞ்சரிக்கின்ற
ஆசையின்	ஆசையினால்	ஒளியவன் தேரும்	{ ஸூரியனது தேரும்
போயின	என்னைவிட்டு நீங்கின	போயிற்று	மறைந்துபோயிற்று;
நெஞ்சமும்	மனமும்	திசைகளும்	திக்குக்களும்
தாழ்ந்தது	{ மீண்டுவிடத் தாமதித்தது; [அவனிடத்திலேயேகால் தாழ்ந்தவிட்டது.]	மறைந்தன	தெரியவில்லை;
		செய்வது ஒன்று அறியேன்	{ (இங்கிலைமையில்) செய்யத்தக்கது ஒன்று மறிகின்றிலேன்.

* * *—எம்பெருமான் திருமார்பிலணிந்துள்ள மாலையில் ஆசையாலே என்னைவிட்டு அங்குச்சென்ற எனது நெஞ்சானது அதைப் பெற்றுத் திரும்பி வருதலோ அன்றிப் பெறுதற்கரிது என்று ஆசையை விட்டிட்டுத் திரும்பிவரு தலோ ஆக இரண்டத்தொன்று செய்யாது 1. “சீரிருக்கு மறைமுடிவு தேடரிய திருவாங்கை வணங்கியே திருந்துழாய் தரில் விரும்பியே கொடு திரும்பியே வருகின்றியே, வாரிருக்குமுலை மலர்மடந்தையுறை மார்பிலே பெரிய தோளிலே

மயங்கியின்புற முயங்கி பெண்ணை மறந்து தன்னை மறந்ததே” என்றப் போலே அவன் பக்கவிலேயே கால் தாழ்த்துகிட்டது; இதுவகையில் எனக்குத் துணையாயிருந்த நெஞ்சு அகன்று போகையாலும் உற்ற துணைவனான அப்பிரான்றானும் உபேசிக்கையாலும் இனி யெனக்குத் துணையாவரில்லையே; உண்டியே உடைவே உகத்தோடு மிம்மண்டலத்தோடே * உண்ணுந் சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் சண்ணென்றிருந்திரு எனக்கு ஒரு சேர்த்தியில்லை யாகையாலே ஊராரும் உலகத்தாரும் எக்கெடுகெட்டாலும் அவர் களைப்பற்றி எனக்கு விசாரமில்லை: அரினும் யாருடனாவது எதையாவது பேசிக் கொண்டு இப்பாழும் பொழுதையும் போக்கிக் கொலைப்போமென்று பார்த்தாலும் ஊராரும் உலகத்தாரும் என்னைப்போலே பகவத்கியையத்தில் சுடுபட்டவர்களால் லாமையாலே தாங்கள் விரும்பிய விஷய போகங்களைக் குறைபறப்பெற்றுக் களித் துக் கொழுட்டைவிட்டு உறங்குகிறார்கள்; உலகப்பொருள்களில் எதையேனும் கண்டு கொண்டாகிலும் இந்தப் பிரிவாற்றாமையை ஒருவாறு ஆற்றுவோம் என்று பார்த்தாலோ, * சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய்மறைத் தான்; இருள்முடிக்கிடப்பதனுலே ஒரு பொருளையுங்காண விரகில்லை; அந்தோ! புறம்புள்ளா ரொருவருமில்லையாயிற்று; நெஞ்சும் குடிபோயிற்று; நாயகனோ வந்தணைகளில்லன்; காலமோ துயர் நெடுகும்படியான இரக்காலமா யிராகின் றது, என்ன செய்து தரிக்கலாமென்று தெரியவில்லையே என்கிறான்.

“மாரிமாக்கடல்” என்றதில் உவமவுருபு தொக்கிக் கிடக்கின்றது; மாரி போலவும் மாக்கடல் போலவுமுள்ளவன் என்றவாறு. வேறு வகையாகவுங் கொள்ளலாம்;—மாரி—மேகங்கள் படிசுன்ற, மாக்கடல்—பெரிய கடலிலுண் டான, வளை—சங்குபோன்ற, வண்ணற்கு—சிறந்தையுடைய பலராமனுக்கு, இனையவன்—என்று. பலராமன் ஆதிசேஷனுடைய அம்ஸமாதல்பற்றி வெண் மைசிறமுடைபறதலால் வளைவன்ன னெனப்பட்டான். 1. “முன்னலோர் வெள்ளிப் பெருமலைக்குட்டன் மொடு மொடு விசைத்தோட” என்று பெரியாழ் வாரும். கண்ணிரான் பெண்களைப் பிரிந்து நெடுகான் அர்யபாளையிருந்திடு வன்; அப்போது பிரிவாற்றாமையின்கனத்தினால் அப்பிரான்மீது மிக்கவெறுப்புக் கொண்ட பெண்கள் ‘இனி ஒருநாளும் அப் பரிபாவியின் முகத்தில் விழிக்கக் கடவோமல்லோம்; அவன்றானே வேறு கதியற்று வந்து தின்றாலும் கதவடைத் துத் தள்ளக்கடவோம்’ என்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்; பலராமன் இதனையறிந்து முன்னாடித் தான் பெண்களிடம் வந்து இன் சொற்களாலே கிருஷ்ணனுடைய குற்றங்களை மறப்பித்து அவர்களது சிற்றத்தையும் ஆற்றிச் சேரவிடுவன். (“உ-டுதெ)நாவிய யஸு மொவவநிதாஃ கருஹாமஸாஃ ‘வ்யஸாநு தம் க்ஷாஃ க்ஷேக்யஷீவதம்ஹயாஃ” என்று பட்டரும் ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவ உத்தராதிகத்தில்.) அந்த உபகாப ஸ்மிருதிதோற்ற இங்கு ‘வளைவ ணற்கு இனையவன்’ எனப்பட்ட தென்ப.

‘தாரினுசையிற்போயின நெஞ்சமும் தாழ்ந்தது’ என்றது—என்னுடைய நெஞ்சமானது அப்பெருமான் திருமார்பிலணிந்த திருத்தழாய்மாலையைப் பெறுதற்காக போராசை கொண்டிருக்கின்றது என்றவாறு. இப்படிப்பட்ட ஆசையுடையார் மற்ற எவருநிலலாமையாலும், வேறுவகையான ஆசையுடையாரோடு தனக்குச் சேர்ந்தி யில்லாமையாலும் ‘ஓர் துணைகாணேன்’ என்றது.

‘ஊருந்துஞ்சிற்று உலகமும் துயின்றது’ என்றதற்கு ஸ்வாபதேசப்பொருள் கூறலாம்; ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “ஊரார் நாட்டார் உலகர் கேவலைச்வர்யகாம ஸ்வதந்தார்” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே, கைவல்யார்த்திகளும் ஐச்வர்யார்த்திகளுமாய் பாயோஜனார்த்தப்பாரா யிருக்கின்ற இவ்வுலகத்தவர்கள் செத்த பிணம் போன்றிருக்கின்றனர்; அவர்களைக் கொண்டு நமக்கொரு காரியமில்லை என்றவாறு.

முற்காலத்தில் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆச்யயித்த பிள்ளையுறங்கா வில்லிதானார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருள்; அவரை ப்ரஹ்மாதத்திலே யெழுந்தருள் பண்ணிக்கொண்டு செல்ல, அவருடைய தேவியாரான பொன்னாச்சி பிரிவாற்றாமைய் பாசாமாகிய இத்திருமொழியை அதுஸந்திக்கத் தொடங்கி, முதற்பாசா மறுஸந்தித்து இரண்டாவதான இப்பாசா மறுஸந்திக்குமளவிலே முன்னே ப்ரஹ்மாத யெழுந்தருள் பண்ணிக்கொண்டு செல்பவர்கள் விரைந்து செல்லுகையாலே திருத்தேர் மறைய, அதற்குத் தகுதியாகப் பொன்னாச்சியின் அதுஸந்தானம் “தேரும் போயிற்றுத் திசைகளும் மறைந்தன செய்வதொன்றறியேனே” என்றாக, அப்போதே பொன்னாச்சியின் பிராணனும் தன்னடையே விட்டு நீங்கிப்போயிற்று என்ற ஐதிஹ்யம் இங்கு அறியத்தக்கது. (உ)

ஆயன்மாயமே யன்றிமற்றென் ? கையில் வளைகளு மிறைநில்லா *

பேயினருயி ருண்டிமேப்பிள்ளை நம்பெண்ணுயிர்க் கிரங்குமோ? *

துயமாமதிக் கதிர்கடத்துணையிலலை யிணைமுலை வேகின்றதால் *

ஆயன்வேயினுக் கழிகின்ற துள்ளமு மஞ்சேலென்பாரிலையே. (ந)

ஆயன் கண்ணபிராணுடைய
மாயமே { வஞ்சனை தவிர வேற
அன்றி மற்ற { என்ன இருக்கிறது?
என்? { (ஒன்றுமில்லை.)
வளைகளும் வளைகளும்
கையில் இறை கையில் அணகாலமும்
நில்லா { தங்குவதில்லை;
பேயினர் { பேய்ச்செயாகிய
பூதனையனுடைய
உயிர் பிராணனை
உண்டிக்கும் { உண்டு அவளை முடித்த
பிள்ளை { பிள்ளை

நம்பெண் { (அவளைப்போல்) பெண்
உயிர்க்கு { னாய்ப்பிறந்த நம்முடைய
பிராணனுக்கு
இரங்குமோ { தயைபண்ணை ப்ரஸத்தி
புண்டோ?
துய மா மதி மறவற்ற சந்திரனுடைய
கதிர் கிரணங்கள்
கட தறிப்பதனாலே
துணை முலை இரண்டு முலைகளும்
வேகின்றது தீப்பற்றி பெரிசின்றன
ஆல் அத்தோ !

ஆணை இல்லை { (எரியும்பேருப்பையவிக்கத்) ஆணையாவாரில்லை;	வேயினுக்கு வேய்ங்குழலுக்கு ஈபெட்டு அழிபென்றது மாய்சென்றது;
உள்ளமும் மனமும் ஆயன் கண்ணிராறுடைய	அஞ்சேல் { 'பயப்படாதே' என்று என்பார் அபயமளிப்பாராகு இல்லையே மில்லையே.

* * *—என் கையில் விளைகள் கண்ணகாலமும் சிற்சின்றன இல்லை; இப்படியாகைக்கு என்ன காரணமிருக்கும்? எம்பெருமானுடைய வஞ்சகமே இதற்குக் காரணமாயிருக்க வடுக்கும்; வேறொன்றுமில்லை; எல்லா திறத்திலும் அருள் செய்கின்ற அப்பெருமான் நம்பக்கலில் அருள் செய்பாமைக்குக் காரணமென்றே வென்னில், பூதனை பென்னும் பேய்ச்சு பேய் வடிவை மறைத்துத் தாய் வடிவைப் பூண்டு கொண்டு திருவாய்ப்பாடியேற வந்து நள்ளிருளில் நஞ்சு தீந்றிய முலையைக் கொடுத்துத் தன்னைக் கொல்ல சினைத்தவன் முதுதலாக அப்பெருமான் ஸ்தா ஜாதியில் பரிபூர்ணமான பலகமைபைக் கொண்டான்போலும்; 'பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்களுள்ளாரும் நம்மைக் கொல்லும் கருத்துடையாரே யன்றி, ஒருவரும் நம்மிடத்தில் நல்லெண்ண முடையாரில்லை' என்று அவனுக்குக் கருத்துண்டாயிற்றுப் போலும்; ஆகவே பெண்ணாய்ப்பிறந்த நம்முடைய உயிர்க்கு அவன் எங்ஙனே இரங்குவன்? இரங்கவே மாட்டான். அவன் இரங்கியருளாதவனவையோ? உலகுக் கெல்லாம் குளிர்ச்சியைத் தரவல்ல சந்திரனுடைய கிரணங்கள் நம்மைத் தழிக்கின்றன; வேறு எந்த அவயவத்தையும் தழிக்கின்றனவில்லை; இணை முலைகளையாயிற்று தழிப்பது; இந்த நிலைமையிலே அப்பிரானுடைய வேய்ங்குழலோசை வந்து நெஞ்சை வலியக்கவாந்து கொண்டுபோகின்றது; இதற்கு மேற்படவும் ஒரு ஆபத்து விளையப்போவதுண்டோ? எவ்வளவு கொடிய ஆபத்து நேர்ந்தாலும் அருகில் யாரேனுமிருந்து 'அஞ்சாதேகொள்' என்று தைரியங் கூறினால் ஒருவாறு ஆறியிருக்கலாம்; அப்படி இங்கு அஞ்சலென்பாரையுங் காணோம். ஆபத்தை சீக்கி அபயமளிக்கவல்ல அவன்றானே ஆபத்தை விளைத்து அச்சத்தை புண்டாக்கும்போது அந்தோலென்னவல்லார் வேறுயாவருள்? என வருந்திக் கூறுகின்றோம்.

“அஞ்சலென்பாரில்லையே” என்றும் பாடமுண்டு; அது ஒசைக்கு பிரச்சேரும். (உ)

கயங்கோள்புண்தலைக் களிறுத்து வேந்திறற்கழல்முன்னர் பேரும்போரில்
மயங்கவேண்டசங்கம் வாய்வைத்த மைந்தனும் வந்திலன் மறிகடல்நீர் *
தயங்கு வேண்டிரைத்திவலை நுண்பனியேனும் தழல்முகந் தீளமுலைமேல் *
இயங்குமாருதம் விலங்கிலென்னவியை யெனக்கெனப் பேறலாமே. (சு)

கயங்கோள் { (செயும் சத்தமும்) தடாகம் புன் தலை { போலே வற்றாதிருக்கிற புண்கள் சிரம்பிய தலையையுடைய	களிறு உத்த கெம் திறல் யானை தள்ளிவிட்டதெவ்வ கெவ்விய உலியமைய புடையதும்
---	--

கழல்	வீரக்கழலையுடையருமான	வெண் திரை	{ டெண்ணையான அலைகளாலுண்டான
மன்னர்	அரசர்களினுடைய	திவலை	திவலைகளாகிற
பெருபோரில்	பெரிய பாரதபுத்தத்தில்	நுண் பணி	{ நுட்பமான பணியென்று எனும் { சொல்லப்படுகிற
மயங்க	அறிவுகலங்கும்படி		
வெண் சங்கம்	வெளுத்த பாஞ்சஜந்யத்தை	தழல்	நெருப்பை
வாய் வைத்த	{ திருப்பவள ; தில் வைத்து ஊதின	முகந்து	வாரிக்கொண்டெங்கு
மைந்தனும்	மஹாபுருஷனும்	இள முலை	{ (எனது) இளமைதங்கிய மேல் { முலைகளின்மீது
வந்திலன்	{ (என்னிடம்) வந்து சேர்ந்தானில்லை ;	இயங்கு	வீசுகின்ற
மறி கடல்	{ அலைமடிகின்ற கடலினுடைய	மாருதம்	காற்றானது
கீர்	ஜலத்தில்	விலங்கில்	தணியப்பெற்றால்
தயங்கு	அசைந்துவருகின்ற	என் ஆவியை	எனதுஉயிரை
		எனக்கு என	{ எனக்கு உரித்தாக பெறலாம் { அடையலாகும்.

* * *—“பந்தார் விரலாள் பாஞ்சாலி கூந்தல் முடிக்கப் பாரதத்துக், கந்தார்களிற்றுக் கழன்மன்னர் கலங்கச் சங்கம்வாய்வைத்தான்” என்கிறபடியே என்னைப்போல் பெண்ணாயப்பிறந்த வெருத்தியான த்ரௌபதியின் விரித்த கூந்தலை முடிப்பதற்காகப் பாரதப்போரில் வியாபரித்து உமையுமாதோள் மன்னவரும் மாதரும் மற்றும் பலர்கூலிய நூற்றுவரும் பட்டழியத் திருப்பவளத்திலே ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை வைத்து ஊதித் தன்னுடைய பசுபாதத்தைக் காட்டியருளின மஹாதுபாவன் இன்று என் விஷயத்திலே அருள் செய்கின்றிலனே!; படாத பாடுகள் பட்டு த்ரௌபதியின் மனோரதத்தைத் தலைகட்டினப்போலே எனக்காக ஏதேனும் படாதபாடுகள் படச்சொல்லுகிறேனோ? இங்கு வரவேணுமென்றித்தனையேயன்றோ நான் வேண்டுவது.

அவன்படி அப்படியிருக்கட்டும்; “ஹீஷாஸூதா தவ்வவதெ” [எம்பெருமானுக்கு அஞ்சிக்கொண்டு காற்று வீசுகின்றது] என்று உபசிஷத்திற் கூறியபடியே அப்பெருமானுக்கு அஞ்சி நடக்கின்ற காற்றும் அவன் கருத்தையே பின் சென்று என் ஆவியைக் கொள்ளை கொள்ளப்பார்க்கின்றது : எல்லார்க்கும் ஆவியைத் தளிப்பிக்கின்ற மந்தமாருதமானது இப்போது என் ஆவியைமாய்க்கின்றபடியாலே இஃது எப்போது தணியப்போகின்ற தென்று எதிர்பார்க்கவேண்டிற்றாயிற்று;” ஒருசால் தணியப்பெறில் என்னுடைய ஆவி என்னுடையதுதானென்று கினைத்துக்கொள்ள இடமுண்டாகுமென்றாயிற்று.

பாரதப்போரில் வந்து நின்ற அரசர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; கயங்கோள் புண்தலைக் களிறந்து வெந்திறல்—யானைகளைச் சேனைத்தொகையாக நடத்திக்கொண்டு வந்தவர்கள் என்றும் பொருள் கூறலாம், யானைகளையும் கையாலே நெரித்துத் தள்ளவல்ல பெருமிடுக்கர் என்றும் பொருள் கூறலாம்

யானைகளின் மத்தகம் எப்போதும் மாவட்டியினால் குத்தப்பட்டு விரணங்
கொண்டு யேழும் ரத்தமும் ஓ அறுக்கயம்போலே யிருக்குமாதலால் 'கயங்கோள்
புண்தலை' என்று களிற்றுக்கு விசேஷண மிடப்பட்டது; யானைச்சாதிக்கு
இயற்கை விசேஷணமென்க.

காற்று வீசும்போது கடலைத்திவலைகளைக் கொணர்ந்து விசும்; அவை
விரலிகளுக்கு நெருப்புப்பொறி போன்றிருக்கு மென்க. மாருதம்—வடசொல்.
விலங்கில்—விலகினால். இந்தக்காற்று இப்படியே சிறிதுபோது வீசிக்கொண்
டிருக்குமாகில் என் ஆகி என்னுடையதன்று, இழந்தேபோயித்தனை என்ற
வாறு. (ச)

ஏழுமாமரம் துளைபடச்சிலைவளைத் திலங்கையை மலங்குவலித்த
ஆழியான் * நமக்கருளிய வருளோமே பகலெல்லை கழிகின்றதால் *
தோழி! நாமிதற் கேன்செய்தும்? துணையிலலை சுடர்பழுதுநீரில் *
ஆழவாழ்கின்ற ஆலியையவேதோ ரந்திவந் தடைசின்றதே. (ரு)

ஏழு மா மரம்	ஸப்தஸாவஸ்துகங்கள்	தோழி	வாராய் தோழி !;
துளை பட	{ (ஸுக்ரீவனுடைய நம்பிக்கைக்காகத்) துளைபடும்படி	இதற்கு நாம் என் செய்தும்	{ இந்த ஆபத்தற்கு நாம் என்ன பரிஹாரம் செய்யவல்லோம் !;
சிலை	விலலை	துணை இல்லை	துணைநிற்பார் ஆருயில்லை;
வளைத்த	வளைத்தவனும்,	சுடர்	ஸூரியனுனவன்
இலங்கையை	வங்காபுரியை	படு	தாண்டோன்றின
மலங்குவலித்த	கலங்கப்பண்ணினவனுமான	முதுநீரில்	ஸமுத்தத்தினுள்
ஆழியான்	{ அறகாழி மோதிரத்தைக் கையிலேயுடைய இராமபிரான்	ஆழ	ஆழ்த்துமறைத்தபோக,
நமக்கு அருளிய அருளோமே	{ நமவிஷயத்திற்பண்ணின கிருபையோடுகூட	வாழ்கின்ற ஆலியை அவேத	{ பிழைத்திருக்க கினைத் திருக்கின்ற பிராணனை முடிப்பதான
பகல்எல்லை கழிகின்றது	{ பகற்போதும் முடிந்த போகவுின்றது;	ஒர் அந்தி	{ ஒரு ஸாயம்ஸந்த்யாகால மானது
ஆல்	அந்தோ !;	வந்து அடை கின்றதே	{ வந்து சேர்கின்றதே !.

* * *—அன்பர்கட்கு அருந்தொழில்கள் செய்யுமவன் என்று புகழ்பெற்ற
பெருமான் இதுவரையில் நமக்குச் செய்திருந்த அருளும் போயிற்று, பகற்
பொழுதும் போயிற்று; எம்பெருமானருள் மறத்தாலும் பகற்பொழுதாகிலு
மிருந்தால் ஒருவாறு உலகப்பொருள்களைப்பாவது கண்டுகொண்டு ஆற்றலாம்;
அவனருளோடு கூடவே பகற்போதும் போயிற்றே; தோழி! இதற்கு நாம்
என் செய்யக்கடவோம்; நமக்கு ஆரும்துணையிலலையே; ஸூரியன் தான்

ஓ அறுக்கயம்—ஒருகாலும் வற்றாத குளம்.

தோன்றின ஸமுத்தத்திலேயே பென்று அஸ்தமிக்க, இன்னம் கிறிது நானேக்கு
ஜீவித்திருக்கவல்ல பிராணனை இன்றே முடிப்பதாக மாலைப்பொழுது வந்து
சேர்ந்து விட்டதே! அந்தோ! என்கிறான்.

எழுமாமார் துளைப்படச் சிலைவளைத்து=ஸுகிரீவன் இராமபிரானால் அபய
பாநாகந் செய்யப்பெற்ற சின்பும் மனந்தெரியாமல் வாலியின் போற்றலைப்
பற்றிப் பலவாறு சொல்லி, வாலி மராமங்களைத் துளைத்ததையும் துந்துபியின்
உடலெலும்பை ஒரு போசனதூரம் தூக்கி யெறிந்ததையும் குறித்துப் பாராட்
டிக்கிற, இவ்வாறு போற்ற லமைந்தவனை வெல்வது ஸாத்தியமாகுமோ?
என்று சொல்ல, அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் ‘உனக்கு விச்வாஸம் இல்லையாயின்
இப்போது என்ன செய்யவேண்டுமது?’ என்ன, ஸுகிரீவன் ‘இராமபிரான்
நியதூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும்
போது ஸந்தேஹ முண்டாகின்றது; ஏழு மராமங்களையுந் துளைத்து இந்தத்
துந்துபியின் எலும்பையும் இதர விரற்கடை தூரம் தூக்கி யெறிந்தால்
எனக்கு கம்பிக்கையுண்டாகும்’ என்று சொல்ல, ஸுகிரீவனுக்கு நம்புதலுண்
டாக்குமாறு அவனது வார்த்தைக்கு இயைந்து இராமபிரான் துந்துபியின்
உடலெலும்புக் குறியலைத் தனது காற்கட்டை விரலினால் இலேசாப்த் தூக்கிப்
பத்து போஜனை தூர்த்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக் கண்ட ஸுகிரீவன்
‘முன்பு உலாதிருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கியெறிந்தான்; இப்போது
உலர்ந்துபோன இதனைத் தூக்கியெறிதல் ஒரு சிறப்பன்று’ என்று கூற, பின்பு
இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மராமங்கலின்மேல் ஏவ, அது அம்மரங்
களைத் துளைத்ததோடு ஏழுலகங்களையும் துளைத்துச் சென்று மீண்டு அம்பறாத்
துணியை படைத்தது என்றாறிற்று வரலாறு; இப்படி எனக்காக ஏதேனும்
அருமைபான காரியம் செய்யவேண்டுமென்கிறேனோ என்றவாறு.

இலங்கையை மலங்குலித்த=1. “உன்னாதுறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்
துப், பென்னாக்கை யாப்புண்டு தாமுற்ற பேதெல்லாம்” என்னுமாபோலே
ஒரு ஸீதாபிராட்டியின் உடம்பிலே ஆகை வைத்துப் பட்டபாடுகள் தெரியுமே;
அப்படி ஏதேனும் எனக்காகப் பாடுபடவேண்டுகிறேனோ? என்கை.

[ஆழியான்.] “கைகையிடுடைய வரத்தில் அகப்புடாதது அறுகாழியொன்
றுமே போலே” என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தி.

அருளோடும் பகலேஸ்லை கழிகின்றது=அருளும் கழிந்தது, பகற்பொழுதுங்
கழிந்தது என்றபடி. முன்னுமடியில், செய்தும்=தன்மைப் பன்மை வினை
முற்று. (௫)

முரியும் வேண்டிரை முதுகயம்தீப்பட முழங்கழு லெரியம்பின் *
வரிகோள்வெஞ்சிலை வளைவித்தமைந்தனும் வந்தில னென்செய்கேன் ?
எரியும்வேங்கதிர் துயின்றது பாலியேன்கிணைகேடுங் கண்துயிலா *
கரியநாழிகை யூழியிற்பெரியன கழியுமா றறியேனே.

முரியும் கொண்டு அலைகின்ற
வெண் திரை வெளுத்த அலைகளை யுடைய
முதுகயம் ஸமுத்ரமானது
தீப்பட தீக்கொளுவியெரியும்படி
முழங்கு அழல் { ஒலியுடைய நெருப்பு
எரி அம்பின் { எரியாகின்றன
அம்புகளை யுடைய
வரி கொள் { அழகியதாய்க் கொடிதா
வெம் சிலை { யிருந்துள்ளவில்லை
வளை வித்த வளையச்செய்த
மைந்தனும் { மஹாவீரனான இராம
பிரானும்
வந்திலன் வரவில்லை ;

என் செய்கேன் } என்னபண்ணுவேன் ? ;
எரியும் பிரகசித்துக்கொண்டிருந்த
வெம் கதிர் ஸூர்யனும்
துயின்றது அந்தயித்தான் ;
பாவியேன் பாவியான என்னுடைய
இணை நெடுங் { பெரிய இரண்டுகண்களும்
கண் அயிலா { உறங்குகின்றனவில்லை ;
ஊழியின் கல்பகாலத்திற்காட்டிலும்
பெரியன பெரியவையாயுள்ள
கரிய நாழிகை இரவு நாழிகைகள்
கழியும் ஐய { எப்படி கழியப்
அறியேன் { போகின்றனவோ
அறிகின்றிலேன்.

* * *—கடற்கரையிலே விபிஷணனுமவான் வந்து சரணமடைந்து பெருமா
னுடைய திருவருளுக்கு இலக்கான பிறகு, விபிஷணன் பெருமானை கோக்கி
'ஸ்வாமீ ! இந்த நம்முடைய ஸேனைகள் கடலைக்கடந்து அப்பாற் செல்லவேண்டு
மாதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம் புகவேணும்' என்ன, இராம
பிரான் கடலைக்கடக்க உபாயஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கடலரசனாகிய வருண
னைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பசயனத்திலே படுந்து முன்று நாளளவும் ப்ராயோப
வேசமாகக் கிடக்க, ஸமுத்ர ராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல்
உபேசைசையா யிருந்திடவே, ஸ்ரீராமன் அனுகண்டு கோபங்கொண்டு 'அனைவரும்
நடந்தே செல்லும்படி கடலை வற்றச் செய்வேன்' என்று ஆக்கேயாஸ்த்ரத்தைத்
தொடுத்த வரலாறு இங்கு ஸ்மிருதிக் தக்கது.

ஸ்ரீவலோக சரண்யன் சரணாகதி பண்ணுகிறனென்று சிறிதும் சீரையாமல்
கீழ்மண் கொண்டு மேல்மண் வீசி அலையெறிந்த செருக்கை உட்கொண்டு 'முரியும்
வெண்டிரை முதுகயம்' எனப்பட்டது. எப்போதும் அநுள்வடிவமாகவே
யிருக்குமப்பெருமான் சிறிச் சிவந்த கண்ணினராய்க் கடலரசன்மேல் அம்பு
தொடுத்தது ஏதுக்காக? கடலைக்கடந்து இலங்கைக்குச் சென்று அங்கு அசோக
வனத்திலிருக்கும் மைத்திரியோடு கூடி மகிழவேணுமென்கிற ஆசையினாலன்றோ?
அங்கு அங்கனம் பாரிந்தவர் என்றோடு வந்து கலப்பதற்கு அந்த இடத்து
யில்லையாயிருக்கவும் ஏதோ உதாஸீராயிருக்கிறார்! என வந்துகிற பாகவ
• நாயகி.

ஸ்ரீராமனும் அஸ்தமித்து விட்டான்; இரவிலே உறங்கப் படுவேண்டியபடி
ப்ராப்தமாயிருந்தும் பாவியேனுடைய கண்கள் உறங்குகின்றன; 1. 1. 1. 1. 1.

ஓடும் பொழுதின் லி ண்பழியாய் லீண்டதால்” என்னுமபோலே பிராபர்த்தி யிலும் நெடுகச் செல்கின்ற இவ்விராப்பொழுது எங்கனங் கழியப்போகின்றதோ அறிகின்றிலேன் என்றோர் பின்னடிகளில்.

கரிய நாழிகை = இராப்பொழுதானது இருண்டு கறுத்திருப்பதனால் நாழி கையிலும் அக்கருமை ஏற்றிக் கூறப்பட்டது. கரிய நாழிகை—கொடிதான நாழிகை என்னவுமாம். (க)

கலங்கமாக்கடல் கடைந்தடைத் திலங்கையர்கோனது வரையாகம் மலங்க * வேஞ்சமத்தசேரந் துரந்த எம்மடிகளும் வாரானால் *

இலங்குவெங்கதி ரிளமதியதனோடும் விடைமணியடும் * ஆயன் விலங்கல்வேயினதோசையுமாயினி விளைவதோன் றறியேனே. (எ)

மா கடல் பெரிய கடலானது
கலங்க கலங்கும்படியாக
கடைந்த (அதனைக்) கடைந்தவனும்
அடைத்து { (அக்கடலில்) அனை
கட்டினவனும்
இலங்கையர் { இலங்கையிலுள்ளார்க்கு
கோனது { அரசனான
இராவணனுடைய
வரை ஆகம் மலைபோன்ற மாற்பானது
மலங்க வியாருலப்படும்படி
வெம் சமத்து கொடியபோரில்
அடு சரம் கொலையம்புகளை
துரந்த பிரயோசித்தவனுமான
எம் அடிகளும் எமது ஸ்வாமியும்
வாரான் வரவில்லை;
ஆல் அந்தோ!;
இலங்கு விளங்குகின்ற

வெம் கடிகர் { கரோமான கிரணங்களை
புடைய
இன மதி { இளம்சந்திரனோடுகூட
அதனோடும்
விடை எருதினுடைய
மணி { (சமுத்தில்கட்டின
மணியின்) ஒசையும்
அடும் { (என்னைக்) கொலை
செய்கின்றது;
ஆயன் { இடையனான கண்ண
பிராணிடத்துள்ள
விலங்கல் { மலைமூங்கிற்குமுலினுடைய
வேயினது
ஒசையும் த்வரியும்
ஆய் உண்டாக,
இனி { இனி உண்டாகப்போகும்
விளைவது { ஆபத்தை ஒன்று
ஒன்று மறிகின்றிலேன்.
அறியேன்

* * *—(1. “விளைவாறுமுதுண அமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெப்பெருமானே” என்கிறபடியே) தேவர்களுக்கு அமுதமெடுத்துக் கொடுக் கிற விபரீதத்தினால் சிறந்த அமுதமாகிய பிராட்டியைத் தான் பெறுதற்குக் கடலைக் கடைத்தான்; அவளைப்பெறுதற்கே மற்றொரு மையத்தில் கடலையடைத் தான்; இலங்கையிற் புருந்து எதிரிகள் விட்ட அம்புமாரிகளையெல்லாம் மேலேற் றும் போர்புரிந்து இராவணனைக் கொன்றான்; இவ்வரிய பெரிய காரியங்களை

யெல்லாம் நோக்குங்கலை அப்பெருமானுக்கு ஸ்திரீ வ்யக்தியில் அளவற்ற காந லுள்ளமை நன்குவிளங்கும். ஒரு ஸ்திரீவ்யக்தி கிடைப்பதாயி நுத்தால் பொறுக் கொணாத ஆயாஸங்களையும் பொறுத்துப் படாதன படுதற்கு வித்தனாயிருக்கு மப்பெருமான் நான் எளிதில் கிடைக்கிறேனென்றே என்னை உபேகித்திருப் பது! என்கிறான் போலும்.

அவன்றான் வாராதொழியினும் என்னைக் கொலைசெய்வதற்கும் வழிதேட வேணுமோ? ஒரு புறத்திலே சந்திர கிரணங்களை ஏவி நலிகின்றான் ; மற்றொரு புறத்திலே மாட்டுக் கழுத்து மணியோசையை யுண்டாக்கி நலிகின்றான்; பிறவா யிட்டு நலிவது பேராதென்று தானே நேரில் நலியக்கருதி வேய்ப்புழுமலை வாயில் வைத்து ஊதி அவ்வோசையை யிட்டு நலிகின்றான்; இன்னமும் எவ்வெவ்வித மான நலிவுகள் நேரப்போகின்றனவோ அறிகின்றிலே நென்றாளாயிற்று.

லிடைமணி அமே=மாலைப்பொழுதில் மாடுகள் மேய்ந்துவிட்டுத் திரும்பும் போது கழுத்திற் கட்டியுள்ள மணிகளை ஒசைப்படுத்திக்கொண்டே வரும்; அவ் வோசை செவிப்பட்டவாறே மாலைப்பொழுது நெருங்கினமை யறிந்து “மாலையும் வந்தது மாயன்வாரான்” என்று நாயகி வருந்துவனென்க. “மாலைவாய்த் தன் னுடைய நாவொழியாதாடுந் தனி மணியின், இன்னிசை யோசையும் வந்தென் செவிதனக்கே, கொன்னவினு மெல்கெல் கொடிதாய் நெடிதாகும்” என்றார் பெரிய திருமடலிலும்.

லிலங்கல் வேய்=கண்ணபிரான் ஊதும் குழல் மூங்கிலினால் செய்யப்பட்ட து; அந்த மூங்கில் மலையில் விளைந்தது என்பதுபற்றி ‘லிலங்கல்வேய்’ எனப் பட்டது. லிலங்கலென்று மலைக்குப்பெயர். ‘வேய்’ என்ற மூங்கிலின் பெயர் அதனாற் செய்யப்பட்ட குழலுக்கு வாசகமானது ஆகுபெயர். (எ)

முழுதீவ்வையகம் முறைகேட மறைதலும் முனிவனும் முனிவேய்த் *
மழுவினால் மன்னராரூயிர் வேளவிய மைந்தனும் வாரானால் *
ஒழுகுநுண்பனிக் கோடுங்கிய பேடையையடங்கவஞ் சிறைகோலி *
தழுவுநள்ளிருள் தனிமையிற்கடியதோர் கோலேனை யறியேனே. (அ)

இ வையகம் இந்த லோகமானது
முழுது அடங்கலும்
முறை கேட { மரியாதை குலைந்து
மறைதலும் { போனதனால்
முனிவனும் ஐமதக்கீழுனிவன்
• முனிவு எய்த { சிற்றக்கொள்ள
(ஆதகாரணமாக)
மழுவினால் கோடாலிப்படையினால்
மன்னர் கூத்திரியர்களினுடைய
ஆர் உயிர் அருமையான பிராணன்களை

கெளவிய கவர்த்த
மைந்தனும் { மிகக்கையுடைய
(பாகராம) பிரானும்
வாரான் ஆள்—;
ஒழுகு பெருகுதின்ற
நுண் பணிக்கு சிறுபனிக்காக
ஒங்கிய ஒங்கிவந்ததிக்கிற
பேடையை பெண்பறவையை
அம் சிறை கோலி { அழகிய சிறகுகளை விசித்த

அடங்கத் { நிபிடமாக அணைத்துக்
தழுவும் { கொள்வதற்குரிய
நன்னிருள் { ௧௩ நிசியில்
அணிமையின் { (இப்படி) தணிமைப்பட்டி
குப்பதிற்காட்டிலும்

சடியது { க்ரூரமான
ஒர் கொடு { வேறொருபாபத்தை
வினை }
அரியேன் { அறிகின்றிலேன்.

* * * — உலகத்தில் எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த சுஷ்ணிய வம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ் செய்தற் பொருட்டு நாயகமாய்முத்தி ஐமதக்கி முனிவரது மனைவியான ரேணுகையிடம் இயாமனாய்த் திருவாதரித்துப் பரக என்னுங் கோடாலிப்படையை ஆயுதமாகக் கொண்டு அதனும் பாசராமனை வழுங்கப்பெற்று வருகையில், ஒருநாள் கார்த்தவிர்யாஜனும் அவனது குமார்களும் ஐமதக்கியின் ஆசிரமத்தில் இளைப்பாறப்புகுந்த காலத்து அங்கே அம்முனிவனது ஹோமதேதுவானது வேண்டின வஸ்துக்களை யெல்லாம் யதேஷ்டமாக அளித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட இவர்கள் அப்பசுவைக் கொள்ளுகொள்ள விரும்பி அதனைக் கவர்ந்து அம்முனிவனையும் கொன்றிட்டது காரணமாகப் (பாசராமன்) அந்தக் கார்த்த விர்யாஜனையும் அவனது குமார்களையும் கொன்று அதனாலேயே சுஷ்ணிய வம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டானென்ற வரலாறு இங்கு உணர்த்தக்கது.

அநீத்புரியுமவர்களைக் கருவழிப்பதற்கென்றே திருவவதாரம் பண்ணின தலைவன் தானே அநீதிசெய்யத் தலைப்பட்டானே! எனவருந்துகின்றாள் பரகால நாயகி. பிரதிபஸ்களான சுஷ்ணியர்களின் உயிரைக் கவர்ந்த பெருமான் அன் புடையேனான் என்னுடைய உயிரையும் கவரப்பார்க்கிறானே! என்கிறாளாகவு மாம்.

புறவையினங்களும் குளிர்க்கு அஞ்சி ஒடுங்கக்கிடக்கும் பேடையைச் சிற கினால் அணைத்து ஒன்றிக்கிடக்கும்படியான இந்த நன்னிருட்போதிலே நாய கனைப் பிரிந்து பரிதபியா சின்ற என்னைப்போலே பாவஞ்செய்தாரு முலகி லுண்டோ என்கிறாள் பின்னடிகளில். நாயகனைப் பிரிந்து தனிக்கிடக் கிடப்ப தற்கு மேற்பட்ட பாபமில்லை யென்கிறாள்.

....

...

(அ)

கனஞ்செய் மாமதிட் கணபுரத் தவனோடும் கனவீனி லவன்தந்த *
மனஞ்செ யின்பம்வந்துள்புக வேள்கி யென் வனோடுக விருந்தேனை *
சினஞ்செய் மால்விடைச் சேறமணி யோசையென் சிந்தையைச் சிந்துவிக்கும் *
கனந்த லன்றிலி னாரிரூல் பாலியே னுவியை யகின்றதே.

(ஆ)

கனஞ்செய் { திண்ணிதாசச்செய்யப்
பட்டுள்ள

மா மதிள்

{ பெரியதிருமதில்
கடையுடைத்தான

கணபுரத்து	{ திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற	மால் விடை	பெரியவிருஷபத்திறுஷ்டைய
அவனோடும்	{ அப்பெருமானோடு கூடியிருப்பதாக	செற மணி	ஞ்ஞாமான மணியிறுஷ்டைய
கனலினில்	ஸ்வப்நத்திலே	ஒசை	தவறியானது
அவன் தந்த	அப்பெருமான் கொடுத்த	என்	{ என் து நெஞ்சை செந்தையை }
மனம் செய்	{ மாநவிகமாத்ரமான இன்பம் }	செந்தைவிக்கும்	
இன்பம்		அனந்தல்	உறக்கங்கொண்டிருக்கின்ற
வந்து உட்புக	நினைவுக்குவர (அத்தாலே)	அன்றிலின்	அன்றிப்பறவைவினுடைய
என்றி	நடுபட்டு	அரி குரல்	தழுதழுத்த பேச்சானது
என் வளை	{ என் கைவளை கழலும்படி இருந்தேனை }	பாலியேன்	பாலியான என்னுடைய
நெக		ஆவியை	உயிரை
இருந்தேனை		அநினைந்தது	ஹிம்மிக்கின்றது.
சினம் செய்	சோவங்கொண்ட		

* * *—இவ்வளவே துடிக்கின்ற பாகால நாயகிக்கு ஒருவகையான தேராத
லுண்டாகும்படி எம்பெருமான் மாநவிகமான அறுபவத்தைத் தந்து இன்பம்
விளைவிக்க, தந்திரானியிருப்பானொருவன் பெருந் தொல்வம் பெற்றதாகக் கணக்
கண்டு கன்னிழித்தவாறே ஒன்று மில்லாமை கண்டு முன்னிலும் விஞ்சிய வராத்
தத்தை யடையுமாபோலே இப்பாகாலநாயகியும் ஸ்வப்நகல்பமான அவ்
வறுபவத்தினால் பின்னையுந் தளர்ந்திருக்குமளவில் ஸ்டைமணி யோசையும் அன்
திற்பறவையின் கூக்குரலும் செவிப்பட்டு இன்னமும் நலிகிறபடி பேசின்ற
யிற்று.

அன்றில் என்பது ஒரு பறவை; அது பெரும்பாலும் பனை மாதத்தில்
வாழும்; அது எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணைபிரியாது கிற்கும்.
கணப்பொழுது ஒன்று ஒன்றை விட்டுப் பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப் பொருமல்
ஒன்றை ஒன்று இரண்டு மூன்று தாம் கத்திக் கூவி அதன் பின்பும் தன் துணை
யைக் கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும். இப்பறவையை வட நூலார் க்ரேளஞ்
சும் என்பர். ஆணும் பெண்ணுமான அந்த அன்றிற் றறவை இணைபிரியாமல்
நெருங்கி ஒன்றோடொன்று வாயலகைக் கொத்துக்கொண்டு அவ்வறக்கத்திலே
வாயலகு தன்னில் நெகிழ்த்தவளவிலே துயிலுணர்ந்து அப்பிரிவைப் பொருமல்
மெலிந்து பெருந்தொனியாகக் கத்துகிற மிக இரங்கத்தக்க சிறு குரல் காமோத்
தீபக்மாய்ப் பிரிவாற்றாமைத் துபரை வளர்த்து விடறிகளை மிக வகுத்தும்
என்ப. (க)

வார்கோள்மென்முலை மடந்தையர் தடங்கடல்வண்ணனைத் தாள்கயந்து
ஆர்வத்தாலவர் புலம்பியபுலம்பலை யறிந்துமுன் னுரைசேய்த *
கார்கோள்பைம்போழில் மங்கையர்காவலன் கல்கன்றி யோலிவல்லார் *
ஏர்கோள் வைகுந்தமாநகர் புக்கிமையவரோடும் கூவேரே. (கௌ)

கார் கொள்	{	மேகனஞ்சராத் தைபுடைய
பை பொழில்		பரந்ததேசநிலையின்
மங்கையர்		புடைத்தான இருமங்கை
காகலன்		நாட்டிலுள்ளார்க்குத் தலைவரான்
கலிகன்றி		ஆழ்வார்
உரைசெய்த		அருளிச்செய்த
ஒளி		இச்சொற்களை
வல்லார்		ஒதியுணரவல்லவர்கள்
ஏர்கொள்		அழிய
வைகுந்தம் மா	{	பரமபதமென்னும்
நகர்		இருநாட்டிலே
புக்கு		புகுந்த
இமையவ	{	நித்யஸூரிகளோடே
ரோடும்		
கடவுள்		சேரப்பெறுவார்கள்.

அடிவாவு:—தந்தை மாரி சூயன் கயம் ஒழு முரிபும் கலங்க :முழுது கனஞ்செய்
வார்தொன் தொண்டர்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

புதி:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—ஆரூந்திருமொழி,

தொண்டி ருய்யும்வகைகண்டேன்.

உரையவதாரிகை:—திருக்கண்ணபுரத் திருப்பதி விஷயமான இவ்வெட்டாம்பத்தில் கீழ்ஐந்து திருப்பதிகங்களும் தாய் பாசரமும் தலைமகள் பாசரமும் அந்யாபதேசத்தாலே சென்றன; இனி, மேல் ஐந்து திருப்பதிகங்களும் ஆழ்வார்தம் பாசரமாகச் செல்லுகின்றன.

கீழ்த் திருமொழியில் இவர் பட்ட பரிதாபங்களை பெல்லாம் உணர்ந்த எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! நீர் இங்ஙனே பரிதாபப்பானேன்? நாம் திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து நியைநிதிபண்ணியிருப்பது உம்மைப் போன்ற அடியார்க்காகவன்றோ? நாம் விபவத்திலே செய்த அநுகூலாஷணமும் பிரதிகூல அஷணமும் இவ்வர்ச்சையிலும்! நடத்தவல்லோமாக ஸந்திபண்ணியிருக்கின்றோமிறே; ஆகையாலே உமக்கொரு குறைபுண்டோ?' என்று ஆழ்வாரைத் தேற்ற, அவரும் தேறி அருளிச்செய்வதாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி.

தொண்டி ருய்யும்வகைகண்டேன் துளங்கா வரக்கர்துளங்க * முன் திண்டோள் நிமிரச் சிலைவளையச் சிறிதேமுனிந்த திருமார்பன் * வண்டார் கூந்தல் மலர்மங்கை வடிக்கண்மடந்தை மாநோக்கம் கண்டான் * கண்டு கொண்டேந்த கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (க)

தொண்டி { பகவத் கைவளையத்தில்
ருசியுடையீர்கள!
உய்யும் வகை உஜ்ஜீவிக்கும் வழியை
கண்டேன் தெரிந்து கொண்டேன் ;
முன் முற்காலத்தில்,
துளங்க { ஒருநாளும் கஷ்டப்பட்டறி
அரக்கர் } யாத் தாஷஸர்கள்
துளங்க கஷ்டப்படும்படியாக
திண்டோள் { வலிமை பொருந்தியதிருத்
நிமிர் } . தோண்டன் நிமிர்வு
சிலை வளைய வில்வளையவும்
சிறிதே { ஸ்வல்பமான சேற்றமே
முனிந்த } கொண்டவனாய்
திரு மார்பன் { வக்யமிவைத் திருமார்பிலே
உடையவனாய்,

வண்டு ஆர் { வண்டுகள் படித்த கூந்தலை
கூந்தல் } யுடைய பெரிய
மலர் மங்கை { பிராட்டியா ரென்ன
வடி கண் { கூர்மை பொருந்திய
மடந்தை } திருக்கண்ணபுடைய
பூமிப்பிராட்டியாரென்ன
இவர்களுடைய
மா நோக்கம் { சிறந்த கடைக்கண்
கண்டான் } பார்வையை
அனுபவிப்பவனாய்
எம்பெருமான்
கண்டு { (செய்வகைத்திற்குப்
கொண்டு } பாக்கான இடமென்று)
உகந்த { திருவுண்மப்பற்றி
மகிழ்ந்துஉறையுமிடமான
கண்ணபுரம் திருக்கண்ணபுரத்தை
நாம் தொழுதும் } நாம் தொழுதோம்.

* * *—பாசார் தொடங்கும்போதே “தோண்டிர்! உய்யும் வகை கண்டேன்” என்று தொடங்குகிற ஆழ்வாருடைய களிப்பை என் சொல்வோம்! கீழ்த்திருமொழியில் “வலிசெய்வ தொழியாதே” என்றும் “செய்வதொன் தறியேனே” என்றும் “அஞ்சே லென்பாரில்லையே” என்றும் “என்னுவினைய எனக்கெனப் பெறலாமே” என்றும் “பாவியேனுவியை அடுகின்றதே” என்றும் கூறின அலமாப்பெல்லாம் பகலவனைக்கண்ட பணிபோல் அகன்றொழிந் தமை தோன்றத் தோண்டியும்வகைகண்டேன் என்று களித்துப் பேசுகிறார். இது ‘கண்ணபுரம் நாம் தொழுதுமே’ என்பதில் அர்வயிக்கும். திருக்கண்ணபுரம் தொழும்படியானபாக்கியம் பெற்றதுதானே தாம் கண்ட உப்பும்வகை என்ற வாறு. “ஒழிவில் காலமெல்லா முடனும்பன்னி வழுவினாவடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்றும்போலே தொண்டியுண் டமுதமுன்பதில் பார்ப்புர் கொண்டிருக்கு மவர்களை! நாம் ஸத்தை பெறுவதற்கு ஒரு நல்கிரகுகண்டேன்; (அதாவது) திருக்கண்ணபுரம் தொழுவோம், வாருங்கோள் என்கிறார்.

அங்குள்ள எம்பெருமானுடைய திறம் பேசுவன மற்றவை. [துளங்காவரக் கர் துளங்க வித்யாதி.] துளங்குதலாவது-வருத்தப்படுகையும், அச்சப்படுகையும் கலங்குகையும். ஒரு நாளும் துளங்கியறியாத ராக்ஷஸர்கள் துளங்கும்படியாகத் தோள் நிமிர்த்துச் சிலைவளைத்த பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிட மென்கை.

சிறிதே முனிந்த=பஞ்சவடியிற் பிராட்டியைப் பிரிந்தவுடனே அளவுக்டந்த கலக்க மடைந்த இராமபிரான் 1. “ஐமஹுஸெவா வரிகவகடபாஜ்யம்—ஐகந் ஸகைலம் பரிவர்த்தயாம்பஹம்”—உலகம் முழுவதையும் இதோதலைமீழாகத் திருப்பிவிடுகிறேன் என்று எல்லையற்ற சிற்றத்தை வெளியிட்டருளினன்; அப் படிப்பட்ட சிற்றம் ஒரு லக்கையிலுள்ள ராக்ஷஸரளவிலே தலைக்கட்டிற்றுகை யாலே ‘சிறிதே முனிந்த’ என்னப்பட்டது. முற்ற முடிய முனிந்திருந்தால் ஐகத்துக்கெல்லாம் உபஸம்ஹாரம் விளைந்திருக்குமே.

“[திருமாற்பன்] வீரமுதிக்குக் குடியிருப்பான மார்வுபடைத்தவன்” என் பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை விபாக்கியான வருளிச்செயல்.

‘பிராட்டிமாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை முறை’ என்ற சாஸ்தார்த்தமும் நமக்குப் பவிக்கப்பெற்றது என்கிறார் முன்றாமடிபால். திருமடத்தை மண்படத்தை இருபாலுந்திகழ அப்பிராட்டியமார்களை கண்ணழ கிலே துவக்குண்டிருக்கிற, ரொளரிப்பெருமான் நித்யஸந்திதி பண்ணியிருக்குமிட மென்கை. வண்டார் கூத்தல் மலர் மங்கை=அபராதியான சேதநன் எம் பெருமானடி பணிந்தால் ஸ்வதந்தரான அப்பெருமான் அவனுடைய குற்றங் குறைகளையே பார்த்துச் சிறி அவனைப்படுகுழியிலே தள்ளவேனுமென்றிருக் கும் சிலையையில், பிராட்டியானவன் ‘அந்தோ! நீர் செய்ய நினைத்தது காலவும் கண்டிருந்தது!’, இச்சேதநனுடைய குற்றங்களைக் கணக்கிட்டு நீர் இப்படி தன்

எனிக் கதவடைத்தால் இவனுக்கு வேறொரு போக்கிடமுண்டோ? இவனுக்கும் உமக்கு முள்ள ஸம்பந்தம் ஓ கடப்பாறாராம் பண்ணினாலும் ஒழியாத தொன்மன்றோ? இவனைப் பெறுகை உம்முடைய பேறன்றோ? 'நம் விலையில் ஆர் அகப்படுவார்?' என்று தேடித்திரிகிற உமக்கு என் சொல்லவேணும்? 'ஸ்வாமிந்! ரக்ஷித்தருள வேணும்' என்று வந்த விவனை ரக்ஷியாவிடில் உம்முடைய ஸர்வ ரக்ஷைத் தவப்பட்டம் என்றாகும்? 'நெடுநாளாக சாஸ்த்ரவரம்புகளைக் கடந்து பெருங்குற்றவாளானுப்த் திரிந்த இவனைத் தக்கபடி தண்டியாமல் இன்று கைப் பற்றினால் சாஸ்த்ரமரியாதை கெடும்' என்று திருவுள்ளமாகில் அதுகொண்டு இவனை ரக்ஷியாமல் தண்டித்து விட்டால் உம்முடைய க்ருபை முதலிய குணங்களுக்கு எள்ளுந் தண்ணீரும் விடவேண்டியதாகுமன்றோ? பராம்புகராய் [உம்மை வந்து பணியாதே] திரிகின்றவர்களிடத்தில் சிஷ்யாசாஸ்த்ர விதியையும், அபிமுதரான சேதநிடத்தில் க்ருபாதி குணங்களையுஞ் செலுத்தினீராகில் மிக்க பொருத்தமாயிருக்கும்; ஆனபின்பு இவனைக் கடுகக் காத்தருளிர்' என்று நயமாக உபதேசித்துப் பார்ப்பள்; இவ்வுபதேசங்கேட்ட எம்பெருமான் 'ஆமாம்போ, உனக்கு வேறு வேலை என்ன?' என்று அவருபதேசத்தை உதறினவாதே கண்ணைப் புரட்டிக் கச்சை நெகிழ்த்திக் கூந்தல் முதலிபவற்றின் அழகைக் காட்டி அவனைப் பிச்சேறும்படிபண்ணி, தான் சொன்னபடி செய்தல்லது நிற்கமாட்டாதபடி பண்ணி அங்கேகிரிக்கச் செய்வன் என்பவாதலால் இவ்விசேஷார்த்தம் தோன்ற 'வண்டார் கூந்தல் மலர்மங்கை' என்றும் 'வடிக்கண்மடந்தை' என்றும் அவயவச் சிறப்பையுமிட்டு அருளிச் செய்ததாகக் கொள்க. "உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதனை அருளாலே திருத்தும், ஈச்வரனை அழகாலே திருத்தும்" என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணதீவ்யஸூத்திரமும் இங்கு அதுரைக்கத்தக்கும். (க)

பொருந்தா வரக்கர் வேஞ்சமத்துப் போன்றவன்று புள்ளூர்ந்து *
பெருந்தோள்மாலி தலைபுரளப் பேர்ந்தவரக்கர் தேன்னிலங்கை *
இருந்தார்தம்மை யுடன்கொண்டு அங்கேதிலார்பிலத்துப் புக்கொளிப்ப *
கருந்தாள்சிலைகைக் கொண்டாணார் கண்ணபுரம் நாம் தோமுதமே. (உ)

அன்று முன்பெரு காலத்தில்,
வெம் சமத்து { கொடிய
போர்க்கனத்திலே
பொருந்தா { சத்ருக்களான
அரக்கர் { ராக்ஷஸர்கள்
போன்ற முடியும்படியாக

புன் ஊர்ந்து { கருடப்பறவையை
ஏறிடத்திக்
கொண்டெழுந்தருளி
பெரு தோள் { வலிப தோள்களை
மாலி { யுடையனான
மாலியினுடைய
தலை தலையானது

* ஓ கடப்பாறாராவது—உறவை யறுத்துக் கொண்டவற்றாகச் செய்யவேண்டிம்படி சாஸ்த்ரங்களில் ஏற்பட்ட ஒரு கருமம்.

புரன் { (அற்றவியுழந்த நிலத்தில்)
புரனும்படியாகவும்

பேர்ந்த { அவனைத் தவிர மற்ற
அரக்கர் { ராக்ஷஸ்கள்

தென் { இலங்கை } தென்னிலங்கையிலிருந்த
இருந்தார் { மற்றுமுள்ள ராக்ஷஸர்
தம்மை { களையும் கூட்டிக்
உடன் { கொண்டு
கொண்டு }

அங்கு அவ்விடத்திலிருந்து

எழில் கர் { அழகிய பாதாளத்திலே
பிலத்து }

புக்கு ஒளிப்ப புகுத்து மறையும்படியாகவும்

கருத் தான் { வயிரம்பற்றித் திண்ணிதான்
சிலை } வில்லை

லக { திருக்கையிலேதரித்தவனான
கொண்டான் } எம்பெருமானுடைய

வளர் இருப்பிடமான

கண்ணபுரம், நாம் தொழுதும்—.

* * *—ஸுகேசனென்னும் இராக்கதனுக்கு மாலியவான், மாஸி, ஸுமாளி என மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்ததும், அவர்கள் தவம் புரிந்து பெருமை பெற்று இலங்கையிற் குடிபுகுந்து விவாஹஞ் செய்துகொண்டு பல மக்களைப் பெற்றதும், தேவர்கள் சிவபெருமானை அடைக்கலம் புகுந்து அவர் சொன்ன உபாயத்தினால் ஸ்ரீமத் கபாயணினர் சபணமடைந்ததும், அவர் அவர்கட்கு அபயமளித்ததும், அது தெரிந்து ராக்ஷஸ்கள் கோபங்கொண்டு படையெடுத்துத் தேவலோகஞ் சென்றதும், அப்பொழுது கருடவாஹநாகாடராய்க் கேசவன் அங்கு வந்து நோன்ற அவரைச் சூழ்ந்து அரக்கர் அம்புமாரி பொழிபப் புகுந்ததும், பிறகு அரக்கர்கட்கும் திருமானுக்கும் பெருந்த புத்தம் நடந்ததும், அதில் மாலி மரண மடைந்ததும், மற்ற மாலியவான் சுமாலி பென்னுயிருவரும் திருமானுடன் போர்புரிந்து பராஜயமடைந்து மற்றுமுள்ள இலங்கையரையும் கூட்டிக்கொண்டு பாதாளலோகம் போய்ச் சேர்ந்ததும் உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தில் [நா. கூ. எ. அ] ஸர்க்கங்கலில் விரிவாகக் கூறப்பட்டவை. அவ்வரலாறே இப்பாசரத்தில் அறு ஸர்க்கங்கலில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேற்சொன்ன மூவருள் ஒருவனான சுமாலியின் மகளான கைகலிக்கு இராவணன் முகலியவர்கள் பிறந்தன என்பதும் அறியத் தக்கது.

இப்படி விரோதி சிவஸநம் பண்ணுபவல்லினரான பெருமான் மேலுள்ள காலமும் ஆற்றித் திரோதிகளைக் கிழங்கெடுக்கைக்காகக் கோயில் கொண்ட விடமான திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவோ மென்றாராயிற்று. ... (உ)

வல்லியிடையாள் பொருட்டாக மதிள்நீரிலங்கையார் கோவை *
அல்லல்செய்து வேஞ்சமத்துள் ஆற்றல்மிகுத்தவாற்றலான் *
வல்லாளரக்கர் குலப்பாவைவாட முனிதன் வேள்வியை *
கல்லிச்சிலையால் காத்தாணார் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (நு)

உல்லி { கொடிபோல் மெல்லிய
இடையாள் } இடையை புடையனான
பொருட்டாக } வரிதைக்காக,

நீர் { கடலை அகழாவுடையதாய்
மதிள் { மதின்களைப் புழுடைத்தான

இலங்கையார் { லங்காபுரியிலுள்ள
அரக்கர்களுக்கு
கோவை தலைவனான இராவணனை
அல்லல் செய்து } துன்பப்படுத்தி
வெம் சமத்துள் } வெவ்விய
சமத்துள் } பார்க்களத்திலே
ஆற்றல் மிகுத்த } தன்னுடைய மிகக்கை
மிகவும் விளங்கக்காட்டின
ஆற்றலான் மஹாவீரனும்,
வல் ஆன் } வலிய ஆண்மைத்தன்
அரக்கர் } முடைய ராகுஸர்களின்

குலம் குவத்தில் தோன்றிய
பாவை { தாடகை யென்றும்
அரக்கியை
வாட முடிய(ச் செய்து)
முனி தன் விச்வா நித்ரமுனியினுடைய
வேள்வியை யாகத்தை
கல்வி { தான் கற்றுப் பயின்ற
சிலையால் } வில்லைக்கொண்டு
காத்தான் { காத்தருளினவனுமான
பெருமானுடைய
உயர், கண்ணபுரம், நாம் தொழுதும்—.

* * *—கொடிபோன்று மெல்லிய இடைபையுடையான மைதிலிங்காக இராவணனைப் போர்க்களத்தில் துன்பப்படுத்தித் தனது பராக்கிரமத்தைப் பாவச் செய்துகொண்ட பெருவீரனும், பருவம் சிம்புவதற்கு முன்னமே விச்வா மித்திரமுனிவனுடைய வேள்வியைக் காத்தருளச் சென்று, வழியிடையே வந்து தகைந்து நின்ற தாடகை யென்று மாக்கியை வில்லையினைத்து நானேற்றி அம்பு தொடுத்து எய்து உயிர் தொலைத்திட்டு வேள்வியைத் தலைக்கட்டுவித்தவனுமான பெருமான் உறையுமிடமான திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவோம்.

ராமராவண யுத்தத்தில் முதல்நாட்போரிலே இராமனம்புகனால் இராவணன் கிரீடங்களையும் ஆயுதங்களையும் சேனைகளையும் இழந்து சோர்ந்து வெள்கி முகங்கறுத்துத் தலைகுனிந்து நின்ற சமயத்தில், இராமவிரான், இப்படி யாவு மிழர் திருக்கின்றவியனை இப்பொழுது கொல்வது தருமமன்றென்று திருவுள்ளம் பற்றி அவனை நோக்கி 'தனியனப் வெறுங்கையனாயிருக்கின்ற உன்னை இப்பொழுது நான் கொல்வேனல்லேன்; நீ இன்று உயிர் தப்பிச் சென்று சேனைகளையும் ஆயுதங்களையும் எரித்தஞ் செய்து கொண்டு நாளைக்குப் போர்க்குப் பிரிய மிருந்தால் வா' என்று பலவாறு இரக்கத்தோடு சொல்லியனுப்பி யருளினனாதலால் இவ்விஷயத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே இங்கு 'வேள்சமத்துளாற்றல் மிகுத்தவாற்றலான்'. என்றருளிச் செய்யப்பட்டது போலும். "கைபுகுத்த சத்ருவைக் கடுக முடித்துவிடாதே 'இன்று போய் நானாவா' என்றானிறே" என்பது பெரியவாச்சான்பின்னை யருளிச்செயல்.

வல்லாளரக்கர் குலப்பாவை=தாடகையானவன் ஸுகேது வென்னும் யகஷனது குமாரி; ஸுந்தனென்பவனது மனைசி; ஆபிரம் யான வலிமைகொண்டவள்; கணவன் அகஸ்த்ய மஹாமுனியின் கோபாக்கிக்கு இலக்காகச் சாம்பரானதை யறிந்த இவள் தன் புத்திரர்களாகிய ஸுபாஹு மார்க்களுடனே அம்முனிவனை எதிர்த்துச் சென்றபொழுது அவரிடம் சாபத்தால் தன் மக்களோடு ராக்ஷஸத்தன்மை யடைந்தனள்; இஃது இவளது வரலாறு. 'வாட' என்றது உபசார வழக்கு; மாண்டுபோக என்றபடி.

கல்விச்சிலையால் காத்தான்—ஸ்தா விவாஹத்திற்குப் பிறகு பாகராமனை வென்று கைப்பற்றிக்கொண்ட நன்னநான வில்லினால் விசுவாமித்ர யாகத்தைக் காத்தானல்லன் ; பயிற்சிக்குப் பிடித்ததொரு வில்லைக்கொண்டு காத்தானத்தனை.

மல்லைமுந்நீரதர்பட வரிவேஞ்சிலை கால்வளைவித்து *

கோல்லைவிலங்கு பணிசெய்யக் கோடியோனிலங்கை புகலுற்று *

தோல்லை மரங்கள் புகப்பெய்து துவலைநிமிர்ந்து வானணவ *

கல்லாற் கடலையடைத்தானூர் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே.

(சு)

கோடியோன் { கோடியவனான
இராவணனுடைய
இலங்கை லங்காபுரியில்
புகல் உற்று பிரவேசிக்கவேண்டி
(அதற்காக)
மல்ல முந்நீர் செழிப்பான கடலானது
அதர் பட வழிபடும்படியாக
வரி வெம் } வரிசையுடையதாய்
சிலை } வெவ்விதானவிலை
கால் } வளையச்செய்து
வளைவித்து }
(அவ்வளவிலே கடலரசு வந்தது
இணங்கிநின்று)

கோல்லை } காட்டுமிருகங்கள்
விலங்கு } [வாகா முகலிகள்]

பணி செய்ய கைங்கரியம் பண்ண
தோல்லை } பழையமரங்களையும்
மரங்கள் }
புகப் பெய்து { கடலினுட்புகும்படியாக
வெட்டிப்போட்டு
துவலை நிவலைகள்
நிமிர்ந்து நின்றது
வான் ஆகாசத்திலே
அணவ அனாவர்படியாக
கல்லால் மலைகளைக்கொண்டு
கடலை ஸமுத்தரத்தை
அடைத்தான் { அணைசெய்த
எம்பெருமானுடைய
ஊர், கண்ணபுரம் நாம் தொழுதுமே—.

* * *— விபிஷணுழ்வானது வார்த்தையின்படி இராமபிரான் ‘கடலைக் கடக்க உபாயஞ் சொல்ல வேண்டும்’ என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்து தர்ப்பசபனத்திலே படுத்து முன்று நாளளவும் ப்ராபியாபவேசமாகக் கிடக்க, ஸமுத்திராஜன் அப்பெருமானது மஹிமைபைக் கருதாமல் உபேசைநயாயிருந்துகிடவே, ஸ்ரீராமன் அதுகண்டிகோபங்கொண்டு ‘அனைவரும்கடந்தே செல்லும்படி கடலைவற்றச் செய்வேன்’ என்று ஆக்ரேயாஸ்தரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கியவளவிலே வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு நிற்க, இராகவனுங், வாகா விரர்கள் மலைகளையும் மரங்களையும் பிடுங்கிக் கொண்டுவந்து நீரில்போட, ஸைது கட்டுவித்து அவ்வழியாய் இலங்கைபுகுந்து காரியம் பார்த்தனன் என்ற வாலாறு இங்கு அறியத்தக்கது.

“கோடியோனிலங்கை புகலுற்று மல்லை முந்நீரதர்பட வரிவேஞ்சிலைகால் வளைவித்துக் கோல்லை விலங்கு பணிசெய்ய..... கல்லால் கடலையடைத்தான்” என்று அடையிப்பது.

[“கோல்லை விலங்கு பணிசேய்ய.”] ஐந்தகாலும் பூசல்கண்டநியாதே என்று மொக்கப் பிணைகளிலே தாவித்திரியக்கடவ குயங்குநன் பணிசெய்ய; அன்புந் த ஸம்ஸாரமஸ்யான திருவடி திருவனந்தாழ்வான் தொடக்கமாறார் செய்யக்கடவ கைங்கர்யத்தை இடக்கைவலக்கையறிபாத தீயக்குக்கள் செய்ய.” என்பது பெரியகாப்பான்பின்ன விபாக்கிபானவருளிச்செயல். கோல்லை—மரங்களடர்ந்த சோலை. கோல்லிலிலங்கு—ஸாவாஜ்ஜமென்றபடி.

முன்றாமடியில் “திவலை நிரிர்ந்து” என்றபாடம் புதியது; “துவலை” என்றே ஒதுக; திவலை என்றே பொருள்: மோனையின்பத்திற்கு இணங்கிய பாடம் இதுவே. (ச)

ஆமையாகி யரியாகி யன்னமாகி * அந்தணர்தம்
ஓமமாகி யூழிபாகி உவரிசூழ்ந்த கேமேபுணரி *
சேமமதின் குழிலங்கைக்கோன் சிரமும் கரமும் துணித்து * முன்
காமற்பயந்தான் கருதுமர் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. * (ரு)

ஆமை ஆகி கூர்மருபியாயும்
அரி ஆகி நகலிம்ஹருபியாயும்
அன்னம் ஆகி { ஹம்ஸருபியாயும்
(அவதரித்தவனும்)
அந்தணர்தம் பிராமணர்களினுடைய
ஓமம் ஆகி { யாகங்களில்
சூராதரிக்கப்படுபவனும்
கூழி ஆகி { பிரளயகாலத்திலு
முள்ளவனும்
கேமே புணரி { ஒங்கின
அலைகளையுடைத்தான
உவரி கடலினால்
சூழ்ந்த சூழப்பட்டதும்
சேமம் மதின் { காப்பான மதின்களாலே
சூழ் { சூழப்பட்டதான

இலக்கை லங்காபுரிக்கு
கோன் { தலைவனான
இராவணனுடைய
சிரமும் தலைகளையும்
கரமும் தோள்களையும்
துணித்து அடுத்தொழித்தவனும்,
முன் முன்பொருகால்
காமன் மன்மதனை
பயந்தான் { பிள்ளையாகப் பெற்றான
மான எம்பெருமான்
கருதும் { திருவன்மப்பற்றியிருக்கப்
பெற்ற

ஊர், கண்ணபுரம் எம் தொழுதும்—.

***—துர்வாஸமுனிவனது பாபத்தினால் தரிக்கோர்களான அமர்கட்குக் கடலினின்று அமுதநெடுத்துக் கொடுத்தருள்வதற்காக பூந்நாமலைமைய மந்தாக நாட்டி வாஸுகி பென்னும் மஹாகாகத்தைக் கடைகளிலுக்கப்பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடைபும்போது மந்தாகிய மந்தாகிரி கடலினுள்ளே அமுத்தினிடாதபடி அம் மலையின் கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின்றிது தாங்கிக் கொள்வதற்காக ஆமையாய்த் திருவவதரித்தவனும், இரணியனது செருக்கை நீக்கிப் பூர்வாதாழ்வானைப் பாதுகாத்தருள்வதற்காக நாலிஹ ரூபியாய்த் திருவவதரித்தவனும், அசுரர் கவர்ந்து சென்ற வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து பிராமனுக்கு உபதேசித்

தருள்வதற்காக ஹம்ஸநிபாய்த் திருவவதரித்தவனும், அந்தணர்கள் நிகழ்த்
துய்யாகங்களுக்கு ஆசாக்ப தேவதையாழிருப்பவனும், பிரளய காலத்திலும் உல
குண்டு கிலேறிப்பவனும், இலங்கையாசனைப்பாழ்படுத்தினவனும், காமனைப்பயந்த
காவோமுமான பெருமானுறையுத் திருந்கண்ணபுரத்தைத் தொழுதோம்.

‘ஹோம்’ என்னும் வடசொல் ஓம் மெனத் திரிந்தது; லக்ஷணையால், யாகங்
களிலிடும் ஹகிஸ்ஸுக்களைக் கொள்பவன் என்றவாறு. “உலகுசூழ்ந்த நெடும்
புணரி” என்று பெரும்பாலும் வழங்கி வரும் பாடம் வியாக்கியானத்தில் பாடாந்தர
மாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. “உவரி சூழ்ந்த நெடும்புணரி” என்றோதுக. புணரி—
அலைக்கும் கடலுக்கும் பெயர்; இங்கு அலையைச் சொல்லக்கடவது. ‘நெடும்புணரி
உவரி சூழ்ந்த பேமமதிள் சூழிலங்கை’ என்று அர்வயிப்பது. உவரி—கடல்
சேமம்—சேஷமம். சிரம், கரம்—வடசொற்கள்.

கண்ணன் மன்மதனுடைய அம்சமாகிய ப்ரத்யும்நனுக்கு ஜநகனுதலால்
காமற்பயந்தானாயினன். (ரு)

வருந்தாதிருநீ மடநெஞ்சே! நம்மேல் வினைகள் வாரா * முன்
திருந்தாவரக்கர் தென்னிலங்கை செந்தீயுண்ணச் சிவந்தோருநாள் *
பெருந்தோள்வாணற் கருள்புரிந்து பின்னைமணாளாகி * முன்
கருந்தாட்களிற்றென் றுசித்தானார் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (கூ)

மட நெஞ்சே ஸாதுவானநெஞ்சே!
நீ வருந்தாது } நீ வருத்தப்படாமலிரு;
இரு }
நம்மேல் நம்மிடத்து
வினைகள் பாவங்களின் பலன் ஒன்றும்
வாரா வந்து சேரமாட்டாது;
(வனென்றால்)
முன் முன்னே
திருந்தா } திருந்தாமலிருந்த ராகுஸர்
அரக்கர் } களின் ஊராகிய
தென் } தென்னிலங்காபுரியை
இலங்கை }
செம் தீ } சிவந்த நெருப்பு ஆகியித்து
உண்ண } உண்ணும்படியாக
சிவந்த சிற்றக்கொண்டவனும்
ஒருகன் மந்தெருகாலத்தில்

பெருதோள் { பெரியதோள்களையுடைய
வாணற்கு { பாணஸூரன்விஷயத்தில்
அருள் புரிந்து { (உயிரைக் கவராது
விட்டிடுகையாகிற)
திருபையைச்
செய்தருளினவனும்
பின்னை }
மணான் } எப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு
ஆடு } காதனுவனும்
முன் முன்பொருகால்
கருதான் { உலிமையுள்ள
கால்களையுடைய
களிறு ஒன்று { (சுவலயாபீடமென்றிற்)
ஒரு யானையை
ஒசித்தான் { தொலைத்தவனுமான
பெருமானுடைய
ஊர், கண்ணபுரம், நாம், தொழுதும்—.

* * *—நெஞ்சமே! நாம் உய்யும்வகை காணப்பெற்ற பின்பும் நீ வருந்துவது
தகுதியோ? அவசியம்பலன்களை அறுபயித்தே திரவேண்டும் படியான பாவங்களை
நாம் அளவறச் செய்துள்ளோமாயினும் அப்பாவங்கள் இனி நம்மைவந்தனாக ப்ர

ஸக்தியுண்டோ? இவ்வாறு சொல்லுதற்கு இப்போது வந்த அதிகாரம் என்ன? என்கறையோ? கண்ணபுரம் தொழப் பெற்றோமன்றோ இன்று நாம் ஆதலால், வருந்தாதிரு நீ மடநெஞ்சே!, நம்மேல் வினைகள் வாயா.

அவ்ரு உறையும் பெருமான் எப்படிப்பட்டவன் தெரியுமா? போய்; திருந்தாவாக்கர் சென்னிலங்கை செந்திபுண்ணிச் சிறிவன்; கொடிய அபாதி யான வாணனைச் சிரமறுத் தொழிக்க வேண்டியிருக்கும் அது சொப்பாதே, 'தேவ தாந்தரபஜதம் பண்ணினார்க்குக் கைகண்ட பலன் இவ்வை' என்று ப்ரஸித்தமாம் படியாகப் பரமசிவனுடைய பிரார்த்தனைக்கிணங்கி நான் குதோன்களையும் உபசார யும் நிறுத்திவைத்து அருள் செய்தவன்; கலவிக்கு ிரோதிகளாய்கின்ற ஏடுநெரு துகளையையிடக்கி எப்பின்னைப் பிராட்டியைத் தழுவிக் கொண்டவன்; குவலயாரிட மென்னுங் கஞ்சனது யானையை எளிதில் உயிர்தொலைத்திட்டவன். (5)

இலையார் மலர்ப்பூம் போய்கைவாய் முதலைதன்னு லடர்ப்புண்டு *
கோலையார் வேழம் நடுக்குற்றுக் குலைய அதனுக் கருள்புரிந்தான் *
அலைநீரிலங்கைத் தசக்கிரீவற்கு இளையோற்கரசை யருளி * முன்
கலைமாச்சிலையா லெய்தானார் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (6)

கோலை ஆர் } கொலைத் தொழிலை
வேழம் } இயற்கையாகவுடைய
யானை
[கஜேந்திராழ்வான்]
இலை ஆர் } இலைகள் நிரம்பிய
மலர் } மலர்களை புடைத்தான
பு } அழகிய
போய்கை } தடாகத்திலே
வாய் }
முதலை } முதலையினால்
தன்னால் }
அடர்ப்புண்டு } துன்பமடைந்து
நடுக்குற்று } நடுக்கி
குலைய } கையோய்த்து நிற்க,
அதனுக்கு } அவ்யாணக்கு

அருள் } கிருபபண்ணி
புரிந்தான் } யருளினவனும்,
அலை நீர் } கடல்சூழ்ந்த
இலங்கை } இலங்கைக்குத்
தலைவனான
தசக்கிரீவற்கு } இராகவணனுடைய
இளையோற்கு } தம்பியான விபீஷணனுக்கு
அரசை } ஸங்கராஜ்யத்தைக் கொடுத்த
அருளி } தருளினவனும்
முன் } அதற்குமுன்பே
கலைமா } (மாரீசனுதிர) மானை
சிலையால் } ஒருவிலலாலே
எய்தான் } அம்பெய்து கொன்றவனு
மான் பெருமானுடைய
ஊர், கண்ணபுரம் நாம் தொழுதும்—.

* * * —நான்தோறும் ஆயிரந்தாமரைமலர்களைக் கொண்டு திருமலை அர்ச் சித்துப் பூஜித்துவருவதை விரதமாகக் கொண்ட கஜேந்திராழ்வான் ஒருநாள் பூப்பறிக்கப்போன பெரியதொரு தாமரைப் போய்கையில் முதலையின் வாயி லுட்ப்பட்டுத் துடித்தபோது அதனுக்கு அருள்செய்தவன் பஞ்சேந்திரிபங்கனா கிற பல முதலைகளின் வாயிலே அகப்பட்டுத்துடிக்கின்ற நம்மையும் காத்தருள விரும்பித் திருக்கண்ணபுரத்தில் வந்து நிற்குருள்;

இராவணனோடு கூடப் பிறந்தவன் என்று கைவிடாதே பக்தியையே கணி நின்று விழிஷ்ணுமாவனைக் கைக் கொண்டு 'என்னிலங்கு நாமத்தளவு மாக' என்று சொல்லி அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்கித்த பெருமான் நம்மையும் கைக் கொண்டு நமக்கும் கைக்காய ஸாம்ராஜ்யமளிக்கத் திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து கிற்கொன்;

மாரிசனென்னும் மாய மானை அம்பெய்து முடித்தாற்போலே நம்முடைய மாயங்களையும் முடிக்கவந்த கிற்கொன்; அத்திருக்கண்ணபுரத்தை நாம் தொழு வோம்.

தசக்கிரீவன்—வடசொல்லிகாரம்.

....

....

(எ)

மாலாய் மனமே ! அருந்துயரில் வருந்தாதிரு * வலமிக்க
காலார் மருதும் காய்சினத்தகமுதும் கதமாக்கமுதையும் *
மாலார் விடையும் மதகரியும் மல்லருயிரும் மடிவித்து *
காலாற் சகடம்பாய்ந்தானூர் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே.

(அ)

மனமே	நெஞ்சே!	சதம்	கோபத்தையுடைய
நீ	நீ	மா	{ (கேசியென்னும்) குதிரையையும்
மால் ஆய்	மயக்கக்கொண்டு	சமுதையும்	{ சமுதையடிவங்கொண்டுவந்த தேவகாஸாரனையும்
அரு அயரில்	{ அருபவித்து முடிக்கப் போகாத ஆக்கங்களில் (ஈடுபட்டு)	மால் ஆர் விடையும்	{ பெரியவடிவம் பூண்டுவந்த விறுஷபங்களையும்
வருந்தாத இரு	{ வருத்தப்படாமலிரு; (ஏனென்றால்),	மத கரியும்	{ (சுவலயாபீடமென்னும்) மதயானையையும்
வலி மிக்க	{ மிகுந்த வலிமையை யுடையதாய்	மல்லர் உயிரும்	மல்லர்களின் உயிரையும்
கால் ஆர்	வேருன்றியிருந்ததான	மடிவித்து	முடித்தவனும்
மருதும்	இரட்டை மருதமரத்தையும்	காலால்	திருவடியினால்
காய் சினத்த	{ மிகுந்த கோபங்கொண்டு உந்த	சகடம்	சகடாஸாரனை
சமுதும்	{ பேய்ச்சிவாகிய பூதனையை யும்	பாய்ந்தான்	{ பாய்ந்து முடித்தவனுமான பெருமானுடைய

மன, கண்ணபுரம் நாம் தொழுதும்—.

* * *—நெஞ்சே! நாம் திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழும்படியான பாக்கியம் பெற்றீரோமாதலால் இனி நீ ஸம்ஸாரத்தில் விணை மயங்கி வருந்துதலை விட்டிடு; அத்திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் நிரான் எப்படிப்பட்டவன்; விரோதி சிவஸகை தொழிலாயிருப்பவன். அஸுராவேசங் கொண்ட இரட்டை மருதமரங்களை முறித்தொழித்தவன், நஞ்சுதீற்றிய முலையைக் கொடுத்தும் கொல்லவந்த பேய்ச்சிவைய முலையுண்டிறபாவனையிலே உயிரையுண்டு

முடித்தவன்; கழுதை வடியு கொண்டு நலிவவந்த தேனுகாஸாரனை மாய்த்தவன், நப்பின்னைப்பிராட்டியின் கலவிக்கு இடையூறாயிருந்த எழுவனடிகளைச் செற்றவன், கம்ஸனரண்மனைவாசலில் மதமுட்டி நிறுத்தப்பட்டிருந்த குலாலாபிடி மென் னும் மதியானையைப் பாகனெடுங்கூட உயிர் தொலைத்திட்டவன்; கம்ஸனது ஸபை யிற் செல்லுகையில் எதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட டிருந்த சானுரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்களைப் பொடிபடுத்தினவன்; மிக்க இளம்பிராயத்திலேயே மேல் விழுந்து கொல்லவந்த சகடாஸாரனைப் பாலுக்கழுந்த பாவனையிலே கிமிர்த்தப்பட்ட திருவடியினால் உதைத்தொழித்த வன்; இப்படிப்பட்ட பெருமானன்றோ இன்னமும் கம்முடைய விரோதிகளைக் கிழங்கெடுப்பதற்கு வந்து நிற்கிறான்.

கழுது—பிசாசு; பேய்ச்சியாகிய பூதனைபைச் சொன்னபடி. கழுதையின் வரலாறு:—கம்ஸனுடைய ஏவுதலால் கழுதையான வடிவைக் கொண்டு காட்டுக் குள்ளே கண்ணனை நலிவதாக வந்தவன்தேனுகனைன்னுடகான். கண்ணபிரான் பலராமனேறும் ஆப்சிறுவர்களோடும் மாடுமேய்த்துக் கொண்டு, பழங்கள் அழகாக மிகுதியாய்ப் பழுத்து வாசனை விகிக்கொண்டிருந்த ஒருபனங் காட்டையடைந்து அப்புனம்பழங்களை விரும்பி உதிர்த்துக்கொண்டு வருகையில், அவ்வனத்துக்குத் தலைவனும் கம்ஸன் பரிவாரத்தில் ஒருவனுமாகிய கழுதைவடிவங் கொண்ட தேனுகாசுரன் கோபமுண்டு ஓடிவந்து எதிர்த்துப் போர் செய்ய, உடனே கண்ணன் அதிலாகவமாய்ப் பின்னங்காலிரண்டையும் பற்றி அவ்வசுரக் கழுதையைச்சுழற்றி உயிரிழங்கும்படி பனைமரத்தின் மேலெறிந்து அழித்தான். மதகரி—வடசொல் தொடர். (அ)

குன்றால் மாரிபழுதாக்கிக் கொடியேரிடையாள் பொருட்டாக *
வன்றாள் விடையேழன் றடர்த்த வானோர் பெருமான் மாமாயன் *
சேன்றான் தூது பஞ்சவர்க்காய்த் திரிகாற் சகடம் சினமறித்து *
கன்றால் விளங்கா யெறிந்தானார் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (க)

குன்றால் கோவர்த்தன மலையினால்
மாரி பெருமழையை
பழுது ஆக்கி { பியனற்றதாம்படி
செய்தவனும்,
அன்று முன்பொருகால்,
கொடி ஏர் { கொடிபோன்று அழகிய
இடையாள் { இடையை யுடையாள
பொருட்டாக { நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக
வல் தாள் { வலிய கால்களையுடைய
ஏழ் விடை { ஏழு ரிஷபங்களை
அடர்த்த உலியடக்கினவனும்

வானோர் { தீவ்யஸூரிகளுக்குத்
பெருமான் { தலைவனும்
மாமாயன் { ஆச்சரிய செய்முடிதங்களை
யுடையவனும்
பஞ்சவர்க்கு { பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக
ஆய்
தூது { (தூரியோதனன் பக்கல்)
சேன்றான் { தூது சென்றவனும்
திரிகால் { வலிந்த செல்லுக்கால்
சகடம் { யுடைய சகடத்தின
சினம் * பகையை
அழித்த அழித்தவனும்

கன்றால் வத்ஸாஸுரனைக் கொண்டு
வினங்காய் { கபித்தாஸுரன்மேல் வீசி
எறிந்தான் { யெறிந்து இந்நவரையும்
முடித்தவனுமான
பெருமானுடைய

ஊர், கண்ணபுரம் நாம் தொழுதும்—.

* * *—பசிக் கோபத்தினால் இந்திரன் ஏழுநாள் பெய்வித்த விடாமழையைக் கோவர்த்தனமலைபைப் குடையாக வெடுத்துப்பிடித்துத் தடுத்து ஆயர்க்கையும் ஆரிகளையும் சிறிதும் அளக்க மின்றிக் காத்தநாரி அப்பெருமழையைப் பயனற்றதாகச் செய்தவனும், காலுமழைய ரிஷபங்களைமழையும் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக அழிப்பச் செய்தவனும், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருப்பவனும், ஆர்ச்சரியமான செய்கைகளைபுடையனாயிருப்பவனும், தன்னுடைய மேன்மையைச் சிறிதும் பாராதே கால் நடையே கழுத்திலே ஓலைகட்டிப் பாண்டவர்கட்காகத் துரிபோதனன் பங்கலிலே தூது போனவனும், மெல்ல ஊர்ந்து வந்து மேல்விழுந்த சகடாஸுரனுடைய சினத்தை அவன் தன்னோடே போக்கினவனும், முன்னாக் கொண்டே முன்னாக் களைவதுபோல வத்ஸாஸுரனையும் கபித்தாஸுரனையும் ஒரு கோழிமுடித்தவனுமான பெருமான் உறையுமிடமான திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவோம்.

(சு)

கருமாழகில்தோய் நெமோடக் கண்ணபுரத் தேம்மடிகளை *
திருமாமகளா லருள்மாரி சேழுநீராலி வளநாடன் *
மருவார் புயற்கைக் கலிகன்றி மங்கைவேந்த னொலிவல்லார் *
இருமானிலத்துக் கரசாகி யிமையோரிறைஞ்ச வாழ்வாரே.

(க)

கரு மா முகில் கறுத்துப் பெருத்தமேகங்கள்
தோய் வந்து படியப் பெற்ற

நெடு மோடம் { பெரிய மானிகைகளை
புடைத்தான்

கண்ணபுரத்து { திருக்கண்ணபுரத்தி
லெழுந்தருளியிருக்கிற

எம் அடிகள் எம்பெருமான் விஷயமாக,

திரு மா மகளால் { பெரியபிராட்டியாரடியாக

கருண்மாரி { 'அருண்மாரி' என்று
திருநாமம் பெற்றவரும்

சேழு நீர் ஆலி வளம் { ஜலஸம்ருத்தியையுடைய
நாடன் { திருவாலி வளநாட்டுக்குத்
தலைவரும்

மருவு ஆர் புயல் கை { எப்போதும் நிலத்திருக்கும்
தன்மைவாய்ந்த காள
மேகத்தோடொத்த
ஒளதார்யத்தைபுடைய
வரும்

மங்கை வேந்தன் { திருமங்கைக்குப் பிரபுவுமான

கலிகன்றி ஆழ்வார் அருளிச்செய்த

ஒலி இப்பாசரங்களை

வல்லார் கற்றுவல்லவர்கள்

இரு மா கிலத்துக்கு { (பூமியும் ஸ்வர்க்கமுமாகிற)
அரச ஆதி { இரண்டு உலகங்களுக்கும்
அரசராயிருக்கப்பெற்றது,

(மேல் பாம்பதத்திலுஞ்சென்று)

இமையோர் கீத்தியமுத்தர்கள்

இறைஞ்ச ஸத்தரிக்கும்படி

வாழ்வார் வாழப்பெறுவர்கள்.

* * *—ரீர்கொண்டெழுந்த காளமேகங்கள் வந்து படியும்படி ஒங்கின மாடங்களைபுடைய திருக்கண்ணபுரத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கு. மெம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் பாடின இப்பாசாங்களைக்கற்று வல்லவர்கள் இவ்விபூதியாட்சிகளி லொன்றுங் குன்றாமே யறுபவித்து, விருப்ப முண்டாகில் ஸ்வர்க்கலோகாறுபவங்களைபு மறுபவித்துப் பின்னைப் பாம்பதத்தேறப் புகுந்து 1. “சிதிவகை புகுந்தனரென்று நல் வேதியர், பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்” என்னுமாபோலே நித்தியஸூரிகள் திருவடிகளிலே வந்து விழும்படியான பேற்றைப் பெறுவார்கள் என்று இத் திருமொழிகற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக் கட்டினாராயிற்று.

[திருமாமகளா லருள்மாரி.] “பெரிய பிராட்டியாருடைய முழுநோக்குக்கு இலக்கானபடியாலே ‘அருள் மாரி’ என்றதுதன்னையே திருநாமமாகவுடையரானாயிற்று”. [மருவார் புயற்கைக் கலிகன்றி] “என்று மொக்கவுண்டாய்க் குறைவற வர்ஷிப்பதானவொரு புயலுண்டாகிலாயிற்று இவர்கைக்கு ஒப்புச் சொல்லலாவது; என்று மொக்கக் குறைவறக் கொடுக்கிற விவர்க்கு காதாசிக்கமாகத் தோற்றி ப்ராதேசிகமாக வர்ஷிக்கிறமேகம் ஒப்பாகமாட்டாதே” என்ற வியாக்கியான வாக்கியங்கள் காண்க.

இருமா நிலத்துக்கு அரசாசி = இரண்டு மாதிலத்துக்கும் [—பூமிக்கும் ஸ்வர்க்கத்துக்கும்] அரசாசி— என்று பொருள் கொள்வதன்றியே, இருமை—பெருமையாய், பெரிதான இம்மா நிலத்துக்கு அரசாசி என்று கொள்ளவுமாம்.. (க0)

அடிவரவு:—தொண்டிர் பொருந்தா வல்ல மல்ல ஆமை வருத்தாது இலைமால் குன்றால் கரு வியம்.

ஆருந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

சூயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

அழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—ஏழாந்திருமொழி,

வியமுடைவிடையினம்.

உரையவதாரிகை:—திருத்திருமொழியில் தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி 'வருந்தாதிரு' என்று ஒருமுறைக்கு இருமுறை சொன்னார்; என்ன வாசிகண்டு 'வருந்தாதிருப்ப தென்ன; பாம்பதம் நமக்கு உத்தேச்யமாகிறதும ப்ராப்யனுன எம்பெருமான் தித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே யன்றே; அப்பெருமானுனே நனக்கு ப்ராப்யமென்று விரும்பி தித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம் திருக்கண்ண புரமானபின்பு நமக்கும் இவ்விடமே ப்ராப்யமன்றே? இதை ப்ராபித்த பின்பும் வருந்த வேண்டிவதுண்டோ? என்று அத்திருப்பதி தன்னையே அதுபவிக்கிறார்.

இத்திருமொழி பெரும்பாலும் குற்றெழுத்துக்களே நிரம்பப் பெற்றுச் சித்திராகவிரிப்பாற் படும். 'உடை' 'விடை' 'வரை' என்னுமிடங்களில் நெட்டெழுத்தாகிய ஐகாரம் வாக்கண்டாலும் அது ஒலிவடிவில் குற்றெழுத்தே போலும். பாட்டுத் தோறும் சுற்றடியின் முடியில் ஏகாரம் வருதலும், நான்காம்பாட்டில் நான்கடிகளிலும் முதலெழுத்து நெட்டெழுத்தா யிருந்தலும் குறையாகா தென்க.

வியமுடை விடையின முடைதர மடமகள் *

சுயமிடை தடவரை யகலம் துடையவர் *

நயமுடை நடையன மினையவர் நடையில் *

கயமிடை கணபுர மடிகள் தமிழே.

(க)

நயம் உடை } அழகிய நடையையுடைய
கடை }

துணம் அன்னப்பறவைகள்

இனையவர் இனம்பெண்களினுடைய

கடை நடையை

பயில் அப்யஸிக்கப் பெற்றதும்

கயம் தடாக்கள்

விடை { நெருங்கியிருக்கப்
பெற்றதமான

கணபுரம் திருக்கண்ணபுரமானது—

பியம் உடை { வலிமை பொருந்திய

விடை இனம் { விருஷபங்களின் கூட்ட
மானது

உடைதர

அழிந்தவளவிலே

மட மகள்

{ மடமைக் குணமுடைய
கப்பின்னைப் பிராட்டியி
னது

சுயம்

திருமுலைகள்

மிடை

நெருங்கியணையப்பெற்ற

தட வரை

அகலமது

உடையவர்

{ பெரிய மலை போன்ற
திருமார்பையுடையவ
ரான

அடிகள் தம்

ஸ்வாமியினுடைய

இடம்

திவ்யதேசமாம்.

* * *—முன்னடியிலில் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானுடைய பெருமையும் அன்னடிகளில் திருக்கண்ணபுரத்தின் பெரும்பும் சொல்லப்படுகின்றன. அன்னப்

பதவைகள் இளமகளிரது அழகிய நடைபை அநகரித் தநடைபாலைப் பெற்றதும் பலவகைத் தடாகங்கள் நெருங்கியிருக்கப் பெற்றதுமான திருக்கண்ணபுரம்-அழி விடைகளைச் செற்று நப்பின்னைப்பிராட்டியின் திருமுலைத்தடங்களைத் திருமார்பாந் தழுவிப் பெருமான் உறையுமிடம் என்பதாம்.

வியமுடை விடையினம் = 'வியம்' என்று சொல்லுக்குப் பல பொருள்களுண்டு; வலிமை பென்னும் பொருள் இங்குக் கொள்ளப்பட்டது. வேறுபாடு என்னும் பொருளுங் கொள்ளலாம்; கறுக்கொண்ட கஞ்சாலு எவப்பட்டு வந்தவையாகையாலே எங்குங் கண்டறிபாத வேறுபட்ட வழவையுடைய விடையினம் என்றவாறு. இனி, 'வியம்' என்று எவ்வுக்கும் பெயராதலால் (கர்ஸனுடைய) ப்ரோணையையுடைய விடையினம் என்னவுமாம்.

உடைதர—உடைய; தா-துணைவினை. உடைதல்—அழிதல்.

'கூஉயி' என்னும் வடசொல் குய 'மெனத்திரிந்தது. மிடைதல்-நெருங்குதல்.

"குயமுடை தடவரை" என்றும் வியாக்கியானத்திற் பாடம் கொள்ளப்பட்டது. அப்பாடத்தில் "குயமுடைத் தடவரை" எனத் தகரவொற்று மிக்கிருக்கவேண்டி இல்லாமை—ஓசையின்பம் பற்றி வேண்டுமிக் கொண்ட விகாரமெனக் கொள்க. மூன்றாமடியில், 'அன்னம்' அனமெனத் தொக்கியிருக்கிறது. (க)

இணைமலி மருதினோ டேருதிற இகல்செய்து *

துணைமலி முலையவள் மணமிகு கலவியுள் *

மணமலி விழவினோ டடியவ ரளவிய *

கணமலி கணபுர மடிகள்த மிடமே.

(உ)

மணம் மலி	மகிழ்ச்சி மிகுந்த
விழவினோடு	திருவிழாக்களில்
அடியவர்	பூரிவைஷ்ணவர்கள்
அளவிய	நெருங்கப் பெற்ற
கணம்	திரள்
மலி	விதைத்துள்ள
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது,—
இணை மலி	சேர்த்தி பொருத்திய
மருது	(இரட்டை) மருதமரங்களை
இற	{ இற்று முறித்துவிழும்படி (செய்தவனும்)

எருதினோடு (எழு) எருதுகளோடே

இகல் செய்து போர்புரித்த

துணை மலி முலையவள் { சேர்த்தியழகுடாய்த்த
முலைகளையுடையனான
நப்பின்னைப் பிராட்டி
யின்

மணம் { வீவாழைத்தாலுண்டாகக்
கூடிய

மிகு கலவி மிகுந்த மைச்சுவைத்ததை

உள் உட்கொண்ட

அடிகள் தம் ம்வாயிமீதுமைய

இடம் திவ்யதேசமாம்.

* * * —இத்தேயாத்ஸவ பசுக்காத்ஸவ மாஸோத்ஸவ மும்புத்ஸவ போத்ஸவங்களேன்று சொல்லப்படுகிற மஹோத்ஸவங்கள் நேரமும் பூரிவைஷ்ணவர்கள் குழாங்கூடி அதுபவிக்கப் பெற்ற திருக்கண்ணபுரம்—இரட்டை மருத மரங்களைத் தவழ்

நடைப் போக்கிலே முறித்தொழிந்தவனும், ஏழ்விடை செற்று நப்பின்னைப் பிராட்டியின்கலனியை அருபவித்தவனுமான பெருமான் உறையுமிடம் என்பதாம்.

இகல்—பகையும், யுத்தமும். கலவியுள்—கலவிக்காக, எருதினெடு இகல் செய்து, அந்தவிடாய் தீர உறையுமிடம் திருக்கண்ணபுரம் என்னவுமாம்.

சுற்றடியில் ‘மணி’ என்னும் வட சொல் கணமெனத் திரிந்தது; கணம்—கூட்டம், பூநீவைஷ்ணவகோஷ்டி. (உ)

புயலுற வரைமழை பொழிதர மணிரீரை *

மயலுற வரைகுடை யேலேய நெடியவர் *

முயல்துளர் மிளைமுயல் துள வள விளைவயல் *

கயல்துளர் கணபுர மடிகள்த மிடமே.

(ந)

முயல் துளர்	{ முயற்செய்கிற களைக் கொட்டுகளை யுடைய	வரை மழை	கல்மழை
மிளை	சிறுதுறுகளில் தின்றும்	பொழிதர	பொழியுமளவில்
முயல்	முயல்களானவை	மணி மிரை	அழகிய பசுக்கள்
துள	துள்ளவும்,	மயல் உற	கலங்கிநிற்க
வளம்	செழிப்பாக		(அப்போது)
விளை	விளைகின்ற	வரை	(கோவர்த்தன) மலையை
வயல்	கழனிகளிலே	குடை	குடையாக
கயல்	கயல்மீன்கள்	எடுவிய	எடுத்த
துள	துள்ளவும் பெற்ற	நெடியவர்	மஹாபுருஷனான
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது,—	அடிகள் தம்	ஸ்வாமியினுடைய
புயல் உற	பெருங்காற்றோடு கூடின	இடம்	திவ்ய தேசமாம்.

* * *—களைபறிக்கிறவர்கள் களைக்கொட்டுகளைக் கொண்டு வியாபரிக்கு மளவிலே சிறுதுறுகளில் தின்றும் புறப்பட்ட முயல்கள் அவர்களது முகத்திலே துள்ளவும், செழிப்பு மிக்க வயல்களிலே உழுகிறவர்கள் முகத்திலே கயல்மீன்கள் துள்ளவும் பெற்ற திருக்கண்ணபுரம்—பண்டு இந்திரன் பசிக் கோபத்தாலே ஏழுநான் கல்மழை பெய்வித்த காலத்துக் கோரிரைகள் கலங்கிநிற்க அக்கலக்கற் திருமாறு கோவர்த்தனமலையைக் குடையாக வெடுத்துப்பிடித்த பெருமானுறையு மிடம் என்பதாம்.

மணி ரீரை என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செயல் காண் மின்;—“மணி யென்று அழகாய், அதாகிறது—அவனும் ரக்ஷிக்கத் தானும் ஒரு தலைபற்றுக்கையன்றிக்கே அவனே ரக்ஷகனும்படியிருக்கை” என்று. “ஹவத் வுத்திவி ரொயிஸ்புவுத்திவிவுத்தி: புவத்தி:” என்கிறபடியே, எம்பெருமான் கையைத்து ரக்ஷிப்பதற்குத் தடையான தன்முயற்சி அற்றிருப்பதாகிற அழகு பொருந்திய பசுக்கள் என்றவாறு. நம்மை நாமே ரக்ஷித்துக் கொள்ள முயற்சி

136

வண்டுகள் வந்து மொய்க்கும்படியான செவ்வியாய்க்கத் தாமரைமலரில் தோன்றிய
பேரிய பிராட்டியார் விரும்பும்படி ஸ்ரீமத்தான திருக்கண்ணபுரம் என்றதாகும்.
கணபுரத்துக்கு விரேஷணமாகும் பக்கத்தில், எங்கும் வண்டுகள் மொய்க்கும்
படியான மதுவெள்ளம் பொருந்திய திருக்கண்ணபுரம் என்றதாகும். விரை
மலர் கோதிய மதுகாம் குலசிற்பதம், மலர்மகள் காதல் செய்துமான கணபுரம்
என்றவாறு. இப்படிப்பட்ட திருக்கண்ணபுரமானது பலருமேச வெண்ணெ
யுண்ட பெருமானுறையுமிடம் என்கை. ஏதலர்நகைசேய் = 1. “பாணியில்
பாலைப்பருகிப்பற்றாது ரொல்லாஞ் சிரிப்ப” என்றார் பெரியாழ்வார்; 2. “கற்
றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப்பெற்றான் காடுவாழ் சாதிபு மாகப்பெற்றான்,
பற்றியுரலிடை யாப்பு முண்டான் பாசிகாளுங்களுக்கேச்சக் கொலோ?” என்றார்
குடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியும். : ஸௌலப்ப ஸௌலேப் குணங்களில் ஈடு
படாதே, வயிறுவளர்க்க வெண்ணெய் திருடினென்று வசைகூறுவார் சிசு
பாலன் போன்ற ஆஸூர்பாக்குகிகளேயிறே.

அனை வெண்ணெய்—வினைத்தொகை; இனி, ‘அனை’ என்று தயிர்க்கும் பெய
ராதலால் உம்மைத் தொகையாகக் கொண்டு, இனையவருடைய தயிரையும் வெண்
னெய்யையும் உண்ட புனிதர் என்றுரைக்கவுமாம்.

செய்ய—செய்ய. வெண்ணெய்—வெண்ணெய். தொகுத்தல்கள். போது
செய்தல்—ந்ருந்தியாக வுண்ணுதல். புனிதர்—பரிசுத்தர்; நவநீதக்களவு முத
லிய சேஷத்தங்களை அதுஸந்தித்த மாத்திரத்தில் நாமெல்லாரும் பாவங்கள்
தொலையப்பெற்றுப் புண்ணியம் பெறுவோமாதலின் இவ்வகையாலே நம்மைப்
பரிசுத்தராக்கவல்ல பெருமான் என்றும் கொள்க. (ச)

தொண்டரு மமரரும் முனிவரும் தோழுதேழ *
அண்டமோ டகலிட மளந்தவ ரமர்சேய்து *
விண்டவர் படமதி ளிலங்கைமுன் னேரியேழ *
கண்டவர் கணபுர மடிகள்த மிடமே. (ரு)

கணபுரம் திருக்கண்ணபுரமானது,—
தொண்டரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும்
அமரரும் பிரமன்முதலிய தேவர்களும்
முனிவரும் யோகிகளும்
தொழுத எழ { வணங்கி
உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக
அண்டமோடு மேலுலகங்களையும்
தகல் இடம் பரம்பிய நிலவுலகங்களையும்
தளந்தவர் அனந்தகொண்டவரும்

விண்டவர் { சத்தருக்கள் அழிந்து
பட { போம்படி
அமர் செய்து புத்தம் பண்ணி
மதிள் { மதிளை யுடைய இலங்காபுரி
இலங்கை }
முன் முன்பொருகால்
எரி எழ { திக்கொளுவி.
யெரியும்படியாக
கண்டவர் ஸங்கல்பித்தவருமான
அடிகள் தம் ஸ்வாமியினுடைய
இடம் திவ்யதேசமாம்.

* * *—(இப்பரசுரத்தில் திருக்கண்ணபுரத்துக்கு விசேஷண மொன்று மில்லை; எம்பெருமானுக்கே விசேஷணங்களுள்ளன.) முழுவண்ணவர்களும் பிரமன் முதலிய தேவர்களும் ஸகஸகந் நரநாதி மஹர்ஷிகளும் தொழுது உஜ்ஜீ விக்ஞப்படியாக மேலுலகங்களையும் கீழுலகங்களையும் அளந்து கொண்டவரும், ஆஸூரப்ரக்ருதிகள் அடியறும்படி இலங்கையைப் பாழ்படுத்தியவருமான பெருமாள் உறைபுமிடம் திருக்கண்ணபுரம் என்பதாம். (இ)

மழுவியல் படைபுடை யவனிடம் மழைமுகில் *

தழுவிய வருவினர் திருமகள் மருவிய *

கோமுவிய சேழுமலர் முழுசிய பறைவைபண் *

எழுவிய கணபுர மடிகள்த மிடமே.

(சு)

திருமகள் { பெரிய பிராட்டியார்
மருவிய { பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற
கோமுவிய { மிகவும் செழுமைதங்கிய
சேழு {
மலர் தாமரைப்பூவிலே
முழுசிய அவகாவித்த
பறைவை { (வண்டுகளாகிய)
பறைவைகளினுடைய
பண் இசைப்பாட்டுகள்
எழுவிய { எங்கும் வியாபிக்கப்பெற்ற
தான

கணபுரம் திருக்கண்ணபுரமானது,—
மழு மழுவை
இயல் படை { விதேயமான
உடையவன் { ஆபுதமாகவுடைய
இடம் { பெருமானது
இருப்பிடம்;
(இன்னமும்)
மழை முகில் { நீர்கொண்டெழுந்த மேகம்
தழுவிய { போன்ற திருவருவத்தை
உருவினர் { புடையாரான
அடிகள் தம் ஸ்வாமியினுடைய
இடம் திவ்ய தேசமாம்.

* * *—இப்பாட்டில் 'இடம்' என்பது இருமுறைபுள்ளது, முதலடியிலும் ஈற்றடியிலும். ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளமே இதற்கு சியாமகம்.

சிறந்த தாமரை மலரில் மதுவைப் பருக இழிந்த வண்டுகள் காரிப்பினால் பாடுகின்ற பண்கள் எங்கும் மலிந்திருக்கப்பெற்ற திருக்கண்ணபுரம்—மழுப் படையை ஆபுதமாகக் கொண்டவரும் கார்முகில் வண்ணருமான பெருமானுடைய திவ்ய தேசம் என்பதாம்.

பரசுராமர்வதாரத்தைக் கணிசித்து 'மழுவியல் படைபுடைபவன்' என்றது. பரசுராமாவதாரம் அஹங்கார யுக்தஜீவனை அதிஷ்டித்து சிற்சைகராலே முழுகடிக்கருக்கு உபாவிக்கத்தகுந்த தன்முயிலும் விரோதிரிஸகம்பண்ணின உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிக்கிறமாதிரித்திற்குக் குறைபொன்றுமில்லை யென்பது அறியத்தக்கது.

'திருமகள் மருவிய' என்ற விசேஷணம் மலர்க்கும் ஆகலாம், கணபுரத்துக்கும் ஆகலாம். கணபுரத்துக்காகில் செல்வம் மல்கியேன் என்றவாகும். மலர்க்கு ஆகில், எம்பெருமானார் கதப்பத்தில் "பத்மவல்லயாம்" என்று அருளிச்செய்த

படியே தாமரை மலர்கோறும் பேரிய பிராட்டியார் உறைகின்றமை உணரத் தக்கது. (சு)

- பரிதியோ டணிமதி பனிவரை திசைநிலம் *
- எரிதியோ டெனவின வியல்வினர் செலவினர் *
- சுருதியோ டருமறை முறைசோலு மடியவர் *
- சுருதிய கணபுர மடிகள் த மீடமே.

(எ)

சுருதியோடு	ஸ்வரத்தோடு கூடின	பனி வரை	{ இமயமலை முதலிய குலபர்வதங்களென்ன
அரு மறை	அருமையான வேதங்களை	திசை	திக்குக்களென்ன
முறை	முறைப்படியே	நிலம்	பூமண்டல மென்ன
சொலும்	ஒதுகின்ற	எரி	ஜ்வலிக்கின்ற
அடியவர்	ஸ்ரீ கைவண்ணவர்கள்	தியோடு	அக்கியென்ன
		என	என்று சொல்லப்படுகிற
சுருதிய	{ (மேக்கு இவ்விடமே ப்ராப்யம் என்ற) அநுசந்திக்கப்பெற்ற	இன	{ இப்படிப்பட்டபொருள்களை யெல்லாம்
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது,—	இயல்வினர்	ப்ரகாரமாகவுடையவரும்
பரிதியோடு	ஸூர்யனென்ன	செலவினர்	{ இவற்றை நடத்திக்கொண்டு போருகிறவருமான
அணி மதி	அழகிய சந்திரனென்ன	அடிகள் தம்	{ ஸ்வாமியின் திவ்ய இடம் { தேசமாம்.

* * *—வைதிக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் புகலிடமாகக் கொள்ளப்பட்ட திருக்கண்ணபுரம்—சுருதரியவுயிர்க்குபிராய்க் காரந்தெங்கும் பரந்துறைபு மொரு தனி நாயகனுடைய திவ்யதேசம் என்பதாம். முன்னடிகளால் எம்பெருமானுடைய ஸர்வாத்மகத்வம் சொல்லுகிறது. ஸூர்யன் சந்திரன் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களிலும் அநுப்பிரவேசித்திருந்து ஜகத்துக்களை நிர்வஹித் தருள்பவன் என்றவாறு.

‘வரியி?’ என்னும் வடசொல் சந்திரனையும் ஸூர்யனையும் சுற்றியிருக்கிற ‘ஊர்லோன்’ எனப்படும் பரிவேஷத்தைச் சொல்லுவதாயினும், ‘அவ்வட சொல்லின் திரிபாகிய ‘பரிதி’ என்னுந் தமிழ்ச்சொல் ஸூர்யவாசகமாக வழங்கும். ‘பனிவரை’ என்று இமயமலையொன்றைச் சொன்னது மற்றுமுள்ள குலபர்வதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்ப.

இரண்டாமடியில் ‘தி’ எனக் குறுகிநிப்பது செய்யுள் விகாரம்.

‘சுருதி’ என்பது வேதவாசகமாயினும் அடுத்து ‘அருமறை’ என வந்திருத்தலால் ஸ்வாமென்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ... (எ)

படிபுல்கு மடியிணை பலர்தொழ மலர்வைகு *
கோடிபுல்கு தடவரை யகலம துடையவர் *
முடிபுல்கு நெவேயல் படைசெல வடிமலர் *
கடிபுல்கு கணபுர மடிகள்த மிடமே.

(அ)

முடி புல்கு { நூற்று முடிகளோடு
கடியிருக்கிற
நெடு வயல் விசாலமான கழனிகளிலே
படை கலப்பைகளை
செல செலுத்தும்போது
அடி காப்பட்ட
மலர் { (தாமரை முதலிய)
பூக்களானவை
கடி புல்கு { பரிமளத்தைப் புறப்பட
விடப்பெற்ற
கணபுரம் திருக்கண்ணபுரம்;—
பலர் தொழ { பல பத்தர்கள்
வணங்கும்படியாக;

படி புல்கும் { பூமியை யளாவிய
அடி இணை { திருவடியிணையை
உடையவர் { புடையவரும்
மலர் வைகு தாமரைமலரில் பொருந்திய
கோடி { கொடிபோன்ற பெரிய
பிராட்டியார்
புல்கு அணையப்பெற்ற
தட வரை { பெரிய மலைபோன்ற
அகலம் அது { திருமாற்பை
உடையவர் { புடையவருமான
அடிகள் தம் ஸ்வாமியினுடைய
இடம் திவ்யதேசமாம்.

* * *—கழனிகளில் நடுகைக்காக எங்கும் பாம்பிக்கிடக்கிற நூற்று முடிகள் மூன்றாமடியிலுள்ள ‘முடி’ என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள். அவை நிரம்பிய பெரிய வயல்களிலே உழவர்கள் கலப்பையைக்கொண்டு புதுநூ நடந்து வர்கள்; காலாலே ஒருகால் குழப்புவர்கள்; அவ்வளவிலே இடையிலே தப்பிக்கிடந்த தாமரைப்பூவானது பரிமளத்தைப் புறப்படவிடும். “படைசின்ற பைந்தாமரையோடு அணிகிலம் மடைசின்றலரும் வயலாலிமணை” (11-8-6) என்றபாசரம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.—வயல்களிலெங்கும் தாமரை முதலிய மலர்கள் மணங்கமழப் பெற்ற திருக்கண்ணபுரம் * அகலகில்லே னிறையுமென் றலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பனுடைய திவ்ய தேசம் என்றநாயிற்று.

படிபுல்குமடியிணை பலர்தொழ = முன்பு உலகமொத்த திருவடிகளைத் திருக் கண்ணபுரத்திலே பலரும் வணங்கும்படியாக என்றுமாம். படி—பூமி. மலர்வைகு கோடி—பெரிய பிராட்டியார். ‘கோடி’ என்பது ஸ்திரீஜாதிக் கு உவமைபாடு பெயர்.

(அ)

புலமனு மலர்மிசை மலர்மகள் புணரிய *
நிலமக ளெனவின மகளிர்களிவரோடும் *
வலமனு படையுடை மணிவணர் நீதிதவை *
கலமனு கணபுர மடிகள்த மிடமே.

(க)

கிதி குவை பொற்குவியல்களையுடைய
கலம் மாகலங்கள்
மனு பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற

(ஸமுத்தரத்தை
சமீபத்திலுடைத்தான)
கணபுரம் திருக்கண்ணபுரம்,—

புலம் மனு	{ இந்திரியங்கள் அழுந்திக்கிடக்கும் படியாக அழகுவாய்ந்த	வலம் மனு	{ வலத்திருக்கையில் பொருந்திய
மலர் மிசை	தாமரைப்பூவிலுண்டான	படை உடை	{ திருவாழிப்படையை புடையவரும்
மலர்மகள்	பெரிய பிராட்டியோடு	மணி வணர்	{ நீலமணிபோன்ற கிறத்தை புடையவருமான
புணரிய	கூடின	அடிகள் தம்	ஸ்வாமியினுடைய
நிலம் மகள்	பூமிப்பிராட்டியார்	இடம்	நிவ்யதேசமாம்.
என இன	என்று இப்படிப்பட்ட		
மகளிர்க் கிவரோடும்	{ இவ்வ மழிவிகளோடும்		

* * *—திருக்கண்ணபுரம் ஸமுத்ரத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள தாதலால் ‘நிதி குவைக்கலமனு கணபுரம்’ எனப்பட்டது. தவீபாந்தாங்களி லிருந்து சிறந்த சாக்குக்களை ஏற்றிக்கொண்டு வருகின்ற கப்பல்கள் கடலில் பெரும்பான்மை யாகக் காணப்படுதல் இப்படி. கீழ், திருக்கடல்மல்லைத் திருப்பதிகத்தில் “புலங்கொள் திதிக்குவையோடு புழைக்கைம்மா களிற்றினமும், நலங்கொள் நவ மணிக்குவையும் சுமந்தெங்கும் நான்றொசிந்து, கலங்கனியங்கும் மல்லை” என்ற ருளிச்செய்த பாசாரமும் இங்கு ஸ்மிக்கத்தக்கது.

‘நிதி’ என்னும் பல பொருளொருசொல் இங்கு பொன் என்ற பொருளில் வந்தது. இங்கே பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான வாக்கியம்;—“பொற்குவை மாறாத மாக்கலங்களைபுடைய திருக்கண்ணபுரம். கடலொருபுறமாயிருக்கும் போலேகானும்” என்பதாம். “கலங்கல் முந்நீர்க்கண்ணபுரத்து” என்று மேல் திருமொழியிலுங் காண்க.

திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருபாலுந்திகழசிற்கும் பெருமானுடைய உறை விடம் திருக்கண்ணபுரம் என்றதாயிற்று.

புலமனுமலர்—கண் முதலிய இந்திரியங்களை ஆகர்ஷித்துத் தன்னிடத் திலேயே நிலைநிற்கச் செய்யவல்ல [மிக அழகிய] மலர் என்றவாறு. ‘புலமனு மலர்மிசை மகள்’ என்னுமானவே போதுமாயிருக்க, மீண்டும் ‘மலர்மகள்’ என்ற தில் புநருத்தி சங்கிக்க வேண்டா; ‘மலர்மகள்’ என்றது ஸம்ஜ்ஞையாகக் கொள் ளத்தக்கது.

வலமனுபடை=இங்குப் படையென்னும் பொதுச் சொல் ஆழிப்படையென்ற சிறப்புப் பொருளில் வந்தது. மணிவணர்—மணிவண்ணர்; தொகுத்தல்.

மலிபுகழ்க் கணபுர முடையவெம் மடிகளை *
வலிகேழு மதீளயல் வயலணி மங்கையர் *
கலியன தமிழிவை விழுவிய விசையினோடு *
ஒலிசோலு மடியவ ருறுதய ரிலரே.

மலி புகழ்.	நிறைந்த புகழையுடைய	மங்கையர்	{ திருமங்கை நாட்டிலுள் சார்ந்தும் தலைவரான
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	கலியன	திருமங்கையாழ்வாருடைய
உடைய	இருப்பிடமாகவுடைய	இவை தமிழ்	இத்தமிழ்ப் பாசாங்களை
எம் அடிகளை	எம்பெருமான் விஷயமாக,	விழுமிய	{ சிறந்த இசையோடு கூட
உலி கெழு	நிண்மை பொருந்திய	இசையினொடு	
மதின்	மதினையும்	ஒலி சொலும்	அப்பவிக்கின்ற
அயல்	சுற்றுப்புறங்களில்	அடியவர்	பத்தர்கள்
வயல்	கழுநிலையையும்	உறு நுபர்	{ அவச்யமதுபவிக்கும்படியாக
அணி	அலங்கார வாகக்கொண்ட	இவர்	{ ஏற்பட்ட தக்கவ்வி னின்றும் விடுபட்டவ ராவர்.

* * *—திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கை யாழ்வார் அருளிச்செய்த இத் திருமொழியை இத்தற்குரிய இசை குன்றமல் துரு மவர்கள், அதுபவித்தே நிரவேண்டும்படியான பாபபலன்களையும் அதுபவிக்க மாட்டார்கள்—முத்தி பெறுவர்கள் என்பதாம்.

மலிபுகழ்க்கணபுரம்—“வாஸுதேவோஸி பூர்ண:” என்கிறபடியே பரவாஸு தேவனுயிருக்கும் பாத்வ நிலையிலும் ஸதலகுணங்களும் நிறைந்திருந்தாலும், உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில் வேண்டுமவையான ஸௌலப்பவாத்ஸல்யாதி குண ங்கள் அங்கு ப்ரகாசிப்பதில்லை; அது பரம ஸாம்பாபந்தர்க்கு முகங் கொடுத்திருக்கிற விடமாகையாலே அங்கு அக்குணங்கள் பகல்விளக்குப்போலே ஒளி மழுங்கப்பெற்றிருக்கும்; அர்ச்சாவதாரமானவிடத்தில் கைச்சிவத்துக்கு எல்லை நிலமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கையாலே அக்குணங் கள் இங்கு இருட்டறையில் விளக்குப்போலே பேரொளி பெற்று விளங்கும் என்பவாதலால் பரமபதத்திற் காட்டில் புகழ்மலிந்திருக்குமிடமென்று விசேஷிக் கப்பட்டது.

‘வலிகெழு மதின்’ என்பதும் ‘வயலணி’ என்பதும் மங்கைவிசேஷணங்கள்.

கலியன = அ—ஆறாம் வேற்றுமையுருபு.

இத் திருமொழியின் இசை பரமபோக்கியமாதலால் ‘விழுமிய இசையினொடு’ என்றது. (க)

அடிவரவு:—வியம் இணை புயல் ஏதவர் தொண்டர் மழு பரிதி படி புலம் மலிபுகழ் வானோர்.

எழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

தீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்,

எட்டாம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி,

வானோரளவும்முதுமுந்நீர்.

உரையவதாரிகை:—திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் தன்னுடைய பல அவதார நிவ்ய சேஷ்டிதங்களை அடைவே ஆழ்வார்க்கு ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகராமாக ஆக்குவிக்க, அவற்றை யெல்லாம் அதுபவித்துப் பேசி இனியராகுரர் இத் திருமொழியில்.

மதஸ்ய கூர்ம வராஹ நரஸிம்ஹ வாமந பாசராம த்ராதராம பலராம ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாரங்களைப் பாட்டடைவே அதுபவிக்கிறாய் செல்லுகிறது.

வானோரளவும் முதுமுந்நீர் வளர்ந்தகாலம் * வலியுருவின்

மீனாய்வந்து வியந்துயக்கோண்ட தண்டாமரைக்கண்ணன் *

ஆனுவருவி னானவனை அம்மா வினாவயலுள் *

காணுர்புறலிற் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே.

(க)

முது முந்நீர் கடல் வெள்ளம்

வானோர் } தேவர்களின் எல்லையளவும்
அளவும் }

உளர்ந்த } பரந்து சென்ற
காலம் { காலத்திலே

வலி உருவின் } வலிமைகொண்ட
மீன் ஆய் } வடிவையுடைய மீனாய்த்
வந்த { திருவவதரித்து

வியந்து ஆச்சரியப்படும்படியாக

உய்யக் கொண்ட } எல்லாரையும்
பிழைப்பித்தருளின

தன் தாமரை } குளிர்த்த தாமரை போன்ற
கண்ணன் { திருக்கண்களை
புடையவனும்

ஆனுவருவின் } விகாரமற்ற உருவையுடைய
ஆன் ஆயன் } ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகத்
அவனை { திருவவதரித்தவனுமான
பெருமானே,

அம் அழகிய

மா பரந்த

வினை வினைவுமிக்க

வயலுள் வயல்களையுடையதும்

கான் ஆர் } காடுகள் செறிந்த பர்யத்
புறவில் { தங்கையுடையதுமான

கண்ணபுரத்து திருக்கண்ணபுரத்திலே

அடியேன் கண்டு கொண்டேன்—

* * *—மதஸ்யாவதாரம் செய்தருளின பெருமானைத் திருக்கண்ணபுரத் தில் காண்ப்பெற்றேனென்கிறார். ஒரு பிரமகல்பமுடிவில் பிரம சம்பந்தமான கைமித்திக ப்ரளயம் உண்டாயிற்று; அப்பொழுது பூமிமுதலிய உலகங்கள் கடலாற் சூழப்பட்டு முற்றும் ஸமயத்தில் நிற்கிற தெளிந்தெழுந்து அந்த ஜலத்தில் படுக்க யத்தனித்த பிரமனது முகத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பின கான்கு வேதங்களையும் * ஹயக்ரிவனென்னுமோர் தானவன் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய் விட்டான்; அப்போது வேதங்கள் தொலைந்தது கண்டு திருமால்

ஓர் சிறிய மின்வடிவு கொண்டார்; அக்காலத்தில் தவத்தின் பெருமையினால் ஜீனித்து, திருமாலா நதியின்கரையில் திருமலை நோக்கித் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த ஸத்யவ்ரதனென்னுமோர் ராஜர்ஷி ஜலபானம் பண்ணிக்கொண்டு பிழைத் திருந்தார்; அவர் ஜலதர்ப்பணஞ் செய்கையில் அவரது இரண்டு கைகளுக்குள் ஒரு சிறிய மின் அகப்பட்டுக்கொண்டது; அதனை அவர் ஜலத்தில் விட்டார்; அப்போது அந்த மின் 'ஓ தயாளுவான ராஜரிஷி பே! என்னை இப்படி ஜலத்தில் விட்டீரே, என் இனத்தார் என்னை விழுங்கிவிடுவார்களே; என்னை நீர் காப்பாற்றிய யருளவேணும்' என்ன' அவர் அதனைத் தன் கமண்டலதீர்த்தத்தில் எடுத்து விட்டார்; அதனுட்புகுந்த அந்த மின் ஓரிருவுக்குள் கமண்டலத்துக்குள் நிரம்பி மறுநாள் காலையில் 'ஓ தயாளுவே! நான் எப்படி உம்முடைய கலசத்துக்குள் கஷ்டப்பட்டு வஸிப்பது? என்மீது சிறிது அருள்புரியலாகாதா?' என்றது; உடனே அவர் அதைக் கமண்டலத்தினின்றும் எடுத்துத் தன்னிடத்துள்ள சந்தன ஜலத்தில் புகவிட்டார்; உடனே முன்றடி பிரமாணம் வளர்ந்த அந்த மின் 'என்னை இப்படி கஷ்டப்படுமாறு விட்டுவைப்பது உமக்குத்தருமமா?' என்றது; அன்புகூர்ந்த அவர் உடனே அதை யெடுத்து ஓர் குளத்தினுள் விட்டார்; அங்கும் மிகவளர்ந்த அந்த மின் 'நான் சுகமாக வஸிக்க இடம்பெறாமல் வருந்துவது உமது திருவுள்ளத்திற்கு உகப்போ?' என்றது; உடனே அவர் அதை யெடுத்து ஒரு ஏரியில் விட்டார்; அக்கணமே அந்த ஏரி நிரம்பவளர்ந்த அந்த மின் 'ஸ்வாமிந்! என்னை யிப்படி அகையவிடுவது நியாயமா?' என்றது; அதைக்கேட்டுக் கருணைகூர்ந்த அவர் அதனையெடுத்துக் கடலில் விட்டார்; அப்பால் அந்த ஸத்யவிரதர் அம்மினிடத்துப் பெருமயல்கொண்டு அதனை நோக்கி 'ஓ மதஸ்யராஜனே! உன்னுடைய வரலாற்றைத் தெரிந்துகொள்ள மிக்க ஆவலுள்ளவனாய் இருக்கிறேன்; நாமயோஜனை நீளமும் அதற்குத் தக்க பருமனும் வாய்ந்துள்ள நியார்? உனது தத்துவத்தை வெளியிடவேணும்' என்று கைகூப்பிப் பிரார்த்திக்க, அந்த மதஸ்யராஜன் 'ஓ மஹாதபாவரே! இன்று முதல் ஏழு நாட்களுக்குள் இந்த முன்று உலகங்களும் முழுகிவிடப்போகின்றன; அந்தப் பெருநீரில் ஒரு விசாலமான ஓடம் வரப்போகிறது; அந்தப்படகில் ஸப்தரிஷிகளும் நீரும் எல்லா ஓஷதிகளும் ஸமஸ்த பிராணிகளும் ஏறி மனத்திற்கு வருத்தமொன்று மின்றி உலாவக்கடவீர்கள்; இப்படி ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கு மனவில் ஓர் பெருங் காற்று அடிக்கப் போகிறது; அதனால் அந்த ஓடமானது பெருநீரில் அகையப் போகின்றது; அப்பொழுது எனது சிரஸ்ஸில் முளைத்துள்ள பெரியதொரு கொம்பில் பெரியதொரு ஊர்ப்பத்தினால் அந்த ஓடத்தைக் கட்டிவிடும்; பிறகு நான் அந்தப் படகுடன் உம்மையும் எல்லாப்பிராணிகளையும் ரிஷிகளையுஞ் சுமந்து கொண்டு அந்தப் பேரிருள் நீங்கும்வரையில் நான் கடலில் ஸஞ்சரிக்கப்போகின்றேன்; அப்போது எனது பெருமையை நீர் உணர்வீர்' என்றதைத் துவிட்டு மறைந்திடவே, ஆச்சரியமடைந்த அந்த ஸத்யவிரதர் பகவானுலே குறிக்கப்பட்ட அக்காலத்தை எதிர்பார்த்திருக்கையில் ஸப்த மேகக்கவினுடைய ஆ

விகாரமற்றவனென்று பிரமாணங்கள் சொல்லுவ தெல்லாம் தருமசிபந்தனமான விகாரமில்லாமையையே பென்னுணர்க. “சுஜாயரொதா வஹுயர விஜாயதெ. கவுரூ யிராஃ வரிகா நகி யொயிழ.” என்றதுங் காண்க. (க)

மலங்கு விலங்குகளேவெள்ளம் மறுக அங்கோர்வரை நட்டு *

இலங்கு சோதியாரமுத மெய்துமளவோ ராமையாய் *

விலங்கல் திரியத் தடங்கடலுட் சுமந்துகிடந்த வித்தகனை *

கலங்கல்முங்கீர்க் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (உ)

மலங்கு	{ உன்னுக்கிடக்கிற மீன்சாதிகள்	தீர் ஆமை	{ ஒப்பற்ற ஆமையா ஆய்	{ யிருந்து கொண்டே
விலங்கு	தமோதும்படியான	விலங்கல்	அந்த மந்தாமலையானது	
நெடு வெள்ளம்	பெரிய வெள்ளம்	திரிய	{ காற்புறமும் திரிந்து வரும்படியாக	
மறுக	குழம்பும்படியாக	தட கடலுள்	பெரிய அக்கடலிலே	
அங்கு	ஆழமான அவ்விடத்திலே	சுமந்து கிடந்த	{ (அம்மலையைத்) தாங்கிக்கொண்டிருந்த	
தீர் வரை	{ ஒரு (மந்தர) பர்வதத்தை நட்டு	வித்தகனை	{ ஆச்சரியபூதனான பெருமானே	
இலங்கு	{ விளங்குகின்ற சோதி	கலங்கல்	{ கலக்கமுள்ள கடலை	
ஆர் அமுதம்	{ தேஜஸ்ஸோடு கூடின அம்ருதமானது	முங்கீர்	{ அணித்தாகவுடைய	
எய்தும் அளவு	தோன்றும் வரையில்	கண்ணபுரத்து	{ திருக்கண்ணபுரத்திலே	
		அடியேன்	கண்டுகொண்டேன்—.	

* * *—கூர்மாவதாரம் செய்தருளின பெருமானைத் திருக்கண்ணபுரத் திலே ஸேவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார். முன்னொரு காலத்தில் இவ்வண்ட கோளத்திற்கு அப்புறந்திலுள்ள விஷ்ணுலோகத்துச் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்து பாடி அவளால் ஒரு பூமாகப் பிரஸாதிக்கப்பெற்ற ஒருசித்பாநாமகன், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கைவிணையில் தரித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்ம லோகவழியாய் மீண்டு வருகையில், தூர்வாஸமஹாமுனி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித்துதிக்க, அவ்விஞ்சைமங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித் திட்டாள்; அதன் பெருமையை உணர்ந்து அதனைச் சீரமேற்கொண்ட அம்முனி வன் ஆதரத்ததோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது, அங்குவெகு உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனிவந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக் கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கைவிட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை அங் குசந்தால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவனாய், அம்மத் திலங்கு அதனைத் துதிக்கையாற்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு காலால் மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முனிவான் கீகாபங்கொண்டு இந்திரனை நோக்கி, ‘இவ்வாறு செல்வச்செருக்குற்ற தினது ஐச்வர்யங்கொல்லாம் கடலில் ஒழிந்துவிடக்கடவன்’ என்று சபிக்க, உடனே சீதவர் செல்வம்மாயும் ஒழிந்தன;

ஒழியவே, அசுரர்வந்துபொருது அமரரைகெல்வாராயினர்; பின்பு இந்திரன் தேவர்களுமி திருமலைச் சரணமடைந்து, அப்பிரான் அபயமளித்துக்கட்டின யிட்டபடி, அசுரர்களையுந் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி, வாசகியென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிறுகப்பூட்டிப் பாற்கடலைக்கடையலாழினர்; அப்பொழுது, மத்தாகிய மந்தாகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழேசென்று அதனைத்தனது முதுகின்மீதுகொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமற் கடைவதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனனென்பது கூர்மாவதார வரலாறு.

ஆழத்துக்கு அவதியில்லாத விடத்திலே மந்தரமலையைக் கொண்டு போய் நிறுத்துமானிலே அப்போதுண்டான குழப்பத்தைச் சொல்லுகிறது 'மலங்கு விலங்கு னேடு வேள்ளம் மறுக' என்று. மலங்கு—மீன்களில் ஒருவகைச்சாதி. அமுத மென்பது—போன ஷரீரை மீட்குந் தன்மையதான புகர் பெற்றிருத்தல் பற்றி 'இலங்கு சோதியாரமுதம்' எனச்சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது. விலங்கல் திரிய="மன்னும் வட மலையை மத்தாக மாசுணத்தால், மின்னுமிருகடரும் விண்ணும் பிறங்கொளியுந், தன்னினுடனே சுழல மலை திரித்து" என்ற பெரிய திருமடல் இங்கு அதுஸந்திக்கத் தக்கது. (2)

பாராநளவும் முதுமுந்நீர் பரந்தகாலம் * வளைமருப்பில்

ஏராகுருவத் தேனமாயேத்த வாற்றலம்மாணை *

கூராராலிரைகருதித் குருகுபாயக் கயலிரியும் *

காரார்புறவீற் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (ந)

முது முந்நீர் கடல் வெள்ளம்

பாராநளவும் பூமிப்பாப்படக்கலும்

பரந்த காலம் குழந்த காலத்திள்

வளை மருப்பின் { வளைந்த கோரப்பல்லையுடைய

ஏர் ஆர் { அழகுமிக்க திருமேனியை உருவத்த { யுடைய

ஏனம் ஆய் வராஹமுந்தியாகி

எடுத்த (பூமியை) உத்தரிப்பித்த

ஆற்றல் * மிகக்கையுடையனான

அம்மாணை ஸர்வேச்வரனை

கூர் ஆர் { கூர்மை பொருந்திய (வாயல்களுையுடைய)

குருகு

நாரைகளானவை

ஆரல்

ஆரல்மீன்களை

இரை கருதி { ஆஹாரமாகக் கொள்ள கினைத்து

பாய

(நீரில்) பாய்த்தவனவிலே

கயல்

கயல்மீன்கள்

இரியும்

{ அஞ்சியேர்டும்படியுள்ள ஆம்

கார் ஆர்

{ மேகங்கள் படிந்த

புறவில் { சோலைகளை யுடையதுமான

கண்ணபுரத்து திருக்கண்ணபுரத்தில்

அடியேன் கண்டுகொண்டேன்—

* * *—மஹாவராஹமாய்த் திருவவதரித்தருளின பெருமானைத் திருக் கண்ணபுரத்திலே ஸேவிக்கப்பெற்றே நென்கிறார். இப்பொழுது நடக்கிற

ச்வேதவராஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிராயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் எகார்கணவமான பிராய ஜலத்தின்கண் முழுகி யிருந்த பூமியை மேலேயெடுக்க நினைத்து ஸ்ரீவராஹாவதாரத்தைச் செய்தருளிக் கோட்டுறுனியாற் பூமியை யெடுத்து வந்தனனென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

ஹிரண்யகசிபுனின் உடன் பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னும் கொடிய அஸுரராஜன் தன்வலிமைபாற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக் கொண்டு கடலில் மூழ்கச் சென்றபோது, தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளி னால் மஹாவராஹ ரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுப்புக்கு அவ்வகாளை நாடிக்கண்டு பொருது வோட்டினான் குத்திக்கொன்று பாதாளலோகத்தைச் சார்ந் திருந்த பூமியைக் கோட்டினான்குத்தி அங்கு தின்று எடுத்துக் கொண்டவந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்ற வரலாறும் உண்டாயினும் அஃது இங்கு அவிவகிதம்.

பின்னடிகள் வயல்வளமும் பொழில் வளமும் சொல்வன. (உ)

உளைந்த வரியும் மானிடமும் உடனாய்த் தோன்ற வொன்றுவித்து *
விளைந்த சீற்றம் விண்வெளும்ப வேற்றோ எனகலம் வஞ்சமத்து *
பிளந்து லளைந்த வுகிராணப் பெருந்தண் செந்நெற் சூலைதடிந்து *
களஞ்செய் புறவீற் கண்ணபுரத்து அடியென் கண்டு கொண்டேனே. (ஈ)

உளைந்த	{ கண்டபோதே அஞ்சி நடுக்கவேண்டும்படியான	அகலம்	மார்பை
அரியும்	செங்குருவத்தையும்	வெம் சமத்து	வெவ்விய போர்க்களத்திலே
மானிடமும்	மனிதவுருவத்தையும்	பிளந்து	இருபிளவாகி
உடனாய் ஒன்றுவித்து	{ ஒருசேரப் பொருந்தச் செய்து	விளைந்த உகிராண	{ விளைந்த கதங்களை யுடைய பெருமானை,
தோன்ற	{ (நாவலிஹாரூபியாய்த்) தோன்ற (அப்போது)	பெரு	பெருத்த
விளைந்த	உண்டான	தண்	அழகிய
சீற்றம்	கோபத்தைக் கண்டு	செந்நெல்	{ செந்நெற்கதிரைச் சூலை
விண் வெளும்ப	{ விண்ணுலகத்தவர்களும் அஞ்சி நடுங்க	தடிந்து	வயிரம்பற்றி
வேற்றோன்	{ பகைவனான இரணியனுடைய	கலம் செய்	இருள் மூடியிருக்கப்பெற்ற
		புறவில்	{ சுற்றுப்பிரதேசங்களை யுடைத்தான
		கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே
		அடியென்	கண்டுகொண்டேன்—.

* * *—நாவலிஹாவதாரம் செய்தருளின பெருமானைத் திருக்கண்ணபுரத் திலே ஸேவிக்கப் பெற்றே னென்கிறார். திருத்துறாய் நாமணத்தோடே அங்குரிக்குமா? போலே இயற்கையான பகைப் பக்தியோடே பிறந்த பரஹ்நா தாழ்வான் ஸ்ரீமந் நாராயண நாமத்தை ய உருச்சொல்லிக் கொண்டிருந்தது

காரணமாக அவனிடம் கறக்கொண்ட அவனது தந்தையான ஹிரண்யகலிபு வென்பான். மைந்தனைத் தன் வழிப்படுத்தப் பலவாறு முயன்றும் அங்ஙனம் வழிப்படாத அவனைக் கொல்லுதற்கு என்னவுபாயஞ் செய்தும் அவன் பகவானருளால் இறந்திலனா, ஒருநாள் ஸாயங்காலத்தில் அவ்விரணியன் மகனேநோக்கி 'நீ சொல்லும் நாராயணனென்பான் எங்கு உான்? காட்டு' என்ன, 'தூணிவூ முளன், துரும்பிலுமுளன், எங்கு முளன்' என்று அவன் உறுதியாய்ச் சொல்ல, உடனே இரணியன் 'இங்கு உனனோ?' என்று சொல்லி எதிரில் நின்ற தூணைப் புடைக்க, அதிலிருந்து திருமால் உடனே மனிதரூபமும் சிங்கவடிவமும் கலந்த ராசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வாயிற்படியில் தன் மடிமீது வைத்துக்கொண்டு தனது திருக்கைகடங்குகளால் அவன்மாற்பைப்பிளந்து அழித்திட்டானென்ற வரலாறு உலகப்பிரசித்தம்.

பாஹ்மஸ்ருஷ்டிக்கு உட்பட்ட எந்தப் பிராணியினாலும் சாகாதபடியாக இரணியன் பிரம ருத்திராதிக்கிடத்துப் பெற்ற பெருவரம் பழுதுபடாமைக்காக ராங்கலந்த சிங்கமாய்த் தன்னைத் தானே தோற்றுவித்துக்கொண்டு தோன்றினனென்பது தோன்ற "அரியும் மானிடமும் உடனாய் ஒன்றுவித்துத் தோன்ற" எனப்பட்டது.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் நரஸிம்ஹாவதாரத்தை அது பவித்துப் பேசமிடத்து "லிதாஹ்நாந்யாயெந ஸம்மதிதாஹ்நகம்—ஸிதாஹ்நாந்யாயேந ஸங்கமிதாங்ககம்" என்கிறார்; சர்க்கரையும் பாலும் கலந்தாற் போலே நரவுருவும் சிங்கவுருவும் பொருந்திற்றென்றார்; அது இப்பாசரத்தின் முதலடியை அதுஸந்தித்துப் போலும்; "உடனாய் ஒன்றுவித்து" என்றதற்கு அது மிகப் பாங்கு.

வளைந்த சீற்றம் விண்வெதும்ப="சுசுவான் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமை யென்று ஜீயரருளிச் செய்வார்" என்று ஸ்ரீவசநஷ்டாணத்திற் பாசரம். அதாவது—ஸங்கல்பமாத்நிரத் தாலே எல்லாவற்றையும் சிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வ சக்தியான ஸர்வேசுவரன் தன்னை யழியமாறி இதர ஸஜாதீயனாயவதரித்துக் கைதொடனாய் நின்று செய்த ஹிரண்ய ராவணாதி சிவஸந்ருபமான அதிமாதுஷ க்ருத்யங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மாதன் மஹர்ஷிகள் முதலான பாகவதர் திறத்தில் அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹிபாமையாலேயே என்று நஞ்சிய ரருளிச்செய்வாரம். எம்பெருமான் தன்னனவிலே தீரங்கழிய அபாதப் படுமவர்களைப் பற்றி ஒன்றும் கணிகியான்; அடியார் திறத்தில் ஸ்வல்ப அபாதம் பண்ணுவானுண்டாகிலும் அவனை அப் போதே தீரையுந்துப் பொருவானென்பது இதிறாஸ புராணப்ரஸித்தம். [ஹி கிஷிதூவஹெ கிங்காய-ஓ லீதாயா 88?—தவயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதாயா மம.] இராமபிரான் எழுந்தருளி நிற்கச்செய்தே இராவணன் கோபுர சிகரத்திலே வந்து தோன்றினவாதே 'ராஜத்கோஹியான இப் பயல் பெருமான் திருமுன்பே சிங்கையாவதென்?' என்று ஸுக்ரீவமஹாராஜர்

அவன் மேலே பாய்ந்து வென்று வந்தபோது அவரை நோக்கி இராமபிரான் இங்ஙனே அருளிச்செய்கிறார்;—“நீர் மஹாராஜான தாம் குலைப [உம்மைத் திரஸ்கரித்து] அந்த ராக்ஷஸப் பயல் ஒரு தீங்கு செய்யாதிருந்தானால் நீர் பரிபவப்பட்ட பிறகு ஸீதைதானும் எனக்கு ஏதுக்கு?” என்றார். ஆச்ரிதர் விஷயத்தில் எம்பெருமானுடைய பக்ஷபாதம் இப்படியன்றோ இருப்பது தன் உயிர் நிலையான பாகவதர்களுக்கு ஒரு தீங்கு நேர்ந்தால், தனக்குத் தீங்கு நேரும் போது பிறக்கும் சிற்றம் அற்பமென்னும்படி சிற்றம் பெருகிச் செல்லும். தான் ஸமுத்ரராஜனைச் சூனம் புகச்செய்தேயும் அவன் முகங்காட்டிற்றிலனாக “கோபமாஹாரயத் தீவ்ரம்” என்னும்படி சிற்றத்தை வரவழைத்துக் கொண்டார் பெருமான்; பின்பு இராவணனாலே அனுமான் நோவுபட்டபோது “ததோ ராமோ மஹாதேஜா: ராவணேந க்ருதவ்ரணம்—த்ருஷ்ட்வா ப்லவக சார்த்தாலம் கோபஸ்ய வசமேயிவாந்” என்னும்படி கோபமிட்ட வழக்கானார். இங்ஙனே யிறே பாகவத விஷயத்திலே எம்பெருமானுக்குள்ள பரிவின மிகுதியிருப்பது இரணியன் எம்பெருமான் திறத்திலே நேராக அபாராப்பட்டுத் திரிந்த நாள் கள் எண்ணிறந்தவையுண்டு; அந்நாட்களிலே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் அவ்வரக்களளிலே சிற்றங்கொள்ளவில்லை; பள்ளிபி லோதிவந்த தன் சிறுவன் வாயிலே ராயிரநாமம் ஒள்ளியவாகிப்போத ஆங்கதனுக்கு ஒன்றுமேய் பொறுப்பிலனாகிப் பிள்ளையைச் சிறி வெகுண்டு நலிந்தானென்று அறிந்தவாதே ‘நம்மளவிலே எத்தனை தீம்பனயிருந்தாலும் பொருத்திருப்போம்: நம்முடைய னான சிறுக்களை நலிந்த பின்பும் பொறுத்திருக்கவோ’ என்று ஆறியிருக்கமாட்டாதே அப்போதே வந்த தோன்றிப் புடைத்தானாயிற்று. ஆகவே, ‘தனக்குப் பகைவன்’ என்கிற காரணத்தினாலுண்டாகும் சிற்றத்திற் காட்டிலும் ‘தன்னடியார்க்குப் பகைவன்’ என்கிற காரணத்தினாலுண்டாகும் சிற்றம் வாசாமகோசாமாதலால் ‘விளைந்த சிற்றம் விண்வேதும்ப’ எனப்பட்டது. அப்போதுண்டான சிற்றத்தைக் கண்டு தேவஜாநியடங்கலும் ‘இது எவ்வளவாய் முடியப் புகுகிறதோ!’, என்ன ப்ரளயம் நேரிடப் புகுகிறதோ!’ என்று அஞ்சிற்றுப் போலும்.

சேந்நெற்குலை தடிந்து களஞ்செய் புறவீற் கண்ணபுரத்து = ‘களம்’ என்பதற்கு உள்ள பல பொருள்களில் ‘இருள்’ என்னும் பொருள் இங்குக் கொள்ளப்பட்டது.

நெற்கதிர்கள் செழிப்பாக முற்றி எங்கும் இருண்டுவிடக்கின்றபடி. இனி, ‘களம்’ என்பதற்கு நெற்களம் என்றே பொருள் கொள்ளவுமாம். நெற்களத்தின் செய்கைஎங்கும் என்றும் மாறுதிருக்கும்படியைக் கூறினவாறு (4)

தோமுநீர்வடிவீற் குறளுருவாய் வந்துதோன்றி * மாவலிபால்

* முழுநீர்வையம் முன்கோண்ட முவாவுருவி னம்மாளை *

* உழுநீர் வியலுட் போன்கிளைப்ப வொருபால் முல்லைமுகையோடும் *

* கழுநீர்மலரும் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கோண்டேனே. (5)

தொழும் நீர் { கண்டவாறே வணங்க
வேண்டும்படியான
நீர்மையையுடைய

வடிவின் • வடிவு கொண்ட

குறன் உரு { வாமந்ருபியாய்

வந்த தோன்றி அவதரித்து

மாவலிபால் மஹாபலியினிடத்தில்

முன் முன்பொருகால்

முழுநீர் வையம் கடல் சூந்த வுலகத்தை

கொண்ட இரந்து பெற்ற

முனா { விகாசமற்ற ரூபத்தை
உருவின் { புடையருன

அம்மனை ஸர்வெச்வரனை,

உழு நீர் { (எப்போதும்) உழுவதையே
இயல்வாகவுடைய

வயலுள் வயல்களிலே

பொன் கிளைப்ப பொன் விளையப் பெற்றதும்

ஒருபால் வேற சில இடங்களில்

முல்லை முல்லைமலர்களும்

முனையோடும் கருமுகைமலர்களும்

கழுநீர் செங்கழுநீர்ப்பூக்களும்

மலரும் மலரப் பெற்றதுமான

கண்ணபூத்து திருக்கண்ணபூத்திலே

அடியேன் கண்டு கொண்டேன்—.

* * *—வாமந்முர்த்தியாய் தோன்றி த்ரிவிக்காமமுர்த்தியாகி முவுலகளந்த
பெருமானைத் திருக்கண்ணபூத்திலே காணப்பெற்றே நென்கிறார்.

தொழுவடிவின் குறஞ்ருவாய் = கண்டாரடங்கலும் தொழும்படியாவ
தையே இயற்கையாயுடையதாம் எம்பெருமானுடைய திருவுருவம்; வாமந
முர்த்தியைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேணுமோ? கண்ணபிரான் தூர்யோ
தந ஸபைக்குத் தூதுகடந்தபோது அங்குள்ள அரசர்கள் தங்களுக்கு இயற்கை
யாகவுள்ள ஆஸூரத்தன்மையினால் கண்ணபிரானுக்கு மரியாதை செய்யக்கூடா
தென்று கெட்ட எண்ணங்கொண்டு 'இப்போது க்ருஷ்ணன் இங்கே வரப்போகி
றான்; அவன்வந்தவாறே அவனைக்கண்டு எழுந்திருக்கவாவது, கைகூப்பவாவது,
தலை வணங்கவாவது கூடாது; ஒருவரும் ஒருவகையான உபசாரமும் செய்யவே
கூடாது; இடித்த புளிபோல் ஆடாது அசையாது உட்கார்த்தபடியே யிருக்க
கடவோம்' என்று எல்லாருமாக ஸங்கேதம் செய்துகொண்டிருந்தும், ஓ "ஸனிவிப
பூமி கஸ்ய ஶநொஹரெ வபுஷி ஶூ8நா80நி8ணவீ ஜவ880ஹத ஹொ
8880ஹத வு-த880ஹத வெடி 880ஹத = மணிகிடம்பிரி தஸ்ய மநோஹரே
வபுஷி மக்ஷமா முகிமண்டலீ-ஜபமமுஞ்சத ஹோமமமுஞ்சத வ்ரதமமுஞ்சத
வேதமமுஞ்சத." என்னும்படியான திவ்யரூபத்துடனே கண்ணபிரான் ஸபையில்
எழுந்தருளினவாறே அவர்களெல்லாரும் தங்களுடைய ஸங்கேதத்தை அடி
யோடே மூன்று பாவசமாகவே ஆஸனத்தை விட்டுமூன்று மரியாதை செய்த
தாக "யயாஹ-ஓ கெஸுவெ வு-தி8வஸாஃ ப்ரதிவெடி8ரெ-யாதர்ஹம் கேசவே

ஓ கண்ணபிரானுடைய சீலமணிநிறத்தான திவ்ய மங்கன விக்ரஹத்திலே ஆழங்காற்
பட்ட மழைநீரின் திராண்டி தியமத்துடனே ஜபஞ் செய்வதையும் ஹோமஞ் செய்
வதையும் மற்றும் விரதங்களனுட்டிப்பதையும் வேத மோதுகையும் பாவசமாகவே விட்டிட்
டது என்பதாம்.

வ்ருத்திம் அவசா: பாதிபேதிரே” என்கிற மஹாபாரதமும் “சுழலான்னர் நுழந்
கதிர் போல் விளங்கி, எழுலுற்று மீண்டேயிருந்துன்னை நோக்கும், சுழலிப்பெரி
துடைத் துச்சோதனன்” என்கிற பெரிபாழ்வார் திருமொழியும் வெளியிடு
கின்றன. ஆகையாலே எம்பெருமானது தீவ்ய ரூபத்தைக் கண்டவரே பா
வசமாகவே தொழ நேர்ந்து விடுமென்பது தோன்றத் ‘தொழுகி’ வடிவின்
என அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. ‘தொழுகி’ என்பதில் சிர்மை பென்
னும் பண்பு ஈறு போயிற்று; வணங்கப்படுகின்ற மையையுடைய வடிவுபடைத்
தவனென்றவாறு.

மாவலிபால் முழுநீர்வையங் கொண்ட=மஹாபலி தாரை வார்த்துத் தத்
தம் செய்தது மிகச் சிறிய அளவுடையதான முவடி நிலமேயாகிலும் எம்பெருமா
னுடைய திருவுள்ளத்தால் அந்த முவடி நிலமும் முன்று லோகமாதலாலும் மேற்
காரியமும் அங்ஙனே ஆயிற்றாதலாலும் மாவலிபால் முழுநீர்வையங் கொண்ட
தாகக் கூறக் குறையில்லை யென்க.

முவாவுருவினம்மாணை=இரவும் பகலும் லோகாக்கண்ணமே செய்யா நிற்கச்
செய்தேயும் ஒன்றுஞ் செய்யாதாணப் போன்று இன்னமும் இனாவரும் உரு
வத்தைபுடையவன்; ஜகத் ரக்ஷண குதுஹலத்தில் சிழத்தன மடையாதே சிழ
நோக்கிப் பிராயம் புகுவவன் என்க.

திருக்கண்ணபுரத்தின் வயல்வளமும் தோட்டவளமும் பின்வடிகாரிற்
சொல்லப்படுகின்றன. வயலுள் பொன் விளைவதாகச் சொன்னது உபகாரம்;
“இராமழை பெய்த வீரவீரத்துள், பனைநகங்கொண்டு யானைபேர் பூட்டி,
வெள்ளி விதைத்துப் பொன்னே விளையினும், வேண்டேன் பிறத்தகத் திண்டிய
வாழ்வே” என்றதிற்போல. பொன்போன்ற நெற்காரின் விளைவைச் சொன்ன
வாறு. (ரு)

வடிவாய் மழுவே படையாக வந்துதோன்றி முவேழுகால் *

படியாரரசு களைகட்ட பாழியான யம்மாணை *

குடியா வண்டு கொண்டேணைக் கோலநிலம் மட்டுக்குக்கும் *

கடியார் புறலிற் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (க)

வடிவாய் { உர்மை பொருத்திய
வாயையுடைய
மழுவே கோடாலியையே
படையாக ஆக ஆயுதமாகக் கொண்டு
வந்து } (பாசராமனாய்த்)
தோன்றி } திருவவதரித்து
முடிவாகால் { இருபத்தொரு
தலைமுறையானவும்
படி . பூமியில்
ஆர் விதைந்திருக்கிற

அரசு சுத்தியர்களுகிற
களை விரோதிகளை
கட்ட தொலைத்த
பாழியான மிதிக்குடையவன
அம்மாணை எம்பெருமானை—
வண்டு வண்டுக்கொண்டை
குடி-கு குடும்பமாக
கொண்டு } (மதுரை) எடுத்துப்
உண்ண } பருகும்படியாக

கோலம்	{ அடியெல்லோற்பல நிலம்	{ அடி ஆர் புறவின்	{ பரிமளம் மிக்க சுற்றப் 'பிரதேசங்களை யுடைய
மட்டு			
உருக்கும்	பெருகச்செய்யப் பெற்ற	அடியேன் கண்டுகொண்டேன்—.	

* * *—பாசுராமாவதாரம் செய்தருளின பெருமானைத் திருக்கண்ணபூத் திலே காணப்பெற்றே நென்கிறார்.

உலகில் தண்டிப்பாரொருவருமில்லாமையால் கொழுந்துத் திரிந்து கொடுமை இயற்றிவந்த சஷத்திரிய வம்சங்கள் பலவற்றை அழிக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தி ஜமதக்தி முனிவரது மனைவியான இரேணுகையிடம் இராமனாயத் திருவாவதரித்துப் பரசு என்னும் கோடாலிப்படையை ஆபுதமாகக் கொண்டு அதனாற் பாசுராமனை வழுக்கப்பட்டு வருகையில், ஒரு நாள் கார்த்த விர்பார்ஜுநனும் அவனது குமாரர்களும் ஜமதக்தியின் ஆச்ரமத்தில் இளைப்பாறப் புகுந்த காலத்தில், அங்கே அம்முனிவனது ஹோம தேதுவானது வேண்டின வஸ்துக்களை யெல்லாம் யதேஷ்டமாக அளித்துக் கொண்டிருப்பதைக்கண்ட இவர்கள் அப்பசுவைக் கைக்கொள்ள விரும்பி 'இந்தப்பசுவை எனக்குக் கொடுக்க வேணும்' என்று ஜமதக்தியைக் கார்த்தவிரியன் கேட்க, அதற்கு மஹர்ஷி 'அது என்வசமன்று; ரிஷிகளின் உபயோகத்திற்காக இதனைத்தேவர்கள் அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள்' என்று சொல்ல, அது கேட்ட கார்த்தவிரியன் தன்னை வெவ்வாரிலே பென்னுஞ் செருக்குடைமைபாலே, அக்காமதேதுவைப் பலாக்காரமாகப் பிடித்திழுத்துக் கொண்டு தன் நகர்த்துச் சென்றான். வனத்திற்குச் சென்றிருந்து மீண்டு வந்த பாசுராமன் ஆச்ரமத்தில் பசுவைக் காணாமல், கார்த்தவிரியன் வலிபக் கவர்த்து கொண்டு போனதாகத் தந்தை சொல்லக் கேட்டுக் கடுங்கோபங் கொண்டு அவனிருக்கும் மாஹிஷ்மதி நகரத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள த்வாரபாலர்களை விளித்து 'உங்களுடைய எங்கள் பசுவைக் கொடுத்துப் பிழைத்துப் பினைக்கிறா? அன்றி என்னுடன் போர் செய்து முடிய பினைக்கிறா? கேட்டு வாருங்கள்' என்று சொல்ல, அவர்கள் சென்று கார்த்தவிரியனுக்கறிவிக்க, அவன் "பாசுராமனுடன் நாம் எதிர்த்தால் நமக்குப் பரஹ்மஸ்தையே வரும்; காமதேதுவைக் கொடுத்து விட்டால் இவனொரு பார்ப்பானுக்கு எதிர்த்திகமாட்டாத அஸமர்த்தன் என்று உலகர் சிரிப்பர்; இதற்கென் செய்வோம்" என்று ஆலோசித்து, தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட அரசர்களைய் பாசுராமனுடன் போர்புரிய அனுப்ப, பாசுராமன் அவர்களைக் கொன்று வென்றிட்டான். அவ்வரசர் மாண்டு போனதைக் கேட்கலுற்ற கார்த்தவிரியன் தானே எதிர்த்து வந்தான். அவனைப்பாசுராமன் தனது கோடாலிப் படையினால் ஆயிரம் கைகளையும் வெட்டிக் கொன்றுவிட்டுத் தன் தேதுவைத் தன் ஆச்ரமத்திற்குக் கொண்டு சேர்த்தார். கார்த்தவிரியனது புதல்வர் 'பாசுராமன் நம் தந்தையைக் கொன்றிட்டானாதவின் நாம் அவனது தந்தையைக் கொன்றிடல் வேண்டும்' என்றெண்ணிப் பாசுராமன் வனஞ் சென்றிருந்த வேளை பார்த்து

அவரது ஆச்சாமத்திற்கு வந்து ஐமதக்கையைக் கொண்டு விட்டனர். பாசராமன் ஆச்சாமத்திற்கு மீண்டுமவந்ததும் செய்தியறிந்து அதனால் கத்தத்திய வடிசம் முழுவதன் மேலும் கோபாவேசங் கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான்.

இப்பாசராமன் ஏழுசராஞ்சீசிகளில் ஒருவன்; இவனது வலிமையும் வெற்றியும் அற்புதமானது. சிவபிரானது கைலாஸகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் மிகவலியவனென்றும், அவனிலும் கார்த்தவிரியன் வலியவனென்றும், அவனிலும் பாசராமன் வலியவனென்றும் இத்தூலங்களால் விளங்கும். சிவனோ விஷத்தைபுண்டு கங்கையைத் துரித்து மேருவில்விளைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மதனை நிறுபித்த யமனைபுகைத்து ஸம்ஹாரத் தொழில் நடத்தும் பேராற்றலுடைய உயர் மூர்த்தியாவான். அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாஸ கிரியை இராவணன் ஒருகால் வேரோடு பெயர்த்தனன். அங்ஙனம் மிகவலியவனுப்த் திக்கிஜயஞ் செய்து திக்கஜங்கோபும் வென்ற இராவணனைக் கார்த்தவிரியன் கட்டிச் சிறையிலிட்டனன்; அன்னவனைப் பாசராமபிரான் தோள் துணித்துத் தொலைத்திட்டன னென்றால் இவனது ஆற்றல் பேச்சுக்கு நிலமன்றே.

இப்படிப்பட்ட பாசராமன் ஏழாமவதாரமான தசாதாமன் மீது கோபித்தலும் இவ்விருவரும் ஒருவரோடொருவர் போர் செய்தலும், ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோ வெனின்; துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத் திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லும்பொருட்டுப் பாசராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணுசக்திவிசேஷம் அக்காரியம் முடிந்த பின்பு அவ்விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமான தசாதாமனாற் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்ட தாகையால் பொருந்துமென்க. இதனால் ஆவேசாவதாரத்திற் காட்டிலும் அம்சாவதாரத்திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமந்தாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றவை; அவை முக்கியம் அமுக்கியம் என இருவகைப்படும். இவற்றில் முத்தினது சிறந்தது. பித்தினது அதனிலும் தாழ்த்தது. முக்கியமாவது ஸாதாதவதாரம். அமுக்கியமாவது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசம் ஸ்வரூபாவேசமென்றும் சக்தியாவேசமென்றும் இருவகையதாம். ஸ்வரூபாவேசமாவது—சேதநருடைய சரங்குகளில் எம்பெருமான் தன்னுனைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்து திற்பது. பாசராமன் பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்தியாவேசமாவது—சேதனர்பங்கல் காற்பகாலத்தில் எம்பெருமான் சக்திமாத்திரத்தால் தோன்றி விளங்குதல். கார்த்தவிரியார்ஜுனன், அர்ஜுனன், கியாஸர்போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில் சக்தியாவேசத்தைவிட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மைநிலையை விஷ்வக்ஸேதஸம்ஹிதமுதலிய ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதகவிலும் தத்வதாயத்திலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் பாக்கக் காணலாம். பாசராமாவதாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

முழுதூக்களுக்கும்ப் பரசுராமாவதாரம் உபாஸனைக்கு உரியதன்றாகிலும் விபோதிகளைக் களைக்கொழித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிப்பது மாந்திர முண்டு; இதில் பாதகமொன்றுமில்லை. “கோக்குலமன்னரை மூவெழுகால் ஒரு கூர்மழுவால் போக்கிய தேவனைப்போற்றும் புனிதன்” என்ற இராமாபுசுநூற் றந்தாதிப் பாகுரத்தின் தீயருளையுங் காண்க.

சேஷநாதின் போக்கியதை பின்னடிகளிற் கூறப்பட்டது. மூன்றாமடிக்கு இருவகையாகப் பொருள்கூறலாம்; வண்டுகள் உண்ணுமாறு மலர்கள் மதுவைப் பெருக்குகின்றனவாக உரைத்தல் ஒன்று. வண்டுகள் மதுவை யதேஷ்டமாக உண்டபின்னும் மலர்கள் மதுவை மேன்மேலும் பெருக்கிக் கொண்டே யிருக் கின்றனவாக உரைத்தல் மற்றொன்று. இரண்டாவது நிர்வாஹமே பெரியவாச் சான் பின்னே திருவுள்ளம்பற்றியது. “கடவிலே ஒரு சிறுங்கையைப் புஜிக்குங் காட்டில் கடல்வற்றுகிறே” என்ற ஸ்ரீஸூக்திகாண்க. (சு)

வையமெல்லா முடன்வணங்க வணங்காமன்னனாய்த் தோன்றி *
வெய்யசீற்றக் கடியிலங்கை குடிக்கொண்டோட வெஞ்சமத்து *
செய்தவேம்போர் நம்பரனைச் செழுந்தண் கானல் மணநாறும் *
கைதைவேலிக் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (எ)

வையம்	}	உலகமெல்லாம்
எல்லாம்		
உடன்	}	ஒருமைப்பட்டு திருவடிகளில்
வணக்க		விழுந்துவணக்க
வணக்க	}	தான் ஒருவரையும் வணக்க
		கேண்மெப்படியிராத
மன்னன் ஆய்	}	ராஜாநிராஜனாய்
		[இராமபிரானாய்]
தோன்றி		திருவடதரித்த,
வெய்ய	}	கடுமையான சீற்றத்தை
சீற்றம்		உடையதும்
கடி		அரண்களை உடையதுமான
இலக்க		இலக்காபுரியிலுள்ளவர்கள்
குடிக்கொண்ட	}	குடும்பத்தோடும்
ஒட		(யமலோகத்திற்கு) ஒடிச் செல்லும்படியாக

வெம் சமத்து	வெவ்விய போர்க்களத்தில்	
வெம் போர்	}	
செய்த		கடுமையான புத்தத்தை நடத்தின
நம் பரனை		எம்பெருமானே,—
செழு		அழகிய
தண்		குளிர்ந்த
கானல்	}	நெய்தல்நிலத்தை
		புடையதும்
மணம் நாறும்	}	பரிமளமயிக்க தாழைக்கா
கைதை		
வேலி		வேலியாகவுடையதுமான
கண்ணபுரத்து		திருக்கண்ணபுரத்திலே
அடியேன் கண்டு கொண்டேன்—		

* * *—ஸ்ரீதசாதராமனாய்த் தோன்றின பெருமானைத் திருக்கண்ணபுரத் திலே ஸேவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

அநுகலங்கனோடு பிரதிகலங்கனோடு வாசியற எல்லாரும் இராமபிரானை வணங்குதற்படி யிருக்குமென்றி, அப்பெருமான் வணங்குதற்குரிய பிறரொரு வர் இவாதலால் “வையமெல்லா முடன்வணங்க வணங்கா மன்னனாய்த்

தோன்றி " எனப்பட்டது. இவ்வவதாரத்தில் "நியா ஹஜ்யபவ்யஸா ந ந
 ரெயந்த" கவ்யுவிஷ—ந்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந கமேயம் து கஸ்பசித் "
 [இருளினவாகப் பிளந்து இருபக்கங்களிலும் இருதுண்டமாக விழுந்தாலும்
 விழுவுணையன்றி ஒருவர்காலில் தலையாய விழுமாட்டேன்] என்று வணங்காமுடி
 மன்னனாய் இறுமாந்திருந்தவன் இராவணனொருவனே போலும். அவனைக் குடும்
 பத்தோடு களைந்தொழித்தமை இரண்டரையடிகளின் கூறப்பட்டது.

கைதை—'கேதநீ' என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. (அ)

ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலு மோருபால் தோன்றத் தான் தோன்றி *
 வெற்றித்தொழிலார் வேல்வேந்தர் விண்பாற் செல்ல வெஞ்சுமத்து *
 செற்ற கோற்றத் தொழிலானைச் செந்தீ முன்று மில்லிருப்ப *
 கற்றமறையோர் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கோண்டேனே. (அ)

ஒற்றை } ஒருகாதில்தோள்குறி
 குழையும் } திருக்குண்டலமும்
 ஒருபால் } ஒருபக்கத்தில்
 நாஞ்சிலும் } கலப்பையும்
 தோன்ற } விணங்க
 தான் } (பலராமனாய்த்)
 தோன்றி } திருவவதரித்து,
 வெற்றி } ஐயம்பெறுவதையே
 தொழிலார் } இயல்வாகவுண்டயரும்
 வேல் } வேற்படைவாயுண்டயரு
 } மாண
 வேந்தர் } அரசர்கள்
 விண்பால் } வீரஸ்வர்க்கத்திற்குச்
 செல்ல } சென்று சேரும்படி

வெம் சாமத்து } வெவ்விதப் போர்க்களத்தில்
 செற்ற } (அவ்வரசர்களை) அழியச்
 } செய்ததொழுவண்டான
 கொற்றம் } வெற்றியை
 தொழிலானை } தொழிலாகவுண்டய
 } பெருமானை,—
 செம் தி } த்ரோதாக்கினைப்பங்கிற்
 மூன்றும் } மூன்று அக்கிரமம்
 இல் } திருமானிகை தோறும்
 இருப்ப } ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கப்
 } பெற்றதும்
 கற்ற } கலைகளைக் கற்ற வகைகள்
 மறையோர் } கருடையதுமான
 கண்ணபுரத்து } திருக்கண்ணபுரத்தில்
 அடியேன் } கண்டுகொண்டேன்—.

* * *—நம்பிமுத்திராராய்த் திருவவதரித்த பெருமானைத் திருக்கண்ண
 புரத்திலே ஸேவிக்கப்படுபற்றே என்கிறார்.

ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஆதிசேஷனது அம்சமாய்த் தோன்றிய லக்ஷ்மணன்
 தனக்குச் செய்த அரிய பெரிய பணிவிடைக்கு உவந்து பகவானாகிய ஸ்ரீமத்
 நாராயணன் அவ்வாதிசேஷனை நோக்கி 'மற்றொவதாரத்தில் உமக்கு நான்
 தம்பியாய்ப் பிறந்து உம்மைப் பூசிக்கக்கடவேன்' என்று வரமளித் திருந்தார்.
 அவ்வவதாரங்கழிந்த வெகுநாளைக்குப் பின்னர் த்வாபாயுகத்தில், இப்பூமியில்
 முன் ராமாவதாரத்தில் ராமபாணங்களால் அடிபட்டு மாணமடைந்த அரசர்கள்
 க்ஷத்திரியஜாதியிற் பிறந்து ஜனங்களை கலிந்துகொண்டிருக்கையில், பகவான் மின்
 டும் அவதரித்து முன்போலவே அவர்களையழிக்கக்கூறி ஆதிசேஷனை நோக்கி
 'எனக்குமுன் நீர்போய் வஸுதேவர்க்குப் பின்னையாகப் பிறக்கவேணும்' என்ன,

ஆதிசேஷனும் அப்படியே வடமதுரையில் வளிக்கும் வஸுதேவபெண்கிற் யது வந்தது கஷ்டரியனுடைய மனைவியாகிய தேவகியின் கருவில் புருந்தார். பின்பு பகவான் தன்னுடைய யோகமாயையை யழைத்து 'நம்முடைய ஆதிசேஷன் தேவகியின் கருவிற்புருந்திருக்கிறார், நீ போய் அந்தக் கருப்பிண்டத்தை அப்படியே யெடுத்து வஸுதேவருடைய முதல்மனைவியும், நந்தகோபருடைய கோகுலத்தில் வலிப்பவளுமான போஹினியின் கர்ப்பத்தில் வைத்திடு' என்று கட்டளையிட்டு, அப்படியே தேவகியின் ஆறமாதத்துக் கருப்பிண்டத்தை யோகமாயை பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் போஹினியின் வயிற்றிற் சேர்த்து விட்ட, சாத்காலத்திற் திங்கள் போன்ற வடிவையுடையாய்ப் பலராமன் அவதரித்தார். பிறகு, ஒருந்நிமகனாய்ப் பிறந்து ஸிரிபரிலொருத்தி மகனாய் ஓளித்து வளருங் கண்ணபிராவிடத்தில் மிகவும் விருப்பமுற்றவராய் அப்பெருமானுக்கு ஒருவகைத் திங்கும் நேரிடாதபடி பாதுகாவலாக இருந்துகொண்டு இணைபிரியாத வாழ்ந்துவந்தார். இவர்க்கு நம்பிழத்தபிரான் என்பது ஸம்பரதாயத் திருநாமம். இவர்க்குக் கலப்பை ஆயுதம். அதனால் இவர்க்கு 'ஹலி' என்றும் 'ஹலாயுதன்' என்றும் திருநாமங்கள் வழங்கும். ஒருகாலத்தில் பலராமர், பக்கத்தில் ஓடுகின்ற யமுநாநதியை நோக்கி 'ஓயமுனாய்! நீ இங்கேவா; நான் நீராடவேண்டும்' என்றழைக்க, அவ்யமுனை அவர் மதுபானமயக்கத்தினால் இப்பிடிச் சொல்லுகின்றபொன்று அவரது வார்த்தையை அவமதித்து அங்கே வாராதொழிய, அது கண்டு அவர் வெகுண்டு தமது கலப்பையைக் கையிலெடுத்து அதன் நுனியாலே அந்தநதியை இழுக்க, அந்தநதி தான்போகும்வழியை விட்டு அவரெழுந்தருளியிருக்கும் வனத்தில் வந்து பெருகியதன்றியும், தன்னுடைய சரீரத்தோடு அவர்க்கெதிரில் வந்து பயத்தினாலே மிகவும் நடுங்கி விசேஷமாக வேண்டிக் கொள்ள, பின்பு அந்தநதியை கஷமித்து அதில் நீராடின ரென்றும்,—ஒருகால் ஹஸ்திநாபட்டணத்தில் துரியோதனன் தன்மகளான லக்ஷ்ணைக்கு ஸ்வயம்வரம் கோடிக்க, அக்கன்னிகையை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனது மலிவிடிகளுள் ஒருத்தியாகிய ஜாம்பவதியின் குமாரனான ஸாம்ப னென்பவன் பலாக்காரத்தால் தூக்கிக் கொண்டுபோக, துரியோதனதுயர் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து அவனைப் பிடித்துக் காவலிலிட்டுவைக்க, அச்செய்திகேட்ட பலராமன், தான் அவனை விடுவித்து வருவதாய்ச் சொல்லிப்புறப்பட்டு அஸ்தினுபுரத்திற் கெழுந்தருளி 'நம்முடைய ஸாம்பனை விடவேண்டும்' என்றருளிச் செய்ய, அக் கௌரவாய்வுவரும் 'துஷ்டகாரியஞ்செய்த அவனை நீங்கள் விடமாட்டோம்' என்று ஒரேகட்டுப்பாடுடைய வர்களாய் இகழ்ந்துபேச, பலராமர் அளவுகடந்த கோபங்கொண்டு எழுந்திருந்து 'குருகுலத்தார் வாஸஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்ற இந்நகரத்தைக் கங்கையிற் கவிழ்த்துவிட்டுப் பூமிநீர் கௌரவப்பூண்டில்லரிமற் செய்துவிடுகிறேன், பாருங்கள்' என்று சொல்லித் தமது கலப்பையை மதியின்மேலுள்ள நாஞ்சிலென்னும் உதப்பில் மாட்டிவிழுக்க, அதனால் அப்பட்டணமுழுவதும் அகலந்து சாயலே, அது கண்ட கௌரவரெல்லரும் மனங்கலங்கி வணங்கவேண்ட, நம்பி முத்த

பிரான் அவிவள்ளோடு கலப்பையை வாங்கியருளினன் என்றுமுள்ள பலகதைகளினால் இவரது கலப்பையின் ஆற்றல் அறியத்தக்கது.

“ஒற்றைக்குழையும்—ஒருகாதுக்குழையும்” என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம். இதற்கு அநம்பவாயாகாப்—“ஒருகாது” என்றது கலப்பையை ஒரு தோளில் சுற்றிக்கொண்டு புறப்படுகையாலே ஒருகாதுக்குழையே புறம்புள்ளார்க்குத் தொற்றுமென்னுங் கருத்தாலே என்று கொள்வது” என்றவரைத்துள்ளார். மற்றும் பிரமாணாதிகீதூப் பொருந்திய தீர்வாறு முண்டேல் கண்டு கொள்வது.

கண்ணபிரானால் பல வேல்வேந்தர்கள் அடிக்காத்தில் வீரஸ்வர்க்கத்திற்குச் செலுத்தப்பட்டபோது அதற்குப் பலராமன் துணையாயிருந்தது பற்றியும், கம்ஸனுடைய தம்பியாகிய ஸுகாமாமுதலிய பலமன்னர்களைத் தானே கொன்றிட்டதுபற்றியும் “வெற்றித் தொழிலார் வேல்வேந்தர் சின்பாற் செல்ல வெஞ்சுமத்துச் செற்ற கொற்றத்தொழிலானே” என்றது.

சேந்தீமுன்னுமில்லிருப்பக் கற்றமறையோர் கண்ணபுரம்—திருவியாத்தி ஹோதிரிகளும் வித்வான்களுமான ஞானாறுட்டான ஸம்பந்தர்கள் திராவிடாழமிடம் திருக்கண்ணபுரம் என்க. (அ)

துவரிக்கணிவாய் நிலமங்கை துயர்தீர்த்துய்யப் பாரதத்துள் *

இவரித்தரசர் தமோற இருள்நாள் பிறந்த வம்மானே *

உவரியோதம் முத்துந்த வோருபாலோருபாலோண்செந்நெல் *

கவரி வீசம் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (க)

துவரி கணி வாய்	{ இலவம் பூப்போலவும் கொவ்வைக்கணி போலவும் சிவந்த அதரத்தையுடையனான	பிறந்த அம்மானே ஒரு பால் உவரி ஓதம் முத்து உந்த ஒரு பால் ஒன் செந்நெல்	திருவெதிர்த்த ஸ்வாமியை,— ஒரு புறத்தில் கடலிலைன் முத்துக்களை ஒதுக்கித்தன்னவும் இன்னொருபுறத்தில் அழகிய அடிமையின்
நிலம் மங்கை	பூமிப்பிராட்டியானவன்		
துயர் தீர்த்து	{ (பாலிகளைச் சுமப்பதனா வண்டான) துக்கம் தொலைந்து	கவரி வீசம்	{ சாமரம்போல் உளைந்து வீசவும் பெற்ற
உய்ய பாரதத்துள்	சுகப்படுக்படியும், பாரதப் பேரில்	கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே
இவரித்த அரசர்	எதிரிட்ட ராஜாக்கள்	அடியேன்	கண்டுகொண்டேன்—
தமோற	தலைகுழம்பும்படியாகவும்		
* இருள் நாள்	இரப்பொழுதில்		

* * *—பூமிதேவிக்குத் தன்மீது ஸற்றகங்கள் எத்தனை கோடிக்கணக்காக இருந்தாலும் அவர்களைச் சுமப்பது இலவம்பஞ்சைச் சுமப்பது போல வருந்த மற்றிருக்கும். ஒருதுண்டனுண்டாகிலும் இரும்பு முட்டையைத் தாங்குவதுபோல

பிகவருத்தமாம். ஆகையால், த்வாபாயுகத்தில் இப்பூமியின்கண் பிறந்திருந்த கம்ஸன் சிசுபாலன் முதலிய அஸுரர்களின் பாரத்தைப் பொதுக்கமடிட்டாமல் பூமிப்பிபாட்டி கோருபத்தைத் தரித்து மேருமலையினுச்சியிலுள்ள தேவர்களின் ஸபையையடைந்து, அச்சபை நடுவில் வீற்றிருக்கும் நான்முதனை வணங்கித் தனது துவாத்தை முறையிட்டு இவ்வஸுர்களைத் தொலைத்துத் தன்னை ஸுகப் படுத்தவேணுமென வேண்டிக் கொள்ள, அதற்கு நான்முதன் சிறிதுகாலம் யோசித்து 'இது நம்மாலாகாது; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தனாய் ஸர்வலோக பிதா வாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு அறிவித்து அவர் மூலமாக இக்காரியத்தை சிறை வேற்றுவிக்க வேணும்' எனக்கருதி அந்தப் பூமிதேவியையும் மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு போய்ப் பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்ற பரமனைத் தொழுகுதுதித்தனர். பின்பு திருமால் அருள்புரிந்த சிந்தை கொண்டு அவர்கட்குக் காட்சிதந்து யோக சேஷமங்களை விசாரித்து அவர்கள் வந்த வர லாற்றை உணர்ந்தருளி 'ஓதேவர்களே! உங்கள் கருத்தை அறிந்து கொண் டேன்; முற்காலத்தில் வருணனுடைய சாபத்தினால் கசியபரும் அவரது மனைவி யான அநிதியும் இப்பொழுது வஸுதேவ தேவிகளாகப் பிறந்திருக்கின்றனர்; இப்பிறவியில் அவர்களுக்கு நான் பிள்ளையாகப் பிறக்கிறேனென்று முன் வர மளித்திருக்கிறேன்; அங்ஙனமே நான் அவர்களுடைய கருவில் தோன்றி ஸாது பரித்ராணமும் துர்ஜந விராசமும் தர்மஸம்ஸ்தாபனமும் செய்யக்கடவேன், நீங்கள் போகலாம்' என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச் செய்ய, அவர்கள் பரமநரத்ததுடன் விடை பெற்றுப்போக, அவர்கட்கு அபயமளித்த வண்ண மாகவே வந்து அவதரித்தபடியைப் பேசுவன முன்னடிகள்.

மண்ணாகக் காணப்படுகிற பூமிக்கு அதிஷ்டாந தேவதையாகிய பிராட்டிக்கு விசேஷணம் துவரிக்கனிவாய் என்பது.

இவரித்தரசர் தமோற = இவரித்தல்-திரித்தல். இவரித்த + அரசர்-இவரித் தவரசர் எனச் சந்தியாக வேண்டுவது அங்ஙனம் ஆகாதது தொருத்தல் விகா ரம். "அரசர் தமோற இவரித்து இருள் நான் பிறந்த அம்மானை" என்றும் அவ்வயிக்கலாம்; அப்போது 'இவரித்து' என்பதை எச்சத்திரிபாகக் கொண்டு இவரிக்க என்றுரைத்துக் கொள்க. அன்றியே, உருபுபிரித்துக் கூட்டி 'இருள் நான் பிறந்து பாரதத்துளரசர் தமோற இவரித்த அம்மானை' என்னவுமாம்.

க்ருஷ்ணபகூத்தில் நடுநிலையில் அவதரித்ததுபற்றி 'இருள் நான் பிறந்த' எனப்பட்டது.

ஒரு பக்கத்தில் கடலைகள்வந்து முத்துக்களைக் கொழித்துத்தள்ளவும் மற்றொருபக்கத்தில் செந்நெற் பயிர்கள் கதிர்களை வணக்கிச் சாமாம் விசுவது போல் அசையவும் அழகுமிக்கதாம் திருக்கண்ணபுரம்.

இங்கே ஒரு சங்கை:—திருக்கண்ணபுரத்திற்கு ஏறக்குறைய யோஜனை தூரத்திற்கப்பால் கடலுள்ளது; அப்படியிருக்க, கடல் அணித்தாயிருப்பது போல் கிழத்திருமொழியிலும் இத்திருமொழியிலும் அருளிச்செய்தது என்

கொண்டு? என்று; இந்த சங்கைக்கு நாம் என்னபரிஹரம் சொல்லோம்; நம்மாத்
வாரும். திருவாய் மொழியில் (9-10-1.) லேலை மோதும் மதின் ரூழ் திருந்நன்
ணபரம் "என்றருளிச் செய்யக் காண்கிறோம்; முற்கால நிலைமையில் கடல் மிக
அணித்தா யிருந்ததென்னலாம் போலும். (க)

மீனோடாமீ கேழலரி குறளாய் முன்னு மிராமனாய்த்
தானாய் * பின்னு மிராமனாய்த் தாமோதரனாய்க் கற்கிய
மாமனன்றன்னை * கண்ணபுரத்தடியன் கலிய னோலிசெய்த *
தேனூரின்கோல் தமிழ்மலை செப்பப் பாவம் நில்லாவே. (க)

மீனோடு	மதல்ய ரூபியாயும்		
ஆமை	கடர்ம ரூபியாயும்		
கேழல்	வாராஹரூபியாயும்	கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே
அரி	காவலிம்ஹ ரூபியாயும்		(ஸேவித்து)
குறள் ஆய்	வாமநமூர்த்தியாயும்	அடியன்	சேஷபூதான
முன்னும்	பாசாரம் மூர்த்தியாயும்	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
இராமன் ஆய்		ஒலி செய்த	அருளிச் செய்த
தான் ஆய்	{ ஸாக்ஷாதவதாரமான ஸ்ரீராமபிரானாயும்	தேன் ஆர்	{ தேன்போன்ற மதுரமான இன் சொல்
பின்னும்		தமிழ் மலை	
இராமன் ஆய்	{ பவராமனாயும்	செப்ப	இத்தமிழ்ப்பாசாங்களை
தாமோதரன்		பாவம்	அப்பயலிக்குமனவில்
ஆய்	{ கண்ணபிரானாயும்	பாவம்	பாவங்கள்
கற்கியும்		நில்லா	{ பிற்கமாட்டாமல் அகன்றொழியும்.
ஆனான்	{ கல்கியாயும் திருவவதாரஞ் செய்யுமியல்பினான எம்பெருமானே		
தன்னை			

* * * —தசாவதாரங்களையும் அடைவே அநுஸந்திக்கத் தொடங்கிய ஆழ்
வார் கீழ்ப்பாட்டில் க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடு கிழித்தி இந்த சிகமரப் பாசாரருளிச்
செய்கிறாராயினும், பத்தாவது அவதாரமும் இனி நடக்கப்போகிறதுமான
கல்கியவதாரம் இப்பாட்டில் சுருக்கமாக அநுஸந்திக்கப்படுகிற தென்று கொள்க.
புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் க்ருஷ்ணாவதாரம் செய்தருளி மண்
ணின் பாரத்தை நீக்கித் தருமநெறிகளை நிலைகிறுத்தித் தன்னடிச் சோதிச்
கெழுந்தருள, உடனே இப்புவி யில் கலிபுருஷன் செங்கோல்செலுத்தப் புருத்து
அதர்மம் அவிவேகம் அநாசாரம் முதலியவற்றை மெல்ல ஜனங்களுடத்தில்
உண்டு பண்ணிக்கொண்டு வந்து நெடுநாள் வரையில் முற்றிகிட்டான். இங்ஙனம்
கலி முற்ற முற்ற ஜனங்கள் அல்பாயுஸ்ஸுக்களாவர்கள்; சரிந்தில் வளர்த்தியும்
வலிவும் குறைந்துவிடப்போகிறது; அழகும் தெனியும் தேஜஸ்ஸும் அடியொடே
அழியப்போகிறது; அல்பபுத்திகளாகவும் ஆசாஸ்வீரர்களாகவும் கல்கியற்றவர்
களாகவும் ஆகப்போகிறார்கள். பஸ்கொல்லியென்? எல்லாம் தலைகீழாகப்போகி

றது. பாசிகள் எல்லா யில்லாமல் திற்கப்போகிறார்கள். அப்போது சிலம்ங்கை
தாங்கமாட்டாமல் முன்போலவே எம்பெருமானிடம் சென்று முறைபிடிவும்
அதற்கு அவர் நானே மீண்டும் வந்து அவதரித்துத் துயர்தீர்ப்பேன் என்று
அபயமளிக்கும் நோப்போகிறது. பிறகு பகவான் வடதிசையின் கணுள்ள
சம்பாக்கிராமத்தில் வாஸம் செய்கிற வைதிகோத்தமனான விஷ்ணுயசஸ் என்
பவருடைய மனைவியாகிய ஸுமதியிலுடைய கருவிற்புகுந்து பன்னிரண்டாண்டு
உறைந்து வைசாகசுக்லத்வாதசியின்னு திருவவதரிக்கப்போகிறார். பிறகு வ்யா
ஸர் முதலிய பெரியோர்கள் சென்று அக்குழந்தைக்குக் கல்கியென்று பெயரிடப்
போகிறார்கள். பிறகு கல்கிபகவான் வேதமோதுகைக்காகப் பாசராமனை நாடிச்
சிறிது நாள் குருகுலவாஸஞ்செய்து வேதங்களையும் அஸ்தர்சஸ்தர்ங்களைபுங்
கற்று 'தருமபரிபாஸனஞ் செய்வதே குருதக்ஷிணை' என்று அப்பாசராமனளிப்
பதைக் கொண்டாடி அதிலே கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்து அவதாரகாரியத்தை
முடிக்கைக்காக ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு, விச்வஜித் அச்வமேதம் முதலிய
யாகங்களைச்செய்ய வேண்டுமென்று தந்தையிடம் அதுஜ்ஞைபெற்று அதற்காகத்
திக்கிஜயஞ்செய்யப் புறப்பட்டு, முந்தறமுன்னம் பௌத்தர்களின் ராஜ்யத்தை
நோக்கிச்சென்று அவர்கள்மேல் படை யெடுத்து அங்குள்ளாரை யெல்லாம்
தொலைத்திட்டு அங்குரின்றும் யவநர்களுடைய ராஜ்யத்திற் சென்று அங்குள்ள
மிலேச்ச ஸேனைகளையும் அரசர்களையும் தான் குதிரைமேலேறிச் கத்தியைக்
கையில் பிடித்துத் துண்டுதுண்டாக வெட்டியெறிந்து அத்தேசமெங்கும் ரக்த
வெள்ளமும் கிணக்காடுமாக ஆக்கி, அத்தேசங்களில் தன்னை அதுவர்த்தித்து
வரும் அரசர்களைப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்துத் தருமமார்க்க பரிபாலனம் செய்
விக்கப்போகிறார். பிறகு கலிபுருஷன் மிக்க கோபத்துடனே உருவமெடுத்துக்
கொண்டு அதர்யம் அஜ்ஞாநம்முதலியவற்றுக்கு அதிஷ்டாந தேவதைகளையுங்
கூட்டிக்கொண்டு கோரூபியாய்ப் படையெடுத்து வந்தெதிர்ப்பான். பின்பு பக
வான் குதிரைமீதேறி அதிவிசித்திரமாக அச்சேனைத்திரளில் ஸஞ்சரித்துத்
தான் பிடித்த கத்தியினால் அவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்து அவர்கள் பிரயோகிக்
கும் ஆயுதங்களையும் மாயைகளையும் நீராக்கிச் சேனைகளை ஒன்றொழியாமற்
கொன்று கலிபுருஷனைப் பலவகைகளிலும் பங்கப்படுத்தி அவனுடைய பராக்ரீ
மத்தை யெல்லாம் ஒய்வித்துப் பின்பு அவன் குடுமியைப்பிடித்திழுத்து அவனது
கழுத்தின்மேற் கத்தியையெறிந்து வெட்டப்புகுங்காலத்தில் அக்கலிபுருஷன் பக
வானைப் பலவகையாகவேண்டிக்கொண்டு பாதங்களிற்பணிந்து தன்னுயிரைமாத்தி
ரம் தப்பவவத்துக்கொண்டு இவ்வுலகைவிட்டு ஒடிப்போய் ஒளிந்துகொள்வான்.
அதன்பின் அவனுடைய தோழர்களாகிய கோகன் விகோகன் என்ற இரண்டு
பெயர் கலிபுருஷ னோடிப்போனதைக் கேட்டுக் கல்கிபகவான்மீது வெகு கோபங்
கொண்டு எதிர்த்துவந்து யுத்தஞ்செய்ய, அவர்களை எத்தனையடி அடித்தாலும்
அவர்கள் சாயின்றியே யிருப்பதைக் கண்டு இதற்கென்ன காரணமென்று
யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் பிரமதேவன் வந்து 'ஸ்வாமிந்! இவர்களிரு

வனையும் ஒருபொழுதே கொல்லவேணும்; தனித்தனியே இவர்கட்கு மாண முண்டாகாதபடி நான் வரங்கொடுத்திருக்கிறேன்' என்று சொல்லக்கேட்டுக் கல்கிபகவான் தன்னுடைய வஜ்ராயுதத்தை யெடுத்து ஒங்கி இருவர்களை யிறுத் து அடிக்க அவர்கள் சீழேவிழுந்து மாண்டுபோவர்கள். இப்படி கல்கிபகவான் உலகத்தி லுள்ள துஷ்டர்களை யெல்லாம் ஸம்ஹரித்து அதர்மத்தை வேரறுவித்துத் தருமத்தை எங்கும் பரவச்செய்து கிருதயுகத்தைப் பிரவர்த்திப்பித்துத் தன் தாய்தந்தையர்க்கும் முத்தியளித்து, இங்ஙனம் தன்னுடைய அவதாரப்போஜ நம் தலைக்கட்டினவாறே பதரிகாச்ரமத்துக் கெழுந்தருளி மஹிமையைப் போல் யோகாப்பாஸஞ் செய்து திருவாழி திருச்சங்கு முதலிய ஸகலலக்ஷணங்களை ஓங்கு கடிய தனது அப்ராக்ருத திவ்யஸ்வரூபத்தை ஆவிஷ்கரித்து, பின்பு பாம பதத்திலிருந்து அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேகாதி சித்பஸூரிகள் பூர்ணசூர்ப்மேந்தி ஸாமகானம் கோஷித்துக்கொண்டு வந்து திருவடிதொழி, சிறப்புடனே தன்னடிச் சோதிக் கெழுந்தருளப்போகிறார்—என்பது கல்கியவதார கதைச்சுருக்கம்.

இப்பாசுரத்தில் ஸ்ரீராமாவதாரத்தை “தானாய்” என்ற சொல்லால் குறிப் பிட்டதனால் மற்ற அவதாரங்களிற் காட்டிலும் ஸ்ரீராமாவதாரத்திற்குள்ள ஏற் றம் விளங்கும்.

ஆக, தசாவதாரங்கள் செய்தருளின பெருமான் விஷயமாகப் பாடின இத் திருமொழியைக் கற்போர் நித்ய நிஷ்கல்மஷராவர் என்று பயனுபைத்துத் தலைக் கட்டினாராயிற்று. (க)

அடிவரவு:—வான் மலங்கு பார் உனை தொழு வடி வையம் ஒற்றை துவரி மீன் கைம்மானம்.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

முதல்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம் பத்து - ஒன்பதாம் திருமொழி,
கைம்மானமதயானை.

திருக்கண்ணபுரத்தம்மானுக்கன்றி அடியேன் வேறொருவர்க்கு உரியேனல்
லேன் என்கிறார் இத்திருமொழியில். *

கைம்மான மதயானை யிடர்தீர்த்த கருமுகிலை *
மைம்மான மணியை அணிகொள் மரதகத்தை *.
எம்மானை யெம்பிரானை யீசனை யென்மனத்துள்
அம்மானை * அடியேனடைந்துய்ந்து போனேனே.

(க)

மானம் கை { நீண்ட துதிக்கையை
மதம் யானை { யுடையதும் மதங்கொள்ளு
மியல்வுடையதுமான
கஜேந்திரானுடைய
இடர் { துயரத்தை
தீர்த்த { போகியருளின
கரு முகிலை { கானமேகம் போன்றவனும்
மை { மைபோன்ற
கிறத்தையுடைய
மானம் { பெருவிலைபெறும் நீல
மணியை { ரத்னம்போன்றவனும்
அணிகொள் { அடிபொருந்திய
மரதகத்தை { மரதகப்பச்சை
போன்றவனும்

எம்மானை { எமக்கு ஸ்வாமியும்
எம்பிரானை { எமக்கு மஹோபகாரம்
செய்தருள்பவனும்
நீசனை { ஸர்வேச்வரனும்
என் { என் நெஞ்சினுள்
மனத்துள் { இருக்கும் ஸ்வாமியுமான
அம்மானை { ஸ்ரீசௌரிராஜனை
அடியேன் { அடியேன் ஆசாயித்து
அடைந்து {
உய்த்து { உஜ்ஜீவித்தப்
போனேன் { போனேன்.

* * *—முதலையின் வாயிலகப்பட்டு இடர்ப்பட்ட கஜேந்திராழ்வானுடைய
துயரத்தைத் தீர்த்து அதனால் திருமேனி புகரெழுந்து விளங்கப்பெற்று இன்ன
மும் அப்படிப்பட்ட திருமேனின்ககத்துடனே திருக்கண்ணபுரத்திலே காட்சி
தந்தருளும் பெருமானை ஆசாயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்.

கைம்மானம் = கையில் பெருமையையுடையது; முன்கை மிகக்குடைமை
யாலே அஞ்சாமல், மேல்விளைவதறியாதே பொய்கையிலிழிந்து ஆபத்துக்கு
ஆளாயிற்றென்க. மதயானை = கஜேந்திராழ்வான் மதங்கொண்டிருந்தானென்று
பொருளால்; மதங்கொள்ளும்பில்வுடைய தென்று ஜாதிப்படித்தவிசேஷணம்
இது. யானையிடர்தீர்த்த = யானையின் இடராவது முதலாவாயிலகப்பட்ட துக்க
பற்று; கையில்பறித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிற செந்தாமரைப்பூ செவ்வியழி
வெற்கு முன்னே எம்பெருமானது திருவடிகளில் சாத்தப்பெறவேணும் என்பதை

கஜேந் திராழ்வானுடைய அபிஷேகமாதலால் அவ்வாசை சிறுவேறப்பெருமை யால் வந்த துக்கமே இங்கு இடவெளப்படுகிறது; “நாஹம் கடுவரஸ்யாஸ்ய சூரணாபு-ம் ஐயுவஸ-மீதந்! கரஸ்யகரஸ்யவ வாடிபொரஸி-த-ம் ஹரஸி = நாஹம் கடுவரஸ்யாஸ்ய த்ராணுர்த்தம் மதுஸூதந்!—கரஸ்தகமலாந் யேவ பாதயோரர்ப்பிதும் ஹரே?” என்றது காண்க: இவ்வுடம்பைக் காப்பாற் றிக் கொள்ள நான் கரையவில்லை; கையிலுள்ள தாமரைப்பூவைத் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கப் பெறவேணுமே என்றே கரைகின்றே நென்றவாறு.

இடர்தீர்த்தகருமுகிலை = அடியார்கள் துயர்தீர்த்தால் அதனால் எம்பெருமா னுடைய திருமேனியில் ஒரு புதியபுகர் உண்டாகும்; அதனைநனைக்கிறது இங்கு; “கூகிஷிஷு வ மங்காயா-ம் நாகுலெஹ-ம் விஹ்ஷண-ம் க்ருதக்ய-க்யூஷா- ராஜா விஜய-ம் ப்ர-ம-ஹ-ம் = அபிஷேக ச லங்காயாம் ராகுலேந்தாம் விபிஷணம்—க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராமோ விஜயா: ப்ரமுமோத ஹ” என்றதிறே ஸ்ரீராமாயணத்தில். ஸ்ரீராமபிரான் விபிஷணாழ்வானுக்கு முடிசூட்டி, அதனால் தன் காரியம் தலைக்கட்டிற்றாகவும் தன்னுயர் தீர்த்ததாகவுங்கொண்டு பெரவிழற் றுன் என்பது இந்தச் சிலாகத்தின் கருத்து.

மைம்மாண்மணியை = ரத்தத்திற்கும் எம்பெருமானுக்கும் பலபடிகளாலே ஸாம்யமுண்டு;—

1. ரத்தத்தை ஸ்வயம் போக்யமாகவுங் கொள்ளலாம்; விற்பனை செய்து வேறுபொருள்களையும் பெறலாம். அப்படியே, எம்பெருமானை ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகவுங் கொள்ளலாம்; அன்றி அவனை உபாயமாக்கி வேறு புருஷார்த் தங்களையும் கொள்ளலாம்; அதாவது—எம்பெருமானுடைய உபேயத்வ உபாயத் தங்களைச் சொன்னபடி. ‘எம்பெருமானே! எனக்கு நீயே அகமையும்; உன்னிடத் திற் பெறுவதொரு பேறும் எனக்குவிருப்பமில்லை’ என்றிருக்குமதிகாரிகள் ரத் தத்தை ஸ்வயம்போக்யமான ஹாரமாகக் கொள்ளுமதிகாரிகளோடும், எம்பெரு மானைக் கொண்டு ஐசுவர்ய கைவல்யாதிகளைப் பெற விரும்புவார் ரத்தத்தை விற்று ஜீவிக்குமதிகாரிகளோடும் ஒப்பார்களிறே.

2. ரத்தத்தை மதிப்பறியாதவன் அற்பவிலைக்கு விற்பன்; மதிப்பறிந்த வன் உள்ளவிலைக்கு விற்பன்; உத்தமாதிகாரி அதனை விற்பனை செய்யாதே மார்கி லணிந்து அதுபவித்து மகிழ்வன்; ஆகவே, அற்பவிலைக்கு மாறுதல், உள்ள விலைக்கு மாறுதல், விலைக்கு ஆட்படாமல் ஸ்வயம்போக்யமாகக் கொள்ளப்படுதல் என மூன்று தன்மைகள் ரத்தத்துக்கு அதிகாரிபேதத்தால் கூடுகின்றன. காண் பின்;—கடவிலே வலைவிசி மீன்பிடித்து ஜீவிக்கும் செம்படவன் கையில் மீன்க ளிடைபே விலையுயர்ந்த ரத்னமொன்று கிடைத்தால் அதன் மதிப்பை அவன் அறியமாட்டாதவனாதலால் அவன் அந்த ரத்தத்தைக் கொண்டுபோய் ஒரு வர்த்தகனிடத்திலே மிகக்குறைந்தவிலைகூறி விற்ப்பிடுகிறான்: அந்த வியாபாரி, தான் ரத்தினத்தின் மதிப்பு நன்குணர்ந்தவனாகையாலும் வியாபாரமே ஜீவிகை

யாதவுடையவனுடையாலும் அவன் அதைக் கொண்டுபோய் ஒரு மஹாராஜனிடத்
திலே சிவமமாக அதற்குள்ள விலைகூறி விற்ப்பிடுகிறான்; பின்பு அந்த மஹா
ராஜன் அந்த ரத்தத்தை தான் விற்பனைசெய்ய நினைப்பதே அதனைப் பேரிய
தொரு ஷாரத்திலே இணைத்து ஸ்வயம்போக்யமாக அமைத்துக்கொள்ளுகிறான்.
ஆக இரெய்தியில் ஒரு ரத்தினத்துக்கே மூன்று தன்மைகள் உண்டாகின்றன.
எம்பெருமானாகிற ரத்தத்துக்கும் இவ்வணை மூன்று தன்மைகள் கூடாகின்றன;—
ரத்தத்தின் மதிப்பை அறியமாட்டாது அதனை அற்பவிலைக்கு விற்கும் செம்பட
வனைப் போல எம்பெருமானது சிம்மையையறிய மாட்டாத சிற்றறிவாளர் அவ
னைக்கொண்டு ஐசுவர்ய கைவல்யநி கஷுத்ரபலன்களைக் கொள்வர்; ரத்தத்தைக்
குறைந்தவிலைக்குக் கொடாதே தகுந்தவிலைக்கு விற்கும் வர்த்தகனைப்போன்ற
மத்யம அநிகாரிகள் எம்பெருமானை மோகஷாபாயமாக அடிமடிகிட்டு கஷுத்ர
பலனைக் கொள்வாதே மோகஷபுருஷார்த்தத்தைக் கொள்வர்; ரத்தத்தை ஒன்றுக்
கும் ஸாதகமாகாதே ஸ்வயம்போக்யமாகக் கொள்ளும் மஹாராஜனைப் போன்ற
உத்தமாதிகாரிகள் எம்பெருமானை ஒன்றுக்கும் ஸாதகமாகக்கோலாதே ‘எனக்
குத் தேனேபாலே கன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ் சோலைக்கோனே’ என்று
ஸ்வயம்போக்யமாகக் கொண்டு வர்த்திப்பார்கள்.

3. ரத்தத்தை இழந்தவன் கதறிக் கதறியமுவன். எம்பெருமானையிழந்தவ
னும் அப்படியே. ஸ்ரீராமரத்தத்தையிழந்த பாதாழ்வான் ஸபையிற் புரண்டு
கதறியமுதானிறே; “கக்ஷுக்ஷா ஹதொ வாஶ்யம் ஸோகெநாவிவரி
ஶூக்ஃ.....விவ்ராவ ஸவாஸ்யெ” = தத் ச்ருத்வா பாதோ வாக்யம் சோகே
நாபிபிப்லுது—விலலப ஸபாமத்யே” என்றது காண்க. x பழுதேபலபகலும்
போயினவென்று கதறிய மூவர்கள். “இன்பத்தையிழந்த பாவியே நெனத்தாவி நில்
லாதே” “எழில்கொள் தின் திருக்கண்ணினை நோக்கர் தன்னையுமிழந்தேனிழந்
தேனை” “உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய் ஆகாயத்தை நோக்கியமுவன்” என்
றிப்படி யெல்லாம் கதறுவார்கள். “வாக்ஷுநிவ்யுகிசுராதெ 80 ஹ்ருதெ-
யூகவஜி-தெ. டிவ்யூவிஜ-ஹிதெநெவ யுகூரூது ஹிதூம் நுணா =
ஏகஸ்மிந்சயநிக்ராதே முஹூர்த்தே த்யாவர்ஜிதே—தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ
யுக்தமாக்ரந்திதும் ந்ருணம்.” எம்பெருமானுடைய சிந்தனையையிழந்து ஒரு
கணப்பொழுது கழியப் பெற்றாலும், கள்வர் ஸர்வஸ்வத்தையும் கொள்ளுகொண்
டால் எப்படி கதறியழக்கடுமோ அப்படி கதறியழவேனுமென்பர் அறிவுடை
யார்.

4. ரத்தமுடையவன் மார்பு நெறிப்பன். எம்பெருமானைக் கைக்கொண்ட
வர்களும் “எனக்காரும்பிகிரில்லையே” “மாறுளதோ இம்மண்ணின்மிசையே”
“எனக்கென்னிவிவேண்டுமாதே” “இல்லை பெனக்கெதிரில்லை யெனக்கெதிரில்லை
யெனக்கெதிரே” என்று செருக்கிப் பேசுவார்கள்.

5. ரத்தமுள்ளவனை உலகமெல்லாம் அதுவர்த்திக்கும். எம்பெருமானைக்
கைக்கொண்டவனையும் அப்படியே; “ரெடுருய் வரிவபூஷு பூணிவதூ

விவாதிவ—மைத்யேய: பரிபந்தச் ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச.” இத்த்யாதிகள் காண்க.

6. இடையில் ஒரு புருஷனைக்கொண்டே ரத்னம் வாங்கப்படும்; புருஷகார மின்றி எம்பெருமானைப் பெறமுடியாது; “வேதம்வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து” இத்த்யதி.

7. ரத்னத்திற்குச் சிலசில ஆர்யங்களில் மதிப்பு அதிகப்படும்; எம்பெருமானுக்கும் அப்படியே. ஆழ்வார்கள் திருவாக்கில் புதுத் துபுறப்பட்ட திருப்பதிகளிலேயே எம்பெருமானுக்கு மதிப்பு அதிகம்.

8. ரத்னம் ஒளியையிட்டு இராது; எம்பெருமானும் பிராட்டியைவிட்டு இரான். “பெவ்வெது பெவ்வெவெயம் உநுஷுக்ஷெவ ராநுஷி=தேவதேவ தேவதேவையம் மறுஷ்பத்வே ச மாநுஷி.” இத்த்யாதிகள் காண்க.

9. ரத்னத்துக்கு ஒளியால் மஹிமை; எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டியால் ஏற்றம்; “ஸூர்யாபெவொபெவக்யுஸூரெ” என்றான் வேதபுருஷன். இராவணன் மாரீசனிடம்வந்து ‘இராமனை அடர்க்க நீ துணை திற்கவேணும்’ என்று இரக்க, “ஐவெயம் ஹி திதெஜொ யஸ்ய ஸா ஜநகாதஜா—அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா” என்றன்றே விடைகூறினது; ஸீதாபிராட்டியைக் கைப்பிடித்தவனன்றே இராமரான்; அவனை அடர்க்கவாருமோ? என்றான்.

10. ரத்னத்துக்கு ஒளியால் ஏற்ற மென்றாலும் ரத்னத்தின் ஸ்வதர்தா மஹிமைக்கு ஒருகுறையில்லை; எம்பெருமானுக்கு மப்படியே. இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீபட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீகுணரத்னகோசத்தில்—“ஸூகி ஸ்ரீஸூ விஷ்ணு: ஸூரஸி ததவனவெஷ ஸவாநு க்ஷாயதஜிவெஷு ஸவபராய நவிவ வ: ஸூபா தீபுரா ரதூ ஸவடிபி சிஹாவ: நவிமுண நகூணஸூராத னூ ஸவதிவ நவாநூரணிதமுண.” என்ற ச்லோகத்தினால் தெனிக.

11. ரத்னம் கடல், மலை முதலிய இடங்களில் உள்ளது; எம்பெருமானும் திருப்பாற்கடல் திருமலை முதலான இடங்களில்.

12. ரத்னம் எவ்வளவு விலையுயர்ந்ததாயினும் தலைப்பில் முடிந்து ஆளலாம் படியிருக்கும்; எம்பெருமானும் பரவந்தைமறைத்து ஸௌஸ்ப்யத்தைக் காட்டுவனிறே.

13. ரத்னம்பெற்றவர்கள் இரவும்பகலும் கண்ணுறங்கமாட்டார்கள்; எந்த வேளையில் யார்கொள்ளுகொள்வரோ வென்று தஞ்சாதிருப்பார்கள்; எம்பெருமானைப் பெற்றவர்களும் அப்படியே; “கண்ணாக் கண்டு கழிவதோர் காதலுற் றார்க்கு முண்டோ கண்கள் தஞ்சதலே” என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை; கண்டால் * ஸடாவஸ்யக்சிபாகையாலே உறக்கமில்லை.

இவ்வனே மற்றும் பல உவமைப்பொருத்தங்கள் கண்டு கொள்க.

அணி கோள் மாதகத்தைப் பச்சுமை நீலம் கருமை என்ற சிறங்களை அபேதமாகக் கூறுவது கவிமரபாதலால் எம்பெருமானுடைய காளமேகத் திருவுருவத்திற்கு மாதகப்பச்சையையும் உவமை கூறுவதுண்டு: “பச்சை மாமலை போல் மேனி” என்ற திருமொழியுங்காண்க; காணப்படுக்கவர்களின் கண்ணையும் நெஞ்சையும் குளிர்வித்து அவர்களுடைய ஸம்ஸார தாபங்களை பூல்லாம் போக்குந் தன்மையும் இவ்வுவமையினால் தொனிக்கும். (க)

தருமான மழைமுகிலைப் பிரியாது தன்னடைந்தார் *
வருமானம் தவிர்க்கும் மணியை அணியுருவில் *
திருமலை யம்மானை யமுதத்தைக் கடற்கிடந்த
பெருமானே * அடியேனடைந்துய்ந்து பிழைத்தேனே (உ)

தரு	{ கல்பவிருகும் போன்றவனும்	அணி உருவின்	{ அழகியவடிவத்தை யுடைய
மானம்	பெரிய	திரு மலை	லக்ஷ்மீநாதனும்
மழை முகிலை	காளமேகம்போன்றவனும்,	அம்மானை	{ ஸர்வசேஷியா யிருப்பவனும்
பிரியாது	ஒரு காலும் விட்டுக்காமல்	அமுதத்தை	அமிருதம்*போன்றவனும்
தன் அடைந்தார்	{ தன்னைவந்து பணிந்தவர்கட்கு	கடல் கிடந்த பெருமானை	{ திருப்பாற்கடலில் திருக்கண்வளர்ந்தருளும் பெருமானுமான ஸ்ரீசௌரிப் பெருமானே
வரும்	நேர்கின்ற	அடியேன் அடைந்து உய்த்து பிழைத்தேன்-	
மானம்	அவமானத்தை		
தவிர்க்கும்	போக்குகின்றவனும்		
மணியை	நீலமணிபோன்றவனும்		

* * *—“தருமான மழை முகிலை” என்றது—‘தருவை, மானமழை முகிலை’ என்றபடி. தரு என்னும் வட சொல் விருகூழ் மென்று பொதுப் பொருள் படுமாயினும் இங்கே கல்பவ்ருகூழ் மென்று சிறப்புப் பொருள் படும். வேண்டி வார் வேண்டின பலன்களைக் கொடுப்பதில் கல்பவிருகூழ்த்தை நிகர்த்தவன் என்க. “எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்” என்று கல்பவ்ருகூழ்த்திற்காட்டிலும் ஏற்றமும் அருளிச்செய்வார் நம்மாழ்வார்; கல்பவ்ருகூழ்மானது தன்பக்கவி லுள்ளவற்றைக் கொடுக்குமே யன்றித் தன்னைக் கொடுக்க மாட்டாது; எம்பெரு மான் அங்ஙனன்றியே, பலன்களையுங் கொடுத்துத் தன்னையுங் கொடுத்தருள்வன் என்று.

இருந்தவிடத்திலிருந்து கொண்டே உதவுகின்ற கல்பவ்ருகூழ்த்தை உவமை கூறினவளீவால் த்ருப்திபெறுதவராய்ப் பெரிய காளமேகத்தை உவமைகூறுகின் றார் மான மழை முகிலை என்று. 1. “உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாம் திரிந்து நன்னீர்கள் சுமந்து” என்றாற்போலே நிரைச்சுமந்து கொண்டு நாடெங்குந் சென்று ஆங்காங்கு வர்ப்பிக்கும் மேகமே 2. “விண்மீதுருப்பரய் மலைமேல்

நிற்பாப் கட்டல் சேர்ப்பாய், மண்கீதுமல்வாய்” என்னப்படுகிற எம்பெருமானுக்குப் பெருந்தமான உவமையாகும். அடியாருள்ள விடந்தேடிச் சென்று உதவுமவனிறே.

பிரியாது தன்னடைந்தார் வருமானந்தவிர்க்கும் = அடியர்கட்கு சாதேனும் அவமானமுண்டானால் ஆனைத்தொழில்களுஞ் செய்து அதைப் போக்கியருள்பவன் எம்பெருமான். இதற்குப்பல இதிறாஸங்களுள்ளன வாகிலும் இங்கே ஒரு இதிறாஸங்காட்டுவோம்;—பண்டைக்காலத்தில் ஸூர்யவம்சத்து அரசர்களில் அம்பரீஷ னென்பானொருவன் பரமபகவத் பக்தனாய் விளங்கி வந்தான். இவனுடைய ஞானபக்தி விரகதிகளை நோக்கி மிகத் திருவுள்ள முயர்ந்த எம்பெருமான் ஸர்வகாலத்திலும் இவனைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டுத் தனது திருவாழியாழ்வானை எப்போதும் இவ்வரசனுடைய மாளிகையிலேயே கோழில்கொண்டிருக்கும் படி நியமித்திருந்தான். இப்படியிருந்து வருகையில், அங்வான் பகவதாராதசுருபமாய் ஒரு ஸம்வதஸாம் அனுஷ்டித்துத் தலைக்கட்ட வேண்டியதான த்வாதசிவ்ரதமொன்றை அனுஷ்டித்து, விராதம் முடிவாகும் த்வாதசிபன்று விசேஷமாக அந்தணர்கட்கு தக்பிணைக்கொடுத்து அவர்களுடைய சிபமனம்பெற்றுக்கொண்டு பாரணை பண்ணப் புகுமளவில், துர்வாஸ மஹர்ஷி அநிதிபூஜை பெற்றுக்கொள்ள அங்கு வந்து சேர்ந்தார். மிகச்சிறந்த தபோநிதியாகிய இந்த அநிதி எழுந்த ருளினைதக் கண்டு பரமஸந்தோஷ மடைந்த பிரபு உபசாரங்களை விதிப்படி நடத்தி ‘தேவாரும் பாரணை கோஷ்டியில் எழுந்தருளியிருந்து அழுது செய்யவேணும்’ என்று விரயமுடன் வேண்டிக் கொண்டான். மஹர்ஷியும் அதற்கு இனாந்து ‘மாத்யாஹ்நிக அனுஷ்டாநங்களை நிறைவேற்றி வருகிறேன்’ என்று சொல்லியமுனைக்குச் சென்றார். சென்றவர் அனுஷ்டாநங்களில் மிக ஊன்றித் தாமதிக் கையில் த்வாதசிநிதியானது கழிந்துபோருந்தருணமாயிற்று; ஸங்கல்ப பூர்வகமாக இந்த விரதத்தை அனுட்டித்து வந்த அரசன் “த்வாதசிநிதி ஸமயந்தியடைவதற்கு முன்னே பாரணை செய்யாவிடில் வாத லோபம் விளைபும்; எழுந்த ருளின் அநிதியை உபேக்ஷித்துப் பாரணை செய்தால் மஹத்தான பாபம் விளையும்; இங்ஙனே தர்மஸங்கடமாக நேர்ந்து விட்டதே!, இதற்கு என் செய்வோம்!” என்று மிக்க கவலைகொண்டு வல்லவர்களான அந்தணர்களைத்திரட்டி இப்போது என்னசெய்யத்தக்கதென்று விமர்சித்தான். 1. “கவொஸூதி ததேவாஸிதௌ நெவாநஸரிதௌ நகௌயாஸகௌ ஊவதி” என்ற வேதவாக்கியத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு “ஊஸஸா கெவதெநஸய காரிஷ்யெவ்யதவாரணாஃ சூஸாஸாஸகௌ விபூர ஸஸரி.காநஸரிதௌ பஸ.” என்று தீர்மானித்து, தீர்த்தபாரணை செய்து விட்டுப் ப்ரஸாத பாரணைக்காக துர்வாஸமஹர்ஷியின் வாலை எதிர்பார்த்திருந்தான். பிறகு வந்து சேர்ந்த மாமுனிவர், தம்மை அவமதித்து அரசன் ஜலபாரணை செய்து விட்டதாகக் கருதி மிகுந்த சிற்றங் கொண்டு தம் தலையில் நின்று ஒரு சடைமயினைக் களைந்தெடுத்து அதனால் காலாக்கியோ

டொந்த ஒரு சீ க்ருத்தயயை உண்டாக்கி, அம்பர்ஷனை நலியுமாறு என்னார். நிச்சயங்கமாய்தன்னை நோக்கி விசைத்து வருகின்ற அதனைக் கண்டும் அம் பர்ஷன் சிறிதும் நிலைகலங்காது எம்பெருமானையே சிந்தித்திருந்தான். இவனு டைய பாதுகாவலின் பொருட்டு மாரிகையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்த சக்காத் தாழ்வான் அந்த க்ருத்தயயை நீறுக்கிவிட்டது மல்லாமல் ஆர்வாஸ முதியைத் தான் தொடரத் தொடங்கவே, அம்முனிவர் எத்திசையு முழன்றோடியும் புகல் பெறாமல் திருமால் திருவடிகளில் வந்துவிழ, ஸ்ரீமந்தாராயணனும் 'அம்பர்ஷர் திருவடியே உமக்குப் புகல்' என்று காட்டிக் கொடுக்க, பிறகு முனிவன் அரச னையே சாணம்புகுத்து உயிர் பிழைத்து வாழ்ந்தார் என்பதாம். (உ.)

விடையே முன்றடர்த்து வெகுண்டு விலங்கலுற *

படையா லாழிதட்ட பரமன் பரஞ்சோதி *

மடையார் நீலமல்கும் வயல்குழ் கண்ணபுரமொன்

றடையானுக்கு * அடியேன் ஒருவர்க் குரியேனோ?

(ங.)

உன்று	முன்பொருகாலத்தில் (கப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பெறதற்காக)	பரம் சோதி	சிறந்த தேஜஸ்வரூபியும்
எழ்விறை	எழுந்திரிவுபங்களை	மடை ஆர்	மடைகளெங்கும் நீரம்பிய
வெகுண்டு	சீரீக்கொண்டு	நீலம்	நீலோற்பனை மலர்கள்
அடர்த்த	வலியடக்கினவனும்,	மல்கும்	வியாபித்திருக்கப் பெற்ற
விலங்கல்	தீரிகூடபர்வதத்தில்	வயல்	கழனிசுளாலே
உற	சென்று சேரும்படியாக	குழ்	குழப்பட்ட
படையால்	{ (உரை) ஸேனைகளைக் கொண்டு	கண்ணபுரம்	{ திருக்கண்ணபுரமென்கிற ஒன்று { ஒரு விலகண திவ்யதேசத்தை
ஆழி	ஸமுத்தரத்தை	உடையா	{ (இருப்பிடமாக) உடைய னுக்கு { பெருமானுக்கு
தட்ட	அடைத்தவனும்,	அடியேன்	சேஷபூதனுள் நான்
பரமன்	எல்லாரினுஞ் சிறந்தவனும்	ஒருவர்க்கு	வேறுசிலர்க்கு
		உரியேனோ	உரிமைப்படுவேனோ?

* * * —கப்பின்னைப்பிராட்டியின் கலவிக்கு இடையூறாயிருந்த ஏழு காளை களைவலியடக்கி அவளை மணந்து கொண்டவனும், வானரப்படைகளைக் கொண்டு கடலில் அணைசட்டினவனும், திருக்கண்ணபுரமென்கிற ஒரு விலகணமான திருப்பதியை இருப்பிடமாகக் கொண்டு மேனணிக் திருப்பவனுமான எம்பெரு மானுக்கன்றி வேறொருத்தனுக்கும் உரியென்னல்லே னென்று திருமந்தார்த்த மான அகர்யாஹசேஷத்தவத்தை அதுஸந்தித்தாராயிற்று.

விலங்கலுறப் படையாலாழிதட்ட பரமன் = ஆழி விலங்கலுறப் படையால் தட்ட பரமன் என்றும் அர்வயித்து உரைப்பர். ஆழி—ஸூர்யனுள்வன், விலங்

சீ க்ருத்தயயை—பிசாசு முதலிய அருவமான வால் தேவதை.

கல் உற—(அஸ்தமன) பர்வதத்தில் சேர்ந்து விட்டானென்னும்படி, படையால்
—சங்கடப்படையினால், திட்ட—மறைத்த—என்று பொருள் காண்க. அர்ஜுநன்
பதின்மூன்றா நாட்பொரில் தன்மகனான அநிமற்புவைக்கொன்ற ஜபந்தனை
மறுநாள் ஸூர்யன் அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னே கொல்வதாகப் பல பிரதிஜ்
னைகள் செய்து, அது சிறைவேறக் கூடாதென்று அந்த ஜபந்தனை எதிரிகளால்
உட்புக முடியாதபடியாக விழுதந்திலே நிறுத்திக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்த
ராஜாக்களின் முன்னே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பகல் காழிகை முப்பதும் சென்ற
தாகத் தோன்றும்படி, நினைவறிந்து காரியஞ் செய்யும் தனது சக்பாபுதந்தைக்
கொண்டு ஸூர்யனைமறைக்க, ‘ஆதித்யன் அஸ்தமித்தான், இனி மெக்குப் பிராண
பயமில்லை; அர்ஜுநன் பிரதிஜ்னைஞ் செய்திருந்தபடியே அக்ஷிப்ரவேசம் செய்யப்
போவதைக் கண்டுகளிப்போம்’ என்றெண்ணி ஜபந்தன் வெளிப்பட்டு சிந்த
வளவிலே, கண்ணபிரான் ஸுதர்சகாழ்வாரை நீட்டுக் கொள்ள, ஸூர்யன் இன்
னும் அஸ்தமிக்க வில்லையென்று உணர்ந்து கொண்ட அர்ஜுநன் படனே தனது
அம்பைக் கொண்டு அந்த ஜபந்தனைத்தலையறுத்து விட்டான் என்ற வரலாறு
அறிக. “ஸுதர்சகம் பாஸ்கர கோடிதூல்யம்” என்கிறபடியே கோடிஸூர்ய
ப்ரகாசமான திருவாழியைக் கொண்டு ஸூர்யனைமறைத்தல் எவ்வளவு கூடு
மெனில்; ஸூர்யனுடைய ஓளி கண்ணிலே காணலாம்படி அளவுபட்டிருத்தலால்
இருட்டடைப்போக்கும்; அப்படிபல்லாமல் திருச்சக்கரத்தினொளி நேராகக்கண்
கொண்டு பார்க்கமுடியாதபடி அளவுபடாத மிக்க பேரொளியைக் கொண்டுள்ள
தனால் பளபளத்துக் கண்களை இருளப்பண்ணுமெனச் சமாதானங் கூறுவர்
பெரியோர். மற்றுஞ் சிலவகையான ஸமாதானங்களுங் கூறுவாருளர்.

‘கண்ணபுரமுடையானுக்கு’ என்றமல் ‘கண்ணபுரம் ஒன்று உடை
யானுக்கு’ என்றது இத்திருப்பதின் நிறப்பை விளக்கும்; எம்பெருமான் எத்
தனையோ இடங்களை உடையனுபிறந்தாலும் திருக்கண் நபுரமே அந்விதியமான
இடம் என்பது போதரும். (க)

மிக்கானை மறையாய் விரிந்த விளக்கை * என்னுள்
புக்கானைப் புகழ்சேர் போலிசின்ற பொன்மலையை *
தக்கானைக் கடிகைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்த *
அக்காரக்கனியை அடைந்துய்ந்து போனேனே. (ச)

மிக்கானை } சிறந்தவனும்
மறை ஆய் } வேதமாக விரிவுபெற்ற
விரிந்த } விளக்குப்
விளக்கை } போன்றவனும்
என்னுள் } என்னெஞ்சினுள்ளே
புக்கானை } புகுந்திருப்பவனும்
புகழ்சேர் } கீர்த்தி வாய்ந்தவனும்
போலிசின்ற } ஆவலிக்குன்ற பொன் மலை
பொன் } பொன்றவனும்,
மலையை }

தக்கானை } தகவுடையவனும்
கடிகை } கடிகையென்னும் பெரிய
தட குன்றின் } திருமலையின்மீது
மிசை இருந்த } எழுந்தருளியிருக்கின்ற
அக்காரக் } அக்காரக் கனியுமான
கனியை } திருக்கண்ணபுரத்
தெம்பெருமானை
அடைந்துய்ந்து போனேன்.

* * *—மிக்கான்—மிருந்தவன்; ஸர்வஸ்மாத்தபான் என்றபடி. “மறையாய் விரிந்த விளக்கை” என்பதற்கு இரண்டு வகையான நிர்வாஹங்களுண்டு; “வேறென்றால் காணவேண்டாதே தனக்குத்தானே ப்ரகாசகமாயிருப்பது; ப்ரமாணங்களாலே அறியப் பார்க்கு மன்று அவற்றாலே ப்ரகாசிக்கிற மேன்மைக்கு எல்லையின்றிக்கே யிருப்பது.” என்பது பெரிபுவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான அருளிச்சொயல். இதனால், எம்பெருமானே மறையாய் விரிந்தவன் என்றதாகிறது. ஆசார்யற்றருதயத்தின் முதல் சூர்ணிகையில் “மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் சொளுத்தின ப்ரதிபமான கலைகளை நீர்மையினு லருள் செய்தான்” என்றருளிச் செய்தபடியை நோக்குங்கால் மறையாய் விரிந்த விளக் கென்று அகாரத்தைச் சொல்லிற்றாக விளங்குகின்றது. அவ்விடத்து ஸ்ரீமணவாளமாமுனிசன் வியாக்கியானத்தில் அகாரபரமாகவே தெளிவாக வியாக்கியானம் செய்தருளப்பட்டிருக்கிறது. “சுகாரொ வெ ஸ்வ-ரா வாக்” (எல்லாவாக்குக்களும் அகாரமே) என்கையாலே, அகாரத்தானே நான்மறை களாகப் பரம்பிர்தென்ப. ஆக, ‘மறையாய் விரிந்த விளக்கு’ என்று அகாரத் தைச்சொல்லிற்றுகளும் அகாரவாச்யமான எம்பெருமானே இவ்விடத்திற்குப் பொருள்; வாச்யவாசகபாவஸம்பந்தத்தைப் பற்றினது ஸாமாநாதிகரண்யம் ஆக, இரண்டுவகையான நிர்வாஹங்களும் அறிபத்தக்கன.

பொலிகின்ற பொன் மலைமை=“கணபுரத்துப் பொன்மலை போல் நின்ற வன்” என்றார் பெரிய திருமடலிலும்.

தக்கான் = சோளஸிம்ஹபுரமென்று வழங்கப்படுகிற திருக்கடிகைப்பதி யெம்பெருமானுடைய திருநாமம். பாமதயாளு என்றபடி.

கடிகைத் தடங்குன்று = ‘வழிகா’ என்னும் வடசொல் கடிகை யெனத் திரிந்தது; நாழிகை என்றபடி. ஒருவர் ஒரு நாழிகைப்பொழுது இத்தலத்தி லுறைந்தாலும் அவர்க்கு முத்தி கிடைக்குமாதலால் இத்தலத்திற்குக் கடிகை யென்று திருநாமமென்பர். இது சோள தேசம் போன்று வளம்மிக்கு நரசிங்க மூர்த்தி உறைதற்கு இடமாயிருத்தல் பற்றி சோளஸிம்ஹபுரமென்று வழங்கப் படும். சோளஸிம்ஹபுரமென்று புரமென்றும் பொருள் கூறுவர்.

அக்காரக்கனி=இதுவும் அத்தலத்து எம்பெருமானது திருநாமம். அக்காரம் (வெல்லக்கட்டி) போலவும் கனி போலவும் மதுரமாயிருப்பவன் என்க. அக்காரத்தில் தோன்றிய கனி எனவுமாம். அதாவது—அக்காரத்தைக் கொம்பு ஸ்தானத்திலே சிறுத்தி, அதில் கின்று முண்டான கனி எப்படி விலகுகுணமான இனிப்போடு கூடியிருக்குமோ, அப்படி எம்பெருமான் விலகுகுணபோக்யன் என்றவாறு.

இத்திருமொழியில் பல பாசாங்களில் திருக்கண்ணபுரத்தின் திருநாம இலக்களை இவ்விடமாயும் சிமனைப் பாசாத்தில் “கருநீர்முகில்வண்ணன் கண்ணி தத்தானே” என்று நனைக்கட்டுசையாலே ரொளிப்பெருமானையே தக்கானாகவும் அக்காரக்கனியாகவும் திருக்குடந்தையாராவமுதனாகவும் வயலாலிமைந்தனாகவும்

பேசியதுபவிக்கிறொன்று கொள்க. கீழ் எழாம்பத்தில் திருநறைபூர்ப் பதிகக் கருள் “கறவாமடநாகு” “சினவிற்பெங்கண்” என்னுந்திருமொழிகளின் பொருளும் இத்தகையதே. (4)

வந்தா யென்மனத்தே வந்துநீ புருந்தபின்னை *
எந்தாய்! போயறியா யிதுவே யமையாதோ? *
கோந்தார் பைம்பொழில்குழ் குடந்தைக் கிடந்துகந்த
மைந்தா! * உன்னை யென்றும் மறவாமைப் பெற்றேனே. (ரு)

எந்தாய்	எம்பெருமானே!	பை பொழில்	பாந்த சோலைகளினால்
என் மனத்தே	என் நெஞ்சினுள்ளே	குழ்	குழப்பட்ட
நீ வந்தாய்	நீ வந்துபுருந்தாய்;	குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே
வந்து புருந்த பின்னை	அங்கணம் வந்து சேர்ந்த பின்பு	கிடந்து	சாய்ந்தருளி
போய் அறியாய்	திரும்பிப்போவதை அடியோடு மறந்திட்டாய்;	உகந்த	திருவுள்ளமுடந்த
இதுவே	இந்தப் பேறதானே	மைந்தா	ஸூந்தானே!,
அமையாதோ	போராதிதோ?	உன்னை	உன்னை
கொந்து ஆர்	கொத்துக்கண் கிரம்பிய	என்றும்	என்றைக்கும்
		மறவாமை	மறவாமலிருக்கப்
		பெற்றேன்	பெற்றேன்.

***—தாம்பெற்ற பெற்றை வாயாச்சொல்லி மகிழ்கிறார். “என்மனத்தே வந்து நீ புருந்தபின்னை எந்தாய் போயறியாய்” என்று ஒருவாக்கியமாகவே சொல்லிவிடலாமே; முதலில் “வந்தாய்” என்றொன்று தனிப்படவேண்டாவே என்னலாமாயினும், தம்முடைய ஆந்தம் நன்கு விளங்குமாறு “எந்தாய்! என் மனத்தே வந்தாய்—வந்து புருந்தபின்னைப் போயறியாய்” என்று தனித்தனி வாக்கியமாக நீட்டிநீட்டி யருளிச்செய்கின்றார்.

வந்தாய்—பாமபதம் திருப்பாற்கடல் முதலான அஸாதாரண ஸ்தலங்களை விட்டு இவ்விடம்வந்தாய்; என்மனத்தேவந்து நீபுருந்தபின்னை = வந்தவிடத்திலும் ஜ்ஞாநாதுஷ்டாநங்களிற் சிறந்த யோகிகளின் பனத்தைத் தேடியோடாமல் நாயினேனுடைய மனத்தைத் தேடிப்பிடித்து வந்துபுருந்தபின்பு, போயறியாய்—“இனிப இடங்களிலே நாம் கூகமாகவாழ்வதைவிட்டு இவருடைய அழகு நெஞ்சிலே சிறைப்பட்டுக் கிடப்பானேன்?” என்று வெறுத்து நெஞ்சைவிட்டு நீங்கிப் போக நினைபாமல் “இதனில் சிறந்தஸ்தாகம் வேறென்று நமக்கில்லை” என்று கொண்டு என்னெஞ்சிலேயே ஸ்திரபாதிஷ்டையாக இருக்கின்றாய்—என்றும் விரித்துரைக்கலாம்.

இதுவே அமையாதோ?—ஒருவனுக்கு இதற்கு மேற்படவும் ஒருபேறு உண்டோ? என்றவாறு.

கொளிப்பெருமானே அதுபவித்துவருநீ அழ்வருடைய திருவாழ்வம் திருக் குடந்தை ஆராவமுதன்பக்கல் பொன்றியே, ஆராவமுதப் பெருமானே! கீர் உம்

முடைய பேருக என்னெஞ்சிலே வந்துபுகுந்தாலும் பாவியேன் மறந்தொழிய
லாமே; அப்படி மறந்தொழிகையின்றியே “எந்நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில்
திகழ்வதுவே” என்றப்போலே நன்றிபாராட்டப் பெற்றேனே!, நீர்வந்து புகுந்த
பேற்றுக்கு மேற்பட்ட பேறன்றோ இது! என்றவாறு. (ரு)

எஞ்சா வெந்நாகத் தழுந்தி நடுங்குகின்றேற்கு * *

அஞ்சேலென் மடியேனை ஆட்கொள்ள வல்லானே *

நெஞ்சே! நீநினையாது இறைப்பொழுது மிருத்திகண்டாய் *

மஞ்சார் மாளிகைக்கும் வயலாலி மைந்தனையே. (கூ)

எஞ்சா	ஒருகாலும் குறைதலில்லாத	வயல்	வயல்களே புடைத்தான
வெம்	} கொடிய நாகத்திலே	ஆலி	} திருவாலியில் எழுந்தருளியிருக்கிற
நாகத்து			
அழுந்தி	ஆழங்காற்பட்டு	மைந்தனை	} ஸ்வாமியுமான ஸ்ரீசௌசிப்பெருமானே
நடுங்குகின்றேற்கு	} நடுங்குகின்ற என்னை		
அடியேனை		நெஞ்சே	மனமே!
அஞ்சேல்	} 'பயப்படாதே' என்று தேற்றி	நீ	நீ
என்று			
ஆட்கொள்ள வல்லானே	அடிமைகொள்ள வல்லவனும்	இறைப் பொழுதும்	} சுணகாலமும்
மஞ்சார்	} மேகமண்டலத்தளவும் ஒங்கின திருமாளிகை கனால் சூழப்பட்டு	நினையாது இருத்தி கண்டாய்	} நினையாமலேயிருக்கிறாயே.
மாளிகைக்கும்			

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “உன்னையென்றும் மறவாமைப் பெற்றேனே” என்ற
ருளிச்செய்தவந்தாமே இப்போது “நெஞ்சே! நீ இறைப்பொழுதும் நினையாது
இருத்திகண்டாய்” என்கிறார்; கருத்தென்?; எம்பெருமான் செய்தருளின பேருத
விக்குத் தம்முடைய மறவாமை கடல்ல; அந்த உபகாரத்தின் கனத்தையும் தம்
முடைய சினைவையுந் ஒத்திட்டுப் பார்க்குமானால் தம்முடைய மறவாமை அஸத்
கல்பமாய்த் தோற்றிற்றுப் போலும்; அதனால் அருளிச் செய்கிறபடி.

பலவகைகளாலும் கனக்கப் பாவங்களைப்பண்ணி அவற்றின் பலன்களை
யறுபவிக்கக் கொடிய நாகங்களிலே சென்று நோவுபடுங்கால் ‘தான்பண்ணின
பாவங்களின் பலனைத் தான் அறுபவிக்கட்டும்; நமக்கு வந்ததென்ன?’ என்றிரா
மல் அங்கே பெழுந்தருளி ‘நாம் இருக்க, நீ பாபங்களின்பலனை அறுபவிக்க
பாபத்திழண்டோ? அஞ்சாதே’ என்று அபயப்ரதானம் பண்ணி. ரக்ஷித்தருளு
மெம்பிரான் என்பன முன்னடிகள்.

நாகத்திலே அழுந்தி நடுங்கும்போது அஞ்சேலென்று ஆட்கொள்வதாகச்
சொல்லுகிறவிதத்துக் கருத்து என்? எனில்; * தென்னவன் தமர் செப்பமிலாதார்
செவதக்குவார் போலப்புகுந்து பின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றிப் பின்
முன்னாக இழுப்பதாகே யமநண்டனைகளை அறுபவித்துக் கொண்டிருக்கையில்

எம்பெருமான் அங்கே வந்து அபயமளித்துக் காத்தருள்கின்ற றுனென்றதன்று; 'ஐயோ! நாம் எல்லையில்லாத பாவங்களைப் பண்ணிவிட்டோமே! வெவ்வித நாகங்களிலே சென்று கொடிபதுன்பங்களை யறப்பிக்க நேருமே, என்செய்வோம்?' என்று தவலைப்பட்டு வருந்தியிருக்குமிருப்பிலே அபயப்பதானம் பண்ணும்படியைச் சொன்னவாறு என்க. இங்கு வெந்நாகமென்றது ஸம்ஸாரத்தை என்று கொள்ளும் பகஷத்தில் எளிதாகவே பொருளாகும். இப்பொருளை வியாக்கியானத்திற் கிணங்கியது.

“நடுங்குகின்றேற்கு அடியேனை” என்றவிடத்து, வடமொழியில் ஆர்ஷப் பிரயோகங்களிற் பிபால உபபத்தி கூறவேண்டும்: “நடுங்குகின்றேற்கு” என்பது ‘நடுங்குகின்ற எனக்கு’ என்று பொருள்தர நின்றாலும் இங்கு அங்ஙனம் பொருள் படாது ‘நடுங்குகின்ற’ என்று விரேஷணமாத்திரமாக சேற்கும்; அடியேனில் அந்வயிக்கவேண்டுதலால். திருமாலையில் “மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும்” என்றபாசுரத்தில் “உழைக்கின்றேற்கு என்னை” என்ற பிரயோகமும் இதற்கும் காணத்தக்கன.

இருத்தி—முன்னிலையொருமை நிகழ்காலவினைமுற்று. கண்டாய்—முன்னிலையசை. (சு)

பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னும்நின் றடியேனுக்கு *
உற்றனாய் வளர்த்து என்னுயிராகி நின்றனை *
முற்றாமாதிதோள் விடுத்தானே யெம்மானை *
எத்தால் யான்மறக்கேன் இதுசொல்லென் னெழைநெஞ்சே! (எ)

என் ஏழை நெஞ்சே!—;

பெற்றார்	{	என்னைப் பெற்ற தாய்தந்தையர்
பெற்ற ஒழிந்தார்	}	பெற்றுப் போட்டுப் போய்விட்டார்கள்;
பின்னும்		பின்பு
அடியேனுக்கு		அடியேனுக்கு
உற்றான் ஆய் பின்ற	}	ஸகலவீத பந்துவுமா யிருத்தகொண்டு
வளர்த்து		என்னைவளரச்செய்து
என் உயிர் ஆகி நின்றனை	{	(அவ்வளவோடும் விடாமல்) எனக்கு உயிராயிருந்து கொண்டு மேலும் கண்மைகளைச் செய்பவனும்

முற்றாமாதி	{	பருவம் கிரம்பாத சந்திரானுடைய
தோள்		சூரியோடுத்தை
விடுத்தானே		போக்கினவனுமான
எம்மானை		எம்பெருமானை
எத்தால்		எத்தாரணம்பற்றி
யான் மறக்கேன்	}	யான்மறக்கவல்லேன்?
இது சொல்	{	திவ்விஷயத்திற்கு விடைஉறு.

* * *—சுரபிண்டத்தை மாத்திரமே உற்பத்தி பண்ணுமவர்களான மாதாபிதாக்கள் என்னைப் பெற்றுப் போட்டுப் போய்விட்டார்கள்; ஞானபக்தி

முதலிய குணங்கள் எனக்கு வளர்த்தற்குரிய வழிகளில் ஒரு முயற்சியும் அவர்கள் செய்தார்களில்லை. இப்படி அவர்கள் கைவிட்டகாலத்திலே எனக்கு எல்லாவற்றை முறையாய் சின்று என்னை வளரச்செய்து வருகின்ற எம்பெருமானை நெஞ்சே! என்ன காரணம் பற்றி மறந்தொழிய முடியும்? சொல்லாய் என்று தம்ம்திரு வள்ளத்தோடு உசாவுகிறார்.

உற்றோய் வளர்த்து = “விதாவ ரக்ஷகஸ்துஷீ ஹதா ஜெக்யொ ரஜா வதிஃ ஸ்ராஜ்யாயாரொ ரஜாதாவ ஹொதூ வாடிஸ்தா-பிதா ச ரக்ஷகச் சேஷீ பர்த்தா ஜ்ஜெக்யொ ரமாயதி-ஸ்வாம் யாதாரோ மமாத்மா ச போக்தா சாத்யமநாதித:” என்கிறபடியே திருமந்தரத்தில் தேவகின்ற ஒன்பதுவகையான உறவுகளைமுமுடையவன் எம்பெருமான் என்க. உடன் பிறந்தவர்கள், வயிற்றில் பிறந்தவர்கள், தாய்தந்தையர், பிரமன் ருத்ரன் முதலானவர்கள் ஒரு வரும் ரக்ஷகரல்லர், எம்பெருமானொருவனே ரக்ஷகன் என்பதை இப்பாசரத்தில் விளங்கவைக்கிறார். உடன் பிறந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர் என்பதை வாலியிடத்திலும் இராவணனிடத்திலும் காணலாம். தாய்தந்தையர் ரக்ஷகரல்லர் என்பதைக் கைசேயியிடத்திலும் ஹிரண்யகசிபுவிடத்திலும் காணலாம். மாதா பிதாக்கள் தங்கள் புத்திரர்களை யெளவனவிரோதி யென்று உபேக்ஷித்தல், ஸ்தாமசாலம் வந்தவாறே ஆள்பார்த்துத் தூற்றிலே போடுதல், விலைக்கூறி விற்பனை செய்தல், மரணஸமயத்திலாவது எம்பெருமானை நினைத்துக் கரைசேர வொட்டாதபடி “சோர்விலைப் பொருள் வைத்த துண்டாகில் சொல்லு சொல்லென்று சுற்றமிழந்து” என்கிறபடியே அலைத்தல் முடித்தல் செய்யாநிற்பார்கள். ஸ்திரீகளுக்குக் கணவன் ரக்ஷகரல்லன் என்பது தருமபுத்திராதிகளிடத்திலும் நளனிடத்திலும் காணலாம். இவர்களெல்லாம் ரக்ஷகரல்லரேயாகிலும் நாட்டுக்குக் கண்காட்டியாய்ப் போருகிற சந்திரன் ஸூரியன் முதலானார் ரக்ஷகர்களாகக் குறையென்னவில்; அவர்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைக்கு அஞ்சித் தாங்கள் நினைத்தபடி ஸஞ்சரிக்கப் பெறாமல் நாழிகை கூறிட்டு உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதும் போருகையாலும், இரணியன் இராவணன் முதலானார் கையில் அகப்பட்டு இழிதொழில் செய்து திரிபவர்களாகையாலும் ரக்ஷகராக மாட்டார்கள். த்ரிலோக பாலகனான இந்திரனும் ‘நம்முடைய பதவி எப்போது நழுவப்போகிறதோ!’ என்று அஞ்சியிருப்பவனும் இந்திரஜித்தின்கையிலே அகப்பட்டுக்கொண்டு கட்டுண்டவனும், மஹாபலிபோல்வார்கையிலே செல்வத்தைப்பறிகொடுத்துக் கண்ணிங் கண்ணிருமாய்த் திரிபவனாகையாலே ரக்ஷகனாக மாட்டான். நான்முகனும் மதுகடைபர்கையிலே வேதங்களைப்பறிகொடுத்து ‘கன்இழந்தேன், தனமிழந்தேன்’ என்று திலம் துழாவுகையாலே ரக்ஷகனாக மாட்டான். ருத்ரனும் ஸகலப்ராணிகளையும் ஸம்ஹரிப்பதையே தொழிலாக அடையுங் கிடாயர் முகத்திலே நெருப்பைச் சொரிந்தாற் போலே தழல்சிற வண்ணனாய், தன்னையாச்சுயித்தவர்களை ‘அறுத்துத்தா, பெறித்துத்தா’ என்று கொடுத்தொழில்களைச் செய்கித்துக் கொள்ளுகையாலும், தன்னையடுத்த.

விரண்ணை 'தலையில் பூவாடாதே ரக்ஷிக்கிறேன்' என்று ப்பதிற்சைபண்ணி வைத்து, தன்னைத் தொழுத கைகளைக் கள்வரிக்காடு சீய்த்தாற் போலே சிப்தக்க கண்டு 'உபிருண்டாகில் உப்புமாரியுண்ணலாம்' என்று நெற்றிக்கண்ணை மறைத்துக் கொண்டு நழுவினவனாகையாலும், லோககுருவாய்த் தனக்குப் பிதாவான பிரமணது தலையைத் திருகிப் பாதகியாய்க் கையுங்கபாலமுடாய்த் திறந்துகிடந்த வாசல்தோறும் புக்குத் தன்னை வெளியிட்டுக் கொண்டு திரிந்த வனாகையாலும் ரக்ஷகனாகமாட்டான்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனே மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட நிலைமையிலும் தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக். கொண்டு தாய்முகங்காட்டியும் இன்சொற்கள் சொல்லியும் அகவாயிலே நின்று ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போரும் ஸர்வரக்ஷகனாவன். இந்த ரக்ஷகத்வம் தம்மளவில் பவித்தபடியை முன்னடிகளால் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

பருவம் நிரம்பாத பாலசந்திரனுக்கு வந்த க்ஷயத்தைப் போக்கினவனும், தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தைக் காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக் கொண்டவனுமான பெருமானை என்னகாரணம் பற்றி மறக்கலாம்? மறக்கவழியுண்டாகில் சொல்லாய் நெஞ்சமே! என்கிறார் பின்னடிகளில்.

எத்தால் யான் மறக்கேன் = எம்பெருமான் நமக்கு ஒரு நன்மையும் செய்ய வில்லை யென்கிற காரணத்தினால் மறக்கவோ? அல்லது, அற்பமான உபகாரமே நமக்குப் பண்ணியிருக்கிறானென்று கொண்டு மறக்கவோ? நம்மை ரக்ஷிக்கவல்லார் பிறருளரென்று கொண்டு அவனை மறக்கவோ? (எ)

கற்றார் பற்றறுக்கும் பிறவிப் பேருங்கடலே *
பற்று வந்தடியேன் பிறந்தேன் பிறந்தபின்னை *
வற்று நீர்வயல்குழ வயலாலி யம்மானைப்
பெற்றேன் * பெற்றதுவும் பிறவாமைப் பெற்றேனே. (அ)

கற்றார் விவேகிகள்

பற்று அறுக்கும் { 'இதன்ஸம்பந்தமே நமக்கு வேண்டா' என்று வெறுத்து ஒழிக்கும்படியான

பிறவி பெரு கடலே } ஸம்ஸாரமாகிற பெரியகடலையே

பற்று போக்யமாகப் பற்றி

அடியேன் உந்து பிறந்தேன் { (இக்கிலத்திலே) அடியேன் வந்து (பலபிறப்பும்) பிறவாதின்றேன்;

பிறந்த பின்னை } இப்படி பிறந்து வருமடைவிலே,

வற்று நீர் வயல் குழ { ஒருகாலும் வற்றுத நீர்வன முடைய கழனிகளாலே குழப்பட்ட

வயலாலி { 'வயலாலி' என்றேபெயர் பெற்ற திருவாலியில் எழுத்தருளியிருக்கிற

அம்மானை எம்பெருமானை

பெற்றேன் ப்ராப்தானேன்;

பெற்றதுவும் அவனைப்பெற்றவாதே

பிறவாமை பெற்றேன் { மறபிறப்பில்லாமை பெற்றேன்.

* * *—தன்னை மறக்கமுடியாதபடி எம்பெருமான் உமக்குப் பண்ணித் தந்த உபகாரத்தான் எதென்ன, தன்னுடைய அதுபவத்துக்கு இடையூறு வாராதபடி பண்ணித்தந்த மஹாபகாபகனன்றோ வென்கிறார்.

1. “பொய்க்கின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுகுடம்பு மிர்கின்ற கீர்மை இவியாழறமை” என்றும், 2. “கோயே மூப்பிறழ்பிறப்புப் பிணியே யென்றிவை யொழியக், கடையேகொள் ளடியேனைக் கொடுவுலகங்காட்டேலே” 3. “இருள்தருமா ஞாலத்துள் இனிப்பிறவி யான் வேண்டேன்” என்றும் விவேகிகள் வெறுத்துத் தள்ளும்படியான ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே அலைமேல் அலைபாகக் கொண்டு வந்து தள்ளுமாபோலே ஒருஜன்மம் ஒருஜன்மத் திலே கொண்டு தள்ள மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து போக்தேன்; இப்படி பிறந்து வாராதநகச்செய்தே நான் பிறந்த ஸம்ஸாரத்திலே அவன் வந்து நெருங்குகையாலே அவனைப் பெற்றுக்கொண்டு கின்றேன். இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரப் பிறவி மீண்டும் எனக்கு நேராதபடியான பெரும் பேற்றைப் பெற்றேன், இதுவன்றோ அவன் செய்தருளின உபகாரம் என்றாயிற்று. மூன்றாமடியில் திருவாலிப்பதிக்கு விசேஷணமாக ‘வயல்’ என்னுஞ் சொல் இரண்டுமுறை வந்துள்ளது புரளுக்திபன்று; ‘வயல்குழி’ என்பதே விசேஷணம்; ‘வயலாவி’ என்பது திருவாலிபென்பது போலே திருப்பதியின் ப்ரஸித்தவய வஹாரத்தின் அதுகாரமாகும். வயலாவிமணவாளன் என்றே வழங்குவார்களிறே.

“பிறவாமைப் பெற்றேனே” என்பதற்குப்பலபடி பொருள்ருளிச் செய்வார்; பேரியவாச்சாரன்பின்னை வியாக்கியானங் காண்கின்:—“இப்பேற்றுக்கு விச்சே தத்தைப் பண்ணக்கடவ ஜன்மம் மறவலிடாதபடி பெற்றேனென்னுதல்; அந் திக்கே இப்பேற்றுக்கடியாக என்பக்கல் ஒரு நன்மை பிறவாதிருக்கச் செய்தே பெற்றேனென்னுதல்; அங்ஙனுமன்றிக்கே, பெற்றேனென்னும் உபகாரஸம் ருதியும் வர்த்திபாதபடி பெற்றேனென்னுதல். உபகாரஸம்ருதி அதுவர்த்தித் தவன்று ப்ரத்தபுகாரம் தேடி நெஞ்சாறல்பட வேண்டும்படியிருக்குமிதே; அது வேண்டாதே ‘ப்ராப்தம் இது’ என்றிருக்கும்படி உபகரித்தானாயிற்று.” என்று.

இனிப் பிறப்பில்லாமையைப் பெற்றேன் என்பது முதல்அர்த்தம்; (என்னிட த்தில் ஒரு ஹேதுவும்) பிறவாமல் பேறுபெற்றேன். என்பது இரண்டாம் அர்த் தம்; நன்றியறிவும் பிறவாமலே பேறுபெற்றேன் என்பது மூன்றாவது அர்த்தம். (அ)

* கண்ணார் கண்ணபுரம் கடிகை கடிகமழும் *

தண்ணார் தாமரைகுழி தலைச்சங்க மேல்திசையுள் *

விண்ணோர் காண்மதியை விரிகின்ற வெஞ்சுடரை *

கண்ணாரக் கண்டுகோண்டு களிக்கின்றதிங் கேன்றுகொலோ? (க)

1. திருவிருத்தம் 1.

2. திருவாய் மொழி 4—9—7.

3. திருவாய் மொழி 10—6—1.

கண் ஆர் கண்பொருந்தும்படியான
[கண்ணாழ்வார்]
கண்ணபுரம் திருக்கண்ணபுரத்திலும்
கடிகை திருக்கடிகாசலத்திலும்
கடி கமழும் பரிமாணமிக்க
தண் ஆர் குளிர்ச்சிபொருந்திய
தாமரை சூழ் தாமரைகளாலே சூழப்பட்ட
தலைச்சங்கம் } தலைச்சங்கமென்னும்
மேல் } பதியில்
திசையுள் } மேலைப்பக்கத்திலும்
விண்ணோர் கீத்யஸூரிகளுக்கு

நான் மதியை { நான்மதியை
சந்திரன்போலே
அருபவிக்கவிரியனும்,
விரிகின்ற { உதயகாலத்தில் விரியும்
மெம் சுடரை { ஸூர்யன்போலே
பிரதாபம் மிக்கவனான
எம்பெருமானே
இங்கு இங்கிலத்திலே
கண் ஆர் } கண்கள் திருப்பிபெற
கண்கொண்டு } மனவும் காணப்பெற்று
களிக்கின்றது ஆநந்திப்பது
என்று சொல் என்றைக்கோ?

* * * — திருக்கண்ணபுரத்திலும் திருக்கடிகையிலும் தலைச்சங்கமேல் திசையிலும் நித்யஸந்திதிபண்ணியிருக்கின்ற எம்பெருமானைக் கண்ணார்கண்டு களிக்கப் பெறும் நான் என்றைக்கோ என்று குதூஹலிக்கிறார்.

கண்ணார் கண்ணபுரம் = வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கவேண்டும்படி மிகஅழகிய திருக்கண்ணபுரம் என்றவாறு. அன்றியே, இடமுடைத்தான [—விசாலமான] திருக்கண்ணபுரம் என்றுமாம். கண்-இடம்.

தலைச்சங்க மேல்திசையுள் விண்ணோர் நாண்மதியை = சொழகாட்டுத் திருப்பதிகளுள் 'தலைச்சங்க நாண்மதியம்' என்பது ஒரு திருப்பதி. (திருநாங்கூர் ஸமீபத்திலுள்ளது.) அங்குள்ள எம்பெருமானுக்கு 'நாண்மதியப் பெருமாள்' என்று திருநாமம் சிறந்த திருச்சங்கையேந்திய நாண்மதியப் பெருமானையுடைய தலமாதல் பற்றித் தலைச்சங்க நாண்மதியம் என்று திருநாமமென்பர். இது 'தலைச்சங்காடு' என்றும் வழங்கப்படும். 'தலைச்சங்காடு' என்பது மருவிற்புப் போலும். தலைச்சங்கப் பெருமானுடைய இருப்பிடமென்றவாறு. "கைப்பால் அலைச்சங்கமென்று மணிபாங்கத் தம்மான், தலைச் சங்கநாண்மதியத்தான்" என்பது ஐயங்காது தூற்றெடுத்த திருப்பதியத் தாதிப் பாசரம். இத்தலத்திற்குப் பாடல் ஆழ்வார் திவ்யஸூக்திகளுள் இஃதொன்றும், பெரியதிருமடலில் "நன்னிர் தலைச்சங்க நாண்மதியை" என்பதும்.

நாண்மதியை விரிகின்ற வேஞ்சுடரை = "கதிர்மதியம் போல் முகத்தான்" — "திங்களுமாதித்தியனு மெழுந்தாற் போல் அங்கணிரண்டுக்கொண்டு" — "உதயபருப்பதத்தின் மேல் விரியுங்கதிரே போல்வானே விருந்தாவனத்தே கண்டோமே." (க)

சேருநீர வேல்வலவன் கலிகன்றி மங்கையர்கோன்*
கருநீர் முகில்வண்ணன் கண்ணபுரத்தானே*
இருநீரின் தமிழின்னிசை மாலைகள் கோண்டு தோண்டார்*
வருநீர் வையமுய்ய இவைபாடியாமேனே.

தரு கப்பத்தில்
 நீர் நீர்கொண்ட
 முகில் மேகம்போன்ற
 வண்ணன் திருநிறத்தையுடையான
 கண்ண } செனரிப்பெருமான்
 புரத்தானை } விஷயமாக,-
 செரு நீர } புத்தம்செய்வதையே
 வேல் உலவன் } இயல்வாகவுடைய
 } வேற்படையைப்
 } பிரயோகிக்கவல்லவரும்
 மங்கையர் } திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
 கோன் } அரசருமான
 கலிகன்றி ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)

இரு நீர் மிக்க நீர்மையையுடைய
 இன் தமிழ் இனிய தமிழினுலாதிய
 இன் இசை இனிய இசையைபுடைய
 இவை } இச்சொல்மாலைகளைக்
 மாலைகள் } கொண்டு
 கொண்டு
 தொண்டர் தொண்டர்களே!
 உரு நீர் } கடல்குழந்த உலகம்
 வையம் உய்ய } உஜ்ஜீவிக்கும்படி
 பாடி வாயாரப்பாடி
 ஆடுமின் } மகிழ்ச்சிக்குப் போக்கு
 வீடாகக் கூ-த்தாடுங்கள்.

* * *—இத்திருமொழியில் திருவாலி திருக்குடந்தை திருக்கடிகை முதலான பல திருப்பதிகளை அநுஸந்தித் திருந்தாலும் இப்போது இவர் கவி பாடுகிற திருக்கண்ணபுரத்தையே என்பது இப்பாட்டில் விளக்கப்பட்டது. பகவத்பக்திமிசூந்து தொண்டர்களென்று பெயர் பெற்றவர்களை விளித்து, நீங்கள் இத்திருமொழியைப் பாடியாடுங்கோள்; உலகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்—என்கிறார்.

வருநீர்வையம்—கடல் குழந்த பூமியிலே, உய்ய—நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கும்படி, இவைபாடி யாடுமின் என்னவுமாம். (க0)

அடிவரவு:—கைம்மானம், தரு, விடை, மிக்கான், வந்தாய், எஞ்சா, பெற்றார் கற்றார், கண்ணார், செரு, வண்டார்.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.
 ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி,

வண்டார் பூமா மலர் மங்கை.

(இதுவும் திருக்கண்ணபுரத் திருப்பதிகம்.)

வண்டார் பூமா மலர்மங்கை மணநோக்க

முண்டானே! * உன்னை யுகந்துகந் துன்றனக்கே

தோண்டானேற்கு * என்செய்கின்றாய்? சோல்லு நால்வேதம்

கண்டானே! * கண்ணபுரத்துறை யம்மானே!

(க)

வண்டு ஆர் பூ வண்டுகள் நிறைந்து அழகிய
மா மலர் { சிறந்த (தாமரைப்) பூவிர்
பிறந்த
மங்கை பெரிய பிராட்டியாருடைய
மணம் { முகிழ்ச்சியோடு கூடிய
நோக்கம் { திருக்கண்ணபுரத்தை
உண்டானே { தாரகமாகக்
கொண்டிருக்கிறேன்!
நால் வேதம் { நான்கு வேதங்களாலும்
கண்டானே { காணப்பட்டன!
கண்ணபுரத்து திருக்கண்ணபுரத்திலே
உறை கிப்பவானுஞ்செய்தருளிற

அம்மானே ஸ்வாமியே,
உன்னை உன்னையே மிகவும்
உகந்து உகந்து உகந்து
உன்தனக்கே உனக்கே
தொண்டு { அடிமைசெய்யப்
பெறவேண்டுமென்று
ஆனேற்கு { ஆவல்கொண்டிருக்கு
மென்விஷயத்திள்
என் { என்னசெய்வதாக
செய்கின்றாய்? திருக்கிறாய்?
சோல்லு { இதை அருளிச்செய்ய
வேணும்.

* * *—தீப்திருமொழியில் “கண்ணாக்கண்டுக்கொண்டு களிக்கின்றதிங்
கென்று கொலோ” என்றார்; அது எம்பெருமான் திருவுள்ளப்படியே ஆக
வேண்டியதாதலால் ‘பிரானே! உன் திருவுள்ளம் எங்கனே யிருக்கிறது? சோல்ல
வேணும்’ என்கிறார்.

‘என்செய்கின்றாய் சோல்லு’ என்ற கேள்வியினால் ஸகலசாஸ்தா ஸரப்
பொருளை வெளியிடுகிறாழ்வார் என்று குறிக்கொண்மின்; சேதநனுடைய க்ரியா
கலாபமொன்றும் பேற்றுக்கு ஸாதனமன்று; பாம்புருஷனுடைய திருவுள்ளத்தி
விரக்கமே பலனைப் பெறுவிக்க வல்லது என்க. பெரியபிராட்டியார் புருஷ
காரமாயிருந்து எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திவிக்கத்தை வளரச் செய்வ
ளென்பது தோன்ற ‘வண்டார் பூமாமலர்மங்கை மணநோக்கமுண்டானே!’
என்கிறார். ‘பிராட்டியும் அனந்தமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை முறை’
என்கிற சாஸ்தார்த்தத்தை வெளியிடுகிறாருமாம்; “உன்தனக்கே தொண்டா
னேற்கு” என்றிறை அறிந்துள்ளது. பிராட்டியின் கடைக்கண் கொக்கத்தை
எம்பெருமான் பாம்போக்கமாகக்கொண்டு அதையே தனக்கு விவாதாயாக

வுக கொள்வனாதலால் 'மலர்மங்கை மண்கோக்கம் உண்டானே!' என்றார்: பிராட்டியின் கடாக்ஷவிசுத்தித்தை உணவாகக்கொள்வனும். அதாவது—1. "பலஸூர வீக்ஷு ஸூலம் தலிமிக் தவராய்நொ வியதெவினம்—யஸ் வீக்ஷய முகம் ததிங்கித்பாநிகோ விதத்தேகிலம்" என்கிறபடியே பிராட்டியின் புருஷநெறிப் புப்படியே காரியம் தீர்வறறிக்குமவன் என்றவாறு.

உண்ணை உகந்துகந்து = பிராட்டியுமவனுமான சேர்த்தியிலே உண்டான உகப்பாகையாலே இரட்டிப்பு.

தொண்டானேற்கு = தொண்டுசெய்ய விருப்பங்கொண்டிருக்கிற எனக்கு என்றபடி: பகவத்கேதையில் "தேஷாம் ஸதயுக்தாநாம்" என்றவியடத்தில், ஸதயுக்தாநாம்—ஸததயோகத்தை விரும்புகின்றவர்களுக்கு என்று பொருள் கொள்வது போல.

நால்வேதங்கண்டானே! = இங்கே பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான வருணிச்செயல்;—

"பட்டர் அருளிச் செய்தாராகச் சிறிபாத்தான் பணிக்கும்படி—இது கர்த்தரி அன்று, கர்மணி கிடாய், என்று."

என்பதாம்.

இதனை விவரிப்போம்;— 'கண்டான்' என்பதற்கு கண்டவன் என்றும் காணப்பட்டவன் என்றும் பொருள் படுவது தமிழ்மரபு. இப்பொருள்கள் வடமொழியில் முறையே கதூரி யென்றும் கதூணி யென்றும் வழங்கப்படும். இங்கு, நால்வேதங்களையும் கண்டவனே! எனப் பொருள்கொள்வது கர்த்தரிப்பொருளாகும்; நால்வேதங்களாலும் காணப்பட்டவனே! எனப் பொருள் கொள்ளுதல் கர்மணிப்பொருளாகும். கர்மணிப் பொருள் கொள்ளவேண்டுமென்பது பட்டர் திருவுள்ளம். நால்வேதங்களையும் கண்டவனே! என்பதில் விசேஷமில்லை; நால்வேதங்களாலும் காணப்பட்டவனே! என்பதில் ஸ்வாரஸ்யமுண்டு. உபாயமும் உபேயமும் தானேயாக நால்வேதங்களாலும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டவனே! என்றவாறு. 'நான்கண்ட பொருள்' என்றால் 'என்னாலே காணப்பட்ட பொருள்' என்று பொருள்படுவதுபோல 'நால்வேதங்கண்டானே' என்றதற்கு நால்வேதங்களாலும் காணப்பட்டவனே! எனப் பொருள்படுதல் எளிதே யென்றுணர்க.

....

...

....

(க)

பெருநீரும் வீண்ணும் மலையு முலகேழும் *

ஒருதாரா நின்னுளோக்கிய நின்னையல்லால் *

வருதேவர் மற்றுளரேன் நென்மனத்திறையும்

கருதென்னான் * கண்ணபுரத்துறை யும்மானே!

(உ)

கண்ணபுரத்து உறை அம்மானே!—;

பெருநீரும் மலையுமுலகையும்

வீண்ணும்

ஆசாயத்தையும்

மலையும

மலையும

உலகு எழும் எழுலகங்ளையும்

ஒரு தார் ஆ ஒருமாலையாக

நின்னுன் தன்னுன்னோ

ஒடுக்கிய { (ஒருமூலையில்) அடங்கச்
செய்துகொண்ட

நின்னை அல்லால் } உன்னைத்தவிர

வரு தேவர் { (நான் ஆசாயணியன் என்ற
மற்ற உளர் சொல்லிக்கொண்டு)
என்ற வரக்கூடிய தேவதை
வேறொன்று திருப்பதாக

என் மனத்து என்னெஞ்சிலே

இறையும் சிறிதும்

நான் கருதேன் } நான் நினைத்தறியேன்.

* * *—தீழ்ப்பாட்டில் ‘உன்றனக்கே தொண்டானேற்கு’ என்றார்; இப்படி சொல்லுவானேன்? மற்றும் பல தெய்வங்களுடில்லையோ? உலகம் பல பல தெய்வங்களை ஆசாரிக்கக் காண்கிறோமே; அந்த வழிகளில் உமக்குப் பற்றில்லையோ? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, பிரானே! நீ உண்டு உமிழ்ந்த எச்சிலான தேவர்களை ஒரு பொருளாகவும் நான் நெஞ்சிற் கொள்வேனல்லென் என்கிறார்.

1. “அங்கண்ணாலமுண்டபோது வெள்ளி வெற்புஅகன்றதோ” என்ற படி கைலாசநிரியமுட்பட எல்லாவற்றையும் பிரளயகாலத்தில் திருவயிற் கொண்டிருந்த உன்னைத் தெய்வமாக நினைப்பேனோ, அன்றி, உன் திருவயிற்றில் ஒடுங்கியிருந்து பின்பு வெளிவந்த எச்சில்களைத் தெய்வமாக நினைப்பேனோ என்கை.

‘ஒரு தாரா’ என்பதை விநியாகவுங் கொள்ளலாம்; (ஆசரிதாசஷணத் துக்கு இட்ட) தனிமாலையையுடையவனே! என்றபடி.

“[வருதேவர் இப்பாதி.] ப்ரளயம் வந்தபோதாக உன்வயிற்றிலே போய்ப்புக்கு, நீ வெளிநாகொணப் புறப்படவிட்டவாதே ‘நான் ஆசாயணியன்’ என்று வருவதொரு தேவதைபுண்டாக நான் அறியேன்” என்ற விபாக்கியான பூரீஸூக்திகாண்க.

கண்ணபுரத்துறையம்மானே! = முன்பு மஹாப்ரளயத்தைப் போக்கினாய்; இப்போது ஸம்ஸாரப்ரளயத்தைப் போக்கத் திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து நித்யஸந்திதி பண்ணியிருக்கிறாய்; இப்படி நீ யிருக்க மற்ற தெய்வபாஸங்களைப் பூர்வபக்ஷமாகவும் நெஞ்சிவிட்டு நினைவேன் என்றாலிற்று. (உ)

மற்றுமோர் தெய்வ முளதேன்றிருப்பாரோ
நேற்றிலேன் * உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை *
மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவேட்டேழுத்தம்
கற்றுநான் * கண்ணபுரத்துறையம்மானே!

(ஈ)

1. பின்னைப்பெருமானையங்கார் தனிப்பாடல்.

கண்ணபூத்து உறை அம்மானே! -;

மற்றம் ஓர் { உண்ணக்காட்டிலும்
தெய்வம் { வேறொரு தெய்வம்
உனது என்ரு { ஆசாயிக்கவுரியதாக
இருப்பா { உண்டு என்று நினைத்
ரோடு { திருப்பவர்களுடே

உற்றிலென் இணங்கமாட்டேன்;

பின் திரு எட் { உனது திருவடிடாகுர
டெழுத்தும் { மற்றாமானது

மற்ற { அறியவேண்டிய எல்லாப்
எல்லாம் { பொருள்களையும்
பேசிலும் { சொன்னாலும்

நான் கற்று { (அத்திருமந்திரத்தை) நான்
உற்றது { அதிகரித்துத் தெரிந்து
கூண்ட பொருள்

உன் {
அடியார்க்கு { பாகவத சேஷத்வமேயாம்.
அடிமை

* * * — வேறு சிலரைத் தெய்வமாக நெஞ்சிலும் நினைக்கமாட்டே நென் றார் கிற்ப்பாட்டில்; அவ்வளவேயோ? தாமஸபுருஷர்களோடு சேர்க்கையுமில்லை, ஸாத்விதபுருஷர்களை யொழியக் காலம் செலுத்தவும் மாட்டேனென்கிறார் இதில்.

திருவாஷ்டாஷ்டாமென்னும் பெரிய திருமந்திரத்தில் தாம் ஸாரமாக ப்ரதி பத்திபண்ணின அர்த்த விசேஷம் பாகவத சேஷத்வமே என்பதை இப்பாட்டில் வெளியிட்டருள்கிறார்.

வேதங்களும் வேதாங்கங்களும் மெல்லாம் ஐந்து அர்த்தங்களுையே முக்கியமாகப் பிரதிபாதிக்கின்றன; அவையாவன:— ப்ராப்யஞான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், ப்ராப்தாவான சேதநனுடைய ஸ்வரூபம், எம்பெருமானையடை தற் குறுப்பான உபாயத்தின் ஸ்வரூபம், அடைந்து பெறவேண்டிய பேற்றின் ஸ்வரூபம்; அப்பேற்றைப் பெறவொட்டாத பிரதிபந்தகத்தின் ஸ்வரூபம் என்பனவாம். இவையே அர்த்தபஞ்சகமெனப்படும். 1. “மிக்க இறை நிலையும் மெய்யாமுயிர்திலையும், தக்க நெறியும் தடையாகத் தொக்கியலு முழுவீனையும் வாழ்வீனையுமோதுங் குருகையர்கோன், யாழினிசை வேதத்தியல்.” என்கிற படியே. திருவாய்மொழி ஆயிரத்தினுள்ளும் இவ்வர்த்தபஞ்சகமே விவரிக்கப் பட்டுள்ளதென்பதும் இங்கு உணர்த்தக்கது. திருவாஷ்டாஷ்டரத்தில், ப்ரணவத் தாலே சேதநஸ்வரூபத்தையும், நமஸ்ஸாலே விரோதியினுடையவும் உபாயத்தி னுடையவும் ஸ்வரூபங்களையும், நாராயணபதத்தாலே பரமபுருஷனது ஸ்வரூ பத்தையும், அதில் சதுர்த்தியாலே புருஷார்த்தஸ்வரூபத்தையும் பிரதிபாதிக்கை யாலும், அறியவேண்டிய ஸகலார்த்தங்களும் இவையே யாகையாலும் ‘மற்றெல் லாம் பேசிலும்’ எனப்பட்டது. பின்னையுலகாகிரியர் அருளிச்செய்த முழு ஷூப்படியில் “மற்றெல்லாம் பேசிலு மென்கிறபடியே அறியவேண்டுமர்த்த மெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு; அதாவது அஞ்சார்த்தம்.” என்றருளிச்செய்த துங் காண்க.

இப்படி திருமந்திரத்தில் அனேக அர்த்தங்கள் கிடந்தாலும் அவற்றில் தமக்கு ஊற்றமில்லை பென்பதை ‘பேசிலும்’ என்ற உம்மையினால் வெளியிடுகி றார். பின்னை எவ்வர்த்தத்தில் ஊற்ற மென்ன, “உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை” என்கிறார்.

திருமந்திரத்தில் எந்த சொல்லில் பாகவத சேஷத்வம் காணக்கிடக்கின்றது? என்னில், கேண்பின் ;—அஹங்காரமும் மமகாரமும் நீங்கப்பெற்று பாகவத சேஷத்வம் உள்ளபடி ப்ரகாசிக்கிற நமஸ்ஸிலே அந்த பாகவதசேஷத்வத்தின் எல்லையிலுமான பாகவத சேஷத்வம் அநுஸந்திக்கப் படவேண்டுமென்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளம். இந்த பாகவத சேஷத்வம் திருமந்திரத்தினுள் ப்ரானவத்தின் உள்ளிடான அகாரத்திலே தோற்றுமென்று சிலரும் உகாரத்திலே தோற்றுமென்று சிலரும் சொல்லுவதுமுண்டு. எங்ஙனையெனில், அகாரத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு லோபமடைந்துள்ள சதுர்த்தியாவே ஆத்மவினுடைப பாகவத சேஷத்வம் சொல்லப்படுகையாலே அந்தபாகவத சேஷத்வத்தின் எல்லையான பாகவத சேஷத்வத்தை அகாரத்திலே அநுஸந்திக்கலாமென்பர் சிலர். அந்நயார்ஹசேஷத்வத்துக்கு எல்லை பாகவத சேஷத்வமாகையாலே அந்த அந்நயார்ஹத்வத்தைச் சொல்லுகிற உகாரத்திலே அதன் எல்லையான பாகவத சேஷத்வத்தை அநுஸந்திக்கலாமென்பர் சிலர். அர்த்தாத் வித்தமாக அநுஸந்திக்க வேண்டுவதை எந்த இடத்தில் அநுஸந்தித்தாலும் குறையில்லை. யாதிலும் அஹங்கார மமகாரங்கள் கழிவதைக் காட்டுகின்ற நமஸ்ஸிலே அதனை அநுஸந்திப்பது மிகப் பொருந்துமென்பது நம் ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம்.

இப்பாட்டின் ஈற்றடி “கற்று நான்வல்லது கண்ணபுரத்தானே” என்றும் ஒதப்பட்டுவந்ததாக வியாக்கியானத்தில் தெரிகிறது. அது இப்போது எங்கும் வழங்காதபாடம்.

...

...

...

(ஈ)

பெண்ணுளுள் பேரிளங் கோங்கையி னுரழல்போல் *

உண்ணுநஞ்சண் கேந்தாயை யுகத்தேன் நான் *

மண்ணுளா! வாள்நெங்கண்ணி மதுமலராள்

கண்ணுளா! * கண்ணபுரத்துறை யம்மானே!

(சு)

மண் ஆளா { பூயிப்பிராட்டியை
ஆள்பவனே!

வான் நெடு கண்ணி { ஒளிபொருந்திப் பெருத்த
கண்ணை புடையவளும்

மது மலராள் { மதுபெருகின்ற மலரிற்
பிறத்தவளுமான
பூமிறாலக்ஷிக்கு

கண்ணுளா வல்லபனுனவனே!

கண்ணபுரத்துறையம்மானே!—;

பெண் ஆளுள் { பெண்வடிவுகொண்டவந்த
பூதனையினுடைய

பேர் இன கொங்கையின் { பெரிதும் இளையதமான
ஸ்தவத்தினுள்ள

ஆர் அழல் போல் { நெருப்புப்போன்றதான

உண்ணு உண்ணமுடியாத

நஞ்சு விஷத்தை

உண்டு உறிஞ்சியுண்டு

உகந்தாயை திருவுள்ளமுடந்தவுள்ள

நான் உகத்தேன் { நான் அடைத்த மகிழ்ச்சி
பெற்றேன்.

* * *—அடியேன், கைக்கொள்வதற்குரிய சிறந்தவஸ்து அல்லெனினும், பேய்ச்சியாகிய பூதனை உன்னைக் கொல்வதற்காகத் தன்முனையில் தடவிக்கிடந்த விஷமே உனக்கு விரும்பத்தக்கதான போது அடியேன்தானே விரும்பத் தகாத

வனாகப்போகிறேன்; அந்த விஷத்திற் காட்டிலும் கொடியவனோ நான்? அப்படி கொடியவனையாறிலும், புருஷகாரம் பண்ணிச் சேர்ப்பீக்கவல்ல பிராட்டிமார் இணைபிரியாதிருக்க நான் இழக்க வேண்டுவதுண்டோ? என்கிற கருத்தை யடக்கி இப்பாசர மருளிச்செய்கிறார்.

கம்ஸனுடைய எவுதலாலே பேயுருவத்தை விட்டு (யசோதையாக) ப்பெண்ணுருவத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டமை தோன்றப் 'பெண்ணானான்' என்றது. பேர்இளங்கொங்கை = பேய்த்தன்மைக்குத் தகுந்தபடி பெருமையும், யசோதை யுருவத்தின் ஏறிடலுக்குத் தகுந்தபடி இளமையும் கொங்கைக்குக் கூறப்பட்டன வென்க.

விஷம் தாபகமானவுனக்கு ஆகாதாரில்லை; நீ கைவிடப் பார்க்கு மன்றும் விடவொண்ணாத புருஷகாரமுன்றி என்பது பின்னடிகட்கு அவதாரிகை. பொறுமைதானே வடிவெடுத்ததுள்ள பூமிப் பிராட்டி. பென்ன, உசிதமான உபாயங் களாலே பொறுப்பிக்க வல்ல பெரிய பிராட்டியாரென்ன இவர்களுளோடே கூடித் திருக்கண்ணாபுரத்திலே ஸந்தி பண்ணியிருக்கும் பெருமானே! உன்னை நானு கந்தேன்—நீ கைவிடாது காப்பிக்கக் கடவைபென்று விச்வஸித்திருக்கிறே னென்றவாறு. (சு)

பெற்றுகும் சுற்றமுமேன்றிவை பேணேன் நான் *

மற்றுகும் பற்றிலேனாதலால் நின்னடைந்தேன் *

உற்றானென்றுள்ளது வைத்தருள்செய்கண்டாய் *

கற்றாச்சேர் கண்ணபுரத்துறை யம்மானே!

(ரு)

கற்றாச்சேர் { பண்டிதர்கள் சேர்ந்து
வாமுயிடமான

கண்ணபுரத்து, உறை அம்மானே!—;

பெற்றுகும் மாதாபிதாக்களென்ன

சுற்றமும் உறவினரென்ன

என்ற இவை { என்று சொல்லப்படுகிற
இப்படிப்பட்டவர்களை

நான் } நான் உற்றாராக விரும்ப
பேணேன் } மாட்டேன்;

மற்ற ஆரும் மற்ற யாசிடத்திலும்

பற்ற இலென் பற்று உடையேனல்லேன்;

ஆதலால் ஆகையாலே

வின் { உன்னவந்து
அடைந்தேன் } ஆசாயித்தேன்;

உன்னத்து திருவுள்ளத்திலே

உற்றான் { இவன் கம்முடையவன்
என்று வைத்து } என்று அபிமானித்து

அருள் செய் கிருபைபண்ணவேணும்.

* * *—காமத்தாலே பெற்றுகிட்டுப் போட்டுப் போகிற தாய்தந்தை யாரையும், 1. “பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணில் போற்றியென்றேற் றெழுவர், இருங்கொள் துன்பத்தின்மை காணில் என்னே யென்பாருமில்லை” என்கிறபடியே கையில் துட்டுகாசு நடைபாடுங் காலங்களில் உறவு கொண்டாடி உன் அலிதில்லாத வறுமையில் விட்டொழிந்தும் போருகிற ஆபாஸபந்துக்களை

யும், புகலாக நெஞ்சிலும் நினைக்கின்றிலேன். விவேகமில்லாமல் வேண்டியபடி வரங்களை யளித்துத் தடுமாறியும், ஆபத்தகாலத்தில் முதுகுநாடி புறத்தையும் போருகிற தேவதார்த்தங்களை டத்திலும் ஒரு பற்றுக உடைபேனல்லேன். ஆக, பிரபுரணமான அநாயகத்திவத்தையுடையேனான நான் “களைவாய்துன்பங் களைபா தொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்” என்றற்போலே உன்னைவந்து பணித் தேன். ‘எங்கும் புகலற்று நம்மையேபற்றி வந்தானிவன்’ என்று திருவுள்ளம் பற்றி அடியேன்பால் அருள்புரியவேணும். இல்லையாகில், பாம்பதம் திருப் பாற்கடல் முதலிய இடங்களை விட்டுத் திருக்கண்ணபுரத்தே கோயில் கொண்ட முந்தருளியிருப்பது பயனற்றதாகுங்காண். நீ வர்த்தித்திற ஊரிலே உள்ளவர் கள் ஸாமான்யரல்லர்; கலையறக்கற்றாணர்த்த மாளுவிகள்; வேறு புகலற்று வந்த வனைக் கைக்கொள்வது தருகியோ? கையிலு வது தருகியோ? என்று அவர்களைக் கேட்டாகிலும் நீ உணரப்பெறலாம்—அங்கிரப்போலும். ‘உற்றானென்று’ என்ப தற்கு ‘படாதபாடுகளும் பட்டானென்று’ என்றும் பொருளைப்பர். அதா வது— இக்கலியன் நம்மைவிட்டுப் புறம்பேபுக்குப் படவேண்டியதெல்லாம் பட்டுவந்தான்; எங்குமுழன்றலைந்து வருத்தி வந்து சேர்த்த விவனை இனி நாம் பரீட்சிக்கத் தேவையில்லை என்று கடுகக் கருபபசெய்தருளவேணும் என்கை. உற்றான்— அகர்த்தப்பட்டான் என்றபடி. இச் சொல்லுக்கு இப்பொருள்படு தலை “மற்றுமொர் தெய்வமுண்டே மதியிலா மானிடங்காள், உற்றபோதன்றி நீங்கள் ஒருவனென்றுணரமாட்டீர்” என்ற திருமலைப் பாசுரத்தி லுங் காண்க. (ரு)

எத்தியுன் சேவடி யெண்ணி யிருப்பாரை *

பார்த்திருந் தங்கு நமன்றமர் பற்றது *

சோத்தம் நாமஞ்சது மேன்று தொடாமை * நீ

காத்திபோல் கண்ணபுரத்துறையம்மானே!

(க)

கண்ணபுரத்துறையம்மானே !—;

உன்	உன்னுடைய
சே அடி	திருவடிகளை
எத்தி	அதித்த
எண்ணி	} நித்தித்திருக்குமவர்களை
இருப்பாரை	
கமன் தமர்	யமபடர்கள்
பார்த்து	} உயிர்போகுங்காலத்தை
இருந்து	
	எதிர்பார்த்திருந்து

அங்கு	அந்த சாமஸமயத்தில்
பற்றது	வந்து கிட்டமாட்டாமல்,
சோத்தம்	“கமல்காரம்,
நாம்	} நாம் (அனுகுவதற்கும்)
அஞ்சதம்	
என்று	என்றுசொல்லி
தொடாமை	தொடுத்தும் செய்யாதபடி
நீ காத்தி	} ரகித்தருளுகியுயன்றோ.
போல்	

* * *—பிரானே! நீ என். குற்றங்களைப்பாராதே என்னைக் கைக்கொண் டருள்வதுமாத்திரம் பேராது; செய்த குற்றங்களை ஆராய்வதற்கென்று நீ பெ மித்துள்ள யமன் முதலானாரும் என்னருகு வாதபடி நோக்கியருளவேணு மேன்று பிரார்த்தித்தல் இப்பாட்டின் உள்ளுறை.

“உன்சேவடி செவ்விதிருக்காப்பு” என்று உன் திருவடிகட்குப் பல்லாண்டு பாடுவதே தொழிலாய் “ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழவிலாவடிமை செய்யவேண்டுமாம்” என்று அத்தாணிச் சேவகத்தையே இடைவிடாது சிந்தித் திருப்பவர்களான பாகவதர்களை சரீர விபேகசமயத்தில் யமதூதர்கள் வந்து அணுகக்கூகிக் கடக்கின்ற அஞ்சலிசெய்துவிட்டுப் போகும்படியாக நீ நோக்கி யருள்கின்றாயென்றது, இங்ஙனே அடியேனை நோக்கியருளவேணுமென்ற குறிப்பு. ‘வடைதிருப்பவியாரம் இனிமையாகச் சமைத்திருக்கிறது’ என்றால் ‘இதுஎனக்கு வேணும்’ என்று குறிப்பிடப்படுதல்போலக் கொள்க.

சேவடியேத்தி யெண்ணியிருப்பாரை நமன்தமர் அஞ்சியனுகாமைக்குக் காரணம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (3-7-14.) “ஹ்ருவாஸுஷஸிவீக்ஷு வாஸஹ ஹம் வடிதி யஸீகிது தவ்யுக்ஷ-¹⁸௧௦௮ வரிஹா ஸ்யுஸ-¹⁹௮௮²⁰நப்யவநாநு ஸ்ருவாஸுஷஸிநுநுணாம் நவெவ்ஸுவாநாம் = ஸ்வபுருஷமபிவிச்ச்ய பாசஹஸ் தம் வததி யமஃ கிலதஸ்ய கர்ணமுலே, பரிஹா மதுஸூதப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமம் யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்” என்ற ச்லோகத்திலும் “திறம்பேன்மின் கண்டிர் திருவடிதன் நாமம், மறந்தும் புறந்தொழாமாதர்- இறைஞ்சியும், சாதுவராய்ப் போதுமின்களென்றான் நமனுத்தன் தூதுவரைக் கூவிச் செவிக்கு.” [நான்முகன் திருவந்தாதி-68.] என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாசாத்திலும் காண்க. யமனுடைய தூதர்கள் பாசங்களைக் கையிற்கொண்டு தங்கள் கடமையைச் செலுத்தப்பற்றப் படும்போது யமன் அத்தூதர்களையழைத்து ரஹஸ்யங்கள் சொல்லுமாபோலே காதோடே ஒரு வார்த்தை சொல்லுவான்;— ஒ தூதர்களே! நீங்கள் பாகவதர்க ளிடத்தில் சிறிதும் அதிகாரம் செலுத்தவேண்டா; அவர்கள்கிட்ட நீங்கள் செல் லவே கூடாது; ஒருகால் அவர்கள் நேரப்பட்டால் வணங்கி வலஞ்செய்து பரம ஸாத்விகர்களாய் விலகுங்கோள் என்றாலும். இதனால் பாகவதர்கட்கு யம பயப்பாஸத்தியெயில்லையென்றதாம். “அவன்தம ரெவ்வீனையாகிலும் எங் கோனவன்தமரே பென்றொழிவதல்லால்—நமன்தமரா லாராயப்பட்டறியார் கண் டிர் அவனைமேல் பேராயற்காட்டப்பட்டார் பேர்.” என்றார் பொய்கையாழ்வார். “கெடுமிடாய வெல்லாம் கேசவாவென்ன நாளாந், கொடுவினை செய்புங் கூற் றின்தமார்களுங் குறுக்கில்லார்” என்றார் நம்மாழ்வார். “மூவுலகுண்டுமிழ்ந்த முதல்வ! சின் நாமங்கற்ற, ஆவலிப்புடைமைகண்டாய்—நாவலிட்டுழிதர்கின் றோம் நமன் தமர் தலைகன்மீதே” என்றார் தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார்.

சோத்தம் = அஞ்ஜலிபண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அநுகூலமாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் சோல்லுவதொரு சப்தவிசேஷமாம் இது. ‘ஸ்தோத்ரம்’ என்றவட சொல் சோத்தமெனச் சிதைத்துக்கிடக்கிறது என்பாருமுளர். “சோத்தம் பிரா ணிக்கேவாயாய்” என்ற பெரியாழ்வார் பிரயோகமுங்காண்க.

அஞ்சுகும்—தன்மைப்பன்மை வினைமுற்று. காத்திபோல் = போல்— உடைவப்படுதல்; ஒப்பில்போலியாய்வந்ததென்க. வடமொழியில்.

1. “சிதிவ்வி ரிய-ராணா” இத்தியாதில், தலங்களில் இவசத்தம்போல வாக்யா
லங்காமென்க. (க)

வெள்ளைநீர் வெள்ளத் தணைந்த வரவணைமேல் *

துள்ளுநீர் மேள்ளத் துயின்ற பெருமானே! *

வள்ளலே! யுன்றமர்க் கேண்டும் நமன்றமர்

கள்ளர்போல் * கண்ணபுரத்துறை யம்மானே.

(எ)

வெள்ளை நீர் திருப்பாற்கடலினுடைய

வெள்ளத்து வெள்ளத்திலே

அணைந்த சேர்ந்த

அரவு அணை } சேஷசயனத்தின்மேலே
மேல்

துள்ளுநீர் சிறுதிவலைகள்

மெள்ள மெதுவாகவீச

துயின்ற திருக்கண்டளார்த்தருள்கின்ற

பெருமானே ஸ்வாமியே!

உள்ளே உதாரானே!

கண்ணபுரத்துறை அம்மானே!—;

உன் தமர்க்கு உன் அடியார் விஷயத்தில்

நமன் தமர் யமபடர்கள்

என்றும் எக்காலத்திலும்

கள்ளர் போல் { திருடர்போலே மறைந்
தொளிப்பார்கள்.

* * *—யமதுதர்கள் பாகவதர்களை அணுகமாட்டார்களென்றது கீழ்ப்
பாசுரத்தில். அவர்கள் கிட்டாதமாத்நிரமேயோ? அவர்கள் கள்ளர்போலே
மறைந்தொளிந்து கிடக்கும்படியாயன்றோ உன் பிரபாவமிருப்பது என்கிறார் இப்
பாட்டில். “சித்திரகுத்தனெழுந்தால் தென்புலக்கோன் பொறியொற்றி, வைத்த
இலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியெளிந்தார்” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

நோவுபட்டுக் கூவுமடியார்களின் கூக்குரல் செலிப்பரிவதற்கு அணித்தாகத்
திருப்பாற்கடலிலே சிறுதிவலைகள் துடைகுந்தத் திருவணந்தாழ்வான்மீது
உறங்குவான்போல் யோசுசெய்யும் பெருமானே!, அத்தனைதூரமும் பொருமல்
திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து மிக அணியனாகவுள்ள பெருமானே! நான் யமது
தர்களுக்கு அஞ்சவேண்டிற்றுண்டோ? உனக்கு அடியனாகுமத்தனையே வேண்டு
வது; யமபடர்கள் அவ்வாறிலே ஓடியொளிக்கப் பெறுவார்களன்றோ—என்ற
தாயிற்று. (எ.)

மாணகி வைய மளந்ததவும்* வாளவுணன்

பூணகம் கீண்டதும் ஈண்டு நினைத்திருந்தேன் *

பேணுத வல்லினையேன் இட ரேத்தனையும்

காணென்னான். * கண்ணபுரத்துறை யம்மானே!

(அ)

கண்ணபுரத்துறை அம்மானே!—;

மாண் ஆகி { (முன்பு) வாழ்நபு
பிரமசாரியாகி

மையம் உலகங்கள்

அனந்ததவும் அனந்தகொண்டதவும்

வான் } வான்கொண்ட இரணியாகா
அவுணன் } னுடைய

பூண் ஆகம் ஆபாணங்களைவித்தமார்பை

கீண்டதவும் கிழித்தெறித்ததையும்

ஈண்டு இப்போது

நினைத் } நான்
திருத்தேன் } அபவந்திக்கின்றேன் ;

பேணாத } ஆத்மோஸ்மிதநத்தத்து
ஒரு நன்மையும் செய்து
கொள்ளாதவனும்

வல் } வலியபாபங்களை
வினையேன் } ஆடையவனுமான
நான் } நான்

இடர் } தனி பாவத்தையும்
எத்தனையும் }

காணேன் } (என்னிடத்தில்)
காண்கிறேனில்லை.

* * *—ஆழ்வீர்! யமபடர்கள் பாகவதர்களுக்கு அஞ்சி யொளிப்பார்கள் என்றது உண்மையே; அதனாலென்ன? நீரோ பாவங்களைப் பிரபலமாகச் செய்திருக்கின்றீரே! அவற்றின் பலன்களை அனுபவித்துத் திரவேண்டுமே என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமானதாகக் கொண்டு, தம்முடைய பாவங்கள் “வாசிஞ் சூழிகடலோ மாருதமோ தியகமோ, காடுன வொருங்கிற்றாக் கன்டிலமால்” என்றார்போலே போனவிடத் தெரியாதபடி. போயினகாண் என்கிறார் இப்பாட்டில்.

குறள்பிரமசாரியாய் மாவலியின் வலிதொலைத்த சரிதையென்ன, பிரஹ்ம தாழ்வானுக்காக நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தூணில்தோன்றி இரணியனகூலம்பிளந்த சரிதையென்ன இவைபோல்வன மற்றும் பல சரிதைகளையும் நெஞ்சாரகினைத்தேன்; அதனால், என்னுடைய பாவங்களில் லவலேசமும் காணக்கிடக்காதபடி. அற்றொழிந்ததுகாண் என்கிறார்.

பேணாத = தேஹத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவனான ஆத்மா ஒருவன் உண்டென்று நினைத்து அவனுக்கு உரிய நன்மைகளை நாடாதவனுயிருந்தவன் நான் என்றபடி.

... (அ)

நாட்டினாயென்னை யுனக்குமுன் தொண்டாக *

மாட்டினேனத்தனையே கொண்டேன் வல்வினையை *

பாட்டினாலுன்னையேன் நெஞ்சத் திருந்தமை

காட்டினாய் * கண்ணபுரத்துறை யம்மானே!

(க)

கண்ணபுரத்த உறை அம்மானே!—;

முன் முத்தற
என்னை அடியேனை
உனக்கு உனக்கு
தொண்டு ஆக அடியவனாக
காட்டினாய் நிறத்திக்கொண்டாய்;
(அதற்குப்பிறகு அடியேன்)
அத்தனையே } அக்கவனவோணமாக
கொண்டு }

என் உல் } எனது கொடிய பாவங்களை
வினையை }
மாட்டினேன் மானச்செய்தேன் ;
(அதிலுமன்றி)
பாட்டினால் } இப்படிப்பட்ட
பாசங்களினால்
உன்னை என் } நீ எனது நெஞ்சினுள்
நெஞ்சத்த } இருக்கிறபடியை
இருத்தமை }
காட்டினாய் வினக்கச்செய்தாய்.

* * *—தம்முடைய பாவங்கள் அகன்றுபோன படியையும் தாம் பெற்ற பெற்றையும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்.

மாநிமாநிப் பலபிறப்பும் நிறந்து விஷயாந்தரங்காளிலே மண்டிக் கைநழிந்து போன என்னை கிரஹைகக்ருபையாலே திருமந்திர முணர்த்தித் தொண்டர் திராளிலே சிலேசியத்தியருளினும்; இப்படிப்பட்ட சேஷத்வமாநிற ராஜகுல மாஹாத்மியத்தாலே என்னுடைய பாபங்களை யெல்லாம் அறுத்தொழிக்கப் பெற்றேன், அங்ஙனவையோ? என்றானினுள் நீ வந்து புருந்து இனிய பாகாங்களைப் பாடுவிக்கையாலே என்றருதயந்தினுள்ளே நீ நித்யவாஸம் செய்தருள் கின்றாயென்பதையும் நிச்சயித்துக் கொண்டேன் என்றாராயிற்று.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை விபாக்கியான முடிவில் “இவரைப் பாடுவித்த முக்கோட்டை யிருந்தபடி” என்றொரு வாக்கியமுள்ளது. அதன் கருத்தாவது—மலையாளத்தில் ‘முக்கோட்டை’ என்று ஒரு இடமாம்; அவ் விடத்தில் ஊமைகள் சென்றாலும் அச்சில் மிதியால் வெகு அழகாகக் கவி பாடுவர்களாம். (இதுமுற்கால வழக்கம் போலும்.) திருக்கண்ணபுரத்தை அந்த முக்கோட்டையாக ஆழ்வார் திருவுள்ளம்பற்றினபடி.

.... (க)

கண்டசீர்க் கண்ணபுரத்துறை யம்மாளை *
கோண்டசீர்த் தொண்டன் கலியனோலிமாலை *
பண்டமாய்ப் பாடு மடியவர்க் கேஞ்ஞான்றும் *
அண்டம்போ யாட்சி அவர்க்கதறிந்தோமே.

(க)

கண்ட சீர்	{ கண்ணிலே ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணக்கூடிய செல்வம் பொருத்திய	ஒலி	அருளிச்செய்த
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே	மலை	இப்பாமாலையை
உறை	{ நித்யவாஸஞ்செய்தருள் கின்ற	பண்டம் ஆய்	சிதியாகக்கொண்டு
அம்மாளை	{ செளரிப் பெருமான் விஷயமாக,	பாடும்	பாடவல்ல
சீர் கொண்ட	{ ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மி வாய்த்த	அடியவர்க்கு	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு
தொண்டன்	தாலான	எஞ்ஞான்றும்	எப்போதும்
கலியன்	திருமலைமன்னன்	அண்டம்	{ பாமபதத்திலிருந்து
		போய் ஆட்சி	{ கொண்டு வானமாளப் பெறுவதாகும்;
		அவர்க்கு அது	{ அவர்க்கு அதுவே பேறு
		அறிந்தோம்	{ என்பதை விச்சயமாகத் தெரிந்து கொண்டோம்.

* * *—திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் விஷயமாகக் கலியன் சொன்ன இப்பாமாலையை நிதியாகக் கொண்டு பாடும் அடியவர்க்குத் திருநாட்டுச் செல்வத்தை ஆளப்பெறுவதே பேறாகும் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

கண்டசீர்க்கண்ணபுரம்=பாமபதத்தின் சிறப்பை ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம் முதலான ஏட்டுப்புறங்களிலே காணலாமத்தனை யொழியக் கண்கொண்டு காணவொண்ணாது; அங்ஙனன்றியே திருக்கண்ணபுரத்தின் சிறப்பு ப்ரத்யக்ஷலக்ஷ்ய நிம்ன்கை.

கொண்டதீர்த் தொண்டன்—சீர்கொண்ட தொண்டன் என்க: சீர்—
ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மிபைச் சொன்னபடி. இலங்கைச்செல்வமீனைத்தையும் விட்டிட்
டுப் புகலற்று வானத்திலே வந்து நின்ற விபிஷணுழ்வாளை “கணகரிசுமகம்
ஸ்ரீராம” அந்தரிசுகதந: ஸ்ரீமார்’ என்றார் வால்மீகி முனிவர். அப்போது
அவ்விபிஷணரிடத்து இருந்த ஸ்ரீயாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயேயாம்; இராம
பிரான் பின்னே காட்டுக்குப் புறப்பட்ட இளையபெருமான் “வக்ஷணொ வக்ஷிவம்
வநம்—லக்ஷ்மனோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:” எனப்பட்டார்; அப்போது லக்ஷ்மண
னுக்கிருந்த லக்ஷ்மியாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மியேயாம். முதலியின் வாயிலே
அகப்பட்டுத் துடியாநின்ற கஜேந்திராழ்வான் “ஸதா நாமவாஸ்ஸுரீராம—
ஸது நாகவாஸ்ஸுரீமார்” எனப்பட்டான்; அப்போது கஜேந்திராழ்வானுக்
கிருந்த ஸ்ரீயாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயேயாம். (௧௦)

அடிவாவு:—வண்டார் பெரு மற்று பெண் பெற்றார் எத்தி வென்னை மாண்
காட்டினாய் கண்டதீர் வங்கம்.

பத்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரிய திருமொழி எட்டாம்பத்து உரை
முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.]

பேரிய திருமொழியின் 6, 7, 8 பத்துக்களில் .

ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தருளின

இதிஹாஸ புராண கதைகளின் அடைவும்.

அக்கதைகள் அமைந்த பாசுரங்களின்

தலைப்பும்.

[கதைகள்.]

[பாசுரங்களின் தலைப்புக் குறிப்பு.]

1. திருமால் மீனாய்த்
திருவவதரித்தது,
வீவாணப் பக்கம் 822. } கொழுங்கயலாய். முநீரைமுன்னான்.
வானோரனவுமுது.
2. ஹயக்ரீவாவதாரம்
செய்தருளியது. } முன்னிவ்வுலகேழுமிருள்.
3. ஆமையாய்த்
திருவவதரித்தது.
வீ-ப. 1091. } ஏரார்மலரெல்லாம். மலக்குவிலங்குகெடுவென்னம்.
4. கடல் கடைந்தது. } அண்ணல்செய்து. கலங்கமுநீர்க்கடைத்து.
முநீரைமுன்னான். கலங்கமாக்கடல்கடைத்து.
5. அரணுக்கு
நஞ்சுண்ணக்கோடுத்தது.
வீ-ப. 765. } அண்ணல்செய்தலைகடல்.
6. பன்றியாகிப் பார
கங்கிண்டது.
வீ-ப. 1092. } கிடத்தம்பி. விடந்தானுடைய.
பண்டேனமாயுலகை. சிலம்புமுதல்.
மார்வில் திருவன்.
7. நரசிங்கவுருக்
கோண்டதும் இரணிய
னகலம் பிளந்ததும். } முனையார்சேயமாகி. பைக்கணுளரிபுருஉயர்.
அன்றுலகமுன்றினையும். ஓடாவரியாய்.
என்செய்கேனடியேன். வந்திக்கும்மற்றவர்க்கும்.
சிங்கமதாயவுணன். விண்டான்விண்புக.
சினமேவுமடலரியின். மடலெடுத்த கெடுத்தாழை.
உளைந்தவரியும். மாணுகிவையம்.
8. உலகமளந்தது. } வண்டுணுகறமலர். அன்றுலகமுன்றினையும்.
மாண்கொண்டதோல். கிடத்தம்பி. விடந்தானுடைய.
வானவர்த்தமயர்தீர. தொண்டருமமரகூர்.
தொழுவீர்வடிவிற்குறன். மாணுகிவையமளந்ததுவும்.
9. பரசுராமாவதாரம்.
வீ-ப. 1097. } முனியாய்வந்துமுகேழுமுகால். கோவானூர்முகய.
முழுதிவ்வையகம். வடிவாய்முழுவேபடையாக.
10. (கார்த்தவீரியனைக்
கோன்றோழித்தது.) } மன்னஞ்சவாயிரத்தோன்.

11. தாடகையைமுடித்து
மாமுனிலேள்வியைக்
காத்தது. } வல்லியிடையான்பொருட்டாக.
12. சூர்ப்பணகையை
அங்கபங்கஞ் செய்தது. } மீதோடிவானெயிறு.
13. மாய மாணை
மாய்த்தது. } தென்னார்கடல்வாய். இலையார்மலர்ப்பூம்பொய்கை.
14. மராமரமேழேய்த்தது.
வி—ப. 895. } சினவிற்செங்கண். ஏழுமாமரந்துளைபட.
15. விபீடணனுக்கு
அரசளித்தது. } இலையார்மலர்ப்பூ.
16. கடலில்
அணைகட்டினது. } கலங்கமாக்கடல்கடைந்தடைத்து. மல்லேழுமநீரதர்பட.
விடையேழுந்நடர்த்தது.
17. இலங்கை
பாழ்படுத்தது. } கல்லாமைப்புலன்கண். மின்னேரிடையார்.
ஆனைப்புரவி. குடையாவகரையால்.
உரங்கனாலியன்ற. தேராளும்வானாக்கண்.
தொண்டருமமரரும். வையமெல்லமுடண்.
18. மாலிடைமடித்ததும்,
சுமாலிமுதலானாரைப்
பாதாளலோகம்
சேலுத்தியதும். } பொருந்தாவாக்கர் வெஞ்சுமத்து.
19. பலராடாமாவதாரம். } ஒற்றைக்குழையும் காஞ்சிலும்.
20. தந்தைகாலில்
லிலங்கறக் கண்ணன்
திருவவதரித்தது. } தந்தைகாலில்பெருவிலங்கு. தந்தைகாலில்விலங்கு.
துவரிக்கணியவாய்விமலங்கை.
21. பேய்ச்சி
முலையுண்டது. } பருவாய்வன்பேய். முலைத்தடத்தநஞ்சு.
கண்ணோடுவெங்குருதி. கஞ்சனைக்காய்ந்தாளை.
சினமேவுமடலரியின். பேய்முலைத்தலை.
வெஞ்சினக்களிற்றை. ஆயன்மாயமேயன்றி.
மாலாய்மனமே. பெண்ணானன்.
22. சகமுறித்தது. } ஊடேறுகஞ்சனெழு. மாலாய்மனமே.
குன்றூல்மாரிபழுதாக்கி.
23. இரட்டை
மகுதமரங்களை முறித்தது.
வி—ப. 1034. } விடையேழ்வென்று. கணமருவுழிலகவு.
மாலாய்மனமே. இணைமலிமருதினெழு.
24. காளியனுச்சியில்
நட்டம்பாய்ந்தது. } வில்லார்விழவில். விடந்தானுடைய
25. கேசியைக்
கொன்றது.
வி—ப. 1026. } ஆஞ்சுவெங்கரத்தது. துப்பனைத்தாங்கம்பட.
திருத்தனைத்திசை. நரங்கநீர்பேசிலும்.
26. தேனுகாஸூரவதம். } மாலாய்மனமே.
27. கோக்கின்வாயைக்
கிழித்தேறிந்தது. } புன்வாய்பினந்தபுனிதா.

28. விளங்கனி வீழ்த்தது. } அம்புருவவரிசெய்கண். வெஞ்சினக்கனிற்றை.
குன்றூல்மாரிபழுதாக்கி.
29. துன்றேடுத்துக் } மிடையாவந்தவேல்மன்னர். அன்றோளித்தனில்.
கோனிரைகாத்தது. } குடையாவரையால். கின்றவரையும். கடுங்கால்மாரி.
குன்றூல்மாரிதடு. விண்டான்விண்புக.
கரையெடுத்துசரிசங்கும். குன்றூல்மாரிபழுதாக்கி.
புயலுறவரைமறை.
30. ஆய்ச்சியர்வளைகளைக் } முனைத்தடத்தகஞ்சுண்டு.
கோண்டது.
31. குடக்கூத்தாடினது. சொல்லாய்திருமாற்பா.
32. குரவை ஆய்ச்சிய }
ரோடு கோத்தது. } கும்பமிகுமதவேழம்.
(ராஸகீரிடை.)
33. ஏழ்விடை சேற்றது. } உறியார்வெண்ணெயுண்டு. விடையேழ்வென்ற.
குடையாவரையால். கறத்துக்கஞ்சனை.
கும்பமிகுமதவேழம். அங்கமாமணிமரட.
மாலாய்மனமே. குன்றூல்மாரிபழுதாக்கி.
வியமுடைவிடையினம். இணைமலிமருதினோடு.
விடையேழன்றடர்த்த.
34. குவலயாபீட }
யானையைக் கொன்றது. } பருவாய்வன்பேய். பூணதனலும். கும்பமிகுமதவேழம்.
ஊடேறகஞ்சனோடு. தாராயதன் தனபம்.
அரிவிரவுமுதில். வருந்தாதிருகீ. மாலாய்மனமே.
35. மல்லர்களை }
மடித்தது. } கல்லாவைம்புலன்கன். வில்லார்விழவில்வடமுதரை.
ஊடேறகஞ்சனோடு. மாலாய்மனமே.
36. கஞ்சனது }
வில்லிழவைச் சேற்றது. } ஊடேறகஞ்சனோடு.
37. கஞ்சனைக் }
கொன்றது. } வில்லார்விழவில். கஞ்சனைக்காயந்தானை.
ஊடேறகஞ்சனோடு.
38. வாணன் }
தோள்களைத்துணித்தது. } வள்ளிகொழுநன்முதலாய.
39. வாணனுக்கு }
அருள் புரிந்தது. } வருந்தாதிருகீ.
40. அரன் அஞ்சியோடு }
மாறு ஆழியை விசைத்தது. } உடையானையொலிசீர்.
41. ஸத்யபாமைக்காகக் }
கற்பகத்தரு கொணர்ந்தது. } கட்டேறகீச்சோலை.
வி-ப. 853.
42. காண்டவ வனத்தைத் }
தீ மூட்டிவிட்டது. } கட்டேறகீச்சோலை.
வி-ப. 852.
43. பாண்டவர்க்காகத் }
துது சேன்றது. } போதார்தாமரையான். குன்றூல்மாரிபழுதாக்கி.

44. பார்த்தன் தேரில்
பாகனாயிருந்தது. } பாரையூரும். மிடையாவந்தவேல்.
வி-ப. 818. } மண்ணின்மீபாரம். உரங்களாலியன்ற
பாரித்தெழுந்த-
45. பாரதப்போரில் சங்கு
ஊதினது. } பந்தார்விரலான். கயங்கொன்புண்டலை.
46. ஐயத்ரதனை
மடிவித்தது. (ஆழியால்
இரவியைமறைத்தது.) } வெள்ளைப்புரவித்தோர். அகிற்குறமும்.
வி-ப. 817. } விடையேழுன்றடர்த்து.
47. ஸாந்த்பிரிபுத்திரனை
மீட்கே கோத்தது. } முந்தனாலும்முப்பரிநாலும்.
48. கஜேந்திரனைக்
காத்தருளியது. } தவாயுள்ளூர்ந்து. குன்றால்மாரிதடுத்.
கூலத்தலையமதவேழம். இலையார்மலர்ப்பூ.
கைம்மானமதயானை.
49. அரனது சாபத்தை
அகற்றினது. } ஆறம்பிறையுமரவமும். பெடையடர்த்தமடவன்னை
50. அரனுக்குத் தன்
திருமேனியில் கூறு
கோத்தது. } வானார்மதிபொதியும். எங்களுக்கருள்செய்கின்ற.
வி-ப. 977. } திருத்தனைத்திசை.
51. சீவன் திரிபுரமெரித்த
போது அந்தர்யாமியாகவும்
அம்பாகவும் அமைந்தது. } குழல்கிறவண்ண.
52. மதிசோள் விடுத்தது. } தீவாய்வல்லினையார். கனிசேர்ந்திலங்கு.
வி-ப. 787. } தங்கமாமணிமாட. பெற்றார்பெற்றொழிந்தார்.
53. காமனுக்குத் தந்தை
யானது. } வாமனன்கற்கி. ஆமையாகியரியாகி.
- வி-ப. 1047.
54. உலகமுண்டதும்
ஆலிலைத்துயின்றதும். } பாரொருகடலெழு. அம்பரமும்பெருகிலனும்.
வற்றமுதநீரோடு. தவாய்கடர். வண்டமரும்மலர்.
பெருநீரும் விண்ணும். கிலவொடுவெய்யில்.
சிறியாயோர்பின்னையுமாய்.
வென்னத்தன்னோராலிலை. மெய்க்நலத்தவத்தை.
55. கல்கியவதாரம். } வரானன்கற்கி. மீனோடாமகேழல்.
வி-ப. 1105.

கதைக் குறிப்பு முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி—ஆறு, ஏழு, எட்டாம்பத்துக்களின்

செய்யுளகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
அகில்குறும்புச்சந்தாமரம்	859	ஏழுமாமரத்துநோபட	1057
அடித்தலமுந்தாமரையே	1007	ஏற்றினையிடயத்துள்	989
அண்ணல்செய்து	765	ஒளியாவெண்ணெயுண்டான்	837
அத்தாவரியேயென்று	881	ஒற்றைக்குழையும்நாஞ்சிலும்	1101
அம்பரமும்பெருநிலனும்	820	ஒடாவரியாய்	850
அம்புருவவரிநெடுங்கண்	911	ஒடாவாளியின்	885
அரிவிரவுமுகில்கணத்தால்	1031	கஞ்சனைக்காயந்தாளை	939
அருவிசோர்வேங்கடம்	1019	கடுங்கால்மாரிகல்லே	870
அன்றுலகமுன்நினைபும்	826	கட்டேறுநீள்சோலை	852
அன்னமன்னுபைம்பூம்பொழில்	957	கணமருவுமயிலகவு	1033
ஆங்குவெந்நரகத்து	901	கண்ணோரவெங்குருதி	910
ஆமையாகியரியாகி	1071	கண்டசீர்க்கண்ணபுரத்	1135
ஆயன்மாயமேயன்றி	1054	கண்ணாமங்கையுள்கண்டுகொண்	996
ஆளும்பணியுமடியேனை	834	கண்ணனூர்கண்ணபுரம்	1021
ஆறும்பிறையுமாவமும்	845	கண்ணார்கண்ணபுரம்	1122
ஆனைப்புரவித்தேரோடு	812	கண்ணாஞ்சுழன்று	801
இணைமலிமருதினெடு	1079	கதியேலில்லை	880
இலையார்மலர்ப்பூம்	1073	கயங்கொள்புண்டலை	1055
இனியெப்பாவம்வந்தெய்தும்	905	கருமாழுகிலுருவா	981
உடையாணையொலிநீர்	937	கருமாழுகில்தோய்	1076
உண்ணுதுவெங்குற்றம்	917	கரையெடுத்தகரிசங்கும்	1030
உண்ணும்நாளில்லை	1020	கலங்கமாக்கடல்கடைந்து	1060
உம்பருலகோடு	851	கலங்கமுந்நீர்கடைந்து	810
உரங்களாலியன்ற	899	கல்லார்திள்குழுகச்சி	867
உருக்குறுறுறுநெய்	771	கல்லார்திள்குழுகடி	850
உளைந்தவரியும்மானிடமும்	1093	கல்லாவைம்புலன்கள்	783
உறியார்வெண்ணெயுண்டு	813	கழியாருங்கணசங்கம்	857
ஊட்டேறுகஞ்சனெடு	970	களளத்தேன்பொய்	920
ஊனேராக்கைதன்னை	892	களளம்மனம்விள்ளும்	973
எங்களுத்தருள்செய்துன்ற	987	கறவாமடநாகு	873
எஞ்சாவெந்நரகத்து	1118	கறுத்துக்கஞ்சனை	953
எட்டனைப்பொழுதாகிலும்	902	கற்றூர்பற்றறுக்கும்	1121
எந்தாதைதாதையப்பால்	889	கனஞ்செய்யாமதின்	1062
எப்போதும்பொன்மலரிட்டு	891	கனிசேர்ந்திவங்கு	809
எம்மானுமேம்மனையும்	886	காதல்செய்தினோயவர்	772
என்செய்கேனடியேன்	906	கார்கெழு கடல்களும்	770
என்னெம்புலனும்	931	கார்மலிகண்ணபுரத்து	1028
ஏழிலங்குதாமரை	928	கானவெண்குங்குரங்கும்	869
ஏதலர்நகைசெய	1081	கிடந்தநம்பிசூடந்தை	864
ஏத்தியுன்சேவடி	1131	குடையாவரையால்	868
ஏயார்மலரெல்லாம்	1044	கும்பமிகுமதவேழம்	969

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
குலத்தலையிதவேழம்	962	திருத்தனைத்தினை	992
குலையார்ந்தபழக்காயும்	861	திருவாழ்மார்பன் தன்னை	941
குழல்சிறவின்னை	766	திருவுக்குந் திருவாகிய	944
குன்றல்மாரிதடுத்தவனை	938	திறல்முருகனனையார்	943
குன்றல்மாரிபழதாகி	1075	திவாய்வல்லினையார்	786
கைம்மானமதயானை	1108	துங்கமாமணிமாட	1032
கொங்கார் குழலார்	803	துப்பனைத் தூங்கம்பட	990
கொங்குண் குழலார்	803	துவரிக்கனிவாய்நில	1103
கொம்புமரவழும்வல்லியும்	804	துறந்தேனுவச்செற்ற	791
கொங்குமலிகருங்குவனை	1037	துறப்பேனல்லேன்	790
கொழுங்கபலாய்	822	துன்றோளித்துகில்	858
கொற்றப்புள்ளொன்றேறி	1010	துன்னுமாமணி முடிமேல்	1004
கோவாயைவரன்மெய்	955	துயாய்சுடர்மாமதி	882
கோவானுர்மடிய	934	துவாயபுள்ளுந்நது	849
சாதலும்பிறத்தலும்	773	தெருவில் திரிசிறு	975
சாந்தேந்துமென்முலையார்	794	தெள்ளார்கடல்வாய்	836
சிங்கமதாயவுணன்	933	தெள்ளியீர்தேவர்க்கும்	
சிலம்புமுதற்கலன்	963	தேமருவுபொழில்புடை	1039
சிலையிலங்குபொன்னாழி	1000	தேராளும்வாளாக்கன்	913
சிறியாயோர்பிள்ளையுமாய்	887	தேனூர்ப்பூம்புறவில்	789
சினமேவுமடலரியின்	964	தொண்டருமமாரும்	1082
சினவிறச்செங்கன்	894	தொண்டருய்யும்வகை	1065
சீரார்நெடுமறுகில்	982	தொண்டெல்லாம்சின்னடி	1026
சீர்தழைத்தகதிர்	860	தொழுநீர்வடிவில்	1095
சுனையொண்டபலங்கனிகள்	857	தோடுவிண்டலர்ப்பூம்	908
செங்கமலத்திருமகளும்	958	தொயாவின் தயிரநெய்	952
செம்பொன்மதின்குழ	925	நத்தன்மதலை	1048
செய்மெர்ழிவாய்நால்வேத	832	நந்தாநெடுநாகத்திடை	978
செருகேவேல்வலவன்	1123	நன்மையுடைய	846
செருவரைமுன்னசூறுத்த	1003	நன்னீர்வயல்புடைகுழ	893
செவ்வரத்தவுடை	1009	நாட்டினுயென்னை	1134
சேயோங்குதண்	979	நிலவொடுவெய்யில்	768
சொல்லாய்திருமார்பா	798	நிலையாளாகவென்னை	941
தந்தைகாவில்பெருவில்ங்கு	923	நின்றவரையுங்கிடந்த	869
தந்தைகாவில்விலங்கற	1050	நீணிலாமுற்றத்து	1017
தாங்ககீர்பேசிலும்	1024	நீண்டரையைவானவர்கள்	888
தருமானமழமுகில்	1112	நீர்மலிகின்றதோர்	1044
தன்னுலேதன்னுருவம்	827	நீலமலர்கள்	1047
தாமத்துளபனைமுடி	818	நெடியானை கடியார்க்கி	954
தாய்நினைந்தகன்றே	866	நெய்யாராடும்பும்	947
தாராயதன்னொடி	1006	நெல்லில்குவளைகண்காட்ட	932
தாரார்மலர்க்கமல	800	பகலுமிரவுந்தானையாய்	927
தாராளன் தண்ணரங்க	830	பகுவாய்வன்பேய்	814
தாரைன்பிறர்க்கு	875	படிபுல் குடியினை	1085
திண்களகமதிப்புடை	862	பண்டேனமாயுலகை	915

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
பண்ணினின் மொழியாழ்	904	மலங்குளிலங்கு	1091
பண்ணினைப்பண்ணில்	994	மலிபுகழ்க்கணபுரம்	1086
பந்தனைந்தமெல்விரலாள்	967	மல்லைமுந்நிரதர்பட	1070
பந்தாடெல்விரல்	946	மழுவியல்படையுடை	1083
பந்தார்விரலாள்	843	மறந்தேனுண்ணைமுன்னம்	777
பரணேபஞ்சவன்	949	மறையாரும் பெருவேள்வி	862
பரிதியோடணிமதி	1089	மற்றுமோர் தெய்வமுளது	1127
பவ்வாரீருடையாடை	824	மற்றோர் தெய்வமெண்ணேன்	795
பறையும்வினைதொழுது	976	மன்னஞ்சவாயிரந்தோள்	895
பனியேபாங்குள் நின்	879	மன்னுமதுரை	850
பன்றியாய்மீனுகியிராய்	971	மாணுகவையம்	1133
பாண்டேன் வண்டறையும்	781	மாரிமாக்கடல்	1052
பாராளவும்முதுமுந்நீர்	1092	மார்வில் திருவன்	1045
பாரித்தேமுந்தபடைமன்னர்	924	மாலாய் மனமே	1074
பாடெழுக்கடலெழு	759	மாலைப்புருந்து	929
பாசையுரும்பாசந்தீர	818	மாவளநுமென்னேக்கி	1013
பிறிந்தேன்பெற்றமக்கள்	780	மானேய்நோக்கியர்தம்	779
பிறைசேர் துதலார்	809	மானேய்நோக்குநல்லார்	793
புயலுவவன்மழை	1080	மான் கொண்ட தோல்	847
புலமனுமலர்யிசை	1085	மிக்காணை மறையாய்	1115
புள்வாய்பிளந்த	876	மிடையாவந்த வேல்மன்னர்	842
புள்ளாயேனமுமாய்	884	மின்னேரிடையார்	806
பூணாதன லுந்ததுகண்	866	மீதோடிவாளெயிறு	912
பூமருபொழிலணி	773	மீனோடாமை கேழல்	1105
பூமாண்சேர்கருங்குழ	921	முந்துநூலும் முப்புரி	815
பெடையடர்த்தமடவன்னம்	856	முந்நீரை முன்னாள்	848
பெண்ணாளுள்பேரிள	1129	முரியும் வெண்டிசை	1058
பெரியாணையமார்	940	முருக்கிலங்குகனி	830
பெருநீரும்விண்ணும்	1126	முலைத்தடத்த நஞ்சுண்டு	829
பெரும்புறக்கடலை	983	முழுதிவ்வையகம்	1061
பெற்றாரும்சுற்றமும்	1130	முழுநீலமுமலரம்பலும்	979
பெற்றார்பெற்றொழிந்தார்	1119	முனிந்தீர்த வெங்கடத்து	798
பேய்முலைத்தலைஞ்சு	988	முன்னெயிறேயந்தில	1027
பேராயிரமுடையபேரா	1008	முனியாய் வந்து	835
பேராணைக்குடந்தை	942	முனியார் சியமாகி	811
பைங்களுளரியுருவாய்	825	முன்னிவ்வுலகேழுமிருள்	960
பைவிரியும்விரியரவில்	916	மெய்ந்நலத்துவத்தை	986
பொங்குபுணரிக்கடல்	871	மையார்விரிலம்	981
பொங்கேறுநீள்சோதி	854	மையொண் கருங்கடலும்	796
பொருந்தாவுரக்கர்	1067	வஞ்சிமருங்குலிடை	930
பொறுத்தேன்அன்சொல்	775	வடவரை நின்றும்வந்து	1023
பொன்முத்துமணியுகிரும்	860	வடிவாய் மழுவேபடை	1097
போதார்தாமரையாள்	787	வண்டமருஞ் சோலை	1043
மடலெடுத்த நெடுந்தாழை	1036	வண்டமரும் மலர்ப்புன்னை	1037
மண்ணின்மீபாரம்	854	வண்டமரும் வனமாலை	1011

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
வண்டார் பூமாமலர்	1125	விடந்தா னுடையவரவம்	865
வண்டார் பொழில்சூழ்	883	விடையேழன் தடர்த்து	1114
வண்டு னிறுமலர்	764	விடையேழ் வென்று	814
வந்தநாளவந்து	898	விண்டமலரெல்லாம்	1043
வந்தாயென்மனத்தே	1117	விண்டான் வின்புக	951
வந்திக்கும்	914	விண்ணவர்தங்கள்	1040
வருந்தா திருநீ	1072	வியமுடைவிடையினம்	1078
வல்லியிடையாள்பொருட்	1068	விலங்குகங்கயலும்	805
வள்ளி கொழுநன் முதலாய	840	வில்லார்விழவில்	839
வற்றமுதுநீரோடு	874	வில்லேர் துதலார்	807
வாமனன்கற்கி	1046	வில்லேர் துதல்வேல்	878
வாயெடுத்தமந்திரத்தால்	1034	வெஞ்சினக்கனிற்றை	993
வாராளுமிளங்கொங்கை	1038	வெள்ளத்துள்ளோர்	926
வார்கொள்மென்முலை	1063	வெள்ளோரீர்வெள்ளத்து	1133
வாவித்தடஞ்சூழ்	871	வெள்ளைப்புரவித்தேர்	817
வாரொண்கண்ணல்லார்	808	வேதமுதல்வன்	1042
வானவர்தம்துயர்தீர	966	வேறுயானிரந்தேன்	784
வானுர்மதி பொதியும்	977	வேறேகூறுவதுண்டு	797
வானோளவும்முது	1088	வையமெல்லாமுடன்வணங்க	1100

செய்யுளகராதி முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார்திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

